

NHĨ ĐÔNG THỐ TỬ
Qing An dịch

Bí mật
nơi
Góc
Tối

1

(Tiểu thuyết)

VanVietBooks

Nhà xuất bản
Thanh Niên

Mục lục

- Chương 1: Tiết Tử: Vì Tình Yêu Thi Vào Thanh Hoa
- Chương 1+2: Thiếu Niên Như Gió - Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (1)
- Chương 2: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (2)
- Chương 3: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (3)
- Chương 4: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (4)
- Chương 5: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (5)
- Chương 6: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (1)
- Chương 7: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (2)
- Chương 8: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (3)
- Chương 9: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (4)
- Chương 10: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (5)
- Chương 11: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (1)
- Chương 12: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (2)
- Chương 13: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (3)
- Chương 14: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (4)
- Chương 15: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (5)
- Chương 16: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (1)
- Chương 17: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (2)
- Chương 18: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (3)
- Chương 19: Một Quyên Đập Vỡ Lầu Hoàng Hạc (1)
- Chương 20: Một Quyên Đập Vỡ Lầu Hoàng Hạc (2)
- Chương 21: Quý Cô Giao Hàng (1)
- Chương 22: Quý Cô Giao Hàng (2)
- Chương 23: Nhưng Trong Mắt Tớ Cậu Chính Là Nhân Dân Tệ (1)
- Chương 24: Nhưng Trong Mắt Tớ Cậu Chính Là Nhân Dân Tệ (2)
- Chương 25: Tôi Coi Như Bà Dì Của Cậu Đến Sớm Vậy (1)
- Chương 26: Tôi Coi Như Bà Dì Của Cậu Đến Sớm Vậy (2)
- Chương 27: Trầm Cần Người Có Ích Gì Nữa? (1)
- Chương 28: Trầm Cần Người Có Ích Gì Nữa? (2)

- Chương 29: Keo Vuốt Tóc Và Tóc Mái (1)**
- Chương 30: Keo Vuốt Tóc Và Tóc Mái (2)**
- Chương 31: Hay Là Cậu Thu Nhận Tôi Một Đêm Đi**
- Chương 32: Khen Cậu, Tôi Cũng Có Vinh Quang**
- Chương 33: Uống Nửa Cốc Bia, Hát Được Nửa Bài (1)**
- Chương 34: Uống Nửa Cốc Bia, Hát Được Nửa Bài (2)**
- Chương 35: Mảnh Giấy**
- Chương 36: Quả Nhiên Thời Niên Thiếu Không Thể Gặp Người Quá Tốt Đẹp**
(1)
- Chương 37: Quả Nhiên Thời Niên Thiếu Không Thể Gặp Người Quá Tốt Đẹp**
(2)
- Chương 38: Hôn Cậu Ấy, Hôn Cậu Ấy Đi!**
- Chương 39: Kích Động Chính Là Tà Niệm Trong Chớp Mắt**
- Chương 40: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (1)**
- Chương 41: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (2)**
- Chương 42: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (3)**
- Chương 43: Một Năm Xuân Đi Rồi Xuân Đến**
- Chương 44: Năm Tháng Như Thoi - Cậu Ấy Là Chu Tư Việt Mà**
- Chương 45: Không Được Truy Đuổi, Để Đàn Ông Làm**
- Chương 46: Trên Đất Toàn Đồng Xu**
- Chương 47: Tô Bách Tòng (1)**
- Chương 48: Tô Bách Tòng (2)**
- Chương 49: Cô Điên Cuồng Hôn Cậu Dưới Màn Mưa**
- Chương 50: Cậu Lên Giường Đi**
- Chương 51: Cùng Đi Du Lịch (1)**
- Chương 52: Cùng Đi Du Lịch (2)**
- Chương 53: Hẹn Hò**
- Chương 54: Đối Chiến (1)**
- Chương 55: Đối Chiến (2)**
- Chương 56: Quảng Đường Kế Tiếp, Cậu Phải Đi Cùng Tôi**
- Chương 57: Can You Feel My World**
- Chương 58: Cứ Làm Chuyện Cậu Muốn, Sai Tôi Chịu Trách Nhiệm**

Chương 59: Hẹn Hò Nhé, Thấy Sao?

Chương 60: Đủ Phán Lắm!

Chương 61: Ngoại Truyện Không Sa Địch Và Tống Tử Kỳ

Chương 62: Quyền Chủ Động

Chương 63: Rừng Cây Nhỏ

Chương 64: Gần Đây Có Nhiều Cô Gái Chủ Động Ôm Ấp Thế Sao?

Chương 65: Chấn Phu Cường* (1)

Chương 66: Chấn Phu Cường (2)

Chương 67: Là Một Bí Mật Mà Tất Cả Mọi Người Đều Hay Biết

Chương 68: Đến Từ Tên Khốn Kiếp Mãi Không Nói Câu Yêu Mình

**Chương 69: Chàng Trai Đang Đứng Trước Mặt Cậu Đây Không Hề Có Gì,
Cam Tâm Tiếp Nhận Bất Kỳ Mọi Quyết Định**

**Chương 70: Đùng Giã Vờ, Sau Lưng Tố Cậu Đã Dụ Dỗ Biết Bao Nhiêu Nam
Nữ Rồi, Còn Không Biết Hà?**

Chương 71: Để Hợp Với Bầu Không Khí, Cô Còn Đặc Biệt Nhắm Mắt Lại

Chương 72: Hợp Mặt (1)

Chương 73: Hợp Mặt (2)

Chương 74: Con Người Vẫn Phải Cúi Đầu Trước Thực Tế

Chương 75: Chu Tư Việt Xoay Người Chặn Lại Cô

Chương 76: “Tố Có Thể Nuôi Cậu Cao Lên Chút Không?”

Chương 77: Cô Vung Tay Vung Chân, Như Chú Sói Nhỏ

Chương 78: Đình Tiễn Há Miệng, Liên Bị Cậu Cúi Đầu Xuống Cẩn

Chương 79: Đình Tiễn Há Miệng, Liên Bị Cậu Cúi Đầu Xuống Cẩn

**Chương 80: Cậu Ấy Nói Cả Đời Này Của Em, Ngoài Cậu Ấy Ra, Hẳn Sẽ
Không Thích Ai Khác**

**Chương 81: Thật Ra Vào Năm Rồi Khỏi Bắc Kinh, Thằng Bé Có Đến Tìm
Cháu**

Chương 82: “Vinh Quang Bắt Đầu Từ Phương Xa”

Chương 83: “Thì Ra Cậu Thích Tố Như Vậy?”

Chương 84: “Đến Đây, Em Muốn Ôm Anh.”

Chương 85: Nhưng Hôm Nay Quả Thật Cậu Không Muốn Nhịn Nữa

Chương 86: Chương Cuối

Chương 87: Ngoại Truyện

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Tiết Tử: Vì Tình Yêu Thi Vào Thanh Hoa

Tháng chín năm 2007, ngày hè nắng chói chang, tân sinh viên Thanh Hoa nhập học.

Cả thành phố như bình gốm tráng men không một ngọn gió thổi lọt, hơi nóng khó thoát ra. Ngoài cổng Thanh Hoa, dọc đường đi có thể thấy hàng cây long não rậm rạp, lá cây dày đặc, từng gốc cây đứng thế chân vạc, trông không khác gì đội bảo vệ đứng nghiêm cố thủ, ai nấy đều khô ngồ dững mãi.

Đinh Tiễn xách vali đứng dưới lầu ký túc xá nam nửa canh giờ. Dáng cô không cao, mái tóc vén lên túm đuôi ngựa, mày nhạt miệng nhỏ, con người trong suốt tràn đầy linh khí, ngoài đôi mắt kia ra, ngũ quan đều rất bình thường, không có gì xuất chúng nhưng lại khá thuận mắt.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, cô vẫn chưa có ý định rời đi.

Tào Văn Tuấn năm hai khoa máy tính xuống lầu mua nước thì trông thấy một cảnh này, cảm thấy khá mới lạ, tiện tay chụp hình lại gửi vào group chat của phòng ký túc xá.

“Kỳ quan của hôm nay, ngay tại lúc này hòn vọng phu ở dưới ký túc xá nam.”

Trong group chat của một đám kỹ thuật, ngoài để ý đến trò chơi, mã chương trình, thí nghiệm số liệu ra thì những thứ khác chẳng màng để tâm,

tấm ảnh này cũng không tạo thành gợn sóng lớn trong group, không ai trả lời, mọi người đều ai làm việc nấy như cũ.

Tào Văn Tuấn chỉ coi như chia sẻ chuyện vui, cũng không để trong lòng lắm, chụp xong thì nhét điện thoại lại vào trong túi, bước vào canteen mua nước.

Đợi đến khi cậu đứng trước cửa canteen, điện thoại kêu “ding ——” điên cuồng, cậu từ tốn lôi ra nhìn xem.

“Phụt ——”

Nước trong miệng cứ thế bắn ra hai mét.

Trong group có người trả lời, mà không phải là ai khác, chính là lão đại Chu Tư Việt.

Chính là Chu Tư Việt mới thua trong trận thi đấu vòng loại cấp đại học trước đó, tâm tình rất kém, gặp thần giết thần gặp phật giết phật đấy.

“Cô ấy đang ở đâu?”

Tào Văn Tuấn vội vặn nắp bình, kếp chai nước dưới cánh tay, nhanh chóng trả lời: “Gì thế, ở ngay dưới phòng của tụi mình đấy, lão đại, cậu... cậu muốn đến xem à?”

“Ừ.”

Rốt cuộc là cô gái nào mà có thể khiến Chu Tư Việt bước ra khỏi phòng thí nghiệm trong kỳ nghỉ hè thế chứ?

Sau đó trong group nhanh chóng thuê dệt nên bộ phim thần tượng ngàn dặm tìm chồng, còn nhân tiện dặn dò Tào Văn Tuấn:

“Lão Tào, mau mời chị dâu nhỏ vào phòng ngồi chút đi.”

“Lão Tào, cất quần lót của tôi hộ cái, có tiện thì treo của lão đại lên đi, cảm ơn.”

“Lão Tào, cậu chụp chính diện mặt chị dâu nhỏ xem nào.”

Vậy mà Tào Văn Tuấn chụp thật.

Vào lúc Đinh Tiễn không chút phòng bị, cậu nhanh như chớp xông đến trước mặt cô nhấn nút chụp, sau đó lấy tốc độ trong cuộc thi chạy đua một trăm mét phóng vèo đi, để lại tiểu cô nương đần ra mặt, đến khi phản ứng lại thì Tào Văn Tuấn đã giơ điện thoại nhanh chóng chạy thoát khỏi hiện trường, còn vẫy tay với Đinh Tiễn nữa chứ, một bước nhảy ba bậc phóng lên lầu, còn chưa thở đều đã vội chia sẻ chiến lợi phẩm thu hoạch được cho hai cậu bạn cùng phòng khác.

Vào thời kỳ điện thoại còn chưa có chức năng chỉnh sửa ấy, tấm ảnh kia của Đinh Tiễn chẳng đẹp để gì cho cam, đôi mắt kính hãi như cá chết, ngay đến răng nanh bình thường rất đáng yêu lại trông chẳng đáng yêu chút nào, có điều làn da rất không tệ.

Bạn cùng phòng xem xong liền bày tỏ ánh mắt của lão đại đúng là khó nói nổi, nhao nhao bày tỏ thương xót, đáng tiếc cho gương mặt điển trai ấy.

Sau đó, theo bạn học Tiểu Trương cùng phòng cùng nhóm miêu tả, lúc ấy cậu với lão đại đang ở phòng thí nghiệm lắp người máy để chuẩn bị tham gia thi đấu vòng tròn giữa các trường đại học, lão đại đọc tin nhắn trong group xong, trực tiếp bóp gãy chân...

—— Bóp gãy.

Thế là bạn học Tiểu Trương phát điên, tức đến mức răng va vào nhau không nói nổi nên lời, lập tức nguyên rửa Chu thiếu gia kia từ trên xuống dưới từ trước ra sau từ trong ra ngoài một lượt, cuối cùng mới nhớ ra hỏi cô gái đó là ai?

Tào Văn Tuấn lập tức trình lên tình báo mới dò la được:

“Bạn học ấp ba, nghe nói là vì lão đại mà học lại một năm, thi đậu Thanh Hoa, hơn nữa, còn ghi danh khoa máy tính.”

Bạn học Tiểu Trương ngẩn người, tay không khỏi run lên, trên mặt viết hai chữ đờ mờ to tướng.

Có người hô lên, “Cô gái này chất lắm!”

Vì tình yêu thi vào Thanh Hoa, suy nghĩ cũng quá vĩ đại rồi.

“Có điều...” Tào Văn Tuấn dừng lại, mặt mày ủ ê: “Hình như lão đại từ chối cô ấy rồi...”

Mọi người: What! Không hổ là Chu Tư Việt, gái gú coi là gì chứ, chương trình mới là vương đạo.

Quả nhiên, trên đời này không phải tất cả mọi chuyện chỉ cần cố gắng là có thể thành công.

Trong tòa nhà ký túc xá.

Đình Tiễn bị từ chối có chút buồn, khuôn mặt bạnh ra, ngồi xếp bằng trên giường trong phòng ngủ chống cằm suy nghĩ, ngón trỏ gõ vào má có quy luật, quạt gió trên đỉnh đầu quay phần phật, thế nhưng chẳng xua tan được hơi nóng, ngay cả không khí bốn phía đều đang ở đây cùng cô so tài.

Rốt cuộc Chu Tư Việt có thích cô không?

Chợt nhớ lại năm lớp mười hai, trong giờ học ngữ văn.

Hai tay cô giáo chống trên bục giảng, quét mắt nhìn học sinh ngồi bên dưới một vòng, ngón trỏ đẩy mắt kính, hỏi: Trong mắt các em, thứ gì có thể lớn?

Có người phản ứng rất nhanh, tranh trả lời:

“Buổi sáng quần ướt,” Sau đó hiểu ý cười một tiếng, “A, không phải tè dầm đâu ạ.”

Người tranh trả lời đó chính là nam sinh nghịch ngợm nhất trong lớp, trong giờ học bình thường rất thích tiếp lời giáo viên, nhất là cô giáo. Ngay sau đó, phòng học vốn im lặng như tờ cười ầm lên, ngay cả người ngồi cạnh Đinh Tiễn cũng không khỏi cong môi.

Cô giáo còn trẻ, da mặt lại mỏng, tức giận bỏ đi, nửa tiết sau đổi thành giờ tự học.

Đinh Tiễn thân là đại diện môn ngữ văn, cô nằm dài trên bàn học, nghiêng đầu nhìn bóng người bên cạnh thoăn thoắt viết.

Chu Tư Việt đang cúi đầu giải bài thi toán, giấy bút rất nhanh ghi ra những công thức toán học, tay cầm bút thon dài, khớp xương rõ ràng, loáng thoáng có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh, vẫn cụp mi mặt lạnh lùng như bình thường, nhưng khóe miệng hơi cong chứng tỏ nghe thấy rõ câu nói vừa rồi.

“Chu Tư Việt.”

“Hử?” Thiếu niên lơ đãng đáp, bút vẫn không dừng, mí mắt không nhấc, bút hạ xuống ghi ra một đồng công thức, từng con số chữ cái như trực tiếp tuôn ra từ đầu bút của cậu, Đinh Tiễn nhìn tờ giấy trắng viết đầy bản nháp, nhìn những câu trả lời gần như không chút do dự nào kia mà trong mắt thốn thức không thôi, lại tự an ủi mình: Đừng kích động, cậu ấy là đệ nhất tính nhẩm cả nước mà.

“VẬY, CẬU... HÔM ĐÓ ‘TÈ DẦM’ RỒI HẢ?” ĐINH TIỄN gác cầm lên bàn, tò mò hỏi.

Hôm đó? Hôm nào cơ? Một lúc lâu sau Chu Tư Việt mới nhận ra là hôm nào, cô ấy còn dám nhắc đến hôm đó à!

“Ba ngày không đánh cậu được đà làm càn rồi phải không? Lần sau còn xông vào phòng tớ nữa thì...” Đi đôi với âm thanh có chút phiền não của thiếu niên, Đinh Tiễn bị cây bút trong tay cậu đập xuống đầu không chút lưu tình.

Đinh Tiễn xoa đầu, tiếp tục nằm trên bàn tô tô vẽ vẽ, theo bản năng khắc cái tên vốn được ghi trên bàn thêm sâu hơn, vừa khắc vừa khiêu khích: “Tớ cứ xông đấy!”

Chu thiếu gia ném bút, bỗng quay sang nhìn cô, mái tóc dưới nắng chiều rực rỡ được dát một lớp ánh vàng lấp lánh, đường cong ở cổ kéo kéo dài đến tận cổ áo đồng phục, trái táo ở cổ cậu lăn chuyển lên xuống, “Ừ, cậu không sợ chết thì cứ thử đi.”

Đinh Tiễn ngơ ngác nhìn sang.

Trông đôi mắt du đãng ấy tràn đầy tia đùa bỡn, tính khí gian tà của tiểu thiếu gia lại bộc phát rồi.

Nhưng cô luôn cảm thấy, ánh mắt của Chu Tư Việt lúc đó là thích cô.

Nghĩ đến đây, cô hơi tiếc nuối liếm đôi môi khô khốc, bạn cùng phòng đắp mặt nạ ở giường dưới đã nhìn cô suốt nửa tiếng, không nhin được xen miệng vào hỏi: “Hôm nay mình nghe một đàn anh năm hai nói, có một cô gái vì tình yêu mà thi vào Thanh Hoa, là cậu phải không, cậu lợi hại thật đấy.”

Cô gái này quen biết rộng thật đấy, nhanh như vậy đã quen được một đàn anh năm hai rồi?

Đình Tiễn hoàn hồn, tính nói quá khen quá khen, nhưng rồi lại thay đổi suy nghĩ, có gì mà quá khen chứ, người ta có đồng ý với mày đâu, thế là cô ngồi trên giường lúng túng gãi mi.

Rảnh rồi té nhạ, bạn cùng phòng đắp mặt nạ kéo cô nói sang kinh nghiệm yêu đương.

“Đừng cuống, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, ba lần không được thì bốn lần, mình cũng không tin, đóa hoa mơn mơn như cậu lại không thể cắm được bãi phân trâu kia.”

Tại trong khoa kỹ thuật soái ca thì ít ếch nhái thì nhiều này, bạn cùng học đắp mặt nạ cảm thấy đàn anh kia của Đình Tiễn chắc hẳn chỉ là một nam sinh mắt kính thông thường mà thôi.

Phối với đóa sen tươi mát tầm thường Đình Tiễn này đúng là thừa sức.

Đình Tiễn cúi đầu khảy ngón tay, lẩm bẫm: “Nhưng cậu ấy không phải phân trâu.”

Bạn cùng phòng nghe xong, vỗ ngực làm bộ đã hiểu: “Biết rồi biết rồi, đàn anh của cậu đẹp trai nhất. Con gái tương tư đơn phương đúng là chẳng có xiu thắm mỹ gì cả. Dù người cậu thích thầm có ngoáy mũi cậu vẫn cảm thấy anh ta tiên phong đạo cốt phiêu bồng đáp xuống như vẽ chữ gì, có đúng không.”

Nói rồi cô nàng liếc nhìn Đình Tiễn, người sau đã bình tâm tập yoga ở trên giường, cả người dựa lên tường, hai tay chống trên giường, vạt áo bông trắng trượt lên trên, để lộ cột sống sâu lõm và hai bên eo không sâu không cạn.

Bạn cùng phòng đắp mặt nạ hít vào một hơi, “Nhìn cậu kìa, thật không nhìn ra đấy, có lồi có lõm đấy chứ, đúng là không có đạo lý mà —— Cái cậu này, đi tới trước mặt anh ta đi, vén quần áo lên là coi như xong chuyện.”

“Đã cởi rồi, vô dụng thôi.”

Đình Tiễn nhắm hai mắt, bình tĩnh nói.

Chuyện phát triển cấp tốc như thế đúng là ngoài dự liệu của cô bạn mặt nạ mà, tuy nói ngược của Đình Tiễn không tính là lớn, nhưng chỗ nên có đều có cả, cũng không dờ đến độ bị người ta chê chứ.

Bây giờ còn có cả kiểu cấm dục khó khăn đến thế à?

Bạn cùng phòng cứng lưỡi, đầu óc không linh hoạt nói: “Ban ngày cậu đứng dưới ký túc xá nam cởi quần áo à?”

“Dĩ nhiên không phải hôm nay.” Đình Tiễn liếc mắt.

Ấy là chuyện cũng năm lớp mười hai, bà ngoại Đình Tiễn bị bệnh nặng, bố Đình đi công tác nửa năm. Chị cả ở quê gọi lên báo bà ngoại cần hộ lý chăm sóc, mỗi tháng chi ra một ngàn phí hộ lý, cộng thêm ở quê còn có ba chị em, mỗi người hằng tháng bỏ ra hai trăm là được.

Nhà họ Đình đã nghèo rớt mồng tơi rồi, bố Đình lại còn mới điều động công tác chưa tới hai năm, tiền lương vẫn chỉ ở mức cơ bản, hồi đó mẹ Đình mới bị đuổi việc ở nhà đợi đi làm, còn phải trả tiền nhà hằng tháng, thêm vào đó trong nhà còn tiểu ma vương em trai mua này mua nọ, đối với mẹ Đình mà nói, hai trăm này thật chẳng khác gì họa vô đơn chí.

Thế là hai vợ chồng thương lượng, quyết định để mẹ Đình Tiễn về nhà chăm sóc một thời gian, thế là

ngày hôm sau Đinh Tiễn đã bị mẹ xách cổ qua nhà họ Chu nhờ chăm sóc, còn mình dẫn theo con trai trở về quê.

Một chuyến đi này đi mất nửa năm.

Đinh Tiễn ở nhà họ Chu hết học kỳ đầu tiên của năm mười hai, vào một đêm trước kỳ nghỉ đông, hai người ở trong phòng làm bài tập.

Thật ra là Đinh Tiễn ở trong phòng Chu Tư Việt làm bài thi, còn Chu thiếu gia dựa vào đầu giường phờ ra tư thế ung dung thoải mái gì đâu, một chân dài duỗi thẳng, một chân khác gập lại, cầm máy chơi game chơi trò contra đánh đấm.

Toàn bộ quá trình đều chẳng thèm giương mắt.

Tháng một, ngoài thành phố Bắc Kinh trời đất như đóng băng, gió rét căm căm cắt da cắt thịt, ngoài cửa sổ như được phủ một lớp thảm mỏng.

Đinh Tiễn nào có tâm tư giải đề, tất cả suy nghĩ đều đặt trên người cậu thiếu niên nằm trên thảm lông ở phía sau, đề thi giải cả nửa buổi mà chỉ mới dừng lại ở đề thứ hai.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, Chu thiếu gia chơi mệt rồi mới ném máy chơi game đi, xoa cổ ngồi dậy kéo bài của cô qua kiểm tra, sau đó trông thấy trang vở còn trắng tinh hơn cả tuyết bên ngoài.

Điều đặc biệt lần này không hề tức giận, cậu chỉ lạnh lùng hỏi một câu, “Còn muốn thi vào Thanh Hoa nữa không?”

Đinh Tiễn cảm thấy thái độ của cậu đối với mình có phần kỳ lạ quá, hôm qua giải đề với hoa khôi của lớp có nói như thế đâu, dựa vào đâu mà quát mắng cô chứ, thế là tính khí hờn dỗi bộc phát, cô ném đề sang một bên, “Không thi ——”

Còn chưa nói xong, Chu Tư Việt đã cong lưng, giữ lấy gáy cô, vươn người ra đến trước.

Phủ trên miệng một thứ âm ấm nóng, thiếu niên rất không lưu loát, chẳng có tí kỹ thuật gì, chạm vào môi cô rồi giữ nguyên không nhúc nhích, hai cánh môi cứ ngốc nghếch dán vào nhau như vậy.

Mà đến cả Chu Tư Việt cũng ngây người.

Cứ dán vào nhau thế hết ba phút.

Đinh Tiễn có thể nghe rõ tiếng ho khê của thiếu niên, cùng tiếng tim đập thành thạch như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Hàng mi của Chu Tư Việt dài đến độ có thể đâm chết người.

Vùng quanh mi mắt Đinh Tiễn bị lông mi vừa dài vừa dày của cậu chạm vào đến mức ngứa ngáy, ngứa vào tận tâm can.

Ngoài phòng là từng hàng long não xanh mượt quanh năm bất chấp là hạ thu hay đông, vẫn tai nơi đây trấn thủ canh giữ; trong phòng là cậu thiếu niên non nớt thiếu kinh nghiệm, cùng tâm hồn thiếu nữ hoảng loạn cùng cực.

Hai người đều không nhắm mắt, cứ ngơ ngác như vậy mà nhìn đối phương, môi dán môi, mũi chạm mũi, chẳng biết bước tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Vẫn là Đinh Tiễn mở miệng trước: “Ấy, có cần đổi chỗ không?”

Hình như trong TV diễn như thế thì phải, mặt đối mặt, nâng lấy cằm đối phương, dần chuyển sang bên sườn mặt.

“Câm miệng.” Thiếu niên đỏ tai ra lệnh.

Về sau Đình Tiễn cực kỳ hối hận, hối hận vô số lần.

Đó là lần khoảng cách giữa cô và Chu Tư Việt gần nhất, chàng trai này tính tình lạnh lùng đến thấu xương lại còn kiêu ngạo, vừa độc miệng lại khắt nghiệt với cô, có bao nhiêu cơ hội mới có thể khiến cậu chủ động hiến thân chứ.

Sớm biết thế tối hôm đó nên thịt cậu ấy luôn!

Lúc còn rất nhỏ rất nhỏ, mỗi chúng ta ai cũng đều nằm mơ, về mộng tưởng, về tình yêu.

Mỗi người đều cho rằng bản thân là Mary Sue, kỳ thực chỉ là kẻ tấu hài.

Bạn cho rằng thật ra người kia không thích bạn đến thế, nhưng chỉ là chúng ta không muốn tỉnh mà thôi.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+2: Thiếu Niên Như Gió - Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (1)

Yêu đơn phương là tại trong thế giới của một người, đã sống hết một đời của cả hai bạn.

—— Trích từ “Nhật ký trưởng thành của tiểu quái thú”

Thời gian quay về năm tháng 6 năm 2003, nhà họ Đinh có hai chuyện vui.

Chuyện đầu tiên, Đinh Tiễn thi đậu trường cấp ba Yến Tam, là trường trọng điểm của cả nước. Chuyện thứ hai là bố Đinh được điều đến cục quy hoạch khu Yến Tam làm việc, hơn nữa đơn vị còn phân cho ông một căn nhà phúc lợi ở ngõ Yến Tam, mặc dù mỗi tháng đóng không ít tiền nhà, nhưng tiện cho mẹ Đinh giám sát học tập.

Nhưng trong mắt Đinh Tiễn, đó không phải là giám sát, mà là giám thị.

Nếu lúc đó mà phổ biến camera thì có lẽ trong phòng cô đã sớm có đầy lỗ cảm rồi, Đinh Tiễn không khỏi cảm ơn thời đại lạc hậu ấy, giữ lại được khoảng trời riêng tư cuối cùng của mình.

Ngõ Yến Tam có bề dày lịch sử trăm năm, chia thành hai hẻm, hẻm Đông là nơi con cháu của những người có máu mặt ở, còn hẻm Tây là sau này người ta đến làm việc. Phủ mở thành nhà phúc lợi, phân cho nhân viên trong đơn vị, đều là công chức ở cả. Dĩ nhiên, Diệp Uyển Nhàn mẹ Đinh

Tiền cũng không phải người hiền lành gì, nhìn mặt mà bắt hình dong là thể mạnh của bà.

Cuối tháng sáu, Đình Tiền tạm biệt những người bạn nhỏ ở quê, đi theo mẹ dọn vào ngõ Yến Tam.

Nhà phúc lợi được chia ở tầng một, u ám ẩm ướt, mặt tường bong tróc, bụi bẩn rơi xuống. Trước cửa sổ phòng Đình Tiền là một cành cây ngoằn ngoèo che khuất, mùa hè lá xanh rậm rạp che đi ánh sáng trong phòng cô, có lúc trời đang hửng mà còn phải bật đèn làm bài tập. Đến một tháng sau, cô phát hiện cái cây ngoằn ngoèo ấy có bóng mờ.

So với phòng ngủ chính có ban công lớn và vệ sinh riêng của em trai, Đình Tiền biết mẹ thiên vị, nhưng vì sớm đã quen nên không so đo gì.

Đình Tiền ngồi ngẩn ngẩn trước cây ngoằn ngoèo cả một nghỉ hè, sau đó chợt nghĩ tới một chuyện, xin ở nội trú.

“Nội trú làm gì? Ở nội trú phải đóng thêm hai trăm, mày tưởng tiền dễ kiếm lắm à?” Diệp Uyển Nhân đang lau nhà, cúi người nói.

Đình Tiền cúi thấp đầu, chăm chú nhìn mũi chân mình, dường như cũng thấy xấu hổ vì yêu cầu đại nghịch bất đạo này.

“Đừng có đứng đấy vướng tay vướng chân nữa, mày còn không mau về phòng lo học bài đi.”

Diệp Uyển Nhân xách cây lau nhà đi ra ngoài giặt, không quay đầu mà bồi thêm một câu: “Đừng làm vướng em trai mày chơi đồ chơi.”

Không đợi Đình Tiền xoay người, tiểu ma vương ở sau lưng đã lái xe đồ chơi mới mua đến gần cô, bánh xe ác ý cán qua ngón chân Đình Tiền, Đình Tiền nổi giận, tiểu ác ma trong lòng lại đang rục rịch, thế là giơ chân đá vào xe của tiểu ma vương.

Sức không lớn, xe hơi nghiêng rồi nhanh chóng giữ được thăng bằng.

Tiểu ma vương không lái nữa, nhảy xuống xe hung hăng đẩy mạnh Đinh Tiễn một cái.

Đinh Tiễn giẫm chân lên ghế thấp nhìn vết thương, đột nhiên sau lưng có người đẩy một phát, trọng tâm không vững, lập tức ngã nhào về phía tràng kỷ bằng gỗ ở bên cạnh, đầu đập xuống mép ghế, lúc này sừng lên một khối u lớn tròn tròn.

“Đinh Tuấn Thông!!”

Đinh Tiễn thấp giọng quát, sợ la to sẽ bị mẹ đến mắng.

Đầu số tám tuổi lần nữa ngồi vào trong xe, vỗ tay chỉ về phía đầu cô cười to ha ha.

Đinh Tiễn sờ đầu, ở vị trí chính giữa mi tâm u lên một cục, như chiếc sừng dài nhỏ vậy.

“Xin lỗi mau!!”

Trong lòng cô có một ngọn lửa vô danh, thế nhưng đến bên miệng lại chỉ có thể thốt ra ba chữ đó.

Đinh Tuấn Thông làm mặt quỷ với cô, “Không đấy, lêu lêu lêu lêu!”

Vẻ xác láo không sợ trời không sợ đất của Đinh Tuấn Thông đã chọc giận cô, Đinh Tiễn đứng lên, đạp thẳng vào xe đạp đồ chơi, tiểu ma vương ngồi trên đó ngã lăn ra đất.

Cu cậu bò dậy, ngồi trên sàn che mắt khóc lớn, vừa khóc vừa liếc nhìn xem mẹ có đi vào không, ấy, chưa vào, thế là lại càng khóc toáng lên, “Hu hu hu... Chị đánh con! Chị đánh con!”

Từ nhỏ cậu em trai này đã học được bản lĩnh khóc lồi om sòm của Diệp Uyển Nhân, khóc như có chuyện xảy ra thật vậy, cuối cùng đã khiến mẹ Đình giặt cây lau nhà ở bên ngoài đi vào.

Diệp Uyển Nhân lau tay vội bước đến, nhìn quét qua một cái là đủ biết đã xảy ra chuyện gì, trên mặt lại thêm phần đau lòng kéo con trai vào ngực: “Tiểu tô tông của mẹ, chị con lại chọc con hả?”

Lúc nói còn không quên liếc Đình Tiễn một cái.

Tiểu ma vương thấy có chỗ dựa, thế là kéo mẹ lại gần hu hu tố cáo.

Diệp Uyển Nhân thương con trai, ôm Đình Tuấn Thông an ủi, vừa dỗ vừa giơ tay đập mạnh vào Đình Tiễn, “Là chị sai, là lỗi của chị, tiểu tổ tông đừng khóc nữa nhé!”

Nếu là bình thường thì Đình Tiễn đã sớm cúi đầu nhận sai.

Nhưng hôm nay Đình Tiễn lại phá lệ bướng bỉnh, sắc mặt đỏ ửng, quai hàm cắn chặt không chịu nhận lỗi, còn cứng cổ nói: “Là em đẩy con sưng đầu trước!”

Diệp Uyển Nhân trừng mắt với cô: “Em trai mà không hiểu chuyện, mà cũng theo em nó không hiểu chuyện hả? Em nó đâu cố ý! Mà là chị nó, mà không thể nhường em út được hả? Dì nhỏ bảo mà thù dai, xem ra không nói điều tí nào, mà đừng có như bố mà, đúng là đồ vong ân bội nghĩa!”

“Mau xin lỗi em trai mà đi!”

“Hôm nay mà bị sao thế hả?!”

Diệp Uyển Nhân lại đẩy cô, “Mau lên đi!”

Rồi bất chợt, một tiếng hét lớn vang lên: “Đúng thế, con đúng là đồ vong ân bội nghĩa đấy!”

Hét vào mặt Diệp Uyển Nhân làm bà ta ngẩn người, chỉ sững sờ nhìn Đinh Tiễn đi về phòng mình.

Theo sau tiếng “rầm”, cánh cửa đóng chặt lại.

Diệp Uyển Nhân đột nhiên sực tỉnh, con nha đầu này lớn tướng rồi dám mạnh mẽ với bà, nếu không phải còn ôm con trai trong lòng thì đã xách lỗ tai nó mắng một trận ra trò rồi.

“Tưởng thi đậu Tam Trung* thì giỏi lắm à, dám cãi lại tao hả! Con nha đầu chết tiệt!”

(*Nói tắt của Trung học Phổ thông Yến Tam.)

“Dì mà nói không sai tí nào! Con nha đầu chết tiệt mà là đứa vừa thù đại lại nhỏ mọn, đáng lý lúc trước tao không nên sinh ra mà!”

...

Đinh Tiễn chấp hai tay ở sau lưng, dán chặt vào cửa thấp giọng thở hổn hển.

Cô thầm vỗ tay cho mình, cúi đầu nhẫn nhục mười mấy năm, đột nhiên cảm thấy vừa nãy bản thân mạnh mẽ với mẹ đúng là rất dũng cảm.

Cô cảm thấy mình đã lớn rồi.

Vì trong sách từng viết, dấu hiệu của trưởng thành chính là phản nghịch, mà dấu hiệu của phản nghịch là bắt đầu từ chống đối.

Đinh Tiễn nghiêng đầu nhìn bản thân trước gương, không cao, cực gầy, tóc đen sì buộc đuôi ngựa ở sau gáy, dáng người bằng phẳng, không

tính là đẹp nhưng khá là thuận mắt.

Trước vầng trán bóng loáng có thêm một cục u.

Chẳng hiểu sao, vào lúc này cô lại thấy sừng nhỏ này rất xứng đôi với biểu cảm, nếu có thêm răng nanh nữa thì tốt biết mấy.

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được thở nhe răng, răng nanh sáng loáng, biểu cảm vô cùng hung ác.

Ngoài cửa hỗn loạn vô cùng, Đinh Tiễn cuốn mình vào chăn, cơ thể nhỏ nhỏ co lại như con tôm, thò ra khỏi chăn là đôi mắt đảo qua đảo lại, chớp lên chớp xuống nhìn lá cây xanh mướt rơi lá tả ở ngoài khung cửa.

Em trai vẫn còn khóc lớn ở trong phòng khách.

Cách quãng truyền đến tiếng mẹ nghiêng răng nghiêng lợi lên án, “Đồ vong ân bội nghĩa, thi đậu Tam Trung là coi trời bằng vung ngay, tiểu tử tông đừng khóc nữa, mẹ phải đi nấu cơm rồi.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, bố Đinh đã đi làm về, Diệp Uyển Nhàn ôm con trai đến tố cáo.

Từ xưa đến nay ở trong cái nhà này bố Đinh luôn im lặng ít nói, đa phần chỉ ngồi một bên hút thuốc, giống như bây giờ vậy, nghe ‘cáo trạng’ của Diệp Uyển Nhàn xong, cũng chỉ lôi một bao Hồng Song Hỷ* ở trong túi ra, im lặng đưa đến bên môi.

(*Một loại thuốc của Trung Quốc.)

Diệp Uyển Nhàn tức giận, đẩy ông một cái: “Anh nói gì đi chứ hả! Con gái anh càng ngày càng khó quản đấy!”

Bố Đình đã quá quen với cảnh náo loạn này rồi, trong lòng buồn bực, dí tắt đầu thuốc nói, “Con gái anh con gái anh, con gái không phải do cô sinh hả? Cả ngày chỉ biết ôm con trai, bị cô chiều hư cả rồi.”

Tiếng khóc của em trai ngày càng dữ tợn, Đình Tiễn trốn trong chăn thềm cắn răng.

Diệp Uyển Nhân như quả bóng bỗng nhiên bị chích nổ, trong nháy mắt đề cao âm lượng, “Anh có ý gì hả?! Chê tôi chiều con trai à? Trước đây là nhà các anh ép tôi sinh con trai, nếu không phải vì cái quan điểm cổ hủ kia của các người thì tôi đâu có nín nhịn mà sinh con trai cho anh hả! Bây giờ anh còn trách tôi!”

Tiếng khóc của em trai cộng thêm tiếng cãi vã của hai người lớn khiến bên ngoài rối tung một nùi.

Bóng cây ngoằn ngoèo dần mờ hồ, trong tình cảnh âm ỉ ấy, đột nhiên đầu Đình Tiễn trở nên trống rỗng, cô đã sớm quen rồi, đây là chuyện bình thường ở nhà mà thôi.

Suy nghĩ cuối cùng trước khi đi ngủ đấy là:

Ba năm trôi qua nhanh lên đi, mười tám năm địa ngục nên sớm kết thúc quách cho xong.

Ngày hôm sau, trận ồn ào của hôm qua lại như tan thành mây khói.

Diệp Uyển Nhân đưa hai chị em họ Đình đến nhà họ Chu ở cuối hẻm Đông làm khách.

Vừa ra khỏi cửa, Diệp Uyển Nhân cứ luôn miệng dặn dò, bảo chú Chu này là quý nhân, lần này bố thuyên chuyển công tác là nhờ có chú Chu giúp

không ít, lát nữa ăn cơm phải nịnh nhiều vào.

Nói rồi lại đưa mắt nhìn Đinh Tiễn, đặc biệt dặn dò, “Chú Chu có con trai, thiếu gia nhà họ Chu năm nay cũng thi đậu Tam Trung, tao nghe nói điểm phải trung bình còn không cao bằng mày, bình thường phải giúp cậu ấy nhiều vào, gây dựng quan hệ với nó cho tốt.”

Đinh Tiễn cảm thấy ở trong mắt mẹ, phân định loài người không phải là đàn ông phụ nữ người già trẻ nhỏ, mà chỉ có hai loại, người có ích và người vô ích.

“Vâng.”

Ngoài mặt đáp một cách máy móc, như cô thấy mình đã bước vào giai đoạn phản nghịch rồi, đối với lời dặn của mẹ, tuyệt không nghe theo, mà có khi còn có thể chống đối làm theo hướng ngược lại.

Có điều trong chớp mắt nhìn thấy vị thiếu gia kia, cứ như vậy Đinh Tiễn bỗng muốn cùng chung chiến tuyến với mẹ.

Chú Chu bốn mươi mấy tuổi kia khá tuấn tú lịch sự, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ nho nhã lễ độ. Chu phu nhân là thiếu nữ trung niên đẹp nhất mà Đinh Tiễn từng gặp, dùng từ thiếu nữ này cũng rất hài hòa, bởi vì hoàn toàn không nhìn ra được tuổi tác.

Diệp Uyển Nhiên phát huy công lực nịnh nọt của bà, dỗ được Chu phu nhân cười lên cười xuống, Chu phu nhân thân thiết tự nhiên kéo tay bà, khách khí nói: “Vừa hay hôm nay trong nhà cũng có đám con nít tới, mọi người cùng ở lại ăn cơm đi.”

Diệp Uyển Nhiên cầu còn chẳng được, nhưng vẫn vờ tỏ vẻ ngạc nhiên: “Vậy có phải làm phiền anh chị quá không?”

Chu phu nhân cười khoát tay: “Phiền gì chứ, chỉ là thêm mấy đôi đũa thôi mà, đều là bạn học Tam Trung của Tư Việt cả, vừa hay để Tiễn Tiễn làm quen luôn.”

“Đúng thế đúng thế.” Nói rồi Diệp Uyển Nhân kéo Đinh Tiễn qua, làm ra vẻ: “Tiễn Tiễn, đây là dì Chu mà mẹ thường nói với con đấy.”

Đinh Tiễn im lặng nhìn Chu phu nhân.

Cô đang nghĩ, nếu như lúc này mình trả lời là, “Thật ra mẹ cháu chưa từng nhắc đến dì.” thì không biết Diệp Uyển Nhân sẽ có phản ứng thế nào đây?

Nhưng quả thật Chu phu nhân rất hòa nhã dễ gần, cô quyết định tạm thời thu móng vuốt của mình lại, thay vào đó là nở nụ cười khôn khéo: “Cháu chào dì Chu, cháu hay nghe mẹ nhắc đến dì hoài à.”

Một trong những dấu hiệu của thời kỳ phản nghịch: nói dối không chớp mắt.

Chu phu nhân xoa đầu cô: “Ngoan lắm.”

Cô giúp việc đã làm cơm xong, Chu phu nhân dẫn ba mẹ con Đinh Tiễn ngồi vào chỗ của mình ở bàn cơm.

Một cô gái trẻ đội nón cói có hoa dẫn đầu chạy nhanh như bay từ trên cầu thang xuống, lúc nhìn thấy Đinh Tiễn thì ngẩn người, rồi mỉm cười tìm một chỗ ngồi xuống, “Dì Chu ơi, chị gái này là ai thế?”

Chu phu nhân nói: “Đây là bạn của anh trai Tư Việt cháu đấy, tên là Đinh Tiễn.”

Mặt thiếu nữ tròn trịa, trắng nõn mịn màng, trông rất xinh xắn, ngồi trên ghế cách nửa bàn thân thiện chìa tay ra với cô, “Chào chị, em tên là

Tống Nghi Căn.”

Cô ấy hẳn là cô gái đẹp nhất mà Đinh Tiễn từng thấy.

Còn đẹp hơn cả hoa khôi ở trường cũ của cô.

Cô cũng chìa tay ra, nở nụ cười tự cho là hào phóng, đáp: “Chào em, chị là Đinh Tiễn.”

Tống Nghi Căn thu tay về, tán dương cô: “Chị gầy thật đó.”

Đinh Tiễn đáp lại: “Em đẹp thật đấy.”

Hai đứa trẻ nửa lớn ngồi trên bàn ăn lại học cách tăng bốc trong thế giới người lớn, khiến Chu phu nhân và mẹ Đinh dở khóc dở cười.

Nhưng bọn họ lại không biết rằng, trong thế giới của Đinh Tiễn và Tống Nghi Căn, hai cô gái đã trưởng thành rồi.

Chu phu nhân cười: “Được rồi, chỉ là hai đứa con nít học cách nói chuyện của người lớn làm gì.”

Mẹ Đinh phụ họa: “Trẻ con bây giờ lớn sớm lắm.”

Dù trưởng bối nói như thế, nhưng Tống Nghi Căn và Đinh Tiễn lại nhìn nhau cười một tiếng, đây chính là bí mật của trưởng thành.

Đinh Tiễn đã từng đọc được một câu ở trong sách.

Người lớn luôn xem các cô là những đứa trẻ, chỉ bởi vì, bọn họ không muốn tin rằng mình đã già rồi.

Qua mười phút sau, không còn ai đi xuống nữa, Chu phu nhân sốt ruột: “Nghi Căn này, sao mấy đứa khác vẫn chưa xuống thế?”

Tống Nghi Căn: “Tụi anh Tường Trầm vẫn còn đang chơi game, cháu đói nên xuống trước, anh Tư Việt thì đang ngủ, gọi không dậy, ngày nào anh ấy cũng mệt như chó vậy...”

Nói xong mới hồi hận, nhất thời lỡ miệng không suy nghĩ, quên mất phải cẩn thận ở trước mặt trưởng bối, Tống Nghi Căn le lưỡi, không biết nên làm thế nào.

Chu phu nhân xoa đầu cô quả trách: “Một cô gái như cháu sao cả ngày cứ nói năng thô tục thế.”

Đang nói thì chốt cửa phòng khách trên lầu mở ra, có tiếng trò chuyện vang lên, Tống Nghi Căn a một tiếng, “Tụi anh Tường Trầm xuống rồi kìa.”

Chu phu nhân gọi với lên lầu: “A Trầm.”

Mấy người đang nói chuyện vội im bật, một giọng nam đồng đặc vang lên: “Có mặt.”

Chu phu nhân: “Cháu đi gọi Tư Việt xuống đi, tiểu tử này ngủ chết dí nơi rồi, mọi người đang chờ nó ăn cơm đấy, còn mấy đứa khác thì xuống đây ăn cơm đi.”

“Vâng.” Tường Trầm mới thẳng được hai ván, khoái trá đáp, “Dì chờ cháu, cháu sẽ kéo nó xuống cho dì.”

Ngay sau đó, trên lầu vang lên tiếng đập cửa “rầm rầm rầm ——” cùng với giọng nam thấp đầy chuẩn mực của Tường Trầm, lại còn mang theo âm mũi nữa: “A Việt!!! Đừng ngủ nữa!! Mẹ mà gọi mà dậy ăn kìa!!!”

Tường Trầm không biết bỏ cuộc là gì.

“Mở cửa!! Mở cửa!!!”

Không biết vì sao mà Đinh Tiễn lại căng thẳng, cô nín thở nghe tiếng động ở trên lầu.

Nói thật, cô khá tò mò với vị tiểu thiếu gia kia.

Vợ chồng Chu thị có gen tốt như thế đẹp cuộc có thể sinh hạ được cậu con trai đẹp đến đâu đây.

Bỗng trên lầu yên tĩnh ba giây.

Đầu tiên là tiếng dép lệt quệt từ xa lại gần, sau đó là “rầm” một tiếng cửa phòng bị người ta mở ra, ngay sau đó, một âm thanh vô cùng chói tai vang lên:

“Tướng Trầm, mày muốn tự tìm chết phải không?!!”

Vào trong tai Đinh Tiễn, chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy trong âm thanh đó còn mang theo sự biếng nhác ngái ngủ cùng với vẻ hấp dẫn đến lạ kỳ.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (2)

Tường Trầm sợ chết khiếp vị tiểu thiếu gia cứ mỗi lần dậy là cúi kinh này, quăng lại một câu “mẹ mà gọi mà đi ăn” rồi co cẳng lao nhanh xuống dưới lầu, như một cơn gió “vèo vèo” xuyên qua phòng khách, xuống phòng bếp.

Ấy, đợi đã ——

Bất chợt cậu đảo mắt, tầm nhìn rơi thẳng lên người Đinh Tiễn, quan sát từ trên xuống dưới.

Đinh Tiễn ngồi cạnh Trần phu nhân, mặc chiếc váy trắng hơi nhỏ, ngũ quan cũng nhỏ, hai tay đặt trên đùi rất quy củ, nom khá khôn khéo.

Chỉ là, cục u trên trán trông hơi buồn cười.

Tường Trầm ngẩn người, trong đầu đang nghĩ cô gái này từ đâu xuất hiện thế này.

Chu Tư Việt ở sau lưng mặt đầy ngái ngủ dụi mắt đi xuống lầu, dép bị cậu kéo lê xoèn xoẹt, hai tay dút vào túi quần đợm về mỗi một từ từ đi xuống, đến mấy bậc cuối cùng thì cậu bắt đầu đi nhanh hơn, đến khi chân dài giẫm xuống đất thì lại đi chậm chậm. Lúc vượt qua Tường Trầm, giơ một tay lên đập xuống sau đầu cậu ta rồi mở miệng: “Bị ngu rồi à?”

Giọng của cậu có sức hút thật êm tai, là giọng nam dễ nghe nhất mà Đinh Tiễn từng nghe, nhưng trong con chữ êm dịu ấy lại có phần không

đứng đắn.

Không giống giọng Bắc Kinh tròn câu của Tưởng Trầm.

Tưởng Trầm vừa định hỏi cậu người này là ai, kết quả ánh mắt của vị thiếu gia này chẳng hề nhìn lấy Đinh Tiễn một lần mà đi thẳng đến bàn ghế, kéo ghế bên cạnh Tổng Nghi Căn ra dạng chân ngồi xuống.

Tưởng Trầm lập tức đi theo, ngồi vào chỗ của mình ở bên cạnh cậu.

Đinh Tiễn vốn đang cúi đầu, nghe thấy tiếng kéo ghế thì thuận thế ngẩng đầu lên nhìn sang, sau đó bị một thiếu niên với quả đầu ổ gà của mình làm cho giật mình.

Quả nhiên là tiểu thiếu gia da mỏng thịt mềm, ngay cả đường nét và đường cong đều toát lên sự kiêu ngạo bẩm sinh.

Chu Tư Việt mới tỉnh ngủ, đầu tóc ngổn ngang rối bù, thỉnh thoảng lại gạt mấy sợi tóc rũ xuống, cả khuôn mặt ngoại trừ vành mắt đen hơi rõ ra thì dường như không tìm được khuyết điểm nào khác.

Đinh Tiễn thầm than: Sắc thụ hồn dữ là sắc thụ hồn dữ*!

(*Sắc thụ hồn dữ: trong trường hợp này thì ý nói cứ thấy đẹp là lòng lại nhận nhạo.)

Chu Tư Việt cũng không phát hiện ra trên bàn còn có ba người xa lạ, cúi đầu tự nhiên uống canh trong bát, cho tới khi Chu phu nhân mở miệng gọi tên cậu: “Tư Việt.”

“Ừ?” Chu Tư Việt uống xong hộp canh cuối cùng, nhấp môi dưới rồi từ tốn ngẩng đầu nhìn sang.

Chu phu nhân: “Đây là dì Đinh của còn, còn đây là Đinh Tiễn, hồi nhỏ hai đứa từng gặp nhau rồi.”

Chu Tư Việt cận thị nhưng không thích đeo kính, nheo mắt một lúc mới nhìn ra, có điều không có ấn tượng gì, tuy vậy vẫn nghiêng người về phía trước lễ phép nói chào dì Đình. Câu chào hỏi của cậu không cao ngạo không thấp hèn cũng có chút mất tự nhiên khi người lạ đến nhà, trái lại vô cùng ung dung.

Lại chuyển tầm mắt sang Đình Tiễn, hai cánh môi mỏng, quý phái vô cùng.

So ra thì Đình Tiễn trông giống kẻ ngốc hơn, không biết nên nhìn vào đâu, mất tự nhiên gật đầu một cái, sau đó hết hoảng cúi đầu nhìn chăm chăm bát của mình, cũng chẳng biết đang xấu hổ vì gì nữa.

“Đây là Tư Việt nhỉ, điển trai đấy chứ.” Mẹ Đình cười tươi cứ như nhìn thấy con ruột của mình vậy: “Hồi còn bé dì còn từng ôm cháu đấy, không ngờ bây giờ bọn nhỏ đã lớn thế rồi.”

Bố Chu cười phụ họa, cảm khái: “Đúng thế, thời gian trôi nhanh thật đấy.”

Mẹ Đình thọc vào người Đình Tiễn đang im lặng ngồi một bên: “Tiễn Tiễn, đây là Tư Việt, hồi bé hai đứa còn từng ngủ chung một giường đấy.”

Hai người trong cuộc đều sững sốt.

Chu phu nhân ho khan, thấy con trai cau mày mất kiên nhẫn thì nói đỡ: “Chuyện hồi nhỏ không nhắc đến cũng được, giờ hai đứa chúng nó có còn nhớ đâu, à đúng rồi Tiễn Tiễn, nghe nói cháu cũng thi đậu Tam Trung hả?”

Đình Tiễn vẫn chưa hoàn hồn, bỗng nhiên bị gọi tên thì theo bản năng thốt lên: “Sáu trăm tám mươi lăm điểm ạ.”

Câu nói này đã thành quán tính ở cô, khi kỳ thi tuyển cấp ba kết thúc, Diệp Uyển Nhân đi khắp nơi khoe khoang cô đã đậu Tam Trung, nên sau này cô đi ra ngoài gặp ai là cũng bị hỏi thi đậu Tam Trung rồi à? Được bao nhiêu điểm?

Sáu trăm tám mươi lăm này đã trở thành quán tính.

Lần gặp duy nhất của hai nhà lúc trước là khi Đinh Tiễn và Chu Tư Việt còn rất nhỏ, nhưng mẹ Chu rất thích Đinh Tiễn, khôn khéo hiểu chuyện lại biết cố gắng học hành. Cũng không cảm thấy câu sáu trăm tám mươi lăm này của Đinh Tiễn có gì xấu.

Nhưng đối với các học tra* đang ngồi trên bàn mà nói, người ta không hỏi cô thi bao nhiêu điểm mà cô đã chạy tới báo điểm, không phải khoe khoang thì là gì? Có khác gì cái loại “trời ơi hôm nay mình thi không tốt, chỉ được 99 điểm thôi” không?

(*Học tra: chỉ những người không thích học, thành tích học tập kém cỏi.)

Từ xưa đến nay học tra và học bá* chưa bao giờ hòa hợp.

(*Học bá: chỉ những người vừa thông minh chăm chỉ vừa thành tích học tập vô cùng xuất sắc.)

Sáu mươi điểm của học tra so với sáu mươi điểm của học bá, có thể giống nhau sao?

Dĩ nhiên là ngoại trừ vị thiếu gia nào đó ra rồi, cuộc sống này của cậu ta luôn tạo cho người khác một cảm giác bí bách, cho dù bạn có thi nhiều điểm hơn cậu ta thì vẫn có người cảm thấy cậu ta mới là đệ nhất thiên hạ, lúc đó Đinh Tiễn đã bị khí chất cao quý ấy của cậu ta hù dọa như thế.

“Tiễn Tiễn chúng tôi ấy, trước khi thi còn học bài tới tận hai giờ sáng đấy, nói thế nào con bé cũng không chịu nghe, cứ thích học thôi.” Biết rõ thành tích của Chu Tư Việt không cao bằng Đinh Tiễn, Diệp Uyển Nhân cố ý hỏi một câu: “Vậy còn Tư Việt thì sao? Được mấy điểm?”

“Sáu trăm bảy.” Chu Tư Việt đáp rất thản nhiên.

Đinh Tiễn theo bản năng tính toán hạng của Chu Tư Việt trong thành phố.

Diệp Uyển Nhân ngạc nhiên hỏi: “Vừa trên điểm chuẩn thôi ấy hả?”

Chu phu nhân lúng túng cười tính giải thích, nhưng đã bị Tưởng Trầm nói chen vào: “A Việt có năng khiếu, thi đại mà vẫn đủ điểm đấy, người ta trước khi thi còn chơi game với tụi cháu.”

Thiếu nữ trong thời kỳ trưởng thành rất nhạy cảm, dĩ nhiên nghe ra được ẩn ý trong câu nói, bà nhìn con gái bà xem, trước khi thi học đến tận hai giờ sáng mà cũng chỉ nhiều hơn người ta có mười lăm điểm.

Diệp Uyển Nhân lập tức chuyển chủ đề sang Tưởng Trầm: “Còn cháu? Thi được mấy điểm?”

Tưởng Trầm nhún vai xem nhẹ.

“Điểm đủ xài là được.”

Kết hợp với vẻ mặt trước sau lạnh tanh của Chu thiếu gia, những lời này lại mang một tầng nghĩa sâu xa.

Diệp Uyển Nhân còn muốn nói tiếp, sao có thể bảo là điểm đủ xài được chứ, điểm thì đương nhiên không bao giờ chê nhiều rồi, thiếu một điểm ngón biết bao tiền, mấy đứa trẻ nội thành này đúng là lắm tiền tùy hứng.

Chu phu nhân giải thích, mấy đứa này đều có phụ huynh không sợ gì cả, cũng là khóa cuối cùng của trường trung học liên cấp được tuyển thẳng vào cấp ba, thi mấy điểm cũng có thể lên cả.

Ngoài mặt thì tươi cười hơn hở, nhưng trong lòng Diệp Uyển Nhân lại vô cùng kiêu ngạo, vẫn là Đinh Tiễn tăng thể diện cho bà ta.

Tống Nghi Căn im lặng này giờ hỏi Đinh Tiễn: “Chị Đinh Tiễn, nghỉ hè chị có đi học thêm không?”

“Không có.” Đinh Tiễn lắc đầu.

Bất thành linh Tưởng Trầm hừ một tiếng: “Cậu thông thả quá nhỉ, bọn Tư Việt đã học xong hơn nửa sách giáo khoa của học kỳ một năm lớp mười cả rồi.”

“Không phải vẫn chưa phát sách giáo khoa à?”

Tưởng Trầm nói lại, “Mượn của mấy anh chị năm trên ấy, à, không đúng, chắc hẳn cậu là người đầu tiên từ Diên Bình thi vào nhỉ, đoán chắc không có ai để mượn đâu.”

Cô là người thứ hai thi đậu vào, nhưng ý châm chọc trong câu nói quá rõ, Đinh Tiễn lười tính toán chi li.

Đinh Tiễn nhìn sang Chu Tư Việt ở bên cạnh, cậu đang chuyên chú bóc tôm, chẳng hề quan tâm đến màn hội thoại trên bàn ăn.

Tiểu thiếu gia chính là tiểu thiếu gia, dường như không có hứng thú tí nào với tất cả chuyện này.

Diệp Uyển Nhân tiếp lời: “Tiễn Tiễn nhà chúng tôi không cần học thêm, con bé thông minh lắm, vừa học là hiểu ngay, cũng không phiền

chúng tôi phải bận tâm, hơn nữa Tiễn Tiễn lại rất biết điều, chưa bao giờ so sánh với mấy đứa nhóc khác.”

Chú Chu gật đầu phụ họa: “Vừa nhìn là biết ngay Tiễn Tiễn là đứa trẻ ngoan rồi. Tương lai nhất định sẽ có tiền đồ.”

“Đúng thế, cho tới bây giờ chưa từng khiến tôi phải bận tâm lần nào, Tư Việt à, sau này nếu đi học cháu có vấn đề gì thì có thể thảo luận thêm với Tiễn Tiễn nhà dì, nó cái gì cũng biết.”

Chu Tư Việt bóc tôm xong thì ném vào miệng, như cười như không: “Được ạ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nếp nhăn của Diệp Uyển Nhân cũng sắp lan ra đến sau gáy rồi, nói: “Bình thường mấy con nên bồi dưỡng tình cảm nhiều vào, dù sao ông nội hai đứa cũng từng dính hôn từ bé cho cả hai rồi đấy.”

Mấy thiếu niên trên bàn đều kinh hãi.

Dẫu sao thì loại chuyện dính hôn từ bé này đã rất hiếm thấy ở thời kỳ của họ, thế nhưng nó lại xảy ra với vị thiếu gia này, lần này ngay cả Tống Nghi Căn đang trò chuyện với Đình Tiễn cũng há miệng dừng lại.

Đình Tiễn nhìn sang theo bản năng, trùng hợp sao lại thấy Chu Tư Việt ở đối diện mặt không biến sắc nhếch mép một cái.

Bố Chu ho khan, nhìn Chu phu nhân nói: “Đúng là có chuyện đó, có điều có phải bây giờ nói thì sớm quá không, nói cho cùng hai đứa chúng nó cũng mới học cấp ba.”

“Tôi không có ý gì khác cả —— ” Diệp Uyển Nhân mới nói được nửa thì bị người ta ngắt lời, mọi người đồng loạt nhìn sang phía bên này.

“Từ hôn cần thủ tục gì?”

Ở trong tai bọn Tưởng Trầm thì lời này đúng là tác phong của Chu Tư Việt, con người cậu ta tâm cao khí ngạo, dĩ nhiên sẽ coi thường kiểu con gái quá đỗi bình thường không chút bắt mắt là Đinh Tiễn đây rồi. Hơn nữa cậu ta luôn nói thẳng, xưa nay chưa từng vòng vo, không phải là không hiểu, chỉ là lười chơi với bạn mà thôi, huống hồ là đang ở độ tuổi rất nóng tính ấy.

Từ nhỏ đã chẳng mấy khi tiếp xúc với phái nữ nên không biết cách sống chung, mấy bạn học nữ muốn lại gần cậu thường nói chưa tới ba câu thì cậu đã bị cậu ta dập tắt cuộc trò chuyện rồi, nói câu nào thẳng đuột câu ấy.

Lúc Chu Tư Việt cười, cả người rất dịu dàng; nhưng đến khi cậu ta mặt không biểu cảm mím môi thì lại vô cùng hà khắc.

Nụ cười của Diệp Uyển Nhân đông cứng trên khóe miệng.

Đinh Tiễn cúi đầu, cầm đũa lên và cớm vào miệng như không có chuyện gì xảy ra.

Một bữa ăn này thật là khó khăn, bọn Tưởng Trầm dùng tốc độ ánh sáng giải quyết xong rồi chạy lên lầu chơi game, Chu Tư Việt cũng muốn đi như bị Chu phu nhân kéo lại.

Tiểu thiếu gia gác hai chân ngồi trên salon, không nhịn được cau mày.

Bởi vì Đinh Tiễn vẫn chưa ăn xong.

Diệp Uyển Nhân đẩy Đinh Tiễn, đừng ăn nữa, mau đi qua nói chuyện với Tư Việt đi.

Đinh Tiễn vừa nhai cớm vừa nói, “Không biết nói gì.”

Diệp Uyển Nhân cắn răng, “Mày có tin tao đánh mày không?”

Dưới uy quyền ép buộc của mẹ, Đinh Tiễn bất đắc dĩ đặt bát cơm trong tay xuống, bị đẩy ra ghế salon ngoài phòng khách.

Chu Tư Việt vùi mình trên ghế, một tay chống xuống, còn một tay đặt trên đùi, ném điều khiển tivi sang cho cô rồi nhướn mày.

Đến một câu nói cũng không có.

Đinh Tiễn ngồi nghiêm chỉnh, lưng đối diện với mặt cậu, chọn đại một kênh, “Cậu đi chơi với họ đi, tôi tự xem tivi được.”

Chu Tư Việt liếc cô rồi hỏi dò: “Vậy tôi đi nhé?”

Đinh Tiễn gật đầu.

Mau đi tắm gội cái đầu ố gà của cậu đi.

“Được rồi.”

Chu Tư Việt đứng dậy đi thật.

Tivi nhà họ Chu lớn hơn của nhà bọn họ nhiều, bình thường Đinh Tiễn rất ít có cơ hội xem tivi, nếu không phải bị em trai chiếm thì là bị bố chiếm.

Một mình cô vui vẻ nhàn hạ, xem rất nhiệt tình.

Một lát sau, Đinh Tuấn Thông làm ồn muốn đi vệ sinh, Diệp Uyển Nhàn bảo cô dẫn em đi, Đinh Tiễn đưa người đi vào còn mình dựa ở bên ngoài nhà vệ sinh.

Trong cánh cửa bên cạnh truyền ra âm thanh ồn ào, trong nháy mắt Đinh Tiễn đã bị thu hút, sau đó lại nghe có người bốp giọng, học cách nói chuyện của cô.

“Tôi thi được sáu trăm tám mươi lăm điểm!”

Ngay lập tức một trận cười ầm nổ ra.

Lại có người học dáng vẻ vừa nãy của Diệp Uyển Nhân trên bàn ăn mà nói: “Tiễn Tiễn nhà chúng tôi ngoan lắm, chưa bao giờ phải phiền chúng tôi bận tâm, cũng không so sánh với mấy đứa nhóc khác, Tiễn Tiễn của chúng tôi cái gì cũng biết!”

“Tụi mày nhìn mẹ cô ta đi, lại còn muốn kết thân với Tư Việt, dạo này còn có ai đính hôn từ bé chứ!”

“Bọn mày nói xem cái cục u trên đầu nó có giống sừng không...”

“Tao thấy y chang quái vật Shrek.”

“Vừa nãy nó còn nhìn Tư Việt mà xấu hổ đấy!”

Sống lưng Đinh Tiễn căng cứng dán chặt vào tường, cứ như có người đưa tay bóp lấy cổ cô, đầu óc nổ vang bắt đầu thiếu oxi, trống rỗng một mảnh.

“Ha ha ha ha ha ha ha, tao thấy tiểu quái vật đó cũng thật là đáng thương, ánh mắt mẹ nó nhìn nó còn thua xa cả nhìn con trai.”

Sinh ra trong gia đình thiên vị không phải là lỗi của cô, nên Đinh Tiễn rất dè dặt bảo vệ tự ái này của mình, mặc dù quả thật mẹ đối xử với mình không bằng em trai, nhưng ở trước mặt người ngoài, cô tuyệt đối không nói xấu mẹ câu nào.

Vết thương của thời kỳ trưởng thành lập tức bị người ta xé toạc ra, cô không nhận được siết chặt năm đăm, tiểu ác ma trong lòng giường nanh múa vuốt muốn nhảy ra ngoài!

“Tư Việt này, nhìn là biết mẹ con nhỏ đó chẳng tốt lành gì, mày cách xa tiểu quái vật đó ra đi, đừng có chơi với nó.”

Đây là giọng của Tưởng Trầm.

“Ừ.”

Chu Tư Việt đang cầm máy chơi game ngồi trước máy tính chém giết, lơ đãng đập một tiếng, nhưng trong đầu lại hiện lên bóng lưng nho nhỏ ngồi trên salon của Đinh Tiễn.

Một giây sau đó, nhân vật trong máy tính nằm gục xuống.

Cậu chết rồi.

Thiếu niên đeo kính chiến thắng một cách khó hiểu ở bên cạnh dần mặt ra.

Chu Tư Việt vất tay cầm xuống đất, bực dọc xoa tóc rồi ngã vật ra ghế salon, mò lấy gối đè xuống mặt, có điều nhìn về mặt lúc này cũng có thể nhận ra giờ đây cậu đang rất khó chịu.

Tưởng Trầm ôm tay cậu, dựa cả người lại gần: “Tư Việt, mày nói xem, đột nhiên có một vị hôn thê có cảm giác thế nào?”

Người trong phòng cũng theo bản năng muốn nghe cậu đánh giá về “vị hôn thê”.

Chu Tư Việt vốn đã khó chịu vì do cô mà phân tâm dẫn đến thua game, tuy nói chính cậu mới là nhân tố chủ quan, nhưng điều này vẫn phải do cô chịu trách nhiệm, lại thêm Tưởng Trầm bám riết cứ truy hỏi làm cậu phiền không thôi, thế là lấy gối trực tiếp đè đầu cậu ta xuống, “Phiền chết đi được, mày muốn biết thì tự đi mà thử, đừng làm phiền tao.” Nói rồi lại một cước đá văng Tưởng Trầm: “Cút ra, mày ngồi lên mô hình của tao rồi đấy.”

Đúng thế.

Tất cả mọi người đều biết rõ, Chu thiếu gia chỉ có hứng thú với mô hình.

Chỉ có Tống Nghi Căn ở bên cạnh là nghiêm túc hỏi: “Em cảm thấy chị Đinh Tiễn không như các anh nói đâu... Sao các anh lại ghét chị ấy thế...”

“Em gái à, chỉ là bọn anh ghét cái cách cô ta khoe khoang thành tích mà thôi, nhìn nó ngồi trên bàn cơm làm anh nhớ lại bạn gái cũ, cũng đối trá như thế.” Tưởng Trầm nghiêng răng thốt ra hai chữ “đối trá”.

“Chắc chị ấy không có ý gì khác đâu.”

“Dĩ nhiên cô ta không có ý gì khác rồi, cô ta chỉ thích khoe thôi, bệnh chung của học sinh giỏi mà, mình thi được sáu trăm chín, mình chưa phát huy tốt... Hu hu hu hu... Lần này chỉ thi được thứ hai lớp, hu hu hu hu...”

Tưởng Trầm say sưa bắt chước.

Đột nhiên ngoài cửa có người kêu to: “Chị ơi!!!”

Người trong phòng dừng lại, trở mắt nhìn nhau, ngay cả Chu Tư Việt đang nhàm chán ném gối cũng dừng.

Tưởng Trầm nói thầm: “Mẹ nó, hai chị em kia ở bên ngoài à?”

Tống Nghi Căn ném cho cậu ta cái nhìn tự cầu phúc đi.

Sau đó ngoài cửa truyền đến tiếng gõ rã nhẹ, Chu Tư Việt nằm trên ghế đưa chân đá Tưởng Trầm, ý bảo cậu ta đi mở cửa.

Tưởng Trầm không dám đi, sợ nhìn thấy gương mặt âm u của Đinh Tiễn, nhưng Chu Tư Việt lại có nét mặt mày không đi tao ném mày ra ngoài, thế là cậu ta đành nhắm mắt.

“Cạch” một tiếng cửa mở ra, Tường Trầm cười đùa cợt nhã, “Tiểu quái... Tiểu mỹ nữ, tìm Tư Việt hả?”

Người bên trong phòng tùm năm tùm bảy, có người đang chơi game, Chu Tư Việt thì như nhị đại gia ôm gối rung chân ngồi trên salon, Tống Nghi Căn ngồi cạnh cậu ta.

Đình Tiễn bỏ qua Tường Trầm, nhìn thẳng về phía Chu Tư Việt, “Nhà vệ sinh, hết giấy rồi.”

Chu Tư Việt sờ mũi đứng dậy, băng qua hành lang rẽ vào phòng của mình, cậu vừa đi vừa xoa cổ theo thói quen, một lát sau cầm một bọc giấy ra, dựa vào khung cửa vất cho cô.

Đình Tiễn bắt lấy một cách chính xác, phải phép cảm ơn cậu ta: “Làm phiền cậu rồi.” Sau đó xoay người đi.

Chu Tư Việt nhìn theo bóng lưng cô, bỗng bật cười, đưa mắt nhìn về một bên rồi thẳng thắn vạch trần: “Đừng có giả vờ nữa, nghe thấy hết rồi phải không?”

Đình Tiễn dừng bước, bình tĩnh xoay người lại.

Thiếu niên dựa vào trên cánh cửa, như cười như không nhìn cô, ánh sáng từ cửa sổ trên hành lang hắt lên người, đồng thời tăng thêm kiêu ngạo không chút gò bó trong mắt cậu.

Cô cũng khoog biết sức lực từ đâu ra mà lạnh nhạt đáp:

“Nếu tôi từ hôn, có phải cậu sẽ rất vui không?”

Chu Tư Việt khó hiểu, qua một lúc lâu, cậu gật đầu.

Sau đó cậu nghe thấy âm thanh lạnh lạnh lại vui vẻ của thiếu nữ đó.

“À, thế thì tôi không từ.”

Dấu hiệu thứ hai trong thời kỳ phản nghịch thanh xuân: khăng khăng không theo ý bạn.

Vốn định nói xin lỗi hộ Tưởng Trầm, nhưng lời của cô đã làm Chu Tư Việt nổi cáu bật cười, cắn môi dưới rồi cậu gật đầu nói: “Được thôi, tùy cô.”

Nói rồi, “sâm —— ” một tiếng cửa đóng lại.

Giải tán trong không vui.

Thế là, những năm tháng cấp ba cô mang theo hôn ước đã bắt đầu như thế.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (3)

Ngày mồng hai tháng chín, Yến Tam chính thức tựu trường, chia lớp, nhận sách giáo khoa, quen bạn học mới, tất cả đều được tiến hành đầu vào đây.

Đình Tiễn được phân vào lớp trọng điểm, trong buổi tự học đầu tiên đến lớp báo cáo.

Sắp lên đường mà còn bị tiểu ma vương quẩn lấy viết nửa bài văn, kết quả Đình Tiễn đi trễ, từ cổng trường đến tòa nhà dạy trống trơn, ngay cả bóng người cũng không có.

Mặt trời xuống núi, buông cảnh chiều hôm. Tà dương rắng chiều đầy dạt tầng mây, sắc đỏ tươi rực rỡ vùng trời, như vạt bông trôi lơ lửng nơi khoảng không trên trường học, xán lạn khác thường, vàng sáng bảy màu chiếu rọi như rạch ra một vết thương ở trên không trung.

Như một nét biểu tượng, cuộc đời ba năm cấp ba trong tương lai của cô, sẽ mở một con đường máu tại trong lòng giam này.

Đình Tiễn tìm được lớp 10-3, cô nấp sau cửa dè dặt ló đầu vào tính xem thử tình hình trong lớp, kết quả bị chủ nhiệm đang kháng khái làm công tác tư tưởng ở trên bục giảng quét mắt trông thấy, thế là chỉ thẳng vào cô gọi.

“Bạn học nữ kia.”

Đinh Tiễn có một tật xấu, ấy là khi giáo viên gọi cô ở trước mặt các bạn học thì sẽ đỏ mặt, hơn nữa da mặt cô mỏng, cả khuôn mặt ửng đỏ lên. Huống hồ bây giờ đến trễ, bị giáo viên bắt được, vậy là đỏ xuống tận cổ, trông chẳng khác gì một trái táo rụng đứng ở nơi đó.

Chủ nhiệm lớp tên Lưu Giang, đã ngoài bốn mươi, hơi mập, đầu tròn vo, trên đỉnh đầu chẳng có mấy sợi tóc, đeo mắt kính gọng to, khuôn mặt nghiêm túc có thừa, không học sinh nào dám đùa giỡn với ông. Người này có biệt danh là “Giang mặt sắt”.

Lưu Giang chỉ có một yêu cầu với học sinh, mọi việc đều dùng thành tích mà nói chuyện.

Thành tích tốt, tôi nghe em, thành tích không tốt, vậy thì đừng nói nhảm nữa, ngoan ngoãn nghe theo ông.

Nghe nói khóa trên còn có một học sinh vì ông mà đã nghỉ học.

Đinh Tiễn thầm chột dạ, đang do dự có nên báo cáo trước không thì nghe thấy trên bục giảng truyền đến âm thanh đôn hậu lại to rõ ràng: “Bộ đi tham quan vườn thú hay sao mà ngó dáo dác thế hả? Mau đi vào cho tôi.”

Mới khai giảng nên Lưu Giang dễ tính bất ngờ, Đinh Tiễn mau chóng đi vào chỗ ngồi cạnh cửa ở cuối lớp, trái tim treo cao lúc này mới hạ xuống.

Vẫn có bạn học cảm thấy Lưu Giang thú vị, thế là phối hợp bật cười, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Lưu Giang đứng trên bục giảng văng nước bọt tung tóe làm công tác tư tưởng cho đám học sinh mới nhập học này.

Đinh Tiễn chống tai thất thần.

Những tin tức liên quan đến Lưu Giang là do Hứa Kha nói với cô.

Hứa Kha là hàng xóm của cô khi còn ở trấn Diên Bình lúc nhỏ, cũng là người đầu tiên của trường cấp hai Diên Bình thi đậu Tam Trung, khi nhận được điện thoại của chủ nhiệm với kết quả chia lớp, đúng lúc Hứa Kha ở nhà cô.

Năm lớp mười của Hứa Kha chính là Lưu Giang dẫn chủ nhiệm, sau đó lên mười một thì chuyển sang khối xã hội, đến nay Lưu Giang vẫn có chút xem thường anh, vì năm đó Hứa Kha đậu vào Yến Tam với điểm gần như tuyệt đối, thường xếp hạng nhất toàn trường trong các kỳ thi lớn nhỏ vào năm lớp mười, nhất là môn hóa. Mà khi nhắc đến Hứa Kha, Lưu Giang cũng vừa thương vừa ghét.

Nhưng Đinh Tiễn nào được lợi hại như Hứa Kha, số điểm của cô chẳng qua chỉ vừa đủ để vào lớp trọng điểm, đoán có khi xếp hạng cũng chót lớp.

Từ nhỏ đến lớn, Hứa Kha luôn là con nhà người ta.

Bậc phụ huynh trên trấn gần như ai ai cũng muốn sinh một đứa con như Hứa Kha, lấy dáng dấp làm tiêu chuẩn, tính tình đã đảm lại còn thích đi học. Mỗi lần Đinh Tiễn theo mẹ ra ngoài mua đồ, hễ gặp người là đều nghe thấy mấy cô dì bảy mồm tám miệng nghị luận.

“Lần này Hứa Kha thi toàn quốc lại đứng nhất thành phố đấy.”

“Hứa Kha thi đậu Tam Trung rồi!”

“Lúc này chắc phần mộ tổ tiên nhà lão Hứa khói xanh nghi ngút cho xem, ai mà chẳng biết trẻ con trấn Diên Bình chúng ta vốn có tiếng học không giỏi. Đi, chúng ta đến thăm bà Hứa đi, để cuối tuần Hứa Kha về bố túc cho mấy đứa con nhà mình.”

Bố mẹ Hứa Kha mất sớm, từ nhỏ sống với ông bà nội.

Có lẽ vì tính của bà Hứa dịu dàng nên Hứa Kha cũng học theo bà, nói chuyện làm việc luôn điềm đạm khéo léo, cũng không đắc tội với ai, lại còn giúp dạy đám trẻ trấn trên học thêm nữa.

Chỉ có mỗi Đinh Tiễn là không tìm anh học bổ túc.

Hứa Kha biết, cô gái Đinh Tiễn này hiếu thắng, phương pháp học tập cùng luật sống lại bị mẹ Đinh quản thúc nghiêm khắc từ nhỏ, nhiều khi anh đã chỉ rõ cho cô cả công khai lẫn âm thầm, mọi việc không cần phải nghe theo bố mẹ quá, học tập là chuyện của chính em.

Nhưng thói quen mười mấy năm cứ thế diễn ra, nhất thời khó thay đổi.

Cũng ví dụ như, chuyện ghi chép này, Hứa Kha tận tình khuyên như mấy lần, đừng có cái gì cũng chép vào hết, chỉ cần chọn ý chính thôi.

Thế nhưng Đinh Tiễn không đổi được, vì hằng ngày Diệp Uyển Nhân đều kiểm tra vở của cô, kể cả trong lớp giáo viên nói gì cũng phải ghi lại không được bỏ sót. Lúc đầu cũng từng khóc lóc làm ầm, đòi không chịu viết. Nhưng sau mấy lần Diệp Uyển Nhân đánh đập thì đã ngoan ngoãn ghi chép lại hết, chép mấy hồi cũng thành quen.

Đinh Tiễn cúi đầu nhìn vở trong tay đến xuất thần, chợt bên tai vang lên tiếng “bịch ——“, có người ném cặp quai chéo màu đen xuống chỗ bên cạnh, đuôi mắt cô liếc thấy có bóng lưng cao to ngồi xuống.

Lại có người muộn hơn cả cô, thế mà còn ung dung đến thế, cẩn thận bị lão Lưu để mắt tới đấy, kết quả Lưu Giang chỉ liếc nhìn qua bên này rồi đảo mắt, sau đó tiếp tục nói.

Nơi khóe miệng ——

Lại còn vương nụ cười.

Vui cái quái gì vậy?

Đình Tiễn định quay đầu sang nhìn xem là thần thánh phương nào.

Bỗng bàn trên có người ngoái đầu xuống, là một cậu nam đeo kính da rất trắng, nhìn có hơi quen, lúc nam sinh đeo kính trông thấy Đình Tiễn thì cũng dừng lại.

Chính là cái cậu đeo kính đã gặp ở nhà họ Chu hôm ấy.

Trong lòng Đình Tiễn có dự cảm xấu, quả nhiên nghe cậu ta nói ——

“Tư Việt, không phải mày ngủ từ chiều đến giờ đấy chứ?”

Người bên cạnh dựa ra sau ghế, phát ra giọng mũi rất đơn giản, “Ừ.”

“Mẹ nó, tao đã gọi dì Chu bảo dì ấy đừng quên gọi mày rồi mà.”

Chu Tư Việt không lên tiếng.

“Mẹ mày quên à?”

Lại một tiếng ừ đơn giản, mang theo giọng mũi ngái ngủ.

“Dì Chu chất lắm.” Nam sinh đeo kính bật ngón cái lên, sau đó xoay sang chỗ khác.

Lý Cẩm Hội có bệnh đãng trí, chuyện duy nhất nhớ được là tìm mấy bà hàng xóm đánh bài, ngoài đánh bài ra thì những chuyện khác đều không phải là chuyện. Chủ yếu do mấy năm trước bị tai nạn giao thông, trí nhớ không được minh mẫn như trước nữa, cộng thêm trước giờ con trai không cần bà phải bận tâm nên cũng rất ít khi quản chuyện của cậu.

Nếu không phải gần đây Chu Tư Việt chuẩn bị cho cuộc đua robot vào tháng chín sắp tới, ngày ngày thức đêm thì đâu tới mức buổi chiều ngủ bù.

Cậu ta gãi mi, ánh mắt liếc đại qua bạn cùng bàn với mình, kết quả phát hiện ra Đinh Tiễn nằm trên bàn cầm một tập vở viết viết vẽ vẽ, đầu cúi gục, cằm đè trên bàn, tóc túm đuôi ngựa, sau gáy trắng nõn sạch sẽ, vừa nhỏ vừa dài, như một đoạn ngó sen trắng ngần.

Không hiểu tại sao, cậu luôn có cảm giác sau gáy cô in hai chữ ngu ngốc.

“Này.”

Này cái gì mà này, tôi không có tên chắc.

Lại còn không quen cậu, chỉ là ngồi tạm mà thôi, bắt chuyện cái gì. Đinh Tiễn bịt tai không nghe, nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm để ý đến cậu đấy.

Chu thiếu gia nở nụ cười tự giễu, sau đó lắc đầu, được thôi.

Lưu Giang càng nói càng say sưa, cũng chẳng để ý đám học trò bên dưới đã mơ màng, ông kích động như một bình phun, nước bọt bắn tung tóe bay khắp nơi.

“Mũi tên đã rời cung sẽ không quay đầu lại được, bây giờ các em đã bước vào cánh cửa này rồi, thì các em sống là người ở đây, ‘chết’ là ma ở nơi này, thầy hy vọng các em có thể để mình ‘chết’ được tôn nghiêm! Từ giờ phút này trở đi, các em phải kéo căng da mình ra, dồn hết sức vào, phải dùng hết sức, muốn mũi tên bắn xa thì phải nhìn xem trong ba năm tới các em đã dốc sức thế nào, cho dù có đứt cung cũng tuyệt đối không được lười biếng!”

Đinh Tiễn nằm dài trên bàn, cảm thấy câu này thật hay, ví dụ rất sinh động, mấy cô thầy ở Diên Bằng chưa bao giờ nói những điều này. Thế là cô cầm bút lên ghi lại, chuẩn bị dán vào bàn cổ vũ bản thân, Chu Tư Việt nãy

giờ thờ ơ bỗng hừ một tiếng, giễu cợt liếc nhìn vào vợ cô: “Mấy câu súp gà tẩm độc* này mà cũng chép, bộ cuộc đời cậu thiếu giáo dục lắm à?”

(*Súp gà trong ‘súp gà cho tâm hồn’ là chỉ những mẩu chuyện cảm lay đánh động lòng người; thế nên súp gà tẩm độc mà Chu Tư Việt nói có nghĩa là những lời sáo rỗng.)

Đình Tiễn vừa mới viết xong chữ cung thì nghe thấy lời châm chọc này, lập tức dùng hai tay che kín vở, quay đầu sang tránh mắt.

Lưu Giang nói rõ ràng mạch lạc, học sinh bên dưới nghe mà kích động không thôi, hai mắt như ngọc bắn ra ánh sáng, cứ như đã nhìn thấy thư thông báo trúng tuyển đại học Thanh Hoa đặt trên bàn rồi vậy.

Hai người ở hàng sau lại liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt giao chiến đùng đùng trên không trung.

Dáng vẻ này của Chu thiếu gia nào có giống đi học, nhàn hạ dựa ra sau ghế, trên bàn trải mở cuốn Con Người Và Thiên Nhiên đang được đọc một cách say sưa, đôi mắt hơi nhếch lên, đuôi mắt như lông chim kéo dài, vào lúc này hết như cây kéo, cay nghiệt lại sắc nhọn.

Sao gương mặt trời sinh cay nghiệt ấy toàn có dáng dấp dễ nhìn như thế vậy, bây giờ cậu ta đã cắt tóc ngắn rồi, để lộ ngũ quan sạch sẽ cùng đường nét nhu hòa. So với quả đầu ỗ gà ở nhà ngày hôm đó, Chu Tư Việt cắt tỉa gọn gàng lại có phần bắt mắt hơn.

Đình Tiễn lạnh nhạt nhìn gương mặt ngập tràn dụ dỗ, nhả từng chữ từng chữ ra: “Tôi tên là Đình Tiễn.”

Chu Tư Việt cúi đầu đảo mắt giở qua trang cuốn Con Người Và Thiên Nhiên, mí mắt cũng chẳng thèm lật, cậu ngoáy tai lười biếng ừ một tiếng, cũng không biết là có thèm nhớ hay không.

Đình Tiễn nói: “Cậu đừng có bắt chuyện với tôi.”

Tôi không thể cưỡng lại cảm dỗ được đâu.

Lần này, cuối cùng thiếu gia cũng ngẩng đầu lên, mặt không tin nổi, đến lông mày cũng nhướn lên.

“Tôi... bắt chuyện?”

Đình Tiễn nghiêm túc nói: “Đúng thế, ngày mai chủ nhiệm sẽ đổi chỗ ngồi, cùng lắm hai ta chỉ coi như là bạn cùng bàn tạm thời thôi.”

Lông mày của thiếu gia nhướn cao.

“... Bạn cùng bàn... tạm thời?”

Đình Tiễn gật đầu, nói không sai chút nào.

Kết quả Lưu Giang trên bục giảng tổng kết một câu: “Là thế này, một tháng sau sẽ có bài kiểm tra chất lượng, cho các em một tháng mau chóng ôn lại kiến thức cũ, chỗ ngồi tạm thời cứ cố định như thế đã, một tháng sau thầy sẽ dựa vào thành tích để sắp xếp lại vị trí cho các em. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, học sinh nội trú thì đến văn phòng của thầy đã, các bạn còn lại về nhà đi đường cẩn thận, tan lớp thôi.”

Khoan khoan khoan, thầy ơi có phải thầy quá tùy ý rồi không?

Không hổ là danh sư, ngay cả thời gian nói chuyện cũng rất chính xác, vừa dứt câu thì tiếng chuông tan học điếc tai vang lên, cứ như được sắp xếp vậy ——

Các bạn trong phòng ùa ra như ong vỡ tổ.

Chỉ còn lại Đình Tiễn ngồi sững sờ tại chỗ, ngay cả đồ đạc cũng quên dọn.

Nam sinh đeo kính đi tìm Lưu Giang xin thời khóa biểu, còn Chu Tư Việt dựa vào bàn học, thân cao một mét tám lăm nên có cảm tưởng chân như dài hơn cả mặt bàn, hông kê nửa dọc theo bàn, hai tay đút túi, đeo trên người cặp quai chéo màu đen, cúi đầu nhìn mũi giày mình, mấy sợi tóc mái trước trán rũ xuống.

Nam sinh đeo kính quay về lại rất nhanh, “Đi thôi Tư Việt.”

Chu Tư Việt đứng dậy, vừa đưa chân ra thì đột nhiên dừng lại, vỗ vai Đinh Tiễn như nhạo báng: “Mai gặp nhé, bạn cùng bàn tạm thời.”

Đinh Tiễn đang cất hộp bút vào cặp.

Nghe thấy tiếng thì ngẩn người, chột ngẩng đầu lên, nhưng người đã đi xa.

Hộp bút rơi xuống đất, mấy ngòi bút xõ ra ngổn ngang trên nền, vừa hay lăn tới dưới băng ghế của Chu Tư Việt.

Tựa như ám thị của ngọn đèn sáng.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (4)

Liên quan đến cụm từ bạn cùng bàn này, từ xưa tới nay rất luôn mập mờ.

Mỗi một lớp đều sẽ có một đôi bạn cùng bàn có cảm tình với nhau, chuyện tình cảm trong những năm tháng tuổi trẻ vội vã, cũng hết như phù vân thoáng qua. Nhiều năm sau, Đinh Tiễn vẫn nhớ cảnh tượng lúng túng khi mỗi bạn học trong lớp dẫn theo người yêu đến buổi họp mặt. Nhưng lại chẳng ngờ rằng, càng lúng túng hơn chính là cô cùng Chu thiếu gia ngồi bên cạnh này.

Có điều, chuyện này để sau hẵng nói.

Từ sau đêm đó, hai người chính thức trở thành “bạn cùng bàn tạm thời”. Đinh Tiễn lén quan sát từ quang minh đến âm thầm, phát hiện người này có thể thi được sáu trăm bảy là học thần thật, trong giờ học thì đọc sách gì đâu, ra tiết thì dựa lưng vào ghế tán gẫu cùng bạn, sau khi tan học lại chơi bóng, đến buổi tối tự học làm xong bài tập thì lại tiếp tục đọc sách.

Sách Chu Tư Việt đọc rất lộn xộn, cái gì cũng có cả, vi diệu nhất là Đinh Tiễn từng thấy trên bàn cậu ta đặt một cuốn sách tiếng anh —— “Fancy Coffins to Make Yourself”*.

(*Cuốn sách được Dale Power mô tả cách khám phá và lắp đặt quan tài kèm theo hình ảnh có màu cùng hướng dẫn chi tiết.)

Cô lặng lẽ nhớ kỹ cái tên, tối về giờ từ điển kiểm tra mới biết cuốn sách kia tên là, Tự Thiết Kế Quan Tài Trong Mơ Của Mình.

Ngày hôm sau, cô lại thấy trên bàn cậu ta có cuốn “Nhân Gian Mỹ Vị”.

Không ngờ cậu ta còn mê ăn uống.

Chu thiếu gia kiến thức uyên thâm, dĩ nhiên đầu óc không phải để người phàm như Đinh Tiễn có thể hiểu được.

“Nhân Gian Mỹ Vị” đã được xem một nửa, cứ để mở sách ở trên bàn như thế, Đinh Tiễn lặng lẽ dịch qua xem, lập tức bị đoạn đầu tiên làm cho mắc ói.

“Trong một trấn nhỏ ở Anh quốc, có một thời gian thịnh hành một loại phô mai rất đặc sắc, người ăn vào rồi sẽ nhớ mãi không quên mùi vị đó, thế nên rất thường xuyên đến tiệm nhỏ ấy, nhưng không lâu sau, tiệm nhỏ kia bị niêm phong kiểm tra, trên cửa dán một tấm thông báo, trong phô mai có trộn nước tiểu của thiếu nữ, nên mới khiến cho vị nó trở nên đặc biệt.

Lập tức tất cả mọi người đều nôn mửa không ngừng.

Nhưng mấy ngày sau, mọi người lại rất thèm cái vị khai kia, có muốn dừng cũng không được.”

Suýt nữa Đinh Tiễn đã nôn ọe cả ra, cô chán ghét dùng hai ngón tay nắm lấy một góc trang giấy lật qua, cứ như cả cuốn sách này đều dính nước tiểu thiếu nữ vậy.

Trang sách lặng lẽ lật một cái ở trên không trung, bỗng sau lưng truyền đến tiếng ho không nặng không nhẹ.

Cô nương đang làm “kẻ gian” chột buông tay, trang sách rơi xuống vị trí cũ, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Chu thiếu gia hai tay đút túi dựa vào khung cửa, nửa cười nửa không nhìn cô.

Lại còn cười thế à.

Bộ mẹ cậu không dạy cậu, người đáng đẹp thì nên ít cười sao? Nếu thích cậu rồi cậu có chịu trách nhiệm không?

“Sao nào, cảm thấy có hứng với sách của tôi à?” Cậu đi đến, kéo ghế ra ngồi xuống, thờ ơ hỏi.

Đinh Tiễn nói nhỏ một tiếng, “Không.”

Đút lời liền quay về chỗ của mình, rồi nghĩ gì đấy lại ngẩng đầu bổ sung thêm một câu: “Biến thái.”

Chu Tư Việt khẽ cười giễu, có thể đoán ra là cô đã đọc đoạn đầu tiên rồi, nhưng cũng lười giải thích thêm với cô là rốt cuộc cuốn sách này nói về điều gì. Lúc đó chỉ thấy cô gái này thật thú vị, nhất là lúc cố nín nhịn mà đối đầu với bạn, trông vui vô cùng, thế là thỉnh thoảng cậu lại không nhịn được mà trêu chọc cô.

Hơn nữa có bạn cùng bàn là cô lại rất bất tiện, không nói nhiều không có áp lực, người cũng lác quan vui vẻ, giải một bài toán thôi mà cũng có thể tự cười ngây ngô cả buổi, hề cứ nhìn là cậu lại cảm thấy buồn cười.

Cái đề kia từ năm cấp hai cậu đã có thể giải được rồi, thế mà đề gốc này còn viết kín một trang giấy nháp, nhưng kết quả lại cho ra sai, quả nhiên là gốc.

Có điều dù chỉ là bạn cùng bàn “tạm thời”, Chu thiếu gia vẫn quyết định chỉ điểm cho cô, ngón trỏ gập lại, khẽ gõ lên mặt bàn: “Không phải,

tôi nói cậu đấy, đừng có giữ thói quen cái gì cũng ghi vào vở này nữa, cứ thế sẽ bị loại khỏi lớp trọng điểm nhanh thôi.”

Con người cậu xưa nay toàn nói chuyện rất trực tiếp, không hề uyển chuyển.

Nếu là với người khác thì có lẽ còn có thể uyển chuyển được, nhưng với đồ gỗ này, chỉ sợ cậu mà uyển chuyển, cô lại không nghe hiểu.

Năm ấy Yến Tam vẫn thực thi quy chế đào thải: Kết thúc năm lớp mười, mười người chót lớp sẽ bị loại qua lớp bình thường, đây không phải để dọa người ta mà là quy củ của khóa trước. Nói là lớp trọng điểm, chẳng bằng nói là lớp trọng điểm dự bị. Đến khi số thành viên chắc chắn nằm trong khoảng bốn mươi người, kết thúc phân ban xã hội với tự nhiên, số người còn lại mới thật sự là người của lớp trọng điểm.

Đối với Đinh Tiễn mà nói thì điều này cực kỳ nguy hiểm, vì số điểm nhập học của cô chỉ xếp vị trí ba mươi tám, vị thiếu gia bên cạnh thì càng khỏi phải nói, điểm của cậu ta chỉ mới đủ qua điểm chết, có thể vào được lớp trọng điểm cũng đủ để cô mở rộng tầm mắt rồi.

Lúc trước cứ tưởng là chú Chu đút tiền, nhưng về sau cô nghe người ta nói, chỉ cần học sinh được tuyển thẳng từ trường liên cấp có thể qua điểm chết thì vào thẳng lớp trọng điểm, hơn nữa, còn sẽ không bị đào thải.

Cái quy củ chết tiệt gì vậy.

Sau đó lại nghe nói học phí trường liên cấp mười ngàn một học kỳ, có thể học ở đây đều là con em nhà có tiền. Cũng đúng, nếu không vị thiếu gia này lấy đâu ra nhiều sách để đọc thế, thật ra cô cũng rất thích đọc sách, chẳng qua là ít khi mua thôi, mỗi lần đều là đứng ở tiệm sách đọc, đọc xong thì dè dặt trả lại chỗ cũ, rất sợ làm hư thì người khác sẽ bắt cô bồi thường.

Cô rất biết vị trí của mình, nhưng bị ta người chỉ rõ ra một cách trắng trợn như vậy, lại còn là thiếu nữ tâm tư nhạy cảm, cô không tránh khỏi khó chịu đỏ mặt, nhưng lại không muốn nhận thua, trợn tròn hai mắt nhìn Chu Tư Việt, thốt ra một câu từ kẻ răng:

“Tôi ba tám, cậu bốn năm, cậu có gì hay mà nói tôi?”

Hể cứ quỳnh quáng là cô lại rất dễ rút ngắn chữ với cứng cổ, vừa mở miệng, cái câu tôi ba tám cứ thế bật ra.

Chu Tư Việt ngó người nhìn cô, đầu tiên là cúi đầu nín cười mấy tiếng, kết quả bạn học xung quanh đều nghe thấy, chùng mười cặp mắt đồng loạt đổ dồn về phía Đinh Tiến, rồi lại cười thành tràng.

Chu Tư Việt quay sang cười to, vô cùng vui vẻ, lại còn gật đầu tán đồng.

Rốt cuộc Đinh Tiến cũng sức tỉnh, xấu hổ nằm xuống úp mặt vào bàn, chỉ hận không tìm được kẽ hở nào để trốn vào.

Không biết là ai đã nói: “Tư Việt, bạn cùng bàn của mày buồn cười thật đấy.”

Đinh Tiến làm như không nghe thấy gì, dán sát mặt vào bàn, rồi lại nghe thấy người bên cạnh nói một câu không mặng không nhạt, trong giọng còn chứa đựng sự bất đắc dĩ, “Xin lỗi, đã chê cười rồi.”

Ai cho phép cậu chê cười?

Được tôi cho phép chưa mà cậu chê cười hả, cậu có biết chê cười là ý gì không?

Các bạn học lại được một phen cười vỡ bụng.

Cho đến khi chuông vào tiết reo lên thì bên này mới chịu im lặng.

Giáo viên môn toán đi giày cao gót cộp cộp bước từ ngoài hành lang đi vào, đặt sách giáo khoa lên bàn, dịu dàng nói: “Nào, các em mở bài ba trong sách ra đi.”

Chu Tư Việt liếc nhìn Đinh Tiên vẫn còn nằm, đổ mắt đến tận cả cổ rồi, sao lại dễ đổ mắt vậy chứ.

“Được rồi, không còn ai nhìn cậu đâu, học thôi.” Vừa nói cậu vừa giở cuốn Nhân Gian Mỹ Vị ra.

Đinh Tiên lặng lẽ ngóc đầu dậy, để lộ đôi mắt trong suốt sạch sẽ, quan sát chung quanh, rồi sau đó thấy vị thiếu gia kia như cười như không nhìn cô.

Cô liếc cậu một cái rồi ngồi dậy, rút vở toán từ dưới học bàn ra, chỉ mới khai giảng mấy hôm mà vở đã chi chít chữ rồi, còn dán không ít tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ.

Cô giáo ở trên bục giảng nhanh chóng lưu loát viết lên bảng, chữ cũng đẹp như người vậy.

“Hôm nay chúng ta sẽ học phép giao và tập hợp.”

Đinh Tiên cầm bút lên hì hục ghi chép, thấy Chu thiếu gia không ngừng lắc đầu, khóe môi cong lên, nhưng không xen vào chuyện của cô nữa, tự giở sách trong tay mình.

Một tiết trôi qua, Đinh Tiên lại viết đầy tập vở, chẳng chịt chi chít.

Vô tình bị cô gái bàn trước trông thấy, cô ấy ngạc nhiên xoay đầu lại nói với cô: “Cậu viết nhanh thế Đinh Tiên, mới một tiết mà cậu có thể nhớ được nhiều như vậy luôn hả?”

Vậy mới đúng chứ!

Học sinh giỏi mà thấy vở cô thì chắc gì cũng thán phục cô có thể ghi chép đầy đủ lời của thầy cô như thế.

Cô gái bàn trên tên là Khổng Sa Địch, số điểm nhập học là sáu trăm tám, hạng bốn mươi, hai cô gái ở ranh giới nguy hiểm chỉ mới gặp nhưng cứ như đã quen từ lâu, ăn nhip với nhau, sau ba bốn lần trò chuyện đã xác định được trước mắt đối phương là bạn thân nhất ở Yến Tam.

“Đi vệ sinh với tớ nha!” Khổng Sa Địch thân thiết rủ rê.

“Được thôi!” Đinh Tiễn ngọt ngào đáp.

Thế là, hai người thân mật tay nắm tay đi nhà vệ sinh.

Dĩ nhiên, Chu thiếu gia ngồi cạnh thấy hết quá trình lại không cách nào hiểu nổi, tổng cộng cùng lắm chỉ mất ba phút từ một câu “cậu chép nhanh thật đấy” cho đến “cùng đi vệ sinh”, vậy mà mấy cô gái này lấy đâu ra thân mật như thế vậy.

Có điều cậu cũng không muốn hiểu.

Tống Tử Kỳ ngồi cùng bàn với Khổng Sa Địch cũng không hiểu, nghi ngờ quay đầu lại hỏi, “Có phải não của bọn con gái rất đơn giản không?”

Chu Tư Việt duỗi thẳng chân, dựa ra sau lưng ghế, chân đạp vào ghế trước dè lên dè xuống, cúi đầu lật sách trong tay, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Người khác thì không dám nói.” Rồi cậu ngẩng đầu, hất cằm chỉ vào chỗ của Đinh Tiễn, “Có điều chắc chắn đồ ngốc này không có não, chỉ toàn rỗng không.”

Tống Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn cậu, “Hiểu rõ thế à, không phải mà thích nó rồi chứ?”

Chu Tư Việt vớ đại cuốn sách trên bàn ném qua, vừa chế nhạo lại buồn cười đáp, “Thích cô ta? Còn không bằng tao thích mày.”

Tống Tử Kỳ nghiêng đầu né, cuốn sách rơi bịch xuống đất: “Được đấy được đấy.”

Chân dài của Chu Tư Việt xuyên qua gầm bàn, đập vào ghế cậu ta, “Cút.”

Tống Tử Kỳ tự giác nhặt sách lên, để lại cho cậu: “Vừa rồi Tưởng Trầm rủ tan học chơi bóng.”

“Ừ.”

Tống Tử Kỳ nằm nhoài lên bàn cậu, lại hỏi: “Hai bọn mày vẫn chưa từ hôn à?”

“Chưa.” Chu Tư Việt lạnh nhạt đáp.

“Vậy mày có từ không thế?”

“Ừ.” Giọng kiên định vô cùng, lại lật sách qua trang mới, cứ như chỉ là câu hỏi đơn giản có ăn cơm hay không.

“Cũng đúng, nhìn là biết cô ta không phải là mẫu người của mày rồi, nói thật, tao cảm thấy con nhóc này không đáng ghét như hôm gặp ở nhà mày, chủ yếu là mẹ nó thôi, thật ra nó cũng đáng yêu mà, mày xem nó vừa nãy đấy.” Thế là học dáng vẻ của Đinh Tiễn, uốn giọng kêu: “Tôi ba tám, đáng yêu lắm, ngốc nghếch lắm.”

Có điều lần này không ác ý thật.

Kết quả vừa dứt lời đã nhìn thấy Đinh Tiễn và Khổng Sa Địch tay trong tay đứng ở cửa, cô gái này một giây trước còn đang cười, một giây sau vừa thấy cậu ta đã sầm mặt.

Tống Tử Kỳ lúng túng quay đi chỗ khác.

Đinh Tiễn buông tay Khổng Sa Địch, tinh bơ kéo ghế ngồi vào chỗ.

Sau đó dời toàn bộ sách và đồ dùng của Chu Tư Việt sang bên kia, rồi lại nhích bàn của mình ra một chút, để hở khe trống ở giữa, cứ như đang vạch rõ giới hạn với cậu vậy.

Sau đó lại kéo ghế sang bên kia, chắc chắn không đụng vào thứ gì của Chu Tư Việt, mới yên tâm hài lòng tiếp tục thân thiết thảo luận chuyện ghi chép với Khổng Sa Địch.

Chu Tư Việt biết cô nàng đang giận cá chém thớt với cậu đây mà, nhướn mày cười một cái, rồi đột nhiên:

“Tống Tử Kỳ.”

Người đang trước ngoan ngoãn quay đầu xuống, “Hử?”

Chu Tư Việt rút chân, chiếc ghế đổ xuống đất “rầm” một tiếng, lại cuộn tròn sách trong tay ném lên bàn một cái, trơ tráo không cười nói: “Lại đây, đỡ bạn cùng bàn của tao đi, đỡ được vui thì tối nay nhường mày ba quả.”

Đinh Tiễn đang thảo luận với Khổng Sa Địch chợt sững sốt.

Hình như đầu óc cô chập mạch rồi, vì sao có trong chớp mắt, cô lại nghe thành ——

Lại đây, đỡ bạn gái của tao đi.

Người này độc thật đấy.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (5)

“Xin lỗi nhé tiểu quái thú.”

Tống Tử Kỳ cứ như lên dây cót vậy, xoay người lại đối diện với vị trí của Đinh Tiễn, chân thành nói lời xin lỗi, dáng vẻ ngây ngô hồn nhiên vô tội lại để Khổng Sa Địch nhìn mà thương.

Khổng Sa Địch khẽ đẩy tay Đinh Tiễn, nhỏ giọng cầu xin: “Tiễn Tiễn nè, hay là cậu tha cho cậu ta đi.”

Đinh Tiễn không nói không rằng nhìn Khổng Sa Địch.

Đầy trong đầu đều là câu ‘lại đây dỗ bạn gái tao đi’, chợt cô cảm thấy xấu hổ vì mình.

Không đợi cô mở miệng, Chu thiếu gia ngồi bên vừa lật sách vừa nói: “Bỏ ba chữ sau đi, lặp lại lần nữa.”

Hai mắt Tống Tử Kỳ trợn to, muốn nói đến thế nào nữa, cậu nào có ác ý gì.

Nhưng vị thiếu gia kia chẳng hề để ý, mày phải dỗ vui vẻ vào cho tao, Tống Tử Kỳ chép miệng rồi nói: “Bạn học Đinh Tiễn...”

Còn chưa nói hết câu đã bị Đinh Tiễn nhẹ giọng ngắt lời.

“Không, không cần đâu... Tôi tha cho cậu đấy.”

Năng gắt ngoài cửa sổ hắt vào từng dải sáng loang lổ, chiếu rọi lên người cô làm mái tóc lấp lánh ánh vàng, bên tai đỏ rực, giọng nhỏ cực kỳ.

Tống Tử Kỳ liếc nhìn Chu Tư Việt, người sau khẽ nhướn mày.

Đình Tiễn lại đề giọng, như sợ người khác không nghe thấy: “Tôi... tôi nể mặt Sa Địch đấy.” Nói rồi nhanh chóng cúi đầu vờ bận rộn lật sách trên bàn.

Tống Tử Kỳ gật đầu: “Biết rồi.”

Nói rồi còn cố ý liếc Chu Tư Việt, nói: “Tôi sẽ cảm ơn bạn cùng bàn của mình thật tốt, chỉ là, điều cần giải thích tôi vẫn nên giải thích cho hết, có lẽ ngày hôm đó ở nhà Tư Việt, vì mẹ cậu đối xử ác ý với cậu nên mới thế, có điều sau này mọi người đều là bạn học, tôi không muốn có hiểu lầm không cần thiết nào cả, cá nhân tôi không hề có thành kiến với cậu.”

Rồi sau đó mỉm cười với Khổng Sa Địch, thân thiết nói: “Nào bạn cùng bàn, chúng ta về thôi.”

Tống Tử Kỳ bị cận nặng độ nên phải đeo kính, da lại trắng, ngũ quan đoan chính, thoát nhìn rất nhã nhặn.

Khổng Sa Địch bị một câu chúng ta về của cậu ta làm cho đỏ mặt, thẹn thùng ôm vờ quay lên, hai nam sinh cũng bối rối, cứ thế quay đầu sang nhìn Đình Tiễn, cũng đỏ mặt.

Chút tâm tư lúc ấy của nữ sinh, trong mắt nam sinh đều vô cùng khó hiểu, cứ như biểu hiện bây giờ của Khổng Sa Địch vậy, trong đầu Tống Tử Kỳ chỉ có hai chữ, có bệnh.

Còn Chu thiếu gia ngồi đằng sau lại không hiểu, rõ ràng mình đã bảo Tống Tử Kỳ xin lỗi cô ấy, nhưng thế nào mà lại thành nể mặt Khổng Sa Địch vậy? Hơn nữa Tống Tử Kỳ xin lỗi cô, thế mà cô đỏ mặt cái gì?

Lúc trước khi nói không từ hôn, chẳng phải da mặt dày lắm sao? Sao giờ da lại mỏng như giấy thế

Tâm tư thuở thiếu thời hết như rượu, vừa nếm thử thì không có cảm giác, nhưng thời gian càng lâu thì hương vị càng nặng, luôn có thể bắt được manh mối kỳ lạ. Hai thiếu niên có chỉ số thông minh rất cao này, vào lúc đó, cũng chỉ có thể định nghĩa nữ sinh thành —— không cách nào lý giải nổi.

Mặt trời mùa hạ tỏa nắng từ trên cao, biển trường học thành cái lồng hấp. Ve ngoài cửa sổ kéo dây đàn râm ran, hàng cây cao ngút miễn cưỡng cười vui.

Có lẽ chính là bắt đầu từ khi ấy, Đinh Tiễn đã để ý đến Chu Tư Việt.

Dường như mỗi một lớp học sẽ có một đám người như thế, gồm học bá chỉ biết có học và học tra chỉ biết có chơi.

Nhưng trong cái lớp này lại chỉ có hai nhóm người, gồm học bá cố gắng học tập và học thần không cần cố gắng học tập.

Chu Tư Việt chính là kiểu người thuộc vế sau.

Hễ tan lớp là cậu lại cùng người khác thảo luận chuyện bóng rổ, bóng đá, NBA, game, thỉnh thoảng sẽ còn nói cả chuyện quân sự nữa, tóm lại là rất nhiều, đôi khi sẽ có người hỏi cậu mấy câu toán, cậu cũng chẳng từ chối người ta mà giải đáp từng câu một. Cậu học môn toán rất tốt, dường như không có bài toán nào đánh đố được cậu cả, thậm chí có vài bài chỉ mới đọc đề là cậu đã biết ngay đáp án rồi.

Có điều cậu rất lười, nếu là đề đã giải rồi thì trực tiếp ném vớ đi, còn nếu chưa thì mới ngoáy bút viết.

Buổi trưa hôm đó, Khổng Sa Địch cầm hộp cơm đến chia sẻ tình báo vừa moi được từ chỗ Tổng Tử Kỳ cho cô, đặt đĩa xuống có ý vòng vo: “Tớ có tình báo đây, cậu có muốn nghe không?”

Đình Tiễn: “Tình báo gì? Ngày mai không có tiết hả?”

Khổng Sa Địch ối chà một tiếng, sao cậu lại không thích học vậy chứ? Nghe này, là liên quan đến bạn cùng bàn của cậu đấy.

Quả nhiên thành công thu hút được Đình Tiễn, cô ngẩng đầu lên khỏi hộp cơm, nhìn khuôn mặt thần bí lại đầy ý tứ của Khổng Sa Địch thì mới kịp nhận ra mình phản ứng có hơi quá đà, thế là ho khẽ một tiếng để che giấu, sau đó lại cúi đầu, cầm đĩa không được mà đặt đĩa xuống cũng không xong, giả vờ lơ đễnh hỏi: “Tình báo gì cơ?”

Khổng Sa Địch cố ý chọc cô, “Cậu trả lời tớ một câu hỏi trước đi đã.”

Đình Tiễn lại lần nữa ngược mắt lên: “Câu hỏi gì?”

Khổng Sa Địch cười: “Cậu thích Chu Tư Việt hả?”

Cục cơm mắc nghẹn ngay trong cổ họng, cả nửa buổi cũng không nuốt xuống được, Đình Tiễn ho kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Khổng Sa Địch luống cuống, vội đưa nước của mình sang cho cô: “Không phải chứ, chỉ nói đại cái tên thôi mà cậu đã không chịu nổi thế rồi à?”

Một lúc lâu sau Đình Tiễn mới nhổ ra được cục cơm trong miệng, lập tức ngẩng đầu uống liên tục mấy hớp nước, rồi quay mặt sang chỗ khác: “Còn lâu tớ mới thích, nhiệm vụ bây giờ của chúng ta là học tập.”

Lúc nói đến câu này thì ánh mắt liếc sang một bên, đúng lúc trông thấy Chu Tư Việt và đám người Tưởng Trầm ngồi ăn cơm cùng nhau, cười cười nói nói, bên cạnh lại có Tống Nghi Căn đang ngồi.

Hình như cậu không kén ăn món nào cả, ăn vừa nhanh vừa nhiều, không hề có tật xấu của thiếu gia tẹo nào.

Chu Tư Việt ăn được nửa thì cảm thấy có cái nhìn nóng bỏng ở đằng trước, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn, chợt hai ánh mắt gặp nhau trên không trung.

Đình Tiễn vội xoay người đi, vịn lại nắp chai đặt sang một bên, rồi tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Vừa cầm đũa lên thì lại cảm thấy không thoải mái, tránh cái gì chứ, này không phải tỏ vẻ là mày có quý sao, cứ bình thường cười với cậu ta đi, đoan trang tao nhả, ai sợ ai chứ.

Thế là cô quay đầu sang phía của Chu Tư Việt, nở nụ cười tự cho là hào phóng thẳng thắn.

Chu Tư Việt ngây ra trông giây lát, rồi đột nhiên nhún vai cười giễu, sau đó lại khôi phục dáng vẻ thiếu gia của cậu ta.

Tướng Trầm ngồi đối diện hình như hỏi cậu ta đang cười cái gì.

Chu Tư Việt biếng nhác dựa ra sau ghế, duỗi thẳng đôi chân dài ra, hất cằm về phía Đình Tiễn, đám người Tướng Trầm và Tống Tử Kỳ cũng đồng loạt nhìn sang.

Thế là một giây sau đó, một tràng cười ầm rộ lên.

Đình Tiễn khó hiểu, vừa định quay đầu thì nghe thấy Không Sa Dịch do dự nói: “Tiễn Tiễn nè, trên răng cậu có dính rau á.”

“...”

Nhiều năm sau, có người lên Zhihu* hỏi: Lòng như tro tàn là cảm giác gì.

(*Zhihu là một website hỏi-và-đáp của Trung Quốc.)

Đình Tiễn đáp: Vào buổi trưa nắng rực rỡ, tại canteen trường học vô tình gặp phải đối tượng thầm mến của mình, nở nụ cười tự cho là mê người với cậu ấy. Sau đó bạn thân nói cho tôi biết: “Trên răng cậu có dính rau.”

Trong trí nhớ luôn thêm mắm dặm muối.

Từ đó trở đi bất luận là nhớ lại lúc nào, cô đều cảm thấy từ cái câu “mày lại đổ bạn cùng bàn của tao” kia mà mình bắt đầu thích Chu Tư Việt.

Nhưng lúc đó cô lại đang lâm vào mâu thuẫn cực đoan.

Đình Tiễn xấu hổ quay đầu đi, liền nghe thấy Chu thiếu gia ở sau lưng không lạnh không nhạt lên tiếng, “Được rồi, đừng cười nữa.” Bấm sinh trên người cậu đã có khí chất dễ khiến người ta tin phục, Tưởng Trầm và Tống Tử Kỳ cũng rất nghe lời cậu.

Lúc ấy Đình Tiễn chỉ cảm thấy là do quan hệ của chú Chu, nhưng dần dà cũng tường tỏ, bao gồm cả bản thân nữa, dù cậu ấy có nói trên mặt trăng có người ngoài hành tinh thì bọn họ vẫn cứ tin.

Chu Tư Việt còn trẻ, lúc nghiêm chỉnh thì lạnh lùng không ời hời, lúc đùa giỡn thì lại cảm thấy người này không hề đứng đắn chút nào, nhưng không cần bàn đến vấn đề đó, trên người cậu có cái vẻ mà dù cho trời có sập, một mình cậu cũng có thể gồng gánh.

Đợi sau khi bọn họ đi rồi, Khổng Sa Địch mới nói với Đình Tiễn: “Lúc đi học tớ có nghe Tống Tử Kỳ nói, điểm thi toán đầu vào cấp ba của Chu Tư Việt là tuyệt đối.”

Năm nay đề toán đầu vào rất khó, nhất là bài đại số cuối, số người có thể giải đáp rất ít, lúc mới tới Đình Tiễn nghe người ta thảo luận đề bài đó, toàn thành phố chỉ có bốn năm người giải ra.

Điểm trung bình năm nay thấp hơn so với năm ngoái, đề năm ngoái có phần dễ hơn, thi được điểm tuyệt đối cũng chỉ lác đác vài người.

Hàm lượng vàng trong cái điểm tuyệt đối này quả thực quá nặng.

Khổng Sa Địch còn nói: “Cậu ta còn là quán quân tính nhẩm cả nước đấy.”

Khó trách lúc cậu ta giải đề đều là viết thẳng đáp án ra, cho tới giờ chưa thấy cầm máy tính hay viết nháp các bước bao giờ.

Đình Tiễn thở dài: “Sau này cậu đừng nói với tớ mấy chuyện này nữa.”

“Hả? Tại sao?”

“Không chịu nổi đả kích.”

Bình thường cậu ta ngồi cạnh cũng đã có áp lực lớn rồi.

Cậu có biết cậu ta không hề chép bài không?

Cậu có biết tuy không nghe giảng bài nhưng cậu ta vẫn có thể đối đáp trôi chảy với thầy cô không?

Cậu có hiểu được tâm tình của tớ khi giải toán trên nháp cả nửa buổi mà còn sai, vậy mà cậu ta chỉ xoẹt xoẹt hai bút là viết xong không?

Thôi đi, mấy thứ này cậu có biết đâu.

Cô cúi đầu, trong mắt khó nén nổi ảm đạm, nhìn bóng lưng nhỏ bé ấy thật là mất mát. Cô cảm thấy, bản thân cố gắng học tập liều mạng nỗ lực đến thế, cũng không bắt kịp người khác chỉ mất mấy phút là làm bài xong.

Đinh Tiên không phải kiểu thiên phú, thành tích và điểm số của cô đều là do bản thân đọc hết sách này đến sách khác, giải hết đề này tới đề khác.

Trước kia lúc còn ở trấn Diên Bình, cô là bảo bối trên tay các thầy cô, vì cô luôn cố gắng chịu khó lại ngoan ngoãn lanh lợi, phần lớn học sinh trong trấn đều không nghiêm túc học hành, đa số tốt nghiệp cấp hai thì đi học nghề hoặc đi ra ngoài làm luôn.

Chỉ có cô là cố gắng giãy dụa trong cõ cá này.

Ngỡ rằng chỉ cần vượt qua long môn, gà rừng vẫn có thể biến phượng hoàng.

Nhưng vào long môn rồi mới hay, cô chỉ là từ đầu gà biến thành đuôi phượng mà thôi.

Ăn trưa xong thì quay lại phòng học.

Hiếm khi thấy Chu Tư Việt không ra chơi đá bóng mà vất chân ngồi tại chỗ tán gẫu với người khác, ánh nắng vàng rực hắt từ ngoài cửa sổ vào, chiếu lên mái tóc mềm mượt của cậu, khiến người ta không nhìn được mà muốn xoa lấy.

Chỉ chốc lát sau, có bạn gái cầm đề tới tham khảo với cậu.

Chu Tư Việt giảng bài cho người ta đều có một cái tật, cầm bút lên vẽ mấy nét trên giấy, người khác còn chưa kịp phản ứng thì cậu đã giảng xong rồi.

Bạn gái đỏ mặt: “Cậu có thể lặp lại lần nữa được không?” Thấy cậu hơi cau mày, bạn gái sợ chọc cậu ghét nên vội rút đề về, còn nói: “Không sao đâu, mình về nghĩ lại chút.”

Chu Tư Việt gật đầu: “Ờ.”

Đình Tiễn đang nằm trên bàn làm bài tập toán của mình.

Trong thời gian nghỉ trưa, ve sầu trên cây lại kêu không biết mệt.

Sân trường sau giờ ngọ luôn vô cùng yên tĩnh, ngay cả ánh nắng nóng rát cũng dần ảm lên, vở toán mở trên bàn cả nửa tiếng, một chữ cũng không hề viết.

Một lúc sau bạn gái đó lại cầm đề tới.

Bỗng Đình Tiễn ngồi dậy, gấp vở lại cười với cô ấy một tiếng, nhiệt tình nói: “Hai chúng ta đổi chỗ đi, cậu ngồi ở chỗ mình đi.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (1)

Mỗi chúng ta đều từng mắc một căn bệnh, tên khoa học là —— hội chứng thánh mẫu Mary Sue.

Thiếu nữ bị bệnh này tức là mắc chứng ảo tưởng nhẹ, tưởng mình là nhân vật chính trong cuộc sống, tự mang hào quang của vai chính, người bị nặng thì đồng thời kèm theo các biến chứng như trái tim pha lê hay kiểu cách đom đóm.

Thiếu nữ tình hoài luôn thơ ca như thế đấy.

Cậu che chở mình một câu, mình yêu cậu cả một đời này.

Nhưng tình cảm tuổi trẻ luôn vô cùng mâu thuẫn, hôm qua thích cậu, hôm nay lại nói nhiều hơn một câu với nữ sinh khác, rồi ngày mai sẽ không thích cậu nữa; hoặc là hôm qua không thích cậu, hôm nay cậu chia nửa viên kẹo trong túi cho tớ, tớ quyết định từ ngày mai trở đi sẽ thích cậu.

Vừa mặc mạc lại đơn thuần.

Lúc đó Đinh Tiễn cũng mâu thuẫn như thế, một mặt cô không cho rằng mình thích Chu Tư Việt, mặt khác, khi cậu ta giảng bài cho nữ sinh khác, trong lòng thực sự rất khó chịu.

Cô cứ nghĩ hình mẫu của mình phải là nam sinh dịu dàng ga lăng như Hứa Kha, chứ không phải là con chim công ngạo mạn Chu Tư Việt này.

Nhưng cô khó chịu cái gì?

A, nhất định là chứng bệnh Mary Sue của cô phát tác rồi.

Đình Tiễn nói xong cũng chẳng thèm nhìn hai người bọn họ, trực tiếp cúi đầu dọn sách vở trên bàn nhường chỗ cho nữ sinh kia, trong giờ nghỉ trưa lớp học vô cùng yên tĩnh, nắng trưa in dấu bóng râm, sột soạt sột soạt là tiếng động cô dọn đồ đạc.

Tia sáng đan xen nhau.

“Cậu lại mắc bệnh gì à?”

Giọng Chu Tư Việt không to không nhỏ, nhưng trong phòng học yên ắng lúc này, lại trở nên lạnh lùng to rõ.

Bàn tay dọn đồ của Đình Tiễn chột khựng lại, dây kéo hộp bút mới kéo có nửa, cả người đông cứng lại, bạn học xung quanh đồng loạt quay đầu sang, mấy chục cặp mắt rơi trên người cô.

Cô nhỏ giọng giải thích: “Tôi cho hai cậu không gian nghỉ trưa đấy, như thế cậu có thể thuận lợi bày bài hơn.”

Chu Tư Việt dựa ra sau ghế mĩa mai nhìn cô, hừ một tiếng: “Nhìn cậu quan tâm chưa kìa.”

Đình Tiễn che tai không nghe, dứt khoát không để ý đến cậu, tiếp tục cúi đầu dọn dẹp, sau lại nở nụ cười với nữ sinh kia, “Mình sắp xong rồi.”

Nữ sinh kia nửa tỉnh nửa mê: “A, muốn đổi thật hả?”

Đình Tiễn: “Đổi chứ.”

Chu Tư Việt cúi đầu viết đề, cũng không thèm ngẩng đầu lên, mái tóc rối xù ánh lên dưới tia nắng mặt trời, hệt như chú chó săn dễ sai bảo.

“Đổi rồi thì đừng có về lại nữa.”

Cậu nói vậy.

Đinh Tiên vốn chỉ định đổi mỗi giờ nghỉ trưa, cô chỉ muốn đổi một nơi yên tĩnh để chợp mắt, nhưng giờ bị cậu nói thế, cô ôm hai cuốn sách chôn chân tại chỗ đi không được mà không đi cũng không xong.

Chu Tư Việt dứt lời cũng không thềm ngẩng đầu lên, ngay cả gáy cũng trông lạnh lùng vô cùng.

Đinh Tiên giận dữ cắn răng, bỏ lại một câu: “Lát nữa tôi đến dọn bàn!”

Nói rồi hất đuôi ngựa cao ngạo đi về chỗ mới của cô.

“Soạt —— “

Giấy vở của Chu Tư Việt bị bút làm rách.

Đã thế ve ngoài cửa sổ còn phối hợp gáy hai tiếng.

Đinh Tiên đổi chỗ đến hàng thứ tư phía trước, bạn cùng bàn mới vẫn là một nam sinh, tên là Hà Tinh Văn, là thủ khoa kỳ thi đầu vào năm nay, dáng dấp rất bình thường, cắt tóc đầu đinh, da ngăm đen, luôn mặc mỗi bộ áo quần bị giặt nhiều tới nổi bạc phếch nhảnh nhúm, tư thế ngồi hết sức nghiêm chỉnh, trông không khác gì học sinh tiểu học, tan tiết cũng chẳng đi đâu mà ngồi tại chỗ làm bài tập.

Đây mới là bạn cùng bàn “bình thường”, chứ không phải là cái kiểu phu nhân loại như Chu Tư Việt đó.

Điểm khác biệt duy nhất của Hà Tinh Văn đó là, cậu ta mới còn trẻ mà đã có tóc bạc, nếu chỉ nhìn từ đằng sau thì y hệt một ông cụ nhỏ.

Nhưng vẫn tốt hơn là con công ngạo mạn kia.

Buổi chiều Khổng Sa Địch đến tìm cô nói chuyện, nửa người chồm lên bàn cô mà khuyên: “Không về thật đấy à?”

Trong giờ học mọi người cứ nói chuyện hò hét ầm ĩ, thế nhưng chẳng hiểu sao lại có thể nghe thấy chất giọng nửa đùa nửa chọc người khác của cậu, xuyên qua biển người cứ thế chui thẳng vào trong tai cô.

Đinh Tiễn cúi đầu nằm dài trên bàn, bút trong tay vô ý thức nguệch ngoạc lên vở nháp, vẽ mặt bướng bỉnh: “Không về.”

Khổng Sa Địch kéo dài âm, “Ấy —— “, sau đó đưa tay cầm lấy vở nháp của cô, thấp giọng kêu lên: “Thế cậu viết tên cậu ta làm gì?”

Đinh Tiễn chột giật mình, nhảy cẫng lên bổ nhào về phía Khổng Sa Địch, giơ tay chụp lấy vở nháp trong tay cô nàng, nhìn một cái.

Làm gì có tên nào, chỉ là một đống chữ nguệch ngoạc thôi mà.

Khổng Sa Địch cười gian: “Trong lòng cậu có quý.”

Đinh Tiễn lơ đãng ngồi xuống, thở dài một tiếng: “Cậu phiền quá đấy.”

Khổng Sa Địch dẫu môi: “Tớ chỉ là muốn nhắc nhở cậu, làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, cậu từ bỏ cơ hội tốt như thế là mất mát của cậu, nhìn là biết Đặng Uyển Uyển có ý với Chu Tư Việt, đến lúc đó người bị cướp đi rồi, cậu cũng đừng có khóc.”

Đinh Tiễn thờ ơ như không, bút vạch mạnh một đường trên nháp, nói: “Cứ tranh thủ mà cướp đi, nếu hai người họ mà thành đôi thì đến lúc đó tớ sẽ đốt hai dây pháo trước cổng trường, coi như cảm ơn bạn học Đặng Uyển Uyển đã hy sinh thân mình vì dân trừ hại!”

Khổng Sa Địch cố ý nói: “Thế cơ á? Vậy tớ phải mau mau mua ghế, đợi qua mấy hôm nữa sẽ bắc ghế trước cổng xem pháo thôi.”

Đình Tiễn liếc xéo cô nàng.

Khổng Sa Địch: “Bây giờ hai người họ nói chuyện vui lắm, Đặng Uyển Uyển còn hẹn cậu ta đi chơi game cùng đấy.”

“Đi đi.” Đình Tiễn nói nhỏ.

Khổng Sa Địch ngắt lời, không muốn dài dòng cùng cô nữa mà hạ tối hậu thư: “Ngày mai mau chuyển về cho tớ, thực sự tớ chả muốn nghe líu ra líu riu sau lưng nữa đâu, còn nữa, cậu mà không nhân một tháng này bồi dưỡng tình cảm, lỡ một tháng sau chủ nhiệm đổi chỗ ngồi, cậu lại càng không có hy vọng.”

“Không chuyển.” Đình Tiễn ương bướng như con lừa, Khổng Sa Địch tức đến mức định trợn mắt thì lại thấy cô từ từ ngồi thẳng dậy, cúi đầu bổ sung một câu: “Là cậu ta bảo tớ đừng về nữa.”

Khổng Sa Địch: “Ấy ấy ấy, hai cậu là vợ chồng đang cãi nhau đấy à? Cậu nhìn xem có giống hay không, anh mà bước ra ngoài thì đừng quay về nữa! Chắc chắn câu này mẹ cậu rất hay nói với bố cậu đúng không? Rồi không phải lúc bố cậu về thì mẹ cậu lại phục vụ ăn uống đàng hoàng sao?”

Tuy là nói thế, nhưng mỗi lần đều là Diệp Uyển Nhân gọi điện cho bố, khi ấy bố mới từ nhà bạn dọn về.

Đình Tiễn từ từ quay đầu lại.

Chu Tư Việt mặc T-shirt màu đen, thoải mái dựa vào lưng ghế vui vẻ trò chuyện với Tống Tử Kỳ, lúc nói đến đoạn hưng phấn thì lại nở nụ cười mà bình thường cậu ta rất lười để lộ, thiếu niên răng trắng đều như bắp, lúc

cười rộ đuôi mắt còn hơi cong, ánh nắng chiều hắt ở sau lưng, đầu tóc lờm xờm chìm nửa trong ráng chiều tà, cả người như sáng bừng.

Đình Tiễn chợt nhớ đến một câu nói.

Cậu là ngọn gió vô tình, cứ liên tục đưa lũ đến một cách bất chợt.

Có nam sinh ôm cửa rủ cậu tan học chơi đá bóng, cậu cười nhạt quay đầu nói được. Có nữ sinh đi ngang qua không kìm nén được nhìn vào trong nhiều hơn hai lần, thế nhưng cậu cứ như không cảm nhận thấy, chỉ lo tán gẫu với Tống Tử Kỳ.

Tống Tử Kỳ đùa cậu: “Nè nè nè, lại đến nhìn mà kìa.”

Chu thiếu gia đập vào ghế cậu ta, “Nói bậy gì đấy.”

Mà đúng là có nữ sinh đến nhìn cậu thật, có điều lúc đó cũng không dám làm gì, chỉ mượn danh nghĩa đến tìm bạn học mà nấp sau cửa len lén nhìn, sau đó âm thầm hỏi thăm: “Cậu ấy là Chu Tư Việt hả?”

Mới đầu bạn học còn có kiên nhẫn, nhưng bị hỏi nhiều quá, cuối cùng nói thẳng: “Có thấy cái cậu ngồi ở cửa không, đúng rồi, chính là Chu Tư Việt lớp bọn mình đấy, vẫn chưa có bạn gái.”

Nữ sinh xấu hổ đập vào vai bạn học: “Ai hỏi cái này.”

Thế nhưng tâm tư đã viết rõ lên mặt rồi.

Tống Tử Kỳ nói thế.

Dù sao cái con người Chu Tư Việt này luôn có thể kết bạn được với tất cả mọi người, bình thường cậu đọc sách giải trí là nhiều, đụng phải đề tài gì cũng có thể góp hai câu, có người hỏi cậu cũng sẵn lòng đáp, quả thật cao quý, thế nhưng cậu không hề làm giá chút nào, với ai cũng có thể trò chuyện được.

Thậm chí có khi có thể nói đôi lời với người cầm nào đó ở đầu hẻm.

Cậu có nhiều bạn, nên thiếu đi cô cũng chẳng ít.

Cô và Đặng Uyển Uyển đổi chỗ rồi, cậu vẫn vui vẻ tán gẫu với người ta như cũ, cũng không ảnh hưởng gì đến cậu cả, chỉ có một mình cô ngồi nơi đây nhốn nháo hoảng loạn mà thôi.

Tuy là nói như vậy, nhưng cô hối hận rất nhanh.

Nguyên nhân là do có một lần Đinh Tiễn không đem sách văn đi, muốn xem chung sách với Hà Tinh Văn, nhưng Hà Tinh Văn hoàn toàn lơ đãng cô. Đinh Tiễn cho là cậu ta không thích chia sách với người khác, thế là cũng không làm phiền cậu ta nữa.

Vậy là cứ dần mặt cổ chống đỡ một tiết.

Giữa tiết còn bị giáo viên môn Văn gọi tên một lần.

Trong giờ học Đinh Tiễn có xin đi vệ sinh, vừa đúng lúc trong lớp phát tài liệu mới được đưa đến, Hà Tinh Văn tự lấy một cuốn, rồi truyền tiếp xuống dưới mà không giữ lại cho cô, đợi đến ngày hôm sau dùng đến sách, Đinh Tiễn vẫn cứ định ninh sách này chưa phát.

Kết quả các bạn học lại rút sách mời từ dưới học bàn ra.

Lúc này cô mới giật mình hỏi Hà Tinh Văn: “Sách phát hôm nào thế?”

Hà Tinh Văn: “Hôm qua.”

“Cậu không lấy hộ mình à?”

Hà Tinh Văn nghĩ rồi đáp: “Quên rồi.”

Còn ví dụ như khi Đinh Tiễn gọt bút chì, Hà Tinh Văn sẽ nói: “Bụi quá đấy, cậu ra ngoài gọt đi.”

Thế là Đinh Tiễn chỉ đành đứng ở cạnh thùng rác ở cuối lớp gọt, không có bàn kê nên gọt rất khó, còn sợ ý làm tay bị cứa một đường.

Nếu so như thế, thì trong nháy mắt con chim công kia lại tốt hơn nhiều.

Tuy bình thường cậu ta không hay để ý đến người khác, nhưng lúc phát sách sẽ giữ lại cho cô một cuốn, lúc cô không có mặt mà giáo viên giao bài tập thì cậu cũng sẽ nhắc cô, cũng không hề chê bụi bút chì của cô.

“Đột nhiên cảm thấy, Chu Tư Việt đúng là bạn cùng bàn như gió xuân mà.”

Suy nghĩ một chặp, cô lại ngoẹo đầu hỏi Khổng Sa Địch: “Cậu nói xem giờ mà tớ nói chuyện đổi lại chỗ với Đặng Uyển Uyển, liệu cậu ấy có đồng ý không?”

Khổng Sa Địch cười ha ha với cô: “Cậu nghĩ nhiều rồi đấy, người ta bây giờ vẫn tốt chán, trong giờ học thì thảo luận bài, ra chơi thì thảo luận game, nào có chỗ cho cậu nhúng tay vào. Chu thiếu gia người ta đâu có thiếu hồng nhan tri kỷ cậu chứ.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (2)

Yêu thầm chính là nói một vài chuyện không quan trọng với cậu, lại bóng gió nói một vài chuyện có liên quan đến cậu.

—— “Nhật Ký Trưởng Thành của Tiểu Quái Thú”

Đình Tiễn đỏ mặt đuổi Không Sa Địch đi, cảm thấy cái con người này quá phiền phức.

Ai là hồng nhan tri kỷ của cậu ta hả, ai muốn xem là hồng nhan tri kỷ của cậu ta chứ. Cậu ta ăn cơm làm bài tập đi dạo phố với Trương Thúy Thúy Lý Oanh Oanh Vương Yến Yến cũng không liên quan gì đến cô hết.

Ve ngoài cửa sổ kêu râm ran, thế nhưng lúc này vào tai Đình Tiễn lại chẳng hề dễ nghe chút nào, rất om sòm, trái tim nhỏ bé cứ treo lơ lửng trên không trung, làm cách nào cũng không yên ổn được.

Cô phiền não cúi đầu, cảm chống lên bàn, như một chú chó hoang ủ rũ cúi đầu vậy, đôi mắt đen láy đảo tròn liên tục, lúc thì nhìn Hà Tinh Văn ngồi bên trái, lúc thì nhìn lớp trưởng nữ ở bên phải.

Nhìn mà đáng thương gì đâu.

Cô lặng lẽ quay đầu, tầm mắt phóng về phía cuối lớp.

Đại thiếu gia kia tay dứt túi cùng Tống Tử Kỳ đi vào lớp, mái tóc rối xù như rơm rạ, đến nỗi người ta rất muốn vò mạnh đầu cậu, thế nhưng cái

vẻ đẹp trai biếng nhác bừa bộn đó lại hấp dẫn gì đâu.

Trong lòng của mỗi người đều có một thiếu niên.

Cho dù vô cùng lông bông thì vẫn say mê.

Chu Tư Việt kéo ghế ra ngồi xuống, chân dài gác dưới bàn, Tống Tử Kỳ quay đầu lại vô tình nói: “Tư Việt, cuối tuần chúng ta đến khu chơi game nhé?”

Chu thiếu gia dựa vào ghế, lắc chân không đáp.

Đặng Uyển Uyển ở cạnh chọt ngãng đầu, đặt bút xuống, kích động nói: “Được đấy được đấy! Mình có biết một khu, mình có thể dẫn các cậu đến.”

Hai mắt Tống Tử Kỳ sáng lên, “Được à nha.”

Nói rồi cả hai đồng loạt nhìn sang Chu Tư Việt, không kịp đợi cậu bình luận thì đằng trước có người quay đầu lại, vỗ lên mặt bàn của Đặng Uyển Uyển, không lạnh không nhạt nói: “Đặng Uyển Uyển, bọn mình thương lượng một chuyện đi.”

Là Khổng Sa Địch.

Đặng Uyển Uyển cười khanh khách nhìn cô: “Sao thế Sa Địch?”

Bỗng Khổng Sa Địch nhìn về phía Đinh Tiễn, kết quả là khiến Chu thiếu gia đang vòng tay lắng nghe cũng vô thức nhìn theo tầm mắt của cô nàng.

Cũng đúng lúc ấy.

Tóm được cái nhìn ngơ ngác của Đinh Tiễn trong không trung.

Đình Tiễn không tránh kịp, cứ thế chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Chu Tư Việt, hoảng hốt lúng túng quay đầu lại. Động tác hơi quá mạnh nên đụng đầu cái “sầm —— ” vào Hà Tinh Văn đang cúi người nhặt bút.

Đình Tiễn đau tới mức nỡ đom đóm mắt, cô xoa xoa đầu.

Chu Tư Việt cong môi, quả nhiên là đồ ngốc.

“Sao cậu lại phiền như thế chứ?”

Hà Tinh Văn chỉ mới giải toán được nửa, đang bị kẹt ở bước rất quan trọng, mãi cũng không thể viết tiếp được, trong lòng vốn đã bực lắm rồi, lần này Đình Tiễn đụng phải họng súng, thế là cô trực tiếp bị xơi đạn.

Một tiếng hét này của Hà Tinh Văn khiến gần cả nửa lớp nhìn sang Đình Tiễn chế giễu, tiểu cô nương đỏ mặt cúi đầu, thấp giọng xin lỗi: “Xin lỗi cậu.”

Dáng vẻ thấp kém ấy thật là khiến người ta thương hại.

Bạn trong lớp cũng đều biết đức hạnh của Hà Tinh Văn, nên cũng khá đồng cảm nhìn Đình Tiễn.

Có nam sinh không chịu nổi mà lên tiếng thay Đình Tiễn, “Hà Tinh Văn, cậu đừng có quá đáng, hôm qua cậu không giữ sách cho Đình Tiễn, Đình Tiễn cũng đâu có trách gì cậu.”

Nghe thấy câu này, Đình Tiễn càng cúi đầu thấp hơn, người ra mặt hộ cô là một nam sinh tên Lưu Tiểu Phong, là một người đeo kính đen đen gầy gầy, ở trong lớp không hề có cảm giác tồn tại, ngay cả trong giờ thầy cô mời trả lời câu hỏi cũng sẽ đỏ mặt.

Đình Tiễn rất biết ơn cậu ta, vào lúc này là người đầu tiên lên tiếng cho mình.

Nhưng cũng vì lời của cậu ta mà lâm vào quẩn bách, thật ra thì bay giờ, cô chỉ hy vọng tìm một khe nứt để chui vào, không ai nói chuyện cũng không ai nhìn cô hết, không cần phải bất bình thay cô, sau đó cứ để chuyện này dần dà lắng xuống.

Cô là một nữ sinh nhát gan yếu ớt, bị người khác nhìn nhiều thì sẽ nghĩ nhiều, tâm tư lại nhạy cảm.

Càng không muốn để cho Chu Tư Việt thấy cái cảnh, lúc này cô đang bị bạn cùng bàn mới chê bai.

Nhưng sau khi Lưu Tiểu Phong nói xong, Hà Tinh Văn vẫn không phục mà vặc lại đôi câu, suýt nữa hai người họ đã vì Đinh Tiễn mà cãi nhau trong lớp rồi.

Cuối cùng vẫn là Tống Tử Kỳ ở phía sau nữa trêu nói, “Hà Tinh Văn, ông đừng có bắt nạt tiểu quái thú, cẩn thận Tư Việt nhà bọn này chính ông đấy.”

Ám muội của những những năm tháng thanh xuân, có lẽ chính là trò đùa giỡn lập lờ nước đôi không rõ ràng giữa bạn học.

Tống Tử Kỳ vừa dứt lời, các bạn trong lớp cũng cười rộ lên, sau đó nghe thấy có người đập mạnh vào ghế của Tống Tử Kỳ, giọng nói có phần lười biếng: “Liên quan gì đến tao.”

Tống Tử Kỳ gãi gáy nói: “Đùa tí thôi mà.”

Trong bầu không khí hò hét ầm ĩ, Khổng Sa Địch bất thành lình quay đầu lại nói với Đặng Uyển Uyển: “Cậu với Đinh Tiễn đổi chỗ lại đi.”

Đặng Uyển Uyển sững sốt, liếc nhìn Chu Tư Việt.

Khổng Sa Địch sảng giọng, nói rồi lại nhìn sang Chu Tư Việt đang dựa ra sau ghế, nói: “Nếu cậu không muốn ngồi với Tiễn Tiễn thì bảo cậu ấy đổi với Tống Tử Kỳ, tớ sẽ ngồi với Tiễn Tiễn.”

Đề nghị này bị Tống Tử Kỳ kịch liệt phản đối: “Tớ không nhé, tớ không muốn ngồi với cậu ta đâu, ngồi cạnh cậu ta áp lực chết đi được.”

Khổng Sa Địch trấn an: “Không đâu.”

Tống Tử Kỳ: “Tớ ngồi sau sẽ không nhìn thấy.”

Khổng Sa Địch xoa đầu cậu ta như xoa đầu chú cún vậy, trơ ngáo nghiêm túc nói: “Ngoan, lần sau đi cắt kính lại đi.”

Tống Tử Kỳ lắc đầu: “Mắt kính quá dày sẽ trông giống đít chai, còn lâu tớ mới cần.”

Khổng Sa Địch cắn răng: “Được, thế cậu với Chu Tư Việt ngồi trước, còn mình và Tiễn Tiễn ngồi sau.”

Tống Tử Kỳ gãi đầu: “Sao có thể mặt dày như thế được?”

Khổng Sa Địch: “Đừng nói nhảm nữa, trước khi tớ chưa nổi giận thì gật đầu nhanh lên, nếu không tớ sẽ méc thầy các cậu đem máy chơi game vào lớp!”

“Má. Khổng Sa Địch, mẹ nó cậu có còn nhân tính không thế hả?”

“Có được không hả? Cậu?!”

“Sợ cậu rồi đấy, được được được!!”

Nhưng hai người vừa mới thảo luận xong, Đặng Uyên Uyên ở sau lưng đã nghiêm mặt nói: “Tớ không đổi.”

Ba chữ này vô cùng có lực.

Khổng Sa Địch nghe thế thì rất nôn nóng, xắn tay áo lên định xông tới lý luận với người ta, nhưng lại bị Tống Tử Kỳ giữ lại: “Bà cô ơi, đừng có kích động thế chứ... Sao gần đây cậu đánh đá thế?”

Mặt Khổng Sa Địch lúc đỏ lúc trắng, mặc kệ cậu ta mà nói thẳng với Đặng Uyển Uyển: “Nếu không phải lúc trước cậu ồn ào tới hỏi Chu Tư Việt thì sao Tiễn Tiễn có thể bị cậu ép đến hàng trước ngủ hả?”

Đặng Uyển Uyển mím môi: “Dù sao thì tớ cũng không đổi.”

“Được rồi.” Chu thiếu gia lạnh lùng ngồi xem nãy giờ cuối cùng cũng nhàn hạ lên tiếng: “Vào học đã.”

Chuông vào tiết reo lên, giáo viên kẹp giáo án dưới nách theo tiếng chuông đi vào cửa.

Rốt cuộc các bạn học lại lần nữa chuyển sự chú ý vào sách giáo khoa.

Đinh Tiễn thở một hơi dài nhẹ nhõm, cô cảm ơn sự trọng nghĩa tương trợ của Sa Địch, không để mình quá chật vật ở trước mặt Chu Tư Việt; cũng cảm ơn trung học Yến Tam, đã để cô gặp được cô gái đầy nhiệt huyết hào hứng này trong những năm tháng hoảng hốt vội vã.

Cuối tuần.

Đinh Tiễn ôn xong bài của các môn trong tuần vừa qua, vươn vai duỗi người, nhìn cái cây ngoằn ngoèo ở ngoài cửa sổ, đang suy nghĩ lúc nào đó nên chặt cái cây đi, chứ không che tầm mắt khuất ánh sáng quá rồi, bây giờ cô nhìn lên bảng đen cái gì cũng thành hai.

Đang mãi nghĩ ngợi thì Diệp Uyển Nhàn ở ngoài phòng khách gọi: “Tiễn Tiễn!”

Cô chậm chạp đứng lên đi ra.

Diệp Uyển Nhân vừa cúi người lau bàn vừa nói: “Mày đến lớp năng khiếu đón em trai đi, tao chưa nấu cơm xong.”

“Ờ.”

Cô rì rì đi ra cửa đổi giày, trong lòng lăm băm: thế mà vừa này còn có thời gian nói chuyện thảo luận với người khác.

Chuyện nhà này nhà kia, đều không thoát khỏi con hẻm rộng có một mét này được.

Diệp Uyển Nhân thấy cô chậm chạp như thế thì nổi đóa: “Mau lên đi! Nếu không tìm được thì đến mấy khu chơi game gần đấy mà tìm, có lúc chờ sốt ruột thằng bé sẽ đi chơi game.”

“Nó lại đi chơi game nữa hả?”

Diệp Uyển Nhân nói: “Chơi một lát chứ có gì đâu.”

Đình Tiễn cười nhạt.

Đúng như dự đoán, quả thật Đình Tuấn Thông đang ở khu chơi game gần đấy, đang còn chơi đua xe với đám bạn nhỏ của mình, một đám hào hứng vô cùng, Đình Tiễn đi đến xách tai cậu, “Đình Tuấn Thông, về nhà!”

Đình Tuấn Thông rụt đầu đi, không nhìn được hất tay cô ra: “Đợt lát đã!”

Đình Tiễn tốt tính hỏi: “Chờ lâu mau?”

“Mười phút.”

“Được.”

Đinh Tiễn vô cùng thoải mái đi ra ngoài cửa chờ cậu.

Nhưng đã mười phút trôi qua.

Đinh Tiễn đứng ở cửa nhìn vào bên trong, không đứa nào có ý định ra ngoài cả, cô lại kêu lần nữa: “Đinh Tuấn Thông!”

“Mười phút nữa thôi.”

Lại mười phút trôi qua...

“Đinh Tuấn Thông!!”

“Cho em thêm mười phút nữa, không thì lát về nhà em sẽ méc mẹ là chị đánh em.”

Ha, thằng oắt con này.

Đinh Tiễn xông đến, trực tiếp xách tai Đinh Tuấn Thông kéo ra ngoài, thằng bé cứ đưa tay cầm chặt lấy vô lăng, sống chết không chịu xuống xe, “Cứu mạng với! Có kẻ buôn bán trẻ em!”

Người đi đường vội đưa mắt nhìn.

Đinh Tiễn sốt ruột, giơ tay đập vào sau gáy cậu: “Mày nghiêm túc lại cho tao, bà đây là chị mày đấy.”

“Phụt —— “

Sau lưng vang lên tiếng cười khẽ.

Đinh Tiễn sửng sốt quay đầu lại nhìn, một tốp đông người đứng đấy, Tống Tử Kỳ và Khổng Sa Địch đứng bên cạnh, sau đó là Chu Tư Việt, Đặng Uyển Uyển, Tưởng Trầm cùng Tống Nghi Căn.

Thấy có người đến, Đinh Tuấn Thông mau chóng thoát khỏi tay Đinh Tiễn, chạy thục mạng về chơi đua xe tiếp.

Còn cậu thiếu niên cao nhất bên này, hai tay đút túi, ánh mắt vượt qua đám người thờ ơ rơi xuống người cô.

Vào lúc này, trong lòng Đinh Tiễn lại nảy ra một ý nghĩ.

Vị trí mà Đặng Uyển Uyển đang đứng kia, vốn phải là cô mới đúng.

Tống Tử Kỳ và Tưởng Trầm trêu mấy câu, thấy cô không phát giác thì đều hậm hực im miệng, thấy Chu Tư Việt đứng yên không nhúc nhích, Tống Tử Kỳ mới như ngộ ra điều gì đó, kéo Tưởng Trầm qua nói: “Đi thôi đi thôi, chúng ta đi chơi ném bóng rổ đi, tao không tin là không phá được kỷ lục của Tư Việt.”

Tưởng Trầm và Tống Nghi Căn bị Tống Tử Kỳ gắng gượng kéo đi.

Khổng Sa Địch nhảy chân sáo lại bên cạnh Đinh Tiễn, “Tối qua tớ định gọi điện cho cậu nhưng mới nhận ra là tớ không có số cậu, thứ hai tới cậu thêm vào danh bạ hộ tớ nhé.”

Đinh Tiễn không có điện thoại, Diệp Uyển Nhân không chịu mua cho cô.

Nhưng cô cũng không muốn ở trước mặt Đặng Uyển Uyển với Chu Tư Việt nói mình không có điện thoại, thế là tùy tiện gật đầu.

Khổng Sa Địch vui vẻ rời đi.

Đinh Tiễn ngó lơ Chu Tư Việt, xoay người đi tìm Đinh Tuấn Thông, thế nhưng trên xe đua đã không còn bóng người, mắt đảo một vòng cũng không thấy tiểu ma vương kia đâu, cô tức đến mức tím tái mặt mày.

Trong miệng mắng câu thẳng chết tiệt, ánh mắt lại cứ tìm kiếm khắp nơi không mục đích.

Đột nhiên, tóc bị người ta xoa mạnh.

Nói là xoa, nhưng lại càng giống như là chà, chà bột mì vậy.

Ai?

Đinh Tiễn ngẩng đầu lên, một bóng người cao lớn sải dài bước chân lướt qua người cô, vạt áo T-shirt khẽ quét qua mu bàn tay cô, rồi bàn tay lại cắm vào trong túi quần rồi, thế nhưng cô vẫn bắt được câu nói cực nhanh vang lên bên tai.

“Thứ hai chuyển về đi.”

Thiếu niên bóng lưng gầy, cước bộ như có gió, hơi hợt không tập trung.

A?

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (3)

Đình Tiễn vẫn chưa hoàn hồn.

Thiếu niên rời đi rồi, Đặng Uyển Uyển bước lên kéo tay Đình Tiễn, cười tủm tỉm nhìn cô: “Thứ hai tới chúng ta đổi chỗ lại đi, thật ra mấy ngày nay ngồi ở phía sau, mình cũng không thấy rõ lắm.”

Í?

Sao bỗng nhiên lại...

Đình Tiễn ngây ngẩn để mặc cô ấy nắm tay, đầu óc hỗn độn.

Đặng Uyển Uyển cười sờ đầu cô, ánh mắt liếc ra sau lưng, nói: “Ngớ người làm gì thế? Mình đã biết cả rồi.”

Nghe thấy thế, Đình Tiễn vội xua tay, “Không, mình không phải...”

Không cái gì chứ?

Nghe cậu ta bảo mày chuyển về, có phải trong lòng bồn loạn quá rồi đúng không?

Đặng Uyển Uyển cũng không đợi cô nói hết câu mà ngắt lời: “Được rồi, sao cậu không nói sớm cho mình biết chứ?”

Lời này nghe rất mập mờ, mập mờ tới nỗi Đình Tiễn cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mắt Đặng Uyển Uyển.

Tiểu cô nương cúi đầu, càng xác nhận suy nghĩ trong lòng Đặng Uyển Uyển.

Đặng Uyển Uyển mỉm cười: “Mọi người đều là bạn học cả, nếu cậu nói thẳng với mình, dĩ nhiên mình sẽ không từ chối rồi.”

Nói thẳng?

Nói thẳng với cậu thế nào được?

Đinh Tiên bĩu môi.

Đặng Uyển Uyển buông tay cô ra, nhìn về phía trước rồi bảo: “Được rồi, Chu Tư Việt đều đã nói với mình cả rồi, đừng có ngại, thứ hai mình sẽ chuyển về, mình đi chơi đã nhé.”

Khoan khoan... Cái gì cơ?

Đinh Tiên giơ tay ra giữ lại, nhìn thẳng vào cô ấy: “Cái tên chết... khụ... Chu Tư Việt nói gì với cậu thế?”

Đặng Uyển Uyển sáng khoái trả lời: “Cậu ấy nói cậu mới đến thành phố, không quen thổ địa, thời gian qua thường xuyên đi vệ sinh ngay trong giờ học, ngồi phía sau sẽ tiện hơn.”

...!!

Bây giờ đi qua đập chết cậu ta còn kịp không vậy?

Đặng Uyển Uyển nói xong thì chạy ngay tới chỗ máy ném bóng rổ, Đinh Tiên nhìn bóng lưng cao lớn đứng gần cỗ máy, giận dữ cắn răng.

Chu Tư Việt đứng trước máy ném bóng, giơ tay tạo động tác rất tiêu chuẩn xác định điểm ném, quả bóng bay qua đỉnh đầu tạo thành một hình

cong parabol rơi xuống khung bóng rổ ở đối diện, tốc độ ở tay anh cực nhanh, bóng còn chưa rơi xuống thì trái tiếp theo đã đập vào.

Máy ném bóng kiểu này ở trấn Diên Bình cũng có một cái.

Cô có một cậu bạn lớn lên cùng nhau từ nhỏ chơi trò này cực giỏi, lúc rảnh rỗi thì chỉ thích chơi bóng rổ ở khu game, không tới một tháng, trong danh sách kỷ lục chỉ toàn tên của cậu ta, hơn nữa chưa có ai phá nổi kỷ lục đó.

Đây là lần thứ hai Đinh Tiễn thấy có người có thể ném bóng được số điểm 999.

Khi quả bóng cuối cùng mà Chu Tư Việt ném rơi xuống, bên tai truyền đến tiếng trầm trồ của Tống Tử Kỳ và Tưởng Trâm, Khổng Sa Địch ở cạnh nhau muốn thử, Đặng Uyển Uyển thì đi qua lấy tiền chơi game của Chu Tư Việt.

Chu Tư Việt không hiểu phong tình nói: “Lấy của mình làm gì. Tự đi mà đổi.”

Tống Tử Kỳ huýt sáo.

Khổng Sa Địch ở bên bênh vực: “Đúng thế, cậu lấy của người khác làm gì, muốn chơi thì tự đi đổi đi.”

Đặng Uyển Uyển hừ một tiếng, giữ sự kiêu ngạo của mình: “Không chơi nữa.”

Khổng Sa Địch dương dương đắc ý với Đinh Tiễn đang nhú mày ở bên này, vẻ mặt như muốn nói: “Yên tâm đi, tớ vẫn canh chừng giúp cậu đấy, yên tâm đi tìm em trai cậu đi.”

Còn thiếu niên mà cô bận lòng lại chẳng hay biết đến việc này, giờ đang chuyên tâm chơi gấp thú.

Bống Đình Tiễn bật cười.

Chợt nhớ mình đã từng thấy trong sách có một câu rằng ——

Mâu thuẫn như cá nổi đuôi nhau, sinh tồn lâu dài trên thế giới này.

Còn thiếu niên thiếu nữ trong giai đoạn trưởng thành, lại phát triển mâu thuẫn đến tận tinh tế.

...

Đình Tiễn dẫn Đình Tuấn Thông về nhà, đúng lúc Diệp Uyển Nhân vừa làm cơm xong, cũng chẳng nhiều lời, giục hai người mau đi rửa tay ăn cơm. Đình Tuấn Thông làm mặt quý với Đình Tiễn, cấp tốc chạy vào nhà vệ sinh.

Trên bàn ăn.

Đình Tiễn gắp cơm trong bát, Diệp Uyển Nhân khắp khúc cá đặt vào bát cô, thuận miệng hỏi: “Gần đây học thế nào?”

Đình Tiễn và cơm vào miệng nói: “Cũng tạm.”

Diệp Uyển Nhân gật đầu, đặt bát đũa xuống cái chạch, nói: “Buổi tối có rảnh thì kèm cặp em mà học toán đi.”

“Vâng.”

Diệp Uyển Nhân lại lơ đãng hỏi: “Qua lại với Tư Việt thế nào rồi?”

Cái tên này bỗng bị người ta nhắc đến, Đình Tiễn có thể hiểu được cảm giác vi diệu ấy, nửa phần cơm mắc nơi cuống họng, cô ho mạnh mấy

cái, rồi hăng giọng cố bình tĩnh nói: “Tốt lắm ạ.”

Diệp Uyển Nhân: “Qua lại với cậu ta cho tốt, thành tích của cậu ta thế nào?”

Trong lòng Đinh Tiễn thoáng xẹt qua tia đau thương, tìm cả buổi vẫn không ra được từ nào thích hợp để hình dung cậu, thế là đánh giá rất đúng trọng tâm mà cũng rất qua loa —— học bá.

Diệp Uyển Nhân không có nghiên cứu vì những từ ngữ này nên chỉ gật đầu rồi nói: “Quả đúng vậy, trước kia cũng có nghe lão Chu nói, con trai ông ta học gì cũng có ưu điểm, trí nhớ rất tốt, nhưng không hiểu sao thi cấp ba lại thấp như thế nhỉ?”

Dựa vào thái độ học tập của cậu ta, có thể thi được như thế đã là thần rồi đấy.

Đinh Tiễn gào thét trong lòng.

Diệp Uyển Nhân: “Lúc còn bé cậu ta thông minh lắm, không biết giờ thế nào rồi.”

Bây giờ là yêu nghiệt, Đinh Tiễn im lặng nghĩ.

“Có đứa con năng khiếu hơn người, không chịu chăm lo bồi dưỡng sẽ rất dễ mai một, mà nhìn Chu phu nhân cả ngày đánh bài không lo quản, lão Chu thì bận việc, làm sao có thời gian sinh thêm con nữa, tao thấy tương lai Thông Thông nhà chúng ta nhất định sẽ tiền đồ hơn cậu ta.”

Đinh Tiễn liếc nhìn em trai đang cúi đầu ăn trong đau khổ, cười nhạt, “Trước mắt thảo luận xem nó có tiền đồ vào được cấp hai vẫn đang tin hơn đấy.”

...

Chẳng khác gì nói trúng tim đen.

Ngay cả Diệp Uyên Nhân cũng khó đáp lại, chỉ vỗ đầu em trai nói: “Chị con nói đúng, phải tăng thành tích mới là quan trọng nhất.”

Đình Tuấn Thông ai oán nhìn cô.

Đình Tiễn nhanh chóng và cớm trong bát, quay về phòng chuẩn bị bài học cho tuần tới.

Lật hai trang sách, một chữ cũng không vào đầu nổi, lá cây ngoài cửa sổ lúc đung đưa lúc dừng lại, rồi sau đó rơi xuống, một chiếc lá nhạt rơi trên khung cửa, tựa như tín hiệu mùa thu.

Bầu trời dần tối, sương chiều thâm trầm, khói sóng dậm ngàn hội tụ một màu.

Trăng già chậm chạp dâng cao đến nửa vùng trời, ánh trăng như lụa mỏng xuyên qua kẽ cây tụ hội, trải dài mảnh sáng loang lổ trên con đường đá xanh, hệt như tâm sự của tiểu cô nương, sáng vặc rõ ràng mà lại không thể trút bầu tâm sự.

Bỗng cô có phần ngóng trong, thứ hai mau mau đến đi.

Thế là cứ mong đợi như thế, cuối cùng thứ hai cũng đã đến, Đình Tiễn dậy từ lúc sớm, nghiêm túc tắm rửa, chải đầu thật gọn, thay bộ quần áo sạch vừa mới giặt, cắn bánh bao trong miệng xuất phát từ nhà.

Diệp Uyên Nhân đi theo sau hỏi cô có muốn lấy một cái bánh bao nữa không.

Cô không quay đầu mà chỉ phất tay, bước chân rất nhanh.

Chưa bao giờ cô mong đợi đi học như thế.

Cô đến rất sớm, trong lớp học chỉ mới lác đác vài người, Đặng Uyên Uyên vẫn chưa đến.

Đình Tiễn ngồi xuống vị trí cũ, lấy sách tiếng Anh ra, im lặng học từ vựng.

Lưu Tiểu Phong đeo cặp sách đi vào, chủ động bắt chuyện với cô: “Hôm nay nhìn cậu không tệ nhỉ, tích cực thế.”

Đình Tiễn chợt nhớ lại hôm đó cậu ta giúp mình ra mặt mà suýt nữa đã cãi nhau với Hà Tinh Văn, thế là mặt mày vui vẻ quay sang, ngọt ngào nói: “Cám ơn cậu nha Lưu Tiểu Phong, hôm đó còn chưa kịp cám ơn cậu, cho mình cám ơn nhé.”

Câu cám ơn bất ngờ này làm Lưu Tiểu Phong lúng túng, xấu hổ gãi gáy đáp: “Không có gì mà, vốn là do Hà Tinh Văn không đúng, nếu đổi thành người khác thì mình cũng sẽ giúp, cậu... không cần để ý lắm đâu.”

“Rất cám ơn cậu.” Đình Tiễn chân thành nói.

Lưu Tiểu Phong đỏ mặt xoa tay: “Cậu không cần phải quá —— “

Đình Tiễn vừa định cười thì chợt trước mắt có bóng người lướt qua, tóc trên đỉnh đầu bị người ta vò rối, rồi bên tai vang lên một câu không nhẹ không nặng: “Dọn bàn.”

Cậu càng ngày càng thuận tay rồi đấy!

Phản ứng của một giây sau là, may mà sáng nay gặt đầu.

Hai chữ khách khí bị Lưu Tiểu Phong nuốt về, nhìn bóng lưng không hề ngoảnh đầu của Chu Tư Việt, ngạc nhiên nói: “Cậu phải về lại rồi à?”

Đình Tiễn đứng lên, bỏ sách vở vào cặp rồi tạm biệt Lưu Tiểu Phong.

Lưu Tiểu Phong chần chừ: “Cũng được, nhưng sau này đừng đối lung tung thế nữa, may mà chủ nhiệm không để ý đấy.”

Đinh Tiễn vỗ vai cậu ta, trịnh trọng gật đầu, rồi nói lời từ biệt như hiệp sĩ: Tạm biệt thiếu niên, có rảnh rồi thì đến làm khách.

Lưu Tiểu Phong bị cô chọc cười, đứng lên: “Để mình giúp cậu, bàn này nặng thật đấy.”

Khổng Sa Địch cũng đứng lên, xông tới gia nhập đội ngũ giúp sức.

Tống Tử Kỳ lại nhìn chỗ khác, người dựa ra sau, tay khoác lên bàn Chu Tư Việt, nói: “Tao cảm thấy thằng Lưu Tiểu Phong này có ý nghĩ không trong sáng.”

Chu Tư Việt đang giải bài hôm thứ sáu quên đem, bút nhọn thoăn thoắt viết ra bước giải, tranh thủ ngẩng đầu liếc một cái, rồi lại cúi đầu vừa viết vừa thờ ơ nói: “Cả lớp này chỉ có mày là có ý nghĩ đen tối.”

Tống Tử Kỳ trợn mắt, “VẬY MÀY NÓI XEM, TẠI SAO MÀY LẠI GIÚP TIỂU QUÁI THÚ ĐỔI CHỖ, LẠI CÒN ĐỒNG Ý ĐỂ ĐẶNG UYÊN UYÊN CHƠI CHUNG VỚI BẠN MÌNH?”

Chu Tư Việt: “Không phải là mày đồng ý à?”

Tống Tử Kỳ ngắt lời: “Coi như tao ngu, tao đồng ý đi, nhưng vì sao mày lại đi?”

Chu thiếu gia miễn cưỡng nhìn sang: “Được rồi, là tao chê Đặng Uyên Uyên phiền, ngày nào cũng hỏi không ngừng.”

Tống Tử Kỳ: “Câu hỏi thứ hai, vậy vì sao mày không đồng ý với yêu cầu của Khổng Sa Địch, để tao ngồi chung với mày.”

Bồng Chu thiếu gia đặt vở xuống, trong mắt lóe lên tia sáng, người ngả ra sau, vòng tay trước ngực với vẻ lười biếng, cả người ngập chìm trong ánh ban mai buổi sáng sớm, nụ cười còn trong vắt hơn cả nước sông:

“Được thôi, mà đổi với cô ta đi, tao ngồi với mà.”

“Không muốn, ngồi cạnh mà cần dùng khí quá.”

“Thế thì không được.”

Chu Tư Việt lười nói nhảm với cậu ta, lại lần nữa cúi đầu chép bài.

Đình Tiễn dọn bàn xong thì lại nói cảm ơn với Lưu Tiểu Phong lần nữa, Lưu Tiểu Phong vội phát tay, đỏ mặt rời đi.

Khổng Sa Địch lôi một con búp bê trong cặp ra, đặt lên bàn Đình Tiễn, “Tiễn Tiễn, cái này cho cậu.”

Đình Tiễn vừa đặt lại sách vở vừa nhìn, mù mờ hỏi: “Cái gì đây?”

Khổng Sa Địch chần chừ nhìn Chu Tư Việt, rồi nhanh chóng nói: “Đây là bạn cùng bàn của cậu gặp được đấy, cậu ta bảo tớ đưa cho cậu.”

Nói rồi cũng nhanh chóng quay lên trên.

Đình Tiễn sững sờ, cứ như gặp quỷ quay đầu sang nhìn Chu Tư Việt.

Chu thiếu gia chỉ mãi giải đề, cũng không ngẩng đầu mà mở miệng nói: “Đừng khách khí, tôi gặp đại thôi.”

Đình Tiễn lại nhìn xuống con búp bê: “Cho tôi làm gì?”

Chu thiếu gia vẫn không ngẩng đầu, chỉ nhìn vở cười khẽ một tiếng, bút cũng chẳng dừng, thành thật nói: “Đừng nghĩ nhiều, Khổng Sa Địch

cũng có một con, Tống Nghi Cẩn cũng có một con, tôi mới nghĩ vậy thì cho cậu một con luôn.”

...

Cậu tưởng mình là hoàng đế đấy à? Tam cung lục viện người người đều phải có thẻ bài sủng ái của cậu chờ cậu gọi tên phải không?

“Cậu cho nhiều thế cũng không sợ bọn họ đánh nhau à?”

...

Chu thiếu gia dừng bút, ngẩng đầu nhìn cô rồi cười phì một tiếng.

Lần này ngay đến cả Tống Tử Kỳ ở đằng trước cũng không nhịn được ngoái đầu lại: “Tiểu quái thú, cậu nghĩ gì thế, Khổng Sa Địch là do tôi đưa, Nghi Cẩn là Tưởng Trâm đưa. Đặng Uyển Uyển muốn mà Chu Tư Việt còn không cho đâu đấy.”

Đinh Tiễn đỏ mặt.

Một lúc lâu sau, cô mới thấp giọng nói: “Sao cậu không cho Đặng Uyển Uyển? Thật ra tôi không sao...”

Chu Tư Việt liếc cô, “Không muốn?”

Muốn.

Chu Tư Việt nhướn mày, duỗi tay ra, giả vờ như lấy về, “Vậy thì trả lại tôi.”

“Muốn muốn muốn!”

Đinh Tiễn vội nhào người qua đè lại, kết quả là đè luôn lên tay cậu, đúng lúc đè ở bộ ngực mềm mại của cô, tay của nam sinh đánh bóng quanh

nắm nên sẵn chắc vô cùng, như ôm phải cọc gỗ nóng ran.

Vừa cứng lại vừa nóng.

Thậm chí còn có thể cảm nhận được gân xanh gồ lên trên cánh tay cậu.

Thường ngày cô hay quan sát tay cậu, thon dài lại sạch sẽ, thế nhưng đây vẫn là một cậu con trai.

Hình ảnh như dừng lại, gió xào xạc thổi khung cửa kêu kẻo cà kẻo kẹt, bên ngoài đã gần như không còn nghe thấy tiếng ve kêu nữa rồi, trong phòng học ồn ào ầm ĩ này, cả hai ngậy ngốc nhìn đối phương.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (4)

Gió ngoài ô cửa lùa vào, mang theo mùi hương hoa quế nhàn nhạt.

Lúc này trong lớp học chỉ còn lại tiếng đọc bài oang oang, các bạn học đã bắt đầu tiết tự học rồi, chẳng ai chú ý đến bên này cả, bọn họ cứ thế lúng túng ôm cánh tay một phút, cho đến khi Tống Tử Kỳ đột ngột quay lại nói:

“Tư Việt, ở cổng trường mới mở quán cơm, trưa nay chúng ta —— “

Thế là thấy một màn đầy khiếp đảm này, miệng há to thành hình chữ O, ánh mắt đưa qua đưa lại giữa hai người họ, lăm băm nói: “Tao đi ăn một mình vậy.” rồi che miệng quay lên.

Đinh Tiễn cơ hồ đồng thời hất tay Chu Tư Việt ra, như ném củ khoai nóng phỏng tay đi.

“Bịch —— ” một tiếng, tay của thiếu niên đập xuống bàn.

Chu Tư Việt rên một tiếng đau đớn, chân mày nhíu chặt, nghiến chặt răng hít một hơi: “Cậu!”

Đinh Tiễn quay người đi, ngồi thẳng người hơi cúi đầu, lại đặt con búp bê lên bàn cậu, thấp giọng trịnh trọng giải thích: “Xin lỗi cậu, vừa nãy kích động quá, vì đây là lần đầu tiên có người tặng tôi quà nên... không điều khiển được cảm xúc, nếu không thì cậu nghĩ thêm chút nhé?”

Thiếu nữ dè dặt, câu nói đầu tiên lại khiến kịch tình thay đổi đột ngột.

Một mặt, Đinh Tiên cảm thấy biểu hiện vừa rồi của mình quá kích động, sợ sẽ khiến Chu Tư Việt có hiểu lầm không cần thiết; mặt khác, Chu Tư Việt mới có ý định “đổi ý”, có thể cậu ta muốn lấy về tặng Đặng Uyển Uyển.

Chu Tư Việt hoàn toàn không hiểu nổi tâm tư kia của nữ sinh, càng không hiểu nổi là, chỉ một con búp bê thôi mà, tặng thì tặng rồi, có cái gì hay mà nghĩ chứ.

Thế là cậu nhú mày, vừa xoa tay vừa giơ chân đạp vào ghế của Tống Tử Kỳ, Tống Tử Kỳ vừa quay đầu lại thì một con búp bê đập vào mặt cậu, đi kèm theo đó là âm thanh mất kiên nhẫn của thiếu gia: “Cho mày.”

...

Tống Tử Kỳ lưỡng cuống nhận lấy con búp bê, hết nhìn Chu Tư Việt rồi lại nhìn Đinh Tiên, mặt đầy khó hiểu.

Nhưng cả hai đều đã bắt đầu cúi đầu đọc sách, không ai nói gì.

Trên cành cây ngoài lớp học nở đầy hoa quế, gió thu đưa mùi thơm bay vào, trong gió lạnh thoáng tia rùng mình, đến cả hoa quế kiêu diễm động lòng người cũng không hiểu nổi lòng thiếu nữ.

Cách thời gian kỳ thi kiểm tra chất lượng chỉ còn hơn nửa tháng.

Đinh Tiên gục mặt xuống bàn rên rĩ, ngay cả lông mày cũng sắp thành chữ 八 tiu ngriu rồi, cằm đè lên tờ đề toán vừa làm xong, cúi mắt nhìn thấy con số 99 đỏ rực, nghĩ mãi không ra.

Vào năm 2003, điểm tối đa của các môn là một trăm hai, chín mươi chín chỉ mới là thành tích đạt tiêu chuẩn.

Đình Tiễn thiên về môn xã hội nên thi toán tương đối kém, hồi thi đầu vào môn toán lại phát huy bình thường không cản trở, lúc này mới trải qua một kỳ nghỉ hè, đầu óc đã nhũn cả ra, nghe nói đề thi chất lượng của lớp trọng điểm rất biến thái, ngay cả Hứa Kha cũng chỉ thi được hơn một trăm điểm.

Đình Tiễn nghiêng đầu liếc nhìn sang bên cạnh.

Vị trí bên cạnh đã trống, Chu Tư Việt bị giáo viên gọi lên phòng công tác, trên mặt bàn trống trơn là bài thi toán viết được nửa được bút đè lên.

Đình Tiễn ngẩn người.

Đợi đợi đợi đã ——

“Tuyển Tập Đề Thi Olympic Lớp Mười (Một) “

Cô tròn tròn mắt, quét nhanh qua từng xấp đề.

Bắt đầu từ đề thứ ba trở đi, với kiến thức toán học hạn hẹp hiện nay của cô thì đã xem không hiểu rồi, hơn nữa có rất nhiều nội dung không được học, đúng là Tưởng Trầm không hề gạt cô.

Quả thật cậu ta đã học xong toán lớp mười rồi.

“Nhìn gì đấy?” Chẳng biết Khổng Sa Địch từ đâu xuất hiện, nhào cả người lên Đình Tiễn, cười khanh khách ôm lấy cô, đặt đầu cô vào bộ ngực mềm mại của mình.

Khổng Sa Địch dậy thì thành công, mới lớp mười mà đã có bộ ngực đáng kiêu ngạo, lúc chạy bộ trong giờ học thể ngực sẽ đong đưa theo bước chân, thế là thành công biến Đình Tiễn chạy theo bên cạnh trở thành tấm ván di động.

Đình Tiễn giải cứu đầu mình ra khỏi ngực cô nàng, lại lần nữa nằm dài xuống bàn, thở dài một tiếng: “Cậu nói xem vì sao người ta phải học toán chứ? Chẳng lẽ sau này mua thức ăn còn phải dùng phương trình hàm số à?”

Khổng Sa Địch ngồi vào chỗ của mình, cũng thuận thế dựa cằm lên bàn cô, nhìn sang vị trí của Chu Tư Việt rồi nói: “Không biết, nhưng tớ nghe Tống Tử Kỳ nói, cái cậu ngồi cạnh cậu muốn đi thi đấy.”

Đình Tiễn sửng sốt: “Thi cái gì?”

Khổng Sa Địch: “Toán đó, cậu ta thi đầu vào được điểm toán tuyệt đối như thế không bị người ta để ý mới là lạ đó, cậu có biết Hứa Kha lớp mười hai không? Cũng thi đầu vào được điểm toán tuyệt đối nên được thầy giáo khuyên đi thi đó, có điều Hứa Kha hơi thâm, tham gia hai khóa đều không được thứ bậc cao.”

Đang còn nói thì Chu Tư Việt đã về, kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Đình Tiễn.

Khổng Sa Địch thức thời xoay lên.

Tống Tử Kỳ thấy cậu về thì chồm người qua, “Nói sao rồi?”

Chu Tư Việt cầm bút nhìn bài thi trên bàn, tiện tay viết xuống một đáp án, bút trong tay quay một vòng, thờ ơ nói: “Còn nói thế nào nữa.”

Tống Tử Kỳ liếc nhìn vở cậu, “Vậy rốt cuộc mày có đi không?”

Chu Tư Việt cúi đầu tiếp tục nhìn tờ đề, không nhanh không chậm viết cách giải ra, nhướn mày, “Không biết.”

Tống Tử Kỳ xì một tiếng: “Mày do dự cái gì, cơ hội tốt như thế, người khác muốn đi còn không được nữa là, dù không làm được cũng có thể vào đội tuyển quốc gia, chắc chắn vào thẳng Thanh Hoa Bắc Đại, rồi lấy thêm

giải thưởng gì đó, có nhiều mặt mà.” Nói rồi lại liếc nhìn Đinh Tiễn, khẽ hất cằm, “Cậu nói thử đi tiểu quái thú?”

Bị chỉ đích danh bất thành linh làm Đinh Tiễn vốn đang cúi đầu hoảng hốt, a một tiếng, ngẩng đầu lên gật đầu như máy, “A, đúng thế, tốt lắm đó.”

Chu Tư Việt nhìn đề thi cười hừ một tiếng, không đáp.

Cười cái quái gì.

Đinh Tiễn thầm tự nhủ.

Người so với người, quả thực là tức chết người.

Người ta còn đang do dự vào Thanh Hoa hay Bắc Đại, nhưng cô lại chỉ có thể nhìn tờ bài thi chín mươi chín điểm không biết sai ở đâu này, cả đầu toàn là dấu chấm hỏi.

Cậu là đồ biến thái.

Lại âm thầm bổ sung thêm một câu.

Bỗng tờ bài làm biến thành gương mặt tuấn tú đầy giễu cợt của Chu Tư Việt, Đinh Tiễn cắn răng, lấy bút đâm xuống, sao lại phiền thế chứ!

“Xoẹt —— “

Bài thi bị kéo rách một đường.

Chu Tư Việt nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu lên, lơ đãng nhìn sang cô, rồi cũng hiểu được đại khái, thế là nhướn mày cười: “Chỉ học mỗi khoa xã hội hả? Cậu học lệch sẽ thiệt thòi đấy, sau này dù có học văn học lý cũng không tránh được toán.”

Đinh Tiễn tức giận đáp: “Chỉ ít toán bên khoa xã hội dễ hơn.”

Chu Tư Việt lắc đầu cười: “Bài thi này cũng dễ còn gì, thế mà cậu thi được chừng ấy điểm, tình hình hơi căng đấy.”

Bống Đinh Tiễn như cọng cỏ ũ rũ, không có lấy chút sức lực để cãi lại, cậu ta nói đúng, quả thật tình hình lúc này của cô rất tệ.

Đinh Tiễn dè dặt ghép hai mảnh bài thi bị xé vào với nhau, rồi lấy băng keo ở trong hộp bút ra, dùng miệng cắn xé, vừa dán vừa tự giận mình mà nói: “Tôi chỉ là mả cá, không có lý tưởng xa vời gì, càng chưa từng nghĩ sẽ vào Thanh Hoa Bắc Đại, mục tiêu của tôi chính là thi vào một trường phổ thông ở tỉnh khác là được.”

Chu Tư Việt ngạc nhiên nhướn mày, có lẽ không ngờ tiểu cô nương còn đang mạnh miệng này lại bống iu xiu, không chống đỡ được, gần người nói: “Đại học chính quy phổ thông ở tỉnh khác?”

Đinh Tiễn vừa dán bài thi vừa gật đầu: “Tôi muốn đi Hàng Châu.”

Cách nơi đây càng xa càng tốt.

Lúc nói câu này hai mắt Đinh Tiễn sáng lên, có thể nhận ra là cô thật sự thích Hàng Châu.

“Cậu đã đến Tây Hồ chưa? Đã thấy tháp Lô Phong chưa? Có biết cầu Đoạn không*?”

(*Cầu Đoạn, hay còn gọi là Đoạn kiều/cầu gãy: là cây cầu bắc qua Tây Hồ ở Hàng Châu. Vào cuối đông, tuyết bên đầu cầu đón nắng thường tan trước, để lại nửa kia vẫn chìm trong một màu trắng. Và khi soi bóng trên mặt nước, cầu hiện lên như một cây cầu gãy.)

Chu Tư Việt nhìn cô mỉm cười, vòng tay trước ngực, sát cảnh nói: “Bạch Nương Tử* thì gặp nhiều rồi!”

(*Theo truyền thuyết, cầu Đoan chính là nơi hẹn hò của rắn tinh Bạch Nương Tử và chàng Hứa Tiên.)

Cuộc trò chuyện kết thúc, thiếu gia không để ý đến cô nữa.

Đình Tiễn lại một mình vắt óc suy nghĩ bài thi, bài cuối cùng gần như là sai hết, cô lại lật giấy nháp viết công thức phương trình ra, kết quả đột nhiên bên tai truyền đến một câu: “Thật ra thì phong cảnh của Thiên An Môn ở Bắc Kinh cũng không tệ*.”

(*Đại học Thanh Hoa hay Bắc Đại đều nằm ở Bắc Kinh.)

Bàn tay giải toán của Đình Tiễn khựng lại, cô hơi ngẩng đầu lên, “Hả?”

Chuyến tới còn chưa đến hai tháng, những khu thắng cảnh nổi tiếng này bình thường đều rất đông người, với cả trong nhà có nhiều chuyện, Diệp Uyển Nhân cũng sẽ không dễ cho cô đi.

Chu Tư Việt lật bài thi nửa trêu nói: “Đi xem ảnh chân dung của Mao chủ tịch đi, để ngài ấy chỉ cho cậu con đường tươi sáng.”

Đình Tiễn nhỏ giọng coi thường: “Lên lớp cũng nghe không hiểu thì còn có thể chỉ được đường sáng gì.”

Chu Tư Việt: “Một người sống sờ sờ ngồi cạnh đây mà không biết hỏi à?”

Đình Tiễn xen vào: “Cậu cũng đâu có nghe giảng, tôi hỏi cậu cậu biết tôi nói gì không?”

Chu Tư Việt tiện tay cầm lấy cuốn vở trên bàn đập lên đầu cô, lực không nặng lắm, lại rất tự nhiên: “Không nghe giảng cũng giỏi hơn cậu.”

Đình Tiễn trợn mắt nhìn cậu, nhưng trong lòng lại chẳng bài xích chút nào, bất ngờ là còn cảm thấy ngọt ngào.

Nam sinh học lớp khác quen Chu Tư Việt đi ngang qua cửa sau, thấy cậu đang đùa giỡn cùng một nữ sinh thì huyết sáo, đứng ngoài hành lang đùa đôi câu thêm mắm thêm muối.

Đình Tiễn nhìn sang, ánh mắt mờ ám của cậu ta cứ di qua di lại giữa hai người.

Cô vội vàng xoay người, giả vờ cúi đầu giở vở.

Chu Tư Việt lười biếng dựa ra sau ghế, cũng lười tiếp lời.

Nam nữ cấp ba ngồi cùng bàn luôn rất dễ bị người ta trêu đùa gán ghép, huống hồ còn là Chu Tư Việt, bỗng Đình Tiễn nghĩ, liệu trước kia cậu ta với bạn cùng bàn có bị người ta trêu đùa thế không.

Hay là, chỉ cô là đặc biệt?

Còn mãi nghĩ ngợi thì bên tai vang lên giọng của Chu Tư Việt: “Đưa bài thi đây.”

Hả?

Bài thi gì cơ?

Đình Tiễn ngơ ngác nhìn đôi tay dài kia giật lấy bài thi vừa được dán ở trước mặt cô, đặt ở giữa hai bàn, trái phẳng ra, cậu lật trước lật sau một cái, chắc chắn được chỗ sai thì cầm bút gạch xóa trong bài, giúp cô bỏ phần giải sai đi.

Sau đó viết ra các bước giải ở chỗ trống bên cạnh.

“Vì bội số chung nhỏ nhất của 2, 3, 5 là 30, số hình hộp chữ nhật do 2, 3, 5 tạo thành mà đường chéo của một hình lập phương cạnh dài 30 do các hình hộp trên ghép lại đi qua là số chẵn. Cho nên số hình hộp chữ nhật mà đường chéo của một hình lập phương cạnh dài 90 do các hình hộp trên ghép lại đi qua là một số chia hết cho 3, nhìn đáp án xem, tìm số chia hết cho 3...”

Còn cả bài này nữa, các cạnh AD, BC, CD nối nhau, bỏ đường phụ của trục X và trục Y đi thì tứ giác ABCD chính là hình chiếu, tìm lim là được...”

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Đinh Tiễn vẫn có thể nhớ lại hình ảnh ngày hôm đó.

Thiếu niên hăng hái giật lấy bài thi trong tay cô, giảng cho cô hiểu môn toán sở trường của cậu, lá vàng mùa thu ngoài khung cửa rơi xuống, lơ lửng bay về phương na,

Manh nha trong lòng như cùng với thời tiết ngoài cửa sổ bước vào một mùa khác

Bỗng cô biết mình đang khó chịu vì điều gì.

Chỉ là cô hâm mộ tình cảm không chút che giấu của Đặng Uyển Uyển.

Hy vọng có một ngày, rồi cô cũng có thể dũng cảm lên.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (5)

Không biết có phải Đinh Tiễn ảo giác hay không, mà cô cảm thấy Chu Tư Việt cố ý giảng bài chậm lại.

Hắn là vì ngồi cùng bàn nên mới có đãi ngộ này, nghĩ như thế cô liền bật cười.

Đầu bị người ta lấy bút gõ một cái, “Cười cái gì đấy, mau ghi chép lại đi.”

“Ừ.” Đinh Tiễn thôi cười, nghiêm túc cầm bút viết, nhưng cô có nghe vào gì đâu, thế nên cũng chẳng biết phải ghi cái gì nữa. Ngồi bút dừng giữ không trung, cô lén liếc mắt nhìn người bên cạnh, Chu Tư Việt trực tiếp đập mạnh, “Thì ra hồi nãy không nghe gì hết phải không?”

Lực có hơi mạnh, cô vừa xoa vừa gật đầu: “Có nghe mà.”

Chu thiếu gia cười nhạt: “À, vậy tôi nói gì?”

Đinh Tiễn vắt óc nhưng chỉ có thể nhớ được câu cuối: “Cậu nói... Tứ giác ABCD này là hình chiếu, có thể tìm lim...”

Chu Tư Việt cười giễu, gương mặt trở nên hà khắc: “Cậu đúng là con cá mẫm, trí nhớ ba giây.” Nói rồi ngả người ra sau dựa vào lưng ghế, hai tay đút túi quần, khẽ nở nụ cười mỉa mai: “Sao cậu thi vào được đây hay vậy?”

Đã quen với việc cậu khắt khe, cũng không cảm thấy không chịu nổi, giờ đây Đinh Tiễn đã thích ứng được rồi, thậm chí còn có thể thao thao bất tuyệt nói với cậu về lịch sử thi đậu Yển Tam lúc trước: “Cậu có biết Hứa Kha không?”

Hứa Kha?

Chu Tư Việt lắc đầu.

Lúc nhắc đến Hứa Kha, mặt Đinh Tiễn vô cùng kiêu ngạo, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tròng mắt đen láy, “Cũng là vì anh ấy nên tôi mới quyết định thi Yển Tam đấy, thật ra hồi nhỏ kết quả học tập của tôi không tốt lắm, giống cậu nói đấy, trí nhớ quá kém, những bạn khác đã sớm học xong hai mươi sáu chữ cái rồi, thế nhưng tôi phải mất một tháng mới xong, lúc nào mẹ tôi cũng lấy Hứa Kha ra so, so đo nhiều dần sinh ra chênh lệch trong lòng. Lúc nào cũng ghét tôi, tại sao người khác có thể học được còn tôi thì không, sau đó gặp Hứa Kha, anh ấy mới nói với tôi là, trên thế giới không có chuyện gì người khác có thể làm mà em không làm được cả. Em không làm được, đó là vì em chưa cố gắng.”

Chu Tư Việt vòng tay, hừ một tiếng xem thường.

Đinh Tiễn biết, con người cậu ta xưa nay rất ghét mấy câu nói lý giàng đời, “Cậu đừng có không tin, Hứa Kha nói có lý lắm đấy, cũng vì lời của anh ấy nên tôi mới quyết định sức yếu phải lo trước, người khác học một giờ, tôi học hai giờ.”

Quả thật Đinh Tiễn vô cùng kiên nhẫn, chuyện cô đã quyết định phải làm thì có húc vỡ tường cũng không quay đầu.

Kết quả là bị Chu Tư Việt bất ngờ tạt cho chậu nước lạnh: “Nên cậu mới học tới tận hai giờ sáng? Thế mà điểm toán có chừng đó thôi à?”

Giọng thẳng đuột làm Đinh Tiễn rất muốn tìm cái lỗ nẻ mà chui xuống, cô nhẹ giọng nói: “Đâu phải ngày nào cũng học tới hai giờ, có lúc mệt quá sẽ ngủ sớm, lúc có tinh thần mới học trễ.”

Thấy cậu cười mĩa, Đinh Tiễn bĩu môi bổ sung thêm một câu: “Cậu tưởng ai cũng giống cậu à? Nhìn một lần là biết?”

Chu Tư Việt buồn cười nhìn Đinh Tiễn, hai tay vẫn đút túi: “Cậu có hiểu lầm gì với chỉ số IQ của mọi người à? Hay cậu cảm thấy chỉ số IQ của tôi vượt ra khỏi cảnh giới người thường rồi? Ngoài thiên tài hiếm có có IQ cao hơn người bình thường, phần lớn IQ của mọi người đều ngang nhau cả, chênh lệch không lớn, cậu không học tốt thì chỉ có thể nói là do cậu không tìm đúng phương pháp.”

Nhìn kìa nhìn kìa, thiên tài này nói đạo mạo chưa, khiêm tốn chưa.

Nói rồi còn thuận thế nghiên người tới trước rút tập vở ghi chép đầy ắp của cô lên, sau đó lại vứt xuống bàn, tay lại đút vào túi, “Đã sớm nói với cậu rồi, lúc ghi chép phải chọn trọng điểm để ghi, cậu ghi chép như thế, thi được điểm cao mới lạ.”

Đinh Tiễn nhìn cậu một lúc lâu, cứ như đang nghiên ngẫm lời của cậu vậy.

Chu Tư Việt bị cái nhìn trần truồng của cô làm cho rợn tóc gáy, “Làm gì đấy?”

Đinh Tiễn nghĩ ngợi rồi mím môi, hạ quyết tâm, chắp tay ôm quyền với cậu: “Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Chu Tư Việt cười với cô rất miễn cưỡng, còn không nhìn được chọc cô: “Có điều IQ của cậu đúng là thấp hơn so với mặt bằng chung thật, ông trời ác với cậu thật đấy, đã đóng cửa chính rồi mà còn khép luôn cửa sổ.”

Đình Tiễn hằm hè nhìn cậu: “Cậu có ý gì?”

Chu Tư Việt nhướn mày, xoay qua chỗ khác giải bài, chỉ để lại cái gáy cho cô, ý là tự cậu hiểu đi.

Mặt trời ngả về tây, gió thu xạc xào.

Mái tóc đen mềm mượt phản chiếu ánh nắng vàng rực dưới chiều tà, sườn mặt thiếu niên trông vừa tuấn tú lại nhanh nhẹn.

Lúc ấy chẳng biết Đình Tiễn lấy đâu ra dũng khí mà đưa tay đẩy đầu cậu, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu mới là đồ vừa xấu xí vừa ngu ngốc!”

Đơn giản chỉ là cô muốn sờ tóc cậu mà thôi.

Giống như dự đoán, xúc cảm không tệ.

Chu thiếu gia xù lông, “Tạo phản rồi hả?”

Đình Tiễn rụt cổ trốn vào trong góc tường, cầm sách lên che mặt, nhanh chóng nhận lỗi: “Không dám.”

Nhưng trong lòng lại có con người nhỏ dương dương đắc ý vẫy cờ kêu gào: Tạo phản đi tạo phản đi.

Lúc đó cảm xúc thật đơn thuần, hi vọng ái ố trong ngày thường đều rất rõ ràng, cao ngạo hoặc tự ti cũng tồn tại rõ như thế.

Thời gian dần trôi về phía trước, chúng ta không thể nào quay đầu lại được; năm tháng nói, các bạn mới là vị thần của tương lai.

Lúc ấy Đình Tiễn đã nhận định Chu Tư Việt là thần.

Cách học vốn không tồn tại trên người của thần, mà dưới sự hướng dẫn của thần, đột nhiên Đình Tiễn cảm thấy toán cũng không khó khăn lắm,

chỉ ít là những bài cậu giảng cô có thể hiểu.

Chu Tư Việt chỉ giảng bài chứ không nói nhảm, lời ít ý nhiều đi thẳng vào vấn đề, nói xong rồi còn chỉ điểm ý chính cho cô.

Nhưng Chu thiếu gia không có kiên nhẫn, có một vài bài khi giải sâu thì chính là cùng một dạng, lúc Đinh Tiễn lấy thêm bài ra hỏi thì sầm mặt ngay, “Giảng mấy lần rồi?”

Đinh Tiễn ngốc nghếch còn đang nghĩ, đó là bài làm lúc nãy mà.

Cho đến khi cậu phân tích tới bước cuối, cô mới phát hiện là cùng một dạng đề, quá buồn.

Có điều cô rất giỏi làm toán hình học, đủ kiểu hình học không gian, dùng lời của Chu Tư Việt thì trí tưởng tượng không gian của cô không tệ.

Gặp một bài toán không gian khó, ngay đến Chu Tư Việt cũng phải nghĩ mấy giây, nhưng cô lại có thể tìm ra đáp án ngay.

Hiếm khi thấy Chu thiếu gia dùng ánh mắt khen ngợi nhìn cô, không tệ đấy.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng tìm được tự tin sau khi bị nghiền ép các mặt.

Thiếu niên đưa mắt ra hiệu với cô: “Có phải không quá khó không?”

Đúng thế, không hề khó như vậy chút nào, có cậu ở đây, chẳng có gì là khó cả.

Đinh Tiễn âm thầm đáp.

Bất tri bất giác cách ngày thi chất lượng chỉ còn một tuần.

Sau khi kiểm tra Lưu Giang sẽ phân lại chỗ ngồi lần nữa, lúc giai giảng Lưu Giang cũng có nói sẽ ngồi theo thành tích, rốt cuộc là xếp thứ tự dựa theo thành tích, hay xếp xen kẽ điểm cao với điểm thấp?

Bất kể là xếp thế nào, Đinh Tiễn cũng biết khả năng mình ngồi cùng bàn với Chu Tư Việt là rất thấp.

Mấy ngày liên tiếp, tâm trạng của Đinh Tiễn không khá chút nào, ỉu xìu nằm rạp trên bàn.

Bị chung bệnh còn có Khổng Sa Địch, trong lòng hai cô gái đều biết rõ, nhìn nhau cười khổ một tiếng, Khổng Sa Địch đi đến trước bàn cô, đưa mắt nhìn sang bên cạnh: “Còn cậu ta?”

Đinh Tiễn thở dài: “Còn làm gì nữa? Đi chơi bóng rồi.”

Giờ nghỉ trưa ở trong lớp không có nhiều người, phần lớn nam sinh đều ra ngoài hóng gió, mượn cơ hội ấy mà đi ngắm gái lớp khác.

Khổng Sa Địch nghiêng mặt dán má xuống bàn, cũng thở dài: “Tổng Tử Kỳ cũng thế, hôm qua tớ mới nói chuyện đổi chỗ với cậu ta xong, cậu ta bảo đổi thì đổi, không phải bình thường cậu hay la hét bảo tôi với Đinh Tiễn đổi chỗ sao, thế mà giống nhau được à, cậu ta và Chu Tư Việt cùng bàn, tớ còn ngồi trước mặt cậu ta, cậu nói xem có phải cậu ta bị ngu không?”

Đinh Tiễn cũng đổi tư thế, dán mặt xuống bàn, nghe tiếng ù ù trong bàn vang lên bên tai, khẽ gật đầu: “Có thể.”

Ở đây còn có một người ngu hơn đây.

“Hy vọng Lưu Giang bận mà quên chuyện đổi chỗ này đi.”

Khổng Sa Địch chấp hai tay nhắm mắt cầu khẩn.

Đình Tiễn lại thở dài: “Vô dụng thôi, hôm qua Lưu Giang tìm lớp trưởng nói chuyện rồi, là chuyện này đây.”

Khổng Sa Địch rên rỉ, lại tiếp tục nằm xuống bàn.

“Cậu làm gì thế!”

Bỗng Đình Tiễn có cảm giác đầu bị ai đó vỗ một cái, cô ngồi phắt dậy, trông thấy Chu Tư Việt cầm bóng rổ đi vào, sau lưng còn có cả Tống Tử Kỳ.

Chu Tư Việt vừa chơi bóng rổ xong, cả người ướt đẫm mồ hôi, trên người mặc chiếc áo bóng rổ màu xanh tay cộc cùng quần bóng rổ quá đầu gối, bắp chân nổi cơ sần chắc thấy rõ, dưới chân mang đôi giày viền trắng để lộ tất, toát lên khí chất thiếu niên.

Mồ hôi nhễ nhại, một lọn tóc ướt nhẹp dính vào trán, vẫn còn đang nhỏ nước, cậu ôm bóng đi tới, vượt đầu cô một cái rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

Lúc đó trong đầu Đình Tiễn chỉ có mỗi năm chữ ——

Thiếu niên hệt như gió.

Có điều cô hoàn hồn rất nhanh, nhích sang một bên hét to: “Bắn chết đi được!”

Tính thiếu niên lạ, nổi hứng đùa dai.

Chu Tư Việt nhếch môi, nghiêng người tới trước, ác ý giơ tay quẹt lên mặt cô, “Này có bắn không?”

Bàn tay ướt đẫm mang theo hơi ẩm còn dư lại chạm vào má cô, như làn gió ẩm áp thổi qua, quanh người đều là mùi của cậu.

Còn nồng nặc hơn cả mùi hoa quế ngoài khung cửa, còn khiến người ta khó lòng né tránh.

Ngay lập tức, rớt vào nơi cõi lòng trong cô.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (1)

Có một tâm hồn sinh ra đã nhạy cảm.

Cứ như vậy chạm nhẹ một cái, Đinh Tiễn cứ như nhìn thấy quỷ từ sau lưng xuất hiện, sống lưng dán lên mặt tường màu xanh lá lạnh như băng, mắt trừng lớn hết chuông đồng, giống như con nai nhỏ hoảng sợ ngây ngô nhìn thiếu niên trước mặt.

Chu Tư Việt cười một tiếng, xoay người thành thạo ném bóng rổ vào sọt phía sau phòng học, rồi mới xoay người trở lại, nhìn xéo cô nói: “Có ngốc không vậy, đây là nước.”

Lúc này Đinh Tiễn mới phát hiện trên cổ cùng xương gò má cậu cũng có những giọt mồ hôi chảy xuống, theo đường cong chảy vào đồng phục bóng rổ của cậu.

“A.”

Đinh Tiễn rời khỏi vách tường, điềm tĩnh kéo ghế trở về chỗ cũ.

Chu Tư Việt: “Ngốc.”

Nói xong cũng không để ý tới cô, tiện tay rút một quyển sách, lại tùy ý lật một trang, vừa nhìn vừa lấy sách làm quạt, tóc mái theo gió mát bay bay.

Tất cả đều rất có dáng vẻ của thiếu niên.

Gần đây trong lớp xảy ra nhiều chuyện, hết tranh cử ban cán sự rồi đăng ký hội thể thao, sau kỳ thi kiểm tra chất lượng là ba ngày hội thể thao, sau đó mới nghỉ lễ Quốc Khánh.

Không Sa Địch muốn tranh cử vị trí ban cán sự văn nghệ, Tống Tử Kỳ thì muốn tranh cử ban cán sự thể dục.

Cấp ba là thời điểm ai ai cũng muốn tranh cử vào một chức vị nửa vời trong lớp, thuận tiện kiểm tra năng lực lãnh đạo cũng như khả năng quản lý tổ chức, chứ như chức vụ lớp trưởng bí thư rồi lớp phó học tập này, vừa nhiều chuyện lại phức tạp.

Thế là ban cán sự văn nghệ cùng ban cán sự thể thao trở thành chức vị hấp dẫn.

Tống Tử Kỳ lôi kéo Chu Tư Việt cùng với cậu ta tham gia tranh cử vị trí ban cán sự thể thao, thế nhưng lại bị Chu thiếu gia cười giễu cho qua, mà suy nghĩ một chút cũng phải, Chu thiếu gia làm sao có thể tranh cử vị trí đó chứ. Cậu vốn không cần kiểm tra khả năng lãnh đạo của mình, cậu giống cha mình, trời sinh có tính lãnh đạo, nhưng hết lần này tới lần khác lại không chịu câu nệ trói buộc.

Không Sa Địch lại lôi kéo Đinh Tiện: “Tiện Tiện, tớ cảm thấy cậu nên thử đi tranh cử vị trí lớp phó học tập đi, không thì bí thư đoàn hay ủy viên kỷ luật đều được.” Nói rồi cũng không chờ cho Đinh Tiện trả lời, trực tiếp để Tống Tử Kỳ viết tên luôn.

“Không muốn mà —— “

Giọng của cô vừa lớn vừa chói tai, cứ như bị người ta đập phải đuôi chó vậy, ngay cả Chu Tư Việt đang đọc sách cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn cô, “Ai lại đập phải đuôi của cậu à?”

Đinh Tiễn giờ mới lấy lại tinh thần, chậm rãi nói với Khổng Sa Địch: “Đừng viết, tớ không muốn làm đâu.”

Mặc dù biết nơi đây không phải là ngôi trường lộn xộn như Diên Bình, nhưng mà cô chỉ muốn yên ổn học tập, quả thật không muốn thân mang chức vụ nào hết.

Khổng Sa Địch bị cô gào vào mặt thì sững sốt, đầu óc xoay chuyển chậm, một lúc sau mới a a phản ứng lại, bảo Tống Tử Kỳ gạch tên.

Chu Tư Việt nhìn Đinh Tiễn như có chiều đăm chiêu.

Tiểu cô nương tâm tư tinh tế, nhận thấy có người nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí, rồi lại rất ăn ý đồng thời xoay đi.

Trên bục giảng nháo nháo hò hét bắt đầu tranh cử vị trí ban cán sự.

Tống Tử Kỳ dễ dàng được nhiều phiếu chọn. Chức vụ ban cán sự thể dục, thiếu niên đứng trên bục giảng ném cái nhìn quyến rũ về phía Chu Tư Việt, không biết lúc trước hai người này đưa ra chủ ý gì.

Từ xưa đến nay văn-thể đã là một nhà, sau khi Tống Tử Kỳ có được vị trí ban cán sự thể dục, Khổng Sa Địch càng gấp gáp muốn có được chức vụ ban cán sự văn nghệ này.

Kết quả nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim*.

(*Khi một người được gọi là Trình Giảo Kim thì ý chỉ đó là kẻ phá đám.)

Dương Thuần Tử trước nay vốn không nói nhiều trong lớp bỗng nhiên xin làm ban cán sự văn nghệ.

Nếu Chu Tư Việt là hotboy của lớp, vậy thì Dương Thuần Tử chính là hotgirl rồi.

Cô gái này cũng được coi như là bản sao nữ của Chu Tư Việt, thi đầu vào là bảy trăm lẻ một, chơi dương cầm ở cấp độ mười, dáng dấp xinh đẹp, thật ra thì không thể nói là quá mức đẹp được, dĩ nhiên là nếu tính luôn cả mấy định ngữ đằng trước.

Cô nàng hẳn là học bá trong top xinh đẹp.

Đình Tiễn vẫn cho rằng Khổng Sa Địch là người đẹp nhất trong lớp, với điều kiện tiên quyết là nếu như Khổng Sa Địch không nói gì, chứ hễ nói chuyện thì lập tức còn không bằng một nửa người khác.

“Dương Thuần Tử và Khổng Sa Địch, cậu chọn ai?”

Đình Tiễn hỏi Chu Tư Việt đang ngồi một bên múa bút viết bài.

“Chọn cái gì?”

Chu Tư Việt rõ ràng không chú ý tới, chỉ lo giải toán.

Đình Tiễn hít sâu một hơi, gõ lên mặt bàn bên cậu: “Tranh cử ban cán sự đấy, dù gì cậu cũng nên có niềm vinh dự tập thể chứ.”

Chu Tư Việt buồn cười nhìn cô: “Cậu có vinh dự tập thể như thế thì vì sao không đi tranh cử đi? Cậu đi tranh cử đi, tôi chọn cậu.”

“Chọn tôi làm gì!”

Con nai nhỏ đang chạy loạn trong lòng, cô chợt dạ lại vội vàng nói.

“Bởi vì cậu ngốc.”

“...”

“Bây giờ là đang chọn giữa Sa Địch với Dương Thuần Tử.”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, đưa ra câu trả lời: “Dương Thuần Tử.”

Đinh Tiễn bỗng im lặng.

Khổng Sa Địch sẽ không vì Chu Tư Việt không chọn mình mà cảm thấy khổ sở, nhưng Đinh Tiễn lại vì Chu Tư Việt chọn Dương Thuần Tử mà trong lòng thấy đắng chát.

Trong lúc đó.

Ngay khi Chu Tư Việt nhìn Dương Thuần Tử nhiều hơn một cái, Đinh Tiễn yên lặng cúi thấp đầu xuống, sau đó cảm nhận sâu sắc rằng mình cũng những người này chênh lệch quá nhiều, người như Chu Tư Việt, làm sao có thể thích mình chứ.

Có lẽ, cho dù cậu ngồi ngồi cùng bàn với ai cũng sẽ đối xử như vậy.

Có lẽ, ba năm sau, cô sẽ đi Hàng Châu, còn cậu thì ở lại Bắc Kinh.

Và rồi những gì đã diễn ra ở đây, hết như một giấc mộng Nam Kha của thanh xuân tươi đẹp, cuối cùng lại bị thời gian đốt cháy thành không tưởng.

Bất chợt Đinh Tiễn bắt đầu xem kỹ chính mình.

Suýt nữa nữa cô đã quên mất bản thân nên làm cái gì, rốt cuộc cô vẫn khác Chu Tư Việt, cậu có một bầu trời rộng lớn, cậu lại tự do tự tại, trời sinh tính tình thoải mái, Thanh Hoa Bắc Đại đang vẫy tay chào đón cậu.

Mà còn cô, nhất định không bước vào được cuộc sống của cậu.

Điều đó là chắc chắn.

Nhận rõ được điểm này, Đinh Tiễn bỗng nhiên phấn chấn lại, không nhìn được lấy tay vỗ vào đầu mình tự nói.

“Trước đó mày làm cái gì vậy chứ!”

Chu Tư Việt liếc cô, cười trêu chọc: “Đầu óc đã không được linh hoạt cho lắm rồi, còn đánh nữa thì có muốn thi đại học không đấy.”

Đinh Tiễn không ngẩng đầu lên: “Thi chứ, đương nhiên phải thi.”

Chu Tư Việt: “Đã nghĩ xong là sẽ thi vào đâu chưa?”

“Hàng Châu, vẫn vậy không thay đổi.”

Chu Tư Việt lắc đầu một cái: “Trẻ nhỏ không dễ dạy.”

“Chẳng lẽ người người thi vào Thanh Hoa mới dễ dạy à?”

Chu Tư Việt thấy Đinh Tiễn nghiêm túc thì lập tức thôi cười, lật sách, thờ ơ nói: “Tôi chỉ nói đại thôi, cậu muốn thi vào đâu thì thi, tôi không có ý kiến.”

Bất chợt thời gian sau đó lại khôi phục bình thường.

Chu thiếu gia vẫn như cũ ung dung đọc sách của mình, Đinh Tiễn tiếp tục vùi đầu vào toán, tan học lại như bình thường cùng Khổng Sa Địch tay trong tay đi nhà vệ sinh, dáng dấp của Khổng Sa Địch luôn khiến nhiều nam sinh lớp khác chú ý nhiều.

Còn Đinh Tiễn chẳng khác gì tiểu nha đầu theo sát người cô nàng.

A quên nói nữa, vị trí ban cán sự văn nghệ của Khổng Sa Địch bị Dương Thuần Tử giành mất rồi.

Mặc dù trên mặt Khổng Sa Địch không biểu lộ gì, nhưng Đinh Tiễn có thể cảm thấy không những cô ấy không vui vẻ mà còn sinh ra địch ý đối với Dương Thuần Tử.

Tâm tư giữa nữ sinh đặc biệt nhạy cảm, chỉ cần một cái liếc mắt là đã biết hai người họ không hợp nhau, nhưng với chuyện này thì cánh nam sinh

lại chẳng tài nào hiểu nổi, giống như bên này sắp đánh nhau tới nơi rồi, mà bên kia còn ngu ngơ chạy lại hỏi, các cậu đang làm gì vậy?

Dĩ nhiên, Dương Thuần Tử chẳng hề để địch ý của Khổng Sa Địch vào mắt, người ta vẫn cứ như nữ thần mùa xuân, từ trong sương mù và gió bước ra, tình cờ gặp nhau trên đường thì gật đầu nhìn nhau cười một tiếng, sau đó như tiên nữ nhẹ nhàng lướt qua.

Khổng Sa Địch ở bên này đã muốn cắn nát hàm răng, phun ra hai chữ: “Vờ vịt.”

Vờ vịt chỗ nào?

Đinh Tiễn cảm thấy cô ấy rất tự nhiên, tự nhiên như tiên nữ thật từ trên trời bay xuống vậy, thế nên cô vỗ vai Khổng Sa Địch, khuyên nhủ: “Ghen tị sẽ khiến bản thân xấu đi.”

Khổng Sa Địch bị dọa ôm mặt: “Có thật không?”

Đinh Tiễn nhìn bóng lưng của Dương Thuần Tử, nghiêm túc gật đầu: “Thật.”

Khổng Sa Địch chột năm hai vai cô, vô cùng chân thành nói: “Nói thật, tớ cảm thấy nếu cậu chưng diện lên, cũng không đến nỗi khó coi.” Nói xong lại nhìn khuôn mặt cô chăm chú: “Thật luôn, trán cậu có hơi cao, thử để mái che đi xem, cậu thấy thế nào? Cuối tuần chúng ta đi cắt tóc nhé?”

Nói trắng ra chính là muốn rủ cô cùng đi cắt tóc mà thôi.

“Muốn tớ đi cắt tóc cùng cậu thì cứ nói thẳng, có điều cuối tuần này phải giúp em trai học thêm, không thể đi được.”

Khổng Sa Địch ôm tay cô nũng nịu: “Sao lần tớ tìm cậu cũng không có thời gian thế.”

Đình Tiễn thấp giọng nói: “Thật sự không có thời gian.”

“Được rồi.” Khổng Sa Địch thất vọng nói: “VẬY TỚ CHỈ CÓ THỂ TÌM BẠN CŨ THÔI, NHƯNG MÀ ĐIỀU TỚ NÓI LÀ SỰ THẬT, CẬU CŨNG DỄ THƯƠNG LẮM ĐẤY, CHỈ LÀ TRÁN HƠI CAO THÔI, ĐẦU THÌ HƠI TO, CÓ ĐIỀU CHE ĐI THÌ TRÔNG SẼ ĐẸP LẮM.”

Đình Tiễn nào dám cắt tóc mái, cũng không dám có ý nghĩ này trong đầu, chỉ cần đụng vào một cọng tóc trên đầu thì Diệp Uyển Nhân sẽ liều mạng với cô.

“Thầy bói nói đầu to sau này sẽ làm quan, không thể che lại.”

Khổng Sa Địch bị cô chọc cười khúc khích, “Cậu còn tin cái đó à?”

Hai người quay lại lớp, Chu Tư Việt vẫn như bình thường lười biếng dựa vào lưng ghế nói chuyện với Tống Tử Kỳ.

Đình Tiễn mới vừa ngồi xuống thì một tờ giấy được đưa sang, định thần nhìn lại —— bản đăng ký hoạt động thể thao.

“Là sao?”

Chu thiếu gia bắt chéo hai chân: “Thì đăng ký thôi.”

Lớp ba có ít nữ, chỉ có được mười mấy người, mỗi người phải đăng ký hai hạng mục thì mới đủ, Đình Tiễn biết rõ không thể kéo cả lớp tụt lại phía sau, cô cầm tờ đăng ký cả nửa buổi, cuối cùng tìm hai hạng mục có thể tham gia.

Nhảy xa với nhảy cao.

Vừa viết xong thì thấy Dương Thuần Tử từ phía trước đi tới, đưa hai tờ giấy cho Chu Tư Việt.

“Cậu và bạn cùng bàn điền cả đi.”

Sau đó, Đinh Tiên thấy Chu Tư Việt bỗng đặt hai chân xuống.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (2)

Thầm mẩn ấy à, chính là trong lòng tớ mở một buổi hòa nhạc, thế nhưng cậu lại là khách quý đặc biệt trong KTV của người khác.

—— Trích từ “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”.

Đây chính là chênh lệnh.

Vị thiếu gia này chưa bao giờ để ý đến hình tượng ở trước mặt cô, dù có vất chân lên đến tận trời cũng không thấy cậu khép lại.

Một khi bắt được vài manh mối, thì mọi thứ đều sẽ để lại dấu vết.

Cũng may mà tỉnh ngộ sớm.

Đình Tiễn hoàn hồn, cúi đầu xuống thấp.

Gió khê lướt qua làm cánh cửa sổ chậm chạp đung đưa, bên tai là tiếng ừ đừ dẫn dắt hiem thấy của thiếu niên, không còn vẻ biếng nhác của bình thường nữa.

Đúng là Dương Thuận Tử chẳng hề nói nói nhiều với ai cả, ngay đến Chu Tư Việt cũng không phải ngoại lệ, đặt bản kê khai xuống bán cậu rồi xoay người rời đi. Trái lại Chu Tư Việt lại nhìn theo bóng lưng cô ấy một lúc, sau đó tự giễu nhếch miệng cười, chia một tờ cho Đình Tiễn.

Đình Tiễn cầm lấy, liếc mắt nhìn —— Giấy thu thập sở trường.

Đình Tiễn gần như là điền vào ô trống theo bản năng: hội họa. Suy nghĩ một giây lại gạch đi, nghiêm túc ghi lại lần nữa —— phác họa.

“Tôi thấy cậu hợp làm báo bảng đấy.”

Chu Tư Việt viết không có, sau đó nhìn tờ giấy của cô mà hừ khẽ.

Đình Tiễn cẩn thận gấp giấy lại, “Tôi vui.”

Cô đã làm báo bảng ba năm ở Diên Bình, chút chuyện này không làm khó được cô, và đây cũng là chuyện duy nhất cô có hứng thú ngoài việc học.

Đúng như dự đoán, ngày thứ hai sau khi nộp tờ đơn, Dương Thuần Tử chủ động đến tìm Đình Tiễn, mời cô sau này cùng làm báo bảng với mình.

Đình Tiễn do dự, cô có ý định sẽ làm báo bảng, nhưng không muốn làm cùng Dương Thuần Tử.

Hơn nữa, chuyện báo bảng cũng không thuộc sự quản lý của ban cán sự văn nghệ.

“Sao thế? Sợ à?”

Chu Tư Việt nhướn mày nhìn cô.

Tôi sợ cái quỷ ấy.

Đình Tiễn liếc cậu, rồi quay đầu lại nói với Dương Thuần Tử: “Được nhé.”

Nữ thần cười với cô: “Được, chủ đề báo bảng số đầu tiên là hội thể thao, tuần sau là thi rồi nên có thể trong khoảng thời gian này phải phiên cậu tan học xong ở lại.”

Đình Tiễn gật đầu.

Dương Thuần Tử rời đi, Chu Tư Việt cúi đầu cười nhạt, bỗng Đình Tiễn xáp lại gần nói: “Có phải lúc này cậu đang rất ghen tị với tôi không?”

Chu Tư Việt bỗng quay sang nhìn cô, biểu cảm như gặp quý, nhếch môi cười: “Ghen tị... với cậu?”

Đình Tiễn gật đầu, ánh mắt nhìn theo bóng lưng của Dương Thuần Tử, ý là ——

Tôi còn có thể làm chung báo bảng với cậu ấy, có phải cậu rất ghen với tôi không?

Chu Tư Việt nhìn một lúc lâu vẫn chẳng tài nào hiểu nổi, ánh mắt đuổi theo mấy giây rồi thu về, sau đó bất chợt ngồi thẳng dậy, “Có ý gì?”

Nụ cười của Đình Tiễn đông cứng trên mặt, cảm thấy mình đúng là đồ ngớ ngẩn.

Tự dưng khi không lại đi hỏi câu này.

Quyết định không nói chuyện cùng cậu nữa, cô le lưỡi khoát tay: “Không có gì hết không có gì hết, tôi rảnh quá ấy mà, mau làm bài tập đi.”

Chu Tư Việt mù mờ nhìn cô với cái nhìn (tạm thời cho là) đầy ắp thâm tình trong ba giây, sau đó lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Ngớ ngẩn.”

Cậu mới ngớ ngẩn.

Cậu là đồ cực ngớ ngẩn.

Cậu cực cực cực ngớ ngẩn.

Đình Tiễn âm thầm đáp trả.

Kết quả là thiếu niên thờ ơ lật sách, tầm mắt theo đó mà dời đi, đến mí mắt cũng chẳng thèm nhắc: “Có gì thì nói đi, nín nhịn như vậy không sợ hư phổi à?”

Đình Tiễn: “Cậu mới là đồ cực ngớ ngẩn.”

Chưa thấy người nào mắng lại như vậy cả.

Nói rồi cũng chẳng để ý đến cậu nữa, mở sách bài tập ra bắt đầu giải bài.

Khóe môi Chu Tư Việt giật giật, trông khá vui.

Bỗng lớp học xôn xao, bên ngoài cửa sổ có bóng người đi qua, Khổng Sa Địch kích động quay lại đập bàn cô, “Hot boy trường hot boy trường! Mau nhìn hot boy của trường đi!”

Ý, còn cả nhân vật hot boy trường nữa à?

Đình Tiễn vẫn cứ cho rằng hot boy trường Yến Tam là Chu Tư Việt rồi, quả nhiên cô chỉ là ếch ngồi đáy giếng, đưa ánh mắt tò mò nhìn ra ngoài lớp, trông thấy một nam sinh vừa cao vừa gầy đứng ngoài hành lang đang nói chuyện với Dương Thuần Tử.

Quả nhiên hot boy trường này rất “hot”.

Nhuộm tóc hồng, hớt sạch tóc hai bên, để tóc mái trước trán vừa dày vừa nặng. Đình Tiễn của lúc đó chỉ thấy một quá cường điệu rồi, quả thật tướng mạo của cậu ta rất đẹp, gần như có thể sử dụng hai chữ xinh đẹp để hình dung, còn dễ nhìn hơn cả con gái nữa.

Cái này cái này cái này... là ai bầu chọn vậy?

Cô vẫn thích kiểu sạch sẽ thoải mái rục rờ như Chu Tư Việt hơn.

Đưa con phản nghịch trong Khổng Sa Địch đã dần thành hình, “Tiễn Tiễn, cậu có cảm thấy cậu ta trông giống minh tinh Hàn Quốc gì đó không, gần đây mới nổi lên ấy.” Cho tới bây giờ Đinh Tiễn ít khi xem tivi, sao trong nước còn chưa biết hết thì sao biết được minh tinh Hàn Quốc chứ.

Khổng Sa Địch cau mày, ngón trở gõ nhẹ huyệt thái dương, cuối cùng cũng sức nhớ: “Là Hyunbin! Có phải rất rất đẹp trai không?”

“Đúng thế đúng thế, siêu điển trai luôn.” Đinh Tiễn phụ họa: “Cậu ta học lớp nào? Tên gì?”

Khổng Sa Địch: “Hạ Tư Hàn. Lớp tám đấy, có phải tên nghe rất êm tai không?”

Đinh Tiễn gật đầu như già tởm, không thể đồng ý hơn nữa, “Quá êm tai.”

Lập tức nghe thấy hai người bên cạnh nói:

Tống Tử Kỳ: “Đồ hám trai.”

Chu Tư Việt: “Đồ gốc.”

Hai người làm như không nghe thấy, tiếp tục thảo luận.

Đinh Tiễn hỏi: “Thành tích ra sao?”

Thật ra là cô muốn hỏi, thành tích so với Chu Tư Việt thì thế nào?

Khổng Sa Địch: “Cũng từ trường liên cấp lên, thành tích không tốt lắm, có điều hot boy mà, có cái giữ thể diện là được, cậu không thấy đi chung với cậu ta rất nổi sao?”

Đinh Tiễn muốn nói là không thấy.

Nhưng nhìn sang Chu Tư Việt ngồi cạnh, cô vẫn trịnh trọng gật đầu.

Gần như cùng lúc đó, Chu Tư Việt cười xì, “Nếu Hạ Tư Hàn biết lớp ba có hai người các cậu, đoán chắc lần sau cũng không dám đến tìm Dương Thuần Tử nữa đâu.”

Xí.

Hai người ngoài hành lang đã nói chuyện xong, Dương Thuần Tử ôm sách vở về lớp, lúc rời đi Hạ Tư Hàn có nhìn vào cửa sau, lên tiếng chào hỏi với Chu Tư Việt rồi sải bước rời đi.

Về sau Đinh Tiễn mới biết cái danh tiếng ngồi cùng bàn này của cô lớn đến mức nào.

Trước kia ở trường liên cấp Chu Tư Việt rất nổi tiếng, nhiều bạn, cả “yêu ma quỷ quái” gì đó cũng qua lại được, vì giỏi toán nên thường đại diện trường tham gia vài cuộc thi quốc gia, cũng quen không ít học sinh ngoài trường.

Gần như mỗi một lớp đều quen một hai người.

Đừng nói đến hội bạn chơi với nhau từ bé Tưởng Trầm Tống Nghi Cẩn, mà cả Dương Thuần Tử và Hạ Tư Hàn đều là bạn cùng lớp trước kia.

Sau khi Hạ Tư Hàn rời đi, bỗng Chu Tư Việt nhìn cô nói: “Không nhìn ra đấy, thì ra cậu thích kiểu đấy à?”

Nụ cười của cậu ở trong mắt Đinh Tiễn khá là nhức mắt, tiểu cô nương bĩu môi theo bản năng: “Không có ai quy định tôi phải thích kiểu như cậu cả...”

Trong lớp âm ỉ ồn ào, tiếng nói chuyện râm ran bên tai không dứt, Chu Tư Việt không nghe rõ, cả cái gì cơ?

Lúc này Đinh Tiễn mới giật mình nhận ra mình nói gì, hốt hoảng nhìn cậu bảo, “Không có gì.”

“Tôi phát hiện gần đây cậu có hơi bị thần kinh đấy...” Chu thiếu gia liếc nhìn cô, “Không phải học đến ngu rồi đấy chứ?”

Đinh Tiễn mặc xác cậu, nằm úp mặt xuống bàn.

Trong khuôn viên sân trường, vào thời gian phát thanh buổi trưa, một giọng nữ du dương dễ nghe chui lọt vào tai.

” ...Có gió nhẹ, mây trắng, cùng anh kề bên em,

Ghé tai nghe lòng hạnh phúc cảm kích.

Chẳng cầu gì lớn lao, ngoài mùa hè như thế,

Chỉ cần trải qua, một lần mà thôi”

Bài “Đồng hành cùng người” của Tịch Mộ Dung được MC đọc lên vô cùng uyển chuyển, thanh âm cứ tựa chim én vỗ cánh nhảy trên mỗi ngõ ngách cành cây trong sân trường, lượn vòng xung quanh, không ngừng truyền vào tai cô.

Tâm tình nữ sinh của Đinh Tiễn đắm chìm trong đó, đôi mắt dần dà trở nên phiến muộn, chợt bên tai nghe thấy người không hiểu phong tình nói: “Phát mấy cái này còn không bằng phát công thức toán, vừa ổn vừa lãng phí thời gian.”

“...”

Cậu theo chân môn toán của cậu đi chết chung đi.

Khi quyết định bò ra khỏi vũng bùn thềm mền này thì thời gian chỉ còn lại một tuần ngồi cùng bàn, Đinh Tiễn khó mà thay đổi, vì cô không

khống chế được mình, bên ngoài khoác lên lớp áo không thèm để tâm, thế nhưng lại luôn không nhìn được mà lén nhìn cậu.

Nhìn ngang nhìn dọc, bất kể là nhìn thế nào, cô đều cảm thấy Chu Tư Việt càng nhìn càng đẹp mắt, càng nhìn càng dễ coi.

Đặc biệt là lúc giải toán.

Ngòi bút kia xoay vòng liên tục, cô không nhìn nổi lại dán mắt nhìn, mà nhìn rồi lại thấy phiền lòng.

Bây giờ cô chẳng khác gì người sa lầy cả.

Bước ra một tắc là lại lún xuống ba tắc, càng lúc càng lún sâu, cái cảm giác bất lực ngày càng rõ ràng, thậm buồn bực vì mình lạc hậu, lại giận cậu thờ ơ.

Thế là có màn sau đây:

Đình Tiễn: “Cậu có phiền không thế, có thể đừng xoay bút nữa được không!”

Chu Tư Việt im lặng nhìn cô, cũng chẳng so đo gì, cúi đầu tiếp tục giải bài, không xoay bút nữa.

Phần lớn thời gian, với những cơn giận khó hiểu của phái nữ, các chàng trai cũng chỉ cho rằng là kỳ kinh nguyệt đến, Chu Tư Việt cũng không ngoại lệ, nên khi Đình Tiễn không nhìn được quát cậu, hiếm khi thấy Chu thiếu gia tốt tính đáp: “Ừ? Thì thế nào?”

Giọng của cậu vốn đã dễ nghe rồi, nay lại còn mang theo giọng mũi càng khiến Đình Tiễn sững sờ.

Nụ cười, cậu ta có bao giờ dỗ người đâu, không phải lần đó đâm thọc cô tới mức thương tích đầy mình sao.

Vào giây lát đó, cô rất muốn lắc bả vai cậu như Nhĩ Khang lắc Tử Vy, sau đó lớn tiếng chất vấn ——

“Rốt cuộc cậu có thích tớ không hả!!”

Cô biết rõ mình không có lá gan đó, chỉ cần một cái nhìn của cậu thôi cũng đã đủ khiến mình rã rời.

Cô không dám hỏi, sợ biết được câu trả lời của cậu.

Thậm chí có một khoảnh khắc, cô vĩnh viễn hy vọng, chút thềm mền này có thể âm thầm kết thúc đi.

Đến chết cũng không ai biết.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (3)

Edit: LuChan | Beta: Qin Zồ

Với tình cảm thâm mến này, cứ thế kiên trì còn dễ dàng hơn buông tay nhiều.

— Trích “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Giống như về chuyện này, từ trước đến giờ đều không bình đẳng; thích một người, vào thời điểm bạn trông đợi câu trả lời tương tự ở đối phương, thì bạn đã thua rồi.

Đình Tiễn kịp thời ý thức được rằng mình và Chu Tư Việt rất khác nhau, cũng biết cậu sẽ không thích mình. Thế nên, trước khi bao ý đồ trong cô nhấn chìm mình thì mau chóng thu nó lại, kéo quan hệ của hai người trở lại đồng đẳng.

Ít nhất không để mình trông quá hèn mọn.

Ai đó đã nói, thích một người, là phải cúi đầu xuống cát bụi mới nở hoa.

Bà đây không thềm.

Lớp học buổi chiều yên tĩnh thoải mái, yên lặng như tờ, ánh mặt trời ấm áp từ bên ngoài chiếu vào, rải thành một tầng ánh vàng rực rỡ.

Giáo viên tiếng anh máy móc giảng cách dùng của phó từ cùng giới từ, thanh âm nhạt nhẽo không có gì lạ cả, chỉ tổ khiến người nghe cảm thấy buồn ngủ, Đinh Tiễn chống cằm mở to mắt, cố làm cho mình tỉnh táo.

Kết quả là bị Ngu Thục Quân bắt tại trận.

Con người xoay chuyển, cảm hứng về phía cô, dưới cặp kính là đôi mắt sắc bén, “Bạn học nữ ngồi hàng cuối của tổ một.”

Đinh Tiễn còn đang suy nghĩ là ai lại xui xẻo như vậy, thì tất cả mọi ánh mắt đồng loạt hướng về cô, trong chớp mắt cả người sững sờ, tay vẫn đang đỡ lấy mắt.

Ngu Thục Quân thôi nhìn, bình thản nói: “Đặt câu với giới từ about, dùng cách tôi vừa giảng lúc nãy.”

Cô vừa mới giảng gì vậy?

Đầu óc Đinh Tiễn vẫn còn mơ hồ.

Có người nói nhanh bên tai, dùng thanh âm có thể cho cô nghe được một câu tiếng anh ——

“The train is about to leave.”

Bạn nói xem.

Bảo tôi không thích cậu ấy thế nào đây.

Đinh Tiễn dựa vào câu đó đọc một lần, mới vừa đọc xong, trong lớp vang lên một tràng cười, Đinh Tiễn phản ứng không kịp, Ngu Thục Quân vỗ bàn một cái, mặt nghiêm túc: “Cười cái gì?”

Ngu Thục Quân trông dịu dàng nhưng tính khí lại không tốt lắm, vào lúc tức giận hay đẩy gọng kính, mọi người đều cúi đầu xuống, không dám

cười tiếp nữa.

Ngu Thục Quân lần nữa nhìn về phía Đinh Tiễn, “Chu Tư Việt, em đọc lại câu vừa rồi một lần nữa.”

Ghế bên cạnh dịch ra sau, một bóng người cao lớn đứng lên, che phân nửa ánh sáng bên cô, chiếc áo T-shirt vải bông mịn màng khẽ chạm vào bả vai cô, còn mang theo chút hơi ẩm xốt lại.

Giọng thiếu niên vững vàng lặp lại một lần nữa.

“The train is about to leave.”

Thiế là Đinh Tiễn đã biết vấn đề của mình nằm ở đâu.

Cậu phát âm rất chuẩn, chuẩn khẩu âm Mỹ, nghe như âm thanh từ trong băng phát ra; có so sánh mới biết, cô phát âm đúng chuẩn kiểu âm Tung Quốc.

Mang nòng nặc âm vị nhựa.

Diên Bình không chú trọng việc phát âm của học sinh cùng với khóa học ngoài giờ, chỉ cần thành tích thi cuối kỳ cao là được rồi, còn những thứ khác chỉ là mây trôi mà thôi, dẫu sao thì những đứa trẻ ở đó cũng ít xuất ngoại.

Đinh Tiễn lung túng đỏ bừng mặt.

Ngu Thục Quân gật đầu tỏ ý cho Chu Tư Việt ngồi xuống, rồi nói với Đinh Tiễn: “Muốn chú trọng cách phát âm, thì mỗi ngày phải nghe nhiều từ một chút, em học thêm cách phát âm với bạn cùng bàn đi.”

Đinh Tiễn gật đầu, vừa định ngồi xuống thì lại nghe Ngu Thục Quân hỏi:

“Em tên gì? Số thứ tự bao nhiêu?”

Cô khẽ báo: “Ba mươi tám, Đinh Tiễn.”

Ngu Thục Quân dùng bút đánh dấu vào danh sách, nói: “Ngồi xuống đi, về nhà nhớ luyện tập.”

Cô không biết Ngu Thục Quân ghi gì vào danh sách, có lẽ gạch tên cô, phát âm không được, e là chú ý tới cô rồi. Nhưng điều đấy thôi đã đủ đả kích Đinh Tiễn.

Cô đã từng là học sinh giỏi trong mắt của thầy cô, được mọi người tâng bốc, tán thưởng, tranh giành. Mỗi lần thi đều đứng nhất, mỗi lần giáo viên nhắc tới cô đều là nụ cười trêu mếu, mặt đầy gió xuân.

Diệp Uyển Nhân từng dương dương đắc ý khoe khoang phiếu điểm của cô với chị em dâu, thì có người từng nói lại một câu thế này.

“Con gái ấy mà, lên cấp ba là coi như tâm tư phân tán, dễ sứt thành tích lắm, vẫn là sinh con trai tốt hơn.”

Lời đấy nói thẳng trước mặt bà.

Lập tức, Diệp Uyển Nhân sầm mặt.

Từ lúc đó tới nơi này.

Sự tự tin của Đinh Tiễn sắp bị sụp đổ xuống con số không rồi.

Từ nhỏ tới lớn, lần đầu tiên trong lòng cô sinh ra cảm giác chán ghét học hành.

Hơn thế nữa, cô còn thay đổi hành vi rất nhanh —— cô lại trốn học.

Tiết cuối của buổi chiều là giờ tự học, ra tiết Đình Tiễn đi vệ sinh xong cũng không quay lại, mà đến thẳng tòa nhà của khối mười hai.

Khối mười hai nằm ở phía tây, là một tòa nhà độc lập. Ban đầu đây là một phòng thí nghiệm, sau đó có người quyên góp xây mới, trường học mới cải tạo tòa nhà thí nghiệm này thành khối mười hai, giống như đám bệnh nhân bị cách ly bởi dịch SARS vậy.

Quả thật bọn họ ai ai cũng là bệnh nhân.

Trúng một loại virus tên là “thi đại học”.

Tòa nhà khối mười hai vô cùng yên tĩnh, không như học sinh khối mười với mười một ngập tràn ước mơ với mái trường này, tùm tùm hai ba nhóm đứng ngoài hành lang cùng tán gẫu, xem xem bạn nữ nào đẹp nhất.

Thế nhưng tòa nhà này rất trống, Đình Tiễn bước lên cầu thang nặng nề, chẳng khác gì đi lạc vào tòa lâu đài bị bỏ hoang nơi ngoại thành, còn bên trong là những binh lính đang mài vũ khí soàn soạt.

Đình Tiễn tìm một “binh lính” tên Hứa Kha trong số đó.

Chàng trai để đầu cạo đơn giản, mặc chiếc áo polo màu đen, quần dài màu đen cùng với đôi giày bình thường bước ra khỏi lớp học, lúc đi ngang qua một nam sinh chơi chung với mình thì bị cậu ta trêu đùa: “Nhanh thế mà đã có đàn em gái đến tìm cậu rồi à Hứa Kha?”

Hứa Kha nghiêm túc đẩy kính: “Chớ nói nhảm, đây là đồng hương của tôi.”

Người kia cười đi ra.

Lúc này Hứa Kha mới nhìn Đình Tiễn, cười một tiếng: “Sao em lại đến đây?”

Đình Tiễn cúi đầu: “Em muốn nói chuyện với anh một lát, được không ạ?”

“Dĩ nhiên là được rồi.”

Hứa Kha dẫn cô lên sân thượng.

Trên sân thượng gió lớn, ngay tức khắc thổi bay tâm tình của cô lộ nguyên hình, tiểu cô nương đỏ mắt rưng rưng.

Hứa Kha nhìn cô, nói: “Không quen hả?”

Đình Tiễn chun mũi, “Bình thường ạ.”

Hứa Kha cười: “Bình thường thật à?” Nói xong thì giả vờ xoay người đi: “Vậy anh đi nhé?”

Đình Tiễn thất thanh, lôi kéo anh lại.

Anh cho cô thời gian để ổn định lại cảm xúc.

Hứa Kha quay người lại, “Nói đi, xảy ra chuyện gì rồi?”

Đình Tiễn lại chun mũi lần nữa, đổi đề tài: “Ngồi cùng bàn với anh là nam hay nữ?”

Hứa Kha a lên một tiếng với vẻ khó tin, còn cứ ngỡ cô sẽ hỏi vấn đề học tập.

Đình Tiễn ây da, thả cánh tay đang lôi anh ra xuống: “Anh trả lời trước đi.”

“Là nam.”

“Vậy anh có ngồi cùng với bạn nữ không?”

“Có.”

Hứa Kha thành thực trả lời.

“Vậy bạn cùng bạn nữ đó đối xử với anh có tốt không?”

“...” Hứa Kha nói: “Bạn cùng bạn không tốt với em à?”

“Không không không.”

Đình Tiễn thở dài, cảm thấy thế nào cũng không nói được, vậy là dứt khoát đổi câu hỏi: “Được rồi, cách phát âm tiếng Anh của anh có chuẩn không?”

“Giáo viên tiếng Anh nói em phát âm không chuẩn?”

Rốt cuộc Hứa Kha cũng đã hiểu.

Đình Tiễn gật đầu.

Trái lại về chuyện này thì Hứa Kha có rất nhiều kinh nghiệm, anh nói liên tục: “Cũng bình thường thôi, do lúc bé chúng ta phát âm ABCD không giỏi, lát em về tìm nhiều từ mang ra đọc là được, hoặc là trao đổi nhiều với người có khẩu âm tốt, đương nhiên sẽ phát hiện ra vấn đề, em có nghe đến Crazy English của Lý Dương chưa*? Chỗ anh có một cuốn đấy, lát em mang về đọc xem sao, muốn học phát âm thì phải đọc nhiều nói nhiều, hồi đó anh phải bỏ ra nửa năm mới tốt lên được.”

(*Phương pháp học tiếng Anh cuồng nhiệt (Crazy English) là phương pháp do một giáo viên người Trung Quốc tên là Lý Dương khởi xướng. Có thể tham khảo thêm ở google.)

“Vâng ạ.”

Hứa Kha: “Em mới nói bạn cùng bàn là thế nào đấy? Em với bạn ấy hay cãi nhau? Hay là bạn ấy bắt nạt em?”

Đình Tiễn cúi đầu, ngón tay để trước mặt vắn tới vắn lui, lấy dũng khí nói: “Em cảm thấy có lẽ bạn ấy thích em...”

Kết quả Hứa Kha cười rất to: “Là em thích cậu ta chứ?”

Trời má.

Nói khó hiểu như vậy mà vẫn bị phát hiện.

Đình Tiễn trừng mắt, Hứa Kha lập tức ngừng cười: “Không lộn xộn nữa, có thể lắm chứ, xem ra nam sinh kia cũng không tệ, để đó bao giờ anh qua xem chút.”

“Từ lúc nào mà anh lảm chuyện thế?”

Hứa Kha: “Anh chỉ tò mò thôi mà, không biết chàng trai như thế nào mà lại khiến em có không tập trung đến thế. Em quên rồi à, mấy đứa bạn của em đặt biệt hiệu cho em là gì nhỉ? Nữ thần Diên Bình?”

Nói rồi Hứa Kha lại cười to một trận.

Đình Tiễn tính xoay người rời đi, kết quả Hứa Kha gọi cô lại: “Về phương diện tình cảm, anh không thể cho em nhiều lời khuyên được. Anh chỉ có thể nói với em rằng, phải tự tin lên, không phải trước kia ở Diên Bình em rất hăng hái sao, đừng nói chỉ là một bạn cùng bàn, cho dù toàn bộ nam sinh trong trường đều thích em, vậy thì có gì lạ đâu.”

Thượng đế nói, cô nương trời sinh đã như vậy rồi đấy.

Cám ơn Thượng đế.

Đình Tiễn rón rén trở lại lớp học.

Mới vừa kéo ghế ra thì bên tai nghe thấy câu hỏi thăm không mặn không nhạt: “Cậu đi đâu đấy?”

Có lẽ do cuộc nói chuyện với Hứa Kha đã có tác dụng, giờ phút này cô thấy mình tựa như đóa hoa hồng người người muốn tranh giành, nhẹ nhàng tóc vén ra sau tai, sau đó quay sang Chu Tư Việt nở nụ cười xinh đẹp, thốt ra năm chữ ——

“Không, liên, quan, đến, cậu.”

Không cần sợ hãi, cứ thế mà làm.

Giận cậu rồi!

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (4)

Xem bộ phim này xong, tớ sẽ không thích cậu nữa, cũng không cần như kẻ bị bệnh tâm thần nữa.

Tớ nói thật đấy.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”.

Mà trong mắt Chu Tư Việt, Đinh Tiễn của lúc này hết như người bị bệnh tâm thần, khóe môi cậu giật giật, trong chất giọng uể oải có vẻ hài hước: “Còn lâu tôi mới thèm biết chuyện của cậu, vừa rồi chủ nhiệm đến, hỏi tôi cậu đi đâu?”

Phụ ——

Không phải vào giờ này Lưu Giang đi đón con sao?!

Lưu Giang nổi danh hay thích gọi phụ huynh, vừa nghĩ đến gương mặt của Diệp Uyển Nhân, da đầu cô bắt đầu tê dại, thần kinh căng cứng.

Lập tức tim Đinh Tiễn nhảy lên đến tận cuống họng, nhảy thành thạch không ngừng, đầu lưỡi lấp bắp: “Cậu cậu... cậu nói thế nào?”

Chu Tư Việt đang giải đề, ngẩng đầu lên nhìn cô mỉm cười: “Với cái gan này của cậu mà còn dám phản nghịch à?”

“Ai phản... phản nghịch... chứ.” Cô thấp giọng phản bác.

Thiếu niên nhướn mày, rồi lúc này mới lười biếng đáp: “Tôi nói với thầy là cậu đi vệ sinh.”

Nói rồi cầm bút gõ lên đầu cô, không đau: “Cậu đấy, đời trước tích đức gì mà có thể ngồi cùng bàn với tôi vậy chứ.”

Đình Tiễn thở phào nhẹ nhõm, trái tim lại đặt xuống vị trí cũ, cười với cậu một tiếng: “Cám ơn cậu nha Chu Tư Việt.”

Bỗng trịnh trọng gọi người ta như thế làm Chu Tư Việt thấy kỳ quái liếc cô, tiểu cô nương bỏ lại một câu như thế rồi dứt khoát quay đầu đi giờ vỡ ra, không nhìn cậu nữa.

Cái vẻ lạnh nhạt này khiến cậu không nhịn được nhìn Đình Tiễn thêm lần nữa.

Tối gần tối, trời chiều vương vãi ánh tà dương cuối ngày, nghiêng nghiêng hắt qua cửa sổ rọi vào lớp học, bóng dáng cô nương nhỏ bé cứ thế chiếu rọi dưới tia sáng, mấy cọng tóc con trên đỉnh đầu dựng đứng, khẽ bay theo gió nhẹ.

Thật ra cô rất trắng, chỉ là quá gầy mà thôi, trên người không được mấy lạng thịt, vóc dáng cứ thiếu thiếu thế nào, không có điểm gì đáng để thưởng thức, cứ như mình chỉ cần một tay là có thể xách được cô lên.

Thật ra lúc hai người còn bé đúng là có gặp nhau một lần.

Giống như Diệp Uyển Nhân nói, đêm đó hai người họ ngủ chung một giường, nhưng khi đó mới bốn năm tuổi? Hay là sáu bảy tuổi?

Chu Tư Việt không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ lúc ấy đang nghỉ hè, cậu bị ông bà nội đưa về nông thôn ở, đúng lúc thời gian đó vừa bị lũ, nhà ông nội bị ngập lụt, chăn giường chiếu nệm đều ướt đẫm, trên đất toàn là bùn lầy,

không thể nào ở được, lúc ấy mới qua nhà họ Đinh ở trong xóm ngủ một đêm.

Lúc ấy nhà họ Đinh vẫn chưa sinh Đinh Tuấn Thông, nhà đã nhỏ mà giường càng nhỏ hơn, giường của Đinh Tiễn chỉ là giường gấp chưa tới một mét hai, mẹ Đinh mới để cậu chen chúc cùng Đinh Tiễn, cậu không chịu, một nam tử hán bé làm sao có thể ngủ chung một giường với con gái được, sống chết không chịu, kết quả là ông nội nói với mẹ Đinh: Vậy thì đành hôn từ bé đi.

Lúc ấy Chu Tông Đường đang ở độ cường thịnh, Diệp Uyển Nhân thăm tự quyết, mập mờ đồng ý.

Có điều dù thế Chu Tư Việt cũng không chịu lên giường, cuối cùng buồn ngủ quá nên nằm trên bàn ngủ thiếp đi, bị Diệp Uyển Nhân ôm vào giường Đinh Tiễn, tiểu cô nương lúc đó còn đang say giấc, chợt không hiểu vì sao bên cạnh lại có một cậu bé, làm cô cực kỳ kinh ngạc.

Diệp Uyển Nhân làm động tác suyt với cô.

Đinh Tiễn cam chịu nhìn Chu Tư Việt.

Cậu bé ngủ rất say, da trắng như đồ sứ, lông mi dài khép lại, chân mày cứ nhíu chặt, ánh trăng bàng bạc ngoài khung cửa như vòng ôm của người mẹ, dịu dàng vuốt ve vỗ về đứa bé trên giường say giấc.

Sau đó...

Có lẽ vì cơn lũ ban ngày mà... tối đó Chu Tư Việt tè dầm.

Đã lớn như thế rồi, cậu lập tức có ý thức ngay, lần đầu tiên tè dầm khiến cậu đỏ mặt ngời phắt dậy, mặt ngơ ngác nhìn Đinh Tiễn, rồi lại nhìn khăn trải giường dưới thân mình.

Đình Tiễn nín cười.

Chu Tư Việt cầm gối lên đập xuống: “Cười cái quý.”

Đình Tiễn thôi cười, trong đầu nghĩ: Tiểu thiếu gia trên thành phố đúng là dễ cáu.

Cô nương lúc đó hoạt bát linh động hơn bây giờ nhiều, che miệng cười một hồi, mắt nhỏ chớp chớp nói: “Tớ phải mách với mẹ, nói cậu làm bẩn giường tớ.”

“Cậu quay lại đây!”

Chu thiếu gia ngồi trên giường, lại cầm gối đập cái nữa.

Đình Tiễn không để ý đến cậu, xoay người đi định mở cửa: “Tớ phải mách mẹ, cậu còn ném gối tớ.”

Trần Diên Bình chỉ có trăm dặm, rảnh rỗi nhất chính là Diệp Uyển Nhàn và một đám phụ nữ, hễ không có gì làm là cứ thích tụ tập ở đầu cầu, bờ sông tán gẫu chuyện người khác, lần trước còn nghe con nhà này nhà nọ đã lên sáu rồi mà còn tè dầm, sau đó mấy cô mấy bà vây quanh cười khanh khách run cả người.

Lúc đó cậu bé đã có thể diện rồi.

Trước khi Đình Tiễn mở cửa, cậu lập tức nhảy xuống giường kéo người lại, lúc nhỏ Đình Tiễn cũng coi như đầy đặn, mặt tròn trịa, dáng dấp rất dễ thương, đặc biệt tiếng cười lanh lảnh như chú sơn ca.

Cậu bé đưa ra điều kiện: “Cậu rửa khăn trải giường cho tớ, đừng nói mẹ biết, lần sau cậu lên thành phố thì tớ sẽ đưa cậu đi chơi.”

Đình Tiễn chớp mắt nói: “Tớ cũng không lên thành phố.”

Biểu cảm của cậu bé cứ như nói cậu là đồ ngốc: “Dù sao cậu cũng phải lên thành phố đi học, chẳng lẽ cậu muốn mồi meo cả đời ở cái trấn nhỏ này à?”

Đình Tiễn nghĩ ngợi, cũng đúng, nhiều bạn nhiều đường, thế là khoái trá thành giao.

Trước ngày khai giảng lúc hai người gặp nhau ở nhà họ Chu, Chu Tư Việt cảm thấy cô nương này đến là để đòi nợ.

Có điều khai giảng đã lâu thế rồi, cô lại chẳng hề nhắc đến một chữ.

“Này.”

Chu Tư Việt gập ngón trỏ gõ lên bàn cô.

Đình Tiễn ngẩng đầu, khó hiểu nhìn cậu.

Thiếu niên thu tay về, sờ chóp mũi ho khẽ một tiếng, “Cuối tuần này...”

Đình Tiễn càng khó hiểu, “Sao?”

Chu Tư Việt khôi phục vẻ lạnh lùng: “Cậu muốn đi đâu chơi?”

“????”

Cậu muốn hẹn hò với tôi?

Vì tôi từ bỏ nên cậu không cam lòng? Phải không?

Đình Tiễn ngạc nhiên trợn tròn mắt, “Cậu muốn làm gì?”

Fuck.

Chu Tư Việt đập xuống đầu cô, “Vẻ mặt này của cậu là gì đấy? Đẹp nó đi.”

Đình Tiễn cười hề hề, cố đè nén sợ hãi trong lòng xuống: “Ừ, có gì phải làm hả?”

Chu Tư Việt hừ một tiếng, tiếp đó lại dựa ra sau ghế, cánh tay vất lên thành ghế, “Không phải là cậu mới đến à, tôi chỉ đang làm tròn chức trách của chủ nhà mà thôi.”

Đình Tiễn nhìn cậu đầy phòng bị.

Chu Tư Việt mất kiên nhẫn, dùng tay đập xuống mặt bàn: “Có đi hay không?”

Đình Tiễn lắc đầu, một lát sau lại gật đầu.

“Rốt cuộc là có đi không?”

“...”

Chu Tư Việt nhướn mày.

Đình Tiễn cụp mắt, haiz, đi đi.

“Đi đâu?”

Chu Tư Việt lờm cô: “Cậu muốn đi đâu?”

“Đến rạp phim đi, tôi chưa xem phim chiếu bóng bao giờ.”

Đình Tiễn cố ra vẻ thoải mái, nhìn cậu với ánh mắt háo hức.

Xem bộ phim đấy xong, tớ sẽ không thích cậu nữa, cũng không cần như kẻ bị bệnh tâm thần nữa.

Tớ nói thật đấy.

Chu Tư Việt vui vẻ, lại vắt hai chân lên, khôi phục dáng vẻ thiếu gia trước sau như một, cong môi giễu cợt, “Được thôi.”

Chuông tan học vang lên.

Tiết cuối cùng của ngày thứ sáu, mọi người ùa ra khỏi lớp như ong vỡ tổ, Đinh Tiễn ngồi trên ghế thu dọn sách vở, Dương Thuần Tử quay đầu lại nhìn Đinh Tiễn, nói: “Đinh Tiễn, hôm nay chúng ta ở lại làm báo bảng nhé.”

Cô khê gật đầu, nhét cặp sách vào dưới học bàn.

Tống Tử Kỳ quay lại, “Tư Việt, đi đánh bóng đi, Tưởng Trầm đang đợi ở cửa.”

Chu Tư Việt thong dong dựa vào ghế, gãi nhẹ mắt thu hồi vẻ biếng nhác, cậu đứng lên, đẩy cặp sách vào dưới học bàn, “Đi thôi.”

Hai người khoác vai đi ra ngoài, Tống Tử Kỳ liếc nhìn Đinh Tiễn, cười hì hì: “Hay là để hôm nay tao cũng dỗ bạn cùng bàn của mày đi, rồi mày nhường tao ba trái.”

Nắng hoàng hôn chiếu xuống hành lang ngoài lớp học, chiếc bóng của thiếu niên bị kéo dài ra.

Chu Tư Việt dứt một tay vào túi quần, vừa đi vừa dùng tay khác tóm lấy gáy Tống Tử Kỳ, kéo người đi tới trước, nhin cười mắng: “Cút.”

Tưởng Trầm không hiểu gì: “Ba trái gì cơ?”

Tống Tử Kỳ giải thích: “Lần trước tao lỡ chọc giận tiểu quái thú, nó cứ bắt tao phải dỗ người ta vui mới được, dỗ vui thì nhường tao ba trái.”

Tướng Trầm chửi một tiếng, ngạc nhiên nhìn Chu Tư Việt: “Không phải đấy chứ? Mà ừ ừ rồi á?”

Tống Tử Kỳ: “Ừ ừ đó.”

“Fuck. Chu Tư Việt, mà ừ ừ không phải thế đấy chứ? Mà ừ ừ người đẹp như Nghi Cấn mà đi thích con nhỏ kia?”

Chu Tư Việt đập Tướng Trầm, “Thích cái đó.”

Ba thiếu niên kẻ đẩy người kéo ầm ầm đi đến sân bóng.

Khổng Sa Địch quay xuống nói với Đinh Tiễn: “Nè Tiễn Tiễn, cậu đi xem họ chơi bóng với tớ nhé?”

Đinh Tiễn: “Tớ phải làm báo bảng.”

Khổng Sa Địch lộ vẻ tiếc nuối, “Haiz đáng thương quá, vậy tớ đi một mình vậy, tớ phải đi xem mới được, dạo này có nhiều đứa con gái tới xem lắm, cậu phải cẩn thận đấy!”

Đinh Tiễn không cười: “Xem thôi mà, liên quan gì đến tớ.”

“Cứng mồm lắm.” Khổng Sa Địch sờ đầu cô, “Có điều không hiểu sao mà tớ có trực giác, người cuối cùng của cậu ta nhất định là cậu.”

Lúc nói câu này, Khổng Sa Địch cố ý nhìn Dương Thuần Tử đang cầm hộp phấn ở đằng trước, rồi lại nói tiếp: “Tớ luôn cảm thấy trên người cậu có một luồng sức mạnh, rất độc.”

Đinh Tiễn sửng sốt.

Rồi lại nghr Khổng Sa Địch thần bí như bà đồng, nói: “Người có thể từ Diên Bình đến, nhất định không đơn giản. Hứa Khá là một này, cậu là một này.”

Đình Tiễn đẩy tay cô ra: “Nếu thi đại học có môn đoán mệnh thì chắc hẳn cậu được tối đa điểm luôn đấy, giả thần giả quỷ, chẳng ai bằng được cậu.”

Không Sa Địch ôi cha một tiếng: “Đừng có mà không tin, tổ tiên tớ có người làm đoán mệnh đấy, lúc nào cậu có rảnh tớ sẽ dẫn cậu đi xem, tớ thấy trước trán tiểu nha đầu cậu có tia sáng đỏ, gần đây có số đào hoa đó.”

Số đào hoa?

Cô cũng sắp chết trong cái đào hoa này rồi.

Đình Tiễn không nghe nổi nữa, đuổi cô nàng đi.

Rốt cuộc trong lớp chỉ còn lại cô và Dương Thuần Tử, thêm một ủy viên ban tuyên truyền.

Ủy viên ban tuyên truyền là một nam sinh đeo kính, đã lùn lại mập, đầu tròn tròn, chỉ biết cắm cúi làm bài.

Dương Thuần Tử cầm hộp phấn đi tới cạnh cô, “Chúng ta bắt đầu trước đi.”

Giọng Dương Thuần Tử rất trầm ấm, tinh tế nghe rất thoải mái.

Đình Tiễn gật đầu, đi đến cạnh cô ấy cầm một cục phấn lên, “Mình vẽ bên này trước, có phác họa tổng thể không?”

“Không có, không kịp nữa rồi, cậu tự phát huy đi, cậu vẽ trước nhé, mình đi tìm mấy câu slogan tinh thần thể thao để chép đây.” Dương Thuần Tử nói, rồi tiện tay cầm bút trên bàn Chu Tư Việt.

Đình Tiễn không nhịn được bảo: “Cậu lấy của mình đi, cậu ta không thích người khác động vào đồ mình đâu.”

Bông Dương Thuận Tử ngẩng đầu nhìn cô, một giây, rồi lại cúi đầu:
“Tớ không sao.”

“Ờ.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Giác Mộng Nam Kha, Cháy Thành Không Tường (5)

Edit: LuChan | Beta: Qin Zồ

Tại sao vào ngay thời điểm vất vả quyết định sẽ buông tay, lại xuất hiện cái cậu có thể thích tới kia chứ?

A, nhất định là ông trời cả.

Cậu là con cưng của Thượng đế, mà tớ thì không.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú.”

Dương Thuần Tử dứt khoát kéo ghế Chu Tử Việt ra rồi ngồi xuống, sau đó rút cuốn sách Ngữ Văn của Chu Tử Việt ra, đồng thời lật một trang giấy trắng ra ghi chép lại soàn soạt.

Cô nàng không có cột tóc, tóc đen dài rối tung ở sau lưng, gió mát thổi vào.

Có mấy lọn tóc không nghe lời rủ xuống trước người cô, rơi xuống bàn Chu Tử Việt. Trên mặt bàn lộn xộn của cậu trai có đặt một cuốn sách, thỉnh thoảng buổi trưa chơi bóng xong, một thân mồ hôi nhễ nhãi cứ thế bước vào lớp học, nếu có một quá sẽ gục xuống bàn ngủ một lúc.

Rất kỳ lạ, tuy cô không tài nào chịu nổi mùi mồ hôi của người khác, nhưng lại cảm thấy mùi của cậu không quá khó ngửi, không có nhờn và dính dính, hơi thở rất rõ ràng.

Đinh Tiễn a một tiếng quay người lên, một lần nữa dồn lực tập trung vào báo bảng.

Cô làm báo bảng ở Diên Bình được ba năm rồi, đã quen tay với kết cấu của báo bảng, cũng biết phải làm sao để bớt việc nhưng có thể đem lại cảm nhận cho người khác.

Cô vẽ thật không tệ, ủy viên tuyên truyền Trương Trì ôm bịch khoai tây chiên, đi vòng quanh phòng học nhìn ba lần, liên tục gật đầu, “Cậu lợi hại ghê đấy Đinh Tiễn, đây là lần đầu tiên tớ thấy...”

Trương Trì không thể nghĩ ra từ nào để hình dung tiếp được.

Phải nói thế nào đây, mặc dù rất bình thường, nhưng nhìn một lần là cảm thấy sẽ nhận được phần thưởng, cả phong cách vẽ lẫn bút lực đều có rất nhiều kinh nghiệm.

Cuối cùng Trương Trì không nghĩ ra được từ gì đặc biệt để mô tả, thế là giơ ngón cái lên với cô: “Rất lợi hại.”

Từ khi tới đây, đã rất lâu rồi Đinh Tiễn chưa từng nghe ai tán dương mình trắng trợn như thế, cô không kiềm chế được mà đỏ mặt.

Mới vừa cúi đầu xuống, liền nghe thấy ở phía cửa có người vỗ bóng đi tới.

Còn có giọng nói quen thuộc.

“Con mẹ nó, trận bóng rổ vừa nãy đấy, mấy thằng oắt lớp tám đó ông đây gặp một lần là đánh một lần, có phải cú chặn bóng vừa rồi của tao giống Kobe lắm không?*" Tống Tử Kỳ kích động nói.

(*Kobe Bryant là cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp Mỹ.)

Ngay sau đó là một tiếng cười khê đầy uế oải: “Giống đồ gỗ.”

“Nhổ vào.” Tống Tử Kỳ đẩy Chu Tư Việt, còn nói: “Mấy ngày nữa là đội bóng trường sẽ tuyển chọn, mày có đi không?”

“Không đi.”

Tống Tử Kỳ giọng đầy tiếc nuối, cảm thấy quá đáng tiếc, với thân thể cao lớn này, kỹ thuật này, lại thêm kỹ thuật kiểm soát lực nảy của bóng này.

“Cũng đúng, có phải cuộc thi toán của mày đã bắt đầu rồi không?”

“Ừ.”

Tống Tử Kỳ như đàn anh vỗ vỗ vai cậu, “Đúng vậy, học tập mới là chuyện chính. Cuối tuần đi đâu chơi?”

Âm thanh bên kia dừng lại một chút rồi mới nói: “Bọn mày đi chơi đi, tao có bận rồi.”

Vừa dứt lời, lập tức có hai bóng người đi vào cửa phòng học, Chu Tư Việt ôm bóng, đưa mắt nhìn vị trí của mình, đứng bất động ở cửa, Đinh Tiễn cứ ngỡ cậu sẽ nổi giận, thế nhưng cậu lại không hề.

Thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhíu lại.

Đinh Tiễn bỗng nhiên tự giễu.

Tống Tử Kỳ ở đằng sau cũng đi tới, đi lướt qua người cậu, cất tiếng chào hỏi đầy quen biết với Dương Thuần Tử, giọng nửa đùa nói:

“Nữ thần đang làm gì đấy?”

Dương Thuần Tử không ngần đầu, “Làm báo bảng.”

Lúc này Tống Tử Kỳ mới quay đầu lại nhìn, nhìn thấy màu sắc sặc sỡ trên bảng đen thì kinh ngạc mở miệng: “Tiểu quái thú, đây là cậu vẽ đấy

hả?”

Đình Tiễn: “Không lẽ là cậu vẽ chắc?”

Tống Tử Kỳ a một tiếng, “Tôi phát hiện từ sau khi cậu ngồi cùng bàn với Chu Tư Việt nhà bọn này, tính tình liền xấu đi đấy.”

Đình Tiễn bất giác liếc nhìn Chu Tư Việt.

Người đã đi đến bên cạnh cửa sổ hóng gió, cả người đầy mồ hôi, tóc sau gáy ướt nhẹp dính vào cổ, sau lưng ướt đầm một mảng lớn, nửa người dựa trên lan can, ngắm nhìn phong cảnh sân trường xanh biếc bên ngoài ô cửa.

Đình Tiễn thấy cậu đang cố ý né tránh.

Vừa bước vào cửa phát hiện thấy Dương Thuần Tử đang ở chỗ của cậu, cậu lập tức ném bóng vào sọt bên cạnh thùng rác, rồi đi về phía cửa sổ.

“Tống Tử Kỳ, cậu ra đây cho bà!”

Khổng Sa Địch đeo cặp sách, chống nạnh xuất hiện ở cửa, gào lên oang oang, mấy người còn lại trong lớp đều đồng loạt nhìn về phía cô nàng, ngay cả Chu thiếu gia đang đứng hóng gió ở cửa sổ cũng quay đầu lại nhìn.

Đình Tiễn đưa mắt ra hiệu với cô nàng.

Khổng Sa Địch để ý thấy Dương Thuần Tử cũng ở đây, thế là kéo lại vạt áo, khẽ ho một tiếng: “Tống Tử Kỳ, cậu đi ra đây.”

Tống Tử Kỳ mặt đầy mơ hồ: “Sao thế? Bà cô?”

Khổng Sa Địch cười tươi rói, thế nhưng lại cắn răng nói: “Cậu ra ngoài chút đi, ngoan nào.”

Tống Tử Kỳ càng sợ hơn, giọng run run nói: “Cậu muốn làm gì...”

Khổng Sa Địch hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, một bước dài xông lên đem người lôi ra ngoài, Tống Tử Kỳ đang đứng bên cạnh Đinh Tiễn nghiên cứu báo bản đã bị khí thế hùng hổ của Khổng Sa Địch khí dọa cho giật mình, cả người rụt về cạnh Đinh Tiễn, vừa trốn vừa la lên: “Cậu có thể học tập Dương Thuần Tử được không, có thể nói chuyện đàng hoàng không, làm gì mà táy máy tay chân thế hả!”

Chỉ một câu đã đâm trúng chỗ đau của Khổng Sa Địch, đã bao giờ nghe câu một núi không thể có hai hồ bao giờ chưa?

Hai cô gái xinh đẹp không thể nào hợp nhau được.

Khổng Sa Địch bùng nổ ngay tại chỗ, trực tiếp đưa tay định vòng qua Đinh Tiễn kéo cổ áo của Tống Tử Kỳ, nhưng Tống Tử Kỳ lại mau chóng trốn ra sau lưng Đinh Tiễn.

Tim Đinh Tiễn đập thình thịch.

Hai người muốn liếc mắt đưa tình thì cũng đừng có làm ở cạnh ghế tổ chứ, không nhìn thấy ghế đang lung lay sao?!

“Sa Địch...”

Tớ sắp ngã rồi.

Nhưng một câu nho nhỏ này lại không thể lọt vào tai Khổng Sa Địch đang nổi giận đùng đùng được, toàn bộ sự chú ý bây giờ của cô nàng đều đặt trên người Tống Tử Kỳ, “Cậu đi ra ngoài với tôi!”

Ngay vào lúc Đinh Tiễn cho rằng mình sắp ngã xuống, thì bất chợt, không biết từ đâu sau lưng Đinh Tiễn có lực, đè cả người cô vào bên trong.

Vậy là cả người cô đều hướng vào trong, mặt dán sát bảng đen, mấy mẩu phấn đỏ vừa dùng để vẽ trái bóng rổ sắp bị người ta dùng tay đè lên.

“Tổng Tử Kỳ, đừng làm rộn.”

Người nào đó ở phía sau không nặng không nhạt nói một câu.

Cuối cùng thế giới đã yên tĩnh lại.

Rốt cuộc hai người kia cũng dừng lại.

Rồi sau đó, mọi người đồng loạt nhìn sang cô ba giây, tiếp đến là một tràng cười kịch liệt vang lên ——

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Khổng Sa Địch cũng bị chọc cười, không kiềm chế được bản thân, vừa cười vừa rút tay về, lại còn vừa xin lỗi cô: “Xin lỗi Tiễn Tiễn, tớ không kiềm chế được...”

Thiếu niên rút tay trong túi quần ở đằng sau cũng cười cười, chợt đột nhiên nhìn cô: “Đùa gì thế, dễ nhìn hơn bình thường nhiều đấy.”

Khổng Sa Địch vội lấy gương cầm tay trong cặp ra đưa cho cô, “Thật đó, cứ như được trang điểm vậy.”

Đinh Tiễn trong gương hệt như lén bôi phấn Rouge của mẹ vậy, bên môi, gò má, chóp mũi, đều dính vệt hồng của bụi phấn, nhìn có chút tức cười, trông như cô hề vậy, nhưng không cần phải nói, thật đúng là trông có tinh thần hơn so với bình thường nhiều.

Chính cô cũng không kiềm được mà cong khóe môi.

Chu Tư Việt rút tay trong túi quần, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới, cười nhạo một tiếng: “Có đúng không nào?”

Đình Tiễn phản bác lại cậu trong vô thức: “Đúng cái rắm!”

nắng chiều rót vào, tà dương nhạt nhòa chiếu lên bóng lưng rộng của thiếu niên, Chu Tư Việt cứ cười nhìn cô, vô hình trung cô như cảm giác vào giây phút này cả hai như đang liếc mắt đưa tình vậy, đặc biệt đáng vẻ không cự lại để mặc cô mắng của cậu lúc này trông cực giống.

Khổng Sa Địch giả vờ nôn khan, mờ ám liếc mắt nhìn Chu Tư Việt: “Chậc chậc, hai người...”

Kết quả Chu thiếu gia nói một câu: “Khổng Sa Địch, mắt cậu mù à?”

“Đình Tiễn, cậu vẽ xong chưa?”

Bất chợt một âm thanh êm ái xen vào, cả bốn người đều ngừng cười, Khổng Sa Địch liếc Đình Tiễn đưa mắt ra hiệu, nhưng Đình Tiễn lại không hiểu, hơi giật mình đáp: “Làm ngay đây.”

Rồi cô đưa mắt tìm Chu Tư Việt.

Người nào đó lại đi đến cửa sổ hóng gió.

Khổng Sa Địch lôi Tống Tử Kỳ ra ngoài, trong lớp học chỉ còn lại cô và Chu Tư Việt, còn có Dương Thuần Tử.

Không biết ủy viên tuyên truyền Trương Trì đã đi đâu rồi.

Không biết tại sao, Đình Tiễn có cảm giác bầu không khí giữa hai người đang ngày càng ngột ngạt.

Chu Tư Việt không phải kiểu con trai lạnh lùng không bắt chuyện với nữ sinh nào, tuy cậu không quá chủ động tán gẫu với đám con gái, nhưng một khi đã chuyện trò thì có lúc cậu có thể nói như gió xuân ấm áp.

Chẳng hạn như Khổng sa Địch, có lúc cô ấy cãi nhau với Tống Tử Kỳ, cậu ở phía sau lắng nghe, cũng thỉnh thoảng chen miệng vào nói đùa.

Người khác hỏi cậu đề toán học, cậu cũng giải đáp từng cái một, cậu là người hết sức thẳng thắn, sẽ không giống Hà Tinh Văn tuy không hiểu nhưng vẫn giả vờ hiểu giảng bài cho người ta, nói sai cũng không sợ.

Nếu không biết, Chu Tư Việt sẽ ngay lập tức nói thẳng với người ta rằng cậu cũng không biết.

Rất ít khi cố tránh mặt nữ sinh như thế.

Dương Thuần Tử cũng không chủ động tìm cậu nói chuyện, viết xong thì trả sách ngữ văn lại chỗ cũ, đứng lên đi về phía bảng sau chép lại, suốt toàn bộ quá trình cả hai đều không ai nói với ai lời nào.

Hai người nổi bật nhất trong lớp, không nói câu gì.

Đình Tiễn rửa mặt xong trở lại thì Chu Tư Việt vẫn chưa đi, balo đeo trên lưng, dựa vào tường ngoài hành lang, một cánh tay gập lại chống lên tường.

Đình Tiễn ngăn người: “Sao cậu còn chưa đi?”

Cậu gãi mi, nói: “Cậu làm xong chưa, xong rồi thì cùng đi.”

Cùng cùng cùng... cùng đi?

Khai giảng cũng đã gần một tháng, có bao giờ đi chung với nhau đâu?

Thiếu niên cậu hôm nay rất lạ đấy nha.

Chẳng lẽ cậu muốn đem tôi ra để chọc tức Dương Thuần Tử?

Đình Tiễn đi lấy cặp sách, Hạ Tư Hàn đến tìm Dương Thuần Tử, đang dựa vào cửa tán gẫu với Chu Tư Việt.

Hôm nay hotboy trường lại đổi kiểu tóc, cắt ngắn lại, so với tạo hình rock lúc trước thì bây giờ thuận mắt hơn nhiều.

Đình Tiễn đi tới: “Xong... xong rồi.”

Chu Tư Việt kết thúc cuộc trò chuyện với hotboy, cậu đứng dậy đeo balo lên vai, balo nghiêng ngả trên tấm lưng dày của cậu, chẳng hề quay đầu, cậu cứ thế bước xuống cầu thang: “Đi thôi.”

Người này chân dài, đi rất nhanh.

Còn chưa ra khỏi cổng mà Đình Tiễn chân ngắn đã kéo dẫn một khoảng cách lớn, ánh dương chiếu xuống, chỉ thấy bóng dáng thiếu niên cao lớn sải bước đi bộ, nhưng chưa đi được mấy bước thì đã dừng lại.

Đầu tóc rối xù ánh kim dưới ráng chiều lụa hoa, ngũ quan anh tuấn, vẻ mặt mất kiên nhẫn:

“Cậu là ốc sên hả?”

Bóng người nhỏ bé đằng sau cũng không vì lời nói của cậu mà đi nhanh hơn, vẫn cứ không nhanh không chậm giữ vững nhịp bước của mình.

“Cậu đã thấy con ốc sên nào tao nhã như thế này chưa?”

Dù sao thì bắt đầu từ ngày mai, tớ sẽ không thích cậu nữa.

Sau này, tớ muốn làm một con ốc sên tao nhã ở trước mặt cậu.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (1)

Cậu nói, vinh quang bắt đầu ở phương xa.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Bắt đầu từ năm tám tuổi, Đinh Tiễn đã không còn tổ chức tiệc sinh nhật.

Năm ấy em trai ra đời, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều là Đinh Tuấn Thông, không ai để ý đến cô.

Diệp Uyển Nhiên sinh Đinh Tuấn Thông thì sinh khó, đợi trước phòng sinh khoảng mười bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng lúc đẩy ra chỉ còn lại một hơi mà thôi. Ngay cả ông bố bình thường ít nói cũng không kiềm nén được, viền mắt đỏ hồng.

Thế mà Đinh Tiễn lại như kẻ ngoài cuộc đứng ở cửa phòng phẫu thuật.

Bà nội nói từ nhỏ cô đã nhẫn tâm rồi, sau này cũng sẽ không thương em trai, nên rất đề phòng cô, còn đặc biệt đón Đinh Tuấn Thông về quê nuôi một thời gian.

Từ nhỏ bà nội đã không thích cô rồi, nhất định ép Diệp Uyển Nhiên sinh con trai, bảo là muốn giữ lại gốc rễ. Thân thích cô dì trong họ cũng hay trêu với Đinh Tiễn: “Mẹ cháu muốn sinh em trai, cũng không cần cháu nữa.”

Lần đầu tiên nghe câu này là năm ba bốn tuổi gì đấy, cô sợ quá bật khóc tại chỗ, ôm đùi Diệp Uyển Nhân khóc lóc cầu xin.

Nhưng có vẻ người lớn rất thích lấy những câu đại loại đó ra dọa cô, “Có em trai rồi, sẽ không còn ai thương cháu nữa.”

Một lần hai lần, rồi ba lần bốn lần.

Đình Tiễn khắc ghi những lời đó vào trong lòng, cho đến lúc có một lần, ngay trước mặt mọi người trong nhà, bà nội giục Diệp Uyển Nhân sinh con trai đi, Đình Tiễn mới mở miệng khóc: “Cháu không muốn em trai, sinh ra cháu sẽ vất nó!”

Từ đó trở đi bà nội bắt đầu đề phòng cô, thường xuyên nửa đêm thức dậy nhìn, xem cô có ném Đình Tuấn Thông đi thật hay không.

Còn Diệp Uyển Nhân cũng dồn tất cả tinh lực vào người con trai, thường xuyên quên sinh nhật con gái.

Bản thân Đình Tiễn cũng rất ít nói, trừ việc thỉnh thoảng mấy năm bố có nhớ ra thì sẽ đưa cô đến tiệm ăn.

Bây giờ ngay cả cô cũng gần như quên khuấy đi rồi.

Vừa cơm nước xong, Đình Tiễn ngồi trước cây ngoãn ngoèo làm bài tập, chợt nhớ ngày mai là sinh nhật của cô.

Ngày mai...

Xem phim rạp...

Thế là sau đó chẳng còn tâm trạng làm bài nữa rồi.

Tiểu cô nương chống cằm, đôi mắt chớp chớp sau cặp kính cận.

Thôi bỏ đi, ngày mai sẽ kết thúc tất cả.

Thế là đêm hôm đó mất ngủ.

Đã nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường năm trăm lần, thế nhưng đồng hồ báo thức lại chậm rì rì như một bà lão, Đinh Tiễn trằn trọc khó ngủ, lăn qua lộn lại, cuối cùng khi màu trắng bạc vừa ló dạng nơi chân trời, cô mới đi vào giấc ngủ.

Hẹn xem phim là buổi chiều.

Đinh Tiễn tỉnh giấc lúc tám giờ.

Đúng như dự đoán, trong gương ở nhà vệ sinh, cô nhìn thấy vết quầng thâm sâu hoắm. Đợi đến khi cô rửa mặt xong đi ra thì Diệp Uyển Nhân đã làm xong bữa sáng, nhìn cô nói: “Tới dùng bữa đi.”

Đinh Tiễn đi theo gót, tay vừa nhón lấy một cái bánh bao cho vào miệng, thì nghe Diệp Uyển Nhân đặt bát đĩa xuống cái cạch, nói với cô: “Chiều nay dạy kèm Thông Thông môn toán đi.”

Đinh Tiễn cầm bánh bao, vừa định nói gì đó thì sau lưng có tiếng Đinh Tuấn Thông mới dậy la to: “Chiều nay con có hẹn với Tiểu Vũ rồi.”

Diệp Uyển Nhân: “Con hẹn với Tiểu Vũ lúc nào?”

“Hôm qua đã hẹn đi chơi patin rồi!” Đinh Tuấn Thông nghiêm túc kêu la.

Diệp Uyển Nhân lại chiều con, dịu dàng nói: “Được được được, vậy ngày mai học sau, ăn trước đi đã.”

Đinh Tiễn thở dài một hơi, lại nhét bánh bao vào miệng, bất chợt Diệp Uyển Nhân ngẩng đầu lên nhìn cô, “Chiều nay mà có chuyện gì không?”

Đình Tiễn gật đầu, trôi chảy nói ra câu trả lời đã chuẩn bị sẵn: “Chiều nay con đến trường làm báo bảng, tuần sau trong trường sẽ có kiểm tra.”

Diệp Uyển Nhân đặt đũa xuống: “Mày lại làm ban cán sự lớp rồi?”

Đình Tiễn vội nói: “Không phải ạ, chỉ là giúp mà thôi.”

Diệp Uyển Nhân gật đầu: “Mấy chuyện đó làm ít thôi, cố sức cũng không được tốt tí nào, lại còn lãng phí thời gian học tập.”

Đình Tiễn gật đầu qua loa, tạm thời quyết định không phản bác.

Ăn sáng xong, cô nhanh chóng chuẩn bị, trốn trong phòng giải hai đề thi, đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, đồng hồ đã chỉ 12 giờ rồi.

Vẫn là thời gian làm bài tập trôi đi nhanh.

Ăn trưa xong, Đình Tiễn về phòng thay quần áo.

Cách giờ hẹn càng lúc càng gần, tim cô như muốn bay ra ngoài vậy, một mặt thì nói qua hôm nay sẽ kết thúc tất cả, mặt khác lại cảm thấy, nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại trong buổi chiều này thì tốt biết bao.

Cô gái nhỏ đứng trước tủ quần áo nghĩ ngợi.

Trong ngăn kéo rộng mở chất một đống áo ngực, mà có lẽ còn không được gọi là áo ngực nữa, trông chúng na ná quần ngực của tiểu cô nương vừa mới dậy thì. Từ khi cô bắt đầu lên cấp ba, Diệp Uyển Nhân đã mua cho cô hai cái áo ngực để mặc.

Thật ra con người Diệp Uyển Nhân rất chú trọng chăm sóc, đặc biệt là đồ lót với quần lót, thà mua ít cũng phải mua đồ tốt.

Nịt ngực người lớn, lúc mới mua về Đình Tiễn có mặc một lần, luôn cảm thấy nó không thoải mái lắm, vừa chật lại nóng. Mặc hai lần liền bị cô

bỏ xó một bên, có điều quả thật hình bầu ngực đẹp hơn bình thường nhiều.

Do dự một lúc lâu.

Cô không phục nghĩ: tại sao mình phải mặc áo ngực vì cậu ta chứ.

Một giây sau đó, lại ngoan ngoãn mặc áo ngực vào.

Vừa mặc vừa nghĩ: dù sao cũng là lần cuối cùng.

Hai người hẹn gặp nhau ở đầu con hẻm, lúc Đinh Tiễn đến, Chu Tư Việt đã đứng dựa vào bức tường đá cũ ở đầu hẻm, nói chuyện với một cụ ông kéo đàn nhị ở ven đường.

Đúng là ai cậu ta cũng có thể bắt chuyện.

Cụ ông chỉ ôm đàn nhị chứ không kéo đàn, thở dài một tiếng, “Sợ là hôm nay trời lại thay đổi rồi.”

Chu Tư Việt dựa lưng vào tường, hai tay đút túi ngẩng đầu nhìn bầu trời u tối, rồi cười một tiếng: “Thế sao ông còn chưa về ạ?”

Lúc ở trường rất ít khi cậu nói chuyện với giọng Bắc Kinh, chỉ thỉnh thoảng lúc chơi đùa với đám anh em Tống Tử Kỳ mới bị ép chửi mấy câu với giọng thủ đô, nghe cậu nói thổ ngữ cũng không khó nghe lắm.

Lúc cậu nói giọng Bắc Kinh, chất giọng sạch gọn ấy sẽ xen lẫn vẻ thiếu nghiêm túc.

Cụ ông lắc đầu: “Đã sống mấy năm nay rồi, tuy không ngộ được những việc khác, nhưng tâm tư của trời cao ông lại hiểu rất rõ, hôm nay sẽ không có mưa nổi đâu.”

Chu Tư Việt cười khê: “Nhưng cũng không nên để bảo bối trong tay ông bị dính ướt chứ.”

Cụ ông ngạc nhiên nhìn sang, hai mắt sáng lên: “Khá lắm tiểu tử, biết nhìn hàng hả?”

Chu Tư Việt cup mắt nhìn sang, gật đầu: “Cũng được vài năm rồi ạ.”

Cụ ông cúi đầu ôm chặt đàn nhị như bảo bối, chẳng hiểu sao trong mắt lại sáng sủa như: “Đúng thế, đây là đồ của tổ tiên, cậu nhìn đường vân da trăn này đi, không hề bị phai.”

Chu Tư Việt cúi người xác nhận: “Đúng là hàng tốt.”

Cụ ông như vô tình gặp được tri âm, thao thao bất tuyệt với cậu về lai lịch của đàn nhị, lại phát hiện Chu Tư Việt đều nghe hiểu cả, bao gồm chất liệu gỗ đàn hương đỏ lobular của đàn nhị này cũng được cậu nhận ra, lúc này cụ ông đánh giá thiếu niên trước mặt với ánh mắt sâu kín, “Tiểu tử cậu biết cũng không ít đấy.”

Thiếu niên cười khiêm tốn, “Chỉ biết một ít thôi ạ.”

“Tuổi còn nhỏ, quá ghê gớm rồi.”

Bồng Đình Tiễn hồi hận.

Có lẽ hôm nay không nên đến, tiếp xúc nhiều với cậu một chút, mà sẽ lại thích cậu nhiều một chút.

Cụ ông cao giọng hỏi cậu: “Đứng lâu thế rồi, cậu làm gì ở đây à? Chờ người hả?”

Chu Tư Việt cầm hai tay vào túi lần nữa, lưng lại dựa ra sau, gáy đối diện mặt tường, ngược đầu bất đắc dĩ thở dài một tiếng,

“Đang đợi một con ốc sên.”

Mãng ai đấy?

Nghe thấy câu này, Đinh Tiễn đã vô ý thức bước qua, sai bước chân tự cho là ưu nhã.

“Tôi tới rồi.”

Cô như con bướm nhẹ nhàng đi đến trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên đập lên đầu cô, mắng: “Cậu đúng là đồ ốc sên!”

Cậu có biết mình nói chuyện với cụ ông còn dịu dàng hơn với tôi không hả?!

Chu Tư Việt: “Về mặt gì đấy?”

Tủi thân.

Ghen tị.

Khổ sở.

Dù sao cậu cũng không hiểu được đâu.

Cụ ông ở bên nhìn mà vui vẻ, cũng không nói xen vào, cho đến khi Chu Tư Việt kéo Đinh Tiễn lại chào tạm biệt ông: “Đi thôi”.

Thì lúc này cụ ông mới híp mắt cười gật đầu với họ, “Đi đi đi đi, nhân lúc còn trẻ, đừng lãng phí thời gian đẹp.”

Cái ông lão này không đứng đắn gì hết!

Ở Yến Tam có một rạp chiếu phim cũ, người xem không nhiều lắm, nhưng đối với con đẻ nhũ Đinh Tiễn cả đời chưa từng đặt chân vào rạp phim mà nói, thì nơi đây đã rất to lớn rồi.

Đinh Tiễn cẩn thận đi theo sau Chu Tư Việt.

Hai người cũng xếp hàng đứng trước bảng quảng cáo, Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cô, khẽ hất cằm: “Muốn xem phim gì?”

Có bốn banner quảng cáo.

Tháng chín năm ấy có bốn bộ phim đang được chiếu, nếu như nhớ không lầm thì là, “38 độ C”, “Những Cô Gái Giỏi Võ”, “Thiên Địa Anh Hùng” và “Vô Gian Đạo”.

Cô còn đang nghĩ, con trai như cậu sẽ thích phim gì.

“38 độ C” là phim tình cảm, nhất định cậu sẽ không thích.

Cũng không thích luôn “Những Cô Gái Giỏi Võ”.

“Thiên Địa Anh Hùng” và “Vô Gian Đạo” thì sao?

Cậu cũng không giục, ga lăng hiếm thấy nói với cô: “Từ từ mà nghĩ, không vội.” Nói rồi khoanh tay nghiêng người dựa vào tường, trông rất kiên nhẫn.

Có phải cậu cũng dễ thương lượng với con gái thế không?

Đình Tiễn không nghĩ nhiều nữa: “Vô Gian Đạo đi.”

Cậu chớp mắt: “Quyết định rồi?”

Đình Tiễn gật đầu.

“Được.” Chu Tư Việt nhướn mày, đứng dậy lôi tiền trong túi quần thể thao ra, xoay người tới cửa sổ nhỏ mua vé.

Buổi chiều không có nhiều người lắm.

Chỉ có vài ba lượt người, một cặp tình thân, hai mẹ con, một đôi bạn thân, và một đôi “bạn cùng bàn” hai người họ nữa mà thôi.

Chu Tư Việt cao lại anh tuấn, nổi bật nhất trong tất cả mọi người, Đinh Tiễn nhìn một cái là có thể nhận ra ngay.

Hai cô nàng xếp hàng sau lưng cậu cứ liếc mắt thậm thụt nhìn cậu, cười cười đùn đẩy nhau, có lúc không cẩn thận, tay lại chạm nhẹ vào lưng của cậu thiếu niên cao ráo đằng trước.

“Á, xin lỗi bạn.”

Cô gái mắc cỡ đỏ mặt xin lỗi.

“Không sao.”

Thiếu niên lạnh lùng đáp.

Trong chớp mắt đó, bỗng Đinh Tiễn nghĩ: Nếu như cậu có bạn gái thì sẽ ra sao đây? Cũng sẽ cùng cô ấy đi xem phim, đi dạo phố, rồi hôn nhau dưới bóng cây không người ư...

Cô bị suy nghĩ táo bạo của mình làm cho giật mình.

Thiếu niên mua vé xong quay lại bên cạnh cô, trong tay còn cầm một hộp bỏng ngô nữa, rồi cậu nhét vào trước ngực cô.

“Cái gì đây?”

Chu Tư Việt đặt vé xem phim lên bàn, nhét ví tiền vào lại trong túi quần, sau đó phanh chân ngồi xuống cạnh cô, dựa lưng ra thành ghế, nhàn tản quét mắt nhìn khắp nơi một lượt, lời ý ít nhiều: “Để ăn.”

Dĩ nhiên cô biết xem phim phải ăn bỏng ngô rồi.

Có điều cậu phục vụ thế này liệu có phải quá sẵn sóc rồi không.

Đình Tiễn nhón một hạt bỏng cho vào miệng, vừa giòn vừa ngọt, ăn ngon thật đấy.

Trước khi phim được chiếu thì đã ăn xong một hộp bỏng rồi.

Thiếu niên phục vụ chu đáo, kịp thời bổ sung hàng, trên mặt là biểu cảm sủng nịnh cậu muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn bấy nhiêu.

Hộp bỏng ngô thứ hai ăn được một nửa.

Đình Tiễn loáng thoáng trông thấy Dương Thuần Tử và Hạ Tư Hàn, hai hạt bỏng mắc trong cổ họng, không xuống được cũng không nhổ ra được, suýt nữa nước mắt chảy ra, kết quả Chu Tư Việt bên cạnh vỗ một cái lên lưng cô.

“Ăn nhanh như thế làm gì, có ai cướp của cậu đâu?”

Nhẹ chút có được không hả?

Tôi bị cậu đập chết đến nơi rồi đấy.

Đình Tiễn đỏ mắt ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng ho ra được hạt bỏng, nước mắt giàn dụa nhìn Chu Tư Việt.

Bên cạnh có người vẫy tay kêu lên: “Tư Việt.”

Chu Tư Việt quay đầu lại, Dương Thuần Tử và Hạ Tư Hà đứng trước cửa rạp phim, đang đi về phía bọn họ, Đình Tiễn cảm thấy sống lưng Chu Tư Việt căng cứng thấy rõ.

Hôm nay hot boy trường lại đổi kiểu tóc rồi, rõ ràng hôm qua còn là kiểu đầu đinh mà.

Cậu ta đúng là bướng bỉnh bất kham, mỗi ngày một kiểu tóc.

Hạ Tư Hàn liếc nhìn Đinh Tiên, cười một tiếng với cô: “Lại gặp nhau rồi.”

Lại?

Bọn họ gặp nhau trước đó bao giờ?

Thấy cả đầu cô đều là dấu chấm hỏi, Hạ Tư Hàn cười giải thích, nhìn trông nhã nhặn cực, không phù hợp chút nào với vẻ bề ngoài bướng bỉnh của cậu ta: “Ở lớp ba thường xuyên thấy cậu, cậu ngồi cùng bàn với Tư Việt.”

So sánh như thế, hot boy quả đúng là bạn học gió xuân đưa tình.

Đinh Tiên vội gật đầu, nói: “Chào cậu chào cậu, mình tên là Đinh Tiên.”

Hot boy cười với cô: “Hạ Tư Hàn.”

Bầu không khí có phần lúng túng, Đinh Tiên nhìn Chu Tư Việt, thiếu gia ngồi dựa ra sau, không hề có ý định tiếp lời.

Đinh Tiên chợt phát hiện, Chu Tư Việt khá lạnh lùng với hai người này.

Chàng trai ơi, cậu nói gì đi chứ, nếu không tôi phải vất óc đấy.

Nhưng Chu Tư Việt vẫn chẳng nói câu gì.

Dường như Hạ Tư Hàn chẳng hề ngại chút nào, tiếp tục trò chuyện với Đinh Tiên: “Hai người xem gì thế?”

Đối mặt với hot boy trường đẹp trai lại hòa nhã dễ gần như thế, mặc dù ăn mặc không bình thường lắm, nhưng cô cũng không làm lơ người ta được, mỉm cười đáp: “Vô Gian Đạo.”

Hạ Tư Hàn kích động: “Vô Gian Đạo xem hay lắm, có điều lần sau cậu có thể đến xem Thiên Địa Anh Hùng, cũng không tệ.”

Tại sao lại nói giọng Hương Cảng rồi?

Đình Tiễn cảm thấy cậu hot boy này thật thất thường.

“Được, lần sau mình sẽ đến xem.”

Vừa dứt câu thì đột nhiên người nào đó nhìn sang cô, khóe miệng giơ lên nụ cười giễu cợt.

Cười cái gì mà cười, tôi tự đi xem không được à.

Hạ Tư Hàn cười nói: “Nếu cậu thích xem phim rạp thì ở chỗ mình có bản download đẹp lắm, có thể đưa cho cậu xem.”

Hot boy à, cậu đã đẹp như vậy mà lại còn bình dị gần gũi như thế, mẹ cậu có biết không?

Cuối cùng cuộc trò chuyện đầy khó xử này cũng kết thúc khi phim bắt đầu chiếu.

Chu Tư Việt kéo Đình Tiễn đứng dậy đi, Hạ Tư Hàn đuổi theo cậu nói: “Lần sau cùng chơi bóng nhé.”

Chu Tư Việt ừ khẽ một tiếng, rồi kéo mũ sao áo Đình Tiễn lôi đi.

Đình Tiễn giải cứu mũ của mình khỏi tay cậu, sau đó gạt tay cậu ra, cũng chẳng biết cơn giận từ đâu ra mà có vẻ trái ngược hẳn dáng vẻ cúi đầu nhẫn nhục bình thường, “Đừng có kéo tôi, đâu phải tôi không có chân đâu, tự đi được.”

Tiểu cô nương đột ngột phản kháng khiến cậu bỗng khựng lại, đưa mắt nhìn Đình Tiễn, sau đó mắng khẽ một tiếng, “Ngu ngốc.”

Rồi sải bước rời đi.

Trong suốt quá trình xem phim, chẳng ai nói với ai câu gì.

Cho đến khi ra khỏi rạp chiếu bóng, Đinh Tiễn vẫn còn đang đắm chìm trong lời hát kinh Phật ở cuối phim.

“Kinh khủng nhất tám tầng địa ngục, xưng rằng địa ngục vô gian, vì đại khổ kéo dài không dứt, nên tự có tên này. Người ở vô đạo mãi không chết, tại địa ngục vô gian, trường thọ là đại kiếp.”

Cô hít hơi mấy cái.

Chu Tư Việt nghe thấy tiếng, nghiêng đầu sang nhìn cô, “Xem phim thôi mà khóc cái gì?”

Cậu thì biết gì.

“So ra thì với vài người, sống chính là đau khổ.”

Hai người đứng ở cửa rạp phim, bên ngoài mây đen âm u, tầng mây dày nặng cứ kiềm nén như bộ phim này vậy, thế nhưng lại chẳng có giọt mưa nào rơi xuống, cứ ngọt ngọt như thế.

Chu Tư Việt dứt tay vào túi quần, tầm mắt nhìn ra nơi phương xa.

“Có từng nghe qua một câu nói?”

“Nói cái gì?” Đinh Tiễn ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn gò má của cậu mà thấy dịu dàng hiếm hoi.

“Vinh quang bắt đầu ở phương xa.”

Từng con chữ rõ ràng dội trúng linh hồn Đinh Tiễn, Chu Tư Việt nheo mắt, bất chợt mơ màng thâm trầm, “Mục tiêu xa xôi, thế mới có giá trị

khiêu chiến đúng không?”

Đình Tiễn nghĩ, sự kiêu ngạo tận trong xương cấu đã bị bộ phim làm kích động.

“Sau này cậu muốn làm gì?”

Câu hỏi thường được hỏi trong những năm tháng ấu trẻ, vào lúc này đây lại trở nên thận trọng vô cùng.

Cậu cúi đầu cười khẽ rồi quay lại nhìn cô, lúc còn trẻ nói đến ước mơ, trong mắt luôn có tia sáng lấp lánh rực rỡ.

“Không có gì đặc biệt muốn làm cả.”

Nói dối.

Đình Tiễn nhìn cậu.

Bỗng thiếu niên lấy lại bình tĩnh, trên mặt lại khôi phục dáng vẻ thường ngày, lười biếng nhưng ngập tràn tự tin.

Bất kể là nhớ lại bao nhiêu lần, Đình Tiễn mãi luôn nhớ đến buổi chiều nặng nề khi bước ra khỏi rạp phim ngày ấy, chàng thiếu niên trút bỏ vẻ buông thả và bất cần đời trước đó, hời hợt nói với cô một sự thực ——

Xã hội này sẽ thay đổi.

Còn về việc thay đổi như thế nào thì cậu lại không nói rõ.

“Sẽ thay đổi địa vị nam nữ à?”

Chu Tư Việt kinh ngạc nhìn cô, tiểu cô nương đang cúi đầu, bất chợt cậu nhớ đến em trai trong nhà cô, trong lòng sáng tỏ, lạnh nhạt nói: “Sẽ tốt hơn rất nhiều, chí ít là tốt hơn bây giờ.”

“Cậu...”

Đình Tiễn há miệng, muốn hỏi vì sao cậu lại kết luận như thế, nhưng lại sợ lấy được câu trả lời không khẳng định.

“Còn muốn hỏi gì nữa không?”

Thiếu niên cup mắt liếc cô, thấy cô lắc đầu thì nhếch khóe miệng, kéo lấy mũ áo sau lưng cô, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Đi thôi đồ ngốc.”

Hai người đi dọc theo đường quay về, từ tiệm vịt quay bên đường bốc lên một mùi thơm hôi hối.

Lúc Đình Tiễn bước ngang qua tiệm vịt quay ấy, bước chân chậm lại thấy rõ.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê: “Đói rồi à?”

Đình Tiễn vội lắc đầu: “Không đói.”

Chu Tư Việt cười xì một tiếng, “Vờ vịt cái gì, phim cũng mời cậu xem rồi, giờ đến một con vịt quay mà tôi còn không để cậu ăn ư?”

Nói rồi lại kéo lấy mũ sau áo cô, đi thẳng vào trong tiệm.

Sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ!

Chu Tư Việt gọi một con vịt quay, sau đó tìm bàn kéo ghế ra ngồi xuống, Đình Tiễn chậm rãi đi theo, ngồi ở đối diện cậu, để cặp sách xuống, thấp giọng nói: “Bữa này tôi mời cậu đi.”

Chu Tư Việt như nhị đại gia dựa ghế, nghiêng người xách bình trà trên bàn, vừa từ từ rót trà vừa liếc cô qua làn khói bốc lên, “Cậu có tiền à?”

Xem thường người ta há?

Dù không nhiều lắm, nhưng chân ruồi cũng là thịt, mời cậu bữa vịt quay không nổi chắc?

“Mẹ có cho tôi tiền tiêu vặt.”

Cứ mỗi tuần Diệp Uyển Nhân đều cho cô ít tiền tiêu vặt, dù không nhiều lắm nhưng Đinh Tiễn lại gần như chẳng tiêu pha gì, tiết kiệm từng chút một, cứ thế qua mấy năm, cũng tích cóp được kha khá.

Chu thiếu gia cầm nước trà lên uống, mắt nhìn sang một bên, “Thôi đi, tôi không có thói quen để con gái trả tiệfn.”

Đinh Tiễn nghe được trọng điểm, “Cậu thường xuyên đi chơi với con gái à?”

Chu Tư Việt cười phì, đặt ly trà xuống bàn: “Có thể ư?”

Cũng đúng.

Cũng chẳng ai sẵn lòng ra ngoài với tên mặt liệt cậu cả.

Nhưng bỗng nhiên nhớ tới đôi bạn thân trong rạp phim lúc nãy, có lẽ đúng là không ít thật.

Cô khéo léo nói sang chuyện khác: “Bắc Kinh có chỗ nào hay không? Đến đây lâu thế rồi mà tôi chưa đi chơi đâu cả.”

Chu Tư Việt nhấp một hớp trà, thờ ơ đáp: “Bên cạnh có phần mộ của công chúa, cậu có muốn đến xem không?”

...

Đinh Tiễn ngần ngừ, “Còn gì khác không?”

“Có phần mộ của bát vương.”

“...”

“Thôi vậy.”

Đinh Tiễn nản chí khoát tay.

Chu Tư Việt nhấp một hớp trà, “Sao nào, xem thường mộ của công chúa với bát vương à?”

Đinh Tiễn sừng sốt, cô đâu có ý này, một bình dân xoàng xĩnh đâu dám khinh thường đời trước.

Bỗng Chu Tư Việt cười: “Đùa cậu thôi. Muốn xem cậu thích gì.”

“Tiền.”

Đến lượt Chu Tư Việt sừng sốt, nụ cười càng đậm hơn, cậu đặt ly trà xuống, dựa vào ghế nói: “Thích tiền thì đến Thập Sát Hải* thôi.”

(*ThậpSátHảilàtên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh.)

“Vì sao?”

“Tên cũ của Thập Sát Hải là Thập Diếu Hải, ý là có mười hố bạc, truyền thuyết kể rằng năm đó sau khi Chu Lệ định cư ở Bắc Kinh, muốn tu sửa thành nên đã đến tìm vị thần tài sống ở dân gian lúc đó, tên là Thẩm Vạn Tam. Thẩm Vạn Tam liền dẫn theo một đám người đi đào bạc, đào được mười hố bạc ở ngay Thập Sát Hải, một hố bạc gồm có bốn trăm tám mươi ván lượng, tổng cộng mười hố, đào xong cũng chẳng cho người lấp lại mà cứ để lại đấy một hố to, nước mưa đọng lại thì thành ao lớn, nên mới gọi là Thập Diếu Hải*.”

(*Chữ“sát/chà” trong Thập Sát Hải, người Bắc Kinh nói nhanh, nghe gần giống với chữ“diếu/jiào”, diếu có nghĩa là cái hố chôn đồ.)

Đình Tiễn cảm thấy trong đầu cậu chứa có nhiều điều, chỉ một câu chuyện nhỏ như thế mà cũng có thể kể ra được sự tích truyền thuyết.

“Bị người ta đào rỗng cả rồi, tôi đi làm gì?”

“Để cảm nhận kỹ thuật đào vàng của tổ tiên.”

“Có chuyện nào độc đáo nữa không?”

“Có chuyện đi một ngày đàng học một sàng khôn.” Chu Tư Việt giữ tư thế cũ, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bắc Kinh nhiều người già, cứ đến mỗi một nơi là cậu lại tùy tiện trò chuyện đôi câu với họ, như thế sẽ thu hoạch được không ít.”

“Cậu có hứng thú với lịch sử à?”

Chu Tư Việt: “Sinh sống tại thành phố, không biết lịch sử thì biết cái gì?”

Thái độ không cao ngạo không thấp hèn lại sống theo ý mình của cậu khiến Đình Tiễn thấy xấu hổ, cô chưa từng chủ động khám phá văn hóa nội tình trong thành phố bao giờ, vẫn là cô hạn hẹp.

“Không phải chỉ ngồi trong lớp mới gọi là học.”

“Nhưng cậu ngồi trong lớp cũng có học đâu.” Đình Tiễn cố ra vẻ thoải mái nói: “Có điều tôi nể cậu thật đấy, không cần học cũng có thể thi tốt, không giống tôi, dù có dốc sức cũng chỉ được tí thành tích.”

Chu Tư Việt dựa ra sau, gật đầu không chút khiêm tốn: “So tài với cậu thì đúng là dư sức.”

“...”

Đình Tiễn trợn mắt với cậu.

Bất chợt Chu Tư Việt bật cười: “Thật ra vào lúc không cố chấp, cậu rất...”

Rất cái gì?

“Bình thường.”

Vốn muốn nói là rất đáng yêu, nhưng lớn thế rồi cậu không quen khen con gái đáng yêu bao giờ, nên không nói thành lời được, thế là đổi sang dùng phương thức khen người đầy tiêu chuẩn Chu Tư Việt.

Thật ra cô gái này rất là buồn cười.

Ngồi cùng bàn với cô thoải mái đến lạ, chỉ giải mấy bài toán thôi cũng có thể dọa cô sững sốt được, đến nỗi trước mắt bắn ra tia lửa. Làm bài mệt rồi thì lại chọc cô để giải stress.

Mỗi lần nhìn gương mặt mù mờ không ứng phó kịp của cô là lại buồn cười.

Cô không hề tạo áp lực cho người khác, có điều ép quá thì sẽ cần người, vào lúc nín nhịn đối nghịch với bạn, bạn sẽ chẳng đoán được phản ứng tiếp theo của cô là gì.

Nhưng lần nào cũng đều rất tức cười, nhất là lúc giải bài không ra, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô là lập tức linh cảm ủa đến.

“Còn cậu là đồ không bình thường!”

Tiểu cô nương tức giận trợn tròn mắt, cứ tưởng có thể nghe được lời khen gì từ cậu, quả nhiên là cô nghĩ nhiều rồi.

Cậu vô vị cười một tiếng: “Lần sau muốn đi đâu thì nói trước với tôi, đợi tôi rảnh sẽ dẫn cậu đi.”

Còn còn còn... có lần sau hả?

Thấy cô kinh ngạc ra mặt, Chu Tư Việt sờ mũi ho nhẹ, nói: “Không phải nói đợi cậu tới Bắc Kinh, tôi sẽ dẫn cậu đi chơi à? Có điều phải chờ tôi rảnh mới được, gần đây bận quá.”

Đình Tiễn nghĩ mãi mới nhớ ra mình nói câu này từ khi nào.

Nói thật, cô đã quên sạch sành sanh chuyện này đi rồi, nếu không phải hôm đó ở nhà họ Đình Diệp Uyển Nhân nhắc tới chuyện hồi nhỏ hai người ngủ chung một giường, thì cô cũng sắp quên mất rốt cuộc cậu bé xinh xắn hồi trước là ai rồi.

Dù con người Chu Tư Việt ngoài miệng thì cay nghiệt, có lúc lại thích chọc cô, nhưng cẩn thận nghĩ lại, trải qua thời gian bên nhau đấy, cậu đã giúp cô không ít.

Mời cô xem phim, giúp cô đổi chỗ, giúp cô trút hận với Tống Tử Kỳ, bây giờ Tưởng Trầm thấy cô cũng không dám nói lung tung nữa.

So với lời hứa hồi bé, cậu đã làm quá nhiều rồi.

Cuối cùng cũng đã rõ, cậu đối tốt với cô là để trả ơn hồi bé đã giặt khăn trải giường giúp cậu.

“Không... không cần.” Đình Tiễn khoát tay, cúi đầu nói: “Cậu cứ bận việc của mình đi, tôi cũng chẳng có chỗ nào muốn đi cả.”

Chu Tư Việt nhìn cô, khẽ gật đầu.

Đúng lúc chủ tiệm bưng vệt quay đã xé lên, “Tới rồi đây.”

Cuối cùng câu chuyện cũng kết thúc.

Chu Tư Việt ngồi thẳng người, cánh tay khoác dọc theo mép bàn.

Đình Tiễn cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì, Chu Tư Việt giơ tay gõ lên mặt bàn, “Ăn đi.”

Đình Tiễn hít sâu một hơi, rồi ngẩng đầu nở nụ cười tươi tắn với người ngồi đối diện, vừa thẳng thắn lại rộng lượng, “Ăn trước đi.”

Hai người đồng thời ra tay, giải quyết đĩa vịt quay thơm phức ngào ngọt đang đợi làm thịt.

Chu Tư Việt không có tật xấu nào trong việc ăn, không giống Tống Tử Kỳ cuồng sạch sẽ, ăn một bữa trong canteen trường mà phải tự mang theo cơm hộp, ngay đến đĩa cũng phải dùng khăn tay gói kỹ đem từ nhà tới, kiên quyết không đụng vào đồ trong canteen.

Tính khí Chu Tư Việt bất thường, tùy ý khoe khoang nhưng lại có vẻ hiền lành.

Đang ăn được nửa thì gặp được Hứa Kha.

Đình Tiễn vừa cuốn vịt quay xong, đang nhét vào miệng thì chợt nghe thấy có người gọi cô, “Đình Tiễn.”

Hai người đồng thời ngoái đầu nhìn lui.

Đứng ở cửa là một nam sinh cao gầy, mặc áo polo màu xám tro cùng quần jean đã phai màu, trên chân đi đôi giày màu đen, so với Chu Tư Việt lớp mười thì phong cách ăn mặc của anh có phần trưởng thành hơn.

Chu Tư Việt chỉ nhìn lướt qua rồi cụp mắt, rõ ràng, cậu không hề có hứng thú với Hứa Kha.

Đình Tiễn nhiệt tình vẫy anh lại, “Tiền bối.”

Hứa Kha cúi đầu nói với người bên cạnh một câu rồi đi đến, ánh mắt dừng lại trên người Chu Tư Việt, cười cười nhìn Đình Tiễn, “Trùng hợp thế

à?”

Đình Tiễn đứng lên, do dự không biết có nên giới thiệu hai người họ với nhau không.

Lạ thật, Chu Tư Việt thích kết bạn như thế mà lại không có ý định chào hỏi Hứa Kha, Đình Tiễn lúng túng cười với Hứa Kha, “Hay là anh ngồi bên đó, em qua bàn anh nói chuyện.”

Hứa Kha cười dịu dàng, “Được.”

Hai người ngồi xuống một bàn gần đấy, Hứa Kha liếc nhìn Chu Tư Việt đầy ý tứ, dùng khẩu hình hỏi Đình Tiễn: “Bạn cùng bàn đấy hả?”

Đình Tiễn đỏ mặt gật đầu.

Hứa Kha nhìn cô đầy tán thưởng, “Được lắm, tiến triển nhanh đấy.”

Đình Tiễn thấp giọng giải thích: “Không không không, không phải như anh nghĩ đâu, chỉ là đi xem phim ăn bữa cơm rất bình thường thôi.”

Hứa Kha còn cười đậm hơn: “Tại sao anh không có bạn khác giới bình thường thế nhỉ?”

Đình Tiễn có trăm miệng cũng không thể bào chữa nổi, biết rõ hai người bọn họ không phải như thế, vừa sốt rột lại buồn phiền, “Không phải thật mà...”

Hứa Kha bật cười, không trêu cô nữa, “Quỳnh thế làm gì, cho dù phải thì anh cũng sẽ giúp em giữ bí mật với dì Diệp. Anh biết cậu bé đó.” Anh thấp giọng tiến lại gần cô, “Chu Tư Việt đúng không?”

Đình Tiễn ngạc nhiên, “Sao anh biết?”

Hứa Kha lắc đầu cười, “Học trò cưng của giáo viên toán bọn anh đấy, lần nào cậu ta đi thi cũng đều do giáo viên bọn anh một tay dẫn dắt, từ hồi cấp hai đã gặt hái không ít giải thưởng thi môn toán rồi, là mầm non của Thanh Hoa Bắc Đại đấy.”

Khó trách thỉnh thoảng hay thấy trên bàn cậu có vài tờ đề thi lớp mười một mười hai.

Haiz.

“Sao lại ngồi cùng bàn với cậu ta vậy?”

Đình Tiễn cúi đầu hối hận không thôi, nếu không phải trước đó cô đi trễ thì đã không có những chuyện sau đó rồi, “Trùng hợp thôi, mà cũng gần đổi chỗ rồi.”

Tiểu cô nương cúi đầu, tóc dài rũ xuống.

Hứa Kha đưa tay vỗ đầu cô, Đình Tiễn chột ngẩng lên, thấy anh đang tủm tỉm nhìn cô: “Sao cứ như đưa đám thế, em cũng không tệ mà, em vẽ tranh lợi hại lắm mà, à đúng rồi, anh có đem sách tới đây, định hôm nay đến nhà em tìm em, may mà đúng lúc, đưa em luôn này.”

Hứa Kha vừa nói vừa rút cuốn Crazy English của Lý Dương ở trong cặp ra đưa cho cô, lại còn kèm theo một băng cassette.

“Đây là tập phát âm, em có thể lấy về nghe thử, dù sao anh cũng không dùng nữa, đưa cho em vậy.”

Đình Tiễn: “Sao có thể xấu hổ vậy được chứ, em dùng xong sẽ trả cho anh.”

Điều kiện kinh tế nhà Hứa Kha không tốt lắm, đoán là mua mấy thứ sách này cũng tốn của anh không ít tiền, Đình Tiễn sao dám nhận.

Bạn của Hứa Kha đã gọi món xong quay lại, Đinh Tiễn cất sách đi về bàn cũ.

Đĩa vịt quay đã trống trơn.

Đinh Tiễn nhìn Chu Tư Việt đang thong thả ăn miếng vịt cuối cùng, không chừa lại cho cô miếng nào.

Ai mà làm bạn gái cậu thì đúng là tám đời bất hạnh.

Trên đường về nhà, Đinh Tiễn vẫn đang giận dữ mặc niệm Chu Tư Việt tàn nhẫn.

Hai người một trước một sau đi trên vỉa hè, lần này đổi ngược lại, Đinh Tiễn bước nhanh đi đằng trước, còn Chu thiếu gia đã cơm nước no nê, vừa dứt tay vào túi vừa chậm rãi đi phía sau.

“Này.”

Đinh Tiễn vờ như không nghe thấy gì, bước nhanh hơn.

Đã sắp đến quốc lộ rồi, đáng tiếc vừa chuyển sang đèn đỏ nên cô đành ôm cặp sách, đứng trên vỉa hè chờ.

Chu Tư Việt tay dài chân dài, chỉ hai ba bước đã đuổi kịp, cậu bước xuống vỉa hè, đứng trước mặt Đinh Tiễn liếc nhìn cặp sách bị cô ôm chặt trước ngực, cười xem thường: “Crazy English của Lý Dương? Anh ta cho cậu à?”

Đinh Tiễn: “Đâu phải chuyện của cậu.”

Chu Tư Việt giễu cợt, một chân nhẹ nhàng đạp xuống lề vỉa hè: “Cậu tức cái gì?”

Đúng thế.

Cô tức gì chứ, chỉ là một con vịt quay thôi mà.

“Tức vì tôi ăn hết vịt quay không chừa cho cậu à?” Cậu cười nói: “Cậu thấy Hứa Kha chẳng khác gì thấy bố ruột cả, cứ thế nhào đến vắt tôi sang một bên, tôi còn chưa tính nợ với cậu đấy.”

Đình Tiễn ngạc nhiên ra trò: “Sao cậu biết anh ấy là Hứa Kha?”

Chu Tư Việt nhếch môi chế giễu: “Trong trường này cậu có biết ai ngoài anh ta à?”

Ừ thì cậu nhiều bạn rồi.

“Chiều hôm đó đi tìm Hứa Kha hả?”

Đình Tiễn gật đầu.

“Muốn học khẩu âm sao không nói với tôi, ngồi cạnh một người sống sờ sờ ra đấy, cậu là còn bỏ gần cầu xa?”

“... Cũng sắp đổi chỗ rồi, có thể chúng ta không ngồi cùng bàn nữa, cũng không thể chuyện gì tôi cũng lệ thuộc vào cậu được.”

Tuần tới là kiểm tra chất lượng rồi, ai biết thi xong bạn cùng bàn mới của cậu là Trương Thúy Thúy Lý Oanh Oanh hay là Vương Yến Yến chứ, đến lúc đó cậu còn nhớ nổi tôi à?

Từ xưa đến nay chỉ thấy người mới cười, nào nghe người cũ khóc.

Cuối cùng mây đen cũng tản đi, bầu trời trong suốt như vừa được tắm tạt, là màu xanh da trời đẹp đến lạ thường.

Lập tức nghe thấy thiếu niên nhẹ nhõm nói: “Đồ ngốc, kiểm tra chất lượng thôi mà, đến lúc đó thi giống nhau không phải tốt à? Dù sao cũng không cần đến lớp khác thi.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (2)

Lúc cậu xoay người bước đi, tứ lại nhớ tới Trương Quốc Vinh.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Kiểm tra chất lượng không chia lớp theo alphabet toàn khối mà thi tại trong lớp mình, chỉ cần kéo bàn ra mà thôi.

Học sinh lớp trọng điểm kiêu ngạo, không cần giám thị cũng tự giác giác vừa làm bài vừa che lại.

“Làm... làm sao thi giống nhau được?”

Đình Tiễn cúi đầu nói.

Đèn đỏ đối diện tắt đi, đèn vàng hiện lên, đã có người đi trước nhưng Chu Tư Việt không nhúc nhích, vẫn nhàn rỗi giẫm một chân lên mép vỉa hè, bình thản nói ra hai chữ: “Gian lận.”

Gian gian gian... Gian lận ư?!

Đình Tiễn ngấn người kinh ngạc ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt như cười như không của cậu, lập tức con nai trong lòng lại chạy loạn, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng làm chuyện này bao giờ, ngộ nhỡ bị bắt được, với tích cách của Lưu Giang thì nhất định sẽ gọi phụ huynh.

“Không... Không được.” Cô nhỏ giọng nói.

Chu Tư Việt quay đầu liếc cô, đèn xanh vừa sáng thì một tay đút vào túi, tay còn lại túm lấy mũ sau lưng cô, mắt nhìn xe cô tới lui rồi trực tiếp kéo cô đi, lười nhác nói: “Có cái gì mà không được.”

Thái độ học bá của cậu đấy à?

“Sao cậu lại... muốn... ngồi cùng bàn với tôi?”

Đình Tiễn nghiêng tai lắng nghe, lại đây khen tôi đi nào.

Chu Tư Việt liếc cô một cái, khéo môi hơi nhếch lên, mỉm cười: “Bởi vì cậu đàn.”

“...”

“Tránh đường tránh đường, tôi phải đi về nhà.”

Nói rồi, Đình Tiễn ôm sách, bước nhanh đi về phía trước.

Chu Tư Việt vươn tay kéo lấy mũ áo cô lại, Đình Tiễn chỉ biết giậm tại chỗ, cô nường giận đến mức không ngừng giậm chân, lời thề tên họ của cậu ra hét: “Chu Tư Việt.”

Chu Tư Việt kéo cô quay lại, mũ siết chặt làm hai mắt Đình Tiễn đỏ lên, cậu đưa tay đè đầu rồi đứng chắn trước người cô, cúi đầu nhìn, cười cong hàng mi mở to đôi mắt, “Chỉ có thể nói là, ngồi cùng bàn với cậu không bị áp lực.”

Đình Tiễn sững sờ.

Chu Tư Việt buông tay đứng thẳng người lên, tầm mắt quét nhìn phía trước, đút tay vào trong túi: “Cậu sẽ không hỏi tôi thi được mấy điểm, sẽ không bóng gió hỏi tôi tối học bài đến mấy giờ, sẽ không dò hỏi xem tôi học tới phần nào rồi, cũng sẽ không nói với tôi rằng tham gia thi đấu chỉ tổ tốn thời gian.”

Nói xong câu cuối, cậu cười tự giễu.

“Bởi vì cậu không quan tâm tôi, cho nên tôi mới cảm thấy rất tự tại.”

Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng nói như thế.

Bình thường cứ thấy cậu tùy tiện phóng khoáng, chưa từng thấy cậu nói chuyện bằng giọng điệu đó bao giờ cả, thì ra có thông minh như cậu cũng sẽ có lúc bần khoản, mờ mịt.

Trong lòng Đinh Tiễn bỗng nhiên bình ổn lại, chỉ số thông minh cao thì sao? Chỉ khiến phiền não hơn thôi.

“Thì ra, cậu cũng sợ... những thứ như vậy.” Đinh Tiễn cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ không sợ gì cả...”

“Sợ?” Phía trên đỉnh đầu truyền tới tiếng nói giễu cợt: “Chẳng qua tôi cảm thấy phiền thôi.”

“...”

Con mẹ nó.

Thật ra thành tích của hai người kém nhau không nhiều, tổng điểm của Đinh Tiễn cao, còn Chu Tư Việt cũng chỉ có toán và vật lý là tốt, chứ mấy môn xã hội đều ở mức ổn định, không bị kéo lùi, nhưng Đinh Tiễn tương đối thảm, nếu môn toán phát huy không tốt thì chắc chắn sẽ bị hạ chót.

Hai người dọc theo đường quay về đầu ngõ, hoàng hôn buông xuống, không thấy tung tích ông cụ đã nữa, cây dương già ở đầu ngõ vẫn đứng sừng sững như cũ.

Con ngõ Yến Tam chia làm hai hướng đông tây, cả hai đều dừng bước trước hẻm.

Chu Tư Việt hất cằm với cô, nhướn mày: “Cần đưa cậu vào không?”

Nào dám làm phiền ngài đại giá.

Đình Tiễn lắc đầu, “Không... Không cần.”

Chu Tư Việt cười cười, bỗng nhiên đưa tay vỗ đầu cô, “Có ngốc không thế, đi thôi.”

Rồi cậu xoay người, một giây cũng không ngừng lại.

Hoàng hôn gợi lên một hình ảnh đẹp, giống như nơi chân trời treo một bức tranh ngũ sắc, tươi sáng yên tĩnh.

Đầu ngõ là hai hàng cây dương già đứng thẳng không khác gì binh lính cố thủ thành nhiều năm, đứng vững vàng trong nắng chiều.

Bóng lưng thiếu niên rộng lớn lại đơn bạc, áo T-shirt rộng thùng thình khiến bả vai cậu trông có vẻ gầy, đường cong cánh tay lưu loát, xuôi xuống bên người, đầu ngón tay sạch sẽ. Đã nhìn quen hể cậu đi đến đâu đều có nhiều người vây quanh, hôm nay nhìn bóng lưng quạnh quẽ ấy của cậu, thoáng trong chớp mắt, Đình Tiễn cảm thấy cậu thật cô đơn.

Người học giỏi một cách dễ dàng, ai biết được những đắng cay trong đấy?

Cậu từng nói chỉ số thông minh của cậu không khác gì người bình thường, chẳng qua là tìm đúng phương pháp, nhưng vì sao lại có người có thể tìm được đúng phương pháp, có người lại không tìm được chứ? Giống như cô.

Một đề bài làm vô số lần, công thức sai, làm năm sáu lần mới có thể làm đúng hướng, có thể giống như cậu làm bất cứ đề gì cũng không sai.

Bóng lưng thiếu niên dần rời xa chao đảo, dần dần đi về phía cuối hẻm đông, tường cũ bong tróc, bao bọc bóng lưng cao lớn lại mông lung của cậu.

Con đường của cậu vừa rộng rãi lại sáng ngời.

Còn cô tựa như vẫn đang ra sức giãy giụa trong hồ cá.

Bất kể dù sau này cô có ở đâu, thì đều mãi không quên chàng trai chói mắt như sao sáng này.

Vào năm cô mười sáu tuổi đấy, cậu vung tay vẫy chào và tạm biệt lần cuối cùng cô, rồi bước lên con đường thuộc về mình, sau đó ——

Không quay đầu lại nữa.

Đình Tiễn đặt tay lên môi, bỗng nhiên hướng về phía Chu Tư Việt gọi lớn ——

“Chu Tư Việt!”

Chàng trai dừng bước xoay người lại nhìn cô, đôi mắt khẽ nheo, hai tay vẫn còn để trong túi, nắng vàng rực rỡ chiếu vào lưng cậu không thấy rõ mặt.

Chính bởi vì như thế nên cả người Đình Tiễn tràn đầy năng lực, dùng toàn sức lực la lớn:

“Hôm nay là sinh nhật tôi, cảm ơn cậu đã dẫn tôi đi xem phim.”

Không biết vì sao nữa, thôi thì cứ cho là không thể để ngày hôm nay trôi qua vô ích vậy.

Nói xong rồi mới kinh hãi, không đợi cậu trả lời, Đình Tiễn đã xoay người rời đi, Chu Tư Việt nhìn bóng lưng vội vã của cô mà bỗng nhòe

miệng cười, uể oải đáp lại với bóng lưng của cô ——

“Sinh nhật vui vẻ.”

Chợt cô cảm thấy, như vậy cũng rất tốt.

Không thể làm người yêu, vậy thì cứ làm bạn cùng bàn đi, ít nhất thì, người ngồi bên cạnh cậu là tớ.

...

Cuối cùng kỳ kiểm tra chất lượng cũng đã đến, trước khi tan học, Chu Tư Việt lại dặn dò cô một lần, nửa giờ cuối cậu sẽ viết câu trả lời đưa cho cô, cô chỉ cần dựa theo đó mà thay đổi lại là được.

Đình Tiễn xoa tay, đáng thương nhìn cậu: “Tôi căng thẳng quá.”

Chu Tư Việt cười: “Có gì mà căng thẳng chứ, đâu phải gian lận giúp cậu thi đại học đâu.”

Đình Tiễn rủ mắt, thấp giọng: “Từ nhỏ đến giờ tôi chưa gian lận bao giờ.”

“Mọi việc đều có lần đầu, trước lạ sau quen.”

Cậu bình tĩnh hết như kẻ đã quen.

Đình Tiễn đen mặt: “Đây là lời của học sinh giỏi nói đấy à?”

Chu Tư Việt bật cười, khẽ lật một trang sách, tự giễu nói: “Đừng có chụp cho tôi cái mũ cao thế, tôi chưa từng nói mình là học sinh giỏi.”

Đúng, dùng tiêu chuẩn của Lưu Giang mà xét thì quả thật không tính cậu là học sinh giỏi.

Có học sinh giỏi nào trong lớp lại ngồi đọc sách khác không, hôm nay lại đổi sang cuốn “Tại sao thế giới lại khác biệt như vậy” rồi.

Đình Tiễn vẫn do dự.

Chu Tư Việt lật đến cuối sách, khép lại “bộp” rồi ném lên bàn, ngẩng đầu lên nhìn một cái, mọi người trong lớp đã về hết rồi, cậu vỗ vai Đình Tiễn, đứng dậy thu dọn đồ đạc: “Được rồi, lo lắng vớ vẫn cũng vô dụng, nếu cậu không muốn gian lận thì tự mình thi đi, không nhất định phải ngồi cùng bàn.”

Đình Tiễn ngửa đầu nhìn cậu: “Cậu có chắc chắn là thi giống nhau không?”

Cậu đeo balo lên vai, một tay chống lên bàn, nói đúng sự thật: “Không thể chắc chắn.”

Dù sao cậu cũng không thể nắm chắc câu hỏi khách quan được.

“Nhưng chắc chắn tám chín phần.”

“Vậy thì thử đi.”

Có ý nghĩ đó nên qua mấy lần kiểm tra khiến Đình Tiễn sợ hết hồn hết vía, luôn cảm thấy ánh mắt Lưu Giang có khả năng nhìn xuyên thấu, liếc cô một cái, cô liền hoảng hốt như bị phát hiện, vội vàng cúi đầu.

Thật ra thì Lưu Giang không hề nhìn cô.

Cửa thứ nhất chính là toán học, nghề của Chu thiếu gia đây rồi, bình thường đều thấy cậu giải đề nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thấy kiến thức hàng thật giá thật ở trường thi. Quả nhiên không phải là người.

Chu Tư Việt làm bài rất nhanh, bình thường đi thi đã làm nhiều đề nhiều bài rồi, thành ra mấy câu hỏi kiểm tra chất lượng này này chỉ là mẫu

giáo đối với cậu, chỉ cần liếc mắt một cái là đã biết ngay cậu trả lời, bài thi làm được hơn phân nửa, giấy nháp một chữ cũng không viết.

Đình Tiễn mồ hôi đầy đầu mới làm xong trang thứ nhất, cậu này đã làm xong, đáp án cũng viết xong, trực tiếp đem bài ném qua bên cạnh.

Lúc này Lưu Giang đang nhìn nơi khác.

Đình Tiễn nhìn cục giấy bên chân mình, tim bỗng đập nhanh hơn, thành thịch thành thịch không ngừng nhảy trong lồng ngực cô, cơ hồ muốn văng ra ngoài.

Chu Tư Việt liếc cô.

Thôi, chết thì chết vậy.

Đình Tiễn dùng chân đạp lên tờ giấy rồi vất cục gôm xuống đất, thừa dịp Lưu Giang không chú ý, vội cúi người xuống nhặt.

Cô dè dặt mở tờ giấy ra đặt dưới bài thi, dè nhịp tim đập lại, ngẩng đầu nhìn Lưu Giang một cái, thầy đang lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên tờ giấy đáp án được viết đầy đủ hết, ngay cả câu cuối cùng cậu cũng đã viết.

Cái này có thể nói là tiêu chuẩn hơn nhiều so với đáp án tiêu chuẩn nữa.

Cuối cùng cũng thi xong.

Đi Tiễn như mất đi nửa cái mạng, nằm trên bàn thở hỗn hển, bình ổn hô hấp.

Trong phòng học hò hét ầm ĩ, ai ai cũng kích động so đáp án. Trong lòng Đình Tiễn vừa trống rỗng vừa bất đắc dĩ, một lần nữa biết được, trong

trường chẳng có ai có thể làm đối thủ độ môn toán với Chu Tư Việt được.

Đột nhiên Đặng Uyển Uyển xoay sang bên này kêu: “Chu Tư Việt, đáp án câu cuối của cậu là bao nhiêu? Thế tích tứ chóp là mấy?”

“Năm phần sáu.”

Tất cả mọi người đều nhận định đáp án của cậu là tuyệt đối chính xác, vừa nghe đáp án không giống của mình thì rên lên, trái ngược lại, có những người vui vẻ quay đầu đi tiếp tục thảo luận với nhau những câu khác.

Lần đầu tiên Dương Thuần Tử chủ động mở miệng nói chuyện với cậu: “Là số nghịch đảo à? Lấy giá trị giới hạn của T?”

Không phải cô ấy là nữ thành lạnh lùng sao? Trước giờ không nói chuyện với ai bao giờ.

“Lớn hơn hai mươi, nhỏ hơn ba mươi.”

Chu Tư Việt trả lời.

Lại có người vui vẻ, có người buồn.

Bốn môn tiếp đó đều bắt chước làm theo, hết sức thuận lợi.

Nộp bài thi cuối cùng lên, Đinh Tiễn như con chó chết nằm trên bàn, ngay cả thở cũng lười.

Chu Tư Việt đem bàn kéo lại, nhạo báng cô: “Đồ ngốc, có như vậy thôi mà cũng sợ?”

Đinh Tiễn lờm cậu: “Không phải trước kia cậu đã từng gian lận đấy chứ?”

“Phì.” Cậu cúi đầu cười: “Tôi mà cần gian lận à? Đồ nhút nhát.”

Thần kinh căng thẳng được buông lỏng, Đinh Tiến kích động ngồi dậy, bật thốt lên: “Cậu có biết đưa sang mạo hiểm lắm không hả, mới vừa này Lưu Giang còn đứng bên cạnh, thiếu chút nữa đã bị phát hiện rồi đấy, cậu có biết tôi căng thẳng thế nào không?! Vì cậu... Tôi thiếu chút nữa là mất cái mạng nhỏ...”

Đã nói ra mất rồi ——

Nửa câu sau nuốt vào trong bụng, bởi vì cô ý thức được mình đang nói cái gì, người cũng sửng sốt, Chu Tư Việt dựa vào ghế gác hai chân lên, khóe môi nhếch lên cười khẽ, ánh mắt thoải mái rơi trên người cô:

“Ừm, vì tôi thế nào?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (3)

Chàng trai à, cậu mà bắt nạt con gái như thế, kiếp sau sẽ biến thành băng vệ sinh đấy, đồ khốn kiếp nhà cậu!

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Vào lúc này Đinh Tiễn đang trong trạng thái mù mờ.

Thích cậu nhưng lại sợ cậu biết, không thích cậu thì trong lòng cuống cuống, thấy cậu nói nhiều hơn một câu với nữ sinh khác là lập tức hoảng hốt, rốt cuộc cậu cư xử với nữ sinh ấy thế nào vậy?

Còn cả Dương Thuần Tử nữa, vì sao cậu không nói gì với cô ấy thế?

Lòng nặng nề như sương mù dày đặc, những lời cậu nói vào ngày hôm qua đã lập tức đánh tan bao phòng tuyến cô dựng lên trước đó cả rồi.

Dù gì thì, trong lòng cậu mình cũng có chút khác biệt nhỉ?

Nhưng cậu nhìn mình rồi lại cười như thế, rốt cuộc cậu có biết được suy nghĩ trong cô không?

Tưởng Trầm đeo cặp đứng bên ngoài, gõ cửa nói, “Đi thôi, bóng rổ nhé?”

“Ừ.”

Chu Tư Việt gật đầu, cầm balo trên bàn khoác lên vai, đi thẳng không hề quay đầu lại, chỉ bỏ lại một câu: “Đợi lát nữa đến sân bóng tìm tôi.”

Đợi lát nữa đến sân bóng tìm cậu ——?

Đợi lát nữa.

Tôi tìm cậu làm gì?

Bỗng lại cảm thấy mất tự nhiên, cứ có cảm giác quên chuyện gì đó, đợi đến khi cô hoàn hồn thì thiếu niên đã ôm bóng khoác balo cùng Tưởng Trầm Tống Tử Kỳ loạng choạng đến sân bóng.

Đình Tiễn ngăn người nhìn cái tên trực nhật trên bảng đến gần ngõ

Hiện tại trực nhật phân theo tổ nhỏ gồm bốn người, vừa vặn hôm nay đến tổ cuối cùng của bọn họ.

Khổng Sa Địch đi vệ sinh về, trong lớp chẳng còn lại bao người, cô hỏi Đình Tiễn đang nằm gục xuống bàn: “Hai người họ đâu rồi?”

Đình Tiễn uể oải gục xuống bàn, lấy lại sức lực từ cơn ác mộng ăn gian kia, chỉ ra ngoài cửa sổ, tức đến mức nghiêng răng: “Đi chơi bóng rồi, ngay trước mặt tớ, khoác vai mà đi.”

Trong chuyện làm trực nhật này, Khổng Sa Địch không cùng ý kiến với Đình Tiễn, cô nàng thật sự thích trực hộ Tống Tử Kỳ.

Không hề tức giận, Khổng Sa Địch cầm chổi mà như cầm gậy phép thuật, không khác gì chú bướm bay qua bay lại trong lớp, vừa quét vừa ngâm nga bài hát mình thích, lại còn vừa tẩy não Đình Tiễn:

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy cậu ấy chạy nhảy đập bóng trên sân, còn cậu trực nhật hộ cậu ấy trong lớp mờ ám lắm à, cậu đổi góc độ mà nghĩ

thử đi, Chu Tư Việt chơi bóng trên sân, dtt trực nhật thay trong lớp, trong lòng cậu có ganh tị không?”

Cẩn thận ngẫm nghĩ, đúng là có hơi ganh tị.

Khổng Sa Địch: “Dù sao nếu có đứa con gái nào làm trực nhật thay Tống Tử Kỳ, mình sẽ kéo tóc nhỏ đó.”

“Cậu biến thái thế? Cậu bị Tống Tử Kỳ ngược nên sinh ra tật xấu rồi à?”

Khổng Sa Địch lại không cảm thấy thế, tính cách cô nàng này thẳng đuột, nhìn Đinh Tiễn với vẻ mặt rất đáng bị đánh đòn, nghiêng đầu nói: “Tớ tình nguyện.”

Xong rồi lại thêm: “Chẳng lẽ cậu không tình nguyện à, vậy thì mau thông báo đi, có nhiều người đang chờ thay thế vị trí của cậu đấy.”

Xí.

Con lừa kia mà có nhiều người thích thế á?

Đúng là không ít thật, có điều vào năm đó, người có thể chủ động lại rất ít.

Khi đi ngang qua thì len lén nấp ngoài lớp nhìn vào; hoặc thỉnh thoảng vào lúc tập thể dục thì lại len lút đến cuối lớp ba nhìn. Lúc Đinh Tiễn và Khổng Sa Địch đi vệ sinh cũng nghe thấy có người thầm thì bàn luận.

“Chu Tư Việt lớp ba ấy, đẹp trai quá!”

“Lớp trọng điểm đấy, lại học giỏi nữa chứ.”

“Lần trước thấy cậu ấy đang ăn cơm với Tưởng Trầm lớp tám ở canteen, nhìn hiền lắm mà, đâu có kiêu ngạo như mọi người đồn đâu, có

điều đẹp trai thật đấy.”

“Nghe nói bố cậu ấy làm việc ở cục quy hoạch...”

Hai ba nữ sinh tụ tập quanh chỗ rửa tay bla bla nói rất nhiều, lập tức Khổng Sa Địch vỗ vai cô, nhìn cô với ánh mắt “cậu đấy, đường dài trắc trở lắm đó.”

Có điều những lời đó cũng chỉ dừng lại trong nhà vệ sinh, trong xương cốt học sinh Yến Tam đều có kiêu ngạo, bước ra khỏi cánh cửa kia là sẽ không có ai đi chê bai mình để nâng người khác lên cả.

Yêu thích Chu Tư Việt phần lớn cũng chỉ vì vẻ bề ngoài, còn nếu bàn về thành tích thì, còn chưa đến giây cuối cùng thì sẽ không ai nhận thua cả.

Nhưng dĩ nhiên, cũng có người to gan lắm.

Ngày hôm đó, đã lớn thế rồi mà lần đầu tiên Đinh Tiễn nhận được thư tình, lại là của người khác. Khi cô và Khổng Sa Địch quét dọn nhà vệ sinh xong, khóa kỹ cửa sau, vừa xoay người lại thì thấy trong hành lang có bóng người xinh xắn.

Cô gái ấy trong khá đẹp, còn đẹp hơn cả Khổng Sa Địch hay dtt, nghe nói là học sinh nghệ thuật đặc biệt được tuyển thẳng, múa ba-lê, tên gì thì quên mất rồi, là cái gì Khả Khả đấy. Nghe nói là hoa hậu của lớp mười*.

(*Như đã chú thích thì lớp mười ở đây có thể hiểu là lớp 10A10, giống như lớp của Đinh Tiễn là 10A3.)

Cô gái ấy mặc váy dài quá đầu gối, vạt váy khẽ bay trong gió, để lộ mắt cá chân trắng nõn bé nhỏ.

Phản ứng đầu tiên của Đinh Tiễn là, không lạnh hả?

Đã tháng mười rồi, rõ ràng mấy ngày trước trời còn mưa gió, sao đến phiên cô ấy thì lại như ngày nắng vậy, điều này khiến Đinh Tiễn quanh năm chỉ mặc quần đồng phục hay quần bình thường rất hâm mộ.

Cô gái mỉm cười ngọt ngào, “Cậu là Đinh Tiễn hả?”

Khổng Sa Địch còn cảnh giác hơn cả cô nàng, “Cậu là ai?”

Hoa hậu vẫn duy trì phong độ, mỉm cười nhìn Đinh Tiễn: “Cậu có thể ra đây không, mình có việc muốn nhờ cậu.”

Khổng Sa Địch đang định lên tiếng thì Đinh Tiễn ở sau đã đáp được.

Con người cô có một tật xấu, đấy là không biết từ chối, càng không biết ác với người ta.

Hoa hậu lớp mười đi trước đến chỗ rẽ ở hành lang đợi cô.

Khổng Sa Địch chọc mạnh vào đầu Đinh Tiễn, “Cậu ngốc đấy à, cứ từ chối thẳng có phải tốt không, không phải cậu không biết cô ta muốn làm gì đấy chứ?”

Đinh Tiễn không phản bác, chỉ kéo balo từ từ đi đến.

Đúng như dự đoán, hoa hậu đưa một phong thư màu hồng cho cô, cô cúi đầu nhìn con chữ thanh thú đáng yêu ở ngoài —— To Chu Tư Việt.

Ở bên cạnh còn vẽ một cái mặt cười dí dỏm.

Hoa hậu nhét thư vào trong tay cô, rồi hào phóng vỗ vai cô nói: “Chuyện này nhờ cậu cả đấy, nếu thành công thì hai người bọn mình sẽ mời cậu ăn cơm.”

Nói rồi vội vã rời đi, để lại một mình cô đứng nơi góc tường nghiền răng với bức thư này.

Cậu mời ai ăn cơm đây?

Bóng lưng của hoa hậu trông rất nhẹ nhàng, như chim sơn ca vui sướng nhảy bước đầy tự tin, cứ như đã biến Chu Tư Việt là vật trong túi.

Khổng Sa Địch thấy người đã đi thì chạy tới giật lấy thư ở trong tay Đinh Tiễn, lật qua lật lại nhìn, “Mẹ kiếp, lại còn To Chu Tư Việt nữa chứ, đúng là không biết xấu hổ, Chu Tư Việt biết cậu ta là ai chắc? Lại còn dám đưa tới cửa. Để tớ xé giúp cậu.”

Nói rồi, Khổng Sa Địch định ra tay ngay.

Nhưng Đinh Tiễn vội ngăn lại, “Đừng, như thế thất đức quá.”

Khổng Sa Địch nói:”Đồ nhát gan, cậu không dám thì để tớ xé giúp cậu, xảy ra chuyện cứ đổ cho tớ.”

Khổng Sa Địch trượng nghĩa đã sưởi ấm lòng Đinh Tiễn, nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, cô vẫn không muốn làm chuyện này, kẻ muốn xe người muốn ngăn, kết quả lực phân tán, “roẹt” một tiếng thư bị kéo rách, trong tay mỗi người cầm một nửa.

Khổng Sa Địch vui vẻ vô cùng.

Nhưng dù sao thứ này không phải là của Đinh Tiễn, không được người khác đồng ý lại tùy tiện xé rách, thứ nhất là không có cách nào ăn nói với nữ sinh kia, thứ hai là không có cách nào ăn nói với Chu Tư Việt, thứ ba là, điều này đã vi phạm nguyên tắc làm người của cô.

Đinh Tiễn sốt ruột, không tự chủ cao giọng gào lên với Khổng Sa Địch: “Khổng Sa Địch! Sao cậu lại làm vậy chứ! Đây không phải là đồ của tớ, tớ không có quyền xé, cậu càng không có quyền, cậu như thế thì tớ biết ăn nói sao với Chu Tư Việt và cô gái đó đây, trong lòng bọn họ sẽ nghĩ tớ là người thế nào chứ hả?”

Trước giờ Khổng Sa Địch đã vô kỷ luật quen rồi, không hề để trong lòng, chỉ là chút chuyện hơi lớn thôi mà, cũng chẳng tài nào hiểu nổi tại sao Đinh Tiễn lại tức giận với cô nữa, thế là cũng hét lại: “Ăn nói cái quý, cậu còn chê đối thủ nhiều hả? Cậu có biết người vừa rồi là ai không? Vưu Khả Khả đấy, chỉ mới khai giảng mà đã thay ba bạn trai rồi, chưa từng có thằng con trai nào mà cô ta không giải quyết được.”

Nói rồi cô nàng còn giơ ba ngón tay lên.

“Với cấp bậc này của Chu Tư Việt, chắc chắn sẽ nằm trong tay cô ta, cậu đưa đồ cho cậu ta có khác gì kẻ ngốc không? Tớ cảm cậu làm việc ngốc, cậu còn quát tớ, đồ không có lương tâm.”

Hai tiểu cô nương trẻ tuổi nhiều sức, mỗi người có cách xử sự của riêng mình, gia cảnh của Khổng Sa Địch rất khá, từ nhỏ đã được nuông chiều thành quen, đường tôi tôi đi tự do vô kỷ luật quen rồi, chưa bao giờ hòa theo đám đông nịnh nọt ai cả, nói cô nàng sống không hiểu chuyện, thật ra lại hiểu hơn bất cứ ai, trong lòng cũng tự có cân nhắc của mình, ở trong mắt cô, thứ mình thích thì dù không từ thủ đoạn cũng phải lấy cho bằng được. Không liên quan gì đến bố cô kinh doanh cả.

Chỉ có thứ cô không muốn, chứ không có thứ cô không có, đấy chính là Khổng Sa Địch.

Còn từ nhỏ Đinh Tiễn đã tiếp nhận nền giáo dục và hoàn cảnh khá hà khắc, mẹ thì luôn a dua nịnh bợ, bố thì nhat gan nhu nhược, em trai cao ngạo ngang ngược, còn cô tâm tư nhạy cảm, rất dễ tâm đến cái nhìn của người khác về mình, còn để ý hơn cả việc Chu Tư Việt nhìn nhận cô.

Nếu như Chu Tư Việt của hôm nay đã là bạn trai cô, thì có lẽ cô cũng sẽ giống Khổng Sa Địch xé thư đi, hoặc trực tiếp trả lại cho nữ sinh kia, nhưng cô và Chu Tư Việt chẳng là gì hết, cô không có quyền quyết định thay cậu.

Đây là điểm khác nhau giữa cô và Không Sa Địch.

Sẩm tối tan học, trong hành lang ở trường vắng ngắt, tại một góc ở cửa lớp ba có hai cô nương đỏ mặt tía tai nhìn nhau, cố chấp chống đối, không ai chịu nhường ai, Đinh Tiễn giật nửa bức thư từ trong tay Không Sa Địch về, rồi bỏ lại một câu:

“Dù có phải là ngọc hay không, thì xé thư của người khác chính là hành động thất đức!”

Nói rồi bịch bịch chạy xuống lầu.

Không Sa Địch tức giận đá mạnh vào tường, trên mặt tường trắng như tuyết, lập tức xuất hiện một dấu giày đen thui.

Đinh Tiễn đi đến sân bóng rổ.

Nam sinh trên sân bóng đấu ba – ba, lượt của Chu Tư Việt vừa được đổi ra sân, cậu ngồi nghỉ dưới khung bóng rổ, đầu đầy mồ hôi, lưng hơi cong, chân phanh rộng. Hai tay chống trên đầu gối, đường cong liền mạch, bắp thịt cuộn cuộn. Mắt nhìn thẳng vào sân bóng, trán hơi ngược lên, để lộ mấy đường vân mờ nhạt.

Chu Tư Việt im lặng nhìn bóng, thỉnh thoảng lại cúi đầu xốc áo lên lau mồ hôi trên mặt, sau đó đổ người ra sau, hai tay chống ra sau đôi tư thế khác, một chân gập lại, cả cánh tay vì dùng sức mà cơ bắp càng hiện rõ, cường tráng đầy bất ngờ.

Bên ngoài lưới sắt có mấy nữ sinh đi ngang qua chỉ vào bên này, nụ cười in rõ trên mặt.

Đinh Tiễn cất bức thư tình bị xé vào cặp sách rồi đi đến.

Cô đứng sau lưng Chu Tư Việt, mùi hoóc-môn của con trai nồng nặc vô cùng.

Nhận thấy có điểm khác lạ, Chu Tư Việt quay đầu sang nhìn, sau đó nhếch môi lên quay đầu về, nhìn sân bóng nói: “Quét dọn xong rồi à?”

Đình Tiễn vừa cãi nhau với Không Sa Địch xong, sắc mặt không được tốt lắm mà có hơi tái xanh, nhìn dáng vẻ mây gió điềm nhiên của người này, trong lòng giận đến mức chỉ muốn đập một phát vào tấm lưng trắng kiêu của cậu.

“Gọi tôi tới làm gì?”

Giọng điệu rất không tốt.

Chu Tư Việt nghi ngờ ngoái đầu lại, dưới nắng chiều cẩn thận quan sát mặt cô, sau đó cười bỏ qua: “Uống phải thuốc nổ à?”

Cái con chim công chỉ biết gọi gió dụ bướm này!

Chu Tư Việt nhìn cô, “Có gì thì nói đi, đừng có tưởng thầm mắng tôi là tôi không biết.”

“...”

Vừa dứt câu, trận đấu bên kia cũng kết thúc, các nam sinh dọn dẹp đồ đạc, ai về nhà nấy tìm mẹ của mình, Chu Tư Việt đứng lên xoay người cầm cặp sách, chợt ở phía sau có nam sinh gọi cậu: “Tư Việt.”

Cậu quay đầu lại, híp mắt nhìn, “Hả?”

Nam sinh nói: “Tao đem bóng về bơm, mai trả mày nhé.”

Chu Tư Việt: “Được.”

Nói rồi cậu khoác balo lên vai, nhìn Đinh Tiễn: “Đi thôi, đưa cậu về nhà.”

Đinh Tiễn khó hiểu nhìn cậu.

Chu Tư Việt chọc vào đầu cô, “Ngốc đấy à? Đi thôi.”

Nói rồi đi thẳng mà chẳng hề đợi cô.

Đinh Tiễn bĩu môi, đuổi theo.

Tống Tử Kỳ ở sau lưng đuổi đến, la lên với bóng lưng của hai người: “Nè tiêu quái thú, Khổng Sa Địch đâu? Sao cô ấy không đến vậy, không phải cả hai cùng trực nhật à?”

Vừa la xong thì đã thấy Khổng Sa Địch đứng ở bên ngoài lưới sắt, vẫy tay với Tống Tử Kỳ, “Mình ở đây.”

Cũng chẳng thèm nhìn lấy Đinh Tiễn một cái.

Hai người bước dọc theo hàng cây dương đi về nhà.

Nặng hoàng hôn kéo dài bóng của thiếu niên, một vai cậu khoác balo, cặp sách lắc lư ở trên lưng, đập vào cơ lưng săn chắc của cậu, chợt có hai phiến lá rụng xuống.

Đinh Tiễn gọi cậu lại, “Chu Tư Việt.”

Thiếu niên ngoảnh lại, một tay đút trong túi, sau trận vận động say sưa thì thần kinh đã mệt mỏi, cậu thả lỏng mình, tà dương kéo dài bóng cậu lại trông càng biếng nhác..

“Gì đấy?”

Đinh Tiễn: “sao hôm nay cậu lại muốn đưa tôi về?”

Cậu bỗng bật cười, cứ như đây là chuyện quá đỗi bình thường: “Cậu trực nhật giúp tôi, tôi đưa cậu về nhà, thế nào?”

À.

Đinh Tiễn đi lên trước, giẫm vào vùng bóng của cậu, che kín ánh sáng, khuôn mặt của thiếu niên trở nên rõ ràng vô cùng, cách nhau quá gần, chột cảm thấy da cậu đẹp thật đấy, cô cố kéo sự chú ý của mình về lại, khẽ nói:

“Vậy sau này cậu không cần đưa nữa, tôi trực nhật giúp cậu là để cảm ơn cậu đã mời tôi đi xem phim, còn nữa, sau này hai người chúng ta chỉ là ngồi cùng bàn, đừng có tốt với tôi quá, sẽ khiến người ta nảy sinh hiểu lầm không cần thiết.”

Nói rồi cũng không chờ cậu, ráo bước tiến nhanh về phía trước.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Một Quyên Đập Vỡ Lầu Hoàng Hạc (1)

Edit: LuChan | Beta: Qin Zồ

Một quyênđập vỡ lầu Hoàng Hạc, một cước đá nhào châu Anh Vũ.

Bàđây không thềm chơi nữa.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

“Này.”

Này cái quỷ ấy, bộ tôi không có tên à?

Đinh Tiễn không để ý đến cậu nữa, sai bước dài đi về phía trước, có điều không dài bằng chân người ta, chỉ chốc lát cậu đã vượt lên trước mặt cô, túm lấy cặp kéo cô quay trở lại.

Đinh Tiễn không một chút phòng bị, lão đảo mấy bước, thiếu chút nữa ngã vào trong ngực cậu, may mà Chu Tư Việt phản ứng rất nhanh, đỡ vai cô cho đứng thẳng rồi rũ mắt liếc cô: “Cậu bị gì thế? Chỉ giúp trực nhật một lần mà mất hứng như vậy à?”

Ồ ồ.

“Nói đi.” Chu Tư Việt rất không kiên nhẫn, “Hiểu làm không cần thiết là cái gì hả?”

Ồ ồ.

Còn là hiểu lầm không cần thiết nào nữa?

“Tôi sợ bạn học trong lớp nói khó nghe, nói chúng ta...” Cô dừng lại không nói tiếp nữa, liếc mắt nhìn cậu rồi cúi đầu.

Nhưng cô không ngờ rằng lời này lại khiến Chu Tư Việt im lặng rất lâu, lạnh lùng nhìn cô, tự giễu cười rồi nói: “Được rồi, biết rồi.”

Thiếu niên khoác cặp rời đi, để lại bóng lưng cao lớn, có thể nhìn ra cậu đang tức giận, ánh nắng hoàng hôn phản chiếu bóng lưng kia dần mờ hồ. Đường xe rộng rãi, thân cây dương mạnh mẽ khô khốc, dù cho mưa gió vẫn đứng sừng sững hai bên đường.

Bước chân cậu trầm ổn, không nhanh không chậm, bỗng chốc đã bước qua mấy cây dương, chưa được mấy bước mà bóng lưng sần chắc ấy đã tới cuối đường, chỉ một cái xoay người liền biến mất không một chút dấu vết.

Bỗng Đinh Tiễn ỉu xìu ngồi xổm xuống, nước mắt tuôn rơi không kiềm nén được, lập tức cảm giác tủi thân lan tràn khắp đáy lòng.

Thích một người.

Có thể vì cậu mà nhận lấy trăm kiểu tủi thân; lại hết lần này đến lần khác không chứa nổi cảm giác tủi thân đến từ cậu —— không thích mình.

Cô im lặng ngồi xổm xuống đất mà khóc, theo thói quen cố kiềm nén, dù có bi thương đến đâu cũng không thể giống Khổng Sa Địch gào khóc thành tiếng, để nước mắt nước mũi giàn giụa trên mặt.

Cô không cảm thấy bản thân làm sai điều gì, tuy cô hâm mộ Khổng Sa Địch làm việc không chút cố kỵ nào, nhưng cô lại không thể đồng ý với phong cách hành sự như thế được, có điều điều ấy cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc cô thích cô ấy.

Còn Chu Tư Việt, cô thích cậu, nên cô mới quan tâm đến cái nhìn của cậu, sợ nhất là cậu thương hại cô, bố thí cô.

Nhưng hôm nay hai người cô thích nhất ở Yến Tam, lại đồng loạt có xích mích với cô.

Ngày đó Đinh Tiễn ngồi xõm dưới đất khóc rất lâu, cho đến lúc trời tối, cho đến khi chẳng thể đứng nổi, hai chân run run hết như bị phong thấp mà gặp trời mưa, khập khễnh bước về nhà.

Vừa đi vừa lau nước mắt.

Cùng với ánh hoàng hôn u ám, cô có cảm giác như đại hiệp võ đang vừa tử thí xong, cùng kiếm sắt vương bụi trần đập mây quay về.

Chỉ có điều, cô lại là người suýt chút nữa bị đánh tới chết kia.

Lúc ở đầu hẻm, Đinh Tiễn đi tới quầy bán quà vặt mua mấy tờ giấy màu hồng cùng phong thư, lặng lẽ nhét vào trong cặp rồi mới đi vào nhà.

Hôm nay trong nhà yên tĩnh dị thường.

Đến cả Đinh Tuấn Thông bình thường luôn ồn ào ầm ĩ cũng phá lệ ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, Diệp Uyển Nhân bưng đĩa táo từ trong bếp ra, đưa mắt thấy cô trở về thì cười: “Về rồi à?”

Đinh Tiễn theo bản năng siết chặt cặp, khẽ vâng một tiếng, cúi đầu thay giày.

Diệp Uyển Nhân đặt đĩa táo lên bàn, đưa tay lấy cặp của cô, hành động khác thường này khiến cho Đinh Tiễn bất giác co người lại, Diệp Uyển Nhân cười nói: “Sao thế? Để mẹ cất cặp giúp con.” Nói rồi mới để ý có gì đó không đúng, “Mắt con bị sao vậy?”

Mới vừa khóc xong nên mắt hơi sưng, nhưng không rõ lắm.

Đình Tiễn xoa xoa, nói dối: “Vừa nãy gió lớn, chắc là bụi bay vào.”

Diệp Uyển Nhàn gật đầu: “Ừ, một chút nữa cậu của con tới đây.”

Cậu?

“Cậu nào?”

Diệp Uyển Nhàn cười: “Cậu nhỏ đấy.”

Thì ra là vậy, vì có người khác tới nên bà mới như thế sao?

Bất kể năm xưa đang vào thời điểm kế hoạch hóa gia đình, thì bà nội bà ngoại gì cũng đều có quan niệm có thể sinh được nhiều thì sinh, anh chị em của Diệp Uyển Nhàn và bố Đình đều không ít, nhưng phần lớn cả đời đều bình thường không nổi trội, tầm thường vô vị.

Chỉ có mỗi cậu con út nhà họ Diệp này là thấp nên được khói xanh trên mộ phần tổ tiên*.

(*Ám chỉ việc có người trong họ làm to.)

Lúc bé Diệp Thường Thanh rất thích vẽ tranh, những đứa bé khác thì nghịch bòn đánh nhau, còn ông chỉ thích xách theo túi vẽ vào núi vẽ tranh, đặt mộng xuống là hết một ngày; những đứa trẻ khác thì xin cha mẹ tiền tiêu vặt để mua chút đồ ăn ngọt, còn ông lại dùng tiền tiết kiệm để mua bút vẽ.

Ngoài vẽ ra, thành tích của Diệp Thường Thanh đều bình thường, nhất là môn toán, chỉ có thể thi được hai mươi điểm, đời này cũng không học đại học bao giờ, sau khi tốt học cấp ba thì ngồi ngay đầu đường Bắc Kinh vẽ tranh phác thảo, hai đồng một tờ kí họa.

Vốn tưởng rằng cuộc đời sẽ trôi đi một cách bình lặng như thế.

Kết quả là nửa năm kí họa ở Bắc Kinh, đột nhiên cơ hội xuất hiện, ông gặp được quý nhân đầu tiên trong đời mình, chính là Vương Minh Nghĩa.

Lúc bấy giờ Vương Minh Nghĩa là giáo sư thỉnh giảng ở học viện Bắc Kinh, tham gia những cuộc thi vẽ tranh sơn dầu ở những ngôi trường đó, tư chất của khóa sinh viên được Vương Minh Nghĩa dẫn dắt đã quá khác trước, rất nhiều người học vẽ không phải chỉ vì thích học.

Nhà có tiền, không thi đậu đại học thì chọn đại vào chuyên ngành hội họa, hoặc do quyết một lòng chỉ muốn trở thành một danh họa, quên đi mất hàm nghĩa của hội họa là gì.

Vương Minh Nghĩa đang hút thuốc ở đầu cầu thì gặp được Diệp Thường Thanh.

Vẻ mặt say mê khi vẽ tranh của Diệp Thường Thanh đã thu hút ông, rất giống ông ngày xưa, mê mết không biết nghỉ, ánh mắt rục rỡ, vì vậy ông đập tắt điếu thuốc. đi tới mời vẽ một bức.

Diệp Thường Thanh làm ăn không nhiều, thỉnh thoảng có được một người như thế thì phấn chấn vô cùng, vẽ cực kỳ nghiêm túc, lúc Vương Minh Nghĩa thấy được bữa tranh kia, ông lập tức quyết định nhất định phải dẫn dắt người này.

Ngay khi Vương Minh Nghĩa đưa ra lời mời, Diệp Thường Thanh kinh ngạc vui mừng không dám tin nổi. Về nhà báo tin này cho mẹ nghe lại còn bị mấy bà chị giễu cợt, nói không chừng là bị người ta lừa gạt, chỉ muốn cậu giao tiền mà thôi, cậu cũng đừng ngốc nữa.

Chỉ là trong chuyện vẽ vờ này, Diệp Thường Thanh thật sự đồng ý làm chuyện ngu ngốc, ông bất chấp tất cả theo Vương Minh Nghĩa bắt đầu học vẽ, bắt đầu đi khắp nơi trên thế giới, cũng biết không ít người nổi tiếng trong nghề, mới giật mình bản thân trước kia quá nông cạn.

Có Vương Minh Nghĩa chỉ dạy, thành tựu hội họa của Diệp Thường Thanh tăng lên, cũng là học trò tiến bộ nhanh nhất của Dương Minh Nghĩa, thực ra không phải vậy, Diệp Thường Thanh cũng hay nhắc đến với Vương Minh Nghĩa rằng, ông có một đứa cháu gái nhỏ, cũng có thiên phú về mặt này.

Đó là lúc ông mới đi theo Dương Minh Nghĩa không lâu, cũng không biết rằng con đường này có thể đi được hay không, cho nên không dám đưa Đình Tiễn đi gặp mặt, về sau lại không có cơ hội.

Tuy nói Diệp Uyển Nhân là người nịnh nọt, nhưng từ nhỏ lại rất thương cậu em trai Diệp Thường Thanh này, đến tận lúc tốt nghiệp trung học nghèo đến mức chẳng có gì ăn, bà vẫn thường chăm lo cuộc sống hằng ngày của ông.

Diệp Thường Thanh là người có ơn tri ngộ, đối với những người đã từng giúp mình ông luôn cảm kích trong lòng.

...

Chân trước Đình Tiễn mới vừa bước vào cửa, chân sau Diệp Thường Thanh đã đến.

Diệp Thường Thanh không thường xuyên đến đây nên có vẻ xa lạ, nhưng khi còn bé Đình Tiễn có quan hệ rất tốt với ông, cũng hay theo ông đi khắp nơi vẽ tranh, phác họa gì đó đều là học từ ông.

“Chào cậu ạ.” Đình Tiễn lễ phép gọi.

Diệp Thường Thanh đưa tay sờ đầu cô, “Lên cấp ba rồi à?”

Đình Tiễn gật đầu.

Diệp Uyển Nhàn cất giày giúp ông, trái cây đã được để trên bàn từ trước, “Ăn ít hoa quả đi đi, để Tiễn Tiễn nói chuyện với cậu, chị đi làm cơm đây.”

Diệp Thường Thanh ngăn bà lại: “Khỏi làm đâu chị, em nói vài câu với Tiễn Tiễn rồi đi ngay, xe đang đợi dưới lầu, lát nữa còn đến khách sạn họp.”

Diệp Uyển Nhàn a lên một tiếng, “Chị mua đồ ăn cả rồi.”

Diệp Thường Thanh cười cười, kéo Đinh Tiễn qua ghế salon ngồi xuống, ngẩng đầu nói: ‘Giữ lại cho hai đứa nhỏ ăn đi.’”

Đồng hồ trong phòng khách chỉ bảy giờ.

Diệp Thường Thanh nhìn đồng hồ, rồi nghiêm túc nói với Đinh Tiễn: “Không kịp nữa rồi, cậu sẽ nói ngắn gọn thôi, ở Thượng Hải có triển lãm tranh, nhà tổ chức cho cậu hai tấm vé, không phải trước kia cháu rất muốn đi xem triển lãm sao? Sao nào, có muốn đi hay không?”

Đinh Tiễn sửng sốt, chợt thấy mình như được hồi sinh, đau buồn tình cảm thì có gì hay chứ, thế giới của cô không phải chỉ có mỗi bọn họ, cô còn có vẽ vời nữa mà, trong lòng có một con người nhỏ đang kêu gào quật cờ tung bay.

Cô trịnh trọng gật đầu, “Đi ạ.”

Diệp Thường Thanh cười, “Được, nhưng cháu phải xin phép nghỉ một ngày đấy, triển lãm tranh vào ngày quốc khánh, nhưng cậu phải đến trước thời hạn một ngày, thứ năm này bay, cháu đem theo thẻ học sinh hoặc sổ hộ khẩu cho cậu, cậu sẽ bảo trợ lý đi mua cho cháu.”

Đinh Tiễn liếc nhìn Diệp Uyển Nhàn.

Diệp Uyển Nhàn chau mày: “Muốn xin nghỉ hả? Sẽ bị mất một buổi học đấy. Để lần sau đi xem triển lãm không được à?”

Diệp Thường Thanh: “Chị tưởng triển lãm hội họa giống đi ra chợ mua thức ăn, bất cứ lúc nào cũng có à?”

Diệp Uyển Nhàn còn muốn nói điều gì nữa, nhưng lại bị Đinh Tiễn cắt ngang: “Trước quốc khánh một ngày, trường bọn con tổ chức đại hội thể thao, không sao đâu ạ, con có thể xin thầy nghỉ.”

Hai người cũng không để ý đến Diệp Uyển Nhàn nữa, quyết định hành trình, sau đó Diệp Thường Thanh đứng dậy rời đi.

Đinh Tiễn trở về phòng, bắt đầu làm bài tập.

Đợi đến khi làm xong hết toàn bộ bài tập, cô mới lấy giấy viết thư vừa mua lúc nãy và bức thư bị xé mình ra, cẩn thận ghép hai mảnh lại, sau đó cầm bút lên, chép lại một bức thư khác cho người ta.

Chữ của Vuư Khả Khả rất thanh tú, nội dung cũng đầy chân thành, không giống như những bức thư tình buồn nôn, mà có thể cảm nhận được mỗi một câu một chữ đều được tiểu cô nương tỉ mỉ viết ra.

“Cậu còn nhớ mình không?”

“Lần trước từng gặp một lần ở hành lang, gần đây mình luôn nhớ cậu, mình không có ý gì khác đâu, chỉ là muốn làm bạn với cậu mà thôi, mình là Vuư Khả Khả, lớp mười, sau này cuối mỗi tiết học mình có thể đến tìm cậu chơi được không?”

“Mình có người bạn trước kia ở trong đội tuyển thi đấu với cậu, tên là Hàn Giai Thành, quả thật hâm mộ mấy nam sinh giỏi toán quá, thi dễ lắm hả cậu? Không giống mình, lần nào thi cũng phải cầu phật này nọ, sau này có thể hỏi cậu vài vấn đề về toán được không?”

“Chu Tư Việt, tên cậu thật dễ nghe.”

Thư tình dài ba trang Đinh Tiễn chép cũng sắp gãy rồi, lật sang trang khác, á, vẫn còn nữa.

Đã hết chưa vậy.

Lặp đi lặp lại đều là mấy câu nói kia, cứ nói thẳng mình rất thích cậu khó lắm à? Cần phải quanh co ngoằn nghèo biểu đạt tình cảm như thế sao?

Sau đó lại tự giễu cười một tiếng:

Có ai không như thế chứ.

Con gái đều vậy cả.

Đến một giờ sáng, Đinh Tiễn mới chép xong bức thư tình, cẩn răng bỏ vào cặp.

Sáng ngày thứ hai, Đinh Tiễn dậy thật sớm, đeo cặp nặng trĩu đi học.

Trời sáng tinh mơ, ánh nắng xuyên qua tầng mây mỏng chiếu rọi tia sáng đầu tiên. Trong không khí tràn ngập mùa sữa đậu nành và bánh quây, giọt sương lấp lấp trên bãi cỏ, trên phố xá đều là hình bóng vội vàng của học sinh, hò hét ầm ĩ nhưng lại có phần ấm áp.

Đinh Tiễn đến lớp sớm nhất, cô đặt lá thư vào dưới hộc bàn của Chu Tư Việt rồi trở về chỗ của mình, bịt chặt tai bắt đầu đọc bài sớm.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, các bạn học lục tục kéo đến.

Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ cùng nhau vào lớp, theo sau còn có Không Sa Địch.

Ba người ngồi vào chỗ, không một ai nói chuyện với cô, Đinh Tiễn bịt chặt lỗ tai, bắt đầu lớn tiếng đọc thuộc lòng.

Chu Tư Việt vừa nhét cặp vào học bàn thì thấy một lá thư hồng nhạt rơi ra, tổng Tử Kỳ quay đầu xuống quét mắt nhìn, tựa như đùa giỡn: “Chật chịt, tao còn nói sao số đào hoa của mày không như hồi cấp hai chứ, chưa gì nhanh vậy đã có người đưa tới cửa à? Nào, cho tao nhìn xem là hoa khôi lớp nào nào.”

Nói rồi, Tổng Tử Kỳ muốn nhào qua cướp.

Nhưng lại bị Chu Tư Việt nhặt lên trước một bước, Tổng Tử Kỳ không chịu từ bỏ, vẫn muốn chồm qua, Chu Tư Việt trực tiếp một tay đẩy cậu, một tay nhét thư vào học bàn, thấy không thể lấy được, Tổng Tử Kỳ không cam lòng la hét: “Trước kia không phải nhận được mấy cái này đều ném đi cả à? Sao đây, giờ lo lắng rồi hả? Xem ra có điều mờ ám nha?”

“Cút.”

Chu Tư Việt mắng rồi đạp Tổng Tử Kỳ một phát, hai nam sinh ồn ào gây sự trong lớp, Khổng Sa Địch quay đầu liếc nhìn Đinh Tiễn, ánh mắt chế giễu đầy lạnh lùng.

Cho đến tận lúc chuông vào học reng lên, Đinh Tiễn cũng không ngẩng đầu lên.

Lá thư này, Chu Tư Việt cũng không mở ra, mà trực tiếp bị cậu ném vào học bàn.

Bốn mươi phút tiết đầu tiên kết thúc, Khổng Sa Địch cũng không tìm cô nói chuyện mà gục bàn xuống ngủ, có nữ sinh tìm Khổng Sa Địch đi vệ sinh, Khổng Sa Địch ngẩng đầu lên nhìn, cười đứng dậy nói: “Được.”

Cũng chẳng gọi Đinh Tiễn đi cùng.

Sau giờ cơm trưa, Khổng Sa Địch cũng không chờ cô mà cũng nữ sinh khác nắm tay đi tới phòng ăn.

Cả một buổi sáng, cả hai người này đều không mở miệng nói câu nào với cô.

Tống Tử Kỳ cảm giác bầu không khí có điều không đúng, gõ lên bàn Đinh Tiễn: “Cậu cãi nhau với Khổng Sa Địch à?”

Đinh Tiễn không trả lời, cúi đầu.

Trong lòng Tống Tử Kỳ sáng tỏ, lúc trước cậu cảm thấy nha đầu này có điểm kỳ quái, nhưng tiếp xúc lâu, phát hiện cô có chút buồn cười, cũng là dạng khuyết não như Khổng Sa Địch, nhưng lại không khuyết tâm như Khổng Sa Địch.

“Nữ sinh các cậu toàn thế cả, không biết cãi cái gì nữa, cậu đừng buồn, cô ấy cũng hay gây nhau với mình mà, đừng để ý tới cô ấy nữa là được, chờ cô ấy bớt giận rồi sẽ nũng nịu cầu hòa với cậu cho xem.”

Đinh Tiễn không ngờ Tống Tử Kỳ sẽ an ủi mình, vẫn cho là chàng trai này luôn thích gì nói nấy, không biết tâm tư cũng tinh tế đến thế, vậy là cảm kích nhìn sang cậu.

“Cám ơn cậu.”

Tống Tử Kỳ vô vị cười một tiếng: “Không có gì.”

Đến chiều, Đinh Tiễn đi tìm Lưu Giang xin nghỉ.

Dạo gần đây Lưu Giang rất vui vẻ, sáng khoái ký vào đơn xin phép cho cô, còn cười híp mắt dặn dò cô không nên trễ nãi việc học, ở bên ngoài nhớ chú ý an toàn.

Đình Tiễn cúi người gạt đầu, cảm kích rơi nước mắt, ai nói Lưu Giang hà khắc chứ, rõ ràng hòa nhã thế kia mà, xem ra tin tức của Hứa Kha cũng không chính xác.

Hai ngày sau đó là đại hội thể thao, Không Sa Địch cũng không tìm cô nói chuyện lần nào, Đình Tiễn cảm thấy mình sắp trở thành người tàng hình trong bốn người bọn họ rồi.

Lá thư này vẫn cứ bị Chu Tư Việt đặt trong hộp bàn, nhiều lần đuôi mắt Đình Tiễn thấy cậu lấy sách ra thì đồng thời cầm lá thư này ra, sau đó lại nhét nó trở vào.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Một Quyền Đập Vỡ Lầu Hoàng Hạc (2)

Vào chiều ngày thứ hai của đại hội thể thao, Vu Khả Khả chạy đến sân lớp ba tìm Đinh Tiễn.

Lúc ấy Đinh Tiễn đang ngồi một mình cạnh sân khấu, hai chân gấp lại, vở đặt trên đầu gối viết bản thông cáo để lát nữa phát tin trong đại hội thể thao, Vu Khả Khả ngồi xuống cạnh cô, sáng khoái lên tiếng chào hỏi: “Hi~”

Đinh Tiễn quay đầu nhìn sang, nhỏ giọng đáp: “Hi~”

Đột nhiên Vu Khả Khả bật cười, tự nhiên chuyện trò cùng cô: “Sao lại ngồi đây một mình thế? Nữ sinh đi cùng cậu hôm đó đâu rồi?”

Đinh Tiễn cắn bút, quay đầu đáp: “Ở bên kia chơi bài.”

Vu Khả Khả theo đó đi qua, Khổng Sa Địch đang khoác vai Tống Tử Kỳ, ngồi giữa đám con trai gào thét chơi bài, còn cả Chu Tư Việt ngồi đối diện nữa, cậu mặc áo đồng phục bóng rổ màu đỏ, để lộ đôi tay sạch sẽ cùng cơ tay cơ chân khỏe khoắn, kèm nụ cười ngang bướng.

Bọn họ chơi bài đôi*, Khổng Sa Địch và Chu Tư Việt đối diện nhau tổ thành một đội, cả hai đều ghét nhau, vừa đánh vừa tự đối đầu, kết quả thua liền mấy ván. Tống Tử Kỳ vui vẻ không thôi, còn giật dây Khổng Sa Địch, “Làm khá lắm.”

(*Từ gốc là双扣, trò này xuất phát từ Chiết Giang, cần đến 2 bộ bài Tây để chơi, cách chơi rắc rối mình cũng không hiểu lắm...)

Tâm trạng Khổng Sa Địch vốn không tốt mấy, lại thua liền mấy ván, thế là khó chịu nói: “Đi ra đi, phiền chết đi được.”

Chu Tư Việt không coi trọng thắng thua là mấy, vẻ mặt vẫn luôn hững hờ, thảnh thơi lại đùa vài câu với Tống Tử Kỳ.

Khổng Sa Địch rất háo thắng, nên khi thua thảm như thế thì trong đầu nghĩ, nhất định nguyên nhân là do thái độ cà chớn của Chu Tư Việt, thế là quát lên: “Chu Tư Việt, cậu nghiêm túc đánh bài được không hả?”

Chu Tư Việt tự dưng bị ăn một phát súng, nhưng cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn cô: “Nếu tôi mà nghiêm túc đánh thì bọn họ đã có sao rồi đấy.”

Tống Tử Kỳ biết điều này.

Chu Tư Việt đánh bài rất ít khi thua, cậu luôn nhớ rất rõ bài, cho đến cuối trong bốn người còn lại lá gì, cậu đều biết rõ.

Khổng Sa Địch hừ một tiếng, bày ra dáng vẻ chị đây không tin, cậu nhớ bài thì nhớ cho tôi xem nào.

Vốn chuyện này không có gì to tát, nhưng vì trước kia có lần đánh bài với đám Tống Tử Kỳ Tưởng Trầm, sau đó Tưởng Trầm đánh bài thua tiền, bắt đầu đi trộm tiền trong nhà, kết quả bị bố Tưởng Trầm bắt tại trận, mới biết tiểu tử này đánh bài thua tiền, nên mới lấy tiền trong nhà bù vào phí sinh hoạt.

Sau đó bố Tưởng tìm bố Chu, uyển chuyển truyền đại lại chuyện này, đêm đó Chu Tư Việt bị đánh một trận no đòn.

Bắt cậu phải đảm bảo sau này không được đánh bài với Tưởng Trầm nữa, về sau vô tình biết được tiểu tử này nhớ được bài, lại sợ uốn nắn quá tay với con, đi ra ngoài học thói xấu lại dính vào mê cờ bạc, nên nói với cậu thỉnh thoảng giải trí vui đùa thì được, nhưng không được phép nhớ bài.

Có một vài chuyện, một khi đã nếm thử ích lợi một lần thì về sau gương vỡ khó lành.

Mọi người đều có suy nghĩ tham lam, đáng sợ nhất là, suy nghĩ này thường xuất hiện vào lúc bạn đến đường cùng.

Lúc này, vừa hay loa phóng thanh trên sân khấu vang lên.

“Mời các bạn tham gia chung kết chạy một trăm mét đến chỗ điểm danh để điểm danh.”

Vừa dứt lời, lớp trưởng ở dưới sân khấu vẫy tay với các bạn lớp ba, “Bảo Chu Tư Việt với Lưu Tiểu Phong xuống mau.”

Tống Tử Kỳ vội thu dọn bài, “Được rồi được rồi, bắt đầu chung kết một trăm mét rồi, mình đi tranh giải với Tư Việt đây.”

Khổng Sa Địch ném bài xuống, “Tớ không đi.”

Chu Tư Việt cười, “Được thôi, đợi ở chỗ nào mát mẻ đi.” Nói rồi nhìn sang Lưu Tiểu Phong đã sớm chờ ở bên, “Đi thôi.”

“Được.”

Hai người đi về phía bậc thềm mà Đinh Tiễn và Vưu Khả Khả đang ngồi.

Bỗng Vưu Khả Khả thu chân lại, vuốt tóc ra sau tai, cả sống lưng trở nên căng thẳng đầy khó hiểu, bầu không khí bị lây nhiễm mạnh, ngay cả Đinh Tiễn cũng căng thẳng theo.

Bị phơi nắng nên nhức mắt, Đinh Tiễn có cảm giác mơ hồ trông thấy được cả lông chân của thiếu niên, trong thoáng chốc ngửi thấy mùi hoóc-môn.

“Đợi chút.”

Lúc hai người sắp đến bậc thềm thì nghe thấy Lưu Tiểu Phong nói.

Chu Tư Việt: “Sao thế?”

“Tớ đi xem bài thông cáo của mình viết xong chưa đã.”

“Bài thông cáo?”

Lưu Tiểu Phong ngại ngùng gãi gáy nói: “Đúng thế, bạn cùng bàn của cậu nói sẽ viết thông cáo cho tớ, tớ đi nhắc cô ấy đừng quên bài mình.”

“...”

“Cậu đứng đây chờ tớ một lát.”

Chu Tư Việt mất kiên nhẫn: “Nhanh lên đi.”

Đinh Tiễn thấy lúc Lưu Tiểu Phong đi đến, Chu Tư Việt đang đứng cạnh lan can, cứ quay đầu nhìn ra đường đua, để lại sau gáy được mặt trời chiếu rọi.

“Viết xong thông cáo chưa Đinh Tiễn? Mình phải đi thi đấu rồi.”

Đinh Tiễn hoàn hồn, “A, gần xong rồi, còn một câu nữa thôi rồi mình sẽ đi nộp.”

Lưu Tiểu Phong vui vẻ vô cùng, “Được rồi, cảm ơn cậu nhé.” Nói rồi xoay người định đi, nhưng sau đó lại không chắc chắn hỏi: “Thật sự là viết cho mình chứ?”

Đình Tiễn khó hiểu, gật đầu đáp: “Thật mà.”

Vốn là nhiệm vụ của chủ nhiệm mà.

Lưu Tiểu Phong vui vẻ rời đi.

Đình Tiễn không hiểu nổi, cầm chai nước suối lên uống hai hớp, Vuưu Khả Khả nhìn rõ mồn một, nhìn bóng lưng đầy sức sống của thiếu niên kia, rồi lại nhìn Đình Tiễn chặc chặc hai tiếng, “Nam sinh này thích cậu đấy.”

Phụt ——

Nửa ngụm nước bọt từ trong miệng bắn ra ngoài.

Cô gái à, trong đầu cậu có thể trang trí thứ gì khác được không?

Vuưu Khả Khả nhìn cô bật cười, “Nhìn là biết cậu chưa yêu lần nào.”

Yêu?

Đình Tiễn vội dùng tay lau mép, “Cậu đừng có nói bậy, mình phải viết bản thảo nữa.”

Vuưu Khả Khả cười to ha ha: “Cậu đúng là trong sáng.”

Thật ra trên người Vuưu Khả Khả không hề có khí chất hùng hổ dọa người gì, mà trái lại, cô nương này rất dễ gần gũi, cũng chẳng lạ gì các nam sinh đều thích cô ấy, bàn về tình cảm, Đình Tiễn không hề bài xích Vuưu Khả Khả.

Nhưng có vài nữ sinh rất bài xích Vuưu Khả Khả vì tốc độ thay bạn trai của cô ấy, cũng có không ít người lên đặt biệt danh rất khó nghe cho Vuưu Khả Khả.

Nhưng vẫn không trở ngại gì việc các nam sinh thích Vuưu Khả Khả.

Ở phương diện khác Vưu Khả Khả có phần giống Khổng Sa Địch, nhưng cô ấy sống thoải mái hơn Khổng Sa Địch.

Chính vì là Vưu Khả Khả như thế, nên Đinh Tiễn càng khó ngồi yên.

Hai đêm nay, cô luôn trằn trọc khó ngủ, trong đầu toàn là chuyện thư tình, lúc ấy cô chỉ sợ Chu Tư Việt thấy thư tình bị xé thì sẽ nảy sinh hiểu lầm, cô cũng không có cách nào giải thích với Vưu Khả Khả được, càng không muốn kéo Sa Địch vào chuyện này.

Có lẽ nếu ban đầu cứ đưa bức thư bị xé đo cho Chu Tư Việt, nói một câu xin lỗi, tôi vô tình xé rách mất.

Thì có lẽ sẽ tốt hơn cục diện lúc này.

Nhưng liệu sẽ xong ư?

Chu Tư Việt sẽ cảm thấy cô cố ý hay là “vô ý” thật?

Quả thực, cô vì che giấu mình cẩn thận mà đã làm một chuyện thất đức nhất với Vưu Khả Khả.

“Mời các bạn tham gia chung kết chạy một trăm mét đến chỗ điểm danh để điểm danh, bài thông cáo nào chưa nộp thì mau chóng nộp lên.”

Loa phát thanh lặp lại lần nữa.

Đinh Tiễn như sực tỉnh khỏi mộng, nói với Vưu Khả Khả: “Cậu chờ mình chốt, mình đi nộp bản thảo đã rồi lát nói chuyện sau.”

Vưu Khả Khả cười gật đầu, kiên nhẫn chờ cô: “Được.”

...

Trên thao trường, Chu Tư Việt và Lưu Tiểu Phong sóng vai bước đi, chuyện trò câu đố câu chẵn.

Ở trong lớp Lưu Tiểu Phong rất mờ nhạt, bình thường cũng không có cơ hội nói chuyện với đại thần toán học Chu Tư Việt, lại còn rất kính nể cậu, không quá hai câu liền vòng sang môn toán.

Chu Tư Việt hiền lành, ai cũng có thể trò chuyện, Lưu Tiểu Phong hỏi gì thì cậu đáp nấy.

Lưu Tiểu Phong đợi cơ hội hỏi kinh nghiệm học tập của cậu: “Tớ nghe nói đội tuyển toán của các cậu đã học đến toán mười một rồi hả?”

Ánh mặt trời nhức mắt, Chu Tư Việt hí mắt bước đi, thờ ơ cúi đầu ừ một tiếng.

Lưu Tiểu Phong wow lên, “Như thế nào vậy? Toán mười một có quá khó không? Tớ cứ thấy mấy tiết trong học kỳ này áp lực quá, chịu không nổi.”

Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cậu ta, “Không phải cậu học toán khá lắm à?”

Lưu Tiểu Phong sững sốt.

Đại thần để ý đến mình bao giờ thế.

Khai giảng chưa đến một tháng mà cậu ta có thể biết mình học toán khá, Lưu Tiểu Phong không nhịn được đưa tay gãi sau gáy, đỏ mặt: “Nhưng cảm giác vẫn kém xa cậu.”

Chu Tư Việt khẽ cười, không nói tiếp.

Lưu Tiểu Phong úp mở: “Bạn cùng bàn... của cậu... hình như số học cũng không tệ.”

“Cũng được.”

Chu Tư Việt thành thật đáp.

Lưu Tiểu Phong: “Cậu nhìn cô ấy đi, hình như có rất nhiều bài khó trong sách bài tập đều làm được cả.”

Chu Tư Việt hồ nghi nhìn cậu ta: “Sách bài tập?”

Lưu Tiểu Phong hoảng hốt, cứ như nói hớ gì đó, vội khoát tay: “Cậu đừng nghĩ bậy, chỉ là nhiều lần mình nghe thấy giáo viên toán nhắc đến cô ấy mà thôi.”

Hai người nhanh chóng đến chỗ điểm danh, tổ nam sinh đã bắt đầu điểm danh rồi.

Ở chỗ điểm danh có người xách bảng đến, nói chuyện một lúc với Chu Tư Việt, đợi người kia đi rồi, Chu Tư Việt vừa khởi động, vừa hỏi Lưu Tiểu Phong: “Thầy nói gì?”

Ấy? Lưu Tiểu Phong tưởng cậu quên rồi, không ngờ vẫn nhớ.

“Thì nói thành tích toán của cô ấy tiến bộ rất nhiều, lần này kiểm tra chất lượng cũng không tệ.”

...

Lúc Đinh Tiễn quay lại, quả nhiên Vưu Khả Khả vẫn chưa đi, đang dựa vào lan can nhìn xuống.

Ở vạch xuất phát chạy đua một trăm mét đã bắt đầu có người làm khởi động.

Đinh Tiễn đi đến đứng cạnh cô ấy, “Lớp các cậu có người thi chung kết một trăm mét không?”

Vưu Khả Khả gật đầu: “Có chứ, lớp bọn mình có một cậu giỏi thể thao, thuộc đội điền kinh của trường.”

“Cậu không cần về cổ vũ hả?”

Vưu Khả Khả buồn cười: “Ở đây cổ vũ là được.”

“Được rồi.”

Sau một cơn mưa quá hè, nắng gắt cuối thu mang theo tình yêu ấm nồng.

Mặt trời lên cao, trong không khí ngập tràn mùi nhựa, trên sân bóng không một ngọn cây, tất cả đều buồn bã thần thờ, giống Đình Tiễn của lúc này ở trên khán đài vậy.

Hôm nay Vưu Khả Khả mặc áo cộc tay cùng quần ngắn của đội cổ động, không nhiều vải lắm, vừa vắn dài đến bắp đùi, để lộ đôi chân dài thẳng tắp.

Chân cô ấy rất thẳng, hết như hai chiếc đũa thẳng đứng.

Vưu Khả Khả khoác tay lên lan can, nghiêng đầu nhìn cô: “Vừa nãy cậu muốn nói gì với mình ấy nhỉ?”

“Phía dưới sắp diễn ra chung kết một trăm mét nữa, mời các bạn học đang ở trên đường đua mau chóng rời khỏi.”

Loa phát thanh lại vang lên.

Đình Tiễn cúi đầu, lấy hết dũng khí siết chặt quả đấm.

Vưu Khả Khả nửa trêu nhìn cô: “Không phải cậu nuốt thư tình của mình rồi đấy chứ? Chẳng lẽ cậu cũng thích Chu Tư Việt?”

Đình Tiễn kinh hoàng ngẩng đầu lên.

Vưu Khả Khả thấy thế thì vội nói: “Được rồi, cậu đừng có căng thẳng thế, mình đùa thôi mà. Rốt cuộc có chuyện gì rồi?”

“Mình lỡ xé thư tình của cậu rồi, mình đã...”

“Đã gì?”

“Đã giúp cậu viết lại một bản rồi.”

Cô nhận thua hoàn toàn.

Vưu Khả Khả: “Có nghĩa là, cậu đã đọc thư tình của mình rồi à?”

“... Xin lỗi.”

Vưu Khả Khả cười: “Thấy mình viết thế nào?”

“...”

Hả?

Đình Tiễn nhìn cô nàng, nhưng Vưu Khả Khả lại không thèm để tâm: “Thôi đi, dù sao cũng không phải tự mình viết.”

...

“Dù cậu không để ý, nhưng mình vẫn phải xin lỗi cậu, không phải mình cố ý xé đâu, cũng không phải cố ý muốn đọc thư của cậu, mình, mình xin lỗi. Mình áy náy lắm.”

“Áy náy ấy à?” Vưu Khả Khả cười nhìn cô: “Nếu áy náy thì giúp mình một chuyện đi.”

“Là gì?”

“Sau này buổi trưa mình đến tìm cậu cùng ăn có được không?”

Hả?

“Tìm mình cùng ăn cơm?”

Vưu Khả Khả gật đầu: “Đúng thế, tìm cậu cùng ăn.”

“Nữ sinh lớp cậu đâu?”

“Mình không thích bọn họ.” Vưu Khả Khả nói thẳng.

“Được... thôi.”

Thấy cô gật đầu, Vưu Khả Khả sáng khoái cười một tiếng, xoay người lại dựa trên lan can, chỉ vào sân chạy nói, “Lượt nam bắt đầu rồi kìa!”

Lớp ba có hai nam sinh lọt vào chung kết đã khiến những người lớp khác tăng áp lực gấp bội, lớp trưởng kéo theo một đám đứng trên khán đài hò hét trợ uy, các nữ sinh lại rục rịch đứng ngồi chẳng yên.

“Chu Tư Việt Chu Tư Việt.”

Nghe thấy tiếng hét, Vưu Khả Khả quay đầu lại nhìn, hình như nhìn thấy hai nữ sinh tướng mạo bình thường, không tạo nên uy hiếp gì cả, thế là lại hờ hững quay đầu về.

“Pằng” một tiếng súng vang lên, tám bóng người ở bên kia như mũi tên rời cung, Đinh Tiễn nghe bên tai vang lên một trận đinh tai nhức óc

“Chu Tư Việt! Cố lên!”

này này này, cậu là lớp mười mà, cậu cố vũ nhằm rồi à?

Nhưng Vuơ Khả Khả chẳng để tâm đến những ánh mắt xung quanh, tiếp tục dốc hết sức cổ vũ, tiếng sau càng lớn hơn tiếng trước, tiếng sau càng lọt tai hơn tiếng trước.

“... Hỡi các dũng sĩ đang chạy băng băng trên sân thể thao, các cậu không bị hoa tươi vây quanh, là cầu vồng thường thấy trong mưa gió. Hỡi các dũng sĩ lớp ba, các cậu là kiêu ngạo của chúng mình, Lưu Tiểu Phong cổ lên!”

Bài thông cáo mà Đinh Tiễn vừa viết xong đã được đọc lên.

Vuơ Khả Khả: “Cậu viết đấy à? được đấy, còn hay hơn thư tình của mình nhiều, lần sau giao cho cậu nhé.”

“...”

Cuộc thi kết thúc.

Về nhất là nam sinh trong đội điền kinh trường của lớp mười, Chu Tư Việt về nhì, còn Lưu Tiểu Phong về thứ năm.

Vuơ Khả Khả mắng một câu chó má, rồi hò hét đi tìm đội điền kinh lớp cô tính số.

Đinh Tiễn đứng trên khán đài, trông thấy Dương Thuận Tử ở đích đưa nước cho Chu Tư Việt, cậu nhận lấy, không uống mà dốc đổ lên đầu, giọt nước lấp lánh trượt dọc theo cổ xuống chiếc áo bóng rổ rộng lớn của cậu.

Dù trong mộng hay trong thật tế.

Dường như đều nói rõ một đạo lý.

Người bên cạnh cậu có là ai, thì hình như cũng chẳng phải là tớ.

Đinh Tiến quay về lớp trước để dọn dẹp đồ đạc, cô đã được Lưu Giang cho phép nên có thể về nhà trước một ngày, bắt đầu hành trình đến Thượng Hải.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Quý Cô Giao Hàng (1)

Edit: LuChan | Beta: Qin Zồ

Thứ sáu, các bạn học lục tục đi vào lớp.

Chu Tư Việt vẫn như trước, cùng Tống Tử Kỳ bước vào lớp, vừa bỏ cặp xuống thì lập tức phát giác có gì đó không đúng, chỗ ngồi bên cạnh trống không, mặt bàn được người ta dọn dẹp sạch sẽ không một chút bụi bẩn, bóng loáng, đến một cuốn sách cũng không có.

Cứ như chưa từng có người đến.

Khổng Sa Địch cũng phát hiện ra, bình thường vào lúc này, Đinh Tiễn đã ngồi tại chỗ đọc bài tiếng Anh, mặc dù giọng đặc sệt vùng quê, nhưng nghe lại rất có tinh thần.

Hai người cùng nhìn nhau, Khổng Sa Địch nháy mắt với Chu Tư Việt, ý là —— cậu ấy đâu rồi?

Chu Tư Việt lắc đầu.

Ngủ quên?

Ngày cuối của đại hội thể dục thể thao, chỉ còn hai trận đấu tiếp sức với nghi lễ bế mạc nữa thôi, buổi sáng không có tiết học nên chỉ vào lớp ngồi tán gẫu, vì sắp được nghỉ quốc khánh rồi nên mọi người đều không có

lòng dạ nào mà học tập, hai ba người tụ lại thành nhóm, một đám người cao thấp vây lại một chỗ hàn huyên suốt buổi.

Tiết đầu kết thúc sớm, vẫn chưa thấy Đinh Tiễn đến.

Rốt cuộc Khổng Sa Địch không nhịn được nữa, quay đầu lại vỗ bàn Chu Tư Việt, lớn tiếng chất vấn: “Bạn cùng bàn của cậu đâu rồi?”

“Làm sao tôi biết được.”

Chu Tư Việt nhíu mày, cúi đầu đọc sách, đến mí mắt cũng lười lật lên.

Khổng Sa Địch sốt ruột, giơ tay chỉ vào Chu Tư Việt: “Cậu là bạn cùng bàn kiểu gì thế? Người ta đi đâu cũng không biết là sao?”

Chu Tư Việt đóng sách lại, ném lên bàn, người ngả về sau dựa vào thành ghế, chế giễu nhìn cô: “Biết sốt ruột à? Không phải mấy ngày trước còn không thèm để ý đến sao?”

“Cậu!” Khổng Sa Địch cắn răng: “Không phải cậu cũng không để ý đến cậu ấy hả?! Cậu với cậu ấy xích mích cãi nhau cái gì chứ?! Có phải cậu ấy bị cậu làm tức cậu nên mới bỏ đi không?”

Chu Tư Việt cũng cười nhạo, “Tôi... tức giận với cậu ấy?”

Ai tức giận với ai chứ!

“Còn không phải cậu giận cậu ấy sao, chắc chắn cậu ấy cho rằng chúng ta không để ý mình nữa, cho nên không đi học.”

Khổng Sa Địch ngẫm nghĩ lại cũng chỉ có khả năng này, từ nhỏ tính tình cô đã cố chấp ương ngạnh, rất ít khi cúi đầu trước người khác, cho dù có phạm sai cũng không quen xin lỗi người khác, mặc dù trong lòng áy náy, nhưng ba chữ “xin lỗi cậu” lại không thể nói ra miệng.

Có lúc cô cũng rất ghét bản thân mình, nhưng cũng hết cách rồi, mấy người qua nhiều lần gặp Đinh Tiễn trên đường cô cũng muốn đi qua kéo tay cô ấy, nói với cô ấy chúng mình làm hòa đi, nhưng vừa nghĩ đến lại cảm thấy không nuốt trôi được khẩu khí này, dựa vào cái gì mà cô phải đi xin lỗi trước chứ.

Thế là cứ chiến tranh lạnh đến mấy ngày một cách khó hiểu như thế.

Chu Tư Việt cười lạnh: “Chưa đến mức đấy.”

Hai tay cậu khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, lá cây xanh um theo gió lay động, tầm mắt xa xăm, suy nghĩ một chút rồi giễu cợt bổ sung một câu: “Cậu cũng đừng có coi trọng bản thân quá, không làm được thì người ta sẽ không xem cậu ra gì thôi.”

Khổng Sa Địch sững người, bỗng nhiên nhìn Chu Tư Việt không nói.

Tống Tử Kỳ từ bên ngoài trở lại, đi về chỗ ngồi, cầm chai nước rót:

“Cậu ấy xin nghỉ để đi Thượng Hải rồi.”

“Cái gì?!” Khổng Sa Địch la lên.

Chu Tư Việt cũng quay đầu lại, dùng chân đá ghế của Tống Tử Kỳ, “Ai nói?”

Tống Tử Kỳ bị đổ vài giọt nước, chỉ vào Lưu Tiểu Phong đang nói chuyện với Lưu Giang ở bên ngoài phòng học, “Tao hỏi cậu ta, hôm qua Đinh Tiễn có nhắc đến với nó, xin nghỉ hôm nay để đi Thượng Hải.”

“Lưu Tiểu Phong?”

Hai người cùng đồng thanh nói.

Tống Tử Kỳ gật đầu: “Ừ, Lưu Tiểu Phong nói.”

Chu Tư Việt dựa vào thành ghế khẽ nheo mắt, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cậu trai kia một lúc lâu.

Đột nhiên Không Sa Địch có cảm giác vui vẻ trên nỗi đau của người khác, không nhịn được nhìn Chu Tư Việt chế giễu nói: “Oa, cậu ngồi cùng bàn mà cũng không có quan hệ tốt bằng Lưu Tiểu Phong nhỉ? Chắc chắc...”

Chu Tư Việt “hừ” một tiếng, tự giễu lắc lắc đầu, cậu thật sự không hiểu.

Trong đầu cô gái này rốt cuộc nghĩ cái gì.

Sợ người khác nói ra nói vào nên phải sạch quan hệ với cậu, nhưng cô với Lưu Tiểu Phong thân thiết, sao không sợ người khác nói đi? Dựa vào đâu mà trong chuyện này cậu lại bị đối xử đặc biệt như vậy?

Bỗng nhớ lại lá thư trong học bàn.

Thật ra thì sáng sớm cậu đã thấy rồi, cái kiểu chữ viết cầu thả đó ngoài cô ra thì còn ai, không viết cũng không đọc, không hiểu sao trong lòng cứ nín nhịn, cảm thấy nha đầu này càng ngày càng thay đổi thất thường, nếu cứ tiếp tục thế thì có khi cũng có thể cười trên đầu cậu mất.

Có đôi khi cậu muốn cho cô khó chịu một chút, để mấy thứ bùn nhão đặc quánh trong đầu cô được khơi thông.

Không phải chỉ là không đọc thư của cậu thôi à?

Lại còn đến mức ấy, lấy Lưu tiểu Phong chọc giận cậu?

Nực cười.

Nhìn vào trong bàn, Chu Tư Việt liếc mắt nhìn lá thư màu hồng được kẹp trong cuốn sách ấy.

Để xem cậu viết cái gì nào.

Mau chóng lấy lá thư ở bên trong mở ra, rút lấy lá thư, trải phẳng.

Cậu nói đầu tiên làm cho cậu giật mình.

“Bạn học Chu Tư Việt thân mến:

Lần đầu tiên tớ thấy cậu là trên bậc cầu thang tòa nhà, tớ với bạn tay nắm tay đi lên, còn cậu cúi đầu đi xuống, lúc ấy trong lòng tớ nghĩ, nam sinh này thật điển trai...”

Khóe miệng Chu Tư Việt giật giật, nha đầu này điên rồi sao?

Nhưng đọc đến phía sau, cậu hoàn toàn không cười nổi.

Mẹ nó đây là thư tình sao?

Đọc tờ thứ hai, mặt Chu Tư Việt càng đen đi, vo thư thành cục rồi ném vào vòng thùng rác theo đường cong rất mượt.

...

Thượng Hải.

Đình Tiễn đi theo Diệp Thường Thanh đến Thượng Hải trước một ngày.

Bên kia có hai đợt triển lãm, đợt đầu tiên là triển lãm tranh lưu động thế giới của một họa sĩ nổi tiếng, đợt thứ hai là của sinh viên mỹ thuật được triển khai sau năm ngày, những tác phẩm ưu tú của cuộc triển lãm này đều tới từ các học sinh khắp nơi trên cả nước.

Vốn kế hoạch ban đầu là tham gia triển lãm tranh lưu động rồi trở về nhà, nhưng Diệp Thường Thanh đột ngột nhận được lời mời của triển lãm

mỹ thuật, vì vậy lại dẫn theo Đinh Tiễn vội vã chạy tới.

Tham gia hai buổi triển lãm xong thì năm ngày đã trôi qua, đến lúc sắp lên đường trở về, Diệp Thường Thanh ;ại dẫn Đinh Tiễn đến hành lang triển lãm tranh ở Thượng Hải.

Hành lang triển lãm ở Ngô Đồng thuộc khu danh lam thắng cảnh Nam Lộc, đây là lần đầu tiên Đinh Tiễn đến Thượng Hải, Diệp Thường Thanh cho xe chạy trên đường, phong cảnh bên ngoài hiện lên làm cô lưu luyến quên đường về, cô như chú sẻ con mới biết bay, tràn đầy tò mò đối với xung quanh, sau đó phát hiện rời xa ngõ hẻm Yến Tam ở Bắc Kinh, thế giới bên ngoài rộng lớn biết bao.

Gió thu phất qua đem theo hơi lạnh đến.

Hai bên đường là ngô đồng Pháp cành lá đung đưa, gốc cây cao lớn, lá cây ngô đồng theo gió rơi xuống, giống như hắt lên mặt đường hắc ín một lớp vàng nhạt, dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ còn lấp lánh sáng rực hơn.

Xe dừng lại ở ngoài một con hẻm dài, hai bên là căn nhà cổ màu trắng nguy nga lộng lẫy, xuyên qua cành lá ngô đồng rậm rạp, Đinh Tiễn nhìn thấy tấm biển quảng cáo màu hồng phát quang.

—— Hành lang triển lãm Dali.

Diệp Thường Thanh dẫn cô đi vào.

Hành lang triển lãm tĩnh mịch, vừa bước vào cửa liền nghĩ thấy mùa mực nồng nặc.

“Đây là hành lang triển lãm của bạn cậu.”

Diệp Thường Thanh giới thiệu cho cô, vừa dứt lời thì lập tức có người ra chào đón, hiển nhiên là nhận ra Diệp Thường Thanh, hơi khom người

chào: “Giáo sư Diệp đến tìm Tô tiên sinh phải không?”

Diệp Thường Thanh gật đầu, “Anh ta vẫn chưa đến à?”

Cô gái trẻ tuổi lễ phép mỉm cười, hết sức cẩn trọng: “Tô tiên sinh nhận được điện thoại là chạy đến ngay, vẫn còn đang trên đường ạ, để tôi dẫn ngài vào trong ngôi một lát.”

Hành lang triển lãm được sửa sang hết sức tinh xảo trang nhã, băng qua hành lang dài, Đinh Tiễn phát hiện những bức tranh ở đây không đơn giản, rất nhiều bức tranh của danh họa cô chỉ có thể may mắn được nhìn trên sách vở, thậm chí ở viện bảo tàng cũng chưa từng thấy.

Mà ở chỗ này lại thấy được.

“Bạn của cậu là họa sĩ ạ?”

Đinh Tiễn nhẹ giọng hỏi.

Diệp Thường Thanh cười cười, lắc đầu nói: “Không, là một thương nhân toàn mùi tiền hôi thối.”

“...”

Ông chỉ ra ngoài cửa: “Thấy mấy bức tranh ngoài đó không? Anh ta là người sưu tầm đồ cổ, thích các danh họa trên thế giới, từng có viện bảo tàng Mỹ ra giá với anh ta muốn thu mua các bức tranh của Rembrandt, nhưng anh ta lại không chịu bán, cậu cứ tưởng anh ta thích sưu tầm, kết quả anh ta lại nói, chỉ là anh ta thích cái cảm giác nổi trội đấy, cảm giác có tiền cũng không không mua được.”

“...”

Nhất định là một người biến thái.

Diệp Thường Thanh thở dài: “Dù ghét hơi tiền trên người anh ta, nhưng không thể không thừa nhận anh ta là người rất tài hoa lại rất coi trọng người tài, nếu không nhờ có anh ta mua hết tất cả tranh cậu vẽ lúc cậu còn nghèo khổ vất vả, thì có lẽ cậu của cháu đã sớm chết đói ở đầu đường rồi. Không phải cháu muốn học vẽ sao? Anh ta có thể giúp cháu đấy.”

Đình Tiễn do dự: “Mẹ cháu sẽ không đồng ý đâu.”

Diệp Thường Thanh: “Con đường tương lai là do chính bản thân cháu đi, trước đây cậu học vẽ trong nhà cũng không ai đồng ý, bây giờ ai biết cậu có thể đi tới mức này? Không phải người nào ông trời cũng thưởng cơm ăn cả.”

Đình Tiễn không qua lớp đào tạo hệ thống nào cả, xưa nay con đường học nghệ thuật đều rất tốn tiền, Diệp Uyển Nhân hay phản đối việc cô học vẽ, nên cô cũng chưa từng qua lớp đào tạo nghiêm chỉnh nào cả, những cái căn bản hiện nay đều do lúc nhỏ đi theo Diệp Thường Thanh học, dù vẽ không tệ, nhưng cô vẫn còn kém xa những bạn theo học nghiêm túc.

Cô sợ mình sẽ chọn sai.

Diệp Thường Thanh biết Đình Tiễn lo lắng nên động viên cô: “Cháu vẫn luôn ưu tú, không có gì để nghi ngờ cả, hãy tự tin vào bản thân đi nào.”

Vừa dứt lời, thì có người đẩy cửa bước vào.

Điều đầu tiên khắc vào mắt cô chính là một đôi giày da thủ công, được lau chùi đến sáng bóng, giày mũi nhọn, sạch sẽ lưu loát.

“Đã lâu không gặp, Thường Thanh.” Một giọng nam trưởng thành đầy sức hút vang lên.

Diệp Thường Thanh quay đầu lại, tầm mắt trống rỗng, Đình Tiễn trông thấy một khuôn mặt anh tuấn như cười như không, ngập tràn ánh

nặng đứng ở cửa, áo sơ mi phối cùng quần tây, như phác họa đường cong trên người.

Người đàn ông đi tới trước hai bước, cúi đầu nhìn Đinh Tiễn, giọng rất dễ nghe: “Xin chào cô bạn nhỏ.”

Nếu để Đinh Tiễn sau này đánh giá lại Tô Bách Tông, quả thật anh ta chính là người đàn ông người đầy mùi tiền, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả thành dáng vẻ hào hoa phong nhã.

Tô Bách Tông dẫn bọn họ đi tham quan hành lang triển lãm, Đinh Tiễn bị một bức tranh thu hút, dừng chân trước bức vẽ hồi lâu cũng không đi tiếp, Tô Bách Tông nở nụ cười thản nhiên nhìn Diệp Thường Thanh: “Cháu gái cậu tinh mắt lắm đấy.”

Diệp Thường Thanh nhìn lại anh ta, còn phải nói sao?

Tô Bách Tông lại cười nhạt, nói với Đinh Tiễn: “Sao thế? Thích bức tranh đó của tôi à?”

Đinh Tiễn ngẩng đầu nhìn kỹ những nét họa trên bức tranh này, tinh tế lại đơn giản, đường cong mượt mà lại rõ ràng, nhất thời nhìn đến giật mình, chậm rãi gật đầu nói: “Thích ạ.”

Tô Bách Tông trêu chọc: “Hai triệu.”

“...”

Quả nhiên.

Đinh Tiễn sợ hãi vội vã rời khỏi bức tranh, đi đến bên cạnh Diệp Thường Thanh, thấp giọng nói: “Mình đi thôi cậu ơi.”

Từ đầu đến cuối Tô Bách Tông vẫn duy trì nụ cười.

Xem xong bộ sưu tập trân quý hiếm thấy của Tô Bách Tòng, Đinh Tiễn được mở rộng tầm mắt, cũng xác nhận sức hấp dẫn đầy chấn động của tiền bạc.

Trước khi đi, Tô Bách Tòng đưa danh thiệp cho Đinh Tiễn, “Lần sau nhận được bộ sưu tập mới, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em đến.”

Nói rồi, kéo mỹ nữ bên cạnh ôm eo rời đi.

...

Hai ngày cuối cùng của lễ Quốc Khánh, Đinh Tiễn từ Thượng Hải chạy về Bắc Kinh, nhìn chiếc bàn đầy sách ôn thi thì lại rầu rĩ, tổng cộng có bảy tờ bài thi và ba bài luận văn, làm suốt cả đêm có được, sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, gà còn chưa có gáy, cô đã ngồi trước bàn làm bài tập.

Không cần soi gương cũng biết hai vành mắt của mình còn đen hơn gấu trúc.

Đến tận chiều, mới vừa làm xong bài thứ tư thì Diệp Uyển Nhân ở ngoài phòng khách gọi cô: “Tiễn Tiễn?!”

Đinh Tiễn đáp qua loa một tiếng, tiếp tục làm bài.

Diệp Uyển Nhân không kịp đợi, trực tiếp đẩy cửa đi vào nói: “Mày mau ra đây cho mẹ, mẹ mới làm xong bánh phù dung, mày đưa đến nhà Tư Việt hộ mẹ đi.”

Cô không hề ngẩng đầu, tay viết thoăn thoắt, cứng cổ nói: “Không đi.”

Diệp Uyển Nhân trực tiếp nhéo tai cô, “Nói cái gì đấy, mau đi đưa cho tao ngay.”

Đình Tiễn phiền chết đi được, bài thi chưa làm xong mà bài luận vẫn vẫn chưa viết, đưa cái gì mà đưa cứ, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, à con còn làm bài tập đấy, nếu không xong thì ngày mai sẽ bị thầy phạt.”

Diệp Uyển Nhân đã sớm bất mãn với việc cô đi Thượng Hải, liền bất chấp tất cả kéo cô dậy, đẩy ra ngoài cửa: “Ai bảo mày đi xem buổi triển lãm bỏ đi đó chứ hả? Lại còn về trễ thế nữa, mau đi đưa đi, đưa xong thì về làm bài tiếp, cũng không mất thời gian của mày mấy.”

Nửa tiếng sau.

Tại cửa nhà họ Chu ở cuối hẻm đông, một cánh cửa màu xanh lá vừa nặng nề lại ngọt ngọt.

“Ding dong.”

Đình Tiễn phồng mắt, thở hắt ra một hơi, lại nhấn chuông tiếp.

Không có ai mở cửa ra.

“Ding dong.”

Cô lại nhấn lần nữa.

Mấy giây sau, cô nghe thấy tiếng dép lệt xệt trên đất, kéo lê cho đến khi tới sau cửa.

“Cạch ——” một tiếng.

Âm thanh nặng nề từ cánh cửa sắt vang lên.

Một bóng dáng vừa cao vừa gầy xuất hiện ở cửa, dựa vào quả đầu ổ quạ quen thuộc mà đoán, chắc chắn Chu Tư Việt vừa mới ngủ dậy, tay đang vò tóc, híp mắt nhìn cô chăm chú hai giây, đến khi thấy rõ người tới là ai

thì bàn tay đặt trên mái tóc đen nhánh khựng lại, tay cậu trắng vô cùng, khớp xương thon dài lại tinh tế.

Hai giây sau lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt, nướm mào nhìn cô, giọng lạnh như băng:

“Cậu tới đây làm gì?”

Mặt Đinh Tiễn không chú cảm xúc, cúi đầu thôi nhìn, nhét đồ trong tay vào trong ngực thiếu niên, thở không ra hơi: “Tôi đưa đồ ăn chăn nuôi cho cậu!”

Nói rồi xoay người rời đi, không ngừng lại dù một giây.

Kết quả sau lưng truyền đến giọng nói châm chọc lười biếng.

“À, giúp người khác đưa thư tình xong rồi lại đem đồ ăn tới, cậu là chuyên phát nhanh à?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Quý Cô Giao Hàng (2)

Đinh Tiễn quay đầu lại, trong tia sáng chói mắt, cô nhìn thấy một chàng trai khoanh tay dựa vào cửa sắt xanh to lớn, miệng nhếch lên vẽ nên nụ cười giễu cợt, cười cũng cao sắp bằng cánh cửa sắt này rồi, cái vẻ đối nghịch cùng cô đấy, sao lại trông ngây thơ đến thế kia chứ.

Cứ mặc kệ cậu, cô tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng lại truyền đến tiếng gọi, “Này.”

Đinh Tiễn kiên định bước đi.

“Cậu và Lưu Tiểu Phong có chuyện gì đấy?”

Chu Tư Việt khoanh tay, lạnh nhạt hỏi một câu.

Thật ra lúc đó Đinh Tiễn rất muốn ngoái đầu lại hỏi cậu: “Vậy giữa cậu và Dương Thuần Tử là có chuyện gì, sao cậu không nói chuyện với cậu ấy?”

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại không nhìn được lắc đầu.

Vậy thì tính cái gì chứ?

Cứ thế đi được hai bước, Đinh Tiễn đụng phải Chu Tông Đường, Chu Tông Đường vừa xuống xe, đỡ lấy Chu phu nhân, gọi cô: “Tiễn Tiễn?”

Đình Tiễn chột ngẩng đầu lên, đập vào mắt là cảnh vợ chồng nhà họ Chu hoà nhã dễ gần.

Chu phu nhân rất thích tiểu nha đầu này, khai giảng đã lâu mà không thấy cô bé đến, bà thầm trách.

“Cháu đến tìm Tư Việt hả?”

Đình Tiễn trả lời theo bản năng: “Không không không... Mẹ cháu bảo cháu đến đưa bánh phù dung cho dì, cháu đã đưa đồ cho Chu... Tư Việt rồi ạ.”

Chu phu nhân đưa mắt nhìn ra sau, con trai nhà mình cứ như hết thần giữ cửa ngăn lại, tưởng rằng Chu Tư Việt không cho cô vào, bà liền mỉm cười kéo người đến: “Lại đây, vào ngồi một lát đã nào.”

“... Không, không cần đâu ạ.”

Chu phu nhân rất dịu dàng, nói chuyện vừa phải, không cho xen vào, kéo Đình Tiễn đi lại cửa nhà mình, cũng chẳng để ý đến ông chồng ở sau lưng.

Thật sự không cần mà, Đình Tiễn kêu khổ trong lòng, nhưng lại không đành lòng từ chối Chu phu nhân dịu dàng như thế.

Lúc đi qua cửa.

Thiếu niên cao to cúi đầu nhìn cô, khẽ chế giễu một tiếng rồi xoay người đi vào trước.

Chu phu nhân kéo Đình Tiễn đến ngồi xuống ghế, rồi lại sai Chu Tư Việt đi rót nước cho Đình Tiễn.

Chu Tư Việt rót cốc nước, thuận tiện ngồi xuống ghế đơn bên cạnh, tự mình uống.

“...”

“...”

Chu phu nhân: “Bảo con rót nước cho Tiễn Tiễn mà.”

Chu Tư Việt nghiêng người với lấy điều khiển tivi, bị Chu phu nhân đập một cái, cậu bất đắc dĩ nhìn mẹ mình, thấy ánh mắt sắc nhọn như muốn nổ đóa của Chu phu nhân, cậu giơ tay lên nhận thua, “Được rồi được rồi.”

Thế là đứng lên, lê dép loẹt xoẹt đi vào bếp rót một cốc nước đem ra, đưa tới trước mặt Đình Tiễn, hơi cúi người, giọng đầy nhạo báng: “Đây, đại tiểu thư.”

“... Cám... ơn.”

Chu Tư Việt nhếch môi: “Khách khí.”

Ngồi chưa đến hai phút, Đình Tiễn đã đặt cốc nước xuống, lắp bắp nói: “Dì Chu à, cháu... cháu về đây ạ, cháu vẫn chưa làm xong bài tập.”

Chu phu nhân ngạc nhiên: “Bảy ngày lận mà, sao vẫn chưa làm xong bài tập vậy?”

Đình Tiễn mở miệng, nhưng đã bị ai đó cười nhạt ngắt lời: “Ham chơi quá đấy mà.”

Đình Tiễn trừng mắt, Chu phu nhân cũng trừng mắt.

“Cháu có việc đi nơi khác nên bị trễ ạ.”

Chu phu nhân gật đầu, cũng không giữ lại, “Vậy thì mau về làm bài tập đi, dì cũng không làm cháu chậm trễ nữa, mai là đi học rồi đấy, cũng đừng la cà nữa, mau đi về đi, để dì bảo Tư Việt đưa cháu về.”

Không cần mà, chỉ có mấy bước chứ mấy.

Đình Tiễn vừa định từ chối thì Chu Tư Việt đã đứng lên, đi ra cửa thay giày, “Vừa hay tôi cũng muốn ra ngoài tìm Tưởng Trầm.” Thay xong thì liếc mắt nhìn cô, thấy cô không nhúc nhích thì mất kiên nhẫn nói: “Đi thôi.”

Gió thu kêu xào xạc, đổ cả một rừng cây.

Trong con ngõ nhỏ, hai bóng người một cao một thấp sóng vai bước đi, tà dương treo nghiêng sau những căn nhà thấp bé, hắt lấy những tia sáng dày đặc loang lổ.

Đình Tiễn cúi đầu mím môi, ngón tay xoắn nhẹ, nói: “Cậu về đi.”

Chu Tư Việt mặc đồ thoải mái, bên ngoài khoác áo khoác đen, kéo khóa lên cao che kín cằm, hai tay đút trong túi, làm như không nghe cô nói mà mở miệng hỏi: “Còn mấy tờ chưa làm xong?”

Đình Tiễn ủ ê: “Bốn tờ.”

“...”

Một giây sau đó đầu bị ấn đập một phát, “Đi chơi cũng không biết mang theo bài tập à?”

Đình Tiễn đau, đưa tay xoa nơi bị đập, vẻ mặt đau khổ: “Thì cứ tưởng chỉ đi hai ngày thôi, kết quả có chuyện nên kéo dài tới ngày thứ năm mới về, cậu tưởng tôi ngốc chắc? Ai đi chơi lại mang theo bài tập hả.”

Bỗng Chu Tư Việt nhìn thẳng mà nói: “Vốn tưởng cậu là đồ ngốc chứ.”

Đình Tiễn: “...”

“Giờ suy nghĩ lại...” Cậu quay đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy khó hiểu hơn bình thường nhiều, lại đen bóng, suýt nữa Đinh Tiễn đã bị câu hớp hồn, để mặc cậu nhạo báng mà dắt đi.

Chỉ nghe thấy cậu khôi phục giọng nói lười biếng: “Cậu tuyệt đối không ngốc đơn giản như thế.”

Nơi khoe miệng còn lấp ló nụ cười.

Tôi chính là đồ ngốc đấy.

Lại còn mong đợi gì ở cậu nữa chứ.

Đinh Tiễn dừng bước, đập một phát với bóng lưng cao lớn của cậu.

Cô đi nhanh hơn, bỏ người sau lưng lại rồi quăng lại một câu lạnh lùng: “Tôi đến nơi rồi, cậu về đi.”

Nhưng chưa đi được hai bước thì đã bị người ta xách cổ áo kéo về.

Đinh Tiễn nổi đóa, vẻ mặt tức giận phùng mang trợn mắt biểu hiện đến mức cao nhất.

Lại là một tiếng cười khế.

“Đến đâu chứ, đằng trước là nhà Tưởng Trầm, nhà cậu ở đằng sau kia.”

Đinh Tiễn chột bưng tỉnh, hình như bắt đầu từ khi ra cửa thì cô đã theo cậu đi hướng ngược lại, quả nhiên gặp phải cậu, ngay cả dây thần kinh trong não cũng xoắn cả lại.

Cô tức giận xoay người bỏ đi.

Chu Tư Việt chặn người lại, “Chờ tôi một lúc.”

Tại sao phải chờ cậu chứ.

Đình Tiễn chẳng thèm để ý đến, đẩy cậu ra.

Cuối cùng lại chọc giận người ta, “Làm ồn đủ chưa?”

Chu Tư Việt rất ít khi nghiêm túc tức giận như thế, có lúc cùng đám Tường Trầm đùa giỡn cũng đều vừa cười vừa mắng, con trai mà, đâu có ghi hận bao giờ.

Sau mấy ngày ở chung trên trường, phát hiện nhân duyên của cậu rất tốt, ai cũng muốn làm bạn với cậu, rất thích nói cười lông bông với nhau, nhưng cũng có người không thích cậu.

Ví dụ như Hà Tinh Văn.

Cảm thấy cậu chính là loại người thích ở trước mặt người khác giả vờ chơi bời, thực chất đến tối lại ở nhà liều mạng học bài ngày trang mình thành học sinh thiên tài, thỉnh thoảng mấy lần không gặp sẽ chằm chọc đôi câu.

Có điều chưa thấy cậu nổi nóng với người khác bao giờ, luôn là nụ cười nhạt thờ ơ, rất rộng rãi với người khác.

Nhưng cậu lại cực kỳ kiêu ngạo.

Buổi chiều, trong con hẻm nhỏ yên tĩnh không một bóng người lui tới, một tiếng gào này để lại âm vang, cứ quanh quẩn bên tai Đình Tiễn.

Từ nhỏ cô đã luôn kiềm nén, không nổi giận bao giờ, đừng nói đến nam sinh, ngay cả nữ sinh cũng chưa hét lên với cô như thế, chỉ mới một chút đã dọa cô sợ đến choáng váng, ngăn người đứng ngây tại chỗ.

“Rốt cuộc cậu tức cái gì hả?”

Chu Tư Việt khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, cúi đầu hỏi cô.

Đinh Tiễn nhìn cậu, suýt nữa đã thốt ra câu “tôi thích cậu đấy đồ ngốc” rồi, cô dời mắt đi chỗ khác, ép mình không nhìn vào đôi mắt sáng tỏ kia của cậu, quá trong suốt.

Rất sợ tâm tư dơ bẩn của mình bị nhìn thấu.

Mấy ngày nay Chu Tư Việt vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc là điều gì đã kích thích nha đầu này vậy, nghĩ tới nghĩ lui, chính là bắt đầu từ buổi chiều hôm trực nhật đó, vậy là cậu thành khẩn bày tỏ: “Được rồi, mấy ngày qua tôi phớt lờ cậu là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Cùng lắm sau này tôi sẽ tự trực nhật là được chứ gì?”

“Còn nữa, mặc dù nói thế nhưng tôi vẫn không thấy mình nói sai gì, cậu bảo sợ bị người ta chỉ trích, nhưng cậu gần gũi với Lưu Tiểu Phong như thế, bộ không sợ sẽ bị người ta nói ra nói vào với cậu ta à? Điều này không logic lắm.” Cậu nhấp môi dưới, lấy lại vẻ kiêu ngạo, hai tay đút túi, nói: “Có điều, nếu tôi đã làm bạn cùng bàn với cậu thì nhân nhượng cậu là đúng, thỉnh thoảng có thể chịu được cậu nổi nóng tức giận, nhưng không được nhiều lắm, cậu nhìn Khổng Sa Địch xem, có phải ngày nào cũng cãi cọ với Tống Tử Kỳ đâu, cậu đừng quá đáng đấy.”

Đinh Tiễn: “Dựa vào đâu mà tôi phải giống Khổng Sa Địch?”

Chu Tư Việt liếc mắt nhìn cô, ý cảnh cáo: “Quá đáng đấy.”

Giữa con gái với nhau sợ nhất là bị đem ra so sánh, cậu xem ai ai cũng đều như thế, mà vì sao cậu lại không như thế? Mà một khi đã nói thế, thì sau đó chính là trận đại chiến.

“Khổng Sa Địch có đẹp không?”

Đột nhiên Đinh Tiễn hỏi một câu ngoài chủ đề.

Chu Tư Việt bối rối, “Cái gì?”

“Không Sa Địch đẹp hay Vưu Khả Khả đẹp?”

Chu Tư Việt: “Vưu Khả Khả là ai?”

“... Cậu không đọc thư tình à?”

Trong nháy mắt Chu Tư Việt xù lông lên: “Cậu còn mặt mũi mà nhắc đến hả?”

Đình Tiễn: “Đó là bất ngờ mà!”

Chu Tư Việt nhướn mày, “Hử?”

Thế cục lại lần nữa rơi vào tay cậu, mỗi khi nói chuyện với cậu, luôn là cậu nắm giữ quyền chủ động.

Đình Tiễn giải thích đầu đuôi câu chuyện lại cho cậu.

Chu Tư Việt gõ đầu cô cảnh cáo: “Lần sau mà còn dám nhét thứ bậy bạ đó vào học bàn tôi, tôi sẽ báo chủ nhiệm chuyện lần trước cậu cúp tiết.”

“Chỉ có nửa tiết thôi mà, cậu nhớ dai thế làm gì?”

Hơn nữa bộ tôi muốn nhét vào chặc?

Chu Tư Việt mặc xác cô, gọi điện cho Tưởng Trầm, trên tầng hai xuất hiện một quả đầu nhân nhụy, dọa Đình Tiễn giật mình, “Không phải cậu ấy cứng nhất kiểu tóc của mình à, sao giờ lại cạo đầu trọc rồi?”

“Lão Tưởng bảo cạo đấy. Trước đấy nói bỏ kiểu đầu nhìn chướng mắt quá, thế là kéo đến chỗ bác thợ Trương ở đầu đường cạo luôn, thấy không?” Chu Tư Việt hất cằm chỉ lên trên, “Cửa sổ tầng hai khóa kín hết.”

“Vì sao?”

“Lão Tưởng sợ cậu ta nhảy lầu.”

“...”

Tưởng Trầm chạy xuống cầu thang, đưa một người máy nhỏ trong tay cho Chu Tư Việt, nghi ngờ liếc nhìn Đinh Tiễn: “Sao hai người lại đi chung với nhau?”

Chu Tư Việt cầm lấy, cúi đầu lật xem đồ chơi trong tay, cũng chẳng ngẩng đầu lên, “Mày lo cái gì, không phá của tao đấy chứ?”

Tưởng Trầm: “Nào dám? Thi xong là tao không động vào nữa.”

Dứt lời lại thấy Đinh Tiễn cứ nhìn mình chăm chăm, lập tức hung dữ trợn mắt nhìn cô: “Cậu nhìn cái gì?”

Đinh Tiễn không nhịn được nói: “Giống bí ngô quá...”

Vừa nói xong thì đến cả Chu Tư Việt đang cúi đầu kiểm tra người máy cũng không nhịn được nhìn lướt qua, “Cậu đừng nói chứ, từ này hình dung hợp lắm đấy.”

Hai người cười nghiêng ngả, mặt Tưởng Trầm đen đi, hít một hơi rồi cười mắng: “Con nhóc thối tha này, thù dai quá đấy.”

Những thành kiến và phiến diện của lúc trước, dường như đã bị gió thổi bay.

Hai người quay về.

Đinh Tiễn nhìn người máy tinh xảo trong tay Chu Tư Việt, “Cậu tham gia thi đấu bao giờ thế?”

Chu Tư Việt mù mịt, giơ người máy lên hỏi: “Cái này ấy à?”

“Ừ.”

Chu Tư Việt cười: “Cuối tuần trước.”

“Sao cậu không nói?”

“Có gì hay mà nói chứ, với lại cậu cũng không hiểu.”

Đình Tiễn: “Tôi có thể đi cổ vũ cho cậu mà.”

Chu Tư Việt cười hừ một tiếng, đùa cô: “Giờ không sợ bị người ta nói ra nói vào nữa à?”

“...”

“Đây cũng chỉ là đồ chơi lúc nhỏ, giờ không chơi nữa rồi.”

Lại lần nữa quay về cửa nhà họ Chu, bỗng Chu Tư Việt nói với cô: “Bốn tờ đề chưa làm là gì?”

“Hả?”

Thấy cô ngẩn người, Chu Tư Việt mất kiên nhẫn giục: “Là bốn tờ nào?”

Đình Tiễn nhanh chóng báo: “Hai tờ toán, hai tờ tiếng Anh.”

Không lâu sau, Chu Tư Việt cầm bốn tờ đề đi ra, một tay đút túi, một tay nhét bài làm vào trong lòng cô, “Đừng chép hết toán, không phải trình độ của cậu đâu.”

“...”

“Đi, đưa cậu về nhà.”

Thiếu niên dẫn đầu đi trước, tấm lưng dày rộng ở trước mặt cô, đèn đường kéo dài bóng cậu, vừa phóng khoáng lại cao siêu.

Đinh Tiễn ôm lấy bài thi còn sót hơi ấm, đứng tại chỗ hai giây, trong lòng như có hũ mật rót vào, bỗng cô toét miệng cười, cất bước đuổi theo bịch bịch, người nhẹ như én, lại như chú sẻ nhỏ vui vẻ.

Trong con ngõ yên tĩnh, truyền đến giọng nói véo von của thiếu nữ: “Chu Tư Việt này, hay tối nay cậu viết giúp tôi ba bài luận văn luôn đi?”

“Vậy để tôi ăn luôn cơm của cậu nhé?”

Chu Tư Việt uể oải nói.

...

Tuần đầu tiên sau quốc khánh, Lưu Giang điều chỉnh lại chỗ ngồi, cầm tờ giấy đứng trên bục giảng đọc chỗ ngồi mới.

Tất cả bạn học lớp ba đều đồng loạt chen chúc ở phía cuối phòng học.

Trước khi tuyên bố, Lưu Giang còn nhắc.

“Vì vẫn chưa hiểu các em lắm nên vị trí này là dựa theo thành tích kiểm tra chất lượng xếp ra, sau này mỗi học kỳ sẽ đổi chỗ một lần, lần sau sẽ không dựa vào thành tích nữa, mà thầy sẽ căn cứ vào biểu hiện của mỗi cá nhân để sắp xếp bạn cùng bàn thích hợp nhất cho các em, bây giờ, các bạn học nghe tên mình thì đến vị trí thầy đã chỉ định.”

Mọi người nín thở ngưng thần.

Đinh Tiễn căng thẳng lên nhìn Chu Tư Việt.

Nhưng cậu lại lạnh nhạt nhìn cô.

“Bàn đầu của tổ một, Dương Thuần Tử, Hà Tinh Văn.”

Theo chỗ ngồi có thể thấy được thứ tự xếp hạng, mọi người đều ngạc nhiên, Hà trạng nguyên lại không thi hơn Dương Thuần Tử.

“Bàn hai của tổ một, Trần Vọng, Giang Sơn.”

“...”

“Bàn sáu của tổ một, Chu Tư Việt, Đinh Tiễn.”

“...”

Bàn sáu của tổ hai, Tống Tử Kỳ, Đặng Uyển Uyển.”

Trong nháy mắt, cả Đinh Tiễn và Khổng Sa Địch đồng thời sầm mặt.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Nhưng Trong Mắt Tớ Cậu Chính Là Nhân Dân Tệ (1)

Thành ngữ có thể hình dung được việc thích một người nhất, ắt hẳn là “Có tật giật mình”?

—— “Nhật ký Tiểu Quái Thú”.

Chỗ ngồi lúc đó là hai tuần đối một lần, hay nói cách khác, Chu Tư Việt bọn họ sẽ ngồi ở tổ một gần cửa ra vào và sau hai tuần sẽ đối đến tổ bốn gần cửa sổ, tổ hai hiện tại sẽ đối ra ngoài gần cửa, tổ ba và tổ bốn hiện tại sẽ dịch vào giữa, mà hai tổ ở giữa này luôn thống nhất ngồi ghép nhau, phân bố thành chỗ ngồi 2-4-2 điển hình.

Đặng Uyển Uyển chỉ cách Chu Tư Việt một lối đi nhỏ, có nghĩa là một tháng rưỡi sau, Đặng Uyển Uyển sẽ ngồi cùng Chu Tư Việt*.

(*Hình ảnh minh họa.)

Đình Tiễn nhanh chóng ý thức được điểm này, dĩ nhiên còn có cả Khổng Sa Địch cũng mất hứng.

Cô ngồi bàn năm tổ bốn, ngồi cùng bàn là một nữ sinh khá khó chịu, bình thường trong lớp rất mờ nhạt, không tham gia một hoạt động nào cả, chỉ chuyên tâm học hành, nhưng thành tích cũng chẳng cao mấy.

Thành tích của Khổng Sa Địch đang gặp nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng sang năm sẽ bị sàng lọc, Đinh Tiễn không nhìn được đưa mắt nhìn về phía bên kia, Khổng Sa Địch cúi đầu gục xuống bàn, nửa gương mặt vùi vào mặt bàn, tâm trạng không tốt lắm.

Đinh Tiễn lại nhìn Đặng Uyển Uyển đang nói cười với Tống Tử Kỳ ở bên cạnh.

Cô có thể hiểu được tâm tình của Khổng Sa Địch lúc này, nhưng cô lại không biết nên an ủi cô ấy như thế nào. Dù sao cô vẫn ngồi cùng bàn với Chu Tư Việt.

“Trả bài làm của tôi đây.”

Bên cạnh có người nói.

Đinh Tiễn sực tỉnh, nhìn gương mặt lạnh lùng của Chu Tư Việt thì liên tục a a mấy tiếng, lấy bài thi từ trong cặp ra, khôn khéo đưa tới, “Này.”

Chu Tư Việt nhận lấy, lật đại một tờ rồi bỏ lên bàn, hờ hững nói: “Chép xong rồi à?”

“Ừ.”

“Không có lần sau đâu đấy.”

“...”

Chương vào học reo lên, giáo viên Ngữ văn Chiêm Văn Lệ đi giày cao gót bước vào phòng học, mùi hương nước hoa theo gió thoảng vào, có chút gắt mũi, những bạn học ngồi bàn đầu đều không nhìn được mà lấy tay xoa mũi.

Chu Tư Việt lật sách Ngữ văn, thờ ơ hỏi cô: “Đi Thượng Hải làm gì?”

Đình Tiễn ngẩn người, “Sao cậu biết tôi đi Thượng Hải?”

Hình như lúc ở nhà họ Chu cô chỉ nói đến nơi khác thôi mà nhỉ?

Chu Tư Việt mỉm cười, ngả người ra sau ghế, châm chọc nói: “Nói với Lưu Tiểu Phong mà không nói với tôi được à?”

“Đó là do Lưu Tiểu Phong hỏi tôi lễ Quốc Khánh làm gì, cậu không hỏi, việc gì tôi phải nói với cậu.”

Đình Tiễn bĩu môi đáp.

Chu Tư Việt: “Cậu ta hỏi cậu Quốc Khánh để làm gì?”

“Sao tôi biết được, tôi chỉ nói mình muốn xin nghỉ đi Thượng Hải mấy ngày.”

Vừa dứt lời, hai người liền bị điểm danh.

Ánh mắt Chiêm Văn Lệ sắc bén nhìn hai người chăm chăm, đẩy mắt kính lên, thanh âm vang vọng: “Đình Tiễn, em đứng lên.”

Tại sao không gọi cậu ấy.

Đình Tiễn oán thầm trong lòng, nhưng lại không thể không đứng lên.

“Vừa rồi cô nói đến đâu rồi?”

Cô có nói gì đâu.

Con người Đình Tiễn ấy, có đôi khi có thể cùng một lúc làm được hai việc, quả thật vừa nãy Chiêm Văn Lệ không hề nói gì.

Nhưng cô cũng không dám mạnh miệng, Chiêm Văn Lệ gọi cô có nghĩa là cô ấy đã nhìn thấy cô và Chu Tư Việt nói chuyện, nếu cô ngụy biện, nói không chừng tiết này Chiêm Văn Lệ sẽ không bỏ qua cho cô.

Nên cô chỉ cúi đầu, vẻ mặt biết nhận sai.

Cũng may Chiêm Văn Lệ không làm khó cô, nhắc nhở cô trong giờ học phải chú ý, rồi để cô ngồi xuống.

Đình Tiễn đỏ bừng hai tai ngồi xuống, thấp tha thấp thỏm suốt cả giờ học.

Sau khi tan tiết, Chiêm Văn Lệ gọi Đình Tiễn vào phòng giáo viên.

Phòng giáo viên không lớn lắm, bảy tám giáo viên dùng chung một phòng, chỗ ngồi của Chiêm Văn Lệ ngay ở vị trí gần cửa sổ, Đình Tiễn vừa đi vào, liền bị mấy thầy cô khác mặt không cảm xúc liếc nhìn, khiến Đình Tiễn càng thêm quẫn bách, cúi thấp đầu lặng lẽ không tiếng động đi sau lưng Chiêm Văn Lệ.

Chiêm Văn Lệ mang giày cao gót, tiếng giày gõ xuống sàn nhà xuyên qua lỗ tai cô, cô ấy ngồi xuống, ngẩng đầu liếc nhìn Đình Tiễn, nói: “Em đến từ Duyên Bình hả?”

Đình Tiễn gật đầu.

Chiêm Văn Lệ: “Học sinh khoa văn ở Duyên Bình các em trông cũng không tệ lắm, Hứa Kha hơn hai khóa đó cùng do cô hướng dẫn, luận văn thường đạt điểm tuyệt đối.”

Đình Tiễn không hiểu được ý của cô ấy.

Chiêm Văn Lệ: “Cô có xem điểm môn văn của em rồi, tổng điểm đứng nhất, luận văn 48 điểm, không tệ chút nào, nhưng lần kiểm tra chất lượng này lại có vẻ sút, có phải do ngồi cùng Chu Tư Việt nên bị ảnh hưởng không?”

“Không...”

Không đợi cô nói xong, Chiêm Văn Lệ uống một hớp nước, tự mình nói tiếp: “Tụi nhóc từ trường liên cấp vào đây đều như nhau cả, cô thấy trong giờ Ngữ văn cậu ta không tập trung học hành mấy, có điều viết văn vẫn ổn, kiểu học sinh này rất khó quản, em đừng học theo thói xấu của cậu ta.”

Chiêm Lệ Văn là giáo viên đầu tiên ở trước mặt Đinh Tiễn nói không thích Chu Tư Việt.

Trong tất cả các thầy cô dường như ai cũng có thái độ hết sức tiếc tài với Chu Tư Việt, đặc biệt là giáo viên môn toán, luôn tìm ra những đề khó để Chu Tư Việt đến phòng giáo viên làm.

“Thật ra thì cậu ấy không...”

Đinh Tiễn cắn môi, theo bản năng muốn giải thích hộ cậu, nhưng lại sợ sẽ làm cô giáo hiểu lầm, bèn đổi câu nói: “Cậu ấy học toán rất giỏi.”

Chiêm Văn Lệ vất chân lên, giày cao gót bên chân lắc lư, một tay giữ con chuột, một tay cầm ly nước uống, nghe thấy tiếng liền quay đầu qua nhìn cô, “Sau này chỉ có môn văn là áp dụng được, chứ không phải toán.”

Đinh Tiễn im lặng nhìn cô giáo một cách chăm chú.

Chiêm Văn Lệ cũng không nói nhiều với cô, nói cho cô biết cuối tháng này có cuộc thi tài viết văn trung học cấp thành phố, bảo cô chuẩn bị một chút, “Nhân tiện, em làm đại diện tiết văn đi, trước giờ học cứ đến phòng giáo viên nhận bài tập, trong giờ học ít nói chuyện với Chu Tư Việt lại.”

“...”

Đinh Tiễn trở lại lớp, mới vừa ngồi xuống, Chu Tư Việt đã hỏi cô: “Chiêm Văn Lệ tìm cậu có chuyện gì thế?”

Học sinh trong lớp đều thích lên gọi thẳng tên họ giáo viên.

“Cậu không thể khách khí gọi một tiếng cô Chiêm được hả?”

“Tôi đây không tùy tiện khách khí.”

Lúc ấy Đinh Tiễn chỉ nghe rồi cho qua, nhưng về sau nhớ lại, những lời này năm đó, quả thật đã khiến cô xúc động rất nặng.

“Chiêm Văn Lệ dặn tôi trong giờ học bớt nói chuyện lại với cậu.” Cô thở dài, làm ra vẻ mặt tiếc nuối: “Không thể không nói, tôi không ngờ đấy, lại có giáo viên không thích cậu.”

Chu Tư Việt nghe xong thì phì cười, “Tôi đâu phải tờ nhân dân tệ, làm gì mà ai ai phải thích tôi?”

Nhưng trong mắt tớ cậu chính là tờ nhân dân tệ đó.

Đinh Tiễn truy hỏi: “Cậu không khó chịu à?”

“Khó chịu cái gì?”

Chu thiếu gia cúi đầu làm bài tập, tóc trên trán tung bay rối loạn, giống như ngòi bút thông thuận trên tay.

“Nếu như tôi biết Lưu Giang không thích tôi, nhất định tôi sẽ khó chịu, ở trong trường, không phải học sinh nên nghiêm túc nghe lời thầy cô, đó được thầy cô yêu thích à?”

Lúc này Chu Tư Việt mới dừng lại, dựa người ra sau, ánh mắt rơi trên người cô hồi lâu rồi cúi đầu cười cười, lắc đầu: “Ai nói với cậu là học sinh nhất định phải được thầy cô yêu thích hả?”

“...?”

“Cậu tới đây để học? Hay là đến để được người ta thích?”

“...”

“Học sinh và giáo viên là bình đẳng nhau, tôn trọng nhau, cũng như thế, tôi có khuynh hướng thích toán, không thích văn, đương nhiên Chiêm Văn Lệ không thích tôi rồi, không phải điều này rất bình thường sao? Nếu tôi đã như vậy mà Chiêm Văn Lệ còn thích tôi, không rợn tóc gáy mới sợ đấy.”

Đúng đúng đúng, cậu nói gì cũng đúng.

“Phàm tất cả mọi vật đều có tính đối lập, lúc chúng ta đưa ra lựa chọn là đồng thời từ bỏ một lựa chọn khác, quan hệ lợi ích thăng bằng cũng sẽ bị đánh vỡ, trên cõi đời này không có gì là hoàn mỹ cả. Ví dụ như, cậu muốn sống, thì nhất định phải ăn cơm đúng không? Tức là đồng nghĩa với việc cậu sẽ mập.”

Nửa câu đầu Đinh Tiễn nghe không hiểu, nhưng nửa câu sau...

“Cậu nói ai mập?”

Chu Tư Việt cười nhạt một tiếng: “Tôi không nói cậu, chỉ đang so sánh cho cậu hiểu thôi, kích động cái gì chứ.”

Đinh Tiễn nhìn cậu chăm chăm, cười lạnh một cái, rồi nhanh như chớp chụp lấy cuốn sách ngữ văn trên bàn, đập về phía cậu, Chu Tư Việt đưa tay qua, trở tay bắt lắt, cười mắng: “Tạo phản hả.”

“Đinh Tiễn.”

Bỗng ở cửa vang lên tiếng gọi.

Hai người đồng thời dừng lại, cùng thôi cười nhìn về phía cửa, Vuơ Khả Khả đang cười khanh khách đứng ở cửa lớp.

Bên ngoài phòng học gió lớn, làn váy chỉ che đến bắp đùi Vưu Khả Khả nhẹ nhàng phiêu bồng, còn nhẹ hơn cả chú bướm.

Đình Tiễn thăm thở dài, đứng dậy đi ra ngoài.

Vưu Khả Khả kéo cô đứng ở đầu bậc thang, thấp giọng nói: “Buổi trưa ăn chung nhé?”

Vốn tưởng rằng qua lễ Quốc Khánh thì chuyện này sẽ bị quên đi, không ngờ Vưu Khả Khả vẫn còn nhớ, mới đi học lại ngày đầu tiên liền chạy tới tìm cô.

Vưu Khả Khả lắc tay cô, hai trái đào trước ngực theo đó mà lắc lư, đong đưa khiến cô nhức cả đầu.

“Được.”

Buổi trưa lúc ăn cơm, Vưu Khả Khả đã sớm chờ ở cửa.

Con gái mặt đẹp dáng đẹp luôn dễ dàng khiến nam sinh chú ý, học sinh lớp ba cũng không ngoại lệ, mỗi lần đi qua là ánh mắt mấy cậu con trai cứ lớn vờn trên người Vưu Khả Khả.

Đình Tiễn vừa đi ra, liền bị Vưu Khả Khả thân mật ôm lấy cánh tay, kéo cô đi tới phòng ăn.

Tống Tử Kỳ ở lau lưng nhìn đến ngây người, nói với Chu Tư Việt: “F*ck, ở đâu ra người đẹp thế? Mà nói xem có phải nha đầu này còn hút gái hơn cả chúng ta không thế, sao người đẹp nào cũng đều muốn làm bạn với cậu ta vậy?”

Chu Tư Việt xoa tóc, nhàn nhạt nhìn theo bóng lưng nhỏ nhỏ của Đình Tiễn, thờ ơ nói: “Chắc là do hợp làm nên.”

Tống Tử Kỳ liếc xéo cậu, mặt đầy tổn thương.

Mấy ngày liên tục, cứ giờ nghỉ trưa là Vưu Khả Khả không rời Đinh Tiễn nửa bước.

Vốn tưởng rằng Vưu Khả Khả sẽ mượn quan hệ với Đinh Tiễn mà yêu cầu chuyện trò với Chu Tư Việt rồi làm quen này nọ, nhưng cô ấy không hề nói gì, trái lại toàn tâm sự những bí mật nhỏ giữa con gái với nhau.

“Sao cậu không mặc nịt ngực mà còn mặc loại dây đeo này vậy, cẩn thận sau này dậy thì khuôn ngực sẽ không đẹp đâu đấy.”

“Cậu đừng mặc quần hoai như thế, mặc váy đi.”

“Tóc cậu bình thường quá, phải cắt kiểu giống mình đây này.”

Đối với những vấn đề này, Đinh Tiễn luôn im lặng chống đỡ, mau sớm kết thúc đề tài rồi tìm lý do để trở về phòng học.

Cứ vậy qua lại với nhau đến một tuần.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng không chịu đựng nổi nữa, không nhịn được mà nói với Vưu Khả Khả: “Khả Khả à, nếu cậu thích Chu Tư Việt thì phải dũng cảm theo đuổi, chứ đừng nghĩ đủ cách thông qua mình bắc cầu giúp cậu, lần trước mình giúp cậu đưa thư tình, Chu Tư Việt đã rất giận mình rồi, sợ là... sau này mình không thể giúp cậu được nữa rồi.”

Cuối cùng cũng đã nói ra.

Vưu Khả Khả nhìn cô bằng đôi mắt trong veo, một hồi lâu sau, bật cười khanh khách: “Nói thật nhé, mình lười lắm, không thích chủ động theo đuổi con trai.”

Hả?

Cái lý luận gì đây?

Vưu Khả Khả thở dài: “Mình không biết vì sao mà con gái thích làm khó con gái thế nữa, hình như nữ sinh xinh đẹp dường luôn bị người khác ghét, cũng không phải là tuyệt đối, có điều do tính mình có chút vấn đề, tùy tiện cầu thả, nói chuyện cũng không để tâm, luôn đắc tội với người khác, lúc trước chơi với cậu cũng chưa từng nghĩ sẽ dựa vào cậu để đến gần Chu Tư Việt, chỉ là đơn giản cảm thấy chơi với cậu rất thoải mái mà thôi.”

“Vậy cậu với Chu Tư Việt...”

“Bình thường khi mình đưa thư tình, qua ngày thứ hai bọn con trai sẽ tìm đến cửa, nếu không đến, có nghĩa là không có hứng thú với mình, cần gì phải quần quít đuổi theo người ta, đã qua nhiều ngày thế rồi mà cậu ấy không trả lời, điều ấy đã nói rõ không có hứng thú với mình, hơn nữa không phải mình chưa từng nghe qua danh tiếng của Chu Tư Việt, đã sớm chuẩn bị tâm lý bị từ chối rồi. Hơn nữa, chẳng qua mình cảm thấy hèn hò với cậu ấy thì rất có phong cách thôi, nên mới nghĩ đến việc theo đuổi.”

Phụt.

Lần đầu tiên Đinh Tiễn nghe có người hình dung Chu Tư Việt như vậy, cái từ phong cách này Đinh Tiễn cảm thấy chỉ có Hạ Tư Hàn mới hợp.

“Cậu ấy... phong cách?”

Vưu Khả Khả hài lòng ngồi trên ghế dài ven hồ, hai chân trắng nõn lắc lư, gật đầu với vẻ đương nhiên: “Cậu ấy đẹp trai, thành tích tốt, bạn bè nhiều, đi đến chỗ nào đều có người biết, chẳng phải làm bạn gái cậu ấy rất có phong cách à?”

“... Chỉ là vì phong cách?”

“Ừ, chỉ vì phong cách thôi.” Vưu Khả Khả cười một tiếng: “Không phải cậu tưởng là ở độ tuổi này của chúng ta thích có nghĩa là yêu đấy chứ? Đừng nói đùa, tương lai đường dài như thế, làm sao cậu biết được người

tiếp theo có đẹp trai hay có nhiều tiền nhiều bạn hơn? Dù sao mình cũng không thắt cổ trên một thân cây duy nhất đâu.”

Lúc hai người quay về, vô tình bấp phải Khổng Sa Địch ở bậc cầu thang.

Vưu Khả Khả kéo tay Đinh Tiễn nói: “Mình đi đây, ngày mai mình sẽ tới tìm cậu.”

Đinh Tiễn đứng ở cửa phòng học, khẽ gật đầu.

Vừa mới xoay người thì bả vai liền bị người ta dùng lực đụng một cái, lực đập va phải, dưới chân không vững, trực tiếp nghiêng qua một bên, Đinh Tiễn ngã thẳng vào người Chu Tư Việt đang ngủ say.

Sau lưng thiếu niên được phơi nắng ấm áp, cả người cô đè lên Chu Tư Việt, bầu ngực mềm mại chạm vào tấm lưng rắn chắc của cậu, mặt Đinh Tiễn lập tức đỏ bừng.

Bàn ghế va vào nhau phát ra âm thanh “kẽo kẹt”.

Đinh Tiễn nằm trên người Chu Tư Việt.

Nghe thấy dưới người truyền đến một câu mê hoặc, rất ngắn rất xúc tích ——

F*ck.

Xong rồi, người chưa chửi thô tục bao giờ lại đang chửi thô tục này.

Đinh Tiễn khóc không ra nước mắt.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Nhưng Trong Mắt Tớ Cậu Chính Là Nhân Dân Tệ (2)

Trong tình cảm thâm lặng ấy, trời đất rung chuyển điên đảo bảy đảo tám, có lẽ cũng chỉ có bản thân biết mà thôi.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

“Vẫn chưa chịu dậy hả? Muốn đê chết tôi à?”

Người bên dưới rít lên, giọng trầm thấp đầy kiềm nén, lại còn vẻ lim dim vừa tỉnh ngủ. Nếu cậu không lên tiếng thì Đinh Tiễn đã cứ mãi ngáy ra như thế, cứ dán vào sau lưng cậu.

Đinh Tiễn chợt bắn ra khỏi người cậu, quả đúng là có giật mình, quay đầu lại nhìn, Khổng Sa Địch cũng bối rối không biết xử sự thế nào.

Chút chuyện nhỏ giữa con gái với nhau rốt cuộc cũng bị đem ra.

Cô nàng Khổng Sa Địch này không quen nín nhịn, thấy mấy ngày nay Đinh Tiễn và Vưu Khả Khả qua lại thường xuyên, quả thật trong lòng cô có cảm giác như bị người ta cướp mất bạn trai, dù rằng trước đó hai người đã “chia tay”.

Huống hồ, hai người còn vì Vưu khả Khả mà cãi nhau, cái cảm giác bị người ta chen chân vào này không khác gì khoét sạch trong lòng. Vào lúc này Khổng Sa Địch ngập tràn ác ý với Vưu Khả Khả, lại cảm thấy bản thân oan ức. Dựa vào đâu mà chưa gì Đinh Tiễn đã có bạn mới, có điều cô đã

hoàn toàn quên mất mấy ngày trước, chính bản thân cũng kéo tay bạn mới như thế để kích thích Đinh Tiễn.

Nước mắt bất ngờ trào ra, Khổng Sa Địch lau mắt xoay người chạy đi, cảm thấy bản thân vào lúc này rất giống nữ chính phim Quỳnh Dao, bị bi thương cực độ nhấn chìm, khóc lao ra khỏi lớp học.

Đinh Tiễn không hiểu được tâm tình của Khổng Sa Địch, rõ ràng là cô ấy đụng mình trước, nhưng sao lại là cô ấy tủi thân chứ, Đinh Tiễn khó hiểu đứng ngây tại chỗ.

Chu Tư Việt xoa tóc ngồi dậy, dựa ra sau ghế, cúi đầu lim dim tỉnh giấc.

Buổi trưa gục xuống bàn ngủ nên đau xương sống, nửa bên cánh tay cậu bị đè tê rần, lắc lắc đầu, cậu vừa xoa tay vừa thờ ơ nhìn cô, giọng nặng âm mũi: “Cậu lại chọc cậu ấy à?”

“Tôi vừa mới về mà.” Đinh Tiễn thấp giọng nói.

Chu Tư Việt liếc cô, vì khô môi nên đầu lưỡi nhấp nhẹ môi dưới, cảm thấy quan hệ giữa đám con gái quá phức tạp, không nói gì mà chỉ lắc đầu.

Đến khi sắp hết giờ nghỉ trưa, người trong lớp đều đã dậy hơn phân nửa, các bạn học dụi mắt, ngồi dậy tán gẫu với bạn bên cạnh hoặc làm bài tập. Đinh Tiễn nhìn Chu Tư Việt đang uống nước, thấp giọng hỏi: “Tôi có cần giải thích với cô ấy không nhỉ?”

Chu Tư Việt nhấp một ngụm nước, cổ họng được thấm nhuần, lấy lại giọng thanh lạnh: “Giải thích cái gì?”

“... Đi cầu hòa, chứ như thế khó chịu quá, thật ra chuyện đơn giản lắm, nếu lúc ấy tôi nhường một bước thì tốt rồi, đâu cần nhiều chuyện như bây giờ.”

Chu Tư Việt im lặng lắng nghe, uống hết ngụm nước cuối cùng thì bóp siết chai nước, quay người ném chính xác vào thùng rác ở phía sau, nửa trêu nói: “Biết cầu hòa với cậu ấy mà không biết cúi đầu với tôi à? Chắc chắc, xem ra tôi chiều cậu quá rồi.”

Vậy thì sao chứ?

Đình Tiễn ai oán nhìn cậu.

Chu Tư Việt rút một tờ bài làm ra, vừa mới mở ra thì thấy bị người ta nhìn chăm chăm như thế, cậu khẽ cười: “Sao nào? Không phục à?”

“...”

“Lần sau nếu hai ta gây gỗ nữa, cậu phải có giác ngộ này mới được.”

Chu Tư Việt nói rồi không để ý đến cô nữa, mà mở đề thi ra, bắt đầu dẫn thân vào sự nghiệp thi đua của mình, không mẫn không nhạt bỏ lại một câu: “Khổng Sa Địch là đồ ngốc, không cần so đo với cậu ấy đâu, muốn cầu hòa thì đi mau đi.”

Đình Tiễn tìm thấy Khổng Sa Địch ở nhà vệ sinh, hai mắt tiểu cô nương sưng lên vì khóc, y hệt chú thỏ nhỏ đứng trước bồn rửa tay, còn không quên lườm cô: “Cậu đến đây làm gì?”

Đình Tiễn đứng ở ngoài cửa, buông tay vô tội nói: “Tớ đến đi vệ sinh mà.”

“...”

Khổng Sa Địch xoay người rời đi.

Lúc này Đình Tiễn mới kéo cô ấy lại dỗ: “Được rồi Sa Địch à, là tớ sai, ngày hôm đó tớ không nên nổi giận với cậu.”

Khổng Sa Địch quệt miệng, tủi thân nhìn cô, biểu cảm muốn nói lại thôi, dường như có cả một đống lời muốn nói, nhưng lại chẳng có cách nào nói ra miệng được, cô nàng oan ức quá, cả nửa buổi mới thốt ra được một tiếng đầy ý vị sâu xa ——

“Hừ.”

Thật ra lúc bình thường quan hệ giữa hai người đều do Khổng Sa Địch nắm quyền chủ động.

Nhưng xem ra vào giờ phút này, Đinh Tiễn mềm giọng rí tai lại như đang dỗ bạn gái của mình, “Bọn mình đừng cãi nhau nữa nhé, có được không?”

Khổng Sa Địch không nói gì mà chỉ chống nạnh hất mặt, dường như không muốn dễ dàng tha thứ cho cô như thế được.

Có điều trong lòng biết rõ bản thân cũng sai.

Ngấn người hồi lâu, ánh mắt cứ lờn vờn qua lại trên người cô, thái độ có phần mềm đi.

Đinh Tiễn biết cô ấy sợ nhột, thế là nhân cơ hội đưa tay ra cù cô nàng.

“Phì” Khổng Sa Địch không kiềm chế được bật cười, đồng thời nước mũi cũng nhảy ra theo.

Im lặng hai giây, rồi bất chợt trong nhà vệ sinh vang lên trận cười ầm, cùng tiếng hét khê đầy xấu hổ của Khổng Sa Địch: “Đinh Tiễn!”

“Tớ sai rồi tớ sai rồi, bà cô của tôi ơi.”

Sau giữa trưa, tiếng cười như chuông ngân vang vọng trong nhà vệ sinh, dường như hoa quế ngoài khung cửa lại nở bung cánh.

Hai người tay nắm tay quay về lớp.

Chu Tư Việt đang giảng bài cho nam sinh ngồi đằng trước, Hà Tinh Văn vừa đi vệ sinh vào, lúc đi ngang qua Chu Tư Việt thì lén liếc mắt nhìn, Đinh Tiễn thấy cậu ta khinh thường ra mặt hừ khẽ một tiếng, vừa đi vừa vẩy tay vung nước.

Cả hai nam sinh đều không phát hiện, đang say sưa thảo luận bài toán, không chút nhận ra Hà Tinh Văn đang ác ý “công kích”.

Đinh Tiễn quay về chỗ ngồi, Chu Tư Việt thấy có động tĩnh nhưng cũng chỉ nhìn cô một cái, rồi lại tiếp tục nói với người ta.

Giảng xong mấy bài, nam sinh cảm kích rơi nước mắt: “Có cảm giác như được cậu khai thông vậy, cả người không khác gì hai mạch nhâm, đốc được đả thông, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn nhé đại thần.”

Chu Tư Việt cười nhạt: “Được thôi.”

Nam sinh cười cười chấp tay cầm bài làm quay lên.

Chu Tư Việt liếc nhìn Đinh Tiễn gục xuống bàn, “Hòa rồi hả?”

Đinh Tiễn gật đầu, “Khó dễ lắm đó, tôi phải mất công phu miệng lưỡi một phen đấy.”

“Cậu mà còn đi dỗ người ta á? Không được rồi.”

Bỗng Đinh Tiễn ngồi dậy, nhìn cậu đáp một nẻo: “Cậu nói xem, giữa con trai với nhau có phải cũng có cãi nhau không?”

Chu Tư Việt vừa xoay bút vừa viết câu trả lời ra, không chút nghĩ ngợi nói: “Sẽ có, đều bọn con trai nếu thấy khó chịu thì sẽ đánh một trận.”

“... Cậu cũng biết đánh nhau à?”

Chu Tư Việt không thèm lật mí mắt, trả lời thẳng: “Biết chứ.”

Chàng trai khoan dung nhiều như thế mà cũng biết đánh nhau? Đinh Tiễn không cách nào tưởng tượng nổi, rốt cuộc là chuyện như thế nào mới có thể kích thích dục vọng đánh nhau của cậu đây?

Kết quả nghe thấy Chu Tư Việt đứng đờ đờ thêm một câu: “Hồi bé ngày nào cũng đánh nhau với Tưởng Trầm, cậu đừng có nhìn Tưởng Trầm bây giờ mà nghĩ thế, chứ hồi bé thiếu đòn lắm đấy.”

“... Bây giờ cũng thiếu đòn.”

Đinh Tiễn bất mãn.

Chu Tư Việt cười: “Vẫn còn thù dai à? Được rồi, lần sau anh đây bắt cậu ta mời cơm cậu.”

“Thôi đi, cũng chẳng quen gì cậu ta cả.”

Chu Tư Việt ừ, lại lần nữa quay về đề thi, “Được thôi.”

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Tiết thứ hai trong buổi chiều là giờ văn, sau tiết đầu tiên Đinh Tiễn liền đến chỗ Chiêm Văn Lệ lấy bài tập cho các bạn, cửa văn phòng khép hờ, cô vừa đưa tay lên gõ cửa thì nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, dường như lúc này không phải lúc đi vào, cô bèn nhích sang một bên, vừa quay người lại thì nghe thấy ——

“Em muốn tham gia cuộc thi à?”

Giáo viên toán nhìn cậu bé mặc áo dài tay đứng trước mặt.

Hà Tinh Văn gật đầu.

Dương Vi Đào biết rõ thành tích của Hà Tinh Văn, cậu ta giỏi vật lý hóa học với ngữ văn, nếu so ra thì toán và tiếng Anh ời yếu, lúc chọn người Dương Vi Đào cũng cân nhắc rất nhiều khía cạnh, Chu Tư Việt có thiên phú lại nhiều thời gian, chắc chắn năm đầu sự lựa chọn.

“Em còn sức không? Thật ra thì Hà Tinh Văn này, chúng ta không nhất định phải đi thi làm gì, bây giờ em cũng khá toàn diện rồi, tham gia kỳ thi quốc gia cũng có thể đậu vào trường đại học giỏi.”

Đình Tiễn phòng miệng.

Nói thế nào nhỉ, chẳng qua là Chu Tư Việt không học thôi, chứ nếu cậu nghiêm túc thì hạng nhất đâu có chỗ cho Hà Tinh Văn.

Thật ra Hà Tinh Văn chẳng có sức gì, nhưng được cái cậu ta ham học, luôn cảm thấy rằng, chuyện người khác có thể làm được thì vì sao mình không làm được, cậu ta không thấy bản thân dốt hơn người khác.

“Thầy ơi, em muốn tham gia.”

Hà Tinh Văn kiên định nói.

Dương Vi Đào không biết cậu bé này lấy quyết tâm đâu ra, bất đắc dĩ ôm trán nói: “Tham gia thi rất tốn thời gian, có lẽ sau này sẽ chiếm thời gian học những môn khác của em nữa, em không sao chứ?”

“Không sao ạ, Chu Tư Việt còn làm được mà, thành tích của em cao hơn cậu ấy, vì sao em không thể.”

Bỗng Dương Vi Đào nhìn cậu ta bằng ánh mắt sâu xa, cuối cùng gật đầu: “Đã có căn bản trước chưa?”

Hà Tinh Văn lắc đầu.

Dương Vi Đào rút mấy đề thi đưa đến: “Làm xấp này trước đã, ngày mai nộp lại thầy.”

Trước khi Hà Tinh Văn ra ngoài, Đinh Tiễn vội đến chỗ đầu cầu thang giả vờ mình vừa mới lên lầu. Hà Tinh Văn cầm một xấp bài thi vội vã rời đi, cũng chẳng nhìn cô, như một cơn gió lướt qua người cô.

Đinh Tiễn ôm bài tập bước ra, lại lần nữa đụng phải Hà Tinh Văn ở cửa lớp, hình như cậu ta mới đi vệ sinh về, đề thi còn cầm trong tay, bước chân vẫn vội vã.

Đinh Tiễn ôm một chồng vở bài tập dày cộm, không biết Hà Tinh Văn đang nghĩ gì mà như không trông thấy cô, đâm thẳng vào cô, Đinh Tiễn không dừng lại kịp, hai người va vào nhau.

“Soạt —— ” một tiếng, vở bài tập rơi đầy đất.

Cô ngã mông xuống sàn, sau đó một cơn đau lan khắp tứ chi mình mẩy, đau đến mức cô thậm chí rửa, không nhịn được hít sâu một hơi, mặt mũi vắn vẹo, chẳng cần nghĩ cũng biết tức điên tới đâu.

Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ đang trò chuyện tranh giải NBA, nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, trông thấy Đinh Tiễn bốn chân chỉ trời thì đồng loạt cười run cả vai.

Đinh Tiễn ngẩng mặt chống sàn, đau tới nỗi không ngừng cắn răng: “Cười cái rắm ấy.”

Chu Tư Việt: “Tống Tử Kỳ, mày cười cái gì đấy.”

Tống Tử Kỳ: “Có kẻ vu oan giá họa như mày không hả?”

Hà Tinh Văn nhặt đề thi trên sàn lên, không nói một lời mà bỏ đi ngay.

Bị hai chàng trai tinh mắt trông thấy, Chu Tư Việt không có biểu cảm gì, còn Tống Tử Kỳ lại hỏi: “Cậu ta muốn tham dự kỳ thi à?”

Chu Tư Việt không hứng thú với việc người nào tham dự kỳ thi.

Cậu cười đủ rồi mới đứng lên kéo Đinh Tiễn dậy, không hề dịu dàng, kéo tay cậu trực tiếp lôi người dậy, lòng bàn tay ấm áp của chàng trai xuyên qua chiếc áo mỏng tang của cô, vừa ấm lại khô ráo. Chu Tư Việt nhặt tất cả vở lên đặt trên bàn hộ cô, nói ròi: “Phục cậu rồi đấy, thế này mà cũng ngã được, chạy nhanh thế làm gì? Có cần đưa cậu đến phòng cấp cứu khám xem không?”

Đinh Tiễn đau mông, rất muốn xoa nhưng lại cảm thấy bất nhã quá, thế nên chỉ đành phải nhịn, kìm nén tới mức mặt lúc đỏ lúc trắng, cô khoát tay, định đứng dậy đi phát vở bài tập.

Chu Tư Việt kéo cô lại, “Ngồi đi.”

“Cậu muốn giúp tôi phát à?”

Đinh Tiễn kinh ngạc.

Nhưng Chu Tư Việt lại đưa đồ sang cho Tống Tử Kỳ, thành thạo chỉ huy: “Mày phát đi.”

“...”

“Mẹ nó, mày tán gái, dựa vào đâu mà bảo tao phát cho mày hả?”

Kết quả bị Chu Tư Việt đập một phát, “Nói lộn xộn gì đấy.”

Đinh Tiễn bị hai chữ “tán gái” của Tống Tử Kỳ làm cho đỏ mặt.

Thì ra, ở trước mặt Chu Tư Việt, cô vẫn được coi là con gái sao?

Kết quả nghe thấy người nào đó cười khẽ một tiếng, “Cô nàng chỉ được tính là gái sai vặt thôi.”

“...”

Đình Tiễn cướp lấy vở bài tập, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Để tụi tụi.”

Vừa dứt lời thì sau lưng vang lên câu nói đầy nhiệt tình:

“Để mình giúp cậu.”

Đình Tiễn nghe thấy tiếng thì quay đầu lại, nhìn thấy Lưu Tiểu Phong vừa từ văn phòng của thầy về, đang niềm nở gãi đầu cười ngốc với cô ở cửa.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Tôi Coi Như Bà Dì Của Cậu Đến Sớm Vậy (1)

Cậu hỏi tở vì sao lại thích cậu ấy ư?

Đơngiản lắm, bởi vì cậu ấy là người đầu tiên bảo vệ tớ khi tớ đến thành phố này.

Cho nên, tớ cũng phải bảo vệ cậu.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Đình Tiễn rất cảm kích Lưu Tiểu Phong – cậu bé với quả đầu húi cua và tướng mạo cũng không tính là đẹp trai đó, cậu ấy nhiều lần cứu giúp mình trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng, thế nhưng không cách nào sinh ra cảm giác như đối với Chu Tư Việt được.

Lấy lời Khổng Sa Địch nói, đấy chính là —— nhìn mặt.

Đình Tiễn không tin mình là một người nông cạn như vậy, hơn nữa nhìn đàn ông không nên nhìn mặt, tác phong làm việc mới chính là gốc rễ của một người.

Khổng Sa Địch lắc ngón tay, “Cậu thử tưởng tượng thử xem, nếu Lưu Tiểu Phong làm những chuyện mà Chu Tư Việt đã làm với cậu, thì cậu có cảm thấy quá phiền phức không?”

Vừa thử tưởng tượng, đúng là có thật.

Khổng Sa Địch vỗ tay một cái, kết luận lại: “Vậy không được rồi.”

Từ đầu đến cuối Đinh Tiễn không muốn thừa nhận, tình cảm của cô dành cho Chu Tư Việt lại có thể có nguyên nhân nông cạn thế sao?

Khổng Sa Địch cũng từng an ủi cô, “Đừng buồn nữa, con gái trong thời kỳ trưởng thành có ai không từng mê muội? Hơn nữa đâu có ai bảo đảm sau này Chu Tư Việt không tàn chứ, tớ có người chị, lúc đi học thích cậu hotboy trường đẹp trai thành tích giỏi, người lại phóng khoáng, có một đám vệ tinh theo đuổi, cũng có không ít cô em ngày ngày vì anh ta mà viết nhật ký thầm mến, bây giờ đi làm đã được ba năm, năm ngoái có gặp một lần trong lần họp lớp, ngờ đâu đã biến thành một thanh niên xã hội mồm thối, nhiều chị em cơm nước xong về nhà nôn ra cả, tự trách sao năm đó lại thích anh ta đến thế chứ. Cho nên đừng lo lắng quá, vẻ ngoài của bọn con trai đều chỉ dừng lại ở cấp ba, còn con gái thì không giống thế, nữ lên mười tám sẽ thay đổi, càng thay đổi càng nhìn ổn hơn, nói không chừng, tương lai có thể biến thành Chu Tư Việt theo đuổi cậu đấy, cậu tưởng tượng xem nếu có ông chú trung niên đầu hói bụng phệ miệng hôi răng vàng theo đuổi cậu thì cảm giác sẽ như thế nào.”

Ngày hôm đó Đinh Tiễn bị cảnh tượng này làm cho buồn nôn rất lâu.

Đương lúc ngẩn người, Lưu Tiểu Phong đã mỉm cười nhận lấy vở bài tập trong tay Đinh Tiễn.

Đinh Tiễn định nói không cần, nhưng tay Lưu Tiểu Phong nhanh hơn, đã bắt đầu phát mất rồi, cô chỉ đành khẽ lên tiếng: “Cám ơn.”

Tống Tử Kỳ buông tay ra, trước khi đi bỏ lại một câu rất nhẹ, từ góc của Đinh Tiễn nhìn sang thì giống hệt âm bụng, rất nhẹ, cô nghe không rõ, nhưng Chu Tư Việt lại nghe thấu mồn một.

“Cậu không xem cậu ấy là con gái, nhưng có người thì có đấy.”

Chu Tư Việt nhìn cô, mĩa mai cười hừ một tiếng, kéo ghế ra ngồi xuống, ghế phát ra một tiếng “két —— ” vô cùng chói tai.

Chẳng hiểu sao Đinh Tiễn lại có phần chột dạ.

Biểu cảm của Chu Tư Việt làm cô có cảm giác như bị bắt gian tại trận.

Lưu Tiểu Phong nhanh chóng phát hết, hai cuốn cuối cùng là của Chu Tư Việt và Đinh Tiễn, lúc cuốn vở đưa tới tay Đinh Tiễn, cô lại lần nữa nói câu cảm ơn, Lưu Tiểu Phong gãi gáy bảo, “Không cần khách khí, chỉ là chuyện thuận tay thôi mà.”

Nói xong rồi, Lưu Tiểu Phong còn liếc nhìn Chu Tư Việt, phát hiện đại thần đang làm đề thi toán, đã làm xong được ba đề rồi, giống như nhìn đề là biết được đáp án ngay vậy, chỉ cần liếc mắt một cái liền hạ bút viết, trong đó có đến mấy bài là phép nhân, thế mà cậu có thể ghi thẳng ra câu trả lời ở bên cạnh, ở bên mép bài chỉ chút số với số, cậu như thế thật sự làm Lưu Tiểu Phong nhìn đến ngây ngẩn.

Thật ra bình thường Chu Tư Việt không như thế, chỉ có khi không có ai ở bên cạnh thì cậu mới làm bài nhanh như vậy, Đinh Tiễn biết rõ điều này, bởi vì chỉ có cô mới biết cậu giải đề rất nhanh, lúc có người nói chuyện cùng thì cậu sẽ coi như giết thời gian mà từ tốn làm từng bài một, đầu tiên là để suy nghĩ kiến thức trong bài, thứ hai là không tạo cho người khác áp lực quá lớn.

“Cậu biết tính nhâm há?”

Mặc dù không muốn quấy rầy cậu làm bài, nhưng Lưu Tiểu Phong có chút giật mình, bèn bắt chuyện.

Chu Tư Việt cũng không ngắt đầu, chỉ biếng nhác gật đầu nói, “Ừ.”

Lưu Tiểu Phong thầm vỗ tay, hệt như một fan boy đứng bên cạnh nói chuyện: “Làm bài liên tục như vậy không mệt hả? Liệu có tiêu hao nhiều sức lực không?”

Không biết vì sao, mà Đinh Tiễn có trực giác rằng Chu Tư Việt của lúc này nhất định là không biết nói cái gì cho phải, trong lòng không nhịn được thay Lưu Tiểu Phong đánh trống, có gì hay đâu mà hỏi, người ta là học thần, chắc chắn khác hẳn chúng ta.

Quả nhiên nghe thấy người nào đó không mẫn không nhạt trả lời: “Cũng bình thường, nếu mệt thì lấy mấy bài đọc hiểu ra thả lỏng.”

“...”

“...”

Đinh Tiễn: “Lưu Tiểu Phong, mau học bài đi.”

“Được được, vậy tớ về chỗ trước đây.”

Mặc dù là như thế, nhưng Lưu Tiểu Phong vẫn rất khách khí sùng bái ra mặt nói lời tạm biệt với Chu Tư Việt, so với Hà Tinh Văn, nhất định cậu ấy chính là đồ ngọc ngậy thơ.

Lễ Quốc Khánh qua đi, kỳ thi chất lượng đã kết thúc, tiếp đến là bắt đầu kỳ thi giữa kỳ, lại là một trận chiến ác liệt nữa, Đinh Tiễn thật bội phục học sinh lớp trọng điểm này, mới vừa kết thúc kỳ kiểm tra chất lượng mà vẫn có thể tập trung chuẩn bị chiến đấu cho trận giữa kỳ.

Trong thời gian ấy Vuơ Khả Khả có mấy lần đi tìm cô, Khổng Sa Địch với cô ấy không hợp nhau, hai người mới gặp mặt đã chí chóa, cậu một câu tôi một câu, nói chuyện chằm chọc mĩa mai không chút nương tay, có điều trông hai người họ cũng rất vui vẻ, nên Đinh Tiễn cũng chỉ đứng cười.

Đình Tiễn thỉnh thoảng đi qua lớp mười mấy bận, lớp học buông thả, hai ba người chụm lại thành một nhóm đùa giỡn với nhau.

Ngày hôm đó, Đình Tiễn đi vệ sinh xong thì đứng trước cửa lớp mười nói chuyện với Vưu Khả Khả.

Vào lúc này, ở cửa lớp mười có một đám con trai thân hình cao to vây quanh, cười cười nói nói, xô xô đẩy đẩy, toàn là mùi mồ hôi.

Bỗng nhiên có người gọi: “Hà Tinh Văn.”

Trước cửa nam sinh nhiều, hai người che mất tầm mắt của Đình Tiễn, chỉ có thể thấy một đôi giày cũ nát màu đen bước từ nhà vệ sinh nam ra, đúng là đôi giày Hà Tinh Văn thường mang.

Cậu nam sinh ban nãy la lên đó hình như là bạn cùng bàn trước kia của Hà Tinh Văn, khoác bả vai cậu ta rồi giới thiệu với người khác: “Chao ôi, trước kia tao có nói với bọn mày rồi đấy, trạng nguyên trường bọn tao học lớp ba, Hà Tinh Văn.”

Có nam sinh nói: “Lớp ba? Không phải cùng lớp với Chu Tư Việt sao?”

Hà Tinh Văn không nhìn thấy Đình Tiễn, toàn bộ sự chú ý đều tập trung trên người đám nam sinh này, gật đầu nói: “Cùng một lớp.”

“Chu Tư Việt có phải là người chạy về nhì đó không?”

“Đúng thế, tuyển thẳng từ trường liên cấp, trước kia cùng lớp với đám Tưởng Trầm, bọn nó đều là nhà có tiền, còn gì nữa nhỉ? Nộp ba năm học phí để mua điểm, uống công chiếm chỗ trong lớp trọng điểm của người khác.”

Vưu Khả Khả quay đầu liếc nhìn, “Những người này đều thế cả, không ăn được nho thì chê nho xanh, đừng để ý tới bọn họ nữa.” Nói xong còn chỉ chỉ với cô: “Cái cậu đeo kính kia, hồi cấp hai chính là một côn đồ, bản thân cũng bỏ tiền mua điểm mà còn nói người khác.”

Đình Tiễn quay đầu lại, nam sinh kia đeo kính có dây, hai tròng mắt lồi to như ếch, ghen tị đã khiến tướng mạo cậu ta trở nên vượn vẹo.

“Chu Tư Việt?”

Thanh âm quen thuộc vang lên, là Hà Tinh Văn.

“Đúng thế.”

Hà Tinh Văn đẩy kính, nói: “Tôi và cậu ta tiếp xúc không nhiều, hình như rất giỏi toán, nhưng bạn học lớp tôi đều nói cậu ta lúc nào cũng tự cho mình là đúng, còn thích giả vờ hiểu trong khi không hiểu gì, lần trước giảng sai bài còn cho câu trả lời sai nữa chứ.” Vừa dứt lời, cậu ta làm bộ như vô tội, buông tay ra: “Đều tôi cũng không biết, toàn nghe người khác nói cả.”

Lời này vừa nói ra, cậu ếch kia càng thêm khinh miệt, cứ như đạt được khoái cảm làm tổn hại Chu Tư Việt từ người khác vậy.

Thì ra thích tám chuyện không chỉ có con gái.

Thì ra con trai cũng có lòng ghen tị.

Đáng tiếc lúc ấy hai tay Đình Tiễn trống trơn, cô rất tự tin, nếu như lúc ấy trong tay cô có bất cứ vật gì, cô sẽ không chút do dự mà đập vào bộ mặt đối trá của Hà Tinh Văn, hung hăng mắng thêm một câu ——

Cái con mẹ nó chứ, cậu đang nói bản thân mình đấy hả?

Có điều con người ta vào lúc tức giận tột cùng thì bỗng bình tĩnh một cách khó hiểu, không chỉ như vậy, cô còn giữ bị Lưu Khả Khả muốn xông

lên tranh luận lại, cho cô ấy cái nhìn “hãy tin mình”.

Thật kỳ lạ, rõ ràng bình thường thoạt nhìn chỉ là một nữ sinh nhát gan, lại cho cô nàng cảm giác an toàn đầy khó hiểu, Vuư Khả Khả như ma xui quỷ khiến mà gật đầu.

Đình Tiễn trở về lớp học.

Chu Tư Việt gác chân ngồi tại chỗ nói chuyện với Tống Tử Kỳ, thỉnh thoảng cúi đầu cười cười, áo thun rộng lớn bị gió thổi áp vào cơ bụng cứng rắn, nơi đó bằng phẳng không có lấy một miếng thịt thừa nào.

Bên ngoài là chiếc áo khoác màu đen, có mũ kèm khóa kéo, có cả kí hiệu adi.

Tống Tử Kỳ: “Mấy ngày trước tao gặp ông mù họ Lý coi bói kia, nghe nói lại trở về, tao để cho ông ta tính một quẻ, mà đoán xem ông ta nói gì?”

Chu Tư Việt: “Nói thế nào?”

“Nói sau này tao có cặp sinh đôi đấy!”

Chu Tư Việt cong môi, thái độ qua quít: “Lợi hại thật.”

Đình Tiễn đi tới chỗ ngồi ngồi xuống, Tống Tử Kỳ cố ý nói: “Tư Việt, nếu không tao để ông Lý xem cho mà nhá, để xem sau này mà sinh đôi hay sinh ba? Nghe nói con gái mộng to dễ sinh lắm! mà phải xem cho chuẩn.”

Kết quả bị Chu Tư Việt cười mắng đập một phát.

Không còn Tống Tử Kỳ phiền phức kia, bầu không khí nhanh chóng yên tĩnh trở lại, Chu Tư Việt liếc nhìn cô: “Sao ngày nào con gái các cậu cũng căng thẳng ra mặt thế?”

“Các cậu?”

Chu Tư Việt nghiêng đầu chỉ sang Khổng Sa Địch.

Đình Tiễn theo đó nhìn qua: “Cậu ấy làm sao vậy?”

Chu Tư Việt: “Lưu Giang gọi lên nói chuyện, lúc về liền thế rồi, chắc là nói điều khó nghe.” Rồi cậu xoay đầu lại nhìn cô: “Còn cậu đi vệ sinh thì sao đấy?”

Đình Tiễn nặn ra một nụ cười: “Không có gì, vẫn bình thường.”

“Ở chỗ tôi thì đừng có che đậy gì hết, cậu có chuyện gì mà tôi không biết hả? Trên mặt đều hiện lên hết.”

Thế ư, vậy cậu biết tư thích cậu không?

Cậu biết không hả?! Đồ ngốc!

Cậu giơ tay lên, “Không nói thì thôi, tôi coi như bà dì của cậu đến sớm vậy.”

“...”

“Sao cậu biết lúc nào bà dì của tôi đến?” Đình Tiễn dựng lỗ tai lên.

Cậu trầm ngâm một tiếng: “Không chắc chắn lắm, có điều mỗi tháng đều có mấy ngày tính tình rất nóng nảy.”

“... Cậu là đồ biến thái.”

Đình Tiễn mắng.

Chu Tư Việt bật cười ha hả, để lộ hàm răng trắng tinh, bả vai liên tục run lên vì cười.

Ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở, chiếu rọi lên bàn ghế trong phòng học, hiện lên ánh sáng vàng vàng, trên bàn ghế là thiếu niên mà cô thích, Chu Tư Việt như thế càng trở nên chói lọi hơn, tràn vào đáy lòng hư không của cô.

Người như vậy, tớ không bảo vệ cậu ấy thì bảo vệ ai đây?

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Tôi Coi Như Bà Dì Của Cậu Đến Sớm Vậy (2)

Trưa hôm nay, Đinh Tiễn và Khổng Sa Địch cùng ăn ở canteen, Vuưu Khả Khả bưng khay đồ ăn đi đến, vừa mới đặt khay xuống thì Khổng Sa Địch nhìn cô nàng hét lên: “Nhiều chỗ trống thế sao cậu không ngồi mà lại cứ ngồi ở đây hả?”

Vuưu Khả Khả mặc kệ cười một tiếng, nghiêng đầu nói: “Tôi thích đấy.”

Khổng Sa Địch ném đũa đi: “Ôi chao, cái cậu này...”

Vuưu Khả Khả coi thường cô, gấp một miếng cánh gà đặt vào bán Đinh Tiễn, cười: “Ăn nhiều vào, sao cậu ăn có được tí đó thế, hèn gì gãy vậy.”

Đinh Tiễn chưa kịp phản ứng gì thì Khổng Sa Địch đã không vui, cũng gấp một miếng đùi gà bỏ vào bát Đinh Tiễn, châm biếm cô nàng: “Cánh gà đó thì có gì nhiều chứ, ăn đùi gà đi.”

Vuưu Khả Khả lại gấp cái khác.

Khổng Sa Địch không chịu thua, bừa bừa gấp liền mấy miếng.

Cậu tới tôi đi, chỉ trong chốc lát, trước mặt Đinh Tiễn đã chất đầy một núi nhỏ.

“...”

Tống Tử Kỳ và Chu Tư Việt ở phái sau bưng khay đồ ăn đến.

Bọn họ đến trễ nên phòng ăn đầy người là người, Tống Tử Kỳ bèn cầm hộp cơm riêng của mình lại ngồi xuống gần Khổng Sa Địch, Chu Tư Việt quét nhìn vị trí, cầm khay đồ ăn ngồi cuống cạnh Đinh Tiễn, không nói một lời bắt đầu và cơm.

Khổng Sa Địch xách tai Tống Tử Kỳ: “Sao hôm nay không ăn chung với Tưởng Trầm?”

Tống Tử Kỳ đau đớn hít một hơi: “Nhẹ chút thôi, Tưởng Trầm không đi học, xin nghỉ rồi.”

Chợt Đinh Tiễn nhớ lại quả bí ngô kia, liền nhìn sang Chu Tư Việt bật thốt: “... Không phải cậu ta... gì đó chứ?”

Chu Tư Việt ngẩng đầu lên khỏi bát cơm nhìn cô, khó hiểu: “Gì đó?”

“Không phải cậu ta cạo tóc rồi à?”

Chu Tư Việt phì cười: “Cậu tưởng đàn ông yếu đuối lắm hả, chỉ chút chuyện này thì có thể làm gì được, trong nhà cậu ta có việc nên xin nghỉ rồi.”

Con trai trong tuổi dậy thì đều tự xưng mình là đàn ông, khiến người ta có cảm giác an toàn gấp bội.

Bỗng Tống Tử Kỳ nhìn sang Vưu Khả Khả im lặng này giờ, “Người đẹp này là ai thế, sao không giới thiệu với người ta vậy.”

Vừa dứt lời thì Tống Tử Kỳ tru lên một tiếng thảm thiết như heo bị làm thịt, hét lên với Khổng Sa Địch: “Cậu có bệnh hả! Đạp tôi làm gì?”

Tiếp đến lại một cước.

Tống Tử Kỳ xù lông, giật đuôi ngựa của Khổng Sa Địch, “Cậu bị bệnh hả?”

Khổng Sa Địch lại dẫm thêm cái nữa, “Cậu mới có bệnh ấy!”

“Không phải cậu hết ngồi cùng bàn với tôi nên nhớ tôi đấy hả? Khổng Sa Địch?”

“Nhớ con mẹ cậu!”

Đình Tiễn liếc nhìn Vưu Khả Khả, khẽ kéo áo Chu Tư Việt.

Thiếu niên đang và cơm cũng chẳng ngẩng đầu, “Gì đấy?”

Đình Tiễn ngửa người ra sau, để lộ mặt của Vưu Khả Khả, “Đây là Vưu Khả Khả, lớp mười.”

Chu Tư Việt nhìn Đình Tiễn, miệng từ tốn nhai cơm, ánh mắt quét trên người Vưu Khả Khả hai giây rồi lễ phép: “À, chào cậu.”

Quả thật trên người Chu Tư Việt có luồng sức lực bắt bí người ta, có điều cô nàng Vưu Khả Khả này khá tinh tường, chỉ một bữa ăn đã nhìn ra đầu mối.

“Chào cậu Chu Tư Việt, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Chu Tư Việt cười, nhổ xương cá trong miệng ra, không tiếp lời mà vờ liền ba đũa hết cơm, rồi cầm khay đứng lên rời đi, cũng chẳng đợi Tống Tử Kỳ, trực tiếp bỏ lại một câu: “Tao về lớp trước đây.”

Ăn xong cơm trưa.

Ba cô nàng đi quanh sân trường một vòng cho tiêu cơm, Khổng Sa Địch vẫn như thường lệ kiểm chuyện với Vưu Khả Khả, “Cái cậu này sao lại phiền thế chứ, đi đâu cậu cũng đi theo là sao.”

Vưu Khả Khả chẳng thèm để ý: “Tôi đi với Đinh Tiễn chứ không phải đi với cậu, nếu cậu cảm thấy phiền thì cậu tự đi đi.”

Dựa vào đâu mà tôi đi hả, lời này đã chọc tức Khổng Sa Địch.

“Cậu!”

Vưu Khả Khả chấp hai tay ở sau lưng, vẫn cứ đi tiếp, cúi người khiêu khích nói: “Khổng Sa Địch này, cậu ghét tôi như thế, không phải là vì tôi đẹp hơn cậu đấy chứ? Sợ tôi cướp bạn trai cậu đấy à?”

“Xí!”

Có câu gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Khổng Sa Địch có thể khắc Tống Tử Kỳ, Vưu Khả Khả lại có thể khắc Khổng Sa Địch, cô nàng rất hay bị Vưu Khả Khả chặn họng không nói tiếp được, bình thường sức chiến đấu của Khổng Sa Địch ở trước mặt Đinh Tiễn rất mạnh bạo, nhưng đến khi đứng trước mặt Vưu Khả Khả thì phát huy còn chưa tới năm mươi phần trăm nữa.

“Dù sao sau này cậu cũng đừng đến tìm bọn này nữa.”

Khổng Sa Địch gắt giọng nói.

Vưu Khả Khả: “Tôi cứ đến tìm đấy, thì sao nào...” Nói rồi còn cố ý chọc tức cô, “Tôi không chỉ tìm mỗi các cậu, mà tôi còn tìm Chu Tư Việt, tìm cái cậu Kỳ gì đấy.”

Khổng Sa Địch nổi điên, xắn tay áo muốn xông đến chửi lộn thì bị Đinh Tiễn im lặng nãy giờ kéo lại, “Được rồi, cậu đừng làm ầm nữa, cậu về lớp trước đi.”

Trên sân trường giữa trưa, mặt trời đứng bóng, ánh nắng rơi rải loang lổ trên đường mòn.

Tóc Đinh Tiễn hơi ngả vàng, dưới ánh nắng rực rỡ lóe lên tia vàng, vóc dáng gầy nhỏ, thâm hạ quyết tâm, “Khả Khả, chúng ta tìm chỗ nói chuyện chút đi.”

Vưu Khả Khả cười nhẹ: “Được.”

...

Vừa nãy ở trên đường, Đinh Tiễn vẫn còn đang nghĩ, nếu Vưu Khả Khả biết cô cũng thích Chu Tư Việt thì phải làm sao đây?

Cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình, hay là hai người sẽ trở mặt triệt để với nhau, hay sẽ là bình tĩnh nói với cô, cạnh tranh công bằng.

Có điều cô không ngờ đến cảnh tượng trước mắt mình đây.

Không Sa Địch bị cô xúi về lớp, còn hai người đi đến sân đá bóng.

Trên sân trống trơn, ngay cả một người chạy bộ cũng chẳng có, sân bóng xanh mướt, cỏ cây bị phơi nắng như nhũn cả ra, héo rũ cả.

Đột nhiên Đinh Tiễn có cảm giác.

Đây đúng là nơi thích hợp để tỏ tình.

Một cơn gió lớn cuốn lá thu phiếm vàng rụng xuống, Vưu Khả Khả đi ở phía trước, bỗng xoay người lại nói với cô: “Không có ai rồi, nói ở đây đi.”

Thế là, tại khoảng sân nhuộm vàng giữa ngày trời thu, cô bầu bạn cùng gió, nói ra suy nghĩ không nên có kia.

“Xin lỗi cậu.”

“Vì sao lại xin lỗi?” Vưu Khả Khả híp mắt nhìn cô, khoanh hai tay trước ngực: “Thích cậu ấy, là cậu có lỗi với ai à?”

Đình Tiễn nhìn cô, ánh mắt mê man.

Vưu Khả Khả buông tay, vung ra sau mím cười: “Được rồi, nên xin lỗi là tớ mới đúng, trước kia cũng là tớ lừa cậu, thật ra đúng là lúc trước muốn mượn cậu để tiếp cận cậu ấy, nhưng sau đó mới phát hiện, cậu vui hơn cậu ấy, hơn nữa trưa nay ăn cơm tớ cũng đã nhìn ra rồi, dù trên người cậu ấy có cái kiểu bắt chẹt người ta, nhưng tớ thật sự không thích người cao ngạo lạnh lùng vô vị như thế.”

Đình Tiễn giải thích: “Thật ra cậu ấy cũng thú vị lắm, cậu tiếp xúc nhiều là biết —— “

“... Thôi bỏ đi, tớ thích cái kiểu con trai la hét om sòm như Tống Tử Kỳ hơn.”

“... Không không không, Tống Tử Kỳ cũng không được.”

Hai mắt Vưu Khả Khả tóe lửa, dọa cô sợ hãi: “Tớ không cướp người của cậu, nhưng không nói là sẽ không cướp người của Khổng Sa Địch.”

“... Cậu đừng mà.”

Đình Tiễn gằn như bật khóc.

Vưu Khả Khả cười một tràng dài, “Được rồi, không đùa cậu nữa.” Rồi nắm lấy vai cô nói: “Cậu tự tin lên đi, thật ra thì cậu cũng rất đẹp đấy, cắt tóc mái là được. Trán rộng quá.”

“...”

Hình như câu này nghe hơi quen?

“Nhất định cậu và Không Sa Địch sẽ trở thành bạn tốt.” Đinh Tiễn nói.

Vưu Khả Khả khinh thường ngắt lời.

Quay về lớp học.

Đinh Tiễn vừa định ngồi xuống thì bên tai vang lên giọng nói đặc sệt chất Bắc Kinh, “Cậu đợi lát đã.”

Hả?

Chu Tư Việt quay sang kéo ghế cô ra, dồn cô vào trong góc tường, còn mình thì như nhị đại gia ngồi dựa ra sau ghế, hất cằm với cô, ra hiệu cô ngồi đi.

Dáng vẻ này là muốn hội thẩm đấy hả?

Đinh Tiễn ngồi xuống, muốn lén lút kéo ghế về lại cạnh bàn.

Nhưng lại bị cậu đưa chân ngăn lại, chân dài đặt dưới bàn cô, đuôi lông mày nhướn lên, vẻ mặt lạnh lùng, không cho phép cô kéo ghế.

Được thôi, chân cậu dài, cậu có quyền.

Đinh Tiễn ngoan ngoãn kéo ghế về lại, tay đặt trên đầu gối, có nề nếp nghe giảng.

Chu Tư Việt: “Vưu Khả Khả đó là gì thế hả?”

“... Cô ấy là bạn tôi.”

Cậu lạnh lùng châm biếm: “Đưa thư tình hộ người ta là thành bạn hả?”

Ôi chao, sao cậu biết được mấy thứ quanh co trong đó?

Thật ra trước đây tình cảnh giống ban nãy ở canteen cũng đã xảy ra một lần, đó là vào hồi lớp chín, lúc ấy cậu vừa nhận được giải thưởng toán học cấp quốc gia, đối phương là ai cậu không nhớ, họ tên mặt mũi đều không có ấn tượng, nhưng quan hệ của Tường Trầm và nữ sinh kia rất tốt, nói rất sùng bái Chu Tư Việt, muốn làm quen với cậu.

Tường Trầm lại ỷ vào việc bản thân có quan hệ tốt với cậu nên đồng ý, còn hẹn ngày hôm sau cùng ăn ở canteen.

Lúc ăn cơm, Tường Trầm nghĩ trăm phương ngàn kế dẫn dắt sự chú ý đến trên người nữ sinh kia, nữ sinh nói mình cũng thích toán, Chu Tư Việt liền tùy tiện hỏi hai câu nhưng lại khiến người ta bối rối, cậu cũng chỉ cười cười, cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa, mau chóng ăn cơm rồi rời đi.

Thật ra nếu đặt vào lúc bình thường thì cậu không phải người như thế, cậu quen nhiều người lại khiêm tốn, người khác thích nói chuyện với cậu, cậu lại càng thích nghe người khác nói chuyện mà cậu không biết, coi như bổ sung vào kho tàng kiến thức, trời nam đất bắc, trò chuyện cũng phải được đôi ba câu.

Có điều cậu rất ghét cái kiểu cố tình tiếp cận này, lại càng không thích có người làm mối cho cậu.

Đặc biệt là Đinh Tiễn đây, cậu cứ tưởng cô nàng này ngốc nghếch, đầu óc khuyết não, nhưng dù gì cũng không khuyết tâm.

Chu Tư Việt không khách khí trực tiếp nói thẳng.

“Trước kia không phát hiện ra đấy, thì ra cậu thích làm mối đến vậy. Tôi không có hứng thú với Vưu Khả Khả kia, cậu đừng có bắc cầu giạt dây lung tung cho tôi nữa, nghe không?”

Đinh Tiễn gật đầu như già tôi.

Thấy cậu có vẻ dụi đi, cô liền kéo ghế sang truy hỏi: “Vì sao thế, Vuur Khả Khả đẹp thế mà?”

Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cô, “Người xinh đẹp nhiều như thế, bộ phải thích hết à? Không lẽ gặp một người yêu một người?”

Đình Tiễn giả vờ vỗ tay: “Không nhìn ra đấy, thì ra cậu một lòng đến vậy.”

Chu Tư Việt hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường, cúi đầu làm bài tiếp, Đình Tiễn ngồi bên cạnh lại nhìn hoa quế ngoài khung cửa, bất chợt nghĩ, cậu mà thích một người thì sẽ như thế nào nhỉ?

Hắn là chiều chuộng lắm.

Giai đoạn tiếp theo chính là chuẩn bị chiến đấu cho kỳ thi giữa kỳ.

Đình Tiễn làm thử mấy tờ đề thi, hiệu quả đều không lý tưởng lắm, gần đây nửa học kỳ này cũng không biết đang làm gì nữa, phát hiện có rất nhiều bài tập chưa làm, cô lại nhìn san Chu Tư Việt bên cạnh đang bàn bạc với Tống Tử Kỳ xem thi giữa kỳ xong sẽ đi đâu chơi, lập tức bi thương mọc thành bụi, vì sao cậu ấy không bị ảnh hưởng chút nào thế.

Khổng Sa Địch huých một cái, “Đi chung nhé, thi giữa kỳ xong chúng ta đi chơi bi da được không?”

Tống Tử Kỳ gật gù, “Được đấy! Để cho các cậu mở mang kiến thức, thế nào là vua Snooker của Yến Tam.”

Chu Tư Việt: “Sao cũng được.”

Khổng Sa Địch chạy đến cạnh Đình Tiễn đang gục mặt xuống bàn, khoác vai cô nói: “Đi cùng nhé được không?”

Đình Tiễn thở dài, kéo tay cô ấy xuống, “Tớ không biết đánh.”

Khổng Sa Địch: “Tớ cũng không biết mà, dù sao đến lúc đó cậu thấy
banh thì thọc mấy phát là được. Sợ gì.”

Tống Tử Kỳ hét ầm ĩ: “Cậu như vậy không được, tôi không đánh với
cậu.”

“Xí, nói cứ như tôi muốn đánh với cậu ấy.” Khổng Sa Địch trả đũa.

Đinh Tiên còn định nói gì đấy.

“Đi đi, tôi dạy cậu đánh.”

Đinh Tiên nghe tiếng quay đầu lại.

Chu Tư Việt nhàn tản ngồi dựa vào lưng ghế, một tay vòng ở trước
ngực, một tay mất tự nhiên sờ chóp mũi.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Trăm Cần Người Có Ích Gì Nữa? (1)

Edit: LuChan | Beta: Qin zồ

Đình Tiễn đồng ý đi.

Gần tới giữa kỳ, tất cả các lớp học đều lan tràn bầu không khí đầy căng thẳng, hệt như mỗi người đều mang theo một cây đao bên mình, siêng năng mài dũa đến mất ăn mất ngủ, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị ra chiến trường chém giết phần đầu.

Vào lúc nguy cấp này, Đình Tiễn bỗng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng —— hình như cô bị cận thị rồi.

Có lẽ là bắt đầu từ tiết toán nào đó, trên bảng đen chẳng chịt chữ số, mỗi lần nhìn cô đều phải rướn cổ lên không khác gì vọt dò đầu, híp mắt nhìn mới có thể thấy rõ.

Dần dà, chuyện viết bài trên bảng trở nên rất tốn sức.

Chu Tư Việt lại không thích ghi chép, cô muốn bỏ sung chỗ thiếu cũng không biết tìm ai.

Buổi tối về nhà ăn cơm, Đình Tiễn nói chuyện đi cắt kính với Diệp Uyển Nhàn, Diệp Uyển Nhàn bưng bát, quét mắt nhìn cô, gắp cánh gà vào chén Đình Tuấn Thông rồi hỏi ngược lại: “Mày bị cận thị rồi à?”

Đình Tiễn gật đầu.

Diệp Uyển Nhiên quăng đũa đi, mắt kiên nhẫn: “Đã dặn mày nhiều rồi, bình thường đừng có đọc sát sách như thế, hại mắt lắm, mà mày không chịu nghe, vốn mày đã chẳng đẹp gì rồi, bây giờ lại đeo mắt kính, để xem ai có thể nhìn trúng mày.”

Có bà mẹ nào lại chê con mình xấu xí không?

Nhưng có mấy lời nghe riết cũng tổn thương, có lẽ Diệp Uyển Nhiên biết rõ Đinh Tiễn nhẫn nhục chịu đựng, cho nên nói chuyện cũng không cố kỵ gì.

“Mày ngồi hàng mấy?” Diệp Uyển Nhiên hỏi.

“Hàng sáu.”

Diệp Uyển Nhiên không ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: “Nói với thầy giáo đổi đến hàng đầu ngồi, có cận cũng không cần đeo kính, gần đây bận rộn công việc không thể đi mua mắt kính với mày.”

Là không muốn bỏ tiền ra mua thì có.

Đinh Tiễn không nói gì thêm, cúi đầu xuống ăn hai bát cơm rồi trở về phòng.

Cô không muốn đổi chỗ, nhưng Diệp Uyển Nhiên đã tỏ thái độ rồi, ngày hôm sau đi học Đinh Tiễn vẫn không thấy rõ, ngay cả mấy ví dụ mẫu thầy giáo bộ môn toán viết trên bảng cũng nghe không hiểu, chưa kịp chép xong thì đã bị người ta lau sạch.

Người đầu tiên phát hiện ra vấn đề vẫn là Chu Tư Việt.

Nghỉ trưa hôm nay, Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ đá banh đến độ cả người đầy mồ hôi mới trở về, nhìn thấy Đinh Tiễn nằm một chỗ coi đề bài,

một bài làm rất đơn giản vậy mà trên tờ giấy nháp vẽ đầy biểu đồ, cứ như là không hiểu.

Chu Tư Việt không nhìn nổi nữa, ném quả bóng ra phía sau rồi cầm chai nước trên bàn lên, dốc ngược hai ngụm, đóng nắp chai, giọng nghiêm túc: “Đề này mà cậu còn không biết làm hả?”

Đình Tiễn gục mặt xuống bàn, miễn cưỡng gật đầu.

Chu Tư Việt thấy thái độ cam chịu của cô như vậy thì càng tức giận hơn, cầm chai nước gõ lên đầu cô một cái: “Tôi nghĩ cậu đừng thi kỳ thi giữa kỳ này nữa, đến bài này cũng không làm được, ngộ nhờ thi được kết quả quá thảm thương, tôi sợ cậu không còn tự tin để sống mất.”

“...”

Đình Tiễn không để ý tới cậu, tiếp tục vẽ biểu đồ trên giấy nháp, lòng cũng lạnh phân nửa: “Dĩ nhiên kiểu học thần như cậu không hiểu được rồi.”

Chu Tư Việt giật giật cơ miệng, cầm bài thi của cô lại: “Được rồi, đừng có tự oán giận nữa, lại đây, tôi nói lại một lần cho cậu, thầy giáo đã giảng bài này nhiều lần rồi, cậu không nghe à?”

Đình Tiễn ngoan ngoãn lại gần, “Tôi có nghe, chẳng qua là nghe không hiểu...”

Lại một cái cốc đầu, “Nghe không hiểu, vậy sao không hỏi?”

“Tôi thấy gần đây cậu bận quá, sợ làm phiền tới cậu.”

Quả thật gần đây lớp thi đấu dự tuyển của Chu Tư Việt có cường độ quá lớn, không chỉ học thêm cuối tuần, ngay cả buổi tối Dương Vi Đào cũng kéo cậu đi làm đề, mặc dù sang năm mới có thể tham gia tranh giải, nhưng Dương Vi Đào lại có kỳ vọng rất lớn vào Chu Tư Việt.

“Cậu đừng có lo cho tôi, lo bản thân cậu trước đi đã.” Thiếu niên nói nhỏ một câu.

Không quá hai ngày, Chu thiếu gia phát hiện có gì đó sai sai, ăn cơm trưa xong thì kéo Đinh Tiễn trở về lớp học, ấn người xuống băng ghế, còn mình thì ôm tay đứng dựa vào khung cửa sau, nói thẳng vào trọng điểm: “Có phải cậu không nhìn thấy bảng đúng không?”

Đinh Tiễn thở dài, “Nhìn có hơi nhòe, trong giờ của mấy thầy cô khác thì tôi có thể nhìn thấy, chỉ có toán với văn là chịu, chữ của cô Chiêm và thầy Dương hơi nhỏ, nhìn khá tốn sức.”

Chu Tư Việt cúi đầu liếc cô.

“Nói với mẹ cậu chưa?”

Đinh Tiễn cúi đầu đáp, “Nói rồi.”

“Bà ấy nói thế nào?”

“Tạm thời không có thời gian dẫn tôi đi làm kính, bảo tôi nói với thầy giáo, trước mắt đổi chỗ ngồi.”

“Bản thân cậu muốn sao?”

Chu Tư Việt kéo ghế ra ngồi xuống, xoay sang cô.

Dĩ nhiên không muốn rồi.

“Không phải cậu có tiền để dành à?”

Cô không muốn động tới số tiền kia, nhất định qua một thời gian ngắn nữa Diệp Uyển Nhân sẽ dẫn cô đi, nếu như mình âm thầm đi thì cũng sẽ bị Diệp Uyển Nhân hỏi tiền ở đâu ra, chắc chắn không thể tự mình cắt được rồi.

Chu Tư Việt có vẻ cũng hiểu được, gật đầu với cô nói: “Biết rồi.”

Nói rồi xách cặp đứng lên.

“Cậu đi đâu vậy?” Đinh Tiễn la lên với bóng dáng cao lớn đang rời đi kia.

“Nhà vệ sinh.”

Thiếu niên được ánh mặt trời chiếu rọi vẻ lười biếng.

Đi nhà vệ sinh mà mất cả buổi nghỉ trưa.

Lúc Chu Tư Việt quay lại thì cầm trên tay một cuốn sổ, Đinh Tiễn mới vừa tỉnh ngủ, nhìn thấy cậu cất sổ vào học bàn, ném ly trà sữa cho cô, lạnh giọng bảo: “Đi ngang qua nên tiện tay mua.”

Đinh Tiễn lim dim buồn ngủ, đầu óc xoay chuyển chậm chạp, chỉ ngây ngốc nhìn ly trà sữa trên bàn.

Phải một lúc lâu sau mới nhận ra, cần cảm ơn cậu.

“Cám ơn.”

Chu Tư Việt nhếch môi, “Không dám.”

Nghỉ trưa kết thúc, Đinh Tiễn tỉnh ngủ dựa vào tường uống trà sữa, cắn ống hút, hút một lúc rồi nhả ra, y hệt chú mèo nhỏ, mắt nhìn thẳng cậu chàng đang làm bài tập bên cạnh.

Khổng Sa Địch nhào tới che khuất tầm mắt của cô, tiểu cô nương nằm sát bên tai cô, thấp giọng nói: “Nếu còn nhìn nữa là con mắt lòi ra luôn đấy.”

Đinh Tiễn kinh hãi, bất giác đỏ mặt, ngượng ngùng cúi thấp đầu, hận không thể tìm được kẽ hở dưới đất để chui vào.

“Cậu ấy đưa trà sữa cho à?”

Khổng Sa Địch dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nằm trên người cô mà nói.

Đinh Tiễn gật đầu.

Khổng Sa Địch cười vui vẻ hơn: “Tớ biết ngay mà, đồ nha đầu thói này.”

“Sao? Ngọt không?”

Đinh Tiễn lại gật đầu lần nữa.

Cô không biết thế nào mà cả buổi trưa ngày đó, chỉ cần nghĩ đến lúc cậu đi ngang quán trà sữa, nhớ đến mình, thì trong lòng còn ngọt hơn so với mật, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Khổng Sa Địch nói, cô gái trẻ à, biểu hiện của cậu đây chính là dậy thì đấy.

Đinh Tiễn vờ nghiêm túc đuổi Khổng Sa Địch đi, nhưng trong lòng lại vì ly trà sữa nàu mà bắt đầu dờn sóng lấp biển, ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, lại lần nữa tâm tình bị chôn vùi.

Buổi tối tan học.

Đinh Tiễn vẫn đang đắm chìm trong cách giảng quá nhanh của Dương Vi Đào, thì bất chợt Chu Tư Việt ném cuốn sổ cho cô, cô nghi hoặc nhìn sang, “Cái gì đây?”

Chu Tư Việt cũng chẳng ngẩng đầu mà chỉ thu dọn sách vở bỏ vào cặp: “Ghi chép đấy, cậu chỉnh sửa lại đi, tôi chỉ ghi lại trọng tâm thôi, xem không hiểu thì hỏi lại.”

Nói rồi khoác cặp lên vai, cũng không chờ cô đáp lời mà đã cùng Tống Tử Kỳ đi ra ngoài.

Đình Tiễn nhìn cuốn sổ đến gần người.

Khổng Sa Địch sửa sang lại đồ rồi qua gọi Đình Tiễn cùng trở về, thấy cuốn sổ trên bàn, muốn cầm lên xem thì bị Đình Tiễn dè lại.

Khổng Sa Địch nghi ngờ nhìn cô: “Cậu cuống cái gì đấy?”

Đình Tiễn lắc đầu.

Khổng Sa Địch ghét bỏ nhìn cô: “Cuốn sổ này xấu quá đi.”

Đình Tiễn nhìn kỹ mặt bìa màu xanh lá, quả thật rất xấu, đúng là thẩm mỹ của con trai.

Cô vội vã cất sổ vào cặp: “Đi thôi, về nhà nào.”

“Thần thần bí bí cái gì không biết.”

Về đến nhà, Đình Tiễn vội vã ăn hai bát cơm rồi trốn trong phòng, nghiên cứu cuốn sổ Chu Tư Việt đã đưa.

Đêm khuya.

Ngoài cửa sổ bóng người thưa thớt, bóng cây lay động.

Cậu ghi chú rất đơn giản.

Nội dung một tiết thì không ghi nhiều, nhưng điểm chính đều được cậu đánh dấu lại, Đình Tiễn chép tất cả nội dung lại vào vở mình, hơn nữa

còn dùng bút đỏ đánh dấu.

Đúng là so với bình thường mình chép lấy chép để thì tiết kiệm sức hơn nhiều.

Chữ Chu Tư Việt rất đẹp, cứng cáp có lực, nét chữ hằn lên trang giấy, cũng có khi viết ẩu qua loa, rồng bay phượng múa, có lúc viết vờ ẩu quá còn bị Chiêm Văn Lệ trừ mấy điểm.

Nhưng khi cậu nghiêm túc thì viết chữ rất đẹp.

Trước khi ngủ, Đinh Tiễn ôm cuốn sổ vừa xấu vừa xanh nằm lên giường cẩn thận lật xem, bất tri bất giác ngủ quên.

Buổi sáng tỉnh dậy, cô mới phát hiện mấy trang trong cuốn sổ bị đè nhăn nheo.

Đinh Tiễn đặt trong học bàn đè lên cho đến tận trưa mà cũng không thể làm phẳng lại, được trong giờ anh vắng, Chu Tư Việt muốn lấy lại sổ, Đinh Tiễn đưa sổ ra, “Hôm qua vô tình làm đè mất.”

Có điều trông Chu Tư Việt không quan tâm mấy, mở sổ ra, “Hiểu cả chứ?”

Đinh Tiễn gật đầu, “Hiểu.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, bầu không khí hài hòa, Chu Tư Việt ném cuốn sổ lên bàn, người dựa ra sau ghế, một tay chống lên bàn, nhướn mày cười nói: ‘Được rồi, đã vui chưa?’

“Tôi... có không vui đâu.”

“Thôi đi, mấy người trước còn sa sầm mặt mày, tôi còn tưởng bản thân đả tộ gì với cậu chứ.”

Cậu đổ người về phía trước, lần nữa tập trung vào bài thi của mình: “Không nói chuyện với cậu nữa, giúp tôi canh Ngu Thục Quân giùm cái, hôm qua vì chép bài cho cậu mà tôi còn chưa giải xong đề của mình đây.”

“Yên tâm, trong vòng hai mét sẽ nhắc cậu.”

Chu Tư Việt: “Ngoan.”

Trong thời gian này hai người rất ăn ý với nhau, Chu Tư Việt giúp cô ghi chép, làm “mắt kính” của cô; Đinh Tiễn thì che chắn cho cậu trong tiết, làm ra đa của cậu.

Có một lần ra đa mất tác dụng, Ngu Thục Quân đã sắp đến trước mặt Chu Tư Việt mà Đinh Tiễn còn chưa kịp phản ứng, Chu Tư Việt bị bắt tại chỗ, có điều từ trước đến giờ Ngu Thục Quân rất thích Chu Tư Việt nên cũng không làm khó cậu, chỉ nhắc nhở cậu hai câu rồi bảo cậu cất đề thi đi.

Chu Tư Việt ít khi làm trái lời giáo viên, cũng rất nghe lời cất đề đi.

Hết tiết, hai người diễn trò chịu đòn nhận tội.

“Vi thần sai rồi, do lúc này đã phân tâm, cầu tha thứ.”

Đinh Tiễn chu môi, dùng ngón tay làm bộ dạng đầu gối, bắt chước “quỳ xuống” nhận lỗi với cậu.

Chu Tư Việt lắc đầu, dáng vẻ đau lòng ôm đầu: “Trẫm cần người có ích gì nữa!”

Ngón tay Đinh Tiễn lại gập hai cái, “Vi thần biết sai rồi.”

Diễn đến cuối màn thì chính cả hai tự bật cười, giữa trưa ánh nắng vàng rộ, Đinh Tiễn như trông thấy cầu vồng đã lâu không gặp, cô chột bưng bình, thì ra trong độ tuổi có thể tùy ý không gò bó gì này, mới gọi là thanh xuân.

Không cam lòng, mắt mát, vui sướng, thỏa mãn.

Trăm sắc thái mọc um tùm.

Thời gian dần bước vào tháng mười hai, mùa đông tới, gió bắc như lưỡi trợt.

Thời gian cách kỳ thi giữa kỳ chỉ còn lại ba ngày, Chiêm Văn Lệ gọi Đinh Tiễn tới phòng giáo viên, cô vừa đẩy cửa ra thì nghe thấy Dương Vi Đào than phiền với Lưu Giang: “Hà Tinh Văn lớp anh đó, quả thật không phải ứng cử viên để có thể đi thi, kiểm tra mấy lần đều không mấy khả quan, giải đề cũng không nhanh bằng Chu Tư Việt, chẳng biết vì sao em ấy cứ nằng nặc đòi đi thi thế nữa.”

Lưu Giang thở dài: “Em nó đã đăng ký rồi, anh cứ thử xem thêm nữa đi.”

“Rõ ràng mặt nào cũng cân bằng, có thể thi đại học được, nhưng sao em ấy cứ chọn con đường thi cử này chứ.”

“Anh nói câu này tôi không thích nghe đâu đấy, vậy nhất định Chu Tư Việt cứ phải đi thi à? Nếu thằng bé phải nghiêm túc thi, cũng có thể thi vào trường đại học danh tiếng.”

Dương Vi Đào lắc đầu: “Anh không biết đấy thôi, Chu Tư Việt trời sinh có năng khiếu thi toán, không giống đâu, anh muốn cho thằng bé nghiêm túc thi, chưa chắc đã thi đậu đâu.”

Lưu Giang cười: “Được rồi, Hà Tinh Văn cũng không tệ, tôi biết rõ anh chỉ thích cái kiểu như Chu Tư Việt, nhưng tôi cũng không muốn làm đẽ lờ học sinh giỏi.”

Đinh Tiễn ôm tập vở, đi ra khỏi phòng giáo viên.

Hình như cô chợt trông thấy bóng lưng của Hà Tinh Văn rẽ vào đầu bậc thang.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Trăm Cần Người Có Ích Gì Nữa? (2)

Trước kỳ thi giữa kỳ một ngày, trong giờ ra chơi, Lưu Giang đi vào phát sơ đồ phân bố phòng thi.

“Các em phải nhớ số báo danh của mình, đừng đi nhầm phòng, đồ dùng cần đem theo thì nhớ đem đủ đừng để quên, thi giữa kỳ là để kiểm tra thành quả trong nửa học kỳ qua của các em, có thể phát hiện ra vấn đề nhanh nhất, cũng để giải quyết luôn, thế nên các em nhất định phải nghiêm túc trong kỳ thi lần này.”

Đinh Tiễn dò tìm trong danh sách, nhanh chóng tìm được tên mình, và ngay sau đó chính là cái tên Chu Tư Việt nằm bên cạnh, cô liền hưng phấn nhìn sang bên cạnh: “Nè nè nè, hai ta ngồi chung này.”

Chu Tư Việt tựa ra sau ghế, hai tay khoanh trước ngực, hiếm khi nghiêm túc nghe Lưu Giang phát biểu, nghe thấy tiếng thì liếc nhìn tiểu cô nương bên cạnh, nhìn dáng vẻ hưng phấn của cô thì tạt cho chậu nước lạnh: “Vui cái nỗi gì? Lần này tôi sẽ không cho cậu chép nữa đâu.”

“...”

Đinh Tiễn không phục, hừ một tiếng: “Nếu cậu thi không hơn tôi thì làm thế nào?”

Chu Tư Việt cười miệt thị: “Tôi làm dễ lắm, mấu chốt là ở cậu đấy, cậu thi kém hơn tôi như thế, cậu phải làm sao đây?”

Đình Tiễn thành công bị lừa, “Thì tôi... mời cậu cơm canteen một tuần.”

“Chốt kèo nhé.”

Hả?!!

Lúc nghỉ trưa gần kết thúc, bỗng Đặng Uyển Uyển và Hà Tinh Văn cãi nhau, cậu một câu tôi một câu đỏ mặt tía tai.

Đình Tiễn đang mơ màng cũng bị đánh thức, ngược mắt lên khỏi cánh tay, nhìn thế giới choáng váng chóng mặt, bên tai có tiếng cười khê, một người cả buổi trưa chẳng nói năng gì, mới vừa mở miệng, giọng vừa khàn lại trầm thấp: “Dậy rồi à?”

Đình Tiễn dụi mắt, ngồi thẳng người lên, “Cậu không ngủ hả?”

Chu Tư Việt tự giễu cong môi: “Không phải đàn ông có số vất vả à?”

Đình Tiễn bị nửa câu của cậu chọc cười, xoa mắt tỉnh ngủ, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Vâng vâng vâng, cậu vất vả nhất.” Nói rồi quay đầu lại, nhìn hai người vẫn đang cãi và kia: “Bọn họ sao thế?”

Chu Tư Việt lắc đầu, không biết, tự nhiên cãi nhau thế.

Đình Tiễn dỏng tai lên, nghe một hồi rồi biết ngay chuyện.

Nguồn gốc là Đặng Uyển Uyển bị chia trực nhật khu vực phụ trách tuần này với Hà Tinh Văn.

Lúc mới nhập học, hiệu trưởng đã đứng nói dưới quốc kỳ, vì chú ý đến các bạn học của lớp trọng điểm nên đã giữ lại một khu vực phụ trách khá lớn ở sân bóng cho các bạn lớp ba, hy vọng bọn họ có học cũng có thể chú trọng “rèn luyện kết hợp”, kết hợp lao động nghỉ ngơi.

Nhưng con người Hà Tinh Văn này ngoài học ra thì không để tâm gì đến chuyện khác, cũng sắp đến thứ năm rồi mà chưa thấy cậu ta xuất hiện ở khu vực phụ trách bao giờ, đều là một mình Đặng Uyển Uyển quét sân vào buổi trưa, lúc không có ai Đặng Uyển Uyển đã từng oán trách rất nhiều lần, nhưng cũng chẳng thấy Hà Tinh Văn cải thiện. Không những thế, cô ấy quét xong quay về liền cầm chổi ném thẳng vào người Hà Tinh Văn, lửa giận cao ba trượng mắng cậu ta té tát.

Hà Tinh Văn còn đang giải đề, bị chổi quẹt vào người thì cũng sôi máu, “Đặng Uyển Uyển, cậu bị điên hả?”

“Hà Tinh Văn, cậu phải học còn tôi không phải học hả? Cậu không biết xấu hổ à? Một thằng con trai lại để một đứa con gái quét hết sân khu vực phụ trách?”

Hà Tinh Văn làm bài không ra đã phiền lắm rồi, “Cậu thích quét khu vực phụ trách thì cứ quét, tôi có quét hay không là chuyện của tôi, gần đây tôi phải tham dự kỳ thi, không có rảnh.”

Hơn nửa lớp bị bọn họ đánh thức, lục tục phát ra âm thanh bất mãn, lớp trưởng thân là bạn tốt của Đặng Uyển Uyển cũng không nhịn được mà khuyên, “Hà Tinh Văn này, cậu là con trai, cậu không thể nhường Uyển Uyển được à?”

Hà Tinh Văn ngắt lời, không nói gì thêm, chỉ nhặt cuốn vở vừa bị rơi xuống đất lên đặt trên bàn, tiếp tục giải đề.

Không khí đông đặc đến cực điểm, Đặng Uyển Uyển cứ thế đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt phẫn hận dán chặt lấy Hà Tinh Văn, lớp trưởng kéo cô đi, nhỏ giọng khuyên: “Uyển Uyển à, thôi bỏ đi... Đừng tức nữa...”

Đặng Uyển Uyển vẫn chôn chân tại chỗ, mặc cô ấy có lôi kéo thế nào cũng không nhúc nhích, cả lớp cũng tưởng bầu không khí giăng co này sẽ

duy trì đến khi vào tiết, nhưng không ngờ Đặng Uyên Uyên lại mở miệng.

“Chu Tư Việt cũng tham gia thi đấy thôi, sao cậu ấy không xấu tính như cậu hả? Cũng không thấy người ta giống cậu bao giờ, khó trách thấy Dương thích cậu ấy chứ không thích cậu.”

Lời vừa nói ra, có nửa số người đưa mắt nhìn Chu Tư Việt ngồi phía sau, ngay cả Đinh Tiễn cũng thuận thế nhìn qua, nhưng cậu lại cứ như người ngoài cuộc vậy, vui đầu giải đề, ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm lật.

Tất cả mọi người đều biết, Hà Tinh Văn luôn coi Chu Tư Việt như quân địch giả của mình, dù bình thường cậu ta có tỏ vẻ khinh thường Chu Tư Việt bao nhiêu, nhưng chuyện này đã giúp học bá nhạy cảm hiểu ra, ai với ai là quan hệ cạnh tranh.

Hà Tinh Văn ngắt lời, “Ai chẳng biết cậu thích cậu ta.”

Tâm tư thiếu nữ bỗng bị người ta hời hợt chỉ ra ngay trước mặt cả lớp, nếu đổi lại là Đinh Tiễn, có thể cô điên lên thật.

Bầu không khí trong lớp căng thẳng đến cực điểm, vào lúc này, ngay cả ánh mắt của nửa lớp còn lại cũng nhìn sang Chu Tư Việt, còn Chu Tư Việt theo bản năng ngẩng đầu nhìn Đinh Tiễn, hai người bốn mắt nhìn nhau, lại đồng thời phát hiện khác thường, bèn quay mặt đi.

Đặng Uyên Uyên sững sốt, không ngờ Hà Tinh Văn sẽ nói ra chuyện này, hai người ngồi cùng bàn mấy ngày, quả thật cô rất hay nói trước mặt Hà Tinh Văn là Chu Tư Việt giải đề rất rõ ràng, phương pháp cũng đơn giản, đơn giản hơn cậu ta nhiều, nhưng cô không ngờ rằng, Hà Tinh Văn lại chỉ ra chuyện này ở ngay trước mặt nhiều người như thế.

Còn không đợi cô phản kích thì Hà Tinh Văn lại mở miệng, mục tiêu công kích lần này đã từ Đặng Uyên Uyên biến thành Chu Tư Việt, giọng đầy châm chọc: “Thầy Dương coi cậu ta là con ruột mà, người cử đi thi

cũng chưa một suất cho cậu ta rồi, mằm non Thanh Bắc* mà, tôi sao chọc nổi.”

(*Thanh Bắc là nói tắt chỉ Thanh Hoa, Bắc Đại, ý chỉ đại học top đầu.)

Chỉ một câu nói, đã hoàn toàn đập đổ mọi cố gắng và thực lực của Chu Tư Việt.

Có lẽ người khác thấy Chu Tư Việt có nhiều thiên phú, nhưng Đinh Tiển thân là bạn cùng bàn, cô biết thời gian cậu dành cho môn toán cũng không ít hơn người khác, trái lại, gần đây còn vì cô mà cậu còn giảm bớt thời gian chơi bóng, gần như tất cả thời gian đều tập trung vào toán.

Có lẽ trời sinh cậu đã cho người ta cảm giác buông thả lại không đứng đắn, lại càng không thích biện giải cho mình, cậu kết bạn cũng tùy tâm tình, nói chuyện được thì sẽ tán gẫu, tam quan không hợp vẫn giữ tôn trọng, có lẽ cũng sẽ có vài người có suy nghĩ giống Hà Tinh Văn.

“Hà Tinh Văn này, trước kia tôi cảm thấy cậu cũng có thể thi Thanh Bắc, có điều bây giờ, tôi thấy cậu cũng chỉ có thể thi Bắc Đại Thanh Điều* mà thôi.” Cả lớp yên lặng nên giọng Đinh Tiển trở nên trong trẻo hơn bình thường nhiều, cô nói bằng chất giọng rất vô tội lại ung dung: “Dù sao thì, nếu bên cạnh tôi có bạn có thể thi đậu Thanh Bắc, nhất định tôi sẽ vui giùm cậu ấy.”

(*Beida Jade Bird Group là một trong những tập đoàn trực thuộc Đại học Bắc Kinh, chuyên về mảng khoa học kỹ thuật.)

Trong lớp vang lên mấy tiếng cười phì.

Đinh Tiển đã mở miệng, Không Sa Địch cũng ngồi không yên, ngay cả Tống Tử Kỳ cũng cười lạnh đăm Hà Tinh Văn mấy câu: “Không ăn được nho thì chê nho chua, này Hà Tinh Văn, cái tính tình nhỏ mọn đấy của cậu không hay đâu đấy.”

Hà Tinh Văn thấy không chiếm được thế thượng phong, nín đậy một bụng tức giận, ném vở rồi đi giải đề.

Trong lớp lại bình thường trở lại, có người kéo nhau đứng lên đi vệ sinh, rót nước, chuẩn bị cho tiết học buổi chiều.

Chu Tư Việt ngả người ra ghế, liếc xéo Đinh Tiễn, giọng đầy nhạo báng: “Được lắm, tiểu bạch thủ cũng biết học ghét người ta rồi hả?”

“Còn không phải do cậu dạy à?” Đinh Tiễn nhìn cậu cười.

Chu Tư Việt nhìn thẳng cô, thấy cô cười chẳng khác gì kẻ ngốc, không nhin được cúi đầu mắng một câu, “Đồ ngốc.”

Tia sáng ấm áp xuyên qua ô cửa lười biếng, buộc thành bó nắng vàng nhạt lơ lửng trên không trung, không hề nhúc nhích, soi rõ bụi bặm bay trong không khí, càng y hệt bàn tay dịu dàng khẽ vuốt lấy mặt những cô cậu này.

Lúc đó, cô thường xuyên nghĩ, sau này Chu Tư Việt trưởng thành, thực sự trở thành đàn ông thì sẽ trông như thế nào?

“Chu Tư Việt, thật ra tôi không ngốc.” Bỗng Đinh Tiễn mở miệng.

Thiếu niên ngồi cạnh cùng dần thôi cười, quay đầu lại, lần nữa tập trung vào bài thi, giọng lạnh lùng: “Tôi biết.”

Tiết cuối trong chiều là giờ thể dục, vì ngày mai thi giữa kỳ rồi nên giáo viên thể dục cũng không bắt làm gì cả, để bọn họ tự do hoạt động, coi như thả lỏng tâm tình.

Các nam sinh tụ tập trên thao trường say sưa chơi bóng rổ, nữ sinh thì tụm năm tụm bảy ngồi dưới bóng cây tán gẫu.

Khổng Sa Địch kéo Đinh Tiễn đứng dọc bên mép sân bóng rổ nhìn Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ chơi bóng, miệng vẫn nhắc đến chuyện hồi

trưa, “Cậu hồi trưa dọa tớ hết hồn, sao cậu dũng cảm vậy chứ?”

Ánh mắt Đinh Tiễn đuổi theo bóng người linh động trên sân.

Chu Tư Việt bị người ta canh phòng cố thủ bên ngoài vạch ba điểm, đồng đội vẫy tay với cậu, Chu Tư Việt thả dù xoay thân, lách người vượt qua đối thủ, chuyền bóng cho đồng đội, hai người phối hợp khá ăn ý, động tác lưu loát liền một mạch, trái bóng rơi thẳng một đường parabol vào khung bóng.

“Đẹp lắm.”

Tống Tử Kỳ vỗ tay khen.

“Tư Việt, giỏi bóng.”

Các thiêu niên ở trên sân bóng vã mồ hôi như tắm, sau lưng là vầng sáng vạn trượng, để lộ tài hoa hăng hái.

Cô khẽ cười, trong mắt ngập tràn tia sáng, đáp một nẻo: “Sa Địch này, đợi thi xong cậu đi cắt tóc với tớ nha?”

Không Sa Địch chợt quay đầu lại, trợn to mắt, hít một ngụm khí lạnh rồi nhìn cô: “Cậu nói gì?!”

Đinh Tiễn kiên định nói: “Cắt tóc mái, tớ muốn cắt tóc mái.”

Muốn đẹp hơn, muốn xinh hơn, muốn để cậu ấy nhìn tớ.

Rốt cuộc Không Sa Địch bật cười, gõ quả đầu nhỏ của cô, “Cuối cùng cũng thông suốt rồi hả, tớ biết có một tiệm, tay nghề tốt lắm, thi xong chúng ta đi luôn đi...”

“Sa Địch à, tớ cảm thấy tớ thật sự rất thích cậu ấy.”

“Đúng thế, tớ cũng rất thích cái đồ đàn kia.”

Hai tiểu cô nương nhìn nhau cười, đã nhìn thấu tâm sự của nhau, trong mắt tràn ngập hạnh phúc, rồi sau đó tự quay đầu đi.

Vui quá hóa buồn.

“Này —— bạn học bên kia, cẩn thận.”

Một quả bóng rổ bất ngờ không kịp đề phòng bay về phía Đinh Tiễn.

Vào trong thời khắc khẩn cấp này, càng hốt hoảng lại càng dễ mắc sai lầm, cả người còn tiến về phía trước một bước.

“Rầm ——” một tiếng thật lớn, quả bóng rổ bất thành linh đập vào mắt Đinh Tiễn, sau đó nảy một phát dội vào người Đinh Tiễn, trong nháy mắt hai tiểu cô nương bị lực mạnh của quả bóng đẩy nằm rạp xuống đất.

“A!”

“Ồi!”

Hai tiếng gần như đồng thời vang lên rồi người ngã ra đất.

Mấy nữ sinh lớp ba tụ tập tán gẫu bên cạnh đồng thời vây quanh, ân cần hỏi, “Hai cậu không sao chứ?”

Mắt Đinh Tiễn nổ đom đóm, chóng mặt mở mắt ra, thấy trên đỉnh đầu có mấy cái đầu vây thành một vòng thì càng choáng hơn.

Chu Tư Việt ném bóng trong tay đi chạy tới, dạt đám người ra, thấy Đinh Tiễn đang che mắt thì tóm lấy cánh tay kéo người lên, “Đập vào mắt hả? Đứng lên tôi nhìn xem nào.”

Đinh Tiễn hít một hơi: “Đau quá, cậu đừng kéo.”

Nam sinh lớp khác ở phía sau chạy lại, cúi đầu khom lưng với Đinh Tiễn nói xin lỗi, “Xin lỗi bạn, là mình không để ý, bạn à bạn không sao chứ?”

Lại một giọng nam chen vào, “Có cần đưa cậu lên phòng y tế xem sao không?”

Giọng nghe khá quen tai.

Đinh Tiễn cố mở con mắt còn lại ra nhìn, thì ra là Hạ Tư Hàn. Tuy cơn đau bất chợt ủa đến khiến cô phải hít hà, nhưng vẫn khoát tay nói không sao.

“Không cần, tôi đưa cô ấy đi, sắp hết giờ rồi, cậu về trước tập hợp đi.”

Chu Tư Việt trực tiếp từ chối.

Hạ Tư Hàn ngây ngẩn gật đầu, “Ờ ờ, không cần mình đi thật hả?”

Chu Tư Việt lạnh lùng ừ một tiếng, đẩy Đinh Tiễn ra khỏi đám người, Đinh Tiễn quay đầu lại tìm Khổng Sa Địch, tiểu cô nương nằm trên đất đau đến nỗi nhe răng toét miệng mà vẫn còn khoát tay với cô: “Tớ không sao, cậu đi trước đi, chỉ là mông hơi đau thôi.”

Tống Tử Kỳ đi đến kéo cô lên, “Đứng dậy đi, tôi cũng đưa cậu đi coi xem sao.”

Khổng Sa Địch: “Mông đau rồi, không đứng nổi.”

Tống Tử Kỳ nhìn cô, nhả ra hai chữ phiền toái rồi ôm ngang người lên.

Mọi người nhìn đến ngây người.

Nữ sinh lớp tam nhao nhao tỏ vẻ, nam sinh lớp ba man quá trời ơi, rồi lại còn chê trách nhìn nam sinh lớp mình.

Trên đường đến phòng y tế.

Tống Tử Kỳ ôm Khổng Sa Địch đi đằng trước, Khổng Sa Địch then thùng bị người ta ôm vào lòng, thi thoảng lén nhìn sang Đinh Tiễn nở nụ cười chiến thắng với cô.

Đinh Tiễn thì xụ mặt ai oán bị Chu Tư Việt kéo đằng sau.

Đang vào mùa đông.

Tản mạn trong không khí là luồng gió êm dịu cùng ánh nắng nhẹ nhàng, bao gồm cả cậu thiếu niên chẳng hiểu phong tình đang lôi tay cô đi đằng trước đây, đến gò má cũng trở nên dịu dàng lạ thường.

Bỗng cô hy vọng thời gian chậm lại đi.

Thời gian như thế này, cứ kéo dài, kéo dài chút nữa, tốt nhất có thể kéo dài đến tận cùng của năm tháng.

“Cậu là heo đấy à? Sao lại dùng đầu đỡ bóng?”

Giọng của thiếu niên như một đường sét đánh, từng chút kéo hồn phách của cô về lại thế giới hiện tại ——

Thôi vậy, thời gian ơi trôi nhanh lên đi.

Bác sĩ ở phòng y tế viết đơn, ánh mắt hằn tia máu, phải đến bệnh viện chụp phim để chắc chắn xem có bị thương võng mạc không.

Đợi cô chụp phim xong thì trời đã tối, Chu Tư Việt ngồi trên băng ghế dài ở cửa phòng khám, có lẽ do gần đây mệt quá nên cậu chớp mắt nghỉ ngơi, bên cạnh là hai cặp sách của bọn họ, chồng lên nhau, vô hình mang

lại cảm giác an toàn, thiếu niên duỗi thẳng một chân, chân kia gập lại, đặt ở dưới băng ghế.

Cô biết gần đây cậu thức đêm để chuẩn bị cho vòng loại toán cấp thành phố Bắc Kinh sau kỳ thi giữa kỳ, Dương Vi Đào từng nhắc qua trong lớp, vòng loại chỉ là thử nghiệm, mới lớp mười mà muốn đạt được giải thưởng thì rất khó, chỉ có thể đi trước thăm dò xem sao, nhưng thầy ấy rất tin tưởng vào Chu Tư Việt, hy vọng cậu có thể một lần đạt được nhất tỉnh, tiến vào đội tuyển tỉnh, tham gia IMO*, tiến vào đội tuyển quốc gia, đây là mục tiêu Dương Vi Đào đặt ra cho Chu Tư Việt, cũng là kỳ vọng của cả đội toán.

Những thứ cậu phải chịu đựng, không phải là thứ bọn họ có thể trông thấy từ xa.

(*Viết tắt của International Mathematical Olympiad, Olympic Toán quốc tế.)

Tống Tử Kỳ nói gần đây ba giờ khuya cậu mới ngủ, sáu giờ sáng đã dậy rồi, giải đề tới mức một ngày chỉ ngủ ba tiếng, không một ai có tư cách nói cậu không cố gắng cả.

Đình Tiễn bước đến, cố gắng không chạm vào cậu, nhưng vừa ngồi xuống thì cậu đã tỉnh, mở mắt ra khàn giọng nói: “Xong rồi hả?”

“Cậu ngủ một lúc nữa đi, còn phải chờ nửa tiếng nữa mới có kết quả.”

Cô dịu dàng nói, sợ quấy rầy cậu.

Chu Tư Việt xoa cổ rồi ngả người ra sau, vươn vai duỗi người, một tay vắt lên cô, nghiêng đầu nhìn cô cười: “Bị đập vào mắt mà nói chuyện điềm đạm thế làm gì?”

Đình Tiễn rất muốn trợn mắt, bất chợt nghĩ đến trông mắt trắng bệch ứ máu này mà lật lên xem thì chắc kinh khủng lắm.

“Chu Tư Việt, sau này cậu khỏi cần ghi chép giúp tôi nữa đâu.”

Thấy sắc mặt thiếu niên hơi xanh, Đình Tiễn lập tức giải thích, “Tôi sợ làm lỡ chuyện đi thi của cậu, thi giữa kỳ xong nhất định tôi sẽ để mẹ đi cắt mắt kính, cậu không cần phải phân tâm vì chuyện của tôi nữa.”

Trong hành lang bệnh viện toàn là mùi nước thuốc nồng nặc gắt mũi, ánh đèn u ám, kèm theo tiếng máy gọi số lạnh như băng cứ chốc chốc là lại vang lên.

Ở tại nơi huyên náo như vậy, Chu Tư Việt lại nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa rất lâu, sau đó lạnh lùng quay đi chỗ khác, biếng nhác thốt ra ba chữ: “Tôi biết rồi.”

Đình Tiễn do dự hồi lâu, một tay che con mắt hấn ti máu, một tay khác nắm chặt quả đấm là tư thế cố lên, nói với cậu: “Còn nữa, đi thi cố lên nhé!”

Dáng vẻ vô cùng buồn cười.

Chu Tư Việt khoanh hai tay trước ngực, bị cô chọc cười cúi đầu phì một tiếng, nhưng vẫn hòa nhã đáp.

“Được.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Keo Vuốt Tóc Và Tóc Mái (1)

Edit: LuChan | Beta: Qin zồ

Nếu một người đàn ông vì bạn mà xịt keo vuốt tóc trước khi ra ngoài, thì mẹ nó bạn còn lễ mễ cái gì nữa?

— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Chỗ ngồi trong kỳ thi giữa kỳ là căn cứ vào thành tích kiểm tra chất lượng để xếp, Chu Tư Việt và Đinh Tiễn chỉ cách nhau trước sau có một bàn, có cậu ngồi trước, Đinh Tiễn an tâm một cách khó hiểu, mỗi một đợt thi, khi làm được phân nửa Đinh Tiễn đều ngẩng đầu lên nhìn cậu thiếu niên trước mặt, cậu đã thu lại vẻ ngả ngớn của bình thường khi ở trên lớp, toàn bộ quá trình đều toàn cúi đầu chuyên tâm làm bài, cột sống sau lưng hơi gập vạch ra một đường cong.

Vào lúc Đinh Tiễn không viết ra lời giải hoặc bị bí thì cô sẽ ngẩng đầu nhìn cậu, rồi bắt đầu tính toán lại, nếu như là cậu, gặp phải đề bài này thì sẽ làm như thế nào, kết quả càng nghĩ càng sai, mấy buổi thi cũng không làm kịp, đến gần hết giờ còn bối rối điền vào tờ đáp án.

Chờ cô đầu đầy mồ hôi điền hết đáp án, cũng là lúc tiếng chuông hết giờ vang lên, cô có cảm giác như sống sót sau tai nạn, không nhận được lau mồ hôi một cái, nộp bài, ngồi tại chỗ thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên thì thấy người nào đó vẻ mặt thoải mái quay xuống nhìn mình, biểu cảm hết sức vui mừng.

Hai người ra khỏi phòng thi, Chu Tư Việt sớm đã nhìn thấu: “Làm không kịp hả?”

Cô ủ rũ cúi đầu gật gật: “Có nhiều bài không dám khẳng định, cũng không chắc chắn lắm, mấy câu lớn của cuối cũng không làm được gì.”

Trong hành lang đều là bóng dáng của mấy cô cậu học sinh vừa thi xong, hò hét từ lớp học cho đến canteen, vóc dáng cậu cao, đứng trong đám người đặc biệt nổi bật, vừa định nói hai câu với Đình Tiễn thì đã bị bạn học sau lưng gọi: “Tư Việt, câu nhỏ với câu lớn của bài cuối có đáp án mấy thế?”

Đình Tiễn thầm căng thẳng, ngay cả câu nhỏ đầu tiên cô cũng không giải được, nên không muốn nghe câu trả lời tàn khốc kiểu này, cô không kiềm chế được mà ôm chặt cặp vào lòng, bước chân nhanh hơn, nhưng vào lúc này dòng người đang ở thời điểm cao điểm, cho dù cô cố gắng thế nào thì vẫn bị kẹp giữa đám nam sinh đang chậm rãi đẩy đi. Các nam sinh đều chạy đến canteen để tranh nhau chỗ, hoàn toàn không có chút phong độ lịch sự nào cả, cũng không để ý là nam hay nữ mà cứ thế chen lấn xông lên, Đình Tiễn cứ bị người này đẩy người kia xô, cả người lắc lư muốn rụng rời.

Chu Tư Việt thấy thế, lập tức đưa tay kéo người đến bên cạnh mình, quay đầu lại nói với nam sinh vừa hỏi kia: “Không làm được.”

Đình Tiễn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu.

Chu Tư Việt cười với cô: “Sao đấy?”

Đình Tiễn nhỏ giọng nói: “Rõ ràng là tôi... thấy cậu có làm mà.”

“Thi xong rồi, không cần phải dò đáp án.” Cậu buông lỏng tay, đút vào túi, hời hợt kéo đi, “Đi, buổi trưa dẫn cậu ra ngoài bồi bổ.”

“A, Không đi canteen ăn à?”

Chu Tư Việt: “Cậu muốn vào canteen nghe đáp án hả?”

Cũng đúng, bây giờ trong khắp ngõ ngách của canteen đều là “Câu thứ ba cậu chọn cái nào?”, “Không phải chứ, tớ nhớ là trong giờ học thầy có nói qua là chọn câu B mà.”, “Rõ ràng trước khi thi tớ còn xem qua cái đề khoảng đơn điệu của hàm hợp kia, thế mà lại chọn sai!”, “Dương Vi Đào bị gì vậy, ra cái đề tớ chẳng biết gì cả”, “Cũng bình thường mà, đều là đề căn bản, thầy cũng đã nói qua rồi, câu lớn của bài cuối thì khá khó, ngay cả câu nhỏ bài cuối tớ cũng không giải được.”

Đình Tiễn và Chu Tư Việt mới ngồi xuống trong quán mới mở đối diện trường, thì chân sau Khổng Sa Địch với Tống Tử Kỳ cũng bước vào.

Khổng Sa Địch âm ỉ chạy đến ôm cổ Đình Tiễn, ở ngay trước mặt hai nam sinh diễn cảnh đã lâu gặp lại, tâng bốc lẫn nhau, đây là thói quen thông thường của hai người.

“Nha đầu thối tha, mới không thấy cậu một lúc mà bây giờ đã xinh đẹp hơn rồi.”

Đình Tiễn cũng rất hưởng thụ, cũng ôm lấy cô ấy, thở dài một hơi: “Cậu cũng vậy, rất xinh đẹp.”

Nói rồi hai cô nương ôm nhau, không tim không phổi mà cười ha hả.

Từ sớm hai nam sinh đã quá quen với cảnh này, trái lại cũng không thấy có gì lạ cả, Tống Tử Kỳ vẫn cứ như thường lật mắt khinh khỉnh, Chu Tư Việt ngồi trên ghế, một tay đút vào túi quần, một tay nắm thành quyền gõ khê lên bàn, các cô gái quay đầu lại, cùng chung mỗi thù mà nhìn cậu, thiếu niên làm như không thấy, hất cằm về phía thực đơn trên tường, giọng lạnh tanh: “Ăn cái gì?”

Khổng Sa Địch ngồi bên cạnh Tống Tử Kỳ, cầm thực đơn lên lật xem, “Có phải hôm nay là Chu thiếu gia của chúng ta mời khách không?”

Tống Tử Kỳ cũng rất hứng thú với việc làm thịt Chu Tư Việt, bèn tiến lại gần Khổng Sa Địch nhìn thực đơn, “Đừng khách khí với cậu ấy, ăn cái gì mắc mắc xiu đi, lần trước đi thi tên này cầm không ít tiền thưởng đâu.”

Khổng Sa Địch: “Gọi trước mấy chiếc chân giò quện đường phèn đã nào.”

Tống Tử Kỳ đoạt lấy gọi lại thức ăn: “Thịt thái xào tương đi...”

“Cậu có thể giữ phong độ được không hả Tống Tử Kỳ.” Khổng Sa Địch bất mãn nói.

Đình Tiễn ngồi xuống cạnh Chu Tư Việt, liếc mắt nhìn thực đơn ở đối diện, bị giá tiền làm cho kinh ngạc đến ngây người, không nhìn được nói: “Ăn đại cái gì thôi... Buổi chiều còn phải thi nữa đấy.”

Tống tử Kỳ ngẩng đầu lên khỏi thực đơn, chặc chặc hai tiếng, không chút nghĩ ngợi bật thốt nói: “Chưa được gả đi, vậy mà muốn tiết kiệm giùm cậu ấy rồi đấy à?”

Hai người vô thức mắt đối mắt nhìn nhau, đều đọc rõ cảm xúc của đối phương, đợi đến khi ý thức được thì cả hai nhanh chóng dời mắt đi, Đình Tiễn cúi đầu, hai tai đỏ lựng. Mà Chu Tư Việt từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng lại bỗng nhắc chân đạp Tống Tử Kỳ phía đối diện một phát, cười nhạt mắng: “Nói bậy bạ nữa thì mày cuốn gói về canteen mà ăn.”

Trong độ tuổi nhạy cảm này, hễ nhắc tới vấn đề cưới gả đều là những con chữ khiến người ta rung động, hơn nữa đối phương chính là người mình thích đến mức không thể thích hơn được nữa, con nai con trong bụng lại không ngừng chạy loạn, hai cô nàng trao đổi ánh mắt nhìn nhau, lại ngượng ngùng cúi đầu, hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào.

Một bữa cơm cứ thế diễn ra trong bầu không khí mất tự nhiên.

Tiếp theo là buổi thi nửa ngày, Chu Tư Việt cũng khá để tâm đến tâm tình của cô, vô luận là ai tới hỏi đáp án, cậu cũng chỉ nói là mình không chắc.

Có lẽ ở các môn khác cậu cũng không thể chắc, nhưng với bài thi toán, Đinh Tiễn tuyệt đối không tin.

Rồi cũng xong môn sinh học thi cuối cùng, Đinh Tiễn mệt lả cả người, gục xuống bàn thở mạnh như con chó Shar Pei vừa ngoi lên từ trong nước, Chu Tư Việt đi đến vỗ đầu cô, “Đi thôi.”

Thật ra trong phòng thi này có không ít nữ sinh, đều nhìn chòng chọc Chu Tư Việt, trong lúc thi hóa, Đinh Tiễn phát hiện có không ít cô gái lén đi qua nhìn cậu, lúc đi vệ sinh cũng nghe thấy có hai nữ sinh thảo luận, bên cạnh cậu chính là Chu Tư Việt đấy hả, thiệt hay giả vậy? Trong trường có người đẹp trai như vậy sao?

Ngay tại thời điểm Chu Tư Việt đi tới vỗ đầu cô, có mấy nữ sinh cũng theo bản năng nhìn sang cô.

Không hiểu sao trong lòng Đinh Tiễn lại có cảm giác... kiêu ngạo.

Nhanh chóng thu dọn dụng cụ học tập, bịch bịch bịch đi theo sau cậu, trong cả quá trình, cô không nhịn được mà ngẩng cao đầu, vờ như bản thân là con thiên nga.

Trở lại hành lang lớp học.

Đinh Tiễn hỏi dò cậu: “Mới vừa rồi có mấy nữ sinh trong phòng thi lén nhìn cậu đấy, cậu không thấy hả?”

Chu Tư Việt kinh ngạc cúi đầu liếc cô, “May mà lúc này tôi che kín bài.”

“...”

Tớ thật sự là, hết nói nổi với cậu luôn đấy.

Cuối cùng cũng kết thúc thi giữa kỳ đầy căng thẳng, hai ngày tiếp theo là thời gian tự do bay nhảy.

Đình Tiễn hẹn Khổng Sa Địch sáng thứ bảy đi cắt tóc, Đình Tiễn dậy thật sớm báo cáo địa điểm hẹn của mình với Diệp Uyển Nhân, sau đó Khổng Sa Địch quen cửa quen nẻo dẫn cô đi đến một tiệm làm tóc mà cô ấy thường làm, lại rất thành thạo mà tìm cho cô một “nhà tạo mẫu” danh tiếng.

Trong chốc lát, một nhà tạo mẫu với quả đầu nhuộm vàng, dắt kéo bên hông đi ra, cất tiếng chào hỏi quen thuộc với Khổng Sa Địch, “Hôm nay không đi học à?”

Đình Tiễn chợt cảm thấy vì sao chuyện này lại trở nên không đáng tin cậy như vậy chứ? Trong lòng phát hoảng, ánh mắt khẽ run mà nhìn nhà tạo mẫu trước mặt, đáng trống lùì: “Sa... Sa... Địch này, tớ cảm thấy... hay là thôi đi.”

Khổng Sa Địch ấn cô ngồi lên ghế, coi thường lời kháng nghị của cô, dứt khoát quay người nói với nhà tạo mẫu số 9 kia: “Anh cứ cắt đi, cắt tóc mái sao cho hợp với mặt của cậu ấy, không phải năm nay đang thịnh hành trào lưu tóc mái dày rồi để hai bên sao ạ?”

Cô ấy còn khoa tay múa chân miêu tả kiểu tóc đó cho nhà tạo mẫu.

Nhà tạo mẫu số 9 quan sát Đình Tiễn từ trên xuống dưới, lại không đồng ý: “Không thể để dài hai bên được, mặt cô bé này nhỏ, không cần để

dài hai bên, nếu không nhìn không đẹp.”

“Bắt đầu thôi.”

Giờ tay lên cắt xuống, “soạt soạt” rơi xuống trước mặt hai lọn tóc đen, Đinh Tiễn sợ hãi nhanh chóng nhắm mắt lại, không yên tâm lại dặn một câu: “Anh cắt tóc ới, xin anh hạ thủ lưu tình với em.”

Một giờ sau.

Đinh Tiễn mở mắt ra, có chút ngỡ ngác, nhìn chăm chăm vào gương, lay Khổng Sa Địch chờ đến ngủ gục ở bên cạnh dậy, “Sa Địch!!!”

Khổng Sa Địch đang mờ màng bị đánh thức, vừa nhìn liền thấy tóc mái ngắn ngắn vừa tới chân mày của Đinh Tiễn, “F*ck, sao lại ngắn thế hả? A Thường, anh làm cái gì thế?!”

Nhà tạo mẫu kia được gọi là A Thường, “Dài quá thì che mắt, đây không phải là mái tóc em gái chính thống à?”

Nhưng quả thật là quá ngắn rồi, Đinh Tiễn cảm thấy bây giờ mình cầm cuốc lên cũng có thể ra ruộng làm việc được rồi, cô quay đầu sang, không chút cảm xúc hỏi Khổng Sa Địch: “Có thể khiếu nại không?”

A Thường vội vàng nói: “Đừng đừng bà chị, để tôi sửa lại cho em một chút, sửa đẹp thì thôi.”

Khổng Sa Địch cười khan hai tiếng, “Thật ra thì nhìn lâu, thấy cũng tạm được, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy thì có phần... chưa quen.”

Đinh Tiễn: “Ừ, vậy cậu có cách nào làm cho Chu Tư Việt khỏi cần nhìn lần đầu, trực tiếp quen ngay được không?”

Nào, nói ra đi, để tớ nghe một chút.

“Nếu không, tớ mua tóc giả cho cậu đội nhé?”

“Hay là, để tớ mua cái bịt mắt cho Chu Tư Việt.”

“Tuyệt giao đi.”

...

Chỗ đánh bida nằm dưới lầu một khu quán net ở Yến Tam, ngay tại lúc Đinh Tiễn và Khổng Sa Địch đi qua, Chu Tư Việt đã cùng Tống Tử Kỳ đứng dựa tường tán gẫu, bên cạnh còn có mấy học sinh mặc đồng phục trường khác đứng hút thuốc lá, trong số đó có một người để tóc đầu đinh rất ngắn, vóc người cao gầy, khuôn mặt cứng rắn như được tước gọt, mặt mũi có phần lạnh lùng, mặc đồ học sinh màu xanh trắng xen kẽ, giữa ngực in chữ Thập Bát Trung, cứ như sợ người khác không biết cậu ta học ở đó vậy. Một đám con trai xấp xỉ tuổi tác trò chuyện sục sôi ngất trời, xô đẩy cười đùa.

Cậu đứng là bạn bè nào cũng kết giao được.

Cuối tuần quán internet này thường có học sinh lén lui tới, học sinh trường Tam Trung không nhiều, thỉnh thoảng cũng có mấy người, nhưng nhiều nhất chính là học sinh trường Thập Bát Trung, tất cả mọi người còn trắng trợn mà mặc đồng phục học sinh đứng trước quán qua lại.

Khổng Sa Địch kéo Đinh Tiễn đi qua, Đinh Tiễn kéo mũ sau lưng áo lên đội, che hơn nửa gương mặt, rúc người lại đi theo cô ấy.

“Khụ.”

Cô nương ho khan cắt đứt cuộc trò chuyện ngất trời của các chàng trai, đồng loạt quay đầu lại nhìn, ngay cả đầu Đinh Tiễn cũng không dám ngẩng lên.

Thấy vậy, học sinh trường Thập Bát Trung cũng biết rõ trong lòng, không nhìn được chế nhạo, “Có đôi có cặp ra ngoài chơi làm gì?” Có người liếc nhìn sang Khổng Sa Địch, cộng thêm Đinh Tiễn núp sau vành mũ nửa tối nửa sáng, chặc chặc hai tiếng, “Mấy năm gần đây chất lượng bên Tam Trung không tệ nha.”

Tống Tử Kỳ đá nam sinh kia một phát, “Nói cái gì đấy!”

“Đá ở đâu đấy, đừng có mà đá hỏng tao.”

Mấy nam sinh cười đùa cợt nhả, trong miệng toàn là mấy câu hư hỏng, vốn chỉ là trò đùa giữa đám nam sinh với nhau, bọn học không coi là thật, nhưng có điều cả Đinh Tiễn và Khổng Sa Địch lúng túng tới nỗi chẳng biết nhìn vào đâu.

Thì ra cậu cũng sẽ đùa giỡn như thế với người ta sao?

Vốn cứ tưởng người như cậu không hiểu gì chứ.

Có điều nhìn khóe miệng cậu nở nụ cười như có như không, tim cô càng đập nhanh hơn.

Chu Tư Việt thỉnh thoảng cũng có nghe đôi chút, từ trước tới giờ cũng không chủ động tiếp lời với những chuyện như thế, đều cho qua cả, mặc dù biết những nam sinh này không hề ác ý, nhưng đến giới hạn cũng phải ngừng lại, có một số việc mà làm ra thì sẽ khiến người khác chán ghét.

Liếc mắt nhìn Đinh Tiễn, kéo người từ chỗ Khổng Sa Địch đến cạnh mình, lười biếng nói: “Đi thôi.”

Cũng không nói chuyện với đám kia nữa, dẫn mấy người bọn họ đến quán bida.

Hành lang đi vào quán khá tối, Đinh Tiên lặng lẽ ghé mắt quan sát cậu, lúc này mới phát hiện, người này chỉ mỗi cái áo T-shirt trắng cùng quần thể thao màu đen rộng thùng thình, bên ngoài là chiếc áo khoát bóng chày màu đen, để mở không kéo khóa.

Không giống với bình thường, trên người cậu lại có mùi keo xịt tóc rất nhạt.

Chợt Đinh Tiên bật cười vui vẻ.

Chu Tư Việt nhận ra, khi bước vào cửa thì liếc mắt nhìn cô, “Cười cái gì?”

Đinh Tiên lắc đầu, có lẽ đã có vô số lần tự ti và mất tự nhiên với cậu, nhưng vào giờ khắc này, tất cả đều tan biến.

Nếu một người đàn ông vì bạn mà xịt keo vuốt tóc trước khi ra ngoài, thì nói rõ điều gì?!

Thật kỳ lạ, là chiều thứ bảy nhưng mà người trong phòng bida lại không nhiều, chỉ chiếm hai ba cái bàn, còn thừa lại nhiều bàn trống, Chu Tư Việt đi trước đặt một bàn với ông chủ, trong lúc đợi, nhìn thấy Đinh Tiên tựa vào bàn nhìn cậu, trên mặt toàn là vẻ đặc ý vênh váo, lại còn cười nữa chứ, chẳng hiểu sao Chu Tư Việt lại thấy bực bội, lập tức đưa tay gỡ vành mũ trên đầu cô xuống.

“Ban ngày trong phòng còn đội mũ làm gì?”

Tiếng cười Đinh Tiên bỗng tắt ngúm ——

Lúc này, đôi thành cậu, người con trai mặc áo bóng chày, một tay đút trong túi, nửa người dựa trước bàn, cười nghiêng ngả.

“Được đấy, nấp nôi.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Keo Vuốt Tóc Và Tóc Mái (2)

Cái danh xưng “nắp nôi” còn theo Đinh Tiễn một thời gian, ngay cả mấy cậu bạn bên cạnh Chu Tư Việt cũng biết tiểu thư nắp nôi này.

Không lâu sau mấy cậu trai Thập Tam Trung ở ngoài cửa lúc này đều biết biệt danh của Đinh Tiễn, nhiều lần tình cờ gặp phải ở ngoài trường, cũng không nhin được trêu cô: “Này, nắp nôi của Tư Việt.”

Con trai mặt dày, đùa giỡn không điểm dừng, Đinh Tiễn chỉ biết tránh né, trong tiềm thức, cô tự cảm thấy mình không có cách nào qua lại với đám thiếu niên bất lương kia được, mặc dù trong đó có một người rất tuấn tú, ngay đến Khổng Sa Địch cũng nhắc tới khá nhiều lần, nhưng nam sinh đó lại không nói gì nhiều, mỗi khi tất cả đều đùa cợt thì chỉ có cậu ta đứng một bên hút thuốc, nơi khóe miệng treo nụ cười giễu cợt.

Nam sinh kia cũng là một truyền kỳ, nghe Chu Tư Việt, trước kia thành tích của cậu ta rất tốt, sau khi cha mẹ ly hôn thì bắt đầu bỏ học, đến cả thi vào cấp ba cũng bỏ, cuối cùng vẫn bị cô của cậu ta cố nhét vào Thập Bát Trung cho bằng được.

Vào Thập Bát Trung cũng chẳng khác gì vào trường nghề, nếu muốn vào đại học chính quy thì không thể nào, trừ phi là vào đại học nghệ thuật.

Khổng Sa Địch luôn cảm thấy đáng tiếc, đáng dập dẹp trai như thế, nếu ở Tam Trung thì cũng là một nhân vật quan trọng.

Ánh đèn trong quán bida mờ mờ, Tống Tử Kỳ xách cây cơ, lấy mấy trái bi nằm trong lỗ ra xếp thành hình tam giác, vừa xếp vừa miệt thị: “Một núi không thể có hai hổ, Tam Trung có tôi là được rồi, cần nhiều nhân vật quan trọng như thế làm gì?”

Khổng Sa Địch khinh thường hừ một tiếng, “Cậu mà là nhân vật quan trọng gì chứ? Chu Tư Việt còn tính, chứ đến cậu thì cả sợi lông cũng không được tính.”

Tống Tử Kỳ thấp giọng mắng: “Nha đầu chết tiệt.” Sau đó vung cơ như để trút giận, mấy quả bi bắn đi khắp nơi hết hoa nở, Đinh Tiễn cảm thấy ánh mắt kia thật dữ dằn, nhất định đã coi bi trên bàn là Khổng Sa Địch mà đánh rồi.

Chu Tư Việt chọn cơ xong thì đưa cho cô, khẽ nghiêng đầu với cô, ném một cái nhìn qua, “Thử xem sao.”

Dưới ánh đèn mờ tối, chẳng hiểu sao Đinh Tiễn lại cảm thấy cả ánh mắt lẫn giọng cậu trở nên thật dịu dàng.

Hôm nay cậu ăn mặc quá đổi điển trai, làm Đinh Tiễn cảm thấy quá đầu nấp nôi của mình quá mức sát phong cảnh, mấy lần muốn vào nhà vệ sinh buộc tóc lên, nhưng Khổng Sa Địch lại vỗ ngực bảo đảm với cô, tuyệt đối rất đẹp.

Vào lứa tuổi chưa có gout thẩm mỹ ấy, cô quyết định tạm thời tin tưởng Khổng Sa Địch trước.

Vốn cứ tưởng cậu sẽ đánh trước một ván với Tống Tử Kỳ, nào ngờ cậu lại vô cùng phong độ galant, cũng chẳng để mặc hai cô mà trực tiếp đưa cây cơ cho cô, “Tôi không biết đánh.”

Cậu chàng dựa vào bàn bida, nghiêng người cầm lấy cục lơ màu xanh, hờ hững nói: “Tôi dạy cậu.”

Vừa nghe thấy bên này muốn dạy, Khổng Sa Địch cũng gào hét ầm ỹ, bị Tống Tử Kỳ xách xuống, “Cậu đợi lát nữa đi, hai người sao dạy được?”

“Cậu dạy tôi không được à?”

Tống Tử Kỳ liếc cô, “Chị hai à, phải có người đánh làm mẫu thì mới dạy hiểu được đấy biết chưa? Hai cậu đánh lộn xà lộn xộn, chẳng biết phải dạy đến tháng năm nào nữa.”

“Xí, cậu ngứa tay muốn đánh thì có.”

Bên kia cái cọ không thể tách ra.

Còn bên này đã tay nắm tay bắt đầu chỉ dạy rồi.

Chu Tư Việt lĩnh ngộ chuyện bida này rất nhanh, lần đầu tiên đi đánh với Tống Tử Kỳ và Tưởng Trâm, vừa cầm trong tay là biết ngay rồi, không cần ai dạy cả, đánh mấy ván, cả hai đã không phải là đối thủ nữa, bây giờ cậu đang ở trong trạng thái Độc Cô Cầu Bại, ai đánh với cậu cũng thua cả, nếu vấp phải lúc xui xẻo thì cậu còn có thể một lượt đánh hết bi vào lỗ, cho người đó thua ngay.

Quá trình chỉ dạy cũng rất đỡ lo, Chu Tư Việt nói gì cô đều có thể hiểu cả, chỉ là lần nào thực hành cũng không được, đỉnh đầu bị trượt, đánh không trúng bi.

Chu Tư Việt vất chéo tay trước ngực thở dài, lại lần nữa đánh vào bi trên bàn, bày xong vị trí của bi đỏ với bi đen, quay về phía lỗ, “Nào, thử lại lần nữa.”

Đinh Tiễn hít sâu một hơi, nín thở, dùng sức vung cây cơ lên ——

Lại không trúng.

Chu Tư Việt đứng dựa vào bàn, hết sức kiên nhẫn lại dịu dàng dùng ánh mắt khích lệ cô.

Tay cô không có sức, thọc cơ một cái là lại lắc tay, trong một lần không thể đánh trúng bi trắng, xuất cơ dễ bị lệch, toàn là bi trắng tự xoay tại chỗ hai lần. Đa phần Chu Tư Việt chỉ dạy đều đứng dựa vào bàn dùng miệng nói, thỉnh thoảng lại đưa tay sửa tư thế của cô, người vừa dựa vào là Đinh Tiễn lại căng thẳng, tim đập thành thịch, tai đỏ bừng, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn cậu, chàng trai đang chuyên chú nhìn bi trên bàn với cây cơ, rồi lại nhìn tư thế của cô.

“Trong toán có phương pháp bán cầu, đã nghe bao giờ chưa? Điểm đánh chính xác là nằm trên đường kéo dài giữa tâm lỗ và tâm bi mục tiêu, cách tâm bi mục tiêu vị trí một quả bi, rồi nhắm vào điểm này mà đánh, cơ bản cũng có thể lọt lỗ.” Chu Tư Việt khẽ cúi người, vừa giải thích vừa cầm bi trắng và bi mục tiêu đặt lên bàn, ngón tay vạch một đường giữa hai trái bi, rồi lại nghiêng đầu nhìn Đinh Tiễn, “Hiểu chưa?”

Ánh mắt bỗng quét đến, hai người bất ngờ chạm mắt nhìn nhau giữa không trung, dừng lại một giây, hai giây...

Chu Tư Việt từ từ đứng dậy, hai tay đút trong túi quần, nửa cười nhìn cô, giọng đầy hài hước, “Nấp nôi của cậu...”

Hả?

“Nứt ra rồi kìa.”

Sửng sốt một lúc lâu, Đinh Tiễn mới kịp hoàn hồn, cậu nói nứt ra là — chẻ giữa.

“...”

Tớ tớ tớ tớ tớ thật sự muốn một gậy đâm chết cậu á á.

Đinh Tiễn liếc xéo cậu, vội đưa tay vuốt lại. Dạy hai lần, cô cũng chỉ gạt hái được tạm tạm, có điều cũng chỉ muốn chơi cho vui mà thôi, nên tự mình đánh còn rất hân hoan, thỉnh thoảng cô đánh bậy đánh bạ đánh trúng vào bi nào đó, bản thân cũng có thể cầm cây cơ khoái chí cả nửa buổi, quay đầu lại nhìn Chu Tư Việt như kiểu khen tôi đi, ánh mắt tỏ ý —— sao nào, tôi đánh tạm ổn đấy chứ?

Chu Tư Việt cũng nể mặt thật, dù đánh rất tệ nhưng vẫn vô cùng phối hợp bật ngón cái với cô, “Lợi hại.”

Dưới cái kiểu chỉ dạy giết người mù quáng này của Chu Tư Việt, kỹ năng đánh bi của Đinh Tiễn không tiến bộ chút nào. Tống Tử Kỳ cũng không hề hạ thủ lưu tình, vất vả lắm mới gặp được một đối thủ ngon ăn như thế, vì để trông mình có thể thật ngẫu trong lúc chơi, nên nào cầm cơ nào nhảy bi, toàn bộ đều lôi ra hết, hơn nữa, trước khi Tống Tử Kỳ đánh bi còn phải đi quanh một vòng trước bàn, nắm đúng dịp dùng lơ lau đầu gậy, thế mà lại có người nuốt nổi bộ dạng này, Khổng Sa Địch đứng bên nhìn hưng phấn không thôi, tim đập rộn ràng.

Đánh hai ván, Đinh Tiễn chẳng đánh trúng được mấy bi mà đã bị Tống Tử Kỳ cho đứng nhìn toàn bộ bi của cậu ta vào lỗ ngay trong một lượt ——

Rốt cuộc Chu Tư Việt đứng bên cũng không nhìn nổi nữa, vào lúc mở đầu ván thứ tư thì liền cầm lấy cây cơ của Đinh Tiễn, nói với Tống Tử Kỳ: “Mày cũng chỉ bắt nạt được cô ấy thôi.”

Tống Tử Kỳ khiêu khích: “Mày đau lòng hả?”

Chu Tư Việt xách cây cơ, cúi đầu mò bi trong lỗ ra, đủ từng số một, tay cậu to, khớp ngón tay rõ ràng, từng ngón một đều thon dài, thành thạo dùng phim tam giác để xếp bi, động tác liền mạch, tiếp đó là nghe thấy cậu cúi đầu cười ——

“Tao đây lười nói với mày.”

“Đi.”

Chu Tư Việt mở đầu, cậu đánh bi rất mau lẹ cũng rất chuyên chú, không làm màu như Tống Tử Kỳ, vô cùng dứt khoát, trực tiếp rơi xuống lỗ.

Đánh được nửa ván thì cậu cởi áo khoác bóng chày ra, ném cho Đinh Tiên để cô cầm, chỉ mặc mỗi áo T-shirt màu trắng quay lại ván đấu.

Đinh Tiên dè dặt khoác áo lên cánh tay, ôm vào lòng, rồi lần nữa nhìn lên bàn bida, tim đập thình thịch không ngừng, chỉ trong chốc lát, hai tai lại đỏ lên.

Cô không ngờ mình đã thích cậu đến mức ấy, chỉ giữ một chiếc áo thôi mà cũng có thể đạt tới mức tim đập mặt đỏ.

Đánh bida xong, Chu Tư Việt đến trước quầy tính tiền, Đinh Tiên ôm áo đứng ngoài chờ, kết quả cậu lại bước ra nói, “Ví tiền của tôi.”

“...”

“Ở trong áo đấy.”

Cô cúi đầu vội phản ứng lại, lúng túng cúi đầu đưa áo sang, có điều Chu Tư Việt lấy ví tiền xong thì lại đưa áo cho cô, ý là —— cậu cầm đi.

Khổng Sa Địch và Tống Tử Kỳ đi vệ sinh xong thì đi ra, đúng lúc Chu Tư Việt vừa tính tiền xong, trực tiếp nhét ví vào túi quần, cũng không lấy áo từ chỗ Đinh Tiên mà đi thẳng xuống lầu.

Chơi cả một buổi chiều, dĩ nhiên Khổng Sa Địch vẫn chưa đã, lại đề nghị với bọn: “Chúng ta đi hát kara đi.”

Tống Tử Kỳ tỏ vẻ sao cũng được.

Chu Tư Việt nhìn Đinh Tiễn, cô lắc đầu: “Hay là các cậu cứ đi đi, tớ không thể về muộn quá được.”

Khổng Sa Địch không chịu, ôm tay cô: “Vậy thì còn gì vui nữa, đi chung đi chứ.”

Đinh Tiễn còn đang mãi nghĩ lúc về phải nói chuyện tóc mái với Diệp Uyển Nhiên thế nào đây.

“Lần sau tớ đi với cậu cũng được nha Sa Địch.”

Khổng Sa Địch còn định nói gì đấy thì Chu Tư Việt đã ngắt lời: “Được rồi, hai cậu đi đi, tôi đưa cô ấy về.”

Tống Tử Kỳ nói: “Vậy lát nữa mà có đến không?”

“Để xem sao đã, không đến thì hai đứa mà cứ chơi đi.”

“Không phải chú Chu với dì Chu đi vắng rồi à? Mà ở nhà một mình cũng chán mà, đến chơi đi.”

“Tới lúc đó rồi hẵng nói.”

“Được rồi.”

Dưới cây ngô đồng ở ngã tư, bốn người chia nhau mỗi người một ngã.

Hoàng hôn mùa đông kéo dài bóng của mấy thiếu niên.

Hai người bước dọc theo hàng cây ngô đồng đi về, Đinh Tiễn trả lại áo cho cậu: “Mặc vào đi.”

Vừa dứt lời thì gió lạnh thổi đến, đúng là lạnh thật, Chu Tư Việt đưa tay nhận lấy, mặc vào.

Hai người đi dọc con phố qua mấy con hẻm, Đinh Tiễn tò mò gần như lần nào cũng đưa mắt nhìn vào trong hẻm, “Lúc trước tình cờ tôi nghe thấy có người nói, mỗi một con hẻm ở Bắc Kinh đều có chuyện của nó, là thật hả?”

Chu Tư Việt đút hai tay trong túi, cúi đầu bước đi, nhìn theo ánh mắt của cô rồi gật đầu: “Ừ, cũng kiểu vậy.”

“Có chuyện gì đặc biệt không?”

Chu Tư Việt đọc rất nhiều sách, ý tưởng hỗn độn cũng cả mớ, mỗi lần ra ngoài với cậu, Đinh Tiễn đều có thể nghe được những câu chuyện ly kỳ cổ quái từ miệng cậu, hơn nữa lần nào cũng kể rất sinh động lại thú vị, dù gì mỗi một câu do cậu nói ra, cô đều có thể ghi nhớ.

“Lần trước cậu nói trong Tử Cấm Thành không có nhà vệ sinh là thật hả?”

Cậu lại cười như thường, “Thật đấy, lúc đó người ta lấy đâu ra nhà vệ sinh chứ, để một cái bô trong phòng rồi giải quyết thẳng. Trong bô đều là tàn hương để chống thối, lại thuận lợi nữa.”

Chu Tư Việt nói những lời này cứ như bịa vậy, có lúc Đinh Tiễn cảm thấy cậu đang lừa mình, nhưng mỗi lần nghe xong quay về kiểm tra, lại có chuyện này thật, cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ tùy tiện thêu dệt cả.

Hai người cứ như thế trò chuyện câu được câu chăng suốt dọc đường.

Đến lúc tới đầu hẻm, trời vừa chợp tối, đèn đường bật sáng, bóng dáng cao lớn của thiếu niên bao bọc lấy cô, Đinh Tiễn nói với cậu: “Tự tôi vào được rồi, cậu mau về đi.”

Đáp lại là một câu nói thông lệ, “Đi đi, đồ ngốc.”

Sau đó tự nhiên xoay người.

Khi Đinh Tiên về đến nhà, cũng là lúc Diệp Uyển Nhân mới nấu cơm tối xong, bưng mâm cơm ra khỏi phòng bếp, đưa mắt nhìn, “Về rồi à? Mau ăn cơm —— ” Rồi chợt dừng lại, lần nữa nhìn kỹ mặt cô, quan sát lui tới hồi lâu, sắc mặt lập tức tái xanh, “Mày mới cắt tóc hả?”

Khổng Sa Địch đã gợi ý cho cô vài chủ ý, bảo nàng sau khi về nhà thì dùng kẹp kẹp tóc mái lên, nhưng với độ nhạy bén của Diệp Uyển Nhân thì khâu lâu sau cô vẫn sẽ bị phát hiện, nếu giấu diếm còn bị phát hiện thì chẳng thà cứ để cho bà ấy nhìn, để bà ấy sớm tiếp nhận, mắng thì cũng mắng một hồi rồi thôi, chẳng lẽ còn có thể ép cô đi nối lại à?

Nhưng đối với Diệp Uyển Nhân mà nói, chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Khi một cô gái có ý thức thâm mỹ nào đó, thì chứng tỏ cô ấy đang gặp nguy hiểm bờ vực nguy hiểm.

Diệp Uyển Nhân đặt mâm xuống, bỗng lạnh giọng nói với Đinh Tiên, mặt căng ra: “Mày lại đây với tao.”

Chỉ lần này, Đinh Tiên đã biết tối nay sẽ không xong rồi.

Diệp Uyển Nhân cời tạp dề ra vất xuống salon, đi thẳng vào phòng ngủ.

Thú thực, cô chẳng hề căng thẳng tí nào, chỉ có thái độ nhận đánh nhận mắng nhận phạt mà thôi.

“Ai cho phép mày cắt tóc?”

“Con cảm thấy con có quyền lựa chọn mà mẹ.”

“Mày mới mấy tuổi đâu thì lấy đâu ra quyền lựa chọn hả? Cả ngày hôm nay đi đâu? Đến nhà thầy cô học thêm hả? Là người nào? Đưa số điện thoại đây, nếu không ngày mai tao sẽ đến trường mày hỏi!”

Diệp Uyển Nhân lập tức đập ra bốn năm câu hỏi như chuỗi pháo, làm Đinh Tiễn ngẩn người, lý do lúc sáng cô nói nay đã trở thành vết thương trí mạng của cô, gọi điện thoại cho giáo viên, đến trường học, có kết quả rồi cũng sẽ không chịu để yên, cô hoảng hốt sợ hãi, nhưng từ lâu trong lòng đã rất chán ghét với cái kiểu giáo dục này của Diệp Uyển Nhân.

Thậm chí, còn có một con người nhỏ, đang vẫy cờ lớn ở nơi đáy lòng, đang khản giọng kêu gào ——

Thanh xuân của mình mình làm chủ! Phản kháng đi!

“Nói đi chứ hả! Vẫn là dì nhỏ mày không nhìn nhầm chút nào, con gái lên cấp ba đúng là phản nghịch!”

Cạch ——

Cột cờ trong lòng gãy, cô không chịu nổi nữa, bùng hét lớn với Diệp Uyển Nhân:

“Nếu mẹ ghét con như thế thì để con ở nội trú luôn đi!”

Đinh Tiễn hét xong thì xông thẳng ra ngoài.

...

Chu Tư Việt vừa mới tắm rửa gội đầu xong, lúc cầm khăn lông lau tóc thì bỗng thấy qua khung cửa sổ ở nhà tắm, dưới góc tường ở con hẻm trước nhà mình, có một bóng dáng nho nhỏ đang ngồi co ro ở đấy, đèn đường chiếu thẳng, đứng trên tầng hai chỉ có thể loáng thoáng nhìn được bộ quần áo đã thấy lúc ban ngày.

Đến khi cậu đẩy cửa sổ ra, còn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc sụi sụi như có như không.

Bàn tay cầm khăn đang lau chậm rãi dừng lại...

Một giây tiếp theo, trong hành lang có bóng người vụt nhanh chạy qua, còn chiếc khăn lông mang theo hơi ấm thì lại cô đơn nằm trên sàn nhà phòng tắm.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Hay Là Cậu Thu Nhận Tôi Một Đêm Đi

Edit: LuChan | Beta: Qin Zồ

Vốn không cảm thấy đây là oan ức, nhưng khi cậu hỏi, chuyện không oan ức cũng thành oan ức.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Đang vào giờ cơm tối nên trong con hẻm bay ra mùi cơm thơm phức, bụng đói cồn cào.

Khi Chu Tư Việt mở cổng sắt ra, cũng đúng lúc tiểu cô nương ngẩng đầu lên, trên mặt còn sót lại hai giọt nước mắt, mặt đầy tủi thân kinh ngạc nhìn cậu, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung khoảng hai giây, rồi như ý thức được điều gì đấy, Đinh Tiễn lại đột nhiên cúi đầu, vội vàng dùng tay áo lau nước mắt đi.

Chứng kiến gương mặt đỏ của Chu Tư Việt, cô mới giật mình, mình đang làm cái gì vậy, tính đứng lên, nhưng ngồi xồm hơi lâu nên chân tê rần, trái lại ngã mạnh xuống đất.

Chu Tư Việt dựa vào cửa sân bên cạnh tường, ánh mắt nhẹ nhàng liếc cô, cúi đầu cười, hai tay cho vào túi quần, đưa đầu ra hỏi Đinh Tiễn đang ngồi dưới góc tường: “Bị oan ức hả?”

Vốn không cảm thấy đây là oan ức, nhưng khi cậu hỏi, chuyện không oan ức cũng thành oan ức, Đinh Tiễn dứt khoát ngồi dưới đất, cuộn tròn hai

chân lại, ôm lấy hai tay, cảm đặt trên đầu gối, thút thít hai tiếng, không đáp lại cậu.

Chu Tư Việt cũng dứt khoát ngồi xổm xuống, cậu ngồi ở cửa sân trên mấy bậc thềm cao, cúi đầu nhìn Đinh Tiễn ở nơi chân tường, lại hỏi tiếp: “Đinh Tiễn cãi nhau với mẹ cậu à?”

Đinh Tiễn ôm chân lắc đầu, mặt đầy tủi thân, mặt đỏ bừng, trong mắt đều là ánh lệ.

“Có biết bây giờ cậu giống gì không?” Chu Tư Việt đứng trên bậc thang, nghiêng đầu nhìn cô.

“Giống cái gì?” Mới vừa khóc xong, nên giọng nói của tiểu cô nương trở nên ồm ồm.

“Vô cùng giống giống một nồi nước sôi sắp bung nắp nồi vậy.” Nói rồi còn tự mình vui vẻ, ngồi chồm hổm dưới đất, hai cánh tay buông thõng trước người, đầu vùi vào đó, vui vẻ cười mấy tiếng.

“Chu – Tư – Việt!”

Đinh Tiễn cắn răng trừng mắt nhìn cậu.

Chàng trai vui đủ rồi, đứng lên trực tiếp bước một bước đi đất, đứng trước mặt Đinh Tiễn, kéo người ngồi dưới đất dậy, “Được rồi, mấy tuổi đầu rồi mà còn ngồi trên đất hả, không thấy bẩn à?”

“Đi vào với tôi.”

Chu Tư Việt nói xong liền dẫn đầu đi vào trước.

Đinh Tiễn vỗ bụi trên quần áo, đi theo sau, lại nghe thấy người ở trong nói một câu: “Đóng cửa lại.”

Lúc này cô mới để ý, Chu Tư Việt chỉ mỗi mặc áo T-shirt mà đi ra, khi nắm lấy cô, tay cậu lạnh như băng.

Đây là lần thứ ba cô tới nhà họ Chu, tâm tình có phần thay đổi, cả chú Chu và Chu phu nhân đều không có ở đây, Đinh Tiễn biết rõ nhưng vẫn cứ hỏi: “Dì đâu rồi?”

Chàng trai cao lớn đang đứng trước bàn rót nước, nghe tiếng hỏi thì bỗng thu bình nước, quay đầu nhìn cô với ý vị thâm sâu, rồi lại quay trở lại, giọng lạnh nhạt: “Đi công tác.”

Ánh mắt rõ ràng chằm chọc kia làm Đinh Tiễn cảm thấy như mình ra vẻ quá.

Cô không phải kẻ ngốc, Chu Tư Việt cũng không phải kẻ ngốc, ngay buổi tối, cô lại chạy tới trước cửa nhà người ta khóc, còn không phải là biết nhà cậu không có người sao? Lúc sáng đứng ở cửa quán internet cô cũng dựng lỗ tai lên nghe thấy mọi người nói chuyện rồi, chú Chu và Chu phu nhân đã đi công tác.

Nghĩ ngợi một hồi lại thấy không còn gì nói, thế là, một lần nữa kiểm chuyện để nói, “Lhông phải dì không đi làm nữa à?”

Chu Tư Việt đưa nước tới cho cô, còm bản thân thì đi tới sofa ngồi xuống, hời hợt nói qua: “Bố tôi đi đâu, mẹ tôi đều thích đi theo cả.”

“Tình cảm của bố mẹ cậu tốt thật.”

Đinh Tiễn cầm ly nước, để trước ngực, thỉnh thoảng nhấp hai ngụm làm ấm dạ dày.

“Tình cảm của bố mẹ cậu không tốt à?”

Cậu khẽ nâng mi, thuận miệng hỏi một chút.

“Cũng vậy.”

“À.”

Lần đầu tiên, trong không gian thân mật nơi đây, hai người lại một mình ngồi đối mặt nhau, cảm giác lung túng đang lan tràn trong không khí, nhất thời không có chuyện gì để nói, Chu Tư Việt gãi gãi sau cổ, “Chơi game không, trong phòng tôi ó máy tính.”

Đình Tiễn rất cảm kích cậu không truy hỏi thêm chuyện rối rắm ấy của cô, cô lắc đầu, không có tâm tình để chơi.

Từ nhỏ đến lớn Chu Tư Việt không biết dỗ con gái, mà cũng không làm bao giờ, đi theo đám người Tưởng Trầm tự do phóng khoáng đã quen, lì lợm chỉ biết đánh nhau, đều là những đứa trẻ lăn lộn trong bùn mà lớn lên, cũng không biết để ý đến tâm trạng của con gái, như Tống Nghi Căn – đứa con gái duy nhất có thể chơi với đám nam sinh đến nay cũng là một kỳ tích.

Cậu bỗng đứng lên, nói với Đình Tiễn: “Cậu ngồi đây một chút, tôi lấy đồ này cho cậu xem.”

Đợi tới khi cậu quay về, Đình Tiễn trợn tròn mắt.

“Cái gì vậy?”

Chu Tư Việt cúi đầu loay hoay với người máy nhỏ trong tay, cũng không ngẩng đầu lên mà nói với cô: “D2-T3”

Biệt hiệu hả?

Hay là cái gì khác?

Sự chú ý của Đình Tiễn đều bị người máy trên tay cậu thu hút, nhìn chăm chăm không chớp mắt, Chu Tư Việt đặt nó lên bàn trà, điều chỉnh lại

mấy khớp nối, rồi lại gập cánh tay nó vào, đặt trước ngực, sau đó đặt trái cây với vài quyển sách trên bàn xuống sàn nhà, nhặt điều khiển đa hướng ở một bên lên, cong lưng ngồi trên sofa, khuỷu tay chống đầu gối, hơi nhướn mi, mím môi: “Nhìn đi.”

Đình Tiễn mở to mắt không dám chớp lấy.

Thoáng một cái, con robot “D2-T3” ở trên bàn trà từ từ di chuyển về phía cô.

Một tay dán trước ngực, một tay khác dường như đã gãy, chính giữa là sợi dây điện, rũ xuống ở bên người như không có xương, đi một bước là cánh tay kia lại giống hệt zombie trong phim, lắc lư hai cái.

Cái này...

Nhìn sao có vẻ u ám vậy.

Sống lưng Đình Tiễn cứng ngắc, thần kinh căng thẳng, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào con “zombie nhỏ” này, rất sợ nó đột nhiên nhào về phía mình.

Sau đó, “zombie nhỏ” đứng lại ở bên mép bàn.

Rồi bất chợt, nó khom lưng chào cô, tấm sắt rỉ sét sau lưng cũng phát ra tiếng “kẽo kẹt” theo động tác cúi người của nó, có vẻ rất ít khi hoạt động.

Da đầu Đình Tiễn bắt đầu tê dại, luôn có cảm giác một giây tiếp theo nó sẽ bắt đầu ăn thịt người.

Kết quả là ——

Zombie nhỏ “ken két” một tiếng, rồi ở ngay trước mặt cô, xoạc chân một cái.

Tư thế động tác gì đây?

Đình Tiễn kinh ngạc nhìn Chu Tư Việt ở trên ghế sofa đối diện, cậu cầm điều khiển dựa ra sau, tóc mềm mại hơn nhiều so với lúc vừa vào nhà, ánh mắt ra hiệu cô nhìn xuống đi.

Thế là ánh mắt lần nữa trở về.

“zombie nhỏ” từ từ thu chân lại, đứng thẳng, bất động hai giây, rồi bất chợt lại bước hai bước.

“...”

không biết “Zombie nhỏ” rút một cây gậy nhỏ từ đâu ra nữa, đâm hai cái lên chân mình, hai chân từ từ tách ra, đứng thành hình chữ bát kinh điển, cánh tay gãy kia lại còn lại đâm ngang hông.

Một, hai, ba...

Cúi nửa người dưới với Đình Tiễn, rồi đột nhiên uốn éo hông một cái, xoay qua đi chỗ khác, rồi lại lắc lắc cái hông với Đình Tiễn, vì là máy móc nên không được tự nhiên lắm, nhưng mà nhìn qua, lại vô cùng buồn cười.

“Char... Charlie Chaplin?”

Chàng trai ngồi đối diện chớp mắt, lại nhăn xuống, đặt hết sự chú ý lên người tiểu tử đó, thờ ơ đáp một câu: “Được đấy, còn biết cả Charlie Chaplin.”

“Zombie nhỏ” lại hoạt động.

Một chốc thì giạng chân ra, một chốc lại duỗi chân, khi thì lắc hông, động tác khoa trương mà dáng điệu lại cực kỳ gượng gạo, vậy nhưng cái thế đứng chữ bát đó vô cùng sinh động. Đình Tiễn bị chọc cười đau bụng, ôm gối ha ha cười to.

Chu Tư Việt: “Vui rồi hả?”

Đình Tiễn nín cười, “Thú vị thật đấy.”

Chu Tư Việt ném điều khiển đa hướng sang một bên, “Được rồi, khảo sát thành công.”

“Khảo... khảo sát?” Đình Tiễn sừng sốt.

“Người máy diễn việt hài kịch, đặc biệt dùng để chữa trị cho bệnh nhân tâm thần.”

Đình Tiễn ném gói ôm trong ngực qua, “Cậu mới bị tâm thần ấy ——”

Chu Tư Việt cười chụp lấy, “Không phải trước đó cậu hỏi tôi muốn làm gì hả?”

“Cậu muốn làm cái này à?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Cậu nghĩ đi chứ, nếu tôi có thể chữa hết bệnh nhân tâm thần trên thế giới này, chắc chắn sẽ đi vào sử sách.”

Đình Tiễn lại ném một cái gói qua, “Cậu nên chữa cho mình trước đi đã, viện trưởng Chu à.”

Chu Tư Việt cười ngã ra ghế sofa, lúc cậu cười trông cực kỳ điển trai, cực kỳ có sức sống, Đình Tiễn cũng không nhịn được mà cong khóe miệng theo, rồi trong chốc lát, hai người cùng dừng lại, dần dần không cười nữa, nhìn chăm chăm đối phương mấy giây.

Đồng hồ trong phòng khách chỉ đúng bảy giờ, và vẫn đang trôi đi từng giây từng phút, tích tắc tích tắc, cô nam quả nữ ngồi trong phòng, bầu không khí mập mờ. Lúc đó, Đinh Tiễn cảm thấy trong TIVI có chiếu qua cảnh này, hai nhân vật chính ôm nhau rồi hôn nhau, sau đó là một màn đen tối.

Mặt dần dần ửng đỏ.

Nhưng mà, cảnh trong TIVI lại không xảy ra, mà là vang lên một tiếng rất không hợp thời điểm, “Rột rột rột ——”

Đinh Tiễn cúi đầu nhìn bụng mình, nhỏ giọng nói: “Chu Tư Việt, tôi đói rồi.”

“Chắc kiếp trước tôi mắc nợ cậu!” Chu Tư Việt ném gói xuống, xoay người đi vào phòng bếp.

...

Chu thiếu gia sao biết nấu cơm, trong phòng bếp chỉ còn lại hai gói mì mới mua ngày hôm qua, xé gói mì ra cái roẹt, hỏi cô: “Ăn mì hải sản hay thịt bò kho?”

“Gì cũng được.”

“Chọn mau.” Lại không nhịn được.

“Mì hải sản.”

“Đi nấu nước đi.” Chu thiếu gia sai bảo.

Cậu còn sai bảo hả?

Nhưng Đinh Tiễn vẫn nghe lời đi tìm ấm nước, “Dì không có ở đây, cậu toàn ăn như vậy cả à?”

“Thỉnh thoảng cùng Tưởng Trầm ra ngoài ăn.”

“Bình thường khi mẹ tôi nấu mì sẽ bỏ thêm trứng vào, hoặc xúc xích lạp xưởng, hơn nữa thường dùng nồi nấu chứ không dùng nước ngâm.”

Chu Tư Việt xé gói gia vị, tiện tay ném vào trong túi rác, giễu cợt cô: “Có nhiều thời gian như vậy thì tôi cần gì ăn mì gói.”

Hai phút sau, Chu Tư Việt dựa vào cửa hỏi cô, “Trong tủ lạnh có trứng gà, nấu cho cậu hai quả nhé?”

Đình Tiễn vội vàng gật đầu, “Được được.”

Sau đó, Đình Tiễn thấy Chu Tư Việt ném hai quả trứng vào trong nồi.

“Thường thì, đều đập trứng, sau đó dùng dầu chiên ——” Còn chưa nói hết, Chu Tư Việt đã phóng mắt tới, ý bảo không muốn ăn đúng không? Đình Tiễn lại kinh sợ cúi đầu xuống đất, nhỏ giọng nói: “Luộc, luộc như vậy ăn cũng ngon.”

Cơm nước xong thì đã đến tận tám giờ.

Chu Tư Việt mặc áo khoác vắt trên ghế sofa vào, chuẩn bị đưa Đình Tiễn về nhà, thế nhưng tiểu cô nương lại không nhúc nhích.

“Bỏ nhà ra đi chẳng hữu dụng gì với mẹ cậu cả, mẹ cậu không thương đâu, nếu dì ấy muốn tìm cậu thì đã sớm kêu lớn ở trong hẻm một lượt rồi, hơn nữa cậu cũng không có khả năng phản kháng với mẹ cậu, chớ làm liều nữa, ngoan ngoãn trở về đi.”

Đình Tiễn cứng cổ nói: “Tôi không muốn về, hay là cậu thu nhận tôi một đêm đi.”

“Cậu nằm mơ à.” Cậu không chút do dự phản bác.

“Đồ hẹp hòi.”

“Nhanh chóng đứng lên cho tôi, đừng có xỏ lá nữa.”

Đình Tiễn đứng lên, thấp giọng nói: ‘VẬY TÔI ĐI TÌM NGƯỜI KHÁC.’

“CẬU DÁM CHẮC.”

...

Kết quả đêm đó vẫn là Chu Tư Việt xách Đình Tiễn về nhà, lúc Diệp Uyển Nhân nhìn thấy Chu Tư Việt, đầu óc cũng là trống rỗng, sao hai đứa này lại ở với nhau.

Chu Tư Việt lễ phép khiêm tốn trả người lại cho Diệp Uyển Nhân, thuận miệng bịa một lý do, nói cứ như là thật vậy, cũng không nói chuyện của Đình Tiễn ra, còn thuận tay giúp cô giảng hòa, lập tức làm cho hảo cảm của Diệp Uyển Nhân về cậu tăng lên gấp bội.

“Vừa nãy tình cờ gặp trên đường nên cháu dẫn cậu ấy đi ăn, rồi lại cùng về, bố mẹ cháu mới đi công tác, bảo cháu đưa một ít đồ tới, thế nên cùng ghé qua nhà lấy luôn.”

Diệp Uyển Nhân nhìn bánh trong tay Chu Tư Việt, lòng thầm ngạc nhiên mừng rỡ, nhìn Chu Tư Việt: “Lần trước ăn bánh hoa sen có ngon không?”

“Ngon lắm ạ, đơn vị của bố cháu còn có người đến muốn ăn tiếp.”

“VẬY LÀ ĐƯỢC RỒI, LẦN SAU DÌ SẼ LÀM THÊM CHO NHÀ CHÁU, ĐỂ TIỄN TIỄN ĐƯA QUÁ, NHA ĐỀU TIỄN TIỄN NÀY KHÔNG LÀM PHIÊN CHÁU CHỨ?”

“BỌN CHÁU LÀ BẠN CÙNG BÀN, CẬU ẤY RẤT NGHE LỜI.”

Diệp Uyển Nhân kinh ngạc, “Hai đứa là bạn cùng bàn?”

Chu Tư Việt gật đầu, “Dạ vâng, cậu ấy không nói với dì ạ?”

“Con bé này không thích nói chuyện học hành của nó.”

Diệp Uyển Nhân liếc nhìn Đinh Tiễn, ổn định lại, “Con vào phòng trước đi, mẹ nói mấy câu với Chu Tư Việt.”

Sau khi Đinh Tiễn đi vào, Diệp Uyển Nhân lại không yên tâm quay đầu nhìn cô, thần bí đem Chu Tư Việt kéo qua một bên.

Thiếu niên cúi đầu nhìn cổ tay bị bà ấy lôi đi, khẽ cau mày, nhưng vẫn nhịn không lên tiếng.

Hai người đi ra đứng dưới bóng cây trước cửa.

Diệp Uyển Nhân nhìn bốn phía xung quanh, hạ thấp giọng nói với Chu Tư Việt: “Có phải trong trường có đứa nào theo đuổi Tiễn Tiễn nhà dì không?”

Không hiểu sao, Chu Tư Việt lại nhớ tới khuôn mặt đỏ bừng của Lưu Tiểu Phong.

“Cậu ấy nói với dì à?”

Chu Tư Việt rút tay về, hơi nheo mắt, nghiêng đầu nhìn sang.

Diệp Uyển Nhân ngăn người, bèn dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, nói ra suy nghĩ với Chu Tư Việt: “Hình như là có một thằng nào đấy đưa cho con bé tờ giấy, dì thấy gần đây con bé không tập trung học hành, không biết có liên quan gì với chuyện này không.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Khen Cậu, Tôi Cũng Có Vinh Quang

Diệp Uyển Nhân hỏi xong mới phát giác, hình như cảm thấy hỏi thẳng một cậu bé như thế thì có phần xấu hổ, vậy là nói: “Có mấy câu dì không giấu được, con bé Tiễn Tiễn này che đậy nhiều chuyện quá, dì cũng hết cách.”

“Cháu biết rồi.” Chu Tư Việt tỏ vẻ đã biết.

“Hôm nay trường các cháu có học thêm hả?”

Chu Tư Việt nhìn bà, trầm tư suy nghĩ hồi lâu, phản ứng cũng rất nhanh, một tay đút trong túi, một tay khác đưa lên gãi chóp mũi, nói: “Có ạ, học thêm toán, hai tụi cháu cùng học.”

Diệp Uyển Nhân kéo dài tiếng à, “Vậy chắc cháu cũng không biết chuyện của Tiễn Tiễn lắm đâu nhỉ.”

“Không ạ.”

Diệp Uyển Nhân thở dài: “Được rồi, dì không làm phiền cháu nữa, mau về nhà đi, cảm ơn cháu đã đưa Tiễn Tiễn về.”

Từ đầu đến cuối Chu Tư Việt đều rất giữ lễ, với người bằng vai phải lứa thì cậu thích đùa giỡn, nói chêm chọc cười với người ta, nhưng với trưởng bối, dù đối phương có làm người ta khó hiểu đến đâu thì cậu vẫn giữ tôn trọng, chào tạm biệt với Diệp Uyển Nhân: “Dì khách khí rồi.”

Diệp Uyển Nhàn đứng dưới bóng cây đưa mắt nhìn Chu Tư Việt rời đi, bóng lưng của thiếu niên thoáng lay động, rồi biến mất ở cuối con ngõ, lúc này bà mới thở dài, đi vào nhà.

Đình Tuấn Thông đang dán mắt xem “Tom and Jerry” trên tivi, thỉnh thoảng sẽ ôm bụng lặn lộn cười to ha hả, bà nhìn cửa phòng khép chặt của Đình Tiễn mà chẳng nói gì, đi tới tắt tivi, lạnh lùng nói với Đình Tuấn Thông: “Làm bài tập đi.”

Đình Tuấn Thông không nghe, lăn lộn trên salon, lớn tiếng đáp lại, “Sắp xem xong rồi mà...”

Hiếm khi thấy Diệp Uyển Nhàn không chiều cu cậu, lập tức rút phăng phích cắm tivi ra, chỉ vào cửa phòng, “Có đi không hả?”

Thấy bà sắp nổi giận, Đình Tuấn Thông cũng rất thức thời, ai oán đứng dậy đi giày vào.

Diệp Uyển Nhàn ở sau lưng nói, “Nhân tiện đến phòng chị con xem nó đã ngủ chưa, không ngủ thì hỏi chị con có muốn ăn gì không.”

Đình Tuấn Thông chạy tới gõ cửa phòng Đình Tiễn rầm rầm rất mạnh, vô cùng quấy nhiễu, lập tức bị Diệp Uyển Nhàn xách ra, “Được rồi, để tự mẹ, con về phòng đi.”

Diệp Uyển Nhàn vịn nắm đấm hai lần mà không mở cửa, biết Đình Tiễn đã khóa trái cửa, bà thừa biết rõ từ trước đến nay con gái mình là con lừa bướng bỉnh, vì xưa nay Đình Tiễn luôn nghe lời, rất ít khi Diệp Uyển Nhàn phải phí tâm tư với cô, cũng vẫn cảm thấy con gái không cần mình phải bận tâm, nhưng lần này hôm nay, quả thật đã dọa chết bà, vừa nãy ở cửa đã xác nhận với Chu Tư Việt là hôm nay trong trường có học thêm, nay bình tĩnh lại, bà cũng nhận thấy hôm nay mình đã phản ứng quá khích.

Cũng ý thức được rằng, con trẻ trong thời kỳ dậy thì cần được khai thông.

“Con mở cửa ra.”

Đình Tiễn nằm sấp trên giường, gùi đầu vào trong gối, không ngẩng đầu lên mà chỉ đáp: “Con ngủ rồi!”

“Con mở cửa ra đi đã, mẹ nói với con mấy lời.”

Con người Diệp Uyển Nhân cũng vô cùng kiên nhẫn, Đình Tiễn biết cô mà không ra là bà sẽ không đi, có khi tối nay còn đứng mãi ở ngoài cửa phòng cô.

Cửa mở ra.

Đình Tiễn cúi đầu, “Mẹ nói đi.”

“Hôm nay cắt tóc hết mấy tiền?”

“Năm đồng.”

“Mẹ cho con tiền là dùng để ăn cơm mua sách vở, chứ không phải để con cầm đi cắt tóc vớ vẩn, nếu lần sau muốn cắt thì nói trước với mẹ một tiếng, mẹ sẽ trừ trong tiền ăn uống của con.”

Bất chợt Đình Tiễn nhận ra, nguyên nhân bản thân còn quyến luyến với căn nhà này, chính là những lần tình cờ dụi dàng của Diệp Uyển Nhân, ví dụ như bây giờ.

Không phải trước kia hai người chưa cãi nhau bao giờ, vào lúc Đình Tiễn còn chưa hiểu chuyện, cô sẽ thường xuyên tranh chiều chuộng với em trai mà chọc giận Diệp Uyển Nhân, hễ sau mỗi lần hai người to tiếng, Diệp Uyển Nhân đều cải thiện hơn trước.

“Gần đây còn thấy rõ bảng nữa không?”

Đình Tiễn lắc đầu.

“Tối nay làm bài tập đi, ngày mai mẹ sẽ dẫn con đi cắt kính, nhân tiện mua cho con bộ đồ mới, lâu rồi chưa mua, cứ mặc đi mặc lại mấy bộ như thế mà không sợ người ta chê cười à.”

Mỗi một lần cãi nhau xong, hình như có vẻ gần gũi hơn trước một ít.

Đình Tiễn định nói không cần, quần áo đủ mặc là được, nhưng Diệp Uyển Nhân cũng không để ý đến cô nữa, tự đi vào phòng, lần đầu tiên trong đời cô không phản kháng được ——

Ngày hôm sau trong giờ học như thường lệ, kết quả kỳ thi giữa kỳ đã có.

Đình Tiễn đứng thứ mười lăm trong lớp, thứ bốn mươi lăm toàn trường; Chu Tư Việt xếp thứ năm trong lớp, thứ mười toàn trường.

So với hồi nhập học thì thành tích của cả hai đều tăng vững, đặc biệt là Chu Tư Việt tăng rõ rệt, điều này đã trấn an Lưu Giang, lúc công bố kết quả trong giờ tự học sáng còn đặc biệt điểm danh biểu dương cậu.

“Mấy bài thi lần này Chu Tư Việt đều phát huy rất tốt, người ta vừa bận thi toán mà vẫn có thể học được, các em nên học tập em ấy nhiều hơn.” Lưu Giang đổi lời, quét mắt nhìn Hà Tinh Văn ngồi bàn đầu, không cần nói thêm lời dư thừa nào nữa.

“Khen tôi chứ có phải khen cậu đâu, cậu đặc ý cái nỗi gì?”

Chu Tư Việt liếc nhìn Đình Tiễn đang thầm vui bên cạnh, lắc đầu rồi tiếp tục giải đề.

Đình Tiễn nghiêng đầu, vui vẻ bảo: “Bây giờ hai ta chính là châu chấu trên một sợi giây, khen cậu thì tôi cũng có vinh quang mà.”

Chu Tư Việt ngẩng đầu lên khỏi đề thi, nhìn cô lần nữa, cười phì một tiếng rồi cúi đầu, bút vẽ mấy đường ở trên giấy, thờ ơ đáp: “Tôi đúng làm xui tám đời mới bị buộc chung với cậu.”

Đình Tiễn cũng chẳng để ý, chỉ ghé vào bên tai cậu thấp giọng nói: “Nè, lần này Hà trạng nguyên cũng chỉ thi được thứ sáu, trong lòng cậu vui lắm đúng không?”

Chu Tư Việt không buồn lật mí mắt: “Cậu thi được thứ sáu thì tôi vui hơn.”

Tâm tư nam sinh không nhỏ như nữ sinh, người như Chu Tư Việt lại càng lười so đo, từ xưa đến giờ cậu chưa từng xem ai là đối thủ cả.

Đình Tiễn chặc chặc, “Cái kiểu đi lên từ vùng khác như tôi đây, cũng chẳng mong gì được vào top mười, chỉ cần duy trì top hai mươi ở lớp trọng điểm là được rồi, như thế mọi chuyện sẽ luôn đại cát.”

Chu Tư Việt: “Tiền đồ.”

Từ sau hôm đó, sau mấy đợt không khí lạnh lẽo viếng thăm, ngày ở Bắc Kinh hoàn toàn rơi vào giá lạnh, đi trên đường gió rét thấu xương làm người ta run rẩy. Thời điểm cuối tháng còn nghênh đón trận tuyết đầu mùa trong năm, học sinh Tam Trung cũng bớt ra ngoài hoạt động, chỉ làm ỗ trong lớp giải đề, kỳ thi của Chu Tư Việt đã tiến vào chặng hai, các bạn còn lại phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, bầu không khí trong lớp dần nặng nề.

Đình Tiễn cũng có thể cảm nhận được sự căng thẳng của Chu Tư Việt, đã không còn thấy sách ngoài giờ ở trên bàn đầu nữa, mà thay vào đó toàn là đề thi Olympic Quốc Tế và đề mẫu.

Bây giờ quá bận rộn, một ngày hai người cũng không nói được với nhau mấy câu chứ đừng nói là tám chuyện, có lúc Chu Tư Việt giải đề hằng say, đến nước cũng quên rót, tới lúc muốn uống nước, đưa tay ra mò thì lại không có, thế là ảo não tím tóc.

Tâm tư của tiểu cô nương rất tinh tế, Đinh Tiễn đều thấy hết mấy việc đó, thế là lúc tan tiết thuận tiện rót đầy nước cho cậu, Chu Tư Việt cũng hồn nhiên không phát giác, đợi đến khi uống xong mới giật mình nước trong ly từ đâu ra.

Suy nghĩ mấy giây, đột nhiên quay sang nhìn Đinh Tiễn, cô nàng nọ đang cúi gục đầu vò đầu bứt tai giải một đề toán đại đơn giản, lúc này mới kịp nhận ra, đã lâu rồi mình không để ý đến cô, thế là cậu kéo đề thi lại, đặt ở chính giữa, thấp giọng giảng giải cho cô.

“Tự tôi giải được.” Đinh Tiễn muốn rút về nhưng lại bị cầu dùng tay giữ lại, Chu Tư Việt cúi đầu viết, không đáp gì cô, vừa viết vừa nói: “Gần đây không có thời gian để tâm đến cậu, cậu không hiểu thì cứ hỏi đi, đừng có ngại, dù sao ngoài tôi ra thì cũng không ai biết cậu ngọc cả.”

Đúng là miệng chó không mọc nổi ngà voi, Đinh Tiễn vừa hận cậu đến nghiến răng, lại vừa thích cậu không cách kiềm chế.

Có điều Đinh Tiễn cũng không dám hỏi lại cậu, thời gian của cậu đang rất eo hẹp, làm sao có thể để cậu phân tâm vì chuyện của mình chứ. Ngày hôm đó vừa quay về từ văn phòng giáo viên, đúng lúc gặp Lưu Tiểu Phong đứng ở cửa hỏi bài, trừ hội thể thao lần trước thì hai người không xuất hiện chung với nhau lần nào nữa.

Đúng lúc câu hỏi đó Đinh Tiễn cũng không hiểu, thế là nhân dịp đứng cạnh đồng tai nghe, trên đường về cả hai còn thảo luận với nhau, phát hiện tài học sần sần như nhau, cộng thêm con người Lưu Tiểu Phong thật thà, cũng không oán hận gì, lại kiên nhẫn giảng bài.

Thế là, hai người đã trở thành chiến hữu.

Cho đến khi Chu Tư Việt phát hiện trên bàn của Đinh Tiễn có vở bài tập của Lưu Tiểu Phong.

Chợt nhớ lại lời của mẹ Đinh Tiễn ngày đó.

Bất giác trong lòng khó chịu.

Trưa hôm đó, Đinh Tiễn và Lưu Tiểu Phong hỏi bài ở văn phòng xong quay về, vừa ngồi xuống thì Chu Tư Việt ném bút, đứng lên bỏ đi.

Đinh Tiễn khó hiểu nhìn theo bóng lưng có phần tức giận của thiếu niên.

Chu Tư Việt và Tưởng Trầm chơi bóng rổ trên sân bóng trong giờ nghỉ trưa, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên, Tưởng Trầm thấy cậu ném bóng đi.

Mấy anh em lớn lên cùng nhau, Chu Tư Việt coi như là người trưởng thành sớm trong cả đám, đối nhân xử thế đều rất khoan dung, chưa thấy cậu vì chuyện gì mà nổi nóng bao giờ, thế nên lần này đã khiến Tưởng Trầm nhìn đến phát ngốc, khó hiểu vô bóng, hỏi: “Sao đấy, mà sao vậy? Chẳng hai không suôn sẻ hả?”

Chu Tư Việt không lên tiếng, cướp lấy bóng trong tay Tưởng Trầm chạy mấy đường trong sân, lại bực bội chạy ba bước làm một cú úp rổ tuyệt mỹ, cả quá trình chẳng hề nói một câu, lúc này Tưởng Trầm mới nhận ra, dường như vấn đề khá nghiêm trọng.

“Mày có chuyện gì hả?”

Chu Tư Việt ném bóng đi, hai tay chống trên đồng gối cúi người thờ hồn hển, lồng ngực phập phồng kịch liệt theo nhịp thở của cậu, mồ hôi lấm

tấm trên trán trên cổ vẫn đang chảy xuống, thấm ướt sống lưng gầy gò của thiếu niên.

Cậu nắm lấy áo sơ mi trước ngực lau hai gò má, không chút để ý mà lắc đầu: “Không có gì.”

Tưởng Trầm hừ một tiếng: “Tao với mày lớn lên với nhau từ hồi còn mặc tã, tao còn không thể nhìn ra là mày có vui hay không à?”

Tưởng Trầm cũng giống bố cậu ấy, giỏi thu xếp quan hệ cá nhân, với ai cũng có thể xưng anh gọi em, lại càng giỏi quan sát kỹ biểu cảm, xử sự rất tinh tế, cũng là người khá làm chủ chuyện.

“Khó chịu hả? Ai chọc mày à?”

Chu Tư Việt ném quả bóng cuối cùng đi, bóng rơi vào giỏ lưới thì xoay người rời đi.

“Đi thôi.”

Tưởng Trầm vỗ bóng, đi đằng sau lắc đầu.

Sau giờ nghỉ trưa, trong lớp học hò hét âm ỉ, Đinh Tiễn vừa mới tỉnh ngủ, mở đôi mắt lim dim ra, thấy Chu Tư Việt hai tay đút túi vừa ngồi xuống, “Hồi trưa cậu đi đâu thế?”

“Chơi.”

Cậu trả lời rất đơn giản, rồi cũng chẳng để ý gì đến cô nữa, cúi đầu rút đề thi ra bắt đầu giải.

“À, vừa nãy có phát bài thi ngữ văn, tôi cầm giúp cậu rồi.”

“Cám ơn.”

Cậu cũng chẳng ngẩng đầu, giọng điệu lại còn rất chung.

Hai người ngồi cạnh nhau lâu như thế, toàn là cậu ngạo nghễ nhạo báng cô, thỉnh thoảng tâm tình tốt còn sờ đầu cô nói ngoan, chứ chưa từng thờ ơ với cô như thế, Đinh Tiễn vô cùng khó hiểu, nghi ngờ nhìn chằm chằm cậu hai giây, sau đó thôi nhìn, ngoan ngoãn nằm nhoài nghiên cứu bài thi của mình.

Mấy ngày liên tục, Chu Tư Việt không hề chủ động bắt chuyện với cô.

Đinh Tiễn muốn nói chuyện mà cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, thế là chiến tranh lạnh một cách khó hiểu mấy ngày.

Khổng Sa Địch phân tích chuyện lần này, có lẽ do căng thẳng trước khi thi.

Đinh Tiễn tủi thân, “Căng thẳng thì căng thẳng, chứ trút giận lên tớ làm gì, cậu có biết sáng nay cậu ấy nói gì không? Nói tớ xen vào việc của người khác, đó là tớ xen vào việc của người khác hả? Còn không phải là tớ vì cậu ấy à...”

Khổng Sa Địch ôm cô như an ủi, “Được rồi, cậu ấy không để ý đến cậu thì cậu cũng đừng để ý đến cậu ấy nữa, ai mà chẳng phải là công chúa nhỏ chứ, cậu yên tâm đi, nhất định tớ sẽ đứng về phía cậu, nếu cậu có xích mích gì với cậu ta, tớ cũng tuyệt đối không nói chuyện câu nào với cậu ấy.”

Vào thời điểm Đinh Tiễn cần an ủi nhất, tiểu cô nương đầy trượng nghĩa này đã không chút do dự đứng về phía cô, lại nói những lời ấm áp dỗ dành.

Khổng Sa Địch nói được làm được.

Trong thời gian đó, bất kể Chu Tư Việt nói cô ấy cái gì cô ấy cũng làm như không nghe thấy, mặc dù số lần Chu Tư Việt tìm cô nói chuyện không

nhiều, nhưng sau mấy bận, ngay cả Tống Tử Kỳ cũng nhìn ra manh mối.

“Mày chọc cô ấy à?”

Chu Tư Việt xòe tay nhún vai.

Nhưng mà, người đau lòng vẫn là Đinh Tiến.

“Được rồi, cậu nói chuyện với cậu ấy đi, tớ không chịu nổi khi có người khác phớt lờ cậu ấy.”

“Cậu đúng là đồ không có tiền đồ!”

Khổng Sa Địch chọc mạnh vào đầu cô, trên mặt là biểu cảm hận không thể rèn sắt thành thép.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Uống Nửa Cốc Bia, Hát Được Nửa Bài (1)

Edit: LuChan | Beta: Qin Zồ

Khổng Sa Địch nói mình không có tiền đồ.

Không phải đâu, mình có thể thích cậu ấy, thì dĩ nhiên mình có tiền đồ hơn cô ấy rồi.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Khi thích một người, quả thật chính là như vậy đấy, bạn sẽ không tài chịu nổi một tia khó xử của cậu ấy, dĩ nhiên Chu Tư Việt sẽ không như vậy, nhưng khi biết rõ cậu không có vấn đề gì mà Khổng Sa Địch lại chẳng may để ý đến cậu, thì trong lòng cô vẫn thấy đau, giống như có lúc, thỉnh thoảng vẫn nghe thấy Hà Tinh Văn nói xấu sau lưng cậu, mặc dù bây giờ cô và Chu Tư Việt đang chiến tranh lạnh, nhưng Hà Tinh Văn vẫn là kẻ thù chung của cả hai người họ.

Hai người không nói chuyện với nhau mãi đến khi kết thúc học kỳ, rồi cũng không có cơ hội nữa, vì về sau Chu Tư Việt bận rộn cho cuộc thi, nên căn bản cả ngày đều ở trạng thái giải đề liên tục.

Ngay cả Tưởng Trầm cũng không tìm cậu chơi bóng rổ nữa.

Trận bán kết của cuộc thi kết thúc chưa được mấy ngày, trên bảng thông báo của trường đã dán một thông báo chúc mừng đở rục, bên cạnh là tấm ảnh thẻ nền xanh mặt không biểu cảm của Chu Tư Việt.

Cậu đạt được giải nhất thành phố Bắc Kinh, hơn nữa còn có thể đại diện đội tuyển Bắc Kinh tham gia kỳ thi toán học toàn quốc trong năm tới, có điều tham dự giải quốc gia thì lại khác, top sáu toàn quốc mới có thể vào được đội tuyển quốc gia, còn có thể đại diện Trung Quốc tham gia kỳ thi Olympic toán học quốc tế, mà cùng lúc đó, cánh oliu của Thanh Bắc cũng chĩa ra*.

(*Ý ở đây là Thanh Bắc muốn chiêu mộ Chu Tư Việt.)

Cùng vào đội tuyển Bắc Kinh còn có Hà Tinh Văn.

Lấy lời Tổng Tử Kỳ mà nói, thì người này cứ như thuốc cao bôi trên da chó vậy, muốn gỡ cũng không gỡ được. Nhưng Đinh Tiễn lại không cảm thấy vậy, có thể được giải nhất thành phố rồi cùng tiến vào đội tuyển Bắc Kinh, có nghĩa là Hà Tinh Văn đã dùng thực lực để chứng minh bản thân cậu ta. Nhưng so với Chu Tư Việt tính tình khiêm tốn, Hà Tinh Văn lại chẳng tỏ ra khiêm nhường chút nào.

Trưa hôm nay, Đinh Tiễn dùng cơm xong sớm nên về lớp trước, đang gục mặt xuống bàn định chợp mắt nghỉ ngơi một lúc, thì nghe thấy Lưu Tiểu Phong nói chuyện với Hà Tinh Văn, “Chúc mừng cậu nhé, Hà Tinh Văn.”

Hà Tinh Văn gật đầu ý bảo bình thường, lần này thi cũng không được tốt, nếu không chắc chắn được điểm cao rồi.

Đều được giải nhất thành phố, cậu còn muốn thi tốt như thế nào nữa chứ...?

Lưu Tiểu Phong thật thà cười xòa, không nhịn được tán dương: “Cậu lợi hại thật đấy, nếu được một nửa như cậu là mình đã vui lắm rồi, vậy không phải sau này cậu có thể tranh tài với nam thần của mình rồi sao?”

Lúc ấy Đinh Tiễn mới biết được thì ra Chu Tư Việt chính là nam thần của Lưu Tiểu Phong?

Hà Tinh Văn đang giải đề được nửa, phản ứng không kịp, nhìn Lưu Tiểu Phong thật lâu mới chợt nhận ra nam thần là ám chỉ Chu Tư Việt, thế là cười cực kỳ khinh miệt, không tiếp lời mà lại có phần khinh thường.

Đồ ngốc Lưu Tiểu Phong cũng không phản ứng kịp, biết tính tình Hà Tinh Văn đó giờ vốn luôn kỳ quái, thấy cậu ta không nói lời nào, cũng cười lại một tiếng, quay đầu về tiếp tục làm bài tập của mình.

Kết quả là, qua một hồi lâu, chợt nghe thấy Hà Tinh Văn nói rất khê khàng ——

“Còn chưa chắc, không phải lần nào cũng may mắn thế đâu.”

Kẻ ngốc cũng nghe được lời kia là ám chỉ Chu Tư Việt, nhưng cái đồ đần Lưu Tiểu Phong này còn tưởng Hà Tinh Văn nói mình, vẫn chưa nhận ra được, còn ngu ngơ nói tiếp: “May mắn cũng là một phần của thực lực mà.”

Vì không muốn cậu nhóc tốt bụng Lưu Tiểu Phong này bị đem ra châm chọc, Đinh Tiễn quyết định đứng ra.

“Lưu Tiểu Phong.”

Cậu chàng quay đầu lại, đáp một tiếng lớn: “Hả ——”

Đinh Tiễn cau mày, “Có bài này mình không làm được, cậu qua đây giúp mình được không?”

“Được chứ.”

Lưu Tiểu Phong đứng dậy, nhiệt tình chạy tới, Đinh Tiễn chỉ vào bài đầu tiên, “Bài này đây, hình như có lần giảng qua rồi, nhưng mình lại quên

mất.”

Lưu Tiểu Phong quét mắt, “Đơn giản lắm.”

Lập tức cúi đầu xuống bàn làm cho cô xem, “Hể đại số thì có hai cách giải, cậu đừng suy nghĩ nhiều, trong giờ học thầy cô luôn giảng cho chúng ta cách giải dễ nhất, để mình cho cậu ví dụ...”

Vừa giải bài được một nửa thì Chu Tư Việt và Tống Tử Kỳ ăn xong quay về.

Lưu Tiểu Phong ngồi ở chỗ của Chu Tư Việt, ngẩng đầu nhìn một chút, vội nói: “Đại thần, mình ngồi chỗ cậu một chút nhé.”

Kết quả, Chu Tư Việt trước giờ luôn dễ thương lượng lại nói, “Không được.”

“...”

“...”

“...”

Bầu không khí đông cứng ba giây, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn sang Chu Tư Việt, cậu đứng sừng sững bất động, mặt rất không kiên nhẫn.

Cũng là Đinh Tiễn phản ứng nhanh, cầm lấy bút và bài tập trong tay Lưu Tiểu Phong, cười dịu dàng nói: “À, mình biết rồi, cảm ơn cậu nha Lưu Tiểu Phong, mau trở lại chỗ ngồi đi.”

“Ừm ừm.” Lưu Tiểu Phong gãi gáy, chân chừ gật đầu, rồi lại nhìn sang Chu Tư Việt, muốn nói gì đó nhưng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể chậm rãi quay đầu rời đi, về chỗ rồi mà vẫn còn nhìn sang đây, trong mắt đầy vẻ đáng thương, tổn thương sâu sắc.

Lúc còn đi học, Lưu Tiểu Phong một mực sùng bái Chu Tư Việt, có lúc còn khoa trương hơn cả Đinh Tiễn, chỉ cần thần tượng nhìn mình một cái là cậu ấy có thể vui vẻ cả ngày, leo cầu thang có sức lực hơn, làm bài tập cũng có tinh thần hơn, cảm giác đó, còn khiến cậu ấy hưng phấn hơn cả làm bài thi được điểm cao.

Chu Tư Việt là người hiền lành, rất ít khi chận họng người ta, đa phần đều rất dễ thương lượng, chưa từng thấy cậu cương quyết từ chối đầy xa cách với người khác như vậy bao giờ.

Lần đó, thật sự Lưu Tiểu Phong đã bị một câu nói của Chu Tư Việt đả kích tâm tình, sa sút một hồi.

Sau khi Lưu Tiểu Phong đi được một lát, Đinh Tiễn cũng rất nôn nóng, khi đó, hai người đã không nói chuyện với nhau được nửa tháng rồi.

Vốn cứ tưởng cậu nổi giận với mình là xong, nhưng ngay cả đứa nhỏ Lưu Tiểu Phong thật thà như vậy mà cậu cũng bắt nạt, uống phí Lưu Tiểu Phong thích cậu như vậy, cậu còn là người không hả? Sau đó lại suy nghĩ một chút, vì sao cô lại tức giận như vậy, cô tức giận là vì thái độ của cậu đối với mình, oán khí ứ đọng đã lâu không còn nhịn được nữa, lập tức bộc phát.

Khi Chu Tư Việt kéo ghế ngồi xuống, Đinh Tiễn lại đột ngột đẩy ghế ra đứng lên chạy ra ngoài.

Không Sa Địch đuổi theo sau, vừa ra đến cửa, còn ác ý liếc xéo Chu Tư Việt.

Hai cô gái một trước một sau kéo nhau đi ra ngoài, mãi mà Tống Tử Kỳ vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, nhưng trái lại lại nhìn ra được một vài đầu mối, quay đầu hỏi Chu Tư Việt: “Hai bọn mày sao thế hả?”

“Có quý mới biết.” Chu Tư Việt cũng thấy phiền, đem xấp đề ra làm, kết quả một bài cũng không nhìn thấy.

Tống Tử Kỳ haha cười, “Lưu Tiểu Phong cũng không gấp, cậu ấy gấp cái gì?”

Chu Tư Việt một cước đạp tới, “Lắm chuyện thật đấy, đi đi.”

Vào thời điểm lúc đó cậu cũng không cho rằng là mình đang ghen, chỉ cảm thấy dường như bản thân đã bắt đầu có yêu cầu với Đinh Tiễn, cái nhân tố không thể kiểm soát được này đã làm cậu phát điên, thậm chí cả lời nói lẫn hành động của cô có thể quyết định hiệu suất làm bài cả một buổi chiều của mình, điều này khiến cậu có phần khó chịu.

Ví dụ như buổi trưa ngày hôm đó, Đinh Tiễn chạy ra ngoài, ngay cả một đề thi cậu cũng làm không xong, trong đầu toàn là hình ảnh cô đứng trước nhà cậu khóc ngày hôm kia, không phải cô ngốc này lại trốn trong nhà vệ sinh khóc đấy chứ.

Quả nhiên, sau khi quay lại thì mắt ửng đỏ.

Buổi chiều hôm đó cả hai đều vạch giới tuyến rõ ràng, trước đó mấy lần Đinh Tiễn còn muốn nói chuyện bình thường lại với cậu, nhưng sau đó, Đinh Tiễn lại vạch rõ giới hạn với cậu, đến một lời thừa thãi cũng không nói, thỉnh thoảng vạ bất đắc dĩ mới cùng cậu nói một hai câu, nhưng toàn là giọng điệu thờ ơ lạnh nhạt.

Trong mắt Khổng Sa Địch và Tống Tử Kỳ, hai người bọn họ như nhân viên hành chính chăm sóc khách hàng vậy, giọng rất bằng rất to, nhưng chẳng có chút tình cảm nào.

“Phiền anh điền vào tờ đơn này.”

“Cám ơn anh, hoan nghênh lần sau ghé đến.”

Chính là giọng điệu giống vậy, lại còn không ai nhường ai, lạnh đến cực điểm.

Bầu không khí như vậy duy trì mãi cho đến cuối kỳ, gần như hai người không có nhiều cơ hội nói chuyện với nhau.

Kỳ nghỉ đông được nghỉ hơn một tháng, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Khổng Sa Địch, Đinh Tiễn trao đổi phương thức liên lạc với cô ấy, Đinh Tiễn không có điện thoại di động nên đưa số điện thoại bàn cho cô ấy, cô cứ dằn dò mãi, nếu không có chuyện gì lớn thì ngàn vạn lần chớ gọi tới.

Tuần lễ đầu tiên của kỳ nghỉ đông, Khổng Sa Địch đã gọi tới nhà cô, nói rằng ngày mai là sinh nhật cô ấy.

Sinh nhật lần này của Khổng Sa Địch vô cùng phô trương, bố Khổng nói tiện thể chúc mừng cô ấy lên lớp nên tìm một khu du lịch, cơ hồ muốn mời hết tất cả bạn học.

Đinh Tiễn bị Khổng Sa Địch yêu cầu phải mặc váy.

Đinh Tiễn nghe xong mà đổ mồ hôi đầy người, váy tở từ đâu ra, từ nhỏ tới lớn tở đã mặc váy lần nào đâu.

Khổng Sa Địch vung tay, hào phóng bày tỏ: “Nhà tở có, tở cho cậu mượn.”

Thế là, sáng sớm ngày hôm sau Đinh Tiễn bị Khổng Sa Địch kéo qua nhà cô ấy chọn váy, Đinh Tiễn không tài hiểu nổi chuyện cô ấy nhất quyết bắt buộc mình phải mặc váy, thế là ngồi trên giường một cách kháng cự, nhìn Khổng Sa Địch tìm trong tủ áo vô số váy hoa nhiều màu, còn khoa chân múa tay ướm thử trên người cô.

Đinh Tiễn khó hiểu nhìn những chiếc váy dài ngắn không giống nhau kia, “Sinh nhật cậu mà, tại sao tở lại mặc váy?”

Khổng Sa Địch chọn chiếc váy dài đến đầu gối màu trắng cho cô, ướm thử rồi kêu lên: “Cậu gầy quá, eo này chẳng có tí mỡ thừa nào cả, chẳng bù cho tớ...”

Đình Tiễn mặc kệ cô ấy nịnh nọt: “Thôi đi, mới cấp ba thì lấy đâu ra mỡ bụng chứ.”

Khổng Sa Địch nũng nịu: “Nhìn đẹp lắm đó, cậu mặc cái này đẹp cực đấy.”

Con gái ở độ tuổi đó ít khi nghĩ đến chuyện mặc váy, thật ra Đình Tiễn đã hơi bị thuyết phục, nhìn chiếc váy trắng kia mà tim đập thành thịch cuồng loạn.

Khổng Sa Địch tiếp tục giật dây, Đình Tiễn thở dài, haiz, cứ mặc đi vậy, chỉ lần này thôi.

Buổi tối. Có không ít người đến, trừ bạn học lớp mình ra, ngay cả lớp kế bên cũng có không ít người được Khổng Sa Địch mời tới, cho đến khi Tống Tử Kỳ vào cửa, Đình Tiễn ngồi bên cạnh Khổng Sa Địch, theo bản năng nhìn ra sau lưng cậu ấy, nhưng mãi hồi lâu, cũng chẳng thấy có người đi vào.

“Nhìn cái gì đấy?”

Khổng Sa Địch xấu xa nhìn cô.

Đình Tiễn thất vọng ra mặt, rũ mắt nhìn thức ăn trên bàn, ngờ vực nói: “Sao món dưa leo ngâm tương của tớ còn chưa lên?”

Khổng sa Địch lập tức vạch trần cô: “Thôi đi, còn dưa leo ngâm tương cái gì chứ? Chu Tư Việt là dưa leo ngâm tương hả?”

Mẹ nó.

Trên bàn ăn các bàn học cười cười nói nói, trái lại không ai chú ý tới bên này, có điều do Tống Tử Kỳ mới vào cửa nên mới đi sang phía Khổng Sa Địch, Đinh Tiễn khẽ cắn răng, véo mạnh một cái vào bắp đùi trắng nõn của Khổng Sa Địch: “Ăn đồ của cậu đi.”

Khổng Sa Địch đau điếng hét ầm làm Tống Tử Kỳ chú ý đến, ánh mắt liếc nhìn về bên này, có điều lại để ý tới Đinh Tiễn trước, bởi vì tối nay nha đầu này trông khá xinh xắn.

“Chậc chậc, chỉ mới một tuần không gặp thôi mà, tiểu quái thú, cậu đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ đấy hả?”

“Tống Tử Kỳ, cậu không nói gì thì cũng không ai bảo là cậu câm đâu.”

Đinh Tiễn trợn to mắt.

Tống Tử Kỳ ha ha cười đùa, “Đúng là cậu chẳng còn kín đáo như lúc mới đến gì cả, để xem Khổng Sa Địch biến cậu thành cái gì rồi nào.”

Cẩn thận nhìn thì thấy cũng không thay đổi gì, chỉ là tóc mái dài hơn, mặt nhỏ hơn, nhìn xinh hơn.

Có người đột nhiên hỏi một câu: “Tống Tử Kỳ, sao Chu Tư Việt không tới?”

Tống Tử Kỳ giải thích: “Cậu ấy đi tới trại đông rồi, không có thời gian rảnh.”

Trại đông là kỳ tập huấn toán học, các tỉnh thành phố cộng lại cũng có chừng hơn hai trăm học sinh tham gia, cuối cùng lấy thành tích top sáu tiến vào đội tuyển quốc gia.

“Haiz, người ta thì đã một chân đạp bên ngoài cổng Thanh Bắc rồi, còn chúng ta vẫn cứ ở đây ăn uống.”

Có người không nhịn được thở dài.

Khổng Sa Địch: “VẬY CẬU ĐỪNG ĂN NỮA, ĐI ĐI.”

Người nọ lập tức nhận thua: “Nói đùa thôi mà, dân lấy ăn làm trời, tớ không lên đại học cũng phải ăn chứ, thôi không nói nữa, chúc cho Sa Địch nữ vương sinh nhật vui vẻ trước cái đã.”

Một bữa ăn ồn ào cứ thế trôi qua.

Cơm nước tươm tất, Khổng Sa Địch vẫn chưa thấy vui đủ, thế là kéo một đám đi ca hát.

Một số bạn học thấy không thích nên về nhà trước, số còn lại đi KTV cũng chẳng được mấy người, Đinh Tiễn đã từ chối một lần rồi nên không tiện từ chối nữa, chỉ có thể đi theo sau Khổng Sa Địch.

“Cậu cũng không về hả?” Không biết Lưu Tiểu Phong từ đâu nhảy ra, bắt chuyện với cô.

Đinh Tiễn quay đầu lại thì trông thấy Lưu Tiểu Phong thật thà, không biết tại sao, hễ mỗi lần thấy gương mặt của Lưu Tiểu Phong là cô luôn cảm thấy đáng thương, một nam sinh có thể trưởng thành như thế, cũng không dễ dàng.

Thế là cô không nhịn được mà trả lời: “Mình đi với Sa Địch, cậu thì sao, vì sao vẫn chưa về?”

“Lao động kết hợp vui chơi mà, với lại mình chưa từng đi KTV lần nào, muốn mở mang kiến thức một chút, thuận tiện nghiên cứu micro.”

Câu này được thốt ra từ miệng Lưu Tiểu Phong lại trở nên vô cùng buồn cười.

Đình Tiễn cúi đầu cười, ánh mắt dịu dàng, cũng không tiếp lời nữa, không biết là đang suy nghĩ gì.

Lưu Tiểu Phong nhìn Đình Tiễn, bất chợt đỏ mặt, xấu hổ gãi tai.

Dưới ánh đèn đường, một cảm xúc không biết gọi tên đang dần sinh trưởng, tựa như đóa hoa kiêu diễm nấp ở góc tường, màu sắc đẹp lạ bung cánh nở rộ, tô điểm cho cảnh trí nơi nền đất trống vắng.

Uống nửa cốc bia, hát được nửa bài, bỗng có người đi vào.

Đình Tiễn nghiêng đầu nhìn trên người Khổng Sa Địch, tay ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, đang mơ màng buồn ngủ, bất chợt cửa phòng bật mở, một bóng người cao ráo bước vào.

Bên trong ánh đèn mờ tối, Đình Tiễn hơi nheo mắt, tính muốn xem xem người tới là ai.

Lập tức nghe thấy Khổng Sa Địch cầm micro hét lên một tiếng điên cuồng: “Chu Tư Việt, con mẹ nó giờ cậu mới đến, Tiễn Tiễn nhà bọn tôi chờ đến ngủ gục rồi này!”

Nghe thấy thế, trong nháy mắt Đình Tiễn giật mình, đột nhiên ngồi thẳng dậy, hoàn toàn tỉnh táo.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Uống Nửa Cốc Bia, Hát Được Nửa Bài (2)

Ai mà chẳng thích mùa xuân, cái mùa ngát xanh một màu, vekêurâm ran, hoabung cánh nở rộ lại tràn đầy hy vọng.

Thế nhưng hôm nay, bỗng mình quyết định sẽ thích mùa đông chóng vánh này.

—— “Nhật Ký của Tiểu quái Thú”

Người nọ đứng trong bóng tối, bóng người cao ráo uể oải vùi mình trên ghế salon, vẫn là chiếc áo khoác bóng chày đỏ, chỉ có điều ở trong có thêm áo len mỏng màu xám tro, giọng điệu có phần mệt mỏi: “Đợi tôi làm gì.”

Khổng Sa Địch cầm micro, nhìn sang Đinh Tiễn rồi lại hét: “Ai biết được chứ, Tiễn Tiễn bọn tôi chính là mê —— “

Micro bị Đinh Tiễn nhanh tay cướp lấy, dưới ánh đèn u ám liếc xéo Khổng Sa Địch một cái, lúc này Khổng Sa Địch mới kịp ý thức được mình đang nói gì, thế là vồn vã ôm cánh tay Đinh Tiễn lấy lòng, nhỏ giọng cầu xin: “Em sai rồi chị ơi, chị đánh em đi.

Đinh Tiễn gạt tay cô ấy ra, không để ý đến.

Khổng Sa Địch không chịu cứ nhào người qua, chỉ trong chốc lát, Đinh Tiễn không đỡ nổi sức lực bám người của cô ấy, không bao lâu cả hai

lại ôm nhau cười khanh khách, Đinh Tiễn bất đắc dĩ nói: “Để xem sau này ai chịu nổi cậu đây.”

Tống Tử Kỳ quay đầu nhìn Chu Tư Việt nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Không hát hả?”

Chu Tư Việt rất mệt, theo bản năng lắc đầu.

Tống Tử Kỳ cười: “Cũng đúng, tốt nhất là cậu đừng có hát, dễ mất fans lắm.”

Chu Tư Việt đập cậu ta một cái, đến một lời thừa thãi cũng không có, thật sự rất mệt.

Trong phòng bao, bỗng có người nói: “Đặng Uyên Uyên, bài cậu này —— “

Đặng Uyên Uyên đi đến cầm micro, đứng bên cạnh Chu Tư Việt, bắt đầu làm bộ làm tịch hăng giọng, “Lâu rồi chưa hát bài này, không biết có thể tìm được cảm giác không nữa.”

Theo bản năng Khổng Sa Địch nhìn Đinh Tiễn một cái.

“Có người bắt đầu thể hiện rồi đấy, cậu cứ không nắm cho chặt đi.”

Đinh Tiễn cúi kính trong bụng, tứ thể hiện cái gì đây chứ, tứ hát chẳng khác gì gấu cả ——

Chưa từng vào KTV thế này bao giờ, nên kỳ thực Đinh Tiễn cũng không biết mình hát có hay không, lúc nhỏ Diệp Uyên Nhân để cô biểu diễn mấy lần trước mặt bạn bè thân thích, phản ứng cụ thể thì không nhớ rõ lắm, chỉ là từ đó không cho cô biểu diễn lần nào nữa, đến khi đi học, cô cũng không phải người thích thể hiện, trong giờ nhạc cũng đa số là hợp ca toàn lớp, nên càng không biết tài nghệ của mình đến đâu.

Cô chìa tay ra: “Bia.”

“Hả?”

“Uống thêm hai hớp nữa, tăng thêm can đảm.”

Khổng Sa Địch mò mấy chai bia nồng độ thấp ở bên cạnh, không yên tâm đưa cho cô: “Hai hớp thôi đó.”

Hai hớp xuống bụng, Đinh Tiễn nhấp miệng, ý, ngon thật đấy ——

Cô cầm chai bia lên nhìn, lại thêm hai hớp nữa.

Đợi khi Khổng Sa Địch hát xong quay lại thì đã cạn nửa chai bia, thế mà Đinh Tiễn vẫn chưa thỏa mãn uống thêm.

“Được rồi, đừng uống nữa, tớ chọn cho cậu bài Bắc Bán Cầu Cô Đơn rồi đấy, hát hay vào nhé.”

Đặng Uyển Uyển hát rất hay, sau khi cô ấy hát xong, tất cả đều nhao nhao bảo sang năm cô ấy mau đi thi Thập Giai Ca Thủ* đi, Đặng Uyển Uyển mặc cỡ đồ mặt nói: “Đã múa rìu rồi.” Nhưng ánh mắt vẫn cứ khóa chặt vào Chu Tư Việt.

(*Thập Giai Ca Thủ là cuộc thi hát do đại học Bắc Kinh tổ chức từ năm 1986 đến nay.)

Đinh Tiễn cầm chai bia, mở ti hí mắt, lại ngửa đầu uống ực hớp nữa.

“Cất câu chào chúc ngủ ngon để cùng anh ăn sáng, đem nỗi nhớ gửi vào ống tiết kiệm, em ngắm nhìn bầu trời sao lấp lánh, nghe Ngưu Lang nói với Chức Nữ hãy dừng cảm lên...”

Cứ thế hát xong một ca khúc.

Mọi người: ...

Đình Tiễn đặt micro xuống, chất cồn kích thích đầu dây thần kinh, cô hưng phấn hỏi Khổng Sa Địch: “Có hay không?”

Khóe miệng Khổng Sa Địch giật giật: “Hay lắm, chỉ là không có nhịp điệu...”

“...”

Đình Tiễn một hơi uống hết nửa chai bia còn lại.

Điên rồi, thế giới này điên rồi.

Lúc Chu Tư Việt dậy thì cũng đã gần kết thúc, còn chưa tỉnh táo hẳn, đang nhổ tóc cho bớt buồn ngủ thì đột nhiên có người nhét vào lòng ngực thứ gì đó mềm mại, trong tiềm thức định đẩy ra, lại nghe thấy Khổng Sa Địch vung hai tay lên nói, “Giao lại nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang này cho cậu đấy, bái bai.”

Bàn tay đang dừng trên mái tóc đen nhánh, mặt mù mờ cúi đầu nhìn người trong lòng, đợi đến lúc thấy rõ thì tức đến mức bàn tay đã đặt lên cổ cô, thật sự muốn bóp chết——

Đúng là đáng ghét.

Đình Tiễn hì hì nhìn cậu, đôi mắt yêu kiều sáng sủa nước.

Tay cậu dừng trên không hai giây, rồi sau đó đập vào gáy cô như để hả giận, “Cười cái quỷ gì.”

Sau đó kéo đi.

Trên con phố trải dài chỉ rải rác vài người qua lại, cây cối tĩnh lặng đìu hiu, ánh trăng trải tấm thảm lông mềm mại trên mặt đất, mặt hồ đã sớm

đóng băng phản chiếu lại ánh sáng, như rắc một lớp bạc vụn, tỏa sáng trong đêm tối.

Thiếu niên đi đằng trước, chỉ mặc mỗi chiếc áo xám, hai tay đút trong túi.

Thiếu nữ mặc áo bóng chày của cậu, giẫm lên chiếc bóng của cậu đi ở đằng sau, trái một cước, phải một cước, đi rất kinh khủng.

“Chu Tư Việt.”

Bỗng Đinh Tiễn gọi giật cậu lại, người đi đằng trước dừng bước, không quay đầu: “Sao thế?”

Cô chạy bịch bịch đến trước người cậu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn vào mắt cậu, đó là đôi mắt còn sáng hơn cả ánh trăng, suýt nữa đã hút cả cô vào, cô định thần lại, mượn hơi bìa mà hỏi cậu: “Vì sao trong thời gian này cậu lại không để ý đến tôi?”

Cô đang nhượng bộ.

Đây là lần đầu tiên cô nhượng bộ vì niềm kiêu ngạo của cậu.

Bỗng cậu cúi đầu cười, nhìn sang chỗ khác.

“Tôi đắc tội gì với cậu hả?” Cô lại truy hỏi.

“Cậu không đắc tội gì với tôi cả, chỉ là phiền quá thôi.” Chu Tư Việt tùy ý nói.

“À.”

Đinh Tiễn cúi đầu, dường như không có gì muốn hỏi nữa, cái cúi đầu đầy mất mát.

“Còn gì muốn nói nữa không?” Thấy cô không nói gì thêm, Chu Tư Việt khẽ nhú mày.

“Không, à vẫn chưa chúc mừng cậu, đã vào được đội tuyển Bắc Kinh —— “

Cô cố gượng cười, muốn vỗ vai cậu khích lệ, nói với cậu rằng, chàng trai à, giàu sang rồi cũng đừng quên mọi người đấy ——

Nhưng rồi lại phát hiện cái người này đứng cứ như tượng vậy, không một biểu cảm, thế là cũng mất tâm trạng đùa giỡn.

“Còn gì khác nữa không?” Thấy Chu Tư Việt có ưu thế thân cao, chẳng hiểu sao Đinh Tiễn lại cảm thấy áp bức, lồng ngực thở không thông, cô nín thở, lấy hơi phồng miệng nói, “Còn nữa, chúc mừng năm mới.”

“Ừ?”

“Hết rồi.”

Đêm mùa đông, gió lạnh như con dao sắc bén tạt mạnh qua.

Đột nhiên Đinh Tiễn thấy lạnh ở chóp mũi, cô vô thức sờ lên, đầu ngón tay ươn ướt, tuyết đã rơi rồi, cô ngẩng đầu lên nhìn, dưới ánh trăng, những bông tuyết trắng bạc đang rơi xuống.

Thiếu niên đứng đối diện như cười như không nhìn cô, mấy bông tuyết tan ra trên mái tóc đen nhánh của cậu, tăng thêm vẻ bình yên, mượn hơi còn, chợt trong đầu cô nảy ra một ý tưởng vừa to gan lại cuồng điên.

“Hơn nửa đêm tôi nhảy tường trại tập huấn ra, lại để tôi nghe mấy câu chúc phúc năm mới này, có phải đã lỗ —— ” Chợt Chu Tư Việt khựng lại, nụ cười tan ra nơi khóe miệng, vì lời còn chưa nói hết, đã bị một tiếng “chụt” rất nhỏ thay thế.

Ngay cả chú sâu ngủ yên trên cây cũng kinh hãi rơi xuống cành cây, nằm trên đất chẳng biết phải làm sao, hết như vẻ mặt vào lúc này của cậu thiếu niên.

Đình Tiễn nhanh chóng xia mũi chân lên trước, chạm nhẹ một cái vào bên gò má cậu, nói cho đúng thì, thật ra còn chưa chạm, cách khoảng không hôn một cái, rồi nhanh chóng lùi về sau, nở nụ cười yêu kiều nhìn cậu: “Cậu tớ nói, đây là cái chào chạm má*, có thể mang đến vận may cho người ta, còn hữu hiệu hơn lời chúc năm mới.”

(*Tiếng Anh là bisous, đây là văn hóa “chạm má” của nước Pháp nói riêng và văn hóa phương Tây nói chung.)

Chu Tư Việt kìm nén nhìn cô ba giây, rồi sau đó cứng nhắc thốt ra hai chữ cảm ơn.

Đình Tiễn cúi đầu, không khỏi buồn cười.

Đến khi ngẩng đầu lên lần nữa thì ánh mắt hai người đối nhau, nơi khóe miệng còn vương nụ cười không tên, lại đồng thời quay đầu đi chỗ khác, bình ổn lại cảm xúc.

Ai mà chẳng thích mùa xuân, cái mùa ngát xanh một màu, tiếng ve râm ran, hoa xòe cánh nở rộ lại tràn đầy hy vọng.

Thế nhưng hôm nay, bỗng cô quyết định sẽ thích mùa đông chóng vánh này.

Qua hết ngày nguyên tiêu là chính thức tựu trường, Lưu Giang lại xếp chỗ ngồi lần nữa, không biết Khổng Sa Địch dùng yêu pháp nào mà lại khiến Lưu Giang đồng ý cho cô ấy ngồi cùng bàn với Tống Tử Kỳ, lại xét thấy thành tích của cả cô và Chu Tư Việt đều đang tăng đều nên Lưu Giang cũng không đổi chỗ cô và Chu Tư Việt, lại còn cố ý nhắc nhở cô, phải học hỏi thêm môn toán từ Chu Tư Việt.

Đình Tiễn luôn miệng vâng dạ, để đáp trả phần tâm ý này của thầy, em cũng sẽ học tập thật tốt.

Đội hình bốn người lại lần nữa tề tựu, Khổng Sa Địch nháy mắt với cô, lòng rạo rức vui mừng, từ tận đáy lòng Đình Tiễn cũng vui thay cô ấy, ném một cái nhìn quyến rũ về lại, kết quả bị người ta đập cho một cái, Đình Tiễn đau điếng tức giận trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ, Chu Tư Việt ra vẻ bình tĩnh ung dung, tiện tay rút một cuốn sách trong học bàn lên rồi mở ra, cũng chẳng ngẩng đầu lên mà hỏi: “Nghĩ xong chưa? Muốn vào ban tự nhiên hay xã hội?”

Khổng Sa Địch nghe thế thì quay lại, nói: “Cậu quan tâm Tiễn Tiễn nhà bọn tôi học tự nhiên hay xã hội làm gì?”

Chu Tư Việt: “Tôi thấy cậu vừa đổi chỗ qua đây, giờ muốn về lại chỗ cũ hả?”

Khổng Sa Địch ngắt lời, khinh thường ra vẻ: “Chủ nhiệm đã đồng ý rồi, chẳng lẽ cậu còn đòi tôi về được chắc?”

Chu Tư Việt cúi đầu, lại giở sách lần nữa, thờ ơ nói: “Tôi sẽ nói với chủ nhiệm là cậu ngồi trước mặt tôi làm ảnh hưởng tôi học tập, cậu cứ xem xem thầy ấy có đổi chỗ lại cho cậu không.”

Sau đó Đình Tiễn trông thấy màn đổi sắc lật lọng nhanh nhất từ trước đến nay.

Khổng Sa Địch làm động tác kéo khóa ở miệng, rồi nhanh chóng nở nụ cười ân cần: “Em nào dám quấy rầy ngài học tập chứ, làm chậm trễ ngài cầm huy chương vàng, em chính là tội nhân của Yến Tam, sau này hễ ngài nói chuyện, em đảm bảo sẽ không nói câu nào.”

Chu Tư Việt được như ý: “Được, lui ra đi.”

Nửa học kỳ trôi qua, Đinh Tiễn mới biết được một chuyện, lúc Chu Tư Việt ở trại đông đã bị xử phạt.

Vẫn là Khổng Sa Địch nói cho cô biết chuyện này.

“Bị phạt?”

Khổng Sa Địch mím môi đau lòng gật đầu, “Cậu đừng nói với ai nhé, vốn chuyện này không ai biết đâu, Chu Tư Việt cũng không nói với ai cả, là hôm đó lúc Hà Tinh Văn nói với mấy người ở lớp mười, bị Tưởng Trầm nghe được, nói Chu Tư Việt bị phạt hồi ở trại đông, hình như có ảnh hưởng đến thành tích tập huấn. Cũng vì chuyện này mà Dương Vi Đào tức Chu Tư Việt lâu lắm.”

“Vì sao?”

Khổng Sa Địch cúi đầu: “... Là ngày hôm sinh nhật tớ đó... Kết quả lúc về, không biết thằng khốn nào tố cáo với thầy, lại bị bắt quả tang, nếu không phải Dương Vi Đào xin tha cho cậu ấy thì ông thầy kia đã đuổi cậu ấy về rồi, cũng không được tham gia tập huấn nữa. Xin lỗi cậu, cậu đừng đánh tớ.”

Kết quả hai người đang mãi tám chuyện thì lại bị người trong cuộc nghe được, không biết Chu Tư Việt ôm bóng từ đâu đi đến, giơ tay phát một cái vào gáy Đinh Tiễn, đi băng qua cô, cũng không quay đầu lại mà nói: “Đừng hóng hớt nữa, mau về làm đề đi.”

“...”

Quay về lớp học, mấy lần Đinh Tiễn muốn nói rồi lại thôi, bị Chu Tư Việt thấy cả, cậu bật cười: “Đừng có làm vẻ mặt mày ủ ê như thế, tôi vẫn chưa chết.”

“Pi pi pi —— ” Cô phì mấy cái, “Cậu ăn nói có thể kiêng kị chút được không hả.”

Cậu lại chẳng hề để ý: “Nếu con người dễ chết như thế, không lẽ sẽ có nhiều tội phạm giết người thế à? Được rồi, tôi không sao, hơn nữa, tôi cũng không hối hận.”

Lúc Chu Tư Việt nói câu này, hai mắt đang nhìn thẳng vào cô.

Vào lúc ấy, Đinh Tiễn không tài nào nhìn cậu quá năm giây được, không biết có phải cô có ảo giác hay không, mà luôn cảm thấy trong cái nhìn của cậu đầy ắp thâm tình, từng chút cuốn cô vào.

Cô nhìn đi chỗ khác, cúi đầu giả vờ đọc sách: “Có ảnh hưởng đến chuyện cậu vào đội quốc gia không?”

Chu Tư Việt quay đầu về, vừa xoay bút vừa cúi đầu giả vờ: “Không biết.”

Đinh Tiễn không biết những lời này của cậu có thật lòng hay không, hay cố ý không để cô lo lắng nên mới nói thế, có điều sau đó, Dương Vi Đào liên tục tìm đến Chu Tư Việt, ý muốn bảo cậu đi tìm người thầy kia chuyện trò thuận tiện tặng ít quà, nhưng đều bị Chu Tư Việt từ chối.

Từ đầu đến cuối cậu luôn dùng thành tích để nói chuyện, nhưng Dương Vi Đào rất rõ ràng, vì sao năm ngoái Hứa Kha được điểm tuyệt đối mà lại không vào được, có lúc chọn đội tuyển quốc gia không đơn thuần chỉ từ số điểm, mà còn về tư chất của học viên nữa, cộng thêm năm nay học sinh rất mạnh, có mấy người từ nhỏ đã bắt đầu học để thi rồi, phấn đấu mười mấy năm, cũng chỉ vì muốn giữ một suất vào cổng đại học.

Khi năm học lớp mười vừa kết thúc, Đinh Tiễn lên nộp tờ đơn chia ban.

Không Sa Địch theo sát phía sau.

Hai người nhìn tờ đơn chia ban trong tay đối phương, rồi cùng nhìn nhau cười một tiếng.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Mảnh Giấy

Khai giảng lớp mười một, lại lần nữa chia lại lớp, dựa theo kết quả của kỳ trước chọn ra một trăm người, chia thành hai lớp trọng điểm, tuy thay đổi không lớn nhưng lại có vài khuôn mặt mới, phần lớn là nam sinh. Mỗi học sinh nam mới đến đó đều có sự tò mò vô hình về Chu Tư Việt, nghĩ đủ mọi cách muốn hỏi thăm chút ít với thành viên cũ.

Không biết sao mà tiếng đồn về Chu Tư Việt quá tốt, mọi người đều nhất trí đưa ra một câu trả lời —— là đại thần toán học rất dễ tiếp cận.

Khiến người ta kinh ngạc nhất là, Dương Thuần Tử lại chọn ban xã hội.

Bớt đi một đối thủ cạnh tranh, rốt cuộc Khổng Sa Địch đã trở thành hoa khôi duy nhất trong lớp, nhưng Đinh Tiễn lại cảm thấy hình như cô ấy không được vui cho lắm, suốt ngày uể oải, cãi vã với Tống Tử Kỳ cũng mất định tinh thần phần chẵn của những ngày qua.

Tuần thứ ba của tháng chín là ngày diễn ra cuộc thi toán học toàn quốc, hiển nhiên Chu Tư Việt lại vào trạng thái điên cuồng giải đề, không ngừng có bạn học mới tới chào hỏi tán gẫu, nhưng đều bị Đinh Tiễn cản lại ở ngoài cửa.

“Xin lỗi, cậu ấy sắp phải thi rồi, lần sau lần sau nha ——”

Mỗi khi tới thời điểm này, trong lúc cấp bách Chu Tư Việt sẽ tranh thủ ngẩng đầu cho cô cái ánh nhìn chỉ hai người mới hiểu. Buổi tối Đinh Tiễn

trốn vào chăn, bị ánh mắt đó quấy phá ngủ không yên, đạp chân siết chặt chăn vui vẻ lăn lộn.

Thình thoảng ai người sẽ cùng ăn cơm ở quán ăn bên ngoài trường học, Đinh Tiến sợ lãng phí thời gian của cậu, không chịu đi, nhưng cậu lại ném đề thi qua một bên, đứng lên đút tay vào túi mà đi, “Cũng không mất nhiều thời gian.”

Lúc ăn cơm, cậu chỉ chuyên chú lọc rau thơm ra, lọc xong thì cầm đũa gõ nhẹ lên thành chén, gắp hết rau bỏ đi, rồi lúc này mới yên lòng mà cầm cúi ăn.

Không ăn rau thơm.

Đinh Tiến thầm nhớ kỹ trong lòng.

Bỗng nhiên, trong chén có thêm một miếng cá, Đinh Tiến ngẩng đầu nhìn cậu, trong ánh mắt truy tìm của cô, thiếu niên mất tự nhiên cúi đầu ăn cơm trong chén, “Mau ăn đi.”

Cô gắp thịt cá bỏ vào miệng, thấp giọng nói: “Cám ơn.”

“Không dám.”

Câu cửa miệng cậu thường dùng.

Chu Tư Việt không nói nhiều, ăn cơm rất nhanh, không tới hai đĩa đã ăn xong, sau đó lười biếng dựa ra sau ghế, ánh mắt thản nhiên chờ cô, câu được câu không trò chuyện mấy chuyện trong lớp cùng cô.

Đinh Tiến cũng tận lực đáp lại: “Cậu có biết gần đây có người theo đuổi Sa Địch không?”

Chu Tư Việt nhướn mày, “Tên nào mắt kém thế?”

Đinh Tiễn trừng cậu, cầm chén cơm lên tranh cãi với cậu: “Thích Sa Địch sao lại là mắt kém được? Vậy thì thích ai mới tinh mắt chứ?” Cô tức giận trợn mắt nhìn cậu, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái tên, liền bật thốt ra: “Dương Thuần Tử à?”

Nói rồi mới ý thức được mình đang nói cái gì, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, không thể hốt về.

Chu Tư Việt dựa vào ghế, biểu cảm có phần kìm nén, cậu ho khan, “Tôi không có nói như vậy, cậu đừng có ảo tưởng vợ vẫn nữa.”

“Cậu không nói tôi cũng biết.”

Đinh Tiễn nhỏ giọng thì thầm.

Chu Tư Việt nhíu mày: “Cậu biết cái gì?”

“Không phải trước kia cậu và Dương Thuần Tử...”

Từng hện hò.

Lời còn chưa nói hết thì đã bị người đối diện ngắt đứt, “Cả ngày đầu óc cậu chỉ nghĩ có vậy thôi hả?”

Nhìn thiếu niên đối diện mặt đầy sát khí, Đinh Tiễn cảm thấy mình nhục nhã, khẽ cúi đầu, không lên tiếng nữa, cũng không để ý đến cậu, hết như chú đà điều chịu oan ức, hận không thể cúi đầu vào chén cơm.

“Này.”

Chu Tư Việt nhìn cô chăm chăm một hồi, bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, dựa theo dọc bàn, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đinh Tiễn cúi thấp đầu hơn nữa.

Bất chợt cậu phá lên cười, khoe miệng nhếch lên, có chút bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi thừa nhận trước kia từng thích cậu ấy.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm tình, nhưng đến lúc nghe thấy lời này, trái tim nhỏ bé của Đinh Tiễn vẫn bị quất mạnh một cái, vùi đầu thấp hơn, chẳng hiểu thế nào mà lại có một giọt nước mắt rơi vào trong chén cơm, ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra, âm thanh trầm thấp, và hai đũa qua loa rồi buông chén đũa xuống đứng lên, nói: “Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Chu Tư Việt lại không động đậy, vẫn cứ gắt gao nhìn vào chén của cô, “Ngồi xuống.”

Đinh Tiễn không nhúc nhích.

Chu Tư Việt lại dựa ra sau ghế, tay đút vào túi: “Được rồi, vừa rồi là gạt cậu đấy, tôi chưa từng thích cậu ấy.”

Đinh Tiễn kinh ngạc nhìn sang, thật sự muốn úp cả chén cơm lên cái đầu quý giá của cậu, nhưng vẫn ngang bướng nói: “Có thích cũng không sao, trai xinh gái đẹp ai lại không thích chứ, tôi cũng từng thích Hứa Kha...”

Bỗng Chu Tư Việt cười lạnh một tiếng.

“Không có chính là không có.”

Nói rồi đẩy bàn đi ra quầy tính tiền, cũng không để ý tới cô nữa, vẫn hai tay đút túi rời đi.

Giờ học buổi chiều, Đinh Tiễn nghĩ ngợi một chút rồi vẫn quyết định nói rõ chuyện lúc trưa, đề bút lên giấy viết một hàng chữ ngay ngắn, sau đó gấp mảnh giấy lại thành hình vuông, đặt ở cạnh bàn, chọc chọc Chu Tư Việt đang giải đề.

Thiếu niên ngược mắt, lấy qua.

Mở ra.

“Được rồi, tôi tin cậu, tôi cũng chưa từng thích qua Hứa Kha, tôi nói bậy.”

“Tôi biết rồi.”

Lưu loát viết xuống ba chữ, trực tiếp ném trả giấy lại Đinh Tiễn, mảnh giấy theo đó bắn vào trong ngực cô, đúng lúc giáo viên môn văn đứng trên bục nhìn về bên này, trong nháy mắt trái tim nhỏ bé của Đinh Tiễn nhảy lên tận cổ họng, ôm mảnh giấy rúc vào sát tường run sợ lấy bậy, cũng may Ngu Thục Quân không phát hiện đầu mối, tiếp tục cúi đầu xuống, đồng dạng giảng bài.

Đinh Tiễn thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi hung hãn trợn mắt với Chu Tư Việt, lúc này mới mở tờ giấy ra.

“Tại sao cậu biết.”

“Trong đầu cậu suy nghĩ cái gì, tôi lại không biết chắc?”

“Cắt, vậy cậu biết ước mơ của tôi là gì không?”

“Cậu mà có mơ ước à?”

“Chu-Tư-Việt.”

“Ừm, ước mơ của cậu là tôi.”

“Đồ không biết xấu hổ, ước mơ của tôi cũng giống như cậu vậy, chính là làm họa sĩ.”

“Ước mơ đẹp đấy.”

“Cậu xem thường tôi à?”

“Nào dám.”

“Tôi thật sự rất thích vẽ.”

“Tôi biết rồi.”

Lại là câu này, từ này về sau trong trí nhớ của Đinh Tiễn, cô nhớ câu nói mà Chu Tư Việt nói nhiều nhất với cô chính là, tôi biết rồi, tôi biết rồi, tôi biết rồi.

Nhưng cô đang suy nghĩ cái gì, cậu thật sự biết ư?

Thực ra hai người không gửi thư giấy như vậy nhiều lắm, nhưng lần nào những mảnh giấy đó cũng đều được Đinh Tiễn kẹp vào trong quyển sổ nhỏ, về sau trong thời gian cô học lại đấy, chính nhờ những mảnh giấy đó mà cô đã vượt qua, mỗi lần nhớ cậu cô đều lấy những mảnh giấy này ra nhìn lui nhìn tới, nhìn đến nỗi thuộc nằm lòng, thuộc trôi chảy.

Lần nào cô cũng viết một hàng dài, nhưng cậu lại trả lời có vài ba chữ.

Nhưng mà chuyện này để sau hẵng nói.

Hai ngày trước kì thi, bỗng Lưu Giang tìm Đinh Tiễn nói chuyện, mới vừa ăn cơm trưa xong, trong phòng giáo viên không có thầy cô nào, lập tức, trong lòng cô sinh ra dự cảm không tốt.

“Em và Chu Tư Việt có chuyện gì à?”

Một câu nói lại làm Đinh Tiễn bối rối, như bị người ta túm đầu nện cho một gậy, cả người đứng ngậy tại chỗ.

Ngay sau đó, “Có người nói em và Chu Tư Việt đang hẹn hò, Đinh Tiễn, em cũng đừng có ngốc như thế, bây là đã là lúc nào rồi hả?”

“Thầy à, tụi em... không có.”

Đình Tiễn run lấy bầy, vẻ mặt hốt hoảng, quả thật là không hề có, cô và Chu Tư Việt còn chưa tới bước đó.

“Các em một người là học sinh thi tài cạnh tranh, một người là mầm móng trọng điểm, vào giây phút quan trọng này đừng làm chuyện gì ngốc nghếch cho thầy cả, cho dù có thì cũng đợi thi đại học xong rồi hẵng tính, nghe chưa?”

“Thầy ơi, tụi em thật sự không có...”

Lưu Giang phất tay, thở dài: “Người khác nói với thầy chuyện này, thật ra thì trong lòng thầy cũng không tin, dẫu sao thì thằng bé Chu Tư Việt cũng đâu có vẻ gì đang hẹn hò, nhưng có người nói thấy hai đứa các em thường xuyên cùng nhau ăn cơm, có chút manh mối, làm thầy giáo, thầy cảm thấy cần để các em tỉnh ngộ.”

Đình Tiễn: “...”

Lưu Giang lại nói: “Dĩ nhiên trong lòng thầy tin các em, nếu yêu đương thì sao thành tích có thể ổn định như vậy được, nhưng có lúc các em nên chú ý để tránh nghi ngờ, quan hệ nam nữ quá thân mật đều rất dễ bị người ta dị nghị, đặc biệt là nữ sinh, bị người ta chỉ trỏ sau lưng nói những điều khó nghe. Mấy ngày nữa là Chu Tư Việt đi thi rồi, thầy tạm thời chưa gọi em ấy đến, nhưng em trở về đổi chỗ ngồi đi, để em ấy ngồi cùng Tống Tử Kỳ.”

Từ nhỏ đến lớn, Đình Tiễn chưa bao giờ bị thầy giáo phê bình trước mặt, chứ đừng nói tới việc bị thầy tìm đến phòng giáo viên nói chuyện, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, chỉ hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào, ngoài gật đầu ra thì không biết nên làm gì.

Lưu Giang gật đầu, “Sau này nhớ để ý quan hệ với các bạn nam đấy.”

Trong chớp mắt, câu nói này đã khiến Đinh Tiên xấu hổ chỉ muốn độn thổ quách cho xong, cứ như cô là đứa con gái không lo học hành mà chỉ biết dây dưa với con trai thôi vậy.

Lúc Chu Tư Việt trở lại lớp, Đinh Tiên đã đổi chỗ ngồi đến cạnh Khổng Sa Địch, Tống Tử Kỳ thì ngồi ở chỗ Đinh Tiên lật sách, vẻ mặt u ám lại nhàn nhã nhìn cậu: ‘Haiz, oan gia đây mà.’

Chu Tư Việt kéo ghế ra ngồi xuống, dựa vào lưng ghế, liếc nhìn bóng lưng Đinh Tiên nói: “Nha đầu này lại mắc bệnh gì vậy?”

Tống Tử Kỳ lắc đầu, “Con gái tâm tư khó đoán.”

Đến giờ học buổi chiều, Chu Tư Việt chủ động viết một tờ giấy, để Khổng Sa Địch đưa cho Đinh Tiên.

“Tôi có thể đọc không?” Khổng Sa Địch hỏi.

Chu Tư Việt thờ ơ bày tỏ: “Muốn chết thì cứ đọc đi.”

Khổng Sa Địch: “Thèm vào.”

Trở lại chỗ ngồi, cô ấy đưa tờ giấy cho Đinh Tiên.

Đinh Tiên mở ra.

“Không biết cậu lại tức cái gì, cho dù tôi có sai hay không, tôi cũng muốn xin lỗi cậu, được rồi, cậu có thể về.”

Bất kể là nguyên nhân gì, cậu ấy cũng luôn nhân nhượng cô, thế mà lại cứ lên giọng bắt cần đời, suýt chút nữa làm cho Đinh Tiên khóc, Khổng Sa Địch kinh dị nhìn cô, vẻ mặt phong phú như minh tinh điện ảnh nhìn vào tờ giấy, “Không đến mức này đấy chứ, rốt cuộc là viết cái gì vậy?” Cô ấy muốn nhào qua nhìn, nhưng Đinh Tiên lập tức đè lên giấy, một tay che chữ lại, một tay viết khác viết:

“Cậu cứ thi cho tốt trước đã, thi vòng loại cố gắng lên.”

Viết xong thì đưa cho Khổng Sa Địch, dặn dò một câu: “Không được phép đọc lén.”

“Xí, làm như thèm lắm ấy. Hai người các cậu được lắm, như nhau cả.”

Chớp mắt một cái, nửa học kỳ trôi qua.

Thành tích của kỳ thi toàn quốc đã được công bố, Chu Tư Việt và Hà Tinh Văn đều không vào được đội tuyển quốc gia, chỉ được giải nhì và giải ba.

Năm nay Tam Trung vẫn không được giải nhất.

Sau đó Khổng Sa Địch hỏi thăm được, lúc thi vòng loại, Chu Tư Việt bị thầy gọi tới phòng giáo viên, nói có người tố cáo cậu ăn gian, mấy thầy cô tổ chuyên môn tìm camera điều tra cả một ngày, mới phát đây chỉ là hiểu lầm, vì chuyện này mà Dương Vi Đào làm ầm một trận ở phòng giáo viên, khăng khăng nói có người cố ý quấy rối, ý đồ hòng làm ảnh hưởng đến quá trình thi của Chu Tư Việt.

Chỉ một câu của tổ chuyên môn đã dẹp yên: “Người có thực lực thật sự, sẽ không bị chuyện này làm ảnh hưởng.”

Dương Vi Đào tức đến mức mặt đỏ bừng: “Các anh cứ tin tôi, thằng bé chính là thiên tài về môn toán.”

“Nhưng sự thật đã chứng minh, thằng bé chỉ được giải nhì.”

“Đó là do bị người khác làm ảnh hưởng!”

“Thầy Dương à, tôi hiểu được tâm trạng của anh, là vàng thì sẽ sáng, sang năm vẫn có cơ hội, anh cần phải tin tưởng thằng bé giống bọn tôi.”

...

Chu Tư Việt cúp hai tiết.

Lúc Đình Tiên tìm được cậu, cậu đang đứng dưới khung bóng rổ, sống lưng hơi cong, cúi đầu di chuyển bóng, bên cạnh là Dương Thuần Tử mới học xong tiết thể dục

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Quả Nhiên Thời Niên Thiếu Không Thể Gặp Người Quá Tốt Đẹp (1)

Năm tháng ơi, xin mày nhất định phải đối xử tử tế với chàng trai ấy.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Lớp xã hội vừa tan giờ thể dục, một đám học sinh tụ tập trên sân bóng xanh mướt, xuyên qua đám đông, Đinh Tiễn nhìn thấy hai bóng lưng hiếm khi đứng chung với nhau, cô thôi cười, chân dừng bước, định xoay người đi về thì bị người ta vỗ lên bả vai, bỗng Vuư Khả Khả xuất hiện từ sau lưng cô, ánh mắt vượt qua vai cô nhìn ra sau với vẻ sâu xa, sau đó lại thôi nhìn, cố ý lớn tiếng nói: “Đinh Tiễn à, cậu ở đây làm gì thế?”

Đúng như dự đoán, hai người ở phía sau đồng thời quay lại.

Đinh Tiễn vội trốn ra sau lưng Vuư Khả Khả, hận không thể bóp chết nha đầu này, nhưng Vuư Khả Khả chẳng để ý chút nào, chớp mắt với cô, nhỏ giọng nói: “Trốn ở đây làm gì, mau đi tuyên bố chủ quyền đi chứ, với tớ thì hùng hồn thế, mà sao đổi thành cô ta thì cậu lại sợ vậy?”

Sợ cái quỷ ấy, chẳng qua là chưa nghĩ ra nên nói gì thôi.

Vuư Khả Khả lại nói: “Tớ nghe nói, người nào đó nhà cậu đấy, trước kia có quan hệ với Dương nữ thần lớp bọn tớ —— ” Câu sau không nói nữa, chỉ ném cái nhìn ‘cậu hiểu mà’ qua cho cô.

Đình Tiễn sợ hãi trong lòng, nhìn sang lần nữa, Dương Thuần Tử đã cầm nước đi đến bên này, lúc đi ngang qua hai người, cô ấy còn cười với Đình Tiễn, nụ cười dịu dàng như lông chim én, từng chút đánh hạ nội tâm của Đình Tiễn, một cô gái tốt như vậy, cô lại còn ở đây ghen cái gì?

Đình Tiễn ngược mắt cười, to gan nhìn lại, nhìn theo cô ấy ra khỏi sân bóng.

Cùng lúc đó, bên tai truyền đến một câu: “Giả tạo.”

Đình Tiễn chợt quay đầu lại, nhìn Vưu Khả Khả khoanh hai tay trước ngực: “Sao thế?”

Vưu Khả Khả dẫu môi: “Cậu không cảm thấy cô ta giả lắm hả? Dù vui hay không vẫn là một vẻ đấy, cứ như ở trên mình một nấc vậy, nhìn mà buồn nôn.”

“Đúng là cậu có thể làm bạn tốt với Khổng Sa Địch đấy.”

“Vì sao?”

“Đều thiên cận như nhau.”

Đình Tiễn dứt lời thì bị Vưu Khả Khả đập vào đầu một cái, “Mẹ kiếp, bà đây giúp cậu, cậu còn nói tớ thiên cận à?”

Đình Tiễn đau điếng, bất tri bất giác ý thức được Vưu Khả Khả đang bất bình thay mình, thế là vội che đầu xin lỗi cô ấy: “Xin lỗi cậu mà, tớ không cố ý nói cậu như thế, chẳng qua là tớ cảm thấy, cậu giống với Sa Địch quá.”

Vưu Khả Khả nhỏ giọng nói: “Vì giống nên mới không thể làm bạn, con bé Nha Địch đó gần đây thế nào rồi?”

Đình Tiễn sửa lại: “Là Sa Địch.”

“Sao cũng được.”

Vưu Khả Khả vung tay thờ ơ nói, vừa nói xong thì khóe mắt trông thấy có người ôm bóng đi đến, lập tức thức thờ xoa đầu Đinh Tiễn, “Đi đây, lần sau nói chuyện tiếp nha.”

Chu Tư Việt ôm bóng, dừng lại ở trước mặt cô, một tay đút túi từ trên cao nhìn xuống cô, “Sao cậu không ở trên lớp mà chạy ra đây làm gì?”

Đinh Tiễn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu không chút tránh né: “Còn cậu? Cúp học hai tiết, cậu ở đây làm gì?”

Chu Tư Việt nhếch môi, ánh mắt nhìn đi chỗ khác, bỗng đặt bóng lên ngón trỏ rồi lấy một tay khác vỗ nhanh, dáng vẻ không chút đếm xỉa, biểu diễn màn xoay bóng đơn ở trước mặt cô, thờ ơ nói: “Ra đây hóng gió, sao nào? Bộ cũng muốn xen vào chuyện này hả?”

Thái độ phất phơ của cậu lập tức chọc giận Đinh Tiễn, cô đập vào quả bóng rồi đang quay từ từ trên tay cậu như trái địa cầu, Chu Tư Việt sững sốt, nhìn bóng lăn xuống khỏi tay mình, bịch một tiếng rơi trên đất rồi xoay tại chỗ mấy vòng, sau đó chậm rãi dừng bên chân cậu.

Cậu đút hai tay vào túi quần, đang định nổi cáu thì nghe thấy cô gái đối diện lạnh lùng lên tiếng: “Cậu có biết điều đó rất ảnh hưởng đến người khác không hả?”

“Tôi ảnh hưởng đến ai?”

Cậu đứng thẳng che khuất ánh nắng sau lưng, mỗi sợi tóc tựa như đều được nhuộm màu, thiếu niên anh khí vô cùng.

“Tôi...” Đinh Tiễn chợt phát hiện cậu đang híp mắt, không biết là vì bị chói hay nghe thấy chữ “tôi” của mình dọa sợ, mà cô khẽ cúi đầu, vẻ hung hăng ban nãy đã tiêu tan: “Tôi... bọn tôi đều rất lo cho cậu, sợ cậu...”

“Sợ tôi thế nào? Sợ tôi nghĩ không thoáng hả?”

Bồng cậu bất cười, đưa tay xoa tóc cô, “Tôi không yếu đuối vậy đâu.”

Sự lo lắng của Đinh Tiễn không khỏi thành dư thừa, từ nhỏ cậu lớn lên trong bàn tay nâng hững của thầy cô, lên đường thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ gặp trắc trở, khả năng chịu đựng sẽ yếu hơn những đứa trẻ giống vậy nhiều.

Hiển nhiên cô đã đánh giá thấp Chu Tư Việt rồi.

“Tôi chỉ muốn nói với cậu là, dù chưa vào được đội tuyển quốc gia, không nhận được giải cũng không sao, những thứ này đều là tạm thời, tôi vẫn luôn cho rằng, cậu là thiên tài toán học, nhất định sau này cậu sẽ thành công trên phương diện toán học.”

Cô nói những lời này rất nghiêm túc, nhưng không biết vì sao, bật thốt từ miệng cô lại có phần kỳ lạ, Chu Tư Việt nghe cũng không khỏi tức cười, khẽ vuốt tóc cô: “Cái đồ dốt toán cậu đấy, cũng đừng có an ủi tôi.”

“...”

Cậu mới là đồ dốt toán, Đinh Tiễn trợn mắt với cậu.

Bồng Chu Tư Việt cúi người, tay đặt lên đỉnh đầu cô dùng sức đè xuống, mắt đối mắt với cô, “Tôi ấy, không yếu đuối như cậu nghĩ đâu, đời người vốn đã thất thường, cao thấp nhất thời cũng không thể chứng minh được gì, tôi đi thi không phải vì tôi thích toán, chỉ đơn thuần là tìm khoái cảm từ việc giải đề mà thôi.”

Khoái... khoái... cảm giải đề??

Học thần các cậu dùng từ hình dung đúng là đơn giản mà gắt quá.

Chu Tư Việt rút tay về, đứng thẳng người lên, đầu ngón tay gãi lông mày, nói: “Trước kia đọc sách có đọc được một câu, giờ nghĩ lại đúng là có lý...”

“Câu gì?”

Cậu nhìn cô cười: “Con người chính là kỳ lạ như thế, nếu không có người đồng cảm, bạn cũng sẽ không quan tâm đến việc vết thương có đau hay không; nếu không có người cười nhạo, bạn cũng sẽ không quan tâm đến việc vết sẹo có xấu hay không; nếu không có người so sánh, liệu ai sẽ biết cái gì là tiền đồ...”

Đình Tiễn kinh ngạc trước sự thông suốt của Chu Tư Việt, một chàng trai mười tám tuổi lại có thái độ rộng lòng như thế, làm cô hoàn toàn bị thuyết phục, trong suốt những năm tháng tương lai dài đằng đẵng, dường như cô cũng không gặp lại một người nào như thế cả, thậm chí sau đó trong quá trình học lại, mỗi lần nghe bạn bè nói đây là nhân vật quan trọng của chỗ này chỗ kia, bị người ta gọi lòng tò mò thì cô cũng không kiểm chế mà nhìn thêm mấy lần, nhưng phát hiện thì ra cũng chỉ là một đứa con trai bình thường, cũng sẽ nổi giận vì thi không tốt, cũng sẽ xảy ra tranh chấp vì có cách giải đề khác với người ta, cũng vì sự kiêu ngạo của mình mà làm ra mấy chuyện tổn thương người khác, nhưng các bạn học vẫn say như điều đổ, “Con người đâu có hoàn hảo, làm được như thế cũng không dễ dàng gì rồi.”

Đình Tiễn lắc đầu, thầm nói trong bụng:

Đó là vì cậu chưa gặp cậu ấy bao giờ, chưa từng gặp.

Quả nhiên, vào thời niên thiếu, con người không thể gặp người quá tốt đẹp được, bởi vì như thế có nghĩa là từ nay về sau, cuộc đời bạn chỉ có người đó mà thôi.

Chu Tư Việt và Dương Thuần Tử quan hệ rất tốt.

Hai người không hề tránh né đối phương, thỉnh thoảng gặp nhau ở trên đường thì sẽ thuận miệng trò chuyện đôi câu, Đinh Tiễn đã thấy rất nhiều lần, Chu Tư Việt hai tay đút túi đi vào tòa nhà, đứng bên cạnh chính là Dương Thuần Tử trước kia không hề xuất hiện.

Trước tình huống này, cảm giác nguy cơ của Khổng Sa Địch còn nhiều hơn Đinh Tiễn, “Cậu đừng giả vờ độ lượng nữa, rồi về nhà khóc cho xem.”

“Cậu ấy nói cậu ấy không thích Dương Thuần Tử, chẳng lẽ tớ phải như mấy bà tám truy hỏi người ta, rốt cuộc trước kia cậu và cô ấy có chuyện gì à? Cậu ấy không muốn nói nhất định là có lý do của mình.”

“Cậu quan tâm thật đấy nhỉ.”

Khổng Sa Địch châm chọc.

Sau đó Chu Tư Việt bảo Đinh Tiễn dọn về, nhưng Đinh Tiễn lại nói một câu làm người ta nổi điên, “Dọn cái gì mà dọn, sau này cậu giữ khoảng cách với tôi đi.”

Chu Tư Việt tức tới mức muốn đập một phát, cậu cắn răng kiềm chế, “Lại nổi điên gì đấy.”

Tuy nói với Khổng Sa Địch là thế, nhưng trong độ tuổi nhạy cảm đa nghi ngờ vực này, lý trí không đủ để khống chế cảm xúc của cô, sao có thể không ghen được, hễ có người nói nhiều hơn hai câu với cậu là cô đã sợ rồi, tâm tình sợ sệt đến mức đó, không ai có thể hiểu được. Cô mở miệng đáp: “Thầy Lưu bảo chúng ta phải giữ khoảng cách.”

Sau đó Chu Tư Việt mới biết, hai người bọn họ bị người ta báo cáo, bây giờ đang nằm trong danh sách quan sát của Lưu Giang.

Lúc ấy thành tích của Đinh Tiễn tụt dốc không phanh, môn toán không có Chu Tư Việt giám sát, điểm số thê thảm không nỡ nhìn, kiểm tra một tiết

chỉ được 105 điểm*, lúc nhận được bài, cô bỗng nhiên bật khóc.

(*Theo mình biết thì thang điểm trung học ở Trung Quốc là thang điểm 150, bạn Tiểu thi được điểm tầm trung bình khá.)

Chu Tư Việt chơi bóng quay về mà cô vẫn còn khóc, nằm trên bàn bả vai run rẩy đáng thương vô cùng.

Chu Tư Việt không hề ở lại, ném bóng vào rổ, dọn dẹp sách vở rồi xoay người đi, lúc này Đinh Tiểu nghe thấy ngoài hành lang một tiếng nói rất nhẹ: “Hạ Tư Hàn rủ cùng đi ăn.”

Là giọng của Dương Thuần Tử.

“Ừ.” Chu Tư Việt hơi hột ừ một tiếng, bước chân ở trong hành lang xa dần.

Cô nàng vốn chỉ còn khóc sụi sụi, giờ bỗng nhiên lại gục đầu xuống bàn òa khóc thành tiếng.

Đồ khốn.

Đồ khốn.

Đồ khốn.

Bảy giờ tối, Đinh Tiểu trở lại con hẻm Yến Tam, chẳng biết từ bao giờ ở góc tường tối tăm mọc rêu lại có một bụi hoa đỏ tươi, quanh thân là rêu xanh xanh biếc, cứ như ở trong xó xỉnh bị người ta quên lãng, lại mọc ra một nụ xuân.

Đinh Tiểu nhìn bụi cây kia đến thất thần, chợt sau lưng có giọng nói uể oải, “Muộn thế à?”

Bông Đinh Tiễn quay đầu lại, dưới ánh đèn đường, chiếc bóng quen thuộc bị kéo dài, đeo cặp ở một bên, hai tay đút trong túi, đứng dựa vào tường đá ở đầu hẻm, mặt ung dung nhìn cô.

“Không phải cậu đi ăn với Dương Thuận Tử à?” Cô bướng bỉnh quay đầu đi, ánh mắt lại quay về bông hoa trên bụi cây, nó đang nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió.

Cậu cúi đầu, đưa tay gãi tóc, cười: “Vừa nhớ đến cảnh cậu khóc trong lớp, tôi ăn thế nào được? Tôi cũng không phải là đồ vô tâm như cậu.”

Trong lúc nói, một cánh hoa rơi xuống phiến lá, Đinh Tiễn thôi nhìn, xoay người bịch bịch đi đến cạnh cậu, đèn đường treo trên đỉnh đầu cậu, ngẩng lên nhìn sang, cậu không khác gì nguồn sáng.

“Đồ khốn.”

Cô nhìn cậu, thấp giọng mắng nhỏ.

“Ừ, là tôi.”

Cậu nói một cách thờ ơ.

“Đồ khốn.”

Đinh Tiễn lại mắng.

Cậu dựa vào tường, cặp sách nằm trên lưng cậu, cặp mắt liếc cô, chỉ cười khẽ rồi để mặc cô thoải mái mắng, vẻ mặt kia cứ như muốn nói ——

Cậu chửi đi, tôi chiều cậu.

Cô gái nín khóc mím cười, bông chàng trai đưa tay xoa mạnh vào rối tóc cô, rồi vẫn là câu nói quen thuộc kia: “Có ngốc không thế hả.”

Sau hẻm Yến Tam có một bức tường thấp hai mét, gạch đen áo trắng chồng chất lên nhau, ở ngoài trồng hai cây ngô đồng, rập rậm xanh um, cành lá mạnh mẽ vươn dài đến trong khoảng sân ở bên tường, Đinh Tiễn chưa từng tới đó, bên trong tối om, nhìn mà ớn lạnh, không nhin được rùng mình.

“Đây là đâu?”

Chu Tư Việt đưa cặp cho Đinh Tiễn, nhảy một cái bay lên tường thấp, đứng trên đầu tường, đưa tay với Đinh Tiễn ở bên dưới.

“Lên đây.”

Hai tay chạm nhau, thân nhiệt của đối phương truyền đến lòng bàn tay cô, cả người Đinh Tiễn như bị điện giật, có chút chần chừ, chàng trai thúc giục: “Nhanh lên nào.”

Đến khi cô leo lên đầu tường, nhìn đất vàng gạch ngói ở trong sân mà thất thần, “Xây miếu từ khi nào vậy?”

Hai người ngồi trên đầu tường, buông thõng hai chân, Chu Tư Việt hất cằm với nhà ngói vàng kia, “Mở to mắt ra đi, nhà vàng là miếu hả? Xem cậu nông cạn chưa kia. Trong đó có một người cầm, họ Trương, hồi bé ngày nào Tưởng Trầm cũng đến nói chuyện với chú ấy, làm nhảm cả nửa ngày mới hay người ta không biết nói chuyện, thế là hay rồi, có bí mật gì đều nói với chú ấy cả, không cần nín nhịn trong lòng khó chịu nữa.”

“Cậu cũng đã nói gì với chú ấy hả?”

Chu Tư Việt cười: “Nhiều lắm, không nhớ rõ nữa.”

Vừa dứt lời, cửa gỗ trong sân bị người ta đẩy ra, một người đàn ông chừng ba bốn mươi tuổi để đầu đinh, mặc áo dài màu xanh bê một chậu đi ra, liếc mắt trông thấy hai người ở đầu tường, bèn dùng ngón tay ra hiệu.

Chu Tư Việt kéo cô xuống.

“Đi, đến chào hỏi nào.”

Chú Trương cảm không biết nói chuyện thật, mở to đôi mắt quan sát Đình Tiễn và Chu Tư Việt, cho đến khi Đình Tiễn mở miệng: “Cháu tên là Đình Tiễn.”

“Chú ấy bị bầm sinh, tai không nghe được, nên cậu có nói gì chú ấy cũng không nghe thấy đâu.”

Không biết Chu Tư Việt đã học thủ ngữ từ đâu, làm liền mấy động tác rất trôi chảy, chú Trương cảm vô cùng vui vẻ, liên tục gật đầu với Đình Tiễn, còn xoay người lấy ra hai cái bánh bao đưa cho bọn họ, đưa tay ra hiệu, ý bảo ăn đi ăn đi.

Đình Tiễn chần chừ há miệng cắn, bánh bao hơi khô, cô nhai qua mấy miếng trong miệng rồi nuốt xuống bụng.

Chu Tư Việt bóp bánh bao trong tay, lại trò chuyện với chú ấy một hồi, Đình Tiễn nhìn cũng không hiểu, chỉ có thể im lặng đứng cạnh nhai bánh bao, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn chàng trai kề bên, thiếu niên khẽ cúi đầu dưới ánh trăng bàng bạc, ánh mắt dịu dàng lắng nghe đối phương chuyện trò.

Trần Diên Bình cũng từng có người cảm điếc, nhưng trẻ con ở đó toàn làm mặt quỷ hay ném đá với người điếc, con trai lớn tuổi hơn thì toàn lấy người ta ra đùa bỡn, ngoài trừ giễu cợt thì là châm biếm, ngay cả chính cô, cũng từng sợ đến gần người cảm điếc, mỗi lần đi về qua căn nhà nhỏ kia đều không nhịn được mà đi nhanh hơn.

Nay nhớ lại, Chu Tư Việt nói không sai, cô đúng là nông cạn.

Ngày hôm sau, Khổng Sa Địch nói cho cô biết tin tức nghe được từ đầu đó.

“Tớ đã giúp cậu đánh vào nội bộ địch thăm dò rồi, Chu thiếu gia nhà cậu thật sự không thích Dương Thuần Tử.”

Đình Tiễn đột nhiên ngắt đầu, “Cậu lại nghe thấy người ta nói gì à?”

Khổng Sa Địch giơ hai tay hai chân thề, “Lần này đảm bảo chính xác trăm phần trăm, thật đấy... Dù sao cậu cứ nghe tớ đi, tớ phải hy sinh ghê gớm lắm mới đổi được tình báo đó về cho cậu đấy.”

Đình Tiễn phản ứng rất nhanh: “Cậu và Tống Tử Kỳ thế nào?”

Bỗng Khổng Sa Địch đỏ mặt, quay đầu đi, “Cậu có muốn nghe không hả?”

Đình Tiễn liếc xéo cô ấy, “Cậu hy sinh lớn thế, nếu tớ còn không nghe thì không phải cậu hy sinh vô ích rồi à? Có điều tớ tò mò rốt cuộc cậu làm gì để hy sinh thế?”

“Con nít đừng có nghe bậy bạ!”

Khổng Sa Địch hốt hoảng cúi đầu.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Quả Nhiên Thời Niên Thiếu Không Thể Gặp Người Quá Tốt Đẹp (2)

Con thuyền yêu sớm này, sớm muộn gì cũng sẽ lạt.

Nhưng với tiền đề là,

Mình phải lên thuyền trước.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”.

Khổng Sa Địch và Tống Tử Kỳ đang yêu nhau.

Nhận được tin tức này, Đinh Tiễn mở to cặp mắt nhìn cô gái then thùng trước mặt, bỗng chốc không hiểu nổi, mặt Khổng Sa Địch đỏ rục, trông giống như trái táo chín.

“Yêu sớm hả?” Đinh Tiễn lấy lại tinh thần, thấp giọng hỏi.

Khổng Sa Địch ra dấu suyt suyt, “Gần đây Lưu Giang hay để ý tới, cậu phải giúp tớ giữ bí mật.”

Đinh Tiễn trịnh trọng gật đầu, mím chặt môi.

“Yên tâm đi, tớ sẽ không nói cho người khác biết đâu, chẳng qua là, các cậu... sao bỗng nhiên lại...”

Khổng Sa Địch lộ ra nụ cười đắc ý, “Không phải đợt trước có nam sinh ở Thập Bát Trung theo đuổi tớ à, sau đó tên Tống Tử Kỳ liền giểu cợt

tớ các kiểu, tớ cảm thấy tình hình không ổn lắm, vậy là liền chủ động xuất thủ, không ngờ đạo hạnh tên đó kém như vậy, tớ còn tưởng cậu ấy là tay lão luyện tình trường nữa chứ...”

Đinh Tiễn ngậy người như phồng võ tay: “Lợi hại.”

Khổng Sa Địch nói nhỏ một tiếng, “Cậu phải nhanh chân hơn đấy, chớ để bị người ta thừa dịp chen vào.”

Đinh Tiễn cúi đầu, liếc nhìn về phía của người nào đó mà lòng thầm oán, người như Chu Tư Việt, chắc sẽ không yêu sớm đâu.

Khi Tống Tử Kỳ biết được có một tên lưu manh bên thập Bát Trung theo đuổi Khổng Sa Địch, phản ứng đầu tiên là cười nhạt, công kích Khổng Sa Địch một hồi, nói xem cái đồ như cậu thì thu hút được cái đuôi thối gì kia? Lần này Khổng Sa Địch lại tỏ ra khinh thường, bày tỏ, ngay cả cái đuôi thối cậu cũng không có, vậy còn nói tôi làm gì?

Hai người cứ như vậy chiến tranh lạnh một tuần.

Cho đến hồi cuối tuần ở KTV, Tống Tử Kỳ và bọn Trương Trâm thuê một phòng, có người nói thấy Khổng Sa Địch, tiểu nha đầu kia ăn mặc rất đẹp, vóc dáng càng ngày càng đẹp. Tống Tử Kỳ đang ngồi trên ghế mệt mỏi rã rời, nghe được lời này, không nhịn được nói đùa: “Cái thân hình đạu đở kia thì có gì đẹp mà nhìn?”

Người nọ còn nói: “Đừng nói chứ, mặc váy ngắn... cùng mấy thằng Thập Bát Trung đang hát karaoke đấy.”

Ngay lập tức Tống Tử Kỳ mở mắt ra, “Đám người Lục Hoài Chinh?”

Người nọ gật đầu, đúng thế, nhưng không thấy anh Lục đâu, chỉ thấy thằng nhãi lần trước đứng ở cổng trường chờ Khổng Sa Địch mà thôi.

Xế chiều hôm đó, Tống Tử Kỳ đẩy người ở phòng bên cạnh ra ngoài, vừa kéo ra đến cửa đã mắng xối xả một trận: “Nào cậu bị úng nước, đổ phân chó vào trong đấy hả? Đi theo bọn chúng làm cái gì? Còn chê mình có nhiều đuôi chưa đủ hay sao hả? Ăn mặc như thế làm gì hả, tôi thấy giờ cậu trang điểm như thế có thể ra phố đi hát rong được rồi đấy...”

Mắng cho đến khi Khổng Sa Địch khóc, hu hu ngồi sụp xuống đất lau nước mắt, cũng không thèm nhìn cậu.

Tống Tử Kỳ không thương hoa tiếc ngọc tí nào, kéo người người từ dưới đất đứng lên, lôi đi về nhà, vừa lôi vừa đe dọa: “Không cho phép khóc nữa, còn khóc là tôi nói cho bố mẹ cậu biết.”

“Cậu là tên khốn khiếp!”

“Tôi khốn khiếp hay không tự bản thân biết, ngược lại cậu ấy, không giống gái ngoan gì cả...”

Khổng Sa Địch nóng nảy, nhắc chân đạp cậu ấy: “Cậu cút đi.”

“Cậu kêu tôi cút thì tôi cút chắc? Thật quá mất mặt, hơn nữa quan hệ của chúng ta là gì hả, dựa vào đâu mà cậu bảo tôi cút thì tôi liền cút?”

“Vậy cậu dựa vào đâu mà đòi quản tôi, tôi yêu ai hay chơi với ai, cậu có tư cách gì can thiệp vào?”

Hai người cứ như vậy ồn ào một trận đến đầu hẻm, ánh chiều tà chiếu rọi sau lưng, giống như tấm màn che trời, bóng dáng hai người thiếu niên không ngừng nhốn nháo trên đường, khi đi tới đầu hẻm, Tống Tử Kỳ bỗng dừng lại, cúi đầu nhìn cô, hơi cúi đầu khom người, cười đều giả nói:

“Được rồi, nếu như cậu đã nói vậy, thì giờ tôi xác định luôn quan hệ của chúng ta, miễn cậu mẹ nó lại ra ngoài phóng túng...”

Khổng Sa Địch hoàn toàn ngẩn người, ngay cả không khí cũng đông lại, dường như nắng chiều cũng dần dần lắng xuống, cô nghe thấy nhịp tim mình đập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng tựa như muốn nổ tung.

“Cậu có ý gì?”

“Nghĩa trên mặt chữ.” Tống Tử Kỳ liếc cô một cái, thôi cười cố ý nói: “Không đồng ý thì thôi.”

“Chờ đã.”

Khổng Sa Địch: “Cậu nghiêm túc chứ?”

“Trông tôi giống đùa lắm à?”

Khi bị không khí hạnh phúc nhấn chìm thì mỗi câu nghe vào đều như bị đùa giỡn, nhưng cô khôi phục lại lý trí rất nhanh, cố bình tĩnh nói: “Con mẹ nó ai phóng túng hả.”

Tống Tử Kỳ không đáp mà lại cười, “Được rồi, coi như cậu đồng ý với tôi, sau này không được chạy lung tung với đám tiểu tử Thập Bát Trung kia nữa, đi theo anh đây học tập cho tốt.”

Cái rắm ấy.

Khổng Sa Địch mắng xong, bỗng nhón chân hôn lên môi Tống Tử Kỳ, rồi rất nhanh cúi đầu rút về, khi ngẩng đầu lần nữa, thì cả hai đều ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác.

Khổng Sa Địch kể lại chuyện hôm qua xong, Đinh Tiễn nghe mà sửng sốt, cả đầu toàn mấy dấu chấm hỏi, trong lòng lại có mười nghìn câu chữ mắng xẹt qua...

Khổng Sa Địch tiếp tục chia sẻ cho cô một tin tức.

“Cậu có biết trước kia Dương Thuần Tử cùng lớp với Chu thiếu gia nhà cậu?”

“Chu Tư Việt.” Đinh Tiễn uốn nắn cô ấy.

Khổng Sa Địch không để ý tới cô, nói tiếp: “Trước kia hai người bọn họ cùng tham gia kỳ thi toán học, nghe nói còn cùng giành được giải, Chu Tư Việt có quan hệ không tệ với cô ta, hai người còn thường xuyên cùng thảo luận đề thi, thương thay cho hotboy của chúng ta, Hạ Tử Hàn theo đuổi Dương Thuần Tử nhiều năm, nhưng cậu biết đấy, Hạ Tử Hàn là đồ ngốc ngớ ngẩn không biết vui buồn, đương nhiên khó mà sống chung với Dương Thuần Tử từ nhỏ đã có tư tưởng chị đại rồi, mà ngay lúc đó Chu thiếu gia nhà cậu xuất hiện, bất kể là về tư tưởng hay tư duy, đều vô cùng phù hợp với Dương Thuần Tử, nhưng nghiên cứu khoa học cũng cho thấy, nếu hai người quá giống nhau thì sẽ không sinh ra điện tích được, nói chính xác hơn, là đầu óc Chu thiếu nhà cậu thiếu đây, không quá hiểu biết về phương diện đó, có lẽ Dương Thuần Tử từng có suy nghĩ thích Chu Tư Việt, đây là tứ tự đoán thôi, Tống Tử Kỳ nói Dương Thuần Tử không thích Chu Tư Việt, nhưng với trực giác của con gái, tớ cảm thấy cô ta có động lòng, chỉ là vì nữ thần kiêu ngạo nên mới từ bỏ, nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy Hạ Tử Hàn tốt hơn, mặc dù là đồ ngớ ngẩn, nhưng đối xử với Dương Thuần Tử rất tốt, ân cần hỏi han các kiểu, hứng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, không giống Chu thiếu nhà cậu...”

Nói đến đây, Khổng Sa Địch liếc mắt nhìn Đinh Tiễn.

Đinh Tiễn theo bản năng nói: “Thật ra cậu ấy cũng không lạnh lùng...”

“Rồi lúc đó hotboy thấy Dương Thuần Tử và Chu Tư Việt có quan hệ tốt, thế là mất hết ý chí, đành từ bỏ, vốn Hạ Tử Hàn có quan hệ rất tốt với Chu Tư Việt, nhưng từ sau đó, Hạ Tử Hàn cũng không nói chuyện với Chu Tư Việt, cho đến khi có nữ sinh đưa thư tình cho Hạ Tử Hàn, chọc giận

Dương Thuần Tử, thế là cô ta mới cố ý mượn Chu Tư Việt để kích Hạ Tư Hàn, nói Chu Tư Việt tỏ tình với cô ta, hai người chuẩn bị hẹn hò nhau...”

“Sau đó thì sao?”

“Cậu đừng hỏi nữa, thật đúng là thảm thương, suýt nữa Hạ Tư Hàn đã nhảy lầu đó...”

“Phụt!”

Đình Tiễn vụn lặn không ngờ kiểu chuyện ấy sẽ xảy ra với hotboy.

“Chu thiếu gia nhà cậu bo bo giữ mình, quyết định cách xa hai tên bệnh hoạn kia, cậu suy nghĩ một chút đi, nếu như Hạ Tư Hàn thật sự nhảy lầu, chỉ sợ cả đời này của Chu Tư Việt đều bị Dương Thuần Tử phá hủy, nếu đổi lại là tớ, sau này thấy cô gái nào cũng sẽ né tránh thôi.”

“Nhưng hình như gần đây có vẻ rất ổn mà...” Đình Tiễn khẽ nói.

“Vì Dương Thuần Tử mới đồng ý Hạ Tư Hàn, hai người họ hẹn hò rồi. Có điều nghe Tống Tử Kỳ nói hai người đó cũng không tốt lắm, chính là khi nói chuyện, trong lòng mọi người đều rất bình thản...”

Không biết tại sao, Đình Tiễn luôn rất đau lòng vì Chu Tư Việt, bất kể làm cái gì, cô vẫn luôn đau lòng cho chàng trai ấy.

Những tháng ngày lại khôi phục lại bình thường, thứ đổi mặt sắp tới chính là lớp mười hai, các thầy cô giáo Tam Trung đều gia tăng sức lực, gần đây Đình Tiễn học gì cũng không thấy thoải mái, hơn nữa rất hết sức cố gắng, quả như theo lời Lưu Giang nói, chênh lệch của học sinh với nhau càng ngày càng rõ. Ở lần thi một tiết cuối cùng trong học kỳ hai lớp mười một, thành tích của Đình Tiễn tụt thê thảm, tụt đến hạng ba mươi, tổng điểm chưa tới sáu trăm.

Tổng điểm của Chu Tư Việt lần này được hạng nhất, đứng thứ hai toàn trường.

Cô vẫn nên đau lòng cho chính mình thì hơn.

Buổi tối tan học về nhà, như thường lệ Chu Tư Việt đứng ở đầu hẻm đợi cô, xa xa thấy người tới, khoác túi, cúi đầu, không chút hào hứng, cậu đứng tựa vào tường, còn cô gái kia cúi đầu bước đi, cũng chẳng cần nhìn, cứ một đường đi đến phía cậu.

Chu Tư Việt cười lên tiếng nhắc nhở cô: “Đụng kìa.”

Đình Tiễn ngẩng đầu nhìn, liếc nhìn bóng lưng của thiếu niên, cậu đứng dưới đèn đường, nở nụ cười vô cùng trong trẻo với cô, bỗng chốc tâm trạng hoảng hốt.

Chu Tư Việt giơ tay lên với cô, bàn tay xòe ra, dày rộng thon dài, đường chỉ tay rõ ràng.

“Cái gì?”

Chu Tư Việt khẽ nhướn mày, “Thấy điểm của cậu rồi, chỉ được mỗi 98, tôi rất lo lắng cho cậu, bạn học Đình Tiễn à.”

Cậu rất ít khi gọi cả tên họ của cô, bình thường khi hai người đi với nhau, cậu cứ luôn gọi này nọ, đa phần không gọi tên, giờ chợt gọi cô là bạn học Đình Tiễn trang nghiêm như vậy, làm lòng cô cuồn loạn mấy giây.

Đình Tiễn cúi đầu, yên lặng lấy bài thi từ trong cặp ra, Chu Tư Việt nhận lấy, cúi đầu nhanh chóng liếc nhìn, Đình Tiễn nhìn chân mày của cậu càng lúc nhíu chặt, nhíu lại thành chữ “xuyên/|||”, đến khi nhìn câu cuối của bài thi, đột nhiên nhướn mày, ngay giây kế tiếp, ánh mắt quét tới, Đình Tiễn sợ hãi không dám ngẩng đầu, chỉ nghe thấy cậu dùng giọng nghiêm

túc nói, còn liên tục gật đầu: “Lợi hại, mới ngồi mấy ngày với Khổng Sa Địch, mà chỉ số thông minh của cậu đã bị cậu ấy mang chạy mất rồi hả? Thì ra trước kia tôi giảng gì với cậu cậu đều không hiểu đúng không?”

Thi không được, chắc chắn bản thân còn sốt ruột hơn cả cậu, giờ lại bị mắng xối xả như thế, trong lòng Đinh Tiễn càng không dễ chịu, cô sầm mặt nói: “Đưa bài thi đây.”

“Có phải gần đây thoải mái quá không hả, mặt cũng tròn vành vạnh rồi này.”

“Cậu trả bài đây.” Đinh Tiễn nóng nảy.

Chu Tư Việt đập bài thi lên tường, một tay đè lên: “Còn cậu? Cậu có hiểu không?”

Đinh Tiễn không lên tiếng, thấp giọng gào lên: “Không hiểu cũng không liên quan đến cậu.”

Chu Tư Việt mỉm cười, khoe môi nhếch lên, trải phẳng bài thi ở trên tường, sau đó xoay người đưa lưng về phía cô, ngoắc ngón tay với cô, “Lại đây, tôi chỉ chỗ sai cho cậu một lần.” Nói rồi cũng không để ý tới cô, tự mình lấy trong cặp ra một cây bút, dùng miệng mở nắp, nắp bút nằm ngay giữa môi cậu, quay đầu lại thấy tiểu cô nương vẫn đứng đờ tại chỗ, cậu bèn hất đầu lên với cô, nhướn mày, âm thanh mơ hồ không rõ, ý nói —— mau lên đi.

Đinh Tiễn lại gần hơn, bài thi bị cậu đè trên cao, nhón chân cũng không thấy rõ, “Thấp xuống một chút.”

Thiếu niên dịch bài thi xuống, đè lại cho bằng phẳng, âm thanh bất mãn: “Cậu không biết cao lên hả?”

Đinh Tiễn liếc cậu, giả vờ mất kiên nhẫn mà nói: “Có giảng hay không hả?”

“Ha —— ” Chu Tư Việt nhếch khóe môi cúi đầu liếc cô, “Cậu còn mất kiên nhẫn hả? Bây giờ là ai đang đói bụng mà còn phải giảng bài cho cậu đây? Đồ không có lương tâm.”

“Có giảng không.”

Chu Tư Việt vui vẻ cúi đầu, tiếp tục viết lên bài thi, lắc đầu một cái, than thở: “Mấy cái này tôi nói rồi kia mà.”

Đinh Tiễn nhìn cậu, chớp chớp mắt hỏi: “Cậu biết Dương Thuần Tử và Tống Tử Kỳ yêu sớm rồi hả?”

Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cô, hơi gật đầu: “Ừ.”

Đinh Tiễn muốn hỏi cậu có thể yêu sớm hay không, nhưng lời vừa đến bên miệng, dù làm thế nào cũng không nói ra được, sau gáy cậu viết rất rõ ràng mấy chữ tôi yêu toán học cả đời, cô cần gì mà phải tìm đường chết chứ ——

Chờ giảng bài xong thì trời đã tối hẳn, cây cối hai bên đứng thẳng trong tĩnh lặng, trăng khuyết như treo nơi chân trời.

Chu Tư Việt cất bút vào trong cặp, trả bài thi lại cho cô, rồi vỗ đầu cô: “Được rồi, tôi về nhà đây.”

Vừa dứt lời, xoay người bước đi không hề gật đầu.

Đinh Tiễn ôm tờ giấy vẫn vương hơi ấm của cậu, nhìn bóng lưng lay động dần dần đi xa của cậu, cứ cảm thấy ánh trăng rất mơ nhạt, làm cô chẳng thấy rõ con đường đang trước thiếu niên.

Một kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng qua đi, rốt cuộc Đinh Tiên cũng sửa lại được tóc mái của mình, không dài lắm, vừa vặn có thể che kín chân mày, mái tóc vốn ngang vai giờ đã sắp chạm đến eo, có lần gội đầu xong, chưa kịp buộc lên đã chạy đến trường học, Khổng Sa Địch quay quanh cô nhìn rất lâu, liên tục chặc chặc.

“Được lắm đó gái, có chút phong thái nữ thần rồi đấy.”

Đinh Tiên xấu hổ cúi đầu, chưa tới mấy giây Lưu Giang đã đi tới, nhìn chằm chằm mái tóc dài của cô mà nói: “Buộc lên buộc lên mau, tóc tai bù xù còn ra hệ thống gì nữa?”

Đinh Tiên liếc nhìn vị trí trống không sau lưng, bất đắc dĩ buộc tóc lên.

Ngày khai giảng lớp mười hai chiêm trống âm ỉ, rốt cuộc hồi chuông chiến dịch liên quan đến “thi đại học” cũng vang lên.

Các thầy cô giáo hăng hái sục sôi, chúng học sinh gào khóc khắp nơi, thi lớn thi nhỏ đua nhau kéo đến, không khí sôi sục chiến tranh cuối cùng cũng bùng nổ, tất cả chỉ số thông minh của mọi người đều trong tình trạng báo nguy.

Ngày đầu tiên khi khai giảng.

Không biết Khổng Sa Địch nghe được tin từ chỗ nào, nói cho Đinh Tiên nghe.

Dương Thuần Tử và Hạ Tư Hàn đã chia tay, vì Dương Thuần Tử nói phải thi đại học.

Bọn họ là cặp đầu tiên vì thi đại học mà bước xuống con thuyền yêu sớm này.

Không Sa Địch bày tỏ trước chuyện lần này, “Dù có chết, tớ với Tống Tử Kỳ cũng chết chung trên chiếc thuyền này.”

Đinh Tiễn quay đầu nhìn Chu Tư Việt, chiếc thuyền nhỏ cô độc phiêu bạt của cô đây, rốt cuộc đến khi nào mới có thể được cậu nhìn thấy?

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Hôn Cậu Ấy, Hôn Cậu Ấy Đi!

Tất cả cảm xúc như đúng như sai, đều giãu trong mi mắt của năm tháng.

Cậu ấy nói, vậy sau này tôi tìm bạn gái phải để cậu đồng ý là được.

Thế thì cậu chuẩn bị cho việc ở độc thân luôn đi.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Vừa khai giảng năm học mười hai chưa được mấy ngày, bà ngoại của Đinh Tiễn đã bị bệnh nặng, chị cả ở quê gọi đến báo cho Diệp Uyển Nhân, cần mời hộ lý chăm sóc, nhưng mỗi tháng đều phải chi ra một nghìn tiền phí cho hộ lý, cộng thêm ba anh chị em ở nông thôn, mỗi người mỗi tháng còn phải bỏ ra hai trăm.

Lúc ấy nhà họ Đinh nghèo thảm hại, không có tiền gửi hàng tháng, Diệp Uyển Nhân lại mới nghỉ việc đang ở nhà chờ đi làm, cộng thêm một nhà bốn miệng ăn, hai vợ chồng bàn bạc một phen, làm như thế còn không bằng mình về quê chăm sóc, cần gì phải tốn tiền. Nhưng bà mà đi thì hai đứa trẻ không biết làm sao, bố Đinh giám sát ở vùng khác, nửa năm không về nhà được mấy hồi, mà cũng rất đúng lúc, hôm đó Lý Cẩm Hội đánh bài với mấy vị phu nhân ở nhà họ Tưởng, Diệp Uyển Nhân thuận miệng nhắc đến, Lý Cẩm Hội hào phóng bày tỏ: “Uyển Nhân này, Tiễn Tiễn đã học mười hai rồi, không chịu nổi một hồi dày vò của nhà cô đâu, quả thật không được, để chị với lão Chu chăm sóc giúp cô.”

Lý Cẩm Hội luôn nổi tiếng nhiệt tình ở trong con hẻm, từ nhỏ được bố mẹ cưng chiều, kết hôn rồi thì được chồng và con trai cưng chiều, không hề có lòng phòng bị với bất cứ ai, chuyện nhà ai cũng thích quản như thế, chứ đừng nói đến việc ông nội hai nhà có giao tình với nhau, lời kia nói ra rất khẳng khái, khiến Diệp Uyển Nhân nghe mà cảm động, do dự nói: “Như thế, có phải làm phiền chị quá không?”

Lý Cẩm Hội xếp bài lại, chân thành kéo tay Diệp Uyển Nhân nói: “Không phiền chút nào hết, vừa hay con bé cùng lớp với Tư Việt, cứ để hai đứa nó đi học chung đi.”

Diệp Uyển Nhân kích động, lệ nóng tràn đầy: “Ôi!”

Thế là, tối hôm đó Đinh Tiễn bị mẹ thu xếp hành lý ném đến nhà họ Chu, còn Diệp Uyển Nhân dẫn theo con trai đi suốt đêm về thôn Diên Bình, đến trước giường mẹ tần hiếu, trước khi rời đi, Diệp Uyển Nhân còn nói thẳng với Đinh Tiễn: “Lần này mẹ đi rất lâu, mà ở tạm nhà họ Chu trước, bà ngoại bị bệnh nặng, mẹ phải về báo hiếu, còn cả mấy người nhà bà ngoại mà nữa, mấy cậu của mà đó cứ nhìn chăm chăm, vốn cậu nhỏ mà muốn chi tiền ra, nhưng tao đã quá quen với tính toán của cậu nhỏ mà rồi, lần này mẹ về sẽ bảo bà ngoại để lại nhà cho mẹ, mẹ theo trước hầu sau như thế, đâu thể để chăm sóc vô ích được đúng không? Mà ở nhà họ Chu phải ngoan ngoãn nghe lời đấy, đợi mẹ về.”

Đinh Tiễn chớp chớp đôi mắt đầy mù mờ, đột nhiên nhận ra, vào lúc bà ngoại bị bệnh nặng đây, dường như tất cả mọi người đều lật mặt thật với nhau.

“Mẹ ơi, con có thể không đến nhà họ Chu được không?” Cô thấp giọng mở miệng.

“Mẹ với ba mà không có ở đây, mà ở một mình bố mẹ đều không yên tâm. Chỉ là tạm thời thôi, mẹ sẽ cố về sớm.” Diệp Uyển Nhân cúi

người xuống, nắm lấy vai cô nói, “Có phải lo lắng Chu Tư Việt bắt nạt không? Yên tâm, dì Chu mà có nói rồi, sẽ giúp mà.”

Đình Tiễn lắc đầu.

Chỉ đơn giản là cô ghét “ăn nhờ ở đậu”, ở trong nhà người khác, ăn đồ của người khác, dùng đồ của người khác thì tay ngắn hơn người khác, chỉ riêng điều đó thôi đã đủ để cô không ngốc đầu lên được rồi, huống gì đối tượng còn là Chu Tư Việt cô thích.

Nhưng thế giới của người lớn không cho phép con nít biện bạch.

Diệp Uyển Nhân vội nói đôi câu rồi đưa con trai đi, một mình Đình Tiễn chờ người ngồi trên salon một lúc lâu, mãi đến khi có người tới gõ cửa.

Chu Tư Việt ăn mặc rất nhẹ nhàng, cả người là bộ đồ thể thao ở nhà, trên cổ còn lủng lẳng headphone màu đen, mới chạy bộ với Tường Trâm về, thấy bên trong tối om, một tay túm tóc nói, “Sao không bật đèn lên?”

“Cậu đến đây làm gì?”

“Mẹ tôi bảo tôi đến đón cậu.”

Đình Tiễn mở cửa ra, xoay người đi vào trong, đặt mông ngồi lên ghế: “Tôi không đi.”

Chu Tư Việt không khách khí vỗ xuống đầu cô, “Làm gì đấy, đến nhà tôi mà cậu còn tủi thân hả.”

“Tôi không có ý đó, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Đình Tiễn cụp mắt, thấp giọng nói.

Chu Tư Việt đứng dựa vào tivi, hai tay đút trong túi, dáng vẻ trang nghiêm như người lớn nhỏ, nói: “Vậy cậu có ý gì?”

“Chu Tư Việt, nếu như mẹ cậu bị bệnh, cậu có đưa ra điều kiện vào lúc dì ấy đang bệnh không?”

“Điều kiện gì?” Chàng trai hơi nhú mày.

“Di sản.”

Chàng trai nhướn mày, ước chừng có thể đoán được ý của Đinh Tiễn, nhưng chưa kịp chờ cậu mở miệng, Đinh Tiễn đã nói: “Trước kia tôi thấy một câu chuyện ở trong sách, đại khái nói là, có một ông bố vào lúc trung niên thường xuyên đánh chửi bố ông ta, để mặc ông cụ đói, không cho ăn cơm ngủ nghỉ, đợi lúc ông ta về già, con trai ông ta cũng thường xuyên đánh đấm ông ta, lại còn rất hùng hồn vừa đánh vừa kia ‘trước kia ông cũng đánh ông nội như thế thôi.’ cứ như thế đời này truyền đến đời khác.”

Chu Tư Việt gãi giữa hai hàng mi, thờ dài nói: “Tự xem lại lòng mình đi, người xưa không nói như thế, đừng vì người bất hiếu mà đánh giá lệch lạc con người, cậu lớn thế rồi, tự bản thân biết nhận định sai trái, không cần người ngoài nhắc nhở cậu.”

Đinh Tiễn cười khờ: “Nếu có một ngày tôi trở nên xấu xa, không phân biệt được tốt xấu thì sao đây?”

Chu Tư Việt nhìn cô không chớp mắt, sau đó khẽ nhếch môi, bình tĩnh nói: “Cậu sẽ không đâu, mà dù có như thế, không phải cậu còn có tôi à?”

“Chúng ta đâu thể chơi với nhau mãi được, đến khi lên đại học...”
Đinh Tiễn ngẩng đầu liếc cậu, giọng yếu dần: “Cậu sẽ tìm bạn gái thôi, đến lúc đó quan hệ của hai ta không còn tốt như bây giờ nữa... Cậu vẫn sẽ tin tưởng tôi vô điều kiện thế à?”

Bỗng Chu Tư Việt cười: “Vậy sau này tôi tìm bạn gái, nhất định phải để cậu đồng ý, được chưa?”

Đình Tiễn bất chợt ngẩng đầu nhìn cậu, phát hiện nơi khóe miệng của thiếu niên treo nụ cười như có như không, tim đập thình thịch, lại vội vã cúi đầu, thấp giọng ở một tiếng.

Chu Tư Việt đứng dậy, một tay xách vali ở bên salon, một tay khác vẫn đút trong túi, nghiêng đầu với cô nói: “Đi thôi, mẹ tôi còn đợi ở nhà đấy.”

Ánh trăng ngoài khung cửa rót vào như đỉnh lồng làm bằng lụa mỏng, cây cối phát ra tiếng xào xạc khe khẽ.

Hai bóng dáng, một cao một thấp băng qua cuối hẻm Tây, có người ung dung hỏi rằng: “Haiz, nếu như có ngày nào đó tôi trở nên xấu xa, thì cậu thế nào? Cậu sẽ làm thế nào?”

“Không biết nữa, chắc là thất vọng lắm.” Cô gái thở dài, “Cậu phải giữ nguyên trái tim như ban đầu chứ, tôi không cách nào hình dung được cậu mà xấu xa thì sẽ ra sao.”

Có người dùng lực xoa mạnh đầu cô.

“Đồ ngốc.”

Những ngày tháng vào ở nhà họ Chu, có thể nói là náo loạn.

Chu phu nhân cố ý dọn một căn phòng cho khách ở tầng hai để Đình Tiễn ở, đối diện chính là phòng ngủ chính, bên cạnh là phòng của Chu Tư Việt, vốn hai người đã ngày ngày chạm mặt ở trường rồi, bây giờ về nhà ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy, quen thuộc nhau như người thân vậy, nói chuyện càng không cố kỵ gì.

Đặc biệt là buổi sáng, sắp tới giờ đi học, cả hai tầng mỗi tầng chỉ có một nhà vệ sinh, Chu Tư Việt thường xuyên bị Đình Tiễn dậy sớm ép xuống lầu đánh răng rửa mặt, nhưng cậu rửa ráy xong rồi mà Đình Tiễn vẫn

chưa đi ra, lại còn phải dựa cửa chờ cô. Thế là, trên đường đi học, cậu vừa đẩy xe vừa trách móc: “Lãng nhà lãng thẳng, rửa mặt mà lâu thế à, con gái đúng là phiền toái.”

Ngày nào Đinh Tiễn rửa mặt cũng bị cậu đứng ngoài đấm cửa thúc giục, trong lòng cũng đủ giận rồi, thế là vặc lại ngay: “Cậu không biết con gái vốn phiền toái hả? Có bản lĩnh thì sau này cậu đừng tìm bạn gái nữa, hứ!”

Cô hét xong liền kéo chặt đai cặp, bịch bịch bịch chạy trước.

Chu Tư Việt nhảy lên xe, mắng nhỏ một câu: “Chiều cậu quá rồi đấy!” Rồi đạp xe phóng đi như một làn khói.

Khi bánh xe lăn qua cạnh Đinh Tiễn, cậu chàng ác ý nhấn chuông mấy hồi, xẹt một tiếng trượt về phía trước, Đinh Tiễn nhìn bóng lưng phách lối của cậu mà giận đến mức cắn răng.

“Đồ ấu trĩ!!!”

Quay lại lớp học, Không Sa Địch đuổi theo cô hỏi: “Cuộc sống ở chung với nam thần thế nào?”

Đinh Tiễn nhét cặp sách vào học bàn, uất hận nói: “Bỏ hai chữ ở chung đi, còn cả nam thần nữa chứ, là đồ thần kinh thì có.”

Không Sa Địch thở dài, liên tục lắc đầu: “Đừng có đang ở trong phúc mà không biết phúc, tớ muốn ở chung với Tống Tử Kỳ mà cũng không có cơ hội đây này. Vừa rồi tớ lại nghe thấy có đứa con gái lớp khác hỏi thăm Chu thiếu gia của cậu đấy, hám trai như thế, chặc chặc...”

Dây thần kinh trong người Đinh Tiễn lại căng ra, quay đầu lại nhìn vị trí của người nào đó, đúng lúc, Chu Tư Việt cũng đang hàn huyên với Tống

Tử Kỳ, nhìn thoáng qua, bỗng ánh mắt giao nhau hai giây, Chu Tư Việt ho khẽ một tiếng, quay đầu đi trước.

Đình Tiễn chợt nhận ra, vội vã quay người lên, hai tai đỏ bừng.

Chu Tư Việt thả lỏng dựa ghế ngồi, nhìn đôi tai ửng đỏ kia mà cúi đầu cười.

Thì ra, tất cả những cảm xúc như có như không, đều che giấu trong mi mắt của năm tháng.

Mà tất cả câu trả lời cậu muốn biết, đều nằm trong tâm trạng như phải như không này.

Tháng chín, một lần nữa diễn ra kỳ thi toán học quốc gia, lạ là lần này Hà Tinh Văn không đi thi nữa, làm mọi người shock thật sự, cứ tưởng cậu ta sẽ đi đến cuối con đường này nữa chứ. Theo như Lưu Tiểu Phong nghe được Lưu Giang nói chuyện với mấy thầy cô ở phòng giáo viên, thì hồi nghỉ hè, bố của Hà Tinh Văn bất ngờ qua đời ở phân xưởng, trụ cột chính của gia đình đã không còn ai, nhà họ Hà sụp đổ, suốt kỳ nghỉ hè Hà Tinh Văn đều không có thời gian cày để đi thi, cộng thêm kinh nghiệm trước đó, liền quyết định từ bỏ.

Giữa tháng chín, Lưu Giang tổ chức quyên góp ở trong lớp cho Hà Tinh Văn.

Vốn là một cậu trai cao ngạo, vậy mà vào lúc này lại đứng cúi đầu trên bục giảng, trước mặt là hòm quyên góp màu đỏ, Đình Tiễn nhìn mãi một hồi, sau đó lấy mấy tờ tiền lẻ trong ví ra, quyên góp năm mươi đồng.

Không Sa Địch la hét không chịu quyên, vì cô cảm thấy con người Hà Tinh Văn xấu bụng, giờ mình mà giúp cậu ta thì chính là giúp người xấu làm điều ác.

Tống Tử Kỳ vỗ đầu cô ấy, “Giúp người xấu làm điều ác không dùng như thế, chuyện nào ra chuyện ấy, mặc dù tớ cũng thích cậu ta thật, nhưng người ta có khó khăn, tớ vẫn phải giúp một phần, đàn ông đàn ông sống thù dai thế cũng không thoải mái.”

“Cậu mới là đàn ông nhỉ.” Khổng Sa Địch liếc xéo, “Cậu quyên bao nhiêu hả? Năm trăm? Nhiều quá!”

Cùng lúc ấy, Đinh Tiễn cũng nhìn xấp tiền có độ dày giống Tống Tử Kỳ trong tay Chu Tư Việt, kỳ thực trong lòng cô cũng có phần không tình nguyện, bị người ta tố cáo yêu nhau, đi thi còn bị người ta tố cáo ăn gian, Đinh Tiễn gần như có thể xác định đó đều là do Hà Tinh Văn làm, ngoài cậu ta ra thì thật sự không có ai có thể làm những chuyện đó. Vậy là cô thấp giọng hỏi Chu Tư Việt: “Nếu tôi không quyên, cậu có cảm thấy tôi xấu xa không?”

“Không biết.”

“Vậy cậu cũng đừng quyên nữa, nói không chừng lần thi trước chính là do cậu ta tố cáo đấy.”

Tống Tử Kỳ nghe được, xen miệng vào nói: “Đừng nói là không chừng, mà chắc chắn chính là cậu ta làm, lão Dương đi tìm cậu ta nói chuyện, Tư Việt biết lâu rồi.”

Đinh Tiễn sững sốt: “Cậu biết rồi?”

“Ừ.” Chu Tư Việt cười: “Dù con người cậu ta u ám, làm chuyện cũng không đàn ông, nhưng đàn ông như tôi mà phải so đo với cậu ta, thì không phải tôi cũng trở thành người như cậu ta à? Lại nói, tiền này không phải cho cậu ta, mà là cho ông bà nội cậu ta, cậu suy nghĩ đi, hai người già vừa mất con trai, nếu biết được cháu trai không được ai yêu thích như thế, hẳn sẽ đau lòng lắm.”

Đinh Tiễn bưng tỉnh, nhìn xuống cậu: “Cậu hiểu chuyện quá.”

Lớn như vậy rồi, nhưng rất ít người khen thẳng mặt cậu như thế, hàng xóm láng giềng có biết cũng biết tiểu tử cậu miệng xấu nhưng lòng không xấu, dù có cãi nhau ầm ĩ cũng không làm gì quá trớn, nhưng chưa từng khen cậu hiểu chuyện bao giờ, vậy là trong lòng vui vẻ không thôi, nhưng ngoài miệng vẫn chưa tha cho người ta, liếc cô nói: “Cái gì gọi là hiểu chuyện hả, đây là việc đàn ông phải làm.”

Đinh Tiễn rất thích nghe mấy câu cậu nói mình là đàn ông, rất có cảm giác an toàn, giống lúc này đây, cô cũng cúi người gật đầu phối hợp nói: “Vâng vâng vâng, thưa Chu tiên sinh.”

“Có đức hạnh nhỉ.”

Chu Tư Việt vui vẻ.

Về sau, Chu Tư Việt hoàn toàn lâm vào trạng thái thi đua, giờ ngay cả chơi bóng rổ cũng bỏ, tan tiết là ngồi một chỗ giải đề, tan học về nhà giải đề tiếp, có lần Đinh Tiễn nửa đêm đi vệ sinh, phát hiện đèn phòng bên cạnh vẫn sáng.

Đinh Tiễn sợ làm phiền cậu nên không dám đi giày, để chân trần rón rén đi trên sàn nhà, thời tiết cuối tháng mười lạnh lẽo cực độ, cái lạnh trên nền xuyên qua lòng bàn chân cô.

Vừa đi được hai bước.

Cửa phòng mở ra cái “cạch”, thiếu niên mặc quần áo ngủ, xoa tóc đi ra ngoài, lập tức trông thấy Đinh Tiễn rón ra rón rén, thế là kéo người lại, giọng khàn khàn: “Chưa ngủ à?”

“Khó ngủ.”

Chu Tư Việt thả người ra, cúi đầu quét qua bàn chân trượt của cô, lại thấy dáng vẻ đó thì biết được hơn nữa, đưa tay xoa mạnh tóc cô, đẩy về lại phòng: “Về mang giày cho tôi!”

Đình Tiễn mang giày vào rồi chạy ra ngay, Chu Tư Việt đứng thẳng đánh răng ở trước gương, hai mắt thâm đến nỗi Đình Tiễn không nhìn nổi, dựa ở cửa nói chuyện với cậu.

“Bây giờ cậu giống ông già lắm đấy.”

Chu Tư Việt không để ý, phát ra một tiếng nhỏ, uống nước ngửa đầu súc miệng, sau đó nhổ nước ra, không mặn không nhạt nói: “Thế à?”

Đình Tiễn vỗ vai cậu cổ vũ: “Hy vọng cậu có thể vượt qua.”

Chu Tư Việt ngậm nước súc miệng lần nữa, nghiêng đầu nhìn cô, nhún vai gạt tay cô ra, cúi đầu nhổ nước, vừa rửa bàn chải đánh răng vừa nói mà không ngắt đầu: “Nghe nói điểm toán của cậu lại được chín mấy hả? Tình hình nghiêm trọng đấy cô nương à.”

Đình Tiễn xoay người rời đi, “Hai giờ rưỡi rồi, chúc ngủ ngon.”

Kết quả bị người ta xách cổ áo kéo về, Chu Tư Việt kéo cô lại, sai bước đi về phòng cô, “Mới có hai rưỡi, còn sớm, nào lại đây, để tôi giảng bài cho cậu.”

“Hơn nửa đêm cậu vào phòng con gái giảng bài cái gì, mưu đồ quấy rối hả?!”

Chu Tư Việt không buông tay, đối hướng bước chân: “Được, vậy đến phòng tôi.”

Đình Tiễn giãy giụa, người vụng vẹo tưởng chừng như sắp rách đến nơi, “Tôi không đi, tôi buồn ngủ lắm.”

Chu Tư Việt đẩy người vào trên tường, “Đừng nhúc nhích.”

Sau đó vòng hai tay đằng trước, quan sát cô trên dưới một vòng, hít sâu một hơi, sợ làm phiền đến bố mẹ ngủ say, thấp giọng mở miệng, có phần hơi tức giận, “Sao tôi phát hiện bây giờ cậu không thích học thế nhỉ? Lên lớp thì nói chuyện với Khổng Sa Địch, tan học không chịu làm bài tập, về nhà chỉ biết chơi, tiểu thư à, lớp mười hai rồi đấy, cậu cả ngày nghĩ vớ vẩn gì trong đầu thế hả?”

Đinh Tiễn như bị đóng đinh tại chỗ, khẽ ngẩng mặt, ngậy người nhìn gương mặt tuấn tú tức giận này, tầm mắt từ mái tóc rối của cậu chậm rãi đi xuống, dừng trên vết hằn nhô ra, lên rồi xuống...

Cô nuốt nước bọt.

Ngoại trừ tiếng thở nhẹ của cậu ra, bên tai chỉ còn lại một âm thanh

Hôn cậu ấy, hôn cậu ấy đi!

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Kích Động Chính Là Tà Niệm Trong Chớp Mắt

Con bị yêu quái hút hồn rồi, Phật tổ, cứu con.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Có lúc, kích động chính là tà niệm trong chớp mắt, cần gì phải thêm can đảm.

Đinh Tiễn không cần biết đúng sai, nhắm mắt lại, nhón chân lên, thân thể nghiêng về phía trước, muốn hôn xuống gò má cậu.

Nhưng chỉ mới nhón lên thì đã bị người ta một chưởng ấn lại về tường, bàn tay ấm áp lại khô ráo của Chu Tư Việt dán trên mặt cô, Đinh Tiễn đưa mắt nhìn từ trong kẽ hở ngón tay, người nọ rũ mắt liếc cô, “Cậu làm cái gì đấy?!”

Cô rụt cổ lại, sát người lại tường, “Không...”

Thiếu niên cười một tiếng rồi buông tay ra, hai tay đút lại vào trong túi, xoay người bước ra khỏi phòng, chỉ bỏ lại một câu: “Cầm bài thi lại đây, ba phút.”

Đinh Tiễn le lười với bóng lưng của cậu, lấy tốc độ ánh sáng chạy về phòng mình, “Muộn rồi, ngày mai hẵng nói.”

Vừa dứt lời đã đóng cửa cái “sâm ——“, cũng không cho cậu cơ hội mở miệng.

Chu Tư Việt đứng trước cửa, mày nhăn lại, nửa buổi sau mới lắc đầu đóng cửa.

Vào năm 2005 Bắc Kinh đón mùa đông sớm, đầu tháng 11 tuyết rơi nhẹ, buổi sáng tỉnh dậy, Đinh Tiên thấy bầu trời ngoài khung cửa đã thay sắc, phủ lên mặt đất lớp thảm lông trắng xoá, hoa tuyết bay lượn quanh quần trên không trung, rồi rơi xuống bề cửa sổ, tựa như những lông chim màu trắng tinh, miếng ngói to màu đỏ đứng trong cảnh tuyết trắng như chìm trong thiên la địa võng của chúng, trở nên tĩnh lặng hơn.

Trong tiết thể dục, vì những ngày trời lạnh như thế này mà kinh nguyệt của Đinh Tiên đến sớm, cô mệt mỏi nằm ở chỗ ngồi, mơ mơ màng màng ngủ mấy phút, chợt thấy cả người nặng trĩu, tựa như có vật gì đó đè lên người, mở đôi mắt mơ hồ ra, vừa tỉnh đứng dậy, lại bị người ta ấn trở về bàn, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh quen thuộc: “Chưa hết tiết đâu, ngủ tiếp đi.”

Chu Tư Việt đặt quyển sách “Orsay cổ điển” dày cộm lên bàn, kéo ghế Khổng Sa Địch ra ngồi xuống, bắt đầu giải đề, cũng không thèm nhìn cô mà nói: “Ngủ nhanh lên đi, đợi lát nữa tôi sẽ giảng bài cho cậu mười phút.”

Đinh Tiên đang đắp áo khoác lông của cậu gục xuống bàn, chớp mắt nhìn gò má của thiếu niên đang vùi đầu giải đề, cứ nhìn mãi cũng không chịu thôi, giống như nhìn thấy vật quý hiếm gì đó vậy.

Có lẽ do ánh mắt quá nóng bỏng, Chu Tư Việt phát giác, bỗng quay sang: “Không ngủ à, vậy bây giờ giảng luôn cho cậu nhé?”

Đinh Tiên vội vàng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Chu Tư Việt nhìn bộ dáng của cô, lắc đầu liên tục, nói với ý sâu xa: “Cậu không thích học như vậy từ bao giờ thế hả?”

“Sao lúc nào cậu cũng quan tâm đến thành tích của tôi vậy?” Đinh Tiễn nhắm hai mắt nói.

“Tôi là lo lắng cậu không thi vào được trường đại học tốt.”

“Đó cũng không phải là chuyện của cậu.”

Đã nói đến đây rồi, nếu nói thêm gì nữa thì chỉ sợ hai người lại cãi nhau, Chu Tư Việt không lên tiếng, chỉ nhìn cô thật sâu, sau đó quay đầu đi tiếp tục giải đề, mãi lâu sau, cô nàng vốn tưởng đã ngủ lại mở miệng nói, giọng mềm mại: “Không phải tôi không thích học, tôi chỉ sợ làm mất thì giờ của cậu...”

Bút trong tay Chu Tư Việt khựng lại, cậu không quay sang, chỉ dán mắt vào sách vở.

Đinh Tiễn còn nói: “Thời gian của cậu eo hẹp lắm, đừng có mà quản tôi, chuẩn bị kì thi này cho thật tốt đi, tôi điều chỉnh lại tình trạng là có thể đuổi theo kịp.”

Buổi chiều yên tĩnh, trong phòng học không có một ai, chỉ có hai người họ ngồi ở vị trí gần cửa sổ, một người nằm, một người giải đề, hệ thống sưởi mở ở nhiệt độ cao, cửa sổ cũng được trùm lên một lớp sương mù dày đặc, không thấy rõ thế giới bên ngoài.

Giọng của cô rất thấp, quanh quẩn trong phòng học đầy sách vở, hiểu chuyện tới mức làm người ta đau lòng.

Chu Tư Việt quay đầu lại nhìn cô, một lúc lâu sau, cậu dùng bút gõ nhẹ lên bàn, từng câu từng chữ, vô cùng nghiêm túc: “Điều tôi muốn không phải là cậu đuổi theo kịp, hiểu không?”

Trong giây lát Đinh Tiễn mở mắt ra, Chu Tư Việt nhìn thẳng vào cô không chớp mắt, đôi đồng tử kia đen láy hệt như sao sáng, là vẻ cấp bách

cô chưa từng trông thấy.

“Thi vào Thanh Hoa, hử?” Cậu nói.

Từ nhỏ đến lớn, nói cô nàng Đinh Tiễn thông minh thì cũng chưa chắc, nhưng nếu nói không minh thì có lúc rất ma mãnh, sẽ đấu trí lại.

Diệp Thường Thanh thích cô, từ nhỏ đều dẫn cô theo bên mình dạy vẽ phác họa, bất ngờ phát hiện ra nha đầu này học rất được, nhưng lúc đó ông còn chưa có thể, nói chuyện không có tí phân lượng, cũng may là nha đầu này cũng thích, nhưng chị của ông lại không muốn phí mớ tiền đó vào con bé, ông cũng không có quyền quyết định con đường tương lai của cô, chỉ có thể thỉnh thoảng dẫn cô đi ra ngoài giải khuây vẽ vờ.

Khi đó, không chỉ Diệp Uyển Nhân mà đại đa số người trong gia đình đều cho rằng, học vẽ, học nhạc, học nghệ thuật đều dành cho những đứa trẻ có tiền, còn cái kiểu người ở tầng lớp dưới đáy xã hội như bọn họ đây, có thể tạo điều kiện con mình đã khó lại càng thêm khó. Từ nhỏ đã có nhận thức như vậy, Đinh Tiễn cũng biết cơ hội mình học vẽ là con số không, thế là liền đặt sự chú ý vào việc học tập, càng ngày càng khôn khéo hiểu chuyện, thành tích xuất sắc, được thầy cô giáo yêu thích. Mặc dù như vậy, cũng chưa từng nghĩ sẽ thi vào Thanh Hoa.

Tuy có rất nhiều đứa trẻ, khi còn bé thường biểu đạt ý chí to lớn của mình ở trước mặt người lớn, lớn lên muốn thi vào Thanh Bắc.

Nhưng từ nhỏ Đinh Tiễn chưa từng nói qua những lời nói hùng hồn đấy, cũng chưa từng nghĩ đến, yêu cầu của cô đối với bản thân mình rất đơn giản, chỉ cần rời khỏi Bắc Kinh là được, càng xa càng tốt. Dù sao cô tuyệt đối cũng không ở lại Bắc Kinh.

Nhưng lần này đã làm rối loạn kế hoạch của cô hoàn toàn.

Trước khi đến đây, cô cũng chỉ muốn đến Hàng Châu vào một trường bình thường, nên cô rất quý trọng từng phút từng giây bên cạnh Chu Tư Việt, sợ sau này, cô đi về phía nam, còn cậu đi về phương bắc, chẳng biết bao giờ mới được gặp lại.

Đình Tiễn biết thành tích hiện nay của mình, cứ quanh quẩn quanh điểm sàn, may mắn thì vừa hơn được điểm sàn, còn nếu xui thì chỉ có thể học nghề ở trường công lập, nói chi đến việc muốn vào Thanh Hoa thì phải hơn điểm sàn một trăm điểm.

“Tôi thi không đậu.”

Chu Tư Việt nhỏ tiếng cười: “Không thi đậu mà còn không biết cố mà học tốt đi à? Cả ngày chỉ biết theo Khổng Sa Địch chơi vớ vẩn, tôi phát hiện người như cậu phải quản, bỏ mặc ba ngày là trèo lên nóc ngói ngay, một chút tự giác cũng không có.”

Bụng Đình Tiễn chột đau, đau đến mức cô phải hít hà vài cái, không có sức trả lời, nghe cậu châm chọc, xấu hổ cúi đầu: “Tôi sẽ thử.”

Không biết từ lúc nào Chu Tư Việt rót cho cô một ly nước nóng, ly nước được đặt trên bàn, cậu nói nhân lúc còn nóng thì uống đi, sau đó không để ý tới cô nữa, chuyên tâm giải đề.

Đình Tiễn cầm ly nước, cố ý đùa với cậu: “Nhóc con có kinh nghiệm quá đó nha?”

Chu Tư Việt cười mẫn: “Đồ vô dụng.”

Cậu cũng không ngẩng đầu lên, tiện tay chọn một đề rồi giải, tiếp tục thờ ơ nói: “Hồi bé có nuôi một con chó, mỗi tháng tôi phải xoa bụng cho nó.”

Chó cũng đau bụng kinh á?

Đình Tiễn nhìn cậu với vẻ không tin nổi, ngấn người không phản ứng kịp, không cách nào tưởng tượng được hình ảnh kia, Chu Tư Việt cười run cả người, dựa lưng ghế vừa xoa đầu cô, vừa nói: “Có ngốc không thế, chuyện đó mà cũng tin được.”

Hai người tan học về nhà, còn chưa vào cửa, đã nghe thấy truyền ra tiếng cãi vả từ bên trong, cả hai đều sững người rồi cùng nhìn nhau, bên ngoài bức tường đỏ, trên nền tuyết trắng, hai người cứ ngấn người đứng như thế.

“Rầm!”

Bên trong truyền tới tiếng vang rất lớn.

Ngay sau đó là ba tiếng liên tiếp.

“Rầm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

Cứ như ba tiếng sấm rền vang, nổ tung trong đêm tuyết, bên trong truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế của Chu phu nhân, “Chu Tông Đường! Anh là đồ khốn khiếp!”

Chu Tôn Đường ngồi trên ghế sa lon, lấy tay đỡ trán, giọng không biết làm sao: “Đừng làm rộn nữa, bọn nhỏ sắp về rồi đấy.”

“Hôm qua ông anh đi uống rượu với lão Trịnh, mà lúc chiều tôi mới đánh bài với vợ lão Trịnh, cô ấy nói tối qua lão Trịnh ở nhà kèm con trai học, Chu Tông Đường, anh lừa tôi!”

“Anh không lừa em, quả thật lão Trịnh có đi cùng, chỉ là nhận được điện thoại nên về nhà trước, làm sao anh biết vợ lão Trịnh lại nói như vậy,

không tin thì em bảo lão Trương tới làm chứng đi, tối hôm qua lão Trương đi theo anh miết.”

“Nói láo! Lão Trương cũng là người của anh, từng giúp anh nói dối một lần rồi, anh cho là tôi sẽ còn tin tưởng anh ta hả? Chu Tông Đường, nếu anh có tình nhân ở ngoài thì nói sớm với tôi đi được không hả?! Đừng có hành hạ tôi như vậy!!” Lý Cẩm Hội khàn giọng hét lên.

“Không hề có! Đừng làm rộn nữa, một người lớn như anh có thể làm việc mà không có chừng mực hả? Chúng ta kết hôn nhiều năm thế rồi, có lúc nào anh làm chuyện có lỗi với em không?!”

“Lần trước trong đơn vị của anh có cô bé cứ đi theo anh, Chu chủ nhiệm này Chu chủ nhiệm kia, vợ lão Trịnh còn nói cô bé kia mời anh đi ăn cơm, anh cho rằng tôi ngốc sao!”

“Lại nổi điên rồi đấy hả?!” Chu Tông Đường tức đến mức không chịu nổi nữa, “Vợ lão Trịnh lúc nào cũng sợ thiên hạ chưa đủ loạn, cô ta nói gì em cũng tin sao, đủ rồi đấy Cẩm Hội, đừng gây rối nữa, Chu Tư Việt sắp về rồi!”

Có lẽ thật sự sợ Chu Tư Việt quay về, Lý Cẩm Hội khóc rấm rức, âm thanh bên trong nhỏ dần.

Đêm hôm đó, Chu Tư Việt cũng không nói câu gì, ăn cơm xong thì trở về phòng, đợi đến Đinh Tiễn làm xong bài tập đi ra, nhìn qua khe cửa có thể nhìn thấy ánh sáng vàng vàng, Chu phu nhân bưng ly sữa bò lên phòng cậu, thấy cô đi ra thì vội đưa tay vuốt tóc, ra dấu “xuyt” với cô, dịu dàng hỏi: “Đói không?”

Đối mặt với Chu phu nhân của lúc này, Đinh Tiễn không có cách nào liên hệ với người khàn giọng hét lên lúc chiều cả.

Cô lắc đầu.

Chu phu nhân lại bắt đầu xa gần hỏi cô: “Hồi chiều lúc Tư Việt về thì có vẻ không vui lắm, trong trường học có chuyện gì hả.”

Đình Tiễn lắc đầu, nói giúp cậu: “Không có ạ, chẳng qua dạo gần đây học tập mệt quá.”

Chu phu nhân như có điều gì suy nghĩ gật đầu, hiền từ vuốt ve đầu Đình Tiễn.

“Ngoan. Đi ngủ sớm đi, dì đưa sữa cho thằng bé.”

Đình Tiễn chớp mắt, “Dì Chu, hay để cháu đưa giúp dì cho, vừa vặn cháu có bài muốn hỏi cậu ấy.”

Chu phu nhân sáng khoái đồng ý, đưa khay cho cô cầm, bên trên còn có mấy lát bánh mì, cho con tối ăn lót dạ.

Đình Tiễn nhận lấy khay cầm trong tay, Chu phu nhân lại dặn dò vài câu, bảo hai người đi ngủ sớm chút, vừa mới xoay người thì lại quay lại: “Đúng rồi Tiễn Tiễn, thứ sáu tuần tới Tư Việt thi, dì định đến cung Ung Hòa dâng hương, thuận tiện cũng cầu giúp cháu thi đậu đại học, cháu có muốn đi cùng dì không?”

Đình Tiễn gật đầu liên tục, có ạ.

Chu phu nhân vui vẻ yên tâm, luôn miệng khen ngợi, vẫn là sinh con gái tốt hơn.

Đình Tiễn đưa mắt nhìn bóng lưng Chu phu nhân biến mất sau chỗ rẽ, vừa mới quay người lại thì cánh cửa bật mở, Chu Tư Việt dựa vào cửa, từ trên cao nhìn xuống: “Cậu muốn đi dâng hương?”

“Không phải cậu muốn tôi thi vào Thanh Hoa à? Trước hết tôi nên có quan hệ tốt với Phật tổ, để vào ngày tôi thi ngài ấy nương tay chút.”

Chu Tư Việt cười hừ, xoay người đi vào.

Đình Tiễn bưng khay thức ăn đi theo, đóng cửa lại, đặt đồ ăn lên bàn.

Không ngờ là phòng của cậu lộn xộn hơn cô tưởng tượng, trên bàn ngổn ngang đầy sách vở, đĩa thức ăn chỉ có thể khó khăn chen vào một chỗ trống nhỏ, trên giá sách bên bàn đều là tạp chí với sách ôn thi xếp bừa bộn, bất ngờ là, còn có cuốn lý luận quân sự.

Đình Tiễn bỏ đồ xuống, nhìn sách trên giá với vẻ mới lạ, “Cậu thích quân sự à?”

Chu Tư Việt cắn miếng bánh mì, ngẩng đầu lên nhìn rồi dừng dừng đáp: “Ừ.”

Đình Tiễn dăm chiêu gạt đầu, “Ồ.” rồi đưa mắt nhìn cậu, thiếu niên có vẻ không hăng hái lắm, cúi đầu giải đề.

Đình Tiễn không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng, cũng không thể không nói không rằng mà nằm trên giường của người ta được, huống chi chủ nhân cũng không lên tiếng, vừa nghĩ đến đây, chủ nhân bỗng lên tiếng: “Không có thời gian dọn dẹp, cậu tìm chỗ trống rồi ngồi đi.”

“Tôi không ngồi, tôi chỉ muốn nói cậu biết một tiếng, tôi sẽ không nói chuyện trong nhà cậu cho người khác, ai cũng không. Hơn nữa, nào có cặp vợ chồng nào không cãi nhau, yên tâm đi, một chữ tôi cũng không nói.”

Đình Tiễn giơ ba ngón tay lên thề.

Nghe được lời này, Chu Tư Việt khẽ nghiêng đầu, đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào má trong, như cười như không, đem ném bút đi rồi bỗng xoay một vòng, lưng ghé dán vào mép bàn, hai tay khoanh trước ngực, nhướn mày với, ánh mắt nhìn xuống —— ý bảo cô ngồi xuống giường ở đối diện đi.

Đình Tiễn từ từ đi qua.

Chu Tư Việt không chờ nổi, trực tiếp nhấn bả vai cô xuống, Đình Tiễn đặt mông xuống giường, cuối cùng tầm mắt hai người cũng ngang nhau, cậu hơi cao, khẽ cụp mắt.

“Có phải cảm thấy thật ra tôi không hạnh phúc như bề ngoài, trong lòng cậu cảm thấy rất công bằng?”

“Không.”

“Nói thật.”

“Được rồi, có một chút, nhưng tuyệt đối không cười trên nỗi đau của người khác.”

Chu Tư Việt nhìn cô, nói tiếp: “Mẹ tôi không đi làm, tất cả trọng tâm của cuộc sống này đều dồn hết trên người bố tôi, nhưng bố thì lại bận rộn công việc, không có nhiều thời gian dành cho bà, nên bà luôn hoài nghi ông có tình nhân, nghe vài lời là tin lấy tin để, vừa nghe được chút chuyện đã liền về nhà khởi binh vấn tội, âm ỉ không yên, chuyện hôm nay cũng không phải lần một lần hai, mà là thường xuyên xảy ra, tôi cũng đã quen rồi, cậu không cần phải an ủi, mẹ tôi gốc nghềch, từ nhỏ chưa chịu khổ bao giờ, luôn tin rằng cõi đời này luôn thái bình, người khác đều vì tốt cho bà ấy, nhưng những việc này, tôi đều nhớ cả.”

“Cậu...”

Cô do dự nhìn cậu, nắm chặt vạt áo.

Thiếu niên cười tự giễu: “Có phải cảm thấy tôi không tốt như trong tưởng tượng của cậu?”

Cô liên tục khoát tay, không đúng không đúng, làm sao có thể ——

“Tôi cảm thấy cậu rất tốt, thật đó.”

Nghe thấy cậu nói như vậy, Đinh Tiễn cuống lên mà bật thốt, nóng lòng muốn khẳng định, nhưng mới vừa ngẩng đầu thì đã chạm vào ánh mắt thâm thúy của cậu.

Đêm khuya vắng người, không một tiếng động, ngoài cửa sổ tối om một mảng, vạn vật đều đã ngủ say, hoa lá không thềm thì.

Bên trong nhà, hai người lẳng lặng nhìn nhau, vào lúc này lại khiến Đinh Tiễn cảm thấy chấn động, tựa như có gì đó muốn chui ra ngoài, chỉ cảm thấy tim đập không tự chủ mỗi lúc một nhanh, ánh mắt cậu có thâm ý lại hùng hực, thậm chí trực tiếp chạm tới linh hồn cô.

“Có một số việc dù nhìn thấu nhưng cũng không thể nói thẳng ra được, Đinh Tiễn, cậu đi theo tôi, tôi sẽ không để cậu phải tủi thân.”

Quả thật người đàn ông này có thể bắt mất người ta đi mà.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (1)

Con đường tương lai dài như thế, xin phù hộ cậu nhất định phải tiền đồ xán lạn, bình an vui vẻ.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Đình Tiễn như đang suy nghĩ ẩn ý bên trong, ngẩng đầu nhìn người kia, vẻ mặt rất nghiêm túc, cuối cùng vẫn không vạch trần mà khôn khéo đáp: “Được.”

Một hồi yên tĩnh chưa từng có, dường như không có gì để nói, thiếu niên cúi đầu lúng túng gãi chóp mũi, nhìn màn đêm u ám ngoài cửa sổ, đuổi cô về ngủ.

Trước khi Đình Tiễn đi, tim còn đập thành thịch, đi đến cửa vẫn chưa yên tâm dặn dò thêm câu nữa, cậu đi ngủ sớm đi.

“Cậu cũng vậy.”

Chu Tư Việt cũng không quay đầu lại, lần nữa tập trung vào đề toán.

Cảm xúc này của cậu đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, hết như người máy, có thể nhanh chóng tách mình ra khỏi tâm tình vừa rồi, lại lập tức năng suất cao chuyển sang một lĩnh vực khác.

Đây là đàn ông.

Nhưng Đinh Tiễn lại không như thế, chỉ một câu ‘sẽ không để cậu phải oan ức’ đã hút mất linh hồn cô đi, sáng hôm sau bên tai như có ma âm quanh quẩn.

Cứ như thế bất tri bất giác đã một tuần trôi qua.

Thứ bảy, Đinh Tiễn dậy rất sớm, cửa phòng bên cạnh bật mở, Chu Tư Việt đã trang bị xong xuôi đeo cặp đi ra, thấy cô bước ra thì dựa vào cửa, làm như không có chuyện gì cất tiếng chào hỏi, “Dậy rồi à?”

Đinh Tiễn gãi tóc, ngơ ngác gật đầu, rồi chột a lên một tiếng bưng bình, “Hôm nay cậu thi à?”

Chu Tư Việt dựa vào cửa cười, ngoắc tay với cô: “Lại đây.”

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Đinh Tiễn lại ngoan ngoãn đi đến.

Còn chưa đứng yên thì đầu bị người ta dùng lực xoa mạnh, Đinh Tiễn xù lông, vừa mới tỉnh thôi mà, thế là rụt người ra sau, hất tay cậu ra, “Chưa... gọi đầu.”

“Không sao, hấp thu ít linh khí thôi.”

Nói rồi lại xoa tiếp, xoa xong còn vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô, “Đi.”

Chu Tư Việt nói rồi ba bước gộp hai nhanh chóng đi xuống cầu thang, cặp sau lưng theo đó lắc lư, bóng lưng nháy nhẹ kia hết báo sẵn mỗi gom sức mạnh chờ thời cơ hành động.

Cố gắng lên nhóc con.

Không nhận được thông báo giới thiệu vào đại học thì đừng về gặp tôi.

Chàng trai này luôn có muôn hình vạn trạng, nhưng cô thích nhất, vẫn là dáng vẻ khi ở phòng thi, cúi đầu lưu loát làm bài.

Cuộc thi toàn quốc lần hai bắt đầu vào lúc chín giờ bốn mươi, Chu Tư Việt đến trường thi vào lúc chín giờ.

Trên đường giảng đầy dây cảnh giới, đặt một tấm bảng thông báo, ngăn lại xe cộ ở bên ngoài, Lý Cẩm Hội vốn định lái xe đưa cậu đến, nhưng lại bị Chu Tư Việt từ chối.

Cổng chưa mở, chúng học sinh căng thẳng đứng bên ngoài xoa tay, dọc đường đi Chu Tư Việt gặp không ít người quen từng ở trại tập huấn với nhau, cậu không nói nhiều, chỉ gật đầu xem như chào hỏi, có điều đối phương lại rất thích cậu, dọc đường trò chuyện câu được câu chăng với cậu để hóa giải áp lực.

Dương Vi Đào đã đợi sẵn ở cổng trường, vây quanh bên cạnh là một đám học sinh, đùa giỡn với nhau vài câu, đến khi quay đầu lại thì thấy bóng người quen thuộc đang đi đến đây, Dương Vi Đào bèn vỗ vai một cậu nam sinh, thôi trò chuyện với bọn họ, đi về phía Chu Tư Việt.

Dương Vi Đào khoác vai cậu, đùa một câu hiểm thấy: “Không căng thẳng à?”

Dù là người có kinh nghiệm đã tham gia thi cử ba năm không còn căng thẳng, lại còn có quan hệ tốt với Dương Vi Đào, đừng nói chỉ là quan hệ thầy trò không thôi, lúc không có ai lại càng giống bạn bè nói chêm chọc cười, cũng như vào giây phút quan trọng lúc này, không hề bỏ qua mà còn giỡn lại: “Lần trước nói còn tính không?”

“Cái gì?” Dương Vi Đào ngẩn người.

Chu Tư Việt liếc nhìn cổng trường, vẫn khóa, liền nhắc nhở cậu: “Thầy nói nếu em nhận được giải nhất, thì sẽ cho em cái áo khoác quân phục ở nhà thầy.”

Dương Vi Đào không ngờ lần trước chỉ thuận miệng nói ra mà bị tên nhãi này ghi nhớ, hăng giọng rồi ngửa đầu ra sau, dí ngón tay vào cậu: “Thằng nhóc em nhớ nhưng đồ chơi đó của tôi làm gì?”

Biết thầy ấy không bỏ được, áo khoác quân phục kia cũng có tuổi, trog nhà chỉ có một thứ như thế, lúc ông bố gần đi còn đặc biệt dặn dò đây là bảo bối do lão tổ tông giữ lại. Quả thật áo khoác quân phục kia rất không tầm thường, vải vóc cắt may đều là hàng cao cấp, truyền qua nhiều thế hệ như thế, cũng không có ai mặc, cứ treo mãi trên tường xem như là tín ngưỡng.

Chu Tư Việt cúi đầu cười, “Được rồi, không cần áo khoác kia nữa, đến lúc ấy thầy giúp em một chuyện là được.”

Vừa dứt lời.

Cổng trường từ từ keo ra, học sinh ùa nhau đi vào, Dương Vi Đào dùng sức néo vai cậu, chột giọng trầm xuống: “Cố gắng lên!”

Thiếu niên khoác cặp một bên vai, cứ đi thẳng vào trong không quay đầu, vẫy tay ra sau lưng.

Bầu không khí bỗng nặng nề vô cùng, Dương Vi Đào đan hai tay vào nhau, căng thẳng véo một cái, mồ hôi thấm ướt cả lòng bàn tay.

Nơi cửa Phật, cung Ung Hòa, hương đuôi phượng, Tam thế Phật, hàng tâm ma.

Chín giờ mười phút, Đinh Tiên đứng ở ngoài điện ở Vạn Phúc các, đối diện là mùi đàn hương thơm ngát, ở chính giữa điện, phật Di Lặc làm từ gỗ bạch đàn mặt mũi hiền hòa, ánh mắt từ bi.

Có rất nhiều người thỉnh nguyện ở Ung Hòa cung.

Đình Tiễn chen chúc trong đám người, vừa quay đầu đã thấy Chu phu nhân cầm sáu nén hương đi đến, phát cho cô ba cây.

“Nói hết tâm nguyện của cháu với Phật Tổ đi, phải thành kính vào, không được cười đùa.”

Đình Tiễn cầm lấy, trịnh trọng gật đầu.

Trời quang đặng không thấy mây mù, ánh nắng trên đỉnh đầu hắt lên bức tường đỏ rạn nứt bên ngoài, phản chiếu lại y hệt phật quang, ai ai cũng muốn được lây vận Phật, kể từ đó vận thể tăng vọt, đời người sang trang mới.

Trong phòng thi, yên tĩnh không một tiếng động.

Chúng học sinh tranh nhau từng giây từng phút, cúi đầu nhanh chóng giải bài, chợt có một người ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ, cũng có người ngược cổ nhìn đồng hồ trên tường, tính toán thời gian. Còn bóng lưng thanh cao đáng quý ấy lại không hề thẳng lên, tầm mắt vẫn cứ dán chặt lên tờ bài thi của cậu, khi thời gian còn lại một tiếng, làm xong bài toán thứ ba, bỗng bị bí.

Chu Tư Việt kẹp bút giữa ngón tay, xoa hai cổ, nhắm hai mắt ngẩng đầu, sau đó duỗi mình, ý nghĩ thông suốt, lại lần nữa cúi xuống viết.

Bên ngoài điện.

Đình Tiễn nhắm hai mắt, năng dụ ẩm áp, tôn lên gương mặt dụ dàng của thiếu nữ.

Trong lòng chỉ có mỗi một tâm nguyện ——

Xin phù hộ cậu nhất định phải thi đậu.

Xin phù hộ cậu nhất định phải thi đậu.

Xin phù hộ cậu nhất định phải thi đậu.

Đình Tiên từ tốn mở mắt, pho tượng phật Di Lặc trong cung điện đang mỉm cười với nàng, cứ như biết hết tất cả mọi thứ, cứ như một luồng sáng chỉ dẫn trong im lặng ——

Con đường tương lai dài như thế, xin phù hộ cậu nhất định phải tiền đồ xán lạn, bình an vui vẻ.

Trong phòng thi, cuối cùng Chu Tư Việt cũng làm xong bài, cậu ngồi dựa ra ghế dò lại bài, sau đó cất bút, đặt bên cạnh thẻ dự thi.

Thu đao vào vỏ, mọi thứ kết thúc.

Đình Tiên cắm hương vào lư hương, nhìn cột khói lượn lờ bay lên rồi gập người, thành kính cúi đầu.

—— Cảm ơn ngài.

Khoảng thời gian chờ đợi kết quả là khó chịu nhất, mà người khó chịu ấy chỉ có mình Đình Tiên, còn Chu Tư Việt lại thờ ơ vô sự, tối hôm nào cũng đi cùng bọn Tướng Trầm Tống Tử Kỳ đến một sân sau bỏ hoang ở trong hẻm chơi bóng rổ.

Mới đầu khán giả chỉ có mỗi Đình Tiên.

Cô xem không hiểu, đa phần đều cầm sách bài tập ngồi trên bậc thang giải đề, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn.

Một tuần sau, khán giả có thêm hai người, Khổng Sa Địch và Vưu Khả Khả cùng đến.

Khổng Sa Địch thì cô còn có thể hiểu được.

Nhưng Vưu Khả Khả?

Đình Tiễn khó hiểu nhìn Vưu Khả Khả, “Cậu đến làm gì thế?”

Khổng Sa Địch phụ họa: “Đúng thế, cậu đến đây làm gì?”

Vưu Khả Khả chống cằm, vẫn đối nghịch với Khổng Sa Địch như thường: “Cậu quản được tôi à.”

“Tôi cứ muốn quản cậu đấy, đồ không biết xấu hổ.”

“Xí, giờ tự học buổi tối cậu với Tống Tử Kỳ chui vào rừng cây trong trường, cậu mới là đồ không biết xấu hổ...” Vưu Khả Khả không cam lòng yếu thế.

“Còn cậu công khai liếc mắt đưa tình với con trai trong lớp, cậu còn không biết xấu hổ hơn...”

Khổng Sa Địch cuống lên.

“Pi, cậu mới là không biết xấu hổ...”

“Là cậu là cậu...”

“Ngược lại!”

“Ngược ngược lại!”

Hai người cậu một câu tôi một câu, không ai tha cho ai, lúc thì Đình Tiễn nhìn cái này, lúc thì nhìn cái kia, khiếp sợ nghe mấy từ như rừng cây nhỏ, sườn núi nhỏ, quán rượu nhỏ trong miệng hai cô nàng...

Tụi con trai đánh bóng xong, cả người đầm đề mồ hôi đi lại bên này.

Chu Tư Việt xốc áo lên lau mặt, uống nước rồi đi đến, “Đình Tiễn, về nhà thôi.”

Đình Tiễn thu dọn đồ đạc theo sau.

Vưu Khả Khả kinh ngạc ra mặt: “Hai người bọn họ ở chung?”

Rốt cuộc Khổng Sa Địch có bí mật mà cô ấy không biết, liền đặc ý: “Không nói cho cậu đấy! Tống Tử Kỳ, bọn mình đi thôi.”

Để lại Tưởng Trầm và Vưu Khả Khả đứng đối mặt nhìn nhau.

Lúc lâu sau, Tưởng Trầm gãi đầu, “Mình đưa cậu về nhé?”

Vưu Khả Khả phui mông đứng lên, lạnh lùng nói: “Không cần.”

Kết quả cuộc thi quốc gia được công bố vào một tuần sau, mỗi năm trên tờ kính thông báo đều dán bức ảnh chân dung nền xanh lúc cậu vừa nhập học, để các em gái năm dưới thưởng thức.

Lớp ba khối mười hai, Chu Tư Việt, giải nhất.

Lớp hai khối mười hai, Hứa Vọng Sơn, giải nhì.

...

Một tháng sau, Chu Tư Việt nhận được thông báo giới thiệu vào Thanh Hoa, tin tức được dán trên hết ở tờ thông báo.

Cậu là người duy nhất trong khối mười hai nhận được thông báo tuyển thẳng vào Thanh Hoa, vì thế mà Dương Vi Đào hưng phấn đến mấy hôm, ngay khi lên lớp cũng có lúc không kiềm chế nổi ngâm nga hát, mấy thầy cô tổ bộ môn hâm mộ không thôi.

Thầy Dương à, thầy dẫn dắt được học sinh giỏi thật đấy.

Trong lòng Dương Vi Đào đặc ý, nhưng trên mặt lại vẫn khiêm tốn, “Cũng chẳng dễ dàng gì, tên nhóc này cũng không dễ dàng, cũng phải mất ba năm.”

Các thầy cô rối rít: “Đúng là không dễ tí nào.”

Đình Tiễn về lại lớp, tất cả mọi người đều vây quanh chỗ Chu Tư Việt chúc mừng.

Chu Tư Việt không cao ngạo, cũng không khiêm tốn quá đáng làm người ta cảm thấy khó chịu, vẫn giống như trước vậy, cười đùa vui vẻ với người ta, không hề cảm thấy vì có tư cách được giới thiệu mà vênh váo.

Vốn là nhân duyên tốt, người đến chúc mừng cuồn cuộn như nước chảy siết, bạn học trong lớp vừa chúc mừng xong, ở các lớp khác lại có người đến, kéo cậu ra ngoài hành lang tán gẫu, ngay cả thầy cô có quen biết đi ngang qua cũng không nhịn được đùa vài câu.

Đình Tiễn chỉ có thể nhìn từ xa.

Chỉ trong chốc lát, lại có mấy em khối mười đến, ở đằng xa cuối hành lang nghe thấy có người hô lên.

“Chu Tư Việt, sinh viên đại học rồi đó —— “

Chu Tư Việt quay đầu nhìn, vui vẻ đáp: “Sinh viên thì sao, sinh viên thì không cần ăn cơm à?”

Trong giọng điệu biếng nhác quen thuộc của cậu, Đình Tiễn im lặng kéo tay Khổng Sa Địch, đi vệ sinh.

Cho đến tối trên đường về nhà, hai người mới có thể nói chuyện với nhau, có vài việc sau khi mọi thứ đã lắng xuống, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh đều thay đổi.

“Chẳng lẽ cậu không nói gì à?”

Chu Tư Việt xoa đầu nhìn cô.

Đình Tiễn thấp giọng: “Chắc hôm nay cậu nghe đủ nhiều rồi nhỉ?”

Chu Tư Việt cúi đầu nhìn cô, bỗng đảo mắt sang chỗ khác, gật đầu cười: “Đúng thế, nghe nhiều quá rồi.”

Đình Tiễn thuận thế ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt cậu, đôi mắt ấy còn sáng hơn ánh trăng sau lưng.

Cậu cúi đầu, đưa tay cào tóc.

“Nhưng cậu quan trọng nhất vẫn chưa được nghe.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (2)

Đường hẻm chật hẹp, đầu con ngõ cổ xưa là mấy chiếc xe lôi ba bánh cũ nát, sột soạt loảng xoảng, vừa đụng vào liền rơi xuống, chỉ rõ tụ tan ly hợp, nhi nữ tình trường giữa con hẻm bất tận này.

Trong góc tường không biết trồng mấy bụi cây mọng nước, đứng một mình trong giá rét, lão đảo như muốn ngã, dễ như trở bàn tay.

Trang nghiêm mà yên tĩnh.

“Meo ——”

Chợt lúc đó, trong con hẻm xuất hiện một con mèo trắng, mượn lực đạp lên xe lôi rồi nhảy lên đầu tường, tiếng loảng xoảng vang lên, con mắt lóe xanh từ trên cao ngạo nghễ nhìn chăm chăm bọn họ, Đinh Tiễn sực tỉnh, a một tiếng, thấp giọng mở miệng trong tiếng mèo kêu: “Chúc mừng cậu nhé Chu Tư Việt.”

Khóe miệng thiếu niên nhếch lên cười, không đáp lại.

Ngược lại con mèo trên đầu tường kia, còn kêu “Meo, meo, meo ——” như muốn chứng tỏ sự tồn tại của mình, chân trước duỗi thẳng ra, bước vài bước ở trên đầu tường, hiển nhiên là nhận ra Chu Tư Việt, đang theo cậu đòi thức ăn.

Là con mèo nhà chú Trương câm.

Một túi thức ăn cho mèo được đặt dưới chậu hoa, bình thường Chu Tư Việt và Tường Trâm hay đi ngang qua, có rãnh rồi thì lại giúp cho nó ăn.

“Đò ăn còn nhiều, xuống đây.”

Giọng nói thanh lạnh của thiếu niên vang vọng trong ngõ hẻm, Đinh Tiễn nhìn cậu ngồi xổm xuống, bỏ thức ăn cho mèo vào trong hộp, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt đất, rồi ngẩng đầu, huýt sáo một cái.

Với tốc độ ánh sáng, chú mèo con nhảy xuống từ trên đầu tường, lại một tiếng động loảng xoảng vang lên, tiểu tử lông xù màu trắng xám kia nhào đến trước mặt Chu Tư Việt.

Hoàng hôn lặng xuống, chợt có người hàng xóm đi ngang qua, chào hỏi với Chu Tư Việt.

“Tan học rồi à?”

Chu Tư Việt ngồi xổm dưới đất, ngẩng đầu lên, một tay sờ mèo, lễ phép đáp, “Chú lại đi tập à?”

“Không phải.”

Người nọ mang theo kiếm Thái cực, bước chân nhanh nhẹn, dần biến mất ở đầu hẻm.

Mèo con ăn xong, cái đầu nhỏ chui vào trong ngực Chu Tư Việt, nũng nịu cọ lấy cọ để, vui sướng lại quấy rầy kêu meo meo.

Đinh Tiễn ở sau lưng trừng mắt với nó đầy địch ý.

Hừ! Mùa xuân còn chưa đến, mà ở đây động dục cái gì?!

Chú mèo con đặc ý vươn móng vuốt về phía cô, làm cho Đinh Tiễn giận đến mức trừng lớn mắt.

...

Ngày hôm nay, Lưu Giang mới vừa cầm ly nước vào phòng giáo viên, liền bị Dương Đào gọi lại, đưa điếu thuốc qua: “Thầy Lưu...”

Gần đây Lưu Giang định sinh thêm con thứ hai nên đang cai thuốc lá, thế là vội lấy ly ngăn lại, “Đừng dụ dỗ tôi, vất vả lắm mới cai được mấy ngày, giờ mà hút thuốc lá về nhà ồn ào cho xem.”

Dương Vi Đào cười cười, cất bao thuốc đi, cười ha ha, “Được, chị dâu quả là lợi hại.”

Lưu Giang: “Đó là, mẹ già một con.”

Dương Vi Đào lơ đãng nói: “Đúng rồi, em học sinh lớp anh...”

Lưu Giang giật mình, vội hỏi: “Gây họa gì à?”

“Không, chỉ là có em tụt hạng quá, không biết là đã gặp chuyện gì.” Vừa nói, Dương Vi Đào đặt một bài thi trên bàn Lưu Giang, “Anh xem đi, cứ tiếp tục như vậy sẽ không được.”

Lưu Giang nửa tin nửa ngờ cúi đầu, thấy tên của Đinh Tiễn, ánh mắt cũng đầy tiếc nuối, “Lúc mới đến em ấy tốt lắm, không biết là bị ảnh hưởng gì nữa đây.”

Dương Vi Đào á chà một tiếng, “Ảnh hưởng gì? Tôi nhớ trước kia con bé ngồi chung với Chu Tư Việt, lúc đó điểm toán rất tốt, con bé phải ngồi cùng Chu tư Việt, để Chu Tư Việt giúp con bé một tay chứ.”

Lưu Giang nghi ngờ: “Được hả?”

Dương Vi Đào nhướn mày, “Thử một chút xem sao, dù sao Chu Tư Việt cũng nhận được thông báo giới thiệu vào đại học rồi, đương nhiên rất rảnh, đều là đứa trẻ ngoan, anh cũng đừng có đề phòng như phòng sói thế.”

Vì vậy, xế chiều hôm đó, Đinh Tiễn được Lưu Giang đổi lại ngồi cạnh Chu Tư Việt, vì để che giấu thay đổi nhỏ này, Lưu Giang còn cố ý đổi chỗ những bạn học khác.

Biến hóa tới quá nhanh, Đinh Tiễn không cách nào tiêu hóa được, có chút khiếp sợ nhìn thiếu niên bên cạnh mình, cảm giác quá không chân thực, ngược lại Chu Tư Việt cầm một quyển sách nhàn nhã mở miệng: “Vẫn khỏe chứ nhỉ.”

Đổi chỗ ngồi xong cũng đúng lúc tan học, mấy cuốn bài tập toán được truyền xuống, cứ thế nằm lơ lửng trên mặt bàn.

Chu Tư Việt tùy ý liếc mắt một cái, bị Đinh Tiễn nhanh tay lẹ mắt thấy được, lẹ làng che lại rồi lặng lẽ rút ra.

“Giấu cái gì mà giấu, bây giờ mới biết mất thế diện hả? Đi sớm làm cái gì? Trong lúc tôi thi có phải cậu với Khổng Sa Địch đã đi chơi đủ rồi phải không? Phải có người rút dây ở sau thì cậu mới chịu quay lại đúng không? Cậu là con quay đấy à?”

Thành tích không cao, Chu Tư Việt còn sốt ruột hơn cả cô, giọng nói hung dữ, từng chút từng chút nói ra oan ức trong lòng tiểu cô nương, ai lại không muốn có thành tích tốt chứ, nhưng cô chính là nha đầu ngu ngốc, không tìm đúng phương pháp, làm mấy đề cũng sai, không còn biện pháp gì nữa.

Trên đường về nhà, Chu Tư Việt không biết bị trúng cái gì mà không hề nói chuyện với cô một câu, Đinh Tiễn càng không muốn đáp lời cậu.

Cứ xích mích như thế đi về nhà.

Cho đến khi đi tới chỗ rẽ vào hẻm, Đinh Tiễn bỗng đi về hướng ngược lại, “Hôm nay tôi về nhà mình!”

Chu Tư Việt nắm cổ áo sau của cô, kéo lôi lại.

“Sai rồi còn giờ tính khí hả?”

Trong mắt Chu Tư Việt, luôn cảm thấy cô không đủ cố gắng nghiêm túc học tập, tan lớp thì toàn chơi với Khổng Sa Địch, hoặc là nói dăm ba câu cùng bạn học, nhưng lại coi thường những lúc cô nghiêm túc ghi chép bài giải đề, càn sốt ruột, càn không để vào trong mắt.

Cậu giống như người lớn vậy, rõ ràng làm bài hết ba tiếng, thế nhưng lúc nào cũng chỉ nhìn thấy ba phút nghỉ ngơi kia.

“Nếu cố gắng mà có ích, thì cần những thiên tài làm gì!”

Đình Tiễn nói xong không nhịn được òa khóc, lấy tay áo lau nước mắt, xoay người cố ý đi về phía nhà mình.

Lại bị Chu Tư Việt kéo lại, đè lên tường, hơi cúi đầu, bắt đặc dĩ giờ tay đầu hàng: “Được rồi, tôi xin lỗi.”

“Nếu xin lỗi mà có ích, thì cần gì có cảnh sát chứ?!”

“Vậy cậu muốn như thế nào?”

Vừa dứt lời, lập tức cổ bị người ta ôm lấy, chột trước mặt có gì đó dính sát, cô nường vùi vào vai cậu, định trả thù chùi nước mắt nước mũi lên người cậu, ướn nhẹp dính hết cả người.

“Ai bảo cậu hung dữ với tôi.” Đình Tiễn la ầm lên.

Bỗng Chu Tư Việt không cẩu kính nữa.

Hết thấy đều bình thường.

Phía dưới chân tường, sương tuyết dần tan, bụi thu hải đường đỏ tươi ở bên kia góc tường nở hoa trong tĩnh lặng.

Thiếu nữ tựa nhẹ vào tường, hai tay ôm lấy cổ của thiếu niên, ngược nhẹ đầu lên, nín khóc mỉm cười.

Thiếu niên cúi đầu, cười khẽ, không cãi lại.

Cũng được, cười đùa hay tức giận, tùy cô vậy.

Ở nơi dãy tường ngói cũ tối om này, không biết đã chôn giấu bao nhiêu ‘nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản’*, đếm không hết cũng chẳng nói rõ.

(*Tục ngữ Hán Việt: tình cảm của người phụ nữ thì tồn tại lâu, còn anh hùng thì chỉ trong chốc lát.)

Về sau khi giảng bài, Chu Tư Việt lại kiên nhẫn rất nhiều, nhưng cũng có lúc tính khí nóng nảy, bởi vì cảm thấy nha đầu này quả thật quá ngu ngốc, dạy mấy trăm lần cái đề này rồi nhưng cuối cùng cũng vẫn cứ sai, đúng là đầu gỗ.

Hôm nay, Đinh Tiễn đặt đề đã sửa lại trên bàn Chu Tư Việt chờ cậu về kiểm tra, còn mình thì vội vã về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị tắm rồi ngủ.

Cô vừa vui vẻ ngâm nga bài hát vừa cởi quần áo ra ném lên giường, đến khi vừa mặc quần ngủ vào thì.

“Cạch, cạch.”

Cửa mở ra, đi đôi theo đó là giọng nói không mấy kiên nhẫn của Chu Tư Việt: “Mới vừa nói qua với cậu, tại sao lại sai nữa hả, rốt cuộc có nghiêm túc nghe giảng không —— “

Âm thanh dừng lại, hiển nhiên là bị hình ảnh trước mắt làm cho sợ ngậy người ——

Người trong phòng cũng choáng váng, hét lên một tiếng, theo bản năng đưa tay che mặt lại, đợi đến khi phản ứng lại lần nữa, trời ơi che mặt làm gì chứ, cũng không phải là đang ở trong phòng tắm, vậy là cô lập tức ngồi sụp xuống đất, lấy chân bao bọc người lại, giơ tay lấy gối ném qua.

“Đi ra ngoài mau!”

Lúc này Chu Tư Việt mới phản ứng lại, vội vã quay đầu đi chỗ khác, lại có phần bút rút: “Tôi ——”

Lại một cái gối ném qua.

Chu Tư Việt nhanh tay lẹ mắt đóng cửa lại cái “rầm”.

Gối đập lên cửa rơi xuống đất.

Chu Tư Việt trở lại phòng mình, kéo ghế ra đặt mông ngồi xuống, cả người ngã về sau, tay đỡ trán, vô cùng ảo não phát ra một tiếng “Haiz” rất tấp.

Vừa nãy thật là vội vàng, dạy hai ba lần đều làm sai, nhìn mà tức giận, quên mất cả phép lịch sự cơ bản trước khi vào phòng người ta.

Dựa vào ghế điều chỉnh tâm tình ba giây, đầu óc vẫn hỗn loạn như cũ, hình ảnh vẫn cứ —— ướt át như cũ, không thể tĩnh lặng nổi.

Cậu mở mắt, cúi đầu xoa cổ, cả người rất nóng, rồi bất chợt xoa mạnh tóc ở sau gáy, hai tai ửng đỏ, chửi nhỏ một câu: “Fuck.”

...

Mùa đông giá lạnh, trời băng đất tuyết, bay đầy trời như lông ngỗng, trên cửa sổ kết thành lớp sương mỏng, gió rét tựa như nước đá, từng chút một thấm vào tận xương cốt.

Trong thời tiết ấy, Tưởng Trầm quyết định đi nghĩa vụ.

Người trong tuổi thiếu thời, ai mà không có chí hướng, nhưng chẳng ai lại nghĩ rằng, ngay tại thời điểm quan trọng như vậy, Tưởng Trầm có thể quyết định đi nghĩa vụ, buổi tối hôm đó, nhà họ Tưởng long trời lở đất, Chu Tư Việt chạy tới rất đúng lúc, Tưởng Chí Hùng ném ly xuống đất, thanh âm vang vọng, một tiếng quát lên: “Đi nghĩa vụ thì có tiền đồ gì hả?! Sao không thi đại học tốt? Việc gì phải làm khổ thế hả?!”

Tưởng Trầm đã không mấy hứng thú với việc đi học, cũng biết bản thân không thi đậu nổi đại học, cậu khinh thường hừ một tiếng, nhưng cũng không dám mạnh miệng.

Mẹ Tưởng thấy Chu Tư Việt đi vào, bèn lên tiếng giảng hòa: “Lão Tưởng à, Tư Việt đến rồi kìa.”

Tưởng Chí Hùng liếc mắt nhìn, thần sắc giãn ra đôi chút, nói với Chu Tư Việt: “Cháu tới đúng lúc lắm, hai đứa quan hệ rất tốt, cố gắng khuyên nó vào, thời buổi nào rồi mà còn đòi đi nghĩa vụ, có con nhà ai không liều mạng học hành đâu.”

Tưởng Trầm không nhịn được, mạnh miệng nói: “Bố nhận Chu Tư Việt làm con trai luôn đi, nó được nhận vào Thanh Hoa đấy.”

Tưởng Chí Hùng lập tức trợn tròn mắt muốn xông lên đánh cậu, nhưng bị mẹ Tưởng ngăn lại, nháy mắt với Chu Tư Việt, từ nhỏ, Chu Tư Việt đã là người có quyền phát biểu trong đám con nít ở đây, giúp hòa giải rất hiệu việc, “Chú à, để cháu với cậu ấy nói chuyện đi.”

Tưởng Chí Hùng hừ lạnh, chấp tay rời đi.

Hai người ra ngoài, nhưng chưa ra được tới cửa, Tướng Trầm không phục cất giọng: “Mày cũng đừng khuyên tao, tao đã quyết định xong rồi.”

Từ nhỏ hai người lớn lên cùng nhau, làm sao không biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì? Cũng chưa hề lay động khi đã hạ quyết tâm. Chu Tư Việt cũng biết rõ, Tướng Trầm quyết định đi lính cũng không phải do xúc động, từ nhỏ cả hai thường ngồi trong bụi cỏ, tán gẫu nói về chuyện ước mơ sau này của mình.

Tướng Trầm nói muốn tham gia quân ngũ.

Chu Tư Việt gập chân, tay đặt trên đầu gối, đụng vào vai Tướng Trầm, cười nói: “Được, mày đi nghĩa vụ, tao sẽ cho mày vũ khí tao nghiên cứu.”

Nghiên cứu vũ khí gì chứ.

Bom nguyên tử à?

Khi đó Tướng Trầm cho rằng ước mơ của Chu Tư Việt là chuyên gia vũ khí bom nguyên tử, chiến tranh ở Afghanistan xảy ra dồn dập liên tục, nơi nơi đều gặp dân chạy nạn hoảng hốt chạy thoát thân, tiếng đại bác súng đạn vang lên khắp phía, những ánh mắt vô tội tuyệt vọng lại tha thiết muốn sống tiếp trên cõi đời này, thương xót lan tràn.

Bởi vì sao, bởi vì đây lời thời đại cá lớn nuốt cá bé, dân mạnh thì nước mạnh.

Ai nói tham gia quân ngũ không có tiền đồ, ai nói năm tháng hòa bình không có chiến tranh.

Tương lai ông đây phải bảo vệ mảnh đất này, thần ngăn chém thần, phật cản giết phật!

Cuối tháng mười hai, kỳ gọi nhập ngũ kết thúc, Tưởng Trầm cất học bạ, nhập ngũ vào trung đoàn nghĩa vụ của cảnh sát thành phố Nam Kinh.

Khi kỳ thi đại học còn chưa kết thúc, thế mà họ phải trải qua lần ly biệt đầu tiên.

Còi tàu hỏa vang dài, vang khắp bầu trời mênh mông, thiếu niên xách hành lý, phát tay không quay đầu lại, hòa vào trong biển người nhốn nháo.

“Anh em ở đây chờ mày.” Tống Tư Kỳ hét lên với biển người, “Yên tâm đi, bọn tao sẽ giúp mày chăm sóc bác Tưởng!”

Mười mấy cái đầu của đứa trẻ, lúc đó rất hào hứng, lời tâm chí mạnh mẽ, giọng đầy hăng hái, cũng không biết tương lai sắp sửa đổi mặt với cái gì.

Tàu hỏa lăn bánh, bánh xe xình xịch chuyển động, không biết trong cửa sổ nào có hình bóng cô độc của Tưởng Trầm.

Chu Tư Việt xoay người rời đi đầu tiên.

Đinh Tiễn biết cậu còn buồn hơn những người khác, vào lúc mọi người chưa kéo ra, cô là người đầu tiên đi theo cậu, đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nơi bàn tay cậu đang để trong túi quần, chàng trai khẽ run, lại từ từ rút tay ra, nắm ngược trở lại.

Đám người tản đi hết, người phía sau đuổi tới, Khổng Sa Địch ở đằng sau kêu lên: “Tiễn Tiễn, đợi tớ với.”

Soạt.

Giống như chạm vào điều cấm kị, vội buông tay ra.

Nhìn bàn tay trống không, Chu Tư Việt cười giễu một tiếng, từ từ đút lại về túi.

Sau khi Tưởng Trầm đi không bao lâu, vừa đúng dịp tuyển phi công trước thời hạn, Tống Tử Kỳ quyết định báo tên dự thi phi công, có lẽ là bị Tưởng Trầm làm cho kích động, cậu quyết định đi theo tiếng gọi của con tim.

“Hồi còn bé tôi cảm thấy lái máy bay trông rất đẹp trai, thật đấy, nếu sau này có thể lên làm phi công, bây giờ có bảo tôi đi chết thì tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Khổng Sa Địch bắt chước dáng vẻ hào hứng của Tống Tử Kỳ lúc nói chuyện, kể lại cho Đinh Tiễn: “Cậu không biết cậu ấy đặc ý như thế nào đâu, cứ như người ta chịu nhận cậu ấy vậy.”

“Còn cậu thì làm thế nào?”

“Chia tay thôi, nếu không thì còn có thể thế nào nữa, chẳng lẽ tớ phải để cậu ấy từ bỏ ước mơ à? Có thể sao? Tớ không làm được, để cho bản thân cậu ấy một đời làm phi công đi, tớ đến Thành Đô tìm một người đẹp trai nhà giàu gả qua đó, hừ.”

Lúc Khổng Sa Địch nói lời này, ánh mắt lạc lõng, chỉ có Đinh Tiễn biết trong lời nói này giận dỗi chiếm đa số, nhưng cô hiểu cô ấy, không nỡ để cậu ấy từ bỏ ước mơ, không nỡ từ bỏ cậu ấy, vậy cứ để cậu ấy từ bỏ mình đi vậy.

Tốt nghiệp xong liền chia tay, lời này quả thật không phải giả.

Tống Tử kỳ rất thuận lợi thông qua kì sát hạch và kiểm tra sức khỏe.

Tâm tình Khổng Sa Địch ngày càng đi xuống, sau đó, Đinh Tiễn nhìn thành tích của mình, cảm xúc cũng chẳng vui lên nổi.

Tháng một, trời đông giá rét ập đến, bên ngoài thành phố Bắc Kinh tuyết rơi nhiều, bông tuyết bay lượn.

Vào cái đêm trước ngày Đinh Tiễn về quê ăn Tết, hai người ở trong phòng làm bài tập, cô nào có tâm trạng giải đề, nhàm chán gục đầu xuống bàn nhìn ra ngoài cửa sổ đến ngẩn người, Chu Tư Việt mới xem xong hết một cuốn sách lập trình, đang tựa vào đầu giường chơi game, co một chân lên, khuỷu tay đặt lên đầu gối, mí mắt cũng lười nâng lên.

Nửa giờ sau, Chu Tư Việt bỏ máy chơi game xuống, tới kiểm tra bài của cô, sau đó nhìn thấy tờ đề trắng tinh sạch sẽ không có gì.

“Gần đây cậu có chuyện gì thế hả?” Cậu nóng nảy.

Đinh Tiễn cúi đầu, xấu hổ.

Yêu đương ảnh hưởng tới chuyện học là có thật, từ khi cô và Chu Tư Việt có quan hệ ngày càng tốt, mỗi ngày cô đều suy nghĩ này nghĩ nọ, càng nghĩ nhiều lại càng cuống cuồng, ngộ nhờ cô không thi đậu vào Thanh Hoa thì sao? Ngộ nhờ cậu ở Thanh Hoa gặp được người tốt hơn thì làm thế nào?

Nghĩ tới đây càng gấp, càng cuống, càng học không tốt, Chu Tư Việt còn sốt ruột hơn cả cô, giọng rất hung dữ, hận không thể đi thi giúp cô, có lúc nóng tính, bật thốt lên, bảo cô vừa ngốc vừa nát, tuy là giọng điệu đùa giỡn, nhưng khi Đinh Tiễn nghe thì thấy cực kỳ không thoải mái. Mặc dù hai người quen thân nhau, nhưng cô cũng cần được yêu mến mà, dựa vào cái gì mà có thái độ hòa nhã hơn với những cô gái khác, đến phiên cô thì lại thờ hờn hển như vậy.

Chu Tư Việt cau mày, biết nha đầu này thích mềm không thích cứng, ngược lại cũng không nổi giận, cậu dựa vào mép bàn, từ trên cao nhìn xuống cô, giọng réo rắt hỏi: “Không thi vào Thanh Hoa nữa à?”

Đinh Tiễn cũng sốt ruột, hất bài thi đi, nổi giận nói: “Không thi, tôi muốn vào một trường nào đó Hàng Châu.”

Chu Tư Việt vốn cứ nghĩ, quả thật thi không được thì vào trường đại học bình thường ở Bắc Kinh, cũng không nhất thiết cô phải thi vào Thanh Hoa.

“Hàng Châu có gì hấp hồn cậu phải không?”

Chu Tư Việt ngồi trên ghế, cực kì bình tĩnh nhìn cô, rất rất bình tĩnh, hỏi: “Hứa Kha?”

Đình Tiễn đột nhiên nhớ đến Hứa Kha đang ở Chiết Đại, năm trước có gửi thư cho cô, bị Chu Tư Việt nhìn thấy.

Có điều cô rất bình thản, sợ Chu Tư Việt nghi ngờ, còn đặt biệt đưa thư cho cậu xem, thế nhưng người này cũng không nhỏ nhen, chỉ nói “nhàm chán” rồi cúi đầu tiếp tục giải đề.

Nào có nam sinh nào không ghen chứ, chỉ là không có đủ kích thích thôi.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học (3)

Nhưng Đinh Tiễn lại không cảm thấy là cậu đang ghen, vì câu hỏi ấy quá mức bình tĩnh, như chỉ buột miệng hỏi ra.

Đinh Tiễn bắt đầu thu dọn đồ đạc, dồn sức ném “bịch bịch” mấy cuốn sách và đồ dùng vào cặp, “Tôi về trước đây, ngày mai còn phải về nhà ăn tết rồi, cảm ơn cậu và dì đã chăm sóc trong suốt học kỳ qua.”

Chu Tư Việt ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn cô “thu dọn”.

Dọn đồ xong, Đinh Tiễn đeo túi vào, đập ghế của cậu, “Tránh đường, tôi phải ra ngoài.”

Chu Tư Việt không nhúc nhích, cứ ngồi lì trên ghế mĩa mai nhìn cô.

Đinh Tiễn không chịu nổi dáng vẻ cái gì cũng biết, cái gì cũng không quan tâm này của cậu, cứ như trên toàn thế giới này cậu là người thông minh nhất, còn những người khác đều là đồ ngốc. Cô càng nhìn gương mặt tuấn tú này mà càng tức, dưới chân càng thêm dùng sức.

Xui tám đời rồi mới đi thích cậu.

“Không thi thật à?”

Bỗng Chu Tư Việt đứng lên, dáng người cao lớn tạo cho cô cảm giác bị chèn ép, lập tức Đinh Tiễn cảm thấy khó thở.

“Không thi không thi, dù sao cậu cũng không —— “

Mới nói được nửa câu thì bỗng sau gáy bị người ta giữ chặt, người bị nhắc lên, dáng người cao lớn cúi đầu xuống, cánh môi mềm mại bị người ta phủ lấy, Đinh Tiễn cứ thế ngây ngẩn tròn hai mắt, trơ mắt nhìn cậu hôn.

Đinh Tiễn có thể nghe rõ tiếng tim đập khẽ của thiếu niên, giống đã thú từ tổn hít hơi, cùng với tiếng tim đập thành thạch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của cô.

Thời gian như dừng lại.

Đinh Tiễn rảnh rỗi bắt đầu đếm lông mi của thiếu niên.

Một sợi, hai sợi, ba sợi...

Dài thật đấy.

Môi Chu Tư Việt rất mỏng, nhưng lại mềm và dễ chịu hơn cô tưởng tượng nhiều.

Có điều cố cứ đặt một chỗ hơi mới.

Đinh Tiễn giật mình bừng tỉnh, rốt cuộc đã hiểu rõ, vì sao những đôi tình nhân trong TV mỗi lần hôn đều xoay bên này xoay bên kia.

Cô đề nghị: “Hay là đổi vị trí nhé?”

Hai tai thiếu niên đỏ ửng: “Cậu im mồm.”

Cô nghe lời, “Ờ.”

Hàng cây ngô đồng ở ngoài nhà đứng thế chân vạc cùng sóng vai nhau, dường như đang canh gác cho bọn họ, gió nhẹ thổi lá xào xạc, làm

kinh động đến người trong phòng, nhanh chóng tách ra.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra chỉ là sợ bóng sợ gió.

Không khí trong phòng có phần căng thẳng, chàng trai dựa vào mép bàn, lúng túng dùng tay xoa cổ, Đinh Tiễn kéo lấy quai cặp sạch, đá ghế đi, từ bên cậu mau chóng lách người chạy đi, “Tạm biệt.”

Chu Tư Việt nhìn bóng lưng chạy mất tiêu của cô, lần đầu tiên có nghi ngờ với bản thân.

Chạy đi rồi ư?

Đinh Tiễn ở Diên Bình suốt cả kỳ nghỉ đông, trong trấn ăn tết rất náo nhiệt, khắp nơi đều là trẻ con đốt pháo, đi hai bước là có thể nghe thấy tiếng pháo nổ ùng ùng ở phía sau, nhất là khi Đinh Tiễn không hay về, có mấy đứa trẻ quen nhau đuổi theo Đinh Tiễn đốt pháo.

Đinh Tiễn không tránh được, bị mấy tia pháo bắn nổ trúng chân, cũng chỉ có thể che đầu hét lớn.

Vẫn là Hứa Kha giải vây giúp cô, dỗ mấy đứa trẻ đi chỗ khác chơi, sau đó nói vài lời để xoa dịu cô như người anh cả, vốn Đinh Tiễn không nghĩ đến Chu Tư Việt, nhưng vừa thấy Hứa Kha, lập tức gương mặt đó liền xuất hiện trong đầu, chỉ muốn bay về gặp cậu ngay, muốn để cậu xoa đầu.

Vất vả lắm mới đến ngày tựu trường.

Diệp Uyển Nhàn và Đinh Tiễn cùng về thành phố, ngay ngày đầu tiên đã đến Chu gia cảm ơn thời gian qua Chu phu nhân đã chăm sóc Đinh Tiễn.

Vừa ngồi xuống, Đinh Tiễn bắt đầu nhìn đông nhìn tây, nhưng không thấy bóng người kia đâu, tiếp đó mới biết được từ miệng Chu phu nhân là

Chu Tư Việt đã đi tham gia khóa trình đại học rồi, buổi trưa còn ăn cơm với một giáo sư.

Bất kể nhìn thế nào, tiền đồ của cậu đều xán lạn.

Đảo mắt một cái, vừa khai giảng đó, giờ đã đến buổi lễ tuyên thệ một trăm ngày*.

(*Khi cách kỳ thi đại học cao đẳng còn 100 ngày, đa số các trường cấp ba sẽ tổ chức lễ tuyên thệ kích thích ý thức học tập của học sinh.)

Lưu Giang coi như là đại diện tổ giáo viên chủ nhiệm, dưới quốc kỳ hùng dũng khẳng khái đọc lời tuyên thệ, Chu Tư Việt đại diện học sinh, thay mặt lính quèn bọn họ đây tuyên đọc.

Chu Tư Việt vừa bước lên bục, bên dưới đã xôn xao không thôi.

Cậu mặc rất thoải mái, áo bóng chày thêm quần thể thao, thân hình cao lớn đứng dưới quốc kỳ, chất giọng thanh lạnh đầy sức hút lan truyền đến từng ngõ ngách trong trường. Thật ra cậu rất ít tham gia những hoạt động như thế, hay nói cách khác, con người cậu không thích nổi tiếng, luôn tránh xa hoạt động kiểu thế.

Lúc này cũng coi như giúp Dương Vi Đào một phen.

Thời kì của năm lớp mười hai rất ngắn, mà cũng rất nhanh.

Những tờ lịch trên tường đang không ngừng mỏng đi, cho đến khi xé đến tờ có con số quan trọng, cuộc sống không ngừng bị phóng đại, bao tâm tư sinh hoạt đều trôi vào quên lãng, chỉ còn lại, học! Thi! Điểm!

Câu mà Lưu Giang thích nói nhất chính là: “Vào lúc tàn khốc nhất, tỷ lệ chọi lên đến một trên năm mươi ngàn! một trên năm mươi ngàn!”

“Đề dễ như thế mà các em còn sai, thì chắc chắn sẽ có đội ngũ năm mươi ngàn người đập qua thi thể các em mà đi!!”

“Thi đại học không phải chơi, mà là chiến đấu, là trận chiến duy nhất trong cuộc đời các em, trận chiến duy nhất thay đổi số mệnh của các em, nếu không cam tâm thì phải cố gắng! Không phải em đập lên thi thể người khác, thì sẽ là người khác giẫm lên thi thể của em!”

Chu Tư Việt lại ngược lại, “Đừng căng thẳng, dù thi vào đại học rất tàn khốc, nhưng cũng chỉ là kỳ thi kiểm tra kiến thức cơ bản của cậu thôi, nắm chắc kiến thức cơ bản là được, không việc gì phải căng thẳng cả.”

Cứ như thế, trong thanh thế chiêng trống rùm beng cháy cuộn cuộn ấy, kỳ thi đại học bắt đầu.

...

Đêm trước khi thi, Chu Tư Việt đi theo giáo sư đến Thượng Hải, thời gian một tuần.

Đêm trước khi thi, cậu gọi Đinh Tiễn ra, hai người đứng dưới gốc ngô đồng ở đầu hẻm.

Đêm tối om, ve kêu râm ran, dương liễu phất phơ trong gió.

Chu Tư Việt vỗ đầu cô, “Căng thẳng à?”

Đinh Tiễn lắc đầu, “Vẫn bình thường, không phải cậu phải đi Thượng Hải à? Sao trễ thế rồi mà còn chưa đi?”

Chu Tư Việt dựa vào cây cười, “Vì giáo sư tiết kiệm tiền nên mười hai giờ sáng mai mới bay, giờ rảnh quá không có chuyện gì, nhân tiện ra ngoài tiêm thuốc trợ tim cho cậu.”

“Cái gì?”

“Thi tốt vào, thi xong có thưởng.”

Đình Tiễn xác nhận lại với cậu, “Là thi tốt mới có thưởng, hay thi xong có thưởng?”

Tinh ranh đấy chứ, Chu Tư Việt xoa tóc cô, “Thi xong có luôn.”

Cuối cùng tiểu cô nương cũng vui vẻ, “Được rồi.”

Chú mèo con trên đầu tường kêu meo một tiếng rất hợp cảnh, đóa hải đường dưới góc tường bung cánh nở rộ.

Dưới chân tường, không cần nói thành lời, hai người hiểu rõ lòng nhau cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi mỉm cười chia tay ra về.

Hai trái tim nóng rực, vào trong tiết mùa nóng nực này, đập thành thịch thịch thịch.

Cuối cùng kỳ thi đại học kéo dài hai ngày đã kết thúc.

Lúc ra khỏi trường thi, Đình Tiễn cảm thấy người mình nhẹ như bay, dọn dẹp đồ xong đi ra khỏi phòng, trong hành lang nổ ầm một tiếng như có sấm sột rền vang, một cơn gió mạnh thổi đến.

Trong nháy mắt, khắp phòng học toàn là giấy vụn bay lả tả, tiếng xé sách soạt soạt, ngay cả trên đường cũng toàn là tập vở và bài thi.

“Cuối cùng ông đây cũng tốt nghiệp rồi!!!!!!”

“Đm lớp mười hai!!!!!!”

“Đm thi đại học!!!!!!”

“Đm hết tất cả!!!!”

Trong tòa nhà đều ngập tràn tiếng kêu gào tức giận mắng chửi phát tiết, vào lúc tiếng chuông vang lên, trong chớp mắt tất cả mọi người đều như trở nên điên loạn. Mọi hành động đều là tiếng kêu khổ khi bị nhốt trong cái lồng cấp ba ba năm.

Bọn họ kích động gào thét, lệ nóng quanh mắt, như đám thú bị nhốt bấy lâu, rốt cuộc cũng ra khỏi lồng.

Buổi họp lớp của lớp ba cố ý điều chỉnh lại sang tuần sau mới tổ chức, hôm đó Chu Tư Việt và giáo sư mới về từ Thượng Hải, vừa xuống máy bay đã nhanh chóng chạy đến khách sạn.

Vừa vào cửa, Tống Tử Kỳ liền dẫn theo một đám âm ỉ: “Lại đây lại đây, sinh viên giỏi của chúng ta về rồi —— “

Chu Tư Việt gạt cậu ta ra, “Đình Tiền đâu?”

Tống Tử Kỳ vừa đưa rượu cho cậu, vừa giơ tay chỉ vào một góc, “Đang uống rượu với Lưu Tiểu Phong!”

Lưu Tiểu Phong?!

Chu Tư Việt quay đầu nhìn, quả nhiên đang uống rất say sưa.

Thấy người đã đông đủ, Lưu Giang cầm ly rượu lên sân khấu, gò má ửng đỏ, xem ra uống không ít, men rượu bắt đầu phát tác, đoạt lấy micro trong tay cậu nào đấy, vỗ bàn nói: “Lại đây! Chúng ta tính cho rõ nợ trong ba năm qua xem nào.”

Tất cả đều dừng lại, nhìn lên Lưu Giang, người thầy bình thường nghiêm túc là thế, nhưng vào lúc này vì uống say mà trở nên đáng yêu một cách đáng yêu.

“Thầy Lưu ơi, em tự thú, em từng ném phẩn vào trong ly của thầy.”
Có người ngẩng đầu lên.

Lưu Giang bưng tỉnh: “Hèn gì hôm đó tôi đau bụng.”

Nam sinh cười nói: “Thật ra không có đâu ạ, thầy đau bụng là vì thắt lưng của thầy chặt quá!”

Lưu giang cười: “Tiểu tử em được lắm!”

Rồi bất chợt nghiêm mặt: “Tối nay, khi bước ra khỏi cánh cửa này, có thể chúng ta sẽ không tìm được lý do để mọi người cùng tề tựu với nhau nữa, mấy chuyện nhỏ trong ba năm qua tôi không tính toán với em, chứ không phải là tôi ngu, tôi cũng lười so đo chuyện ai ném phẩn vào ly tôi, còn có lần trước có người tố cáo tôi trước mặt hiệu trưởng, nói tôi phạt đập đánh học sinh, các em tưởng tôi cũng không biết sao? Hiệu trưởng mà chịu ở chung phe với các em à? Vừa quay đầu đã đến văn phòng của tôi rồi, còn ở ngay trước mặt tất cả thầy cô mà nói, Tiểu Lưu à, nghe nói bây giờ cậu thích dùng hình phạt mạnh? Tôi mới cười cười, nói nào dám, dám các em ai ai cũng là ông cụ lớn, hơi không hài lòng không vừa ý chút là lại lấy tôi ra trêu đùa cho hả giận, làm thầy giờ dễ thật đấy! Không ai là đèn cạn dầu cả, dám tiểu tử khốn nạn các em ấy, thầy lại không thể nào bỏ được!!!”

Nói đến đây, tất cả bạn học đều thối cười, không khí đông đặc đến cực điểm.

Lưu Giang đỏ mắt, giận dữ căn rắng: “Các em thật đúng là lừa học sinh bướng bỉnh nhất mà tôi từng đứng lớp!!!!”

Có lẽ vì không có học sinh lớp khác, nên Lưu Giang mất khống chế cảm xúc, ghen ngào nói, “Gặp được các em như thấy được mình của năm đó, trên người các em có sự bướng bỉnh mềm dẻo, không so được với các học sinh khác, tôi còn nghe nói lớp tám có một bạn nam đi lính rồi đúng không, là bạn hồi cấp hai của Chu Tư Việt em đấy, tên là Tường Trầm

gì đấy, lợi hại lắm! Còn cả Tống Tử Kỳ nữa, em mà thi đậu phi công hàng không thì phải gửi tin báo cho tôi đấy, tôi sẽ khoe với các thầy cô khác là mình có học sinh lái máy bay! Cả Chu Tư Việt nữa, đến Thanh Hoa rồi, nhớ chụp hình cổng Đại Môn gửi về biết chưa! Mỗi người các em cũng phải thế, sau này nên lấy vợ thì lấy, nên lập gia đình thì lập, tốt nhất là tìm bạn trong lớp, đỡ thầy đi tiền mừng.”

Nói đến đây, Lưu Giang cố ý quét mắt nhìn Khổng Sa Địch và Tống Tử Kỳ: “Đúng không? Há? Hai đứa em? Tưởng thầy cô không biết gì há!”

Cuối buổi họp lớp, mọi người ai cũng ươn ướt mắt, cuối cùng Lưu Giang bị mấy người Chu Tư Việt đỡ lên taxi về.

Người chui vào mà tay vẫn không quên đưa ra, dặn dò bọn họ, “Được rồi, cũng đừng tiễn nữa, nhanh đi về đi —— ” đã như thế rồi, mà vẫn còn bận tâm đến họ.

Mười tám năm gian khổ học tập, cuối cùng đã hạ màn ở nơi đầu đường đông đúc cũ kỹ này.

Bất kể sau này dù có ở đâu, chỉ cần nhiệt huyết vẫn cháy trong mình, vậy chúng ta cùng lên đường thôi!

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Một Năm Xuân Đi Rồi Xuân Đến

Vào đêm công bố kết quả thi đại học, Chu Tư Việt cùng giáo sư tham gia một cuộc triển lãm robot ở Nam Kinh, buổi tối có gặp Tưởng Trầm một lần, ăn bữa cơm qua loa.

Nhập ngũ nửa năm, rốt cuộc cũng thấy người thân, Tưởng Trầm kích động hai mắt rưng rưng, ôm Chu Tư Việt sống chết không buông ngay trước cổng đơn vị, Chu Tư Việt vội kéo người ra, “Được rồi, đã là đàn ông rồi mà còn không biết xấu hổ.”

Từ nhỏ Tưởng Trầm và Chu Tư Việt rất thân nhau, Tưởng Trầm ôm cánh tay cậu, nũng nịu nói: “Không xấu hổ, nhớ tội mày chết đi quá.”

Chu Tư Việt nhìn cậu nhếch môi cười.

Tưởng Trầm nín nhịn cả nửa năm trời, bây giờ như người ba hoa cái gì cũng nói, lải nhải không ngừng, thế nhưng Chu Tư Việt không hề thấy phiền, ăn hai miếng rồi dựa vào ghế nghe cậu ấy nói, từ trước đến giờ cậu luôn là thánh giả có tâm, không thể nghi ngờ.

“Mới tới đây hai ngày.” Tưởng Trầm vừa cầm đũa, vừa giơ ra hai ngón tay, trong mắt toàn là hận ý: “Vác năm mươi cân chạy năm cây số, chạy xong chẳng thẳng nào đi xuống cầu thang được cả, liên tục hai ngày phải bò xuống —— “

“Đằng sau có hồ nước, dưới mười độ, phải ngâm trong nước đấy, răng va vào nhau lập cập, ai mà kêu một câu lạnh ấy hả, ào ——, tức khắc bị

một gáo nước lạnh dội xuống đầu, rồi còn hỏi cậu có lạnh không chứ?! Nói lạnh hả, ào, lại một chậu dội xuống nữa —— khi nào nói không lạnh mới thôi.”

Chu Tư Việt nghe cậu kể chuyện sống động như thế, nghe đến nhập thần, thỉnh thoảng còn đáp lại hai câu.

“Hối hận không?”

“Không, không phải có câu châm ngôn à, đi lính hối hận năm, không đi lính hối hận cả đời.” Tưởng Trầm để đũa trong bát, cúi đầu cười cười: “Nói thế nào đây nhỉ? Từ nhỏ mà đã ưu tú hơn tụi tao, hàng xóm láng giềng đều cảm thấy mà nhất định làm nên đại sự, còn tao, Tưởng Trầm, không có bản lĩnh gì, cũng không muốn bị mọi người xem thường, mà làm đại sự, còn tao nhập ngũ, cũng không làm mà mất mặt.”

Chu Tư Việt cười khẽ lắc đầu, “Được rồi, ăn nhanh lên đi, tao còn phải đi.”

“Đi đâu?”

“Về Bắc Kinh, buổi tối công bố điểm thi rồi.”

Tưởng Trầm soạt soạt và hai đũa vào miệng, ngờ nghếch nói: “Mày không thi mà, xem cái gì —— ” Nhưng vừa dứt câu thì lập tức sững sốt, đột nhiên ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng về phía cậu, “Không đúng, mà đây, hình như gần đây trên người mày có mùi người rồi đấy.”

Lại quay về dáng vẻ châm chọc đùa giỡn của ngày xưa rồi.

Chu Tư Việt cười cười đập cậu ta một cá ở dưới bàn: “Ăn mì của mày đi.”

Tướng Trầm cười hà hà, dần dần cúi đầu nhét thức ăn đầy miệng, không chừa lại chút nào.

Chu Tư Việt lắc đầu, chắc chắc hai tiếng, “Ở bên đây được đào tạo tốt đấy chứ nhỉ, chắc chắc bác Tướng vui lắm.”

Tướng Trầm khinh thường: “Còn lâu ông ấy mới thế, trước khi đi đã nói rồi, ông không cần đưa con trai này nữa, hơn nửa năm rồi, ngay cả mẹ tao cũng không cho ra cửa, không cho bà tới gặp tao.”

Nhắc tới Tướng Chí Hùng, suy cho cùng Tướng Trầm cũng có phần tiếc nuối.

Ai mà không muốn bố mẹ ủng hộ khích lệ chuyện của mình được đâu, thành tích không tốt, làm nhập ngũ là chuyện duy nhất cậu muốn làm, nhưng trong mắt Tướng Chí Hùng thì đây chính là không có trách nhiệm, bất hiếu, chẳng thà chưa sinh ra đứa con trai này, vào đêm trước khi đi còn nói ra hết biết bao điều bực dọc, lời lẽ cay đắng, ân đoạn nghĩa tuyệt, thế nên cậu cũng không trông cậy ông ấy có thể tha thứ cho mình.

“Được rồi, xảy ra cũng đã xảy ra rồi, mà cứ ở đây mà an tâm tập luyện đi, đợi bọn anh đây tới thăm mà, còn phía bác Tướng, mà yên tâm, có tụi tao chăm sóc, thân thể rất khỏe, vẫn là đáng vẻ ấy, nhiệt tình, cái gì cũng quản, thấy bà lão đi qua đường cũng vội lên đỡ, rồi tao mới nhìn xem, trời ạ, tuổi của bà ấy chưa bằng tuổi bố mà đâu.”

Tướng Trầm: “Ông ấy cứ vậy đấy, ở đơn vị thì quản lỗi sai của họ, ở nhà cũng quản, hể hàng xóm láng giềng có chút gì là lại coi như nợ một mình ông ấy, chẳng khác gì mẹ mà cả.”

Chu Tư Việt nhíu mày: “Nói bố mà còn đem mẹ tao ra nói, muốn đánh nhau hả?”

Khi còn bé đánh không lại, hay bị người ta đè xuống đất đánh một trận, có điều bây giờ không còn giống ngày xưa nữa.

Tưởng Trầm vỗ bả vai có đeo huy chương quân đội: “Mày là đang uy hiếp quân giải phóng nhân dân Trung Quốc đấy à?”

Vừa dứt lời, điện thoại Chu Tư Việt dăht trên bàn reo lên, cúi đầu nhìn, là số điện thoại bàn, bèn cầm lên bắt máy.

Vừa “Alo” một tiếng, trong loa đã đến tiếng khóc đau khổ.

Lòng chợt trầm xuống.

“Đình Tiễn.”

Bên kia nước nở cất tiếng khóc, ngay sau đó, sục sục hai tiếng, thút thít dứt quãng.

“Chu Tư Việt, tôi thi không tốt... Có thể cũng không đủ điểm chuẩn của nguyện vọng một.”

Điểm chuẩn nguyện vọng một dự kiến cao hơn cô khoảng chừng mười điểm, thật ra mấy lần trước thành tích thi thử của Đình Tiễn đều vừa qua điểm sàn, lại còn qua không ít, nhưng thể chất tâm lý của cô quá kém, chỉ cần căng thẳng một chút là mắc lỗi ngay, cô nhớ rất rõ, trừ thi giữa kỳ ra, các kỳ thi học kỳ trong đời cô gần như thất bại, hồi thi chuyển cấp vào cấp hai cũng thế, suýt nữa đã dưới điểm chuẩn rồi, mặc dù bình thường thành tích cô đều tốt, nhưng đến khi thi cuối kỳ lại thất bại thảm hại.

Thầy giáo nói tư chất tâm lý của cô không tốt, không chịu nổi áp lực.

Sau đó Diệp Uyển Nhân tìm người tính cho cô, thầy bói nói trong mệnh của nha đầu này không có sao thi cử, không có vận đi thi.

Sau khi biết được chuyện này, tâm trạng Đinh Tiễn càng xấu hơn, cứ như lời nguyên vậ, quanh quẩn mãi ở trên đầu cô hết đám mây đen, lúc nào cũng đi theo mình.

Chuyện này rất phiền toái.

Hồi đó sinh viên rất ít, trong thôn cũng cũng không có mấy người vào học đại học, nhưng đến những năm 90, đâu đâu cũng toàn là sinh viên đại học, không thi đậu đại học thì con đường tương lai thêm phần chông chênh, cộng thêm hoàn cảnh gia đình cũng không giàu có gì, toàn bộ chỉ có mỗi lối thoát là thi đại học mà thôi.

Chu Tư Việt tạm biệt Tưởng Trầm, bay cả đêm từ Nam Kinh về Bắc Kinh.

Hai người đã ôm máy tính nghiên cứu mấy ngày, mấy trường còn tuyển nguyện vọng hai xuất sắc thì chỉ còn ở ngoại tỉnh.

Chu Tư Việt trầm mặc.

Đinh Tiễn suy nghĩ chốc lát, xoắn vặn đầu ngón tay, thấp giọng nói: “Nếu không thì tôi học lại cũng được.”

“Cậu nghĩ học lại thoải mái lắm à.” Chu Tư Việt vui mình trong ghế, quay đầu nhìn cô: “Chờ có điểm chuẩn đi đã.”

Bầu không khí nặng nề đến cùng cực.

Ngoài kia sấm chớp vang dội, mùa hè bỗng nhiên xuất hiện mưa to, giọt mưa to xối ào ào trên cửa sổ, rạch nát không gian yên tĩnh trong phòng, TV dưới lầu phát tin tức mới nhất: “Cơn bão Matsa số 5 sắp đổ bộ lên bờ, mọi người trong thành phố hãy khẩn trương công tác phòng về, ít đi ra ngoài.”

Đình Tiễn đứng lên, “VẬY TÔI VỀ ĐÂY.”

Chu Tư Việt khẽ ừ, thấy giọng nói của tiểu cô nương có vẻ sa sút, nếu cứ để người về như thế thì có lẽ cô sẽ suy nghĩ nhiều, bèn xoa đầu cô như an ủi, “ĐỪNG NGHĨ NHIỀU, ĐI THÔI, TÔI ĐƯA CẬU VỀ.”

Đình Tiễn ngoan ngoãn gật đầu.

“Chờ đã.”

Chu Tư Việt xoay người đi đến tủ sách lấy ra một con robot nhỏ, đưa tới, “ĐÂY LÀ PHẦN THƯỞNG ĐÃ NÓI.”

Đình Tiễn nhìn con robot hoàn hảo kia, có chút kinh ngạc: “LÀ NỮ?”

Chu Tư Việt cho hai tay vào túi, tựa vào tường cười: “Ừ, CẬU ĐỂ LÊN BÀN THỬ XEM, CẦN THẬN CHÚT, TÔI TỐN NHIỀU SỨC LẮM ĐÂY.”

Đình Tiễn khe khẽ lấy tay cáo xoa đỉnh đầu nó, có lẽ đã để đó mấy ngày rồi, cô ấn thiết bị điều khiển từ xa trong tay, trong chốc lát tiểu tử trong tay cô cử động như múa ường ca*, có phần giống bệnh tâm thần phiên bản 2.0, “CẢI TẠO LẠI HẢ? THẬT SỰ CÓ THỂ CHỮA TRỊ BỆNH TÂM THẦN?”

(*ƯƠNG CA LÀ MỘT ĐIỆU MÚA DÂN GIAN CỦA TRUNG QUỐC.)

Đồ chơi nhỏ vừa múa ường ca vừa đi về phía cậu.

Chu Tư Việt tiện tay dọn sách vở trên bàn đi, vừa cúi đầu nghiêm túc dọn chướng ngại vật cho nó, vừa thờ ơ đáp, “KHÔNG BIẾT, TRƯỚC ĐÓ CÓ ĐƯA MẤY CON CHO GIÁO SƯ ĐEM ĐẾN TRUNG TÂM ĐIỀU TRỊ TRẦM CẢM, BÂY GIỜ ĐANG ĐỢI KẾT QUẢ.”

Đình Tiễn chợt bừng tỉnh, “KHÔNG PHẢI CẬU COI TÔI LÀ CHUỘT BẠCH THÍ NGHIỆM ĐÂY CHỨ?”

“Cậu đây là độc nhất vô nhị.”

Độc nhất vô nhị là một từ rất đẹp, bất luận là dùng vào trường hợp gì.

“Đã đặt tên chưa?”

“Chưa, con này là của cậu, cậu đặt đi.”

Đình Tiễn ngửa đầu, hai mắt phát sáng nhìn cậu, “Đặt là Tháng Tư thì thế nào?”

Chu Tư Việt khựng lại, vén mi mắt nhìn sang, chăm chú một lúc, sau đó mở to mắt cười, “Tùy cậu.”

Tháng tư.

Tháng tư nhân gian hoa đã tàn*.

Cũng là Chu Tư Việt** của cô.

(*Trích trong bài thơ ‘Đại Lâm tự đào hoa’ của Bạch Cư Dị.)

(**Tháng tư phiên âm là sì yuè, nghe gần giống từ Tư Việt có phát âm là sī yuè.)

Đình Tiễn phẫn khởi căn thận ôm đồ chơi nhỏ vào trong ngực, nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn: “Cám ơn cậu!”

Nam sinh khoanh tay giễu cợt: “Cám ơn cái rắm.”

Bên trong phòng là một mảnh im lặng, ngoài cửa sổ cuồng phong lại nổi, báo hiệu cơn bão sắp đến.

Điểm chuẩn nguyện vọng một được công bố vào tuần sau, Đình Tiễn không quá điểm chuẩn, thiếu năm điểm, trong lúc chờ nguyện vọng đợt hai,

cô nghe theo ý kiến của vị giáo sư Thanh Hoa của Chu Tư Việt kia, chọn trường học tốt không bằng chọn chuyên ngành tốt.

Nhưng đối với Đình Tiễn mà nói, đây chính là một điều tiếc nuối.

Cuối tháng bảy, đột nhiên Diệp Thường Thanh tới, còn dẫn theo Tô Bách Tòng, Đình Tiễn về nhà, mới vừa cởi giày, thì đã thấy trên sofa trong phòng khách có hai vị tượng phật đang ngồi, chợt thấy lòng hồi hộp.

“Chào cậu ạ.”

“Chào Tô tiên sinh.”

Tô Bách Tòng mặc âu phục đen nếp gấp thẳng thớm cùng giày da ngồi trên sofa, dưới ánh đèn, Đình Tiễn vừa cúi đầu thì đã trông thấy một đôi giày da sáng bóng ở cửa, đầu giày nhọn hoắt, có phần giống miệng cá sấu.

Diệp Thường Thanh gọi cô: “Có điểm rồi hả.”

“Dạ.”

Diệp Uyển Nhân bưng trái cây đi ra từ phía sau, khách khí nói: “Tô tiên sinh, ăn chút lê đi.”

Tô Bách Tòng lễ phép: “Cám ơn.”

Đợi hai người cùng ngồi xuống, Diệp Thường Thanh cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề với Diệp Uyển Nhân: “Chị à, đã có kết quả điểm của Tiễn Tiễn rồi, em cũng muốn nói thẳng với chị, vào một đại học bình thường, chẳng thà cho con bé học vẽ, giờ đi đâu cũng thấy học đại học, sau này ra trường lại tìm đại một công việc ai cũng có thể làm, có tốt nghiệp vẫn là làm việc cho người khác, nền tảng của con bé không tệ, nếu bồi dưỡng thì ắt sau này sẽ thành tài, chị không cần lo lắng đến vấn đề tiền

bạc, em và Bách Tòng đã quyết định đưa con bé qua học ở học viện nghệ thuật Paris.”

Diệp Uyển Nhân do dự nhìn Tô Bách Tòng, anh sáng khoái bày tỏ: “Tôi không sao cả. Xã hội bây giờ coi trọng cơ hội, học sinh Thanh Hoa có tốt nghiệp cũng về nhà bán thịt heo thôi.”

Nhổ vào.

Đó cũng là người bán thịt heo kiếm được tiền!

“Paris? Một cô gái ở bên ngoài, chị không yên tâm.”

Diệp Thường Thanh trấn an nói: “Xã hội bây giờ không giống như lúc trước, bao nhiêu học sinh muốn được đi du học kia kìa, người khác có muốn cơ hội này cũng không được, đúng lúc bữa trước có người bạn của Bách Tòng ở bên Paris liên lạc, vất vả lắm mới được người giới thiệu, cơ hội khó có được đấy chị.”

Diệp Uyển Nhân: “Để chị bàn bạc với bố nó đã.”

Thế là bàn bạc hết cả một tuần.

Dù nói gì Đinh Tiễn cũng không chịu đi Paris, Diệp Uyển Nhân cảm thấy dù sao cũng không phải là mình bỏ tiền, đi thì đi, so với ở trong nước thì đi du học tốt hơn nhiều.

Đinh Tiễn quăng ra một câu: “Mẹ bỏ tiền thì con đi ngay, người khác bỏ tiền con không đi.”

Diệp Uyển Nhân hận không thể cắn được cô: “Có người chịu tài trợ cho mày, mày còn muốn lấy tiền trong nhà hả, không biết chi tiêu trong nhà túng thiếu lắm à!”

Diệp Thường Thanh đồng ý tài trợ cho cô, cô còn có thể hiểu, còn Tô Bách Tòng thì dựa vào đâu, cô cũng không quen biết gì anh ta, hơn nữa đó còn là một thương nhân nông nặc mùi tiền hôi thối, không phải là nhà từ thiện gì cả, lấy không của người khác, trong lòng cô không thoải mái.

Tháng 8 năm 2006, cơn bão Matsa đổ bộ, là một tháng tám “đen tối” mãi in hằn trong tâm trí mọi người.

Đầu tiên là tấm biển quảng cáo ở đầu đường rơi xuống đập vào đầu một ông lão đến chết, người thân bắt chủ tiệm đền hai triệu, chủ tiệm phần uất bất bình, thế là trong tranh luận đã giơ dao chém chết đầu con trai ông lão.

Ngày mười hai tháng tám, cơn bão qua đi, trước sau xảy ra lũ lụt hai lần, bỗng sập xuống ở một tiểu khu mới xây trong thành phố nhiên bị nứt ra, rơi trúng đập chết một người phụ nữ mang thai.

Tiếp đến mặt tường tiểu khu đó bỗng bị nứt, kẽ hở kia như rãnh bò, không ngừng lan rộng, cuối cùng càng nứt càng lớn, mặt tường bắt đầu có bụi đá rơi xuống.

Bỗng trong ngày tối mù bất chợt vang lên tia sấm, hệt như một tín hiệu, tòa nhà kia bắt đầu ầm ầm sập xuống, bụi đất bay đầy trời, trong nháy mắt, cao ốc vững chắc là thế chỉ còn lại một đồng phế tích, một tòa nhà hai mươi bốn căn hộ, chôn vùi trên trăm người.

“Cứu mạng!!!”

Tiếng kêu rào bi thương vang vọng khắp vùng trời rộng lớn, chẳng khác gì thanh kiếm sắc bén đâm sâu vào lòng mọi người.

Toàn bộ lực lượng bộ đội, phòng cháy chữa cháy, phi cơ trực thăng cứu viện đều được điều động, tháng tám năm ấy, người người bàng hoàng ôm TV xem tin cứu viện nơi hiện trường, cũng không dám cho con nhà

mình bước ra khỏi cửa, thế nên từ sau ngày ấy Đinh Tiễn chưa từng gặp lại Chu Tư Việt.

Mỗi ngày trong ngõ đều có rất nhiều nhà bất động sản đến gây rối mất trật tự, có lần Đinh Tiễn tính lén vòng qua những người này đi tìm Chu Tư Việt, nhưng đều bị Diệp Uyển Nhân ngăn lại.

“Đừng có xón xác nữa, mấy người này điên cả rồi, Chu Tông Đường mà còn không đứng ra nói chuyện, thì bọn họ sẽ còn tiếp tục như thế.”

Đinh Tiễn không hiểu được quan hệ gay gắt trong đấy.

“Tiểu khu mới xây chưa đến hai năm đã bị bão quét sập, nhiều người chết như vậy, phía thi công và kiểm tra chất lượng sẽ không thoát khỏi liên quan, bên xây dựng đô thị lại càng không, bây giờ chuyện này là ba bên đẩy qua đẩy lại, thi công đẩy sang kiểm tra chất lượng, kiểm tra chất lượng đẩy cho xây dựng đô thị, xây dựng đô thị đẩy sang thi công, nhưng bên thi công đều là dân công, làm gì có quyền lên tiếng, chỉ có thể tìm đến mấy lãnh đạo này.”

Đinh Tiễn đám người nhốn nháo ở ngoài cửa sổ, từng người một cầm băng rôn đỏ, mang theo chèn, ngồi ở dưới lầu mấy ngày liên tục.

“Vậy cũng không thể dồn ép người ta thế được, mấy ngày nữa là Chu Tư Việt đi học lại rồi!”

Diệp Uyển Nhân đem đồ ăn vào bếp, thông thả nói: “Bọn họ đã chuyển đi từ lâu rồi, còn bận tâm đến nó làm gì, tốt nhất nên lo cho bản thân mình đi! Tao đã thương lượng với bố mày rồi, mày vẫn nên theo cậu trẻ mày đi học vẽ đi!”

“Con muốn học lại.”

Phòng bếp vang lên tiếng bịch, giỏ thức ăn rơi xuống đất, Diệp Uyển Nhàn giơ tay cầm dao lên, “Mày nói cái gì!?”

“Mẹ có tiền thì cho con đi học vẽ, không thì con học lại,” Đinh Tiễn bình tĩnh nhìn bà, “Cậu trẻ còn chưa lấy vợ, mẹ không biết xấu hổ còn lấy tiền cưới vợ của cậu, nhưng con xấu hổ lắm.”

“Mày làm phản rồi!” Diệp Uyển Nhàn giơ con dao lên, “Tùy mày, mày thích làm gì thì làm đi! Không thi đậu đại học thì tao sẽ gả mày cho người ta!”

“Bên chú Chu đã định thân từ bé rồi còn gì, mẹ không cần phải lo!”

“Từ sớm đã để bố mày từ hôn hộ mày rồi, gặp phải cái loại chuyện bết bát đó, ai mà muốn lợi xuống vũng bùn đấy chứ.”

“Mẹ, nguyên tắc của mẹ là bỏ đá xuống giếng thế hả?”

Hèn gì cô không thể liên lạc được với cậu, có người mẹ như thế, ai còn muốn để ý tới cô chứ.

“Tao là vì muốn tốt cho mày, là tao sai hả?! Bây giờ chú Chu mày bị cách chức rồi, ngay cả nhà cũng bị đơn vị tịch thu, bây giờ ngay cả một mẫu đất ba phân ở Bắc Kinh cũng không có, lại còn mang đầy tiếng xấu, mày cho là làm con dâu của ông ta để chịu nổi hả!”

...

Chu Tư Việt không quay lại ngõ Yến Tam lần nào nữa.

Đinh Tiễn cũng không ra ngoài, cô thường xuyên ôm Thág Tư Nhỏ ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn, luôn cảm thấy vẫn giống mỗi ngày, một thiếu niên đeo tai nghe nhạc, khoác balo hai tay đút túi thoáng xuất hiện trước mặt.

Dường như hình ảnh chưa từng nghĩ đến ấy lại càng ngày càng rõ, không ngừng xuất hiện trong tâm trí cô, một lần rồi lại một lần.

“Lại đây Tống Tử Kỳ, đỡ bạn cùng bàn của tao đi, đỡ được vui thì tối nay nhường mày ba quả.” Cậu lật sách nói.

“Phong cảnh ở Thiên An môn cũng không tệ, thuận tiện để Mao chủ tịch chỉ cho cậu con đường tươi sáng.” Cậu không ngần đầu lên nói.

“Đến lúc đó không phải cùng thi với nhau à, đồ ngốc.” Cậu xoa đầu cô nói.

“Có một số việc dù nhìn thấu nhưng cũng không thể nói thẳng ra được, Đinh Tiễn, cậu đi theo tôi, tôi sẽ không để cậu phải tủi thân.” Cậu nhìn cô, bình tĩnh nói.

Ngoài cửa sổ gió kêu xào xạc, hoa phượng nở đầy đầu tường, một năm xuân đi rồi xuân đến.

Lạnh thấu trăm trượng, tuyết chất ngàn đồng; điểm môi son đỏ, biểu tặng quân ngôn.

Chẳng cần nói lời từ biệt.

Sang năm sẽ gặp lại.

-Hết quyển 1-

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Năm Tháng Như Thoi - Cậu Ấy Là Chu Tư Việt Mà

Quãng thời gian đó như sắc lưu ly nhiều màu, u ám chẳng nhìn thấu, mình không dám thả lỏng, rất sợ nếu dừng lại thì sẽ có mấy trăm ngàn người dấn đạp lên thi thể mình. Lúc nào mẹ cũng nhắc mình, xem thường khuyên mình từ bỏ, mạng do trời định, mà không có số thi cử.

Nhưng mình không tin trời, chỉ tin cậu ấy.

—— “Nhật Ký Học Lại của Tiểu Quái Thú”

Nghỉ hè năm 2007, sau khi nhận được thư thông báo trúng tuyển, Đinh Tiễn dùng hết tiền làm thêm một toán, chỉ là chút tiền nhỏ, ngồi tàu hỏa xanh biếc cả ngày tu tu tu đến Thành Đô tìm Khổng Sa Địch chơi hai ngày.

Hai tiểu cô nương đã một năm không gặp, đều nhớ đối phương, khi gặp được liền ôm chặt đối phương không buông ngay tại ga tàu người đến người đi.

Khổng Sa Địch đau lòng sờ gương mặt gầy nhỏ của Đinh Tiễn, hai mắt đỏ, ghen ngào nói: “Học lại vất vả lắm đúng không? Nhìn cậu gầy này, Tiễn Tiễn à, tớ thật sự thương cậu quá.”

Nhưng Đinh Tiễn lại không cảm thấy vất vả, chỉ cảm thấy tất cả đều đáng giá, cô cười bóp lấy mặt Khổng Sa Địch, giả vờ kiệt sức dựa vào ngực Khổng Sa Địch, “Vẫn là chỗ này của cậu mềm nhất... Nhớ quá đi.”

Khổng Sa Địch bóp cô: “Cái cậu này, học tật xấu từ đâu ra đấy.” Nói rồi, đột nhiên nắm lấy bả vai cô lắc: “Có điều tở thích, giờ nhìn cậu sáng sủa hơn trước nhiều.”

Buổi tối Đinh Tiễn tập yoga trong nhà nghỉ, Khổng Sa Địch lướt điện thoại, xem tivi, cùng trò chuyện với nhau.

“Về sau cậu với Chu Tư Việt không gặp lại nhau thật đấy à?”

Đinh Tiễn chống hai tay xuống đất dựng ngược vào tường, nhắm hai mắt, điều chỉnh hô hấp, “Thật.”

Khổng Sa Địch: “Cậu ấy không về tìm cậu hả?”

“Không, có lẽ cậu ấy tưởng tở học ở đại học kinh tế tài chính.”

Khi đó thương mại tài chính quốc tế đang là nghề hấp dẫn, dưới sự chỉ đạo của giáo sư Thanh Hoa lúc trước của Chu Tư Việt, cô đã điền chọn ngành quản lý kế toán, nhưng thực sự không hứng thú mấy với biểu bảng báo cáo của kế toán, thư thông báo gửi đến nhà liền bị cô kết vào trong ngăn kéo đầu tiên.

Khổng Sa Địch cúi đầu lướt điện thoại, không ngừng đầu: “Trong ngõ thì sao, cũng không về luôn à?”

“Không biết, có lẽ có mà có lẽ không.”

Đã hết giờ, Đinh Tiễn thở hắt ra, xoay người xuống.

Khổng Sa Địch nhìn cô ướm dẫm mồ hôi, “Cậu tập kỹ năng này từ đâu đấy?”

Có một thời gian, vào lúc rất rất nhớ cậu, đầu óc hỗn loạn, không yên lòng nổi, thì có người nói với cô rằng, trồng cây chuối học một bài văn là được, kết quả phát hiện đúng là rất hiệu quả, thế là hình thành thói quen

đến giờ, đến tận trước kỳ thi đại học mấy ngày, mấy cuốn sách ngữ văn trong ba năm cấp ba đã được cô thuộc lòng trôi chảy.

“Tập đại thi, à đúng rồi, cậu với Tống Tử Kỳ thì sao?”

Khổng Sa Địch sừng sốt, cúi đầu xuống, vẻ mặt u ám không rõ, “Cậu ấy đến Nam Hàng rồi.”

Đại học Hàng không Nam Kinh* ư.

(*Đại học Hàng không Nam Kinh nằm ở Giang Tô, mất gần 3 tiếng đi máy bay từ Giang Tô đến Thành Đô.)

Đinh Tiễn kinh ngạc: “Lợi hại thật đấy.”

Khổng Sa Địch tự giễu lắc đầu.

Tối hôm họp lớp đó, hai người đã nói rõ, tốt nghiệp xong sẽ chia tay, trên đường đưa cô về nhà, Tống Tử Kỳ im lặng suốt, mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, lại chẳng biết nên nói gì.

Chơi với Chu Tư Việt lâu nên bị ảnh hưởng, dáng vẻ cười đùa ba hoa thường ngày đều biến mất.

Thật ra Khổng Sa Địch cảm thấy, yêu xa có tính là gì, dù cậu ở Nam Kinh, cô ở Thành Đô, cách nhau hơn một ngàn cây số thì tính là gì, trên thế giới này còn có máy bay kia mà, điều cô tức là khi Tống Tử Kỳ quyết định thi vào hàng không lại không thương lượng với cô một tiếng, mà là sau khi Tưởng Trầm đi, cảm thấy anh em tốt theo đuổi giấc mơ, đầu nóng lên, cậu ta cũng phải theo đuổi giấc mơ, mà hoàn toàn quên mất, cậu còn có cô.

Ở lại Thành Đô hai ngày, sau đó Đinh Tiễn mua vé giường nằm về Bắc Kinh, hai cô gái trao đổi cách thức liên lạc ở ga tàu, lưu luyến chia

tay, ôm rồi lại ôm.

Cuộc sống chính là như thế, hết lộ trình này đến lộ trình khác, đều đang không ngừng khởi hành, gặp phải những con người khác nhau, bắt đầu cuộc sống mới.

Một đường tàu xe vất vả, đến khi về lại thủ đô Bắc Kinh, số ngày còn lại cô đều bị Diệp Uyển Nhân lái nhải, Đinh Tiễn lặn lội hết ăn rồi ngủ hết ngủ lại ăn, cứ thế cho đến ngày Thanh Hoa khai giảng.

Tháng chín năm 2007, mùa hè nóng bức, ký túc xá Tử Kinh lại lần nữa sống dậy chào đón sinh viên mới vào ở, khắp sân trường toàn là các em trai em gái khóa dưới kéo vali ngập tràn tò mò với mỗi góc trong ngôi trường, mà bên cạnh các em cũng tùm ba tùm bảy người lớn trong nhà, thậm chí cạnh sân cỏ còn có mấy lều vải của phụ huynh học sinh.

Đinh Tiễn kéo vali, bước xuống taxi, ngăm nhìn bốn phía, chỉ mình cô lẻ loi một mình, cô đơn vô cùng. Diệp Uyển Nhân muốn đến nhưng lại bị cô từ chối, vì cô biết rõ, nếu Diệp Uyển Nhân đến, tuyệt đối sẽ không phải là mở đầu tốt đẹp.

Nhìn lại nơi đối diện, nơi nơi xanh ngát, khiến người ta sáng khoái cả người, cô nhắm mắt giả như hít vào không khí trong lành mới mẻ.

“Bạn học này, có cần giúp gì không?”

Đinh Tiễn ngậy ra, men theo tiếng nói quay đầu lại, trông thấy một chàng trai đeo kính cười lễ độ với cô, ngũ quan đứng đắn, chỉ là trên mặt có mụn, vành mắt đen dưới lớp kính cũng không giấu đi được, chứng tỏ học tập nghỉ ngơi không điều độ.

Cô vội cười: “Vâng cảm ơn đàn anh nhiều.”

Cậu chàng vui vẻ, “Em ở đâu thế?”

Đình Tiễn định nói là nông thôn, nhưng chàng trai đã xách lấy vali của cô rồi tự đi thẳng, câu được câu chăng trò chuyện với cô: “Khoa nào?”

“Máy tính.”

Chàng trai quay đầu sang nhìn cô, “Trùng hợp quá, anh cũng vậy.”

“Đại học năm hai?”

“Ừ. Khóa sáu, anh tên Nguyễn Phóng, em tên gì?”

“Đình Tiễn.” Cô cúi đầu, từ từ đi ở cuối, giả vờ tò mò hỏi: “Anh Nguyễn Phóng này, có phải học ngành này khổ lắm không, em nghe nói có rất nhiều lập trình viên thức suốt đêm đến nỗi tim đập rất nhanh.”

“Đó không phải là tả đám anh em của anh đấy à? Đúng là tim đập cũng nhanh hơn người bình thường...” Nguyễn Đế cười khổ, chỉ vào cái gáy mồ hôi nhễ nhại của mình: “Bây giờ trên gáy anh đây cũng chảy mồ hôi này, không phải do năm đó chọn ngành bị nước vào đầu à? Haiz, con gái vẫn đừng nên học ngành này, tốt nhất là lên năm hai xin chuyển ngành đi.”

Thức thâu đêm, tim đập mạnh, loạn nhịp, đen mắt.

Đình Tiễn âm thầm ghi nhớ những từ này trong đầu, rồi cười một tiếng: “Khóa các anh có ai giỏi không, em nghe mấy bạn cùng khóa nói, trâu bò toàn ở khóa các anh cả.”

Quả thật, lúc khóa bọn họ vừa vào học đã có mấy đại thần danh tiếng lan xa, Nguyễn Phóng được khen cũng vui lây, gãi đầu đáp: “Có chứ, có mấy người đều có giải thưởng thi đua toàn quốc, có mấy người còn vào được đội quốc gia Toán nữa, còn có một người biết lắp robot, cũng rất lợi hại, thời gian trước vừa mới nhận được huy chương vàng cuộc thi làm robot đấy.”

Huy chương vàng, hẳn là lợi hại lắm.

Quả nhiên cậu ở đâu, cũng luôn là người nổi bật.

Ừ, cậu ấy là Chu Tư Việt mà...

Hàn huyền được nửa, bỗng Nguyễn Phóng dừng lại, cúi đầu trả vali cho Đinh Tiễn, ấp úng nói: “Gì nhỉ, em gái Tiểu Đinh này, anh đi vệ sinh chút đã nhé.”

Đinh Tiễn cũng không vội gì, bèn lễ phép nói: “Anh mau đi đi.”

Kết quả, đi một lần liền không thấy trở lại, Đinh Tiễn đợi nửa tiếng cũng không thấy người đến, nhưng lúc này cũng không nói bảo cô đi trước đi, lại sợ người ta bỗng đến tìm cô, thế là cũng không dám đi, ngoan ngoãn đợi tại chỗ một tiếng, rốt cuộc chắc chắn đối phương sẽ không quay đầu lại nữa, Đinh Tiễn mới rời đi.

Kết quả chỉ vừa đi qua hai ngã tư, đã lập tức nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên từ phía sau.

“Trai đẹp ở học viện máy tính bọn anh nhiều lắm, đừng có không tin, đám con trai phòng bên cạnh trong ký túc xá có đến hai trai đẹp lận đấy, lần sau anh dẫn các em đến chơi xem.”

Hai tay Nguyễn Phóng kéo hai vali đi đằng trước hai cô gái, dọc đường đi khoác lác con trai học viện máy tính diễn trai đến mức nào, con người Nguyễn Phóng này nói huyền thuyên rất nhiều, không hề có vẻ đần độn ngờ nghệch của con trai khoa kỹ thuật chút nào, mà rất am hiểu cách trêu gái, biết chọn nói cái gì vui vẻ, dù hai cô nàng ngẩng đầu ngưỡng mộ vui mừng.

“Lúc mới nhập học, anh với một người anh em ở phòng bên chơi game ở quá net ba ngày ba đêm không hề nghỉ, bây giờ không chịu nổi nữa,

thức một đêm viết mã nguôn thôi mà sáng hôm sau hai mắt đã toét lửa rồi, thật sự không hề gạt các em.”

“Đợi lát nữa hai em cứ lưu số anh đi, có chuyện gì cứ gọi điện cho anh là được.”

Nguyên Phóng nhìn một người trong đó, trong mắt có vẻ xấu hổ, thì ra là chạy đến đây trêu gái, tuy rằng không có liên quan gì đến cô, nhưng tận trong xương Đinh Tiễn lại không nín nhịn được, thời gian chính là sinh mệnh, cũng không thể uống phí chờ một tiếng được, thế là kéo vali sang bên cạnh rồi đặt xuống, dựa vào một thân cây.

Đợi Nguyên Phóng dẫn hai cô gái kia đi ngang qua, Đinh Tiễn mỉm cười với cậu ta, vẫy tay chào như không có chuyện gì xảy ra, “Hi~ Anh Nguyên Phóng.”

Nguyên Phóng sửng sốt quay đầu sang nhìn, ấy, cô nàng này vẫn chưa đi sao?

“Em Tiểu Đinh—— “

Sao cô vẫn còn ở đây?

Nói sao gì, Nguyên Phóng trước mắt vốn là tiên hạ thủ vi cường, thấy Đinh Tiễn không tặc nên mới tới gần thử xem sao, nhưng khi quay đầu lại, nhìn thấy người tốt hơn, thế là tâm tư cũng bay đi luôn, cứ tưởng Đinh Tiễn không đợi được mình thì sẽ rời đi, chẳng ngờ rằng cô nương này lại cố chấp đến thế.

Đinh Tiễn dựa vào thân cây, thong thả tùm tùm: “Không có gì cả đâu anh, em đang hóng mát —— “

Nguyên Phóng thầm nghĩ: Phì phì!

Cô đến trả thù tôi chứ gì, xem ra lãng phí một năm ở đại học, mị lực vẫn như cũ không giảm.

Tuy nói nha đầu này không đẹp bằng em gái phía sau, nhưng trái lại cũng dễ nhìn, trong lòng Nguyễn Phóng còn nghĩ, nếu không cứ hay là cứ để cô ta sinh lòng tò mò đi, thế là cố ra vẻ lạnh lùng nói: “VẬY em cứ hóng mát đi, anh đưa hai người này đi trước đã.”

Đình Tiễn không biến sắc nói: “ĐƯỢC.”

Buổi tối, Nguyễn Phóng về lại phòng, lập tức thấy mấy ông bạn cùng phòng đang hiem hoi tám chuyện.

“VÌ tình yêu thi vào Thanh Hoa, suy nghĩ cũng vĩ đại quá.”

Cậu ta sáp đến, “Ai thế, ai vì yêu thi vào Thanh Hoa?”

Tào Văn Tuấn đưa điện thoại đến, mặt đầy tiếc nuối: “CÔ nương này đây, không nhìn ra đúng không, một nha đầu nho nhã là thế, sao lại nghĩ như thế chứ.”

Nguyễn Phóng nhìn chăm chăm điện thoại, càng nhìn càng quen, sau đó khi chòng với gương mặt nào đó lúc chiều thì giật mình, suýt nữa đã ngã từ ghế xuống.

“Vãi chứ, Đình Tiễn?”

Kết quả bỗng ngoài cửa truyền đến âm thanh réo rắt lại lạnh lùng: “Sao nào, cậu quen hả?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Không Được Truy Đuổi, Để Đàn Ông Làm

Ngày 16 tháng 2 năm 2007, trời nắng.

Mẹ đồng ý để cậu dẫn mình về Thượng Hải, ăn Tết cùng Tô Bách Tòng, nghe nói anh ta mới thất tình, nhưng vẫn âu phục chỉnh tề cười rạng rỡ như cũ, thoạt nhìn không thấy buồn phiền gì, mình cười vỗ vai anh ta an ủi: “Không sao không sao, anh có tiền mà.”

Tô Bách Tòng nhìn mình với vẻ kỳ quái, biểu cảm phiền muộn: “Tiền không phải là vạn năng.”

Tôi còn nói: “Nhưng không có tiền thì chưa chắc đã không vạn năng.”

Tô Bách Tòng liếc mắt, người thả lỏng vùi mình vào ghế sofa, hoàn toàn không muốn để ý tới mình. Mình cứ tưởng anh ta sẽ không nói gì nữa, thì bất chợt một lát sau, anh ta đứng lên tự rót rượu cho mình, rồi xoay người lại, lắc nhẹ ly một cái, nói mình tôi: “Lúc anh nghèo nhất, trên người không có lấy một xu tiền, phải nhặt đầu lọc thuốc lá của người khác ở ngoài cửa khách sạn, vì đó có nhiều quý nhân nhà giàu.” Vừa nói, anh ta vừa giơ điếu thuốc kẹp trong tay lên: “Nhặt một tháng, thì có người bảo anh đi theo hẳn làm việc.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngày nào anh cũng có thể nhặt được thuốc tốt nhất.”

Quánhiên, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có thể có Trạng Nguyên, bỗng mình chợt hiểu ra, tại sao anh ta lại luôn ra vẻ mặt người dạ thú như thế, bề ngoài nhìn anh ta không khác gì người xem tiền như mạng, nhưng thực chất lại cực kỳ khinh thường đồng tiền.

Anh ta nhả khói, nói với mình, “Anh đi theo ông chủ kia, rất biết cách làm ăn, nhiều đạo lý lớn lắm, nhưng câu nói nhiều nhất, là ba cái một sau.”

“Một đường bình an không phải ai cũng có, một chuyện mà thành nhất định là cạm bẫy, một tắc chân thành tắc tắc vàng.”

Mình lĩnh giáo rồi, anh ta không có tiền thì ai có tiền.

—— “Nhật Ký Học Lại của Tiểu Quái Thú”

Chu Tư Việt trở lại chỗ, kéo ghế ngồi xuống, mở laptop, ánh mắt nhìn Nguyên Phóng nằm chồm trên người Tào Văn Tuấn, tay chống trên bàn, chuyển mắt về, nét mặt lạnh lùng, cứ như chỉ là thuận miệng hỏi chút.

Nguyên Phóng bối rối, quyết định nói ra sự thật.

“Hồi nãy ở cổng tao có lại bắt chuyện, có điều nửa chừng lại bỏ đi, cứ tưởng nha đầu này sẽ không kiên nhẫn chờ, ai ngờ tao bắt chuyện với nhóm thứ hai rồi mà cô ấy vẫn còn ở đó đợi tao, đợi hơn một tiếng, mẹ nó đúng là có nghị lực.”

Sống chung một năm, bạn cùng phòng là ai, mọi người đều biết rõ, mọi người cũng rất rõ tính tự kỷ tự luyện của Nguyên Phóng, bình thường có cô gái nào đi ngang qua nhìn bọn họ mấy lần, lập tức Nguyên Phóng sẽ khoác vai anh em nói, “Có triển vọng.”

Nghe được câu này, Tào Văn Tuấn lại ồn ào: “Lão Nguyên, tao cược một thùng nước ngọt, là mày lúc ấy chớm tình đúng không... Có phải cho là cô nương người ta thích mày không?”

Chu Tư Việt đang bật máy tính, động tác mở chương trình khựng lại trong một giây, rồi tiếp tục tỉnh bơ.

Nguyên Phóng không phản bác, gân cổ cãi: “Nếu đổi lại là mày thì mày có nghĩ nhiều không? Không phải tao nghĩ nhiều, mà là cô em này quá biết trêu chọc, mày không biết chứ, lúc tao đang chỉ đường cho hai người khác, cô em Tiểu Đinh lại dựa vào cây vẫy tay “say hi” với tao, vốn chỉ cảm thấy nha đầu này bình thường thôi, ai ngờ lúc cười lên, đúng là làm cho người ta quá...”

“Quá thế nào?”

Cuối cùng Chu Tư Việt cũng ngẩng đầu lên, bình thản hỏi.

“Hiểu lắm, hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm thôi.”

Dứt lời, Nguyên Phóng thức thời chạy biến ra khỏi cửa.

Nửa giờ trước, “hòn vọng phu” Đinh Tiễn bị Tào Văn Tuấn chụp hình gửi vào trong group chat, Chu Tư Việt dẫn cô tới bên ngoài nhà thể dục ở phía tây, bãi tập xanh mướt phủ bóng râm một mảng, hai người đứng trước tấm lưới sắt màu xanh lam.

Đinh Tiễn khó nhọc kéo vali đến trước người, đẩy tay kéo vali xuống, rồi lúc này mới ngẩng đầu nhìn cậu, một năm này cô đều nằm mơ, đủ người này người khác luôn có thể xuất hiện trong giấc mơ của cô, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại chưa bao giờ mơ thấy cậu, vì chuyện này mà cô từng hỏi xin ý kiến của mấy người tư vấn tâm lý, một người trong đó thấy cô là học sinh cấp hai, nghe bảo là muốn tư vấn tình cảm, thế là chỉ hỏi vài câu cho có.

“Đã từng xảy ra cử chỉ thân mật chưa?”

Đinh Tiễn nghĩ đến nụ hôn ngày đó, hơi gật đầu.

“Hành vi tình dục?”

Cô lắc đầu.

Nhà tư vấn ném bút đi, rất nhanh đưa ra kết luận: “Những học sinh như các em tôi đều gặp qua không ít, nhất là con gái, khi thất tình lúc nào cũng muốn sống chết một phen, uống thuốc ngủ tự sát cũng có, em đây còn coi là triệu chứng nhẹ đấy, chỉ là do tuổi tác gây nên thôi. Mấy đứa các em tuổi còn nhỏ ít kiến thức mà còn thích cố chấp, làm chuyện gì cũng toàn suy nghĩ cực đoan, nào biết yêu là gì, chẳng qua là không cam lòng mà thôi.”

Giờ người này đã đứng trước mặt cô, ngược chiều ánh sáng, ánh mắt nhìn cô rất bình thản, không còn là thiếu niên thường xuyên xuyên nhưn mây với cô ở hẻm Yến Tam năm xưa nữa. Giờ đây cậu gầy hơn xưa rất nhiều, đường nét trở nên góc cạnh rõ ràng, nước da vẫn trắng như cũ, tóc ngắn hơn, làm mặt cậu trông gọn gàng hơn.

Đình Tiễn nhớ trước kia, dù không cười nhưng khóe môi cậu vẫn nhếch lên, nên cô luôn có cảm giác cậu rất hay cười, ánh mắt lại ánh lên tia sáng, rất dễ gần.

Bây giờ cậu vẫn điển trai như ngày ấy, nhưng chỉ là vẻ điển trai có phần chán chường.

Cậu không mở lời, cô cũng không biết nên nói gì, bầu không khí đông cứng, bên đây không có nhiều người, ánh nắng chiếu lên lưng cô nóng hổi, mồ hôi thấm ướt cả quần áo.

“Chu Tư Việt.”

Trên đường tới đây Đình Tiễn đã suy nghĩ phải nên mở lời thế nào rất nhiều lần, nhưng bây giờ lại cứng đờ, không biết nên bắt đầu từ đâu. Thậm chí cô còn cho rằng cậu không muốn gặp mình, nhưng ít ra cậu đã tới, trong

lòng cô lại dấy lên chút hi vọng, hai mắt sáng lên, “Gặp được cậu tớ rất vui.”

Cho đến lúc nói ra những lời này, trong thoáng chốc Chu Tư Việt cảm thấy, nha đầu này đã thay đổi rồi.

Trước kia lúc nào cô cũng xoắn xuýt tất tả chạy theo sau cậu không rời, có lúc cậu chỉ tùy tiện nói một câu cũng đủ trêu cô đỏ cả mặt, đến nhìn cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, rất nhát gan, nhưng nếu bức cô đến cùng thì thật sự có thể nhào lên người mình cắn một cái, vừa nhanh vừa kinh sợ.

Ngay lúc cô nói gặp được cậu tớ rất vui, thì đột nhiên Chu Tư Việt cúi đầu cười giễu cợt, trong nháy mắt đấy, dường như Đinh Tiễn đã nhìn thấy thiếu niên của trước kia, nhưng rất nhanh, cậu lại khôi phục nét lạnh lùng.

“Tớ mặc kệ trong một năm qua đã xảy ra chuyện gì, Chu Tư Việt, tớ tới đây là để tìm cậu.”

Hai tay cậu đút trong túi, bình tĩnh nói: “Đinh Tiễn, bây giờ không định hẹn hò yêu đương.”

“Tớ đến tìm cậu không phải để hẹn hò yêu đương.”

Nhanh chóng phui sạch, Đinh Tiễn phát hiện bây giờ mình có nói dối cũng không đỏ mặt, đến một cái chớp mắt cũng không có.

Không có gì mới lạ, nhưng cũng hiểu rõ, hai người xa nhau đã lâu, giờ mới gặp mà muốn yêu đương với người ta, không khiến dọa người ta sợ bỏ chạy mới là kỳ quái, trước khi tới đây, trên đường đi Khổng Sa Dịch có gửi tin nhắn cho cô, châm ngôn tám chữ khuyên bảo: Không được truy đuổi, để đàn ông làm.

“Vậy cậu tìm tôi có chuyện gì?” Cậu khoanh hai tay, chột nhàn tản dựa vào khung lưới.

“Thì để xem xem bạn cùng bàn năm đó, có phải đã bị thanh đao năm tháng lãng trì rồi không.” Cô cố gắng nói thật thoải mái, “Nghe nói cậu mới được huy chương vàng cuộc thi robot, chúc mừng cậu.”

Chu Tư Việt mỉm cười, ánh mắt liếc nhìn nơi xa, hơi híp mắt: “Ai nói tôi nhận được huy chương.”

Đình Tiễn sửng sốt, thối cười.

“Đình Tiễn, tôi không có giải.” Cậu đứng thẳng lưng lên, cây dương liễu sau cậu nhẹ nhàng lay động, gió bỗng nổi lên, thổi qua tóc mái cậu, truyền âm thanh hơi hệt tới: “Thấy rồi đấy, tôi không giỏi như cậu nghĩ.”

Thiếu niên xoay người đi, thật lâu sau Đình Tiễn mới kịp phản ứng, ánh nắng nhức mắt, cô chẳng ngó ngang gì hét to lên với bóng lưng chán chường của cậu.

“Làm gì có ai quá thuận buồm xuôi gió chứ! Huy chương vàng thì nhầm nhò gì, sau này cậu sẽ là người nhận được giải thưởng Turing*!”

(*Giải thưởng Turing là giải thưởng thường niên của Hiệp hội Khoa học Máy tính cho các cá nhân hoặc một tập thể với những đóng góp quan trọng cho cộng đồng khoa học máy tính.)

Buổi tối trở về phòng ký túc xá, Đình Tiễn nhận được điện thoại của Không Sa Địch, cô nàng lăm chuyen hỏi: “Thế nào thế nào? Có phải cậu ấy rất kích động không, hai người bọn cậu có ôm nhau khóc trước cổng Thanh Hoa không?!”

Đình Tiễn mới trồng cây chuối xong, đang ngồi trên giường, “Cậu tưởng là cậu với Tống Tử Kỳ đấy à?”

Khổng Sa Địch nhỏ giọng cắt ngang, còn nói: “Rốt cuộc là như thế nào? Tò mò chết đi được.”

“Cậu ấy nói cậu ấy không định yêu đương vào lúc này.” Đình Tiễn bình tĩnh nói.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng mất mát, “Tại sao lại như vậy chứ?”

“Cậu thấy chó hoang bao giờ chưa?”

Khổng Sa Địch không biết, “Có ý gì?”

“Chính là tình trạng như vậy đấy.”

“Fuck, thật hay giả vậy, tệ hại thế cơ á? Có điều lúc trước tớ có lên mạng xem, thấy có người còn lập luôn một thread trên baidu chửi mắng bố cậu ấy, có thể giải thích được vì sao, cậu đi theo cậu ấy nhiều vào, chuyện đã trôi qua lâu rồi, sẽ tốt thôi.” Khổng Sa Địch an ủi, “Bây giờ cậu ấy cần được an ủi.”

“Cậu ấy rất bài xích tớ.”

“Nói vớ vẩn gì thế, trước kia cậu ấy tốt với cậu thế mà, Tống... Cái tên chết tiệt kia nhiều lần nói với tớ, Chu Tư Việt từng vì cậu mà chửi cậu ấy nhiều lần lắm đấy, chỉ thiếu nước viết bốn chữ ‘tôi thích Đình Tiễn’ lên trán thôi.”

“Cám ơn cậu, Sa Địch.”

Đình Tiễn biết rõ đây là an ủi, nhưng tim vẫn chẳng chịu được mà đập thình thịch.

“Khách khí cái gì, nhưng cậu vạ lần phải nhớ lời tớ, đừng chủ động theo đuổi, phải dựa vào sự hấp dẫn, hấp dẫn biết không hả? Phát huy mẫu tính trên người cậu để thu hút cậu ấy đi, để cậu ấy chủ động theo đuổi cậu.”

“Được rồi, cậu nói tám trăm lần rồi đấy.”

Dù đàn ông có không đuổi kịp, thì sách vẫn phải đọc, có thể nào đi chẳng nữa cũng không thể để người ta xem thường mình được.

Cô ngày ngày ngoài đến thư viện thì về phòng ngủ nhà ăn, cuộc sống một đường thẳng ba điểm tiêu chuẩn, chỉ là không gặp trực diện lại Chu Tư Việt lần nào nữa, chỉ tình cờ có một lần, vừa đặt chân ra đến bên ngoài ký túc xá Thanh Hoa, thì từ đằng xa Đinh Tiễn đã thấy cậu với một nam sinh đi ra khỏi cửa, hoàng hôn buông xuống, vừa tắm xong đầu vẫn chưa khô, bước trong sân trường, không nhìn được nhìn cậu thêm lần nữa.

Chạng vạng tối, toàn bộ sân trường được bao trùm bởi cảnh sắc tươi đẹp, sân trường trong ngày hạ, nắng chiều tà phủ lấy, tựa như đang trong bình trà xanh, mang theo mùi chè ngát hương thơm.

Đinh Tiễn nhìn hai người đứng yên dưới bóng cây, Chu Tư Việt đút tay vào túi, một tay xoa mái tóc còn ướt, tán gẫu với nam sinh đứng đối diện, dường như đang đợi ai đó.

“Tư Việt, lão Tào.”

Hai người đang trò chuyện thì cách đó không xa có người gọi một tiếng, hai người không hẹn mà cùng nhìn sang, Chu Tư Việt không nói gì, trái lại Tào Văn Tuấn hô to: “Mày chạy nhanh hơn hai bước không được hả?”

Lúc này Nguyễn Phóng mới bắt đầu co giò chạy đến, cười cười bá vai Chu Tư Việt, người sau hai tay vẫn đút vào túi, miệng cười nhạt, để mặc cậu ta khoác vai mình.

Dường như nam sinh đối diện có quen biết, cũng cười chào hỏi với bọn họ, “Đi net hả?”

“Đi chung không?” Chu Tư Việt hỏi.

Nam sinh lập tức chạy đi, “Tụi bây đi trước đi, tao về thay bộ khác đã.”

Chợt Đinh Tiên cảm thấy.

Dường như cậu đã thay đổi rồi.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Trên Đất Toàn Đồng Xu

“Trên đất toàn đồng xu, thế nhưng tôi chỉ ngẩng đầu nhìn mỗi trăng sáng.”* —— Lưu Du.

(*Ý của câu này là không biết quý trọng thứ hiện có trước mắt, mà lại theo đuổi thứ viễn vông.)

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Tuần đầu tiên sau ngày khai giảng, không có nhiều tiết lắm, đến thứ sáu đa phần sinh viên đều ra ngoài ăn rồi quay lại tiếp tục lên lớp tự học, hoặc ra ngoài lướt net.

Ở gần đây có một quán net, tất cả bọn con trai đều đang gào thét chơi đánh DOTA, cứ đến cuối tuần là lại rủ rê ba bốn cậu bạn đến quán net cùng đi đánh, nghe nói còn có giải đấu liên minh giữa các đội ở các trường đại học nữa.

Đình Tiễn vốn định cơm nước xong sẽ đến thư viện gặm sách, trước đó vừa nhận sách vở tài liệu, đại số tuyến tính, logic toán học, lập trình, cô phải sớm quyết định.

Nơi chân trời u ám, một rặng mây đỏ lơ lửng trên bầu trời, bóng dáng của ba thiếu niên kia dần biến mất sau màn mây, bất chợt Đình Tiễn dừng bước.

Bạn cùng phòng Từ Sa Sa nghi hoặc quay sang nhìn cô, “Sao thế?”

Đình Tiễn hoàn hồn, liếc nhìn Từ Sa Sa, nói: “Hay là cậu đi ăn trước đi, mình phải ra ngoài một chuyến.”

Từ Sa Sa đến từ một trấn nhỏ ở phía Nam, tính cách có phần hướng nội, lúc nói chuyện đều nhỏ giọng dịu dàng, có nhiều ý tưởng, giữa đôi lông mày cũng toát lên vẻ điển hình của con gái phương Nam, cô ấy nhìn vào mắt Đình Tiễn. không nói gì mà chỉ gật đầu đáp được.

Hai người cùng phòng kia đang giảm cân, chỉ còn lại mỗi Từ Sa Sa một mình đến phòng ăn, Đình Tiễn đứng tại chỗ đợi cô ấy đi khuất, rồi lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài trường.

Thứ sáu quán net rất đông người, lúc Đình Tiễn vào thì đang ở ‘giờ cao điểm’, đa số toàn là con trai hét hò âm ỉ, phá thẳng vào mặt là mùi mồ hôi khó ngửi, bên tai toàn tiếng click chuột gõ phím đua nhau vang lên, còn cả mấy tiếng mắng chửi. Ba người Nguyên Phóng cũng không tới sớm, chỉ còn lại ba chỗ ngồi ở ngay sát cửa.

“Janna, Janna* lên đi, mẹ nó, bố treo máy rồi, mày nấp ở đó làm gì hả! Đm.”

(*Janna là chúa tuyệt, một vị tướng mạnh nhất trong DOTA.)

“Bà nó chứ, lão Nguyên mày đừng có cản trở nữa, bị người ta dẫn trước rồi kìa, mau ra tiếp sức đi, không thể cứ để Tư Việt solo được!!!!”

Vừa hét xong, nhân vật của Nguyên Phóng bỗng tối đi, nằm sấp xuống đất, cậu ta ném chuột đi, ảo não xoa mặt: “Em sai rồi anh ơi, anh lợi hại quá.”

Người ngồi giữa chẳng hề nói một câu nào, im lặng thành thạo điều khiển con chuột, ngón tay gõ lạch cạch lên bàn phím, mắt nhìn thẳng vào màn hình máy tính. Nguyên Phóng chết chưa được lâu thì Tào Văn Tuấn cũng anh dũng hy sinh, chỉ còn lại mỗi Chu Tư Việt và một đồng bạn khác

đang chém giết từng giây từng phút, hai người vừa chờ sống lại vừa căng thẳng dán mắt vào máy tính Chu Tư Việt.

“Giao chiến rồi giao chiến rồi, mẹ kiếp.”

“Lên thẳng luôn đi.”

Bên tai rất om sòm, nhưng Chu Tư Việt đeo headphone nên không quan tâm, chỉ nhíu mày không nói câu nào, tay điều khiển dứt khoát.

Cho tới một giây trước khi Nguyên Phóng sống lại, bỗng trên màn hình xuất hiện một con chữ, tiếp đó dần dà phóng lớn, thẳng rồi, Nguyên Phóng hoàn toàn bá phục, dựng ngón cái với Chu Tư Việt: “Mày trâu bò thật đấy, lại một ván solo nữa rồi.”

Chu Tư Việt quay lưng về phía cô nên Đinh Tiễn không thấy rõ vẻ mặt của cậu, chỉ thấy cậu thả lỏng dựa ra sau ghế, nếu là lúc trước, nhất định cậu sẽ cười nhạo ra mặt nói với Nguyên Phóng: “Đúng vậy.”

Còn bây giờ, có lẽ cũng chỉ cười lạnh, không hứng thú với gì cả.

Tào Văn Tuấn đeo headphone vào: “Lại nào.”

Chu Tư Việt liền đổ người về phía trước, ngón tay dài điều chỉnh vị trí micro, đội headphone vào lại lần nữa, tay gõ lên bàn phím, đợi hình ảnh chuyển sang giao diện matchmaking*, sau đó cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm rồi đợi trò chơi bắt đầu.

(* Chế độ Matchmaking rating trong DOTA được xây dựng với mục đích tạo ra những trận đấu cân bằng và có trình độ tương đương giữa cả hai đội.)

Bỗng Nguyên Phóng đứng lên, “Đợi tí, tao đi mua nước.”

Đinh Tiễn giật mình, vội chạy ra khỏi cửa đi xuống dưới lầu.

Nguyên Phóng ra ngoài quây mua nước, bất chợt đuôi mắt liếc thấy một bóng lưng quen thuộc, thế là ngờ vực nhìn ra ngoài cửa thêm mấy lần, nhưng ở cửa đã không có bóng dáng một ai, chỉ còn lại rèm cửa trong suốt màu vàng lay động.

Quay về chỗ, Nguyên Phóng vừa nhét tiền vào túi, vừa nói với hai người họ: “Hình như tao vừa thấy một người.”

Tào Văn Tuấn nói: “Ai vậy?”

Nguyên Phóng đeo headphone vào, nói: “Thì là em Tiểu Đình đấy đấy.”

Chu Tư Việt quay đầu lại theo bản năng, quét mắt một vòng như không thấy ai, bình tĩnh quay lại.

Tào Văn Tuấn nghếch mặt ra, rớt cuộc cũng nhớ ra em Tiểu Đình là ai, bèn cười với Nguyên Phóng: “Không phải chứ Nguyên Phóng, mà thật sự có ý với người ta đấy à? Thế nên mới thấy ảo giác hả?”

Nguyên Phóng cũng cảm thấy nghi ngờ, không đến nỗi có ảo giác chứ, chẳng lẽ mình thích tiểu nha đầu kia thật à? Rồi lại nghiêng đầu nhìn Chu Tư Việt ngồi cạnh, phiền muộn thở dài.

Cho đến tận mười một giờ tối, mấy người bọn họ đã rệu rã tinh thần, Nguyên Phóng không nhịn nổi nữa chạy thẳng đến nhà vệ sinh, mới vừa xách quần đi ra thì bị một tiếng “anh Nguyên Phóng” đây êm ái dọa sợ suýt nữa tè ra quần. Ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy một cô gái đứng dựa vào tường, nở nụ cười ngọt ngào duyên dáng với mình, cậu ta lại phải đưa tay vỗ ngực lấy lại bình tĩnh: “Dọa chết tôi, em Tiểu Đình này, em ở đây làm gì?”

“Em đến chép ít tài liệu.”

Lúc này mũi Nguyễn Phóng lại đột nhiên mất linh, “Trong trường có phòng máy đấy, em không đến đó mà chạy ra quán net chép làm gì.”

Đình Tiễn cười không đáp, “Mấy anh vẫn chưa đi à?”

Nguyễn Phóng cúi đầu rửa tay, cũng không ngẩng đầu: “Hỏi anh hay hỏi người đó?”

Đình Tiễn chợt nhớ lúc trước Từ Sa Sa có nhắc đến một đàn anh năm hai, thế là từ từ thôi cười, mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Nguyễn Phóng, chậm rãi bước từng bước một ép lại gần cậu ta.

Cô đột nhiên lại gần như thế đã dọa sợ Nguyễn Phóng, tóc gáy sau lưng dựng đứng cả lên, bất giác lùi về sau một bước, cho đến khi hai tay bị ép chống lên thành lavabo, mới lắp ba lắp bắp nói: “Em... Đừng có kích động, cũng chỉ có mấy người bọn anh biết chuyện này thôi, chủ yếu là Tư Việt, mọi người đều tò mò, nếu không, cũng không có ai lan truyền...”

Đình Tiễn đứng yên cách xa cậu ta hai bước, ánh mắt ngập nước nhìn cậu ta, mềm giọng nói: “Anh Nguyễn Phóng à, em có chuyện này muốn nhờ anh.”

Âm thanh ấy dịu dàng đến thế, Nguyễn Phóng nghe mà sau lưng mềm ra, nhắm hai mắt: “Nói thử nghe nào.”

Đình Tiễn cười hiền, sau đó bắt đầu nghiêm túc thêu dệt câu chuyện tình yêu từ nhỏ hai thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên rồi vì hiểu lầm mà chia tay, cảm động thê lương biết bao, khiến Nguyễn Phóng sửng sốt, đầu toàn câu hỏi, nhưng khi liên tưởng đến biểu hiện trước đó của Chu Tư Việt, lại cảm thấy hình như đúng là có chuyện như thế.

“Hèn gì cậu ta lạnh lùng với con gái như thế, thì ra là bị thương vì tình, lúc nào cũng buồn bực không vui, thế mà bọn con gái lúc nào cũng thích dáng vẻ đó của cậu ta.”

Nguyên Phóng cảm thấy cuối cùng nghi ngờ của mình về Chu Tư Việt trong suốt một năm qua đã rõ ràng, dường như biết được bí mật động trời gì đấy, suy nghĩ tưởng động tình vợ vẫn với Đinh Tiễn lúc trước đã hoàn toàn mất sạch, chỉ còn lại tò mò: “Vậy em định làm thế nào?”

Đinh Tiễn thuận miệng nói: “Dĩ nhiên là tha thứ cho anh ấy rồi.”

Nguyên Phóng cảm động tới mức suýt thì khóc: “Nói mà làm anh đây cũng muốn yêu đương quá, được rồi, anh biết rồi, sau này em có gì cần anh giúp đỡ thì cứ nói, có cần anh cho em số của cậu ta không, có chuyện gì em cứ gửi tin nhắn cho cậu ta là được.”

Đinh Tiễn lắc đầu, việc này không nằm trong kế hoạch của cô, cô sẽ để Chu Tư Việt chủ động tới lấy số của cô.

“Anh cho em số của anh đi.”

Nguyên Phóng sáng khoái đáp, đọc một chuỗi số ra, Đinh Tiễn nhắm mắt nhớ một lần trong đầu, đưa túi McDonald’s trên tay cho cậu ta, “Buổi tối đừng chơi khuya quá, cái này cho các anh chia nhau ăn đấy, đồ cay là cho anh với anh Tào, còn anh ấy không ăn cay.”

Đinh Tiễn hết như một bà mẹ, dặn dò đôi câu phải về phòng sớm rồi ngàn vạn lần không được nói chuyện này cho ai biết, bao gồm cả Chu Tư Việt, Nguyên Phóng ngờ nghếch gật đầu như già tởm, lúc ấy mới yên lòng đi ra từ cửa sau.

Nguyên Phóng xách túi McDonald’s về, qua cửa sổ nhìn bóng lưng gầy nhỏ của tiểu cô nương dần biến mất trong đêm, im lặng thở dài: “Nếu mình có ai một lòng với mình như thế thì cần gì cày ngày cày đêm ở quán net nữa!”

Lúc về lại chỗ, Nguyên Phóng đặt đồ lên bán, Chu Tư Việt nhìn một cái, ánh mắt lại lần nữa quay về trò chơi, Tào Văn Tuấn lại lơ đãng nói:

“Mày còn đến cả McDonald’s à.”

Giờ đây trong lòng Nguyễn Phóng vừa hâm mộ lại ghen tị, tức giận nói: “Hai đứa mày đói thì tự lấy ăn đi, đừng khách khí, Tư Việt, mày cầm đi.”

Chu Tư Việt còn chẳng thèm lật mí mắt: “Cám ơn, không đói bụng.”

“Không được, mày nhất định phải ăn, tao còn cố tình gọi phần không cay cho mày đấy.”

“...”

Lúc này Chu Tư Việt mới nghi ngờ nhìn sang Nguyễn Phóng, thật ra giữa con trai với nhau sẽ không để ý đến chi tiết này, ai ăn cay ai không ăn cay, hơn nữa bình thường lúc đi ăn cùng đám lão Tào cũng không đặc biệt nhấn mạnh là mình không ăn cay, bản thân gọi ra không ăn là được.

Đúng lúc vừa xong ván nữa, Tào Văn Tuấn bèn đưa tay cầm căn một miếng, nín cười nói: “Sao tao có cảm giác... Nguyễn Phóng, mày muốn cong à.”

Vừa dứt lời, khóe miệng Chu Tư Việt giật giật, ném headphone xuống đứng dậy, ngồi cả một đêm, cổ đã mỏi nhừ, cậu vung tay rời rời đi.

“Mày đi hả?”

Nguyễn Phóng gọi với ở sau lưng.

“Vệ sinh.”

Cả đêm không nói mấy câu nên có phần giọng trầm khàn.

Đình Tiễn nhận được tin nhắn của Nguyễn Phóng khi vừa tắm xong đi ra, Đình Tiễn đặt trên bàn rung hai cái.

Có một tin nhắn chưa đọc.

“Em Tiểu Đình, bọn anh về phòng rồi.”

“Cám ơn anh Nguyễn.”

Vừa đặt Đình Tiễn xuống thì lại có thêm tin nhắn nữa.

“Đúng rồi em Tiểu Đình, anh nhiều chuyện hỏi một câu, rốt cuộc em và Chu Tư Việt vì hiểu lầm gì mà chia tay thế?”

Đình Tiễn nhìn điện thoại chăm chăm, khẽ mím môi, ánh trắng ngoài cửa sổ xuyên vào chiếu lên đỉnh đầu cô, ánh trắng trong suốt, tóc vẫn còn ướt đang nhỏ nước xuống, cô không chớp mắt, nhanh chóng bấm điện thoại trả lời.

Bấm lạch cạch cả một đoạn dài, kết quả Nguyễn Phóng lại gửi thêm tin nữa, “Thôi vậy, em không nói cũng không sao, em ngủ sớm đi, haiz.”

Đình Tiễn bèn xóa hết chữ đi, trả lời ——

“Anh Nguyễn Phóng, cám ơn anh.”

“Anh cảm thấy có lẽ Tư Việt chưa quên em đâu, thật ra lúc trước cậu ta toàn ở bên ngoài với một người bạn thân, suốt thời gian dài không về phòng, nhưng sau khi em đến, cậu ta đã dọn về lại rồi.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Tô Bách Tông (1)

“Ở bên ngoài? Với ai?”

Nguyên Phóng trả lời rất nhanh, “Cụ thể là ai thì không biết, chỉ là biết cậu ấy thuê phòng ở tầng hầm, bình thường ngoài theo thầy Diệp đến phòng thí nghiệm, thì thời gian còn lại đều ở đó.”

Đinh Tiễn vẫn nhớ giáo sư Diệp, ông ngoài năm mươi tuổi, đầu tóc được chải cẩn thận, mặc chiếc áo vest caro tối màu kiểu cổ xưa đơn giản, có chút lâu đời, lúc cười lên mặt mũi thật hiền hậu, hốc mắt sâu, đường chân chim rõ dấu. Vào năm kết thúc kỳ thi đại học ấy, vừa mới có điểm, Chu Tư Việt đã dẫn cô đi gặp giáo sư Diệp một lần.

Ngày đó lúc ăn cơm, cô luôn có cảm giác bản thân mình giống như một cô vợ nhỏ, núp sau lưng cậu, còn căng thẳng hơn so với việc gặp bố mẹ Chu Tư Việt, nhưng may mà, giáo sư là một người thân thiện, hai mắt híp lại, vui tươi hơn hờ nhìn cô, tùy tiện hỏi mấy câu, cô cúi đầu khôn khéo trả lời, trong suốt bữa ăn vẫn không quên liếc nhìn Chu Tư Việt, muốn quan sát biểu hiện của mình từ trên nét mặt của cậu.

Nhưng suốt bữa cơm chàng trai ấy không có bất cứ biểu cảm gì, cúi đầu nghiêm túc lột tôm, cậu rất thích ăn tôm, bao gồm cả lần đầu tiên gặp mặt ở nhà họ Chu, suốt cả buổi cậu cũng chỉ cúi đầu ăn tôm, rất thờ ơ với mọi việc xung quanh. Đinh Tiễn im lặng nghĩ, một ngày nào đó việc bản thân biến mất và việc không có tôm ăn, chuyện nào sẽ khiến cậu đau lòng hơn? Chắc là về sau rồi.

Đình Tiễn vừa nhận tin trả lời, thì Nguyễn Phóng lại gửi một tin đến: “Từ năm nhất đại học cậu ấy đã rất trầm rồi, vốn cứ tưởng tính cách cậu ấy như vậy, nhưng giờ nghe em nói, trước kia cậu ấy không phải thế đúng không?”

“Không phải, trước kia cậu ấy rất cởi mở, như ánh nắng mặt trời.”

Nguyễn Phóng đặt điện thoại di động xuống, liếc nhìn chàng trai giờ phút này đang ngồi trước máy tính gõ chương trình, không mở đèn, màn hình phát ra ánh sáng yếu ớt hắt lên mặt cậu, càng khiến nét mặt cậu thêm lạnh lùng, quả thật không thể tưởng tượng ra nổi hình ảnh Chu Tư Việt rạng rỡ như ánh mặt trời, cảm thấy dường như trời sinh cậu đã như vậy rồi, Nguyễn Phóng lắc đầu.

“Được rồi, không tám chuyện với em nữa, em Tiểu Đình, em cố lên, hy vọng trong những năm còn sống, em có thể cho anh thấy một lão đại cởi mở rục rở.”

Đình Tiễn nằm vật xuống giường, cầm điện thoại lên: “Anh Nguyễn à, trọng trách thì nặng mà đường đi thì xa lắm đấy.”

“Cố gắng lên nha. ^_^”

Nguyễn Phóng trả lời lại.

Nửa tháng sau, các câu lạc bộ chiêu mộ thành viên.

Từ Sa Sa tay cầm tờ giấy tuyên truyền đang do dự, “Các cậu xem, mình nên tham gia câu lạc bộ ngôn ngữ ký hiệu hay là câu lạc bộ Aerobics?”

Ban Gia Du đang học từ vựng ngẩng đầu lên nhìn rồi nói, “Aerobics đi, đáng người cậu nhỏ, hợp với cái này.”

Ban Gia Du là cô gái Thượng Hải, rất có chính kiến, không giống với Từ Sa Sa không quả quyết, mà trọng điểm là còn có vóc dáng đẹp, nhưng người quá lạnh nhạt, nam sinh chỉ dám nhìn từ xa chứ không dám nói chuyện với cô, là một mỹ nhân lạnh lùng đầy kiêu ngạo.

Trong lòng Từ Sa Sa cũng muốn tham gia Aerobics, “Nhưng mà mấy đàn anh trong câu lạc bộ ngôn ngữ ký hiệu... lại khá là... đẹp trai.”

Nói xong còn liếc nhìn Đinh Tiễn.

Đúng lúc này, Lâu Phượng đẩy cửa đi vào, trên tay xách một túi quà vặt vừa mua dưới lầu, bề ngang thì gấp đôi Đinh Tiễn mà vẫn không quên ăn, ngày ngày la hét đòi giảm cân nhưng chưa bao giờ thấy hành động, Ban Gia Du thường nói, nếu Lâu Phượng có thể giảm cân thành công, thì trên đầu giáo sư Vương cũng có thể mọc tóc.

Giáo sư Vương là giáo sư dạy môn lập trình của các cô, Ban Gia Du thường nói, trên đầu giáo sư Vương như đội một vòng thép, rất khớp với hình tượng Sa Tăng trên TV.

Bốn cô gái, đến từ trời nam đất bắc, tính cách khác nhau, nhưng lại rất hợp nhau.

Từ Sa Sa chọn câu lạc bộ ngôn ngữ ký hiệu, Đinh Tiễn đi cùng cô ấy đến nộp tờ đăng ký, đang lúc nhàm chán dựa vào tường đứng chờ, thì chợt nghe thấy người gọi.

“Chu Tư Việt.”

Cô theo bản năng nhìn qua, cuối góc tối ở hành lang của trung tâm hoạt động, một bóng người cao lớn bị bóng râm bao trùm, ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ xuyên qua chiếu lên người cậu, hai tay cậu đút vào túi, đầu hơi cúi, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, chỉ có con chim ưng màu xanh biển

trên áo T-shirt của cậu là có thể thấy rõ, cao ngạo lại tràn đầy năng lượng, ở trong bóng tối phát ra ánh sáng.

“Cái gì?”

Không có nhiều người ở trung tâm hoạt động, giọng cậu réo rắt không một chút thiên vị, truyền vào tai Đinh Tiễn.

Một nữ sinh tóc ngắn thò đầu ra từ trong phòng hoạt động, cười khanh khách nói với cậu: “Cảm ơn cậu vì chương trình lần trước nhé, lần sau có thời gian rảnh tớ mời cậu một bữa cơm.” Nói được phân nửa, không biết ai ở bên trong mà bỗng nhiên thốt lên một câu, “Được rồi, cậu mời thì tớ cũng mời.”

Nữ sinh kia bất mãn, quay đầu nói với người bên trong: “Chúng ta tách nhau ra được không, tớ không muốn đi chung với cậu.”

“Nhưng tớ mới là chủ nhiệm câu lạc bộ cơ mà. Cậu lại ở đây nôn nóng ân cần gì chứ?”

Nữ sinh quay lại đánh người, Chu Tư Việt đứng ở cửa một lúc, rồi cất giọng nói với bên trong, “Đi.”

Nữ sinh lại lao ra, “A, đi liền đi.” rồi nhìn tấm lưng ấy hai giây, mới nói đôi câu lại xoay người đi vào.

Đinh Tiễn cúi đầu thôi nhìn, trong bóng tối, tiếng bước chân tới gần.

Trên hành lang dài gió thổi hây hây, chỉ có hai người bọn họ, một người tay chân luống cuống dựa sát tường, một người đút tay vào túi chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, thời gian bỗng như chậm lại, ánh sáng từ từ hắt vào qua khung cửa.

Đinh Tiễn không gọi cậu lại.

Chu Tư Việt cũng không quay đầu, cứ thế đi ngang qua cô, xoay người xuống cầu thang.

Đình Tiễn quay đầu nhìn bảng tên ở căn phòng cuối trung tâm hoạt động.

— Câu lạc bộ hoạt hình máy tính.

...

Ngày cuối cùng của kỳ tuyển thành viên.

Đình Tiễn cầm tờ giấy ghi danh đến trước câu lạc bộ hoạt hình máy tính, người nhận là nữ sinh tóc ngắn ngày đó, long mày lá liễu rất nhỏ, còn nhỏ hơn của Đình Tiễn, người thì gầy nhưng ngực lại lớn hơn, dùng lời Lâu Phượng nói thì đây chính là loli.

Đình Tiễn nhìn ngực cô ấy, rồi lại nhìn ngực mình, chí ít cũng đạt chuẩn cup của năm nhất nhỉ?

Đàn chị loli nhận tờ đăng ký của cô, nhẹ nhàng gõ bút, chậm rãi cúi đầu xem tờ đăng ký, rồi bắt chợt hai mắt sáng lên:

“Biết vẽ hả?”

Đình Tiễn gật đầu, “Biết một chút.”

Loli sáng khoái vỗ bàn, “Được, thứ hai này mở cuộc họp toàn câu lạc bộ, đừng có tới trễ nhé.”

“Hả.” Đình Tiễn sửng sốt, “Chỉ vậy thôi sao?”

Đàn chị loli: “Chỉ vậy thôi.”

“...”

Đàn chị loli tên là Hình Lộ Phi, là phó chủ nhiệm câu lạc bộ hoạt hình máy tính, học năm hai khoa máy tính.

Buổi tối, Đinh Tiến ở phòng ngủ xem các tài liệu liên quan về câu lạc bộ hoạt hình máy tính, bị Lâu Phượng đang ngồi ăn dưa hấu nhìn thấy, khó nén nổi lăm chuyện mà hỏi: “Đinh Tiến cậu gia nhập câu lạc bộ hoạt hình máy tính rồi à?”

Đinh Tiến hoàn hồn, gật đầu một cái: “Ừ.”

Lâu Phượng nhét miếng khoai tây chiên vào trong miệng, “Nghe nói Hình Lộ Phi từng tham gia Super Girl*, là cái người ở show tài năng của đài Hồ Nam ấy.”

(*Super Girl là cuộc thi ca hát dành riêng cho nữ ở Trung Quốc.)

A?

Đinh Tiến không quá chú ý đến những thứ này, cũng không ý thức chương trình tài năng hot nhất là thế nào.

Lâu Phượng dứt khoát kéo ghế lại, ngồi xuống cái phịch, bả liên thanh, “Là cái người vô cùng hot của đài Hồ Nam đó đó, nhưng mà đã bị loại rồi, bởi vì Hình Lộ Phi hát rất khó nghe, chẳng qua trong trường có một đám fans nam nào tàn, ngày ngày vote giúp chị ta thôi.”

“Bây giờ vẫn còn hứng thú với cái đó hả?”

“Mình cũng giống chị ta, mình cũng đi tham gia Super Girl.”

Nhưng theo Đinh Tiến quan sát được, mặc dù Hình Lộ Phi giao lưu chơi bời với đám con trai, nhưng hình như không có bạn là nữ, cũng giống như trong câu lạc bộ, không có ai thèm nghe Hình Lộ Phi nói chuyện, phần

lớn thành viên trong câu lạc bộ đều khịt mũi khinh thường với báo cáo của cô ấy, họ cũng không ai nghe.

Chỉ có khi có mặt chủ nhiệm Kê Hàng, bầu không khí mới hòa hoãn được đôi phần.

Kê Hàng là người bản xứ, cũng học năm thứ hai khoa máy tính, đeo mắt kính, người văn nhã, nói chuyện ấm áp, luôn ôn hòa, tao nhã phải phép với mọi người.

Mới vào câu lạc bộ chưa đến ngày thì có người đã xảy ra mâu thuẫn với Hình Lộ Phi, ân oán này mà nhắc đến thì cũng đã lâu, hai người đều là thành viên cũ, đã sớm tích lũy nhiều mâu thuẫn với nhau, ngay tại lúc này chợt bộc phát, nhân tiện còn kéo theo Đinh Tiễn.

Bởi vì Đinh Tiễn không cần khảo sát mà trực tiếp được Hình Lộ Phi phê duyệt, vì vậy là, những người không ưa Hình Lộ Phi lại đổ hết trọng tâm mâu thuẫn lên đầu Đinh Tiễn, tính cách Hình Lộ Phi thẳng thắn, trái lại không hề sợ, “Tôi là phó chủ nhiệm tôi có quyền quyết định, trước đây Kê Hàng có nói rồi, cậu không thích tôi cũng chẳng làm gì được đâu, có bản lĩnh thì rời khỏi câu lạc bộ đi.”

Sau hai ba đợt đã khiến người ta vừa nói vừa khóc, tuyên bố rời khỏi câu lạc bộ.

Quả thật hai ngày sau đó đã rời câu lạc bộ, còn kéo theo một đám người kỳ cựu rời khỏi.

Mấy ngày nay Kê Hàng xin nghỉ về nhà, đợi đến lúc quay lại, câu lạc bộ hoạt hình máy tính vốn có mười mấy người nay chỉ còn lại năm người, trừ đi hai nam sinh với Hình Lộ phi, thì chỉ còn lại thành viên mới như Đinh Tiễn.

“Tớ đi mới có mấy ngày, cậu đã đổi máu cho tớ đấy hả?”

Kỳ lạ là Kê Hàng không tức giận, mà chỉ buồn cười nhìn Hình Lộ Phi.

Đình Tiễn nhớ đến trước kia, bất kể cô làm ra chuyện gì, Chu Tư Việt cũng chỉ cười bất đắc dĩ, cũng giống giờ phút này vậy. Về sau khi nói chuyện với Kê Hàng, cô mới hay là mình đã nghĩ nhiều, quan hệ giữa Kê Hàng và Hình Lộ Phi trong sáng, chỉ là do hai người hợp tác nhiều năm, ăn ý mười phần, tình cảm vô cùng thuần khiết.

“Thật sự là tình cảm trong sáng?”

Khi ấy Kê Hàng nhìn cô rất lâu, nghiêm túc gật đầu: “Thật sự.”

Cuộc sống năm nhất đại học dần ổn định lại sau lần trắc trở đó, ngoại trừ làm tổ ở thư viện thì Đình Tiễn đều hoạt động ở câu lạc bộ, thời gian còn lại không phải ăn ngủ nghỉ thì cũng là nghỉ ngủ ăn.

Cô bình tĩnh lại, đem quan hệ có cắt cũng không đứt mà lại thêm loạn giữa mình với Chu Tư Việt ra chải chuốt một lần, xem có đúng như lời Kê Hàng nói hay không.

Giữa nam với nữ, có thể tồn tại tình cảm trong sáng?

Trước ngày lễ Quốc Khánh một ngày, Đình Tiễn mới đi ra khỏi câu lạc bộ hoạt hình máy tính, thì nhận được điện thoại của Tô Bách Tòng.

Cô bịch bịch chạy đến cổng trường.

Tô Bách Tòng mặc âu phục, đứng dựa vào chiếc Porche màu đen, đang nói chuyện điện thoại.

Đình Tiễn chạy đến, anh ta cúp máy rồi nhìn cô cười: “À, đẹp hơn nhiều rồi đấy.”

Đối với phụ nữ, anh ta không hề keo kiệt lời khen ngợi, dù trước mặt là người có nếp nhăn, anh ta cũng có thể mặt không đổi sắc khen da đối

phương còn đàn hồi hơn cả trứng gà vừa bóc vỏ, đây là kinh nghiệm được tôi luyện qua bao nhiêu năm đối nhân xử thế trên thương trường, không để lộ chút sơ hở nào.

Đinh Tiến ngẩng đầu nhìn anh ta, “Sao anh lại đến đây?.”

Tô Bách Tòng luôn duy trì nụ cười hào hoa phong nhã của mình: “Muốn đến thăm đại học hàng đầu trong nước, sao nào, có được hôn hạnh đón tiếp không?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Tô Bách Tòng (2)

Với hiểu biết về anh ta trong một năm qua, Đinh Tiễn không hề tin rằng, Tô Bách Tòng lại đột nhiên chạy từ Thượng Hải đến Bắc Kinh chỉ để đi tham quan Thanh Hoa một cách khó hiểu như thế.

Tô Bách Tòng hơn cô mười tuổi, trong một năm qua, hay nói là trong gần hai mươi năm qua, Tô Bách Tòng là người nhìn rõ thế sự nhất mà cô từng gặp, hơn nữa lại còn chỉ dạy rất thú vị. Lúc học lại cũng từng xảy ra mâu thuẫn với người khác, nhưng do tính cô ẩn nhẫn, không thích tranh chấp, nhẫn nhịn nhiều rồi cuối cùng cảm thấy oan ức, không có cách nào kể lể, thế là Tô Bách Tòng biến thành thùng rác của cô, lần nào anh ta cũng rất kiên nhẫn, hướng dẫn cô làm lấy ra được chính xác tin tức trọng tâm từ những lời khó nghe của người khác, rồi chuyển hóa thành thông tin hữu hiệu, có lỗi thì phải sửa, không có lỗi cũng cần cố gắng thêm.

Con người khi đang tức giận sẽ có thái độ công kích với tất cả mọi người, nhưng hiếm thấy ở đây là, khi anh ta nói chuyện, Đinh Tiễn lại nghe lọt, nhưng cũng có lúc tâm tình anh ta không được tốt, khi đàm phán thất bại, lần đó Đinh Tiễn gọi điện cho anh ta, Tô Bách Tòng vừa mệt nhọc quay về từ New York, không ký được hợp đồng, tâm trạng rất tệ, cả người toàn mùi rượu, nói cũng nặng lời: “Nói thì nói bảy phần, nghe thì nghe ba phần, đến đạo lý này mà em còn không hiểu hả?”

Hiếm khi thấy giọng điệu mất kiên nhẫn như thế, Đinh Tiễn sững sờ, song lại nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, ờ một tiếng rồi cúp máy.

Đợi hôm sau Tô Bách Tông tỉnh rượu, ngồi trên giường mù mờ nhìn nhật ký cuộc gọi, từ từ nhớ lại giọng điệu tối qua của mình, phiền muộn day day huyết thái dương, trong ngày hôm đó lập tức từ Thượng Hải bay đến Bắc Kinh, cố ý dẫn tiểu cô nương ra ngoài ăn bữa cơm, xin lỗi người ta.

Kỳ thực Đinh Tiễn rất hiểu, là ai cũng sẽ có lúc tâm tình không tốt, bèn gật đầu nói không sao, em hiểu. Hoàn toàn coi anh ta là trưởng bối đáng tin cậy.

Trước ngày Thanh Hoa khai giảng một ngày, Tô Bách Tông lại gọi điện từ Thượng Hải đến, nói với cô phải hưởng thụ cuộc sống đại học vui vẻ vào, đừng lãng phí quan hệ giao thiệp này.

Đinh Tiễn đùa lại anh ta, đến đâu cũng chỉ biết có tiền, mở rộng quan hệ.

Tô Bách Tông cười nhạt một tiếng, được rồi, giờ đang trong thời kỳ phản nghịch nên anh có thể hiểu, đợi đến khi em tốt nghiệp sẽ biết lời anh nói quan trọng đến đâu.

Đinh Tiễn cười cười không tỏ ý, nhưng không thể phủ nhận là anh ta rất biết kinh doanh, trong thời gian một năm qua, Diệp Thường Thanh nói anh ta lại đổi hai chiếc xe một căn nhà, thế nhưng lại không có bạn gái, trước khi cúp máy cô còn thành khẩn khuyên anh ta, chuyện của em không cần ngài quan tâm, ngài vẫn nên tự tìm bạn gái trước đi đã.

Tô Bách Tông cười mắng: Anh đây nghe không quen kiểu nói chuyện của người Bắc Kinh các em, đừng có ngài này ngài nọ, cũng đừng gọi anh như thế hệ ông nội em nữa, anh đây chỉ mới hai mươi chín, chỉ lớn hơn em mười tuổi.

Đinh Tiễn khăng khăng, không được, đây là tôn kính.

Bỗng đầu dây im lặng một hồi, rồi đột nhiên Tô Bách Tòng nói: Tiễn Tiễn, anh cho phép em khỏi tôn kính anh.

Một người đàn ông bắt đầu dung túng một phụ nữ là có ý gì? Giống như Chu Tư Việt, hồi cấp ba chiều cô vô điều kiện để mặc cô tùy hứng tự do, tranh cãi vô lý, chẳng lẽ đây là khả năng đặc biệt của đàn ông?

Dĩ nhiên, hồi đó Chu Tư Việt còn chưa đủ để xưng là đàn ông.

Nhưng cậu trưởng thành hơn bạn cùng lứa rất nhiều.

Đình Tiễn vội cúp máy, một thời gian dài sau đó không liên lạc với anh ta nữa.

...

Mục tiêu như Tô Bách Tòng quá nổi bật, dáng người cao ráo, âu phục giày da, đi trong sân trường chính là tinh anh của tinh anh thành công, thu hút rất nhiều ánh mắt, Đình Tiễn sợ gặp người quen nên chỉ toàn đi theo sau anh ta cúi đầu bước đi, muốn nhanh chóng đi tham quan xong để còn dẫn anh ta đi.

Kết quả Tô tiên sinh không chỉ từ tốn đi dạo, mà còn nhắc đến bài tản văn “Trăng Sáng Đầm Sen” mà năm xưa Chu Tự Thanh đã viết ở trong vườn Thanh Hoa.

Đình Tiễn thấp giọng hỏi: “Có đúng anh tốt nghiệp tiểu học không thế?”

Cô nhớ anh ta từng bảo mình sinh ra ở một xã nghèo phía Nam, vì không có tiền đi học nên từ cấp một đã phải thôi học giúp nhà làm việc, mười sáu tuổi bắt đầu đi làm ở bên ngoài, từ lúc đó mới bắt đầu leo lên đến ngày hôm nay. Nhưng trước lời nói và việc làm của anh ta, Đình Tiễn luôn duy trì thái độ nửa tin nửa ngờ.

Tô Bách Tòng nhìn cô: “Anh không giống à.”

Đình Tiễn cúi đầu: “Không giống.”

Nắng rắng chiều phẩy nơi không trung thành đuôi phượng hoạn lửa, cả một vùng trời nhuộm trong biển đỏ, nơi lùm cây ánh lên sắc vàng chói mắt.

Đi được chừng nửa đường.

Tô Bách Tòng bị người ta gọi với lại, Đình Tiễn quay đầu, thì ra là Hình Lộ Phi.

Hình Lộ Phi cũng ngạc nhiên nhìn Đình Tiễn, rồi lại nhanh chóng nhìn về Tô Bách Tòng, “Chào Tô tiên sinh, không ngờ là anh thật!”

Tô Bách Tòng nhìn Đình Tiễn, sau đó mím cười lễ độ đáp Hình Lộ Phi: “Chào cô.”

Năm ngoái khi Hình Lộ Phi tham gia Super Girl, cô từng gặp Tô Bách Tòng ở sau cánh gà, lúc ấy Tô Bách Tòng cùng mấy nhà tài trợ vừa họp xong đi ra, đàn ông trẻ tuổi lại anh tuấn galant đã lập tức khiến tất cả các cô gái đều chú ý.

Sau đó nhà tài trợ mời tất cả thí sinh lọt vào vòng trong cùng đi ăn, trên bàn tiệc, Hình Lộ Phi kính Tô Bách Tòng mấy ly, cô nàng gan lớn cũng rất dám uống, mới hai mươi tuổi nhưng không hề hốt hoảng, thậm chí còn giúp Tô Bách Tòng cầm mấy ly, cũng coi như để lại ấn tượng.

Đình Tiễn đi lên chào hỏi trường: “Chào chị Hình.”

Hình Lộ Phi gật đầu rồi quay sang Tô Bách Tòng: “Vừa nãy trên đường còn không dám nhận, sao anh lại xuất hiện ở đây chứ?”

Kỳ thực trước kia khi Hình Lộ Phi định xin tài trợ cho câu lạc bộ hoạt hình máy tính thì định liên lạc với Tô Bách Tông, thế nhưng lại không được hồi đáp.

“Đến thăm em gái nhỏ.”

Tô Bách Tông thân nhiên nói.

Hình Lộ Phi sáng tỏ, ngạc nhiên nhìn Đinh Tiễn: “Thì ra em là bạn của Tô tiên sinh à? Thật khéo quá, cô ấy cũng là đàn em trong câu lạc bộ của chúng tôi.”

Tô Bách Tông nhướn mày, hứng thú hỏi: “Câu lạc bộ gì?”

“Câu lạc bộ hoạt hình máy tính.” Đinh Tiễn đáp.

“Đinh Tiễn, chị vừa hẹn đi ăn với Kê Hàng, hay là em và Tô tiên sinh đi cùng nhé?”

Đây là mệnh lệnh của Hình Lộ Phi, Đinh Tiễn nghe rõ và cũng biết Hình Lộ Phi có ý gì, nhưng quả thật Đinh Tiễn không hề muốn kéo mạng lưới quan hệ của Tô Bách Tông vào trong trường, hơn nữa Hình Lộ Phi và Kê Hàng đều là bạn học của Chu Tư Việt, càng không hy vọng có liên quan đến Chu Tư Việt.

Nhưng Hình Lộ Phi là kiểu người, nghe lời thì chị bảo vệ em, còn không nghe lời thì cũng đừng trách chị làm khó dễ em.

Nếu như ánh mắt có thể giết được người, thì hẳn bây giờ Đinh Tiễn đã chết một trăm lần rồi.

“Hay là hôm nay thôi đi.”

Đinh Tiễn nhỏ giọng nói, nhưng vừa dứt lời, quả nhiên Hình Lộ Phi trợn tròn hai mắt, “Cái gì?”

Không tưởng tượng nổi, Đinh Tiến bình thường dễ thương lượng là thế mà lại từ chối cô nàng ngay trước mặt Tô Bách Tòng.

Cuối cùng vẫn là Tô Bách Tòng mở miệng giảng hòa: “Thế này đi, để anh mời khách, các em chọn chỗ đi, mọi người cùng ăn chung.”

“Được! Để tôi gọi điện cho Kê Hàng, bảo cậu ta thêm hai ghế.”

...

Địa điểm ăn là ở Án Minh hiên, trong phòng bao nhỏ.

Đinh Tiến đi theo Hình Lộ Phi vào cửa, Kê Hàng đang đứng gọi điện trước cửa sổ, thấy người đi vào thì nói anh, “Ừ, ở 302. Được, đến thì gọi, tôi cúp máy trước.” Sau đó nhét điện thoại vào trong túi, xoay người lại nhiệt tình chào hỏi Tô Bách Tòng, “Chào anh chào anh.”

Suy cho cùng vẫn là đàn ông được năm tháng gột rửa, Tô Bách Tòng điềm tĩnh lễ phép cúi người, “Còn có bạn à?”

Kê Hàng gật đầu rồi gật đầu, “Đúng, còn một người nữa, ba người chúng tôi đã hẹn cùng ăn rồi, không ngờ lại có anh đến, anh sẽ không ngại nếu ăn cùng chứ?”

Bình thường, Đinh Tiến cảm thấy cậu ta chừng chạc mạnh mẽ hơn con trai cùng lứa nhiều, nhưng giờ so ra, vẫn còn non lắm.

Tô Bách Tòng cười: “Dĩ nhiên.”

Mười phút sau, người cuối cùng cũng đã đến.

Cửa phòng bao được đẩy ra, có người xoa đầu đi vào, vẻ mặt mệt mỏi hết như vừa tỉnh ngủ.

Đinh Tiến bất giác cúi đầu nhìn giờ, sáu giờ tối.

Hai mắt thâm đen, hần tối qua lại thức đêm rồi.

Hình Lộ Phi vẫy tay với cậu, vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình: “Chu Tư Việt, ngồi đây này.”

Chu Tư Việt đóng cửa lại, từ từ lấy lại tinh thần, vừa ngẩng đầu lên thì sững sốt, ngón tay thon dài trắng bóc đang cào tóc khựng lại, ánh mắt quét nhanh qua mặt Đinh Tiễn, rồi dừng trên mặt Tô Bách Tòng ngồi cạnh, sau đó lại quay về mặt Đinh Tiễn, cuối cùng thôi nhìn, khôi phục vẻ lạnh lùng.

Kéo ghế ra phanh chân ngồi xuống không nói câu gì, không hiểu sao Đinh Tiễn lại thấy được sự kiêu ngạo trong xương cốt trước kia của cậu.

Đầu tiên là Hình Lộ Phi giới thiệu với Tô Bách Tòng: “Đây là bạn tốt của tôi và Kê Hàng, Chu Tư Việt.”

Tô Bách Tòng khẽ mỉm cười, gật đầu, “Chào cậu.”

Rồi Hình Lộ Phi nói với Chu Tư Việt: “CEO của tập đoàn Khoa học Công nghệ Xích Mã, tiên sinh Tô Bách Tòng.”

Chu Tư Việt nhếch môi, “Rất vui được gặp.”

“Đây là Đinh Tiễn, đàn em năm nhất của bọn tôi.”

Từ khi vào cửa Đinh Tiễn không hề nói một lời, đoán chắc cậu cũng không muốn nhận nhau, còn định theo cậu giả vờ không biết, ai dè lại nghe thấy Chu Tư Việt dựa vào ghế, thờ ơ nói: “Có quen biết.” rồi nhanh chóng liếc nhìn cô.

Hình Lộ Phi à à, nhìn sang Đinh Tiễn: “Người em quen đúng là không ít nhỉ.”

Đinh Tiễn nhìn chằm chằm Chu Tư Việt, nói: “Vâng, trước kia là bạn cùng lớp.”

Vừa dứt lời, Chu Tư Việt nhếch môi cười giễu cợt.

“Cũng học ngành máy tính cả à?” Tô Bách Tòng nói xen vào.

Hình Lộ Phi biết rất rõ, hiện tại Xích Mã đang dẫn đầu trong ngành công nghiệp máy tính Internet, Tô Bách Tòng lại là thương nhân thích mạo hiểm, hơn nữa, nghe nói tiền thưởng một năm của kỹ sư cao cấp ở Xích Mã ít nhất lên đến năm trăm ngàn.

Nghe nói trong tay Tiền Bội có một hạng mục đang khai phá, biết bao người đều thèm khát được chia một mẩu từ miếng bánh ngọt trên bàn anh ta, nếu có thể gia nhập vào đoàn đội của anh ta, đừng nói là tiền lương hằng năm hăm trăm ngàn, mà dù chỉ có một trăm ngàn thì họ cũng cam chịu đi theo.

Hình Lộ Phi vội nói: “Tôi ở Khoa Tính lớp 6-5, Kế Hàng lớp 6-4, Tư Việt lớp 6-1.”

Tô Bách Tòng tỏ vẻ nghi ngờ với con số lớp học, nhìn sang Đinh Tiễn.

Đinh Tiễn như cô nàng thư ký, lập tức giải thích: “Khoa Khoa học Máy tính gọi tắt là Khoa Tính, tổng cộng có sáu lớp, sắp từ 0 đến 5, còn 6 là chỉ khóa học, năm nay em nhập học, chính là lớp 7-3.”

Tô Bách Tòng: “Có cả lớp 0 à?”

Đinh Tiễn gật đầu: “Đó là lớp thí nghiệm, lúc nhập học sẽ thi chia lớp một lần, top bốn mươi người sẽ vào lớp 0, gọi tắt là lớp Diêu*, lớp Diêu liên kết với Viện Trao đổi Thông tin, không thuộc khoa Khoa học Máy tính.”

(*Lớp Diêu là lớp thí nghiệm Khoa học Máy tính của đại học Thanh Hoa, do viện sĩ Diêu Kỳ Trí tạo dựng vào năm 2005.)

“Các em đều là trụ cột của tổ quốc tương lai đấy.”

Hình Lộ Phi cười: “Chắc chắn không địch lại nổi Tô tiên sinh rồi.”

Hình Lộ Phi ra ngoài lấy hai chai rượu từ nhân viên phục vụ, Tô Bách Tông lại gọi hai chai nước cốt dừa cho hai cô gái, vô cùng phong độ lịch sự, có điều Hình Lộ Phi từ chối, khẳng khẳng muốn cùng uống rượu với anh ta.

Đang ăn uống vui vẻ, Hình Lộ Phi làm như vô tình nhắc đến chuyện tài trợ, nhưng đều bị Tô Bách Tông đáp qua loa rồi thôi, người nào người nấy đều tinh ranh, âm thầm thử thăm dò lẫn nhau qua lời nói, nhưng với thương nhân Tô Bách Tông kinh doanh đã mười mấy năm chưa hề thua thiệt mà nói, hai người này chính là thịt trên bàn, mặc cho người ta xẻ thịt.

Cả quá trình, Đinh Tiễn chỉ biết vui đầu ăn cơm.

Chu Tư Việt ngồi dựa vào ghế không nói một lời, trò chuyện đến ngành nghề, thỉnh thoảng mới xen vào đôi câu chữ không như trước nữa, không còn là cậu thiếu niên từ nam đến bắc ai cũng có thể tán gẫu.

Chợt trong bát có thêm một miếng cá, bên tai nói: “Sao chỉ ăn rau mãi thế?”

Bỗng Đinh Tiễn ngẩng đầu, bốn người trên bàn đồng loạt nhìn cô, còn cô, theo bản năng đưa mắt nhìn Chu Tư Việt ngồi đối diện, chạm vào tròng mắt đen láy, ngập tràn giễu cợt lại lạnh lùng, tay đặt trên bàn, cầm chiếc ly trong suốt.

Mà ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng lại vô ý thức vuốt khẽ thành ly.

Đinh Tiễn vui đầu, “Cám ơn.”

Hình Lộ Phi nhìn Kê Hàng, cảm thấy quan hệ này rất thâm sâu.

Rượu quá tam tuần, Tô Bách Tông cời âu phục ra vắt lên ghế, tay chống bàn, tiếp tục chuyện trò với Hình Lộ Phi, lại lần nữa nói đến vấn đề tài trợ.

Đình Tiễn đứng dậy đi vệ sinh.

Đợi người khuất dáng sau cánh cửa, Hình Lộ Phi nhìn sang Tô Bách Tông, trong ánh mắt là nụ cười yêu kiều, nắm chắc mười phần: “Có một câu hỏi, có hơi tò mò.”

“Cô nói đi.”

“Tô tiên sinh và đàn em của bọn tôi có quan hệ gì?”

Tô Bách Tông thẳng thắn: “Cậu cô ấy là bạn tốt của tôi.”

“Nhìn có vẻ Tô tiên sinh rất thích em ấy.”

Tô Bách Tông cười vẻ băng quơ: “Đúng thế, tôi rất thích cô ấy, đợi cô ấy tốt nghiệp xong sẽ mời đến công ty tôi. Dĩ nhiên nếu mấy người muốn tới, tôi cũng nhiệt liệt hoan nghênh, có điều nếu so với cô ấy thì vẫn thêm một thủ tục.”

Ý tứ trong câu đã quá rõ, Đình Tiễn tốt nghiệp xong là có thể vào thẳng Xích Mã, hẳn nha đầu này đã tu luyện có phúc mấy đời rồi.

Hình Lộ Phi chi miệng cười, “Chỉ thêm một thủ tục thôi à?”

“Mấy người là bạn của Tiễn Tiễn, dĩ nhiên có thể miễn vòng loại.”

Được lắm.

Vẫn là anh ta tinh ranh, làm gì có ai không thi qua vòng loại? Không làm hại lợi ích của mình, lại vừa vắn cho Đinh Tiễn mặt mũi, giúp tiểu nha đầu này tăng thể diện, xây dựng uy tín trước mặt bạn học, lại vừa chỉ ra quan hệ mập mờ của hai người họ, để đàn ông đang ngồi đây phải biết khó mà lui.

Bàn về làm người, chẳng ai bằng được Tô Bách Tông.

Không biết từ lúc nào mà bên ngoài đã có mưa nhỏ rơi tí tách, trong màn đêm không thấy rõ ánh trăng, gió ào ào thổi đến chẳng chút kiêng dè, một luồng giá rét từ đối diện quét qua da thịt cô, người đi đường lưa thưa chẳng mấy ai, hạt mưa càng lúc càng lớn, như những chuỗi hạt kết thành rèm châu treo nơi khoảng trời cao.

Chu Tư Việt uống khá nhiều nhưng lại không thể hiện ở mặt, thuộc kiểu càng uống càng tỉnh, chỉ có tai là ửng đỏ.

Đến lúc đi ra khỏi khách sạn, người hơi lão đảo, Đinh Tiễn vội đưa tay ra đỡ, Chu Tư Việt vô thức tính chống cửa, nhưng Đinh Tiễn xông lên kịp thời, nhanh chóng đỡ lấy cậu.

Dưới ánh đèn mờ vàng.

Cậu bỗng quay đầu, chạm vào đôi mắt mờ mịt đầy bịn rịn, khẽ ngẩng đầu sóng sánh nhìn cậu, trong màn đêm triền miên nơi đây, chợt lóe lên ánh nước.

Cánh tay rắn chắc ních đầy sức mạnh cơ thể của đàn ông.

Da trắng nõn nà điểm tô mị lực phong tình của phụ nữ.

Dù bên ngoài ngựa xe như nước, ánh điện lập lòe, trong phòng bao tiệc rượu linh đình, cạn ly đối chén, nhưng trong cả thế giới đấy, cô lại chỉ nghe thấy mỗi tiếng tim đập điên cuồng của chính mình.

Cô không hiểu, chỉ là nắm tay thôi mà.

Vậy mà mặt cô lại đỏ tới tận mang tai, đến cả thở cũng khó khăn.

Chu Tư Việt cũng không hiểu, chỉ một nắm tay thôi mà.

Tại sao cô lại được người khác nhớ nhưng đến rồi.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Cô Điên Cường Hôn Cậu Dưới Màn Mưa

“Chu Tư Việt, hôm nay cậu về trường hay về bên kia?”

Giọng của Hình Lộ Phi truyền tới từ đằng sau, cả hai như bị điện giật lập tức buông tay, nhìn đi chỗ khác, tâm tư trăm vòng, căn bản không nghe thấy câu hỏi của cô ấy.

Nên không ai trả lời.

Hình Lộ Phi cảm thấy kỳ lạ, bước đến đưa tay chọc vào lưng Chu Tư Việt, “Hai người đứng đây làm gì?”

Đình Tiễn bưng bình, vội bước ra ngoài, ngoan ngoãn đứng cạnh cột đá ở cửa khách sạn.

Chu Tư Việt chậm rãi vượt lên trước, xen vào đứng thẳng, ánh sáng của đá cẩm thạch chiếu xuống, kéo dài chiếc bóng của chàng trai, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng hai tai lại phấp phới.

Hình Lộ Phi hỏi lại lần nữa, “Hỏi cậu đó, tối nay có về trường không?”

Lúc này Chu Tư Việt mới nghe thấy, cúi đầu rũ mắt, liếc nhìn cô ấy rồi chậm rãi lắc đầu.

Tô Bách Tòng cũng đã trả tiền xong, mặt âu phục đi ra khách sạn, anh ta đưa mắt nhìn Đình Tiễn, rồi nói với nhóm người Hình Lộ Phi: “Hay là

tôi để tài xế lái xe đến đây?”

Hình Lộ Phi lại rất thức thời, liếc Kê Hàng: “Không cần đâu ạ, chỉ đi có mấy bước thôi mà, chúng em tự về được, thời gian còn sớm, hay là để tiểu sử muội dẫn anh đến vườn hoa dạo một vòng đi.”

Đình Tiễn hoàn hồn, “A” một cái, vội xua tay nói: “Buổi chiều đã đi rồi chị, em về cùng mọi người.”

Hình Lộ Phi: “Vậy thì lại đi dạo một chút, bây giờ còn chưa đến tám giờ nữa.”

“...”

Đình Tiễn không tiện nói gì nữa, cô cúi thấp đầu, vẫn là Tô Bách Tòng nhìn Đình Tiễn, thay cô giải vây: “Tôi cũng phải về khách sạn, còn có cuộc họp video lúc mười giờ nữa, tôi cùng đợi tài xế với mọi người vậy.”

Tô Bách Tòng đã lên tiếng, Hình Lộ Phi cũng không nói thêm gì, kéo Kê Hàng qua, một tay khác lại kéo tay Chu Tư Việt, “Đi thôi.”

Nhưng lại bị Chu Tư Việt khẽ tránh ra, không nói một lời dẫn đầu đi trước.

Hình Lộ Phi kéo Kê Hàng, oán niệm liếc nhìn chiếc bóng trên mặt đất của cậu, bất đắc dĩ đi phía sau.

Cách năm mét, Đình Tiễn và Tô Bách Tòng đi cuối cùng.

Một nhóm xếp dài hàng lại lề mề chậm chạp đi về phía cổng trường.

Mấy người bọn họ vừa tới cổng, tài xế đã đậu sẵn xe ở giao lộ, Tô Bách Tòng tạm biệt nhóm Hình Lộ Phi, cuối cùng nhìn sang Đình Tiễn, đưa tay xoa đỉnh đầu cô, “Anh sẽ ở lại Bắc Kinh mấy ngày, có chuyện gì cứ gọi cho anh.”

Đình Tiễn gật đầu, lúc này Tô Bách Tòng mới yên lòng nhìn mọi người, ngồi vào trong xe, xoa huyết thái dương rồi cho tài xế lái xe.

Chiếc Porsche cứ thế nghênh ngang rời đi, như một làn khói rẽ ra đường lớn, mấy người ở đấy lấy lại tinh thần, Chu Tư Việt cũng đã đi rồi, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, chiếc bóng của cậu thon dài mà lại cô đơn, rõ ràng đi không nhanh hơn là bao, nhưng lại đi qua hết mấy ngọn đèn đường, Hình Lộ Phi kêu lên với đầu bên kia, “Nói đi là đi thẳng đấy hả.”

Đình Tiễn quay đầu lại, cậu đã biến mất ở khúc rẽ, chẳng còn nhìn thấy gì.

Hình Lộ Phi giậm chân một cái, bất mãn nói với Kê Hàng: “Sao cậu ấy cứ vậy thế, người khác đối tốt với cậu ấy cũng chẳng chịu nhìn, làm gì mà cứ ra vẻ lạnh lùng vậy chứ.”

Gió đêm khẽ thổi qua, Kê Hàng tỉnh rượu được nửa, đưa mắt nhìn Hình Lộ Phi, cười cười: “Cậu không giống thế à?”

Hình Lộ Phi chu môi: “Nói gì thế hả!” Sau đó lại kéo lấy cánh tay Đình Tiễn, nói: “Đi thôi tiểu sư muội, chúng ta về ký túc xá.”

Nhưng tay bỗng nhiên bị gãy ra, Hình Lộ Phi nghi ngờ nhìn sang Đình Tiễn.

“Chị à, em mới nhớ lúc nãy mình làm rơi đồ, em phải quay lại nhặt đã, hay là, hai người cứ đi trước đi.”

Kê Hàng nói: “Nếu không thì để đàn chị của em về trước, anh với em đi lấy.”

Đình Tiễn hoạt bát cười một tiếng, nói với Kê Hàng: “Không cần đâu, chỉ đi có chút xíu thôi mà, hơn nữa, em cũng không uống rượu, anh đưa chị ấy về trước đi, mình em đi là được.”

Hai người không lay chuyển được, Kê Hàng lại không yên tâm dặn dò một câu: “Em phải chú ý an toàn đấy.”

“Vâng.”

...

Chu Tư Việt thuê phòng ngầm dưới đất ở gần cổng nam Thanh Hoa, trước đó Nguyên Phóng đã cho cô biết địa chỉ, nếu như nhớ không nhầm, thì chắc là cậu ở đó.

Thời tiết cuối tháng chín cứ mơ mơ hồ hồ chẳng lạnh chẳng nóng, mặc tay dài thì nóng mà mặc tay ngắn thì lạnh, Đinh Tiễn vừa đi vừa thầm buồn vì hôm nay mình mặc đồ không đẹp, mới vừa rồi lúc ăn cơm, ngay cả nhìn thẳng vào cô Chu Tư Việt cũng không thèm nhìn lần nào.

Mới vừa mưa, mặt đường ẩm ướt, bàn chân dính bùn.

Đường này cứ như đường mòn, không có ánh sáng, hơn nữa càng đi càng dài, càng đi càng tối, càng đi sâu vào trong, thì càng không thấy được điểm cuối, cô có phần hồi hận, thậm chí rất muốn khóc.

Cũng may khi mắt giọt nước mắt sắp trực trào rơi xuống, rốt cuộc cũng thấy được một siêu thị nhỏ nằm cuối đường, thân thương làm sao

Tấm bảng chỉ đường phát ra ánh sáng yếu ớt.

Đinh Tiễn bấm bụng thầm mừng, bước nhanh hơn, muốn hỏi người sống gần đây có biết căn phòng cho thuê dưới lòng đất hay không, nhưng còn chưa đến thì đã thấy trong siêu thị có người bước ra, đứng ngay ở cửa, không vội vàng rời đi, Đinh Tiễn mở to mắt, dưới ánh sáng yếu ớt, cố gắng nhận ra thân hình người kia.

Hơn 1m8, tóc đen, giày và T-shirt, đứng trong bóng tối có phần lạnh lùng cứng rắn khiến người ta sợ hãi.

Không phải Chu Tư Việt thì là ai?

Đình Tiễn đứng ngây tại chỗ.

Chu Tư Việt cũng không vội vã rời đi, trong tay cầm gói thuốc lá, cậu thành thạo xé bọc giấy, đập nhẹ một cái lên bàn tay, lấy điếu thuốc ra cắn trong miệng, cúi đầu châm điếu thuốc, sống lưng cũng vì thế mà cong lên, xương sống sau rõ ràng, làn da trắng bệch lộ rõ dưới ánh đèn đường.

Cậu hít một hơi sâu, lấy điếu thuốc xuống kẹp ở đầu ngón tay, khói mờ bay đi, ánh mắt tùy ý quét qua.

Đình Tiễn không tránh, cứ đứng lồ lộ ra đấy, cũng không kiêng dè việc mình theo dõi cậu, mà cứ nhìn cậu chăm chăm, Chu Tư Việt sừng sốt, bàn tay kẹp thuốc chột không biết làm sao.

Sau cả buổi cậu mới lấy lại tinh thần, cười giễu một tiếng, đặt điếu thuốc lên miệng.

Một giây kế tiếp, đã bị người ta cướp mất.

Trước kia cậu không hút thuốc, Đình Tiễn biết, nam sinh thích mấy trò phản nghịch, hút thuốc là một phần trong đó, Tưởng Trầm cùng Tống Tử Kỳ đã từng lén giáo viên hút thuốc trong nhà vệ sinh, Chu Tư Việt cũng bị giật dây mấy hồi, cũng vào nhà vệ sinh hút một lần, nhưng cái mùi vị đó lại làm bản thân bị sặc, cũng chẳng có tí khoái cảm nào, lại càng phí thời gian, thế là dứt khoát không đụng tới nữa.

Đình Tiễn dập tắt điếu thuốc, vứt trên đất, rồi lại dẫm thêm hai cái cho hả giận, cứ như điếu thuốc là một loại vi khuẩn, một cước đá ra xa.

Chu Tư Việt cụp mắt liếc cô, không lên tiếng, cười nhạt lấy một điều khác ra ngậm vào miệng.

Lại bị Đinh Tiễn đoạt lấy, “bịch ——” một tiếng, cô dấm mạnh vào ngực cậu, thân thể đàn ông cứng như sắt thép, khiến cô bất giác kêu đau, vừa tức muốn mở miệng mắng to, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Chu Tư Việt như cười như không nhìn mình.

Cậu có đôi mắt đào hoa điển hình, khi cười đuôi mắt sẽ nhếch lên, trông có vẻ lưu manh đầy khó hiểu.

Trước kia mỗi khi đến lúc này, Đinh Tiễn rất muốn nhào tới hôn cậu một cái, nhưng tối nay cô lại tức đến phát điên, bây giờ chỉ e người này đã học thói xấu, thuê chung phòng ngầm dưới đất với người ta, lại còn hút thuốc uống rượu, khuếch đại tinh thần sa sút đến vô cùng.

“Còn cười được hả.”

Đinh Tiễn tức giận ngẩng đầu nhìn cậu.

Chu Tư Việt cho hai tay vào túi, liếc mắt đi chỗ khác, nói: “Được lắm đấy, một năm không gặp, đến Porsche cũng ngồi rồi.”

Đinh Tiễn sừng sốt, “Có phải Tô Bách Tòng đã nói gì với các cậu không?”

“Anh ta không nói gì cả, tôi có mắt ắt tự thấy, được rồi, đừng đi theo tôi nữa, hay là nên nói, giờ cậu đã có thể vờ thằng này thằng kia thông thạo rồi?”

Câu nói của cậu cực kỳ đả thương người ta, biểu cảm châm chọc, công kích thấy rõ.

“Bốp ——” Tiếng tát vang rất giòn.

“Cậu là đồ khốn khiếp!!”

Chu Tư Việt không động cũng không tránh, bị tát một cái như thế, trên gò má trắng nõn nhanh chóng xuất hiện dấu tay, thế nhưng nét mặt của cậu từ đầu tới cuối vẫn lạnh lùng, “Đánh xong rồi hả? Thoải mái không?”

Tất cả đều không đúng.

Không nên như vậy, rõ ràng không phải là như vậy.

Cô có thể hiểu được sự suy sụp của cậu, lạnh lùng của cậu, vì dấu sao người đã từng kiêu ngạo được mọi người hứng trong lòng bàn tay, bỗng nhiên lại bị kéo xuống hố sâu, trải qua bao thất bại bất lợi, cô có thể tha thứ, thế nhưng cậu lại nghi ngờ tấm lòng của cô, tình cảm ba năm của bọn họ, Đinh Tiễn cảm thấy đau xót, đau như thể bị kim đâm vào lòng vậy, rõ ràng không phải như thế, cậu không biết một năm qua cô sống như thế nào, cô luôn nghĩ đến cậu, còn đi tìm chú Trương cam mấy lần.

Ngay cả chú Trương cam cũng nói, cậu vẫn chưa trở về.

Cô luôn xem Tô Bách Tòng như trưởng bối mình tôn kính nhất trước kia vì duyên cớ ở cậu cô mà vội vã gặp mặt hai lần, Tô Bách Tòng nói chuyện hài hước vui vẻ, không giống những trưởng bối khác, cũng không xem cô như là con nít, trái lại rất nghiêm túc lắng nghe ý kiến của cô, còn dạy cô cách đối nhân xử thế.

Dần dà, cô xem Tô Bách Tòng là bạn, rất nhiều suy nghĩ không dám nói cho người lớn nghe thì cô đều trải lòng hết với Tô Bách Tòng, còn được anh ta khuyến khích cổ vũ, một năm đấy, nếu như không có Tô Bách Tòng, có lẽ cô chẳng thể nào kiên trì nổi.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng không nhịn được mà bật khóc, đến khi ngẩng đầu lên, lại ép nước mắt về. Nghĩ đến bản thân trong một năm nay, xảy ra đủ loại chuyện, lúc cận kề tuyệt vọng phải cắn răng lấy sức lực cuối

cùng ra chống đỡ, chỉ cần vừa nghĩ tới cậu từng nói với cô, Đinh Tiễn, cậu đi theo tôi, tôi sẽ không để cậu phải tủi thân.

Là lập tức cả người cô lại tràn đầy năng lượng, hận không thể học tập hai mươi tư tiếng một ngày.

Cho dù khổ sở hay mệt mỏi đi nữa cũng không có vấn đề gì, dù con đường phía trước có dài có tối thì cô vẫn có thể tiếp tục, thế nhưng lần này đã hoàn toàn đập đổ mọi kiên trì của cô.

Bỗng tiếng sấm rền vang, một luồng sáng trắng đem bầu trời xé thành hai mảnh.

Khuôn mặt của cả hai chột sáng lên trong bóng tối, vô cùng rõ ràng.

Tiếp đến, mưa bắt đầu rơi.

“Mau trở về đi, đừng đến tìm tôi nữa.”

Chu Tư Việt xoay người đi, không muốn gặp lại cô nữa.

Đinh Tiễn kéo lấy lôi cậu lại, nhón chân nghiêng người lên trước hôn lấy cậu, hai tay ôm cổ cậu, dán cả người lên người cậu.

Trong màn mưa, cô điên cuồng hôn lấy cậu.

Cả người Chu Tư Việt cứng đờ, đôi mày chau lại, thân thể ấm áp mặc cho cô nhào đến, hai tay đưa lên nắm lấy eo cô, muốn đẩy người ra.

Đinh Tiễn vừa hôn cậu vừa thấp giọng nói, “Đây là cậu nợ tớ, cậu phải trả tớ cái lần lớp mười hai đấy.”

...

Hậu quả của việc hôn nhau trong mưa đó, chính là cảm mạo.

Giờ phút này Đinh Tiễn đang ngồi trên ghế sofa, cầm trong tay một bát canh gừng, đang quan sát nội thất của căn phòng ngằm dưới đất, trong chốc lát, một chiếc khăn tắm màu trắng bay tới, vất ngay trên đầu cô, “Lau khô đi.”

Cô kéo xuống, vừa lau tóc, vừa đưa mắt nhìn, nói chính xác thì nơi này giống nhà kho ớn, linh kiện cơ khí vất lộn xộn, không có phòng, trừ nhà vệ sinh có ngăn một buồng làm buồng tắm ra, thì mấy chỗ còn lại toàn bộ đều thông nhau cả, giường được đặt phía sau ghế sofa, có hai bộ, giữa phòng khách đặt một chiếc bàn lớn, bên trên chất đầy bảng mạch và một đồng thành phẩm với bán thành phẩm người máy, bên cạnh còn có gạt tàn đựng đầy tàn thuốc.

Nói cho đúng thì nơi đây giống phòng làm việc hơn.

Chu Tư Việt tắm rửa qua loa rồi đi ra, tóc cũng không lau, mặc áo T-shirt màu đen với quần thể thao, thả người trên ghế sofa một cách uể oải, sau đó cúi người lần mò mấy bao thuốc lá.

Nhưng lại bị Đinh Tiễn nhanh tay lẹ mắt đè lại.

Bàn tay vừa mềm vừa lạnh đè lấy cậu, Chu Tư Việt lạnh giọng: “Buông tay ra.”

Đinh Tiễn lắc đầu, không lên tiếng.

“Quản riết ghiền rồi hả? Cậu nghĩ mình là ai?”

Chu Tư Việt cười.

Cuối cùng Đinh Tiễn cũng nhịn không được, nhìn cậu nói: “Cậu chán nản cho ai xem đấy hả? Mẹ kiếp ai mà không đau lòng cậu hả? Hút thuốc uống rượu, thuê phòng ngằm dưới đất với người ta, làm gì hả? Chơi trò

phản nghịch hả? Muốn cho toàn thế giới biết cậu không tốt à, chẳng lẽ cậu còn trông đợi bọn họ khổ sở tự trách nữa hả?”

Chu Tư Việt thả tay ra, người dựa ra sau ghế, tiện tay cầm người máy lên, không đáp gì cô.

“Két —— “

Cách cửa sắt của nhà kho vang lên tiếng mở nặng nề, một bóng người đi vào, là một chàng trai cắt tóc đầu đinh, thấy bên trong chưa tắt đèn nên cũng chẳng nhìn kỹ, cứ thế đóng cửa lại, vừa cửa quần áo bị mưa làm ướt nhẹp vừa quay đầu lại nói: “Hôm nay mà không về mà.”

Đình Tiễn nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, trước mắt toàn là cơ ngực và cơ lưng săn chắc, vừa tính hét lên thì đã bị Chu Tư Việt phản ứng nhanh cầm khăn tắm trùm lại.

Sau này, khi Lục Hoài Chinh nhớ lại thì có nói, nếu cái khăn tắm đó đổi thành màu đỏ, thì trông rất giống cô dâu trong đêm động phòng hoa chúc đợi chú rể vén khăn trùm đầu.

Đình Tiễn bị trùm đầu không dám cử động, sau khi Chu Tư Việt chắc chắn nha đầu này không hề thấy gì thì mới nhìn lên Lục Hoài Chinh đứng ở cửa, tiện tay cầm lấy chiếc T-shirt vắt trên thành ghế, không biết là của mình hay của cậu ta nhưng cứ thế ném qua, “Mặc quần áo vào.”

Lục Hoài Chinh mặc quần áo vào tử tế, rồi lại nhìn hai người họ, “Xem ra tao về không đúng lúc rồi?”

Chu Tư Việt nhìn Đình Tiễn, không lên tiếng.

Bạn bè nhiều năm như vậy, tính cách Chu Tư Việt như thế nào Lục Hoài Chinh hiểu rõ, ở chung lâu đến thế nhưng chưa từng thấy cậu dẫn gái

về, cứ tưởng cậu ta đổi sang ăn chay rồi. Nhưng bây giờ hơn nửa đêm thế này, nếu cậu ta không đi thì có còn là anh em không?

Lục Hoài Chinh rút đại bộ quần áo sạch sẽ từ trong tủ áo, lại đi lấy đôi giày, “Được rồi, tao về nhà, hai người cứ tiếp tục, đừng vì tao mà mất hứng.” Vừa nói vừa cài cửa lại cho hai người.

“Rầm —— ” cửa sắt nặng nề đóng lại.

Đình Tiễn lấy khăn tắm xuống, ngộp thở đến nổi mặt đỏ bừng lên, cô đưa tay quạt quạt, ngẩng cổ thở hỗn hển, rồi quay sang nhìn cậu hai giây, phát hiện trên gương mặt trắng nõn có ba dấu tay rõ ràng, chợt nhớ ra lúc mới vừa đến mình có luộc trứng, vậy là cô nhảy xuống khỏi sofa.

“Cậu đợi một chút.”

Lúc quay lại, trong tay cô cầm quả trứng gà lăn qua lăn lại, ngồi xuống bên cạnh cậu: “Để tớ xoa cho cậu, nếu không ngày mai đi học sẽ nổi bật mắt.”

Chu Tư Việt không muốn.

Đình Tiễn bẻ nửa quả trứng, “Lăn hai lần là được.”

“Không muốn.”

“Hai lần thôi.”

“Một lần cũng không muốn.”

Đình Tiễn trực tiếp đưa tay kéo mặt cậu qua, “Nghe lời.” Nhưng khéo lại đụng trúng chỗ đỏ ấy, Chu Tư Việt hít hà một hơi, bực bội hừ một tiếng.

“Két —— “

Cánh cửa sắt hé ra một khe hở, hai người trên ghế sofa đồng loạt quay đầu lại.

Một cái tay chậm rãi đưa vào qua khe hở, giống như trong phim hoạt hình vậy, không hề thấy mặt mũi đầu, từ từ rút cây dù ra, rồi lại lại nhanh như chớp đóng cửa lại cái “sầm”.

Để lại hai người bên trong ngẩn ra đưa mắt nhìn đối phương gần trong gang tấc.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Cậu Lên Giường Đi

Có lẽ do quá gần nhau nên ánh mắt cứ thế nhìn thẳng vào đối phương, hơi thở quấn quít, dường như có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của đối phương suýt nữa đã hôn lên rồi. Chu Tư Việt nghiêng mặt đi, ngồi thẳng người trên ghế, nhưng một giây sau lại bị Đinh Tiễn kéo lại, mắt kiên nhẫn định chau mày, thì một quả trứng nóng hổi lại đàn hồi dán lên chỗ sưng đỏ.

Đau tới mức huyết thái dương cậu giật giật, “Si —— ” một tiếng, đưa tay định đẩy cô ra.

Nhưng lại bị Đinh Tiễn giữ chặt, “Có thể giảm sưng đấy, cậu cố chút đi.”

Chu Tư Việt cau mày, muốn nói sưng thì cứ để sưng.

Tiểu cô nương ôm lấy mặt cậu, dịu dàng nói: “Ngoan.”

Cậu nhìn cô rồi thả tay xuống, dựa ra sau ghế sofa, mặc cho cô lăn trứng.

Chu Tư Việt ngồi trên ghế, bị ép phải ngược mặt, cậu rũ mắt liếc cô.

Trên trần nhà ngay ghế sofa là bóng đèn điện tử cũ kỹ, bên ngoài được bọc bởi một tờ báo, vì thời gian ở lại đây không nhiều, từ lúc chuyển vào vẫn chưa đổi bóng, thế nên nay chỉ còn lại chút ánh sáng nhạt ảm đạm, hắt từ trên xuống, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Đình Tiễn quỳ trên ghế, vừa lăn trứng gà cho cậu vừa há miệng thổi lên mặt cậu, nét mặt thận trọng ấy hết như đang sửa chữa một món hàng mỹ nghệ tinh xảo.

Thấy cậu có chút hoảng hốt vụt qua, luôn cảm giác như thời không đã thay đổi.

Lông mày của cô vừa nhỏ lại dài, đuôi mắt cong lên một đường vòng cung mơ hồ, lông mi ngắn, khuôn mặt tròn như quả trứng gà, vô cùng nho nhã.

Chu Tư Việt cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của cô trong những năm cấp ba, ngũ quan nhỏ hơn, hờ hững hơn, dường như da đen hơn bây giờ, trên mặt chẳng có chút thịt, cả người gầy trơ xương.

Lúc bé Đình Tiễn rất đáng yêu, mặt tròn trịa, trên người lại có thịt, da cũng khá trắng, nhưng chẳng biết hồi vào cấp ba do ăn nắng hay thế nào mà cả người đen đi, hơn nữa còn gầy, không đem lại tí mỹ cảm nào.

Nay nhìn lại, có vẻ như đã mập ra, lại nhìn cái nữa, mặt cũng tròn lại rồi.

Chợt nhớ đến bạn cùng phòng đã từng nói với cậu một câu ——

Phụ nữ không phải làm bằng nước mà là làm từ bùn, xoa tròn bóp dẹt thế nào vẫn có thể về nguyên dạng, lại còn không tái diễn.

Hồi cấp hai, Tưởng Trầm thích thảo luận với Tống Tử Kỳ xem ai đẹp hơn ai, đa phần cậu đều giữ im lặng, nhưng có một lần khi nhắc đến Đình Tiễn, Tưởng Trầm nói: “Thật ra nếu nha đầu kia mà cắt tia lại thì cũng khá đấy chứ, mặt mập hơn, da trắng hơn, thì tuyệt đối còn đẹp hơn Vưu Khả Khả.”

Lúc ấy cậu chỉ lờm Tưởng Trầm một cái, trong lòng khá khó chịu, “Ai cũng được, nhưng đừng lôi cô ấy vào.”

Lúc đấy cũng chỉ bảo là quan tâm đến bạn cùng bàn mà thôi.

Sau đó, cũng chẳng biết thay đổi thế nào, vào thời điểm cậu ý thức được có thể mình thích cô nhóc này, thì trong lòng cũng đấu tranh xoắn xuýt cả lên.

Nhưng đều phí công cả.

Thích thì thích thôi, chỉ muốn bảo vệ cô dưới đôi cánh của mình, không ai được động đến, không ai được tổn thương cô.

Cậu không ngốc, trong lòng cô có tính toán gì, cậu có thể không hiểu ư? Cô đã nói gì với Khổng Sa Địch, để Tống Tử Kỳ đi nghe ngóng một hồi là khai báo tất tần tật lại ngay.

Lưu Tiểu Phong có ý gì, cậu cũng biết.

Nên khi phát hiện trên bàn cô có tập vở của Lưu Tiểu Phong thì cậu mới giận dữ đến thế, chạy đi chơi bóng với Tưởng Trầm cả một buổi trưa, đến khi quay về lại thấy cô cười nói vui vẻ như con ngốc với người ta, suýt nữa đã làm cậu tức hộc máu.

Sau đó đến kỳ trại đông, vào ngày sinh nhật Khổng Sa Địch, cậu vốn không định đi.

Nhưng giữa chừng lại nhận được một tấm ảnh do Khổng Sa Địch gửi, cô mặt váy đi cùng Lưu Tiểu Phong.

Lúc ấy thật sự chưa ghen, lúc leo tường ra còn nghĩ thầm trong bụng, sao nha đầu này lại ăn mặc sơ sài thế chứ, có điều cậu lại được nhận một nụ hôn phớt, dù lúc leo tường về nhất thời sẩy tay, may không ngã lăn xuống,

tay phải bầm tím, hồi đó cầm bút viết mãi chẳng xong, còn bị Dương Vi Đào mắng om sòm.

Dù gì thì cô cũng không phát hiện, nếu không thì mẹ nó mất mặt quá.

Thật ra năm ngoái cậu từng gặp Tô Bách Tòng ở Thượng Hải một lần.

Khi ấy giáo sư Diệp dẫn cậu đi tham gia một triển lãm robot, Xích Mã là bên đứng ra tổ chức, kết thúc triển lãm, Tô Bách Tòng giữ giáo sư Diệp lại cùng dùng cơm, lúc đó, hai người đã gặp nhau trên bàn ăn.

Tô bách Tòng không biết là cố ý giả vờ không nhớ cậu hay không nhớ rõ cậu thật, anh ta không mở miệng, Chu Tư Việt cũng không nói. Từ trước đến nay cậu không thích làm thân với người ta, nhưng không có nghĩa là cậu không hiểu, lúc ánh mắt hai người chạm nhau, trong lòng lập tức rõ ràng, chắc chắn Tô bách Tòng vẫn còn nhớ cậu.

Đương lúc ăn, Chu Tư Việt đi ra ngoài hút thuốc, đúng lúc Tô bách Tòng đi ra nghe điện thoại.

Vốn cậu đã định dập thuốc rời đi.

Nhưng vừa lấy điều thuốc xuống, thì lại nghe thấy Tô bách Tòng nói một câu: “Tiễn Tiễn, em đừng khóc nữa, đợi lát anh về gọi điện cho em được không?”

Cậu không nhịn được lại đặt điều thuốc lên môi, rít hai hơi, dựa vào cột đá híp mắt lại, nả khói ra nghe anh ta gọi điện.

“Lại gây chuyện với mẹ em à? Có cần để cậu em nói không?... Anh có thể hiểu, anh rất hiểu em, cũng đặc biệt hiểu em, cuối tuần anh đến tìm em nhé được không?”

Người đàn ông mặc âu phục giày da lại nói với chất giọng vừa dịu dàng vừa sủng ái.

Mẹ từng nói, lúc dì Đình đến từ hôn có bảo, Đình Tiễn muốn đi Paris học vẽ, nghe nói là một ông chủ lớn họ Tô của công ty khoa học kỹ thuật với cậu của cô đã liên lạc giúp cô, ông chủ Tô đó rất để ý Đình Tiễn.

Cậu kẹp thuốc, cúi đầu cười tự giễu.

Một năm không gặp, cậu cứ ngỡ cô đã đến Paris học vẽ, thế nhưng lại chẳng ngờ cô học lại thi vào Thanh Hoa, càng không nghĩ rằng, cô thay đổi rất nhiều.

Mà điều đáng buồn là, khi cậu phát hiện ra sự thay đổi này dường như là vì bên cạnh cô có một người đàn ông khác trưởng thành hơn cậu, đây mới thật sự là điều khiến cậu bận tâm.

Ba năm, cậu không thay đổi được cô.

Nhưng người đàn ông kia chỉ mất một năm, đã thay đổi được.

Mà vừa hay, người đàn ông kia lại còn thích cô, mẹ kiếp ai mà chịu đựng được việc này.

Ở bên ngoài nhà, tiếng mưa rơi dần lớn hơn, mưa trút xuống như thác đổ, hạt mưa đập lên cửa sổ vang tiếng lộp độp rất lớn. Bên trong nhà lại được bao trùm bởi ánh sáng vàng, yên lặng như tờ, Đình Tiễn quỳ trên sofa cúi đầu, chuyên chú lăn trứng gà lên chỗ đau của cậu, còn Chu Tư Việt cứ thế nhìn cô không chớp mắt.

Chu Tư Việt vào lúc này, hệt như mãnh hổ bị thương, mặc dù vẫn còn thở hổn hển, nhưng lực công kích đã hạ xuống thấp.

Bất chợt, điện thoại của Đinh Tiễn đặt trên bàn rung lên “grr grr grr
_____ “

Chu Tư Việt bất giác nhìn sang.

Ba chữ “Tô bách Tòng” sáng lên trên màn hình vàng đen.

Đinh Tiễn tưởng là đám Từ Sa Sa gọi nên cũng chẳng nhìn, chỉ hỏi Chu Tư Việt đưa mắt đi chỗ khác: “Ai vậy.”

Chu Tư Việt nhìn cô không lên tiếng, Đinh Tiễn nghi ngờ đặt trứng gà xuống, đưa mắt nhìn sang, ngó ra trong chốc lát rồi thôi, tiếp tục lăn mặt cậu.

Chu Tư Việt đẩy cô ra, đứng lên, “Nghe điện thoại đi.”

“Cậu đứng lại!”

Bỗng Đinh Tiễn gọi giật lại.

Chu Tư Việt dừng bước thật, nhưng không quay đầu, hai tay cứ đút trong túi, cúi đầu: “Nói.”

“Chu Tư Việt, cậu đang ghen đấy hả?”

Người đàn ông ngoái đầu lại liếc cô, rồi bình tĩnh quay về, đi đến trước bàn kéo ghế ra ngồi xuống, tiện tay cầm bảng mạch lên bắt đầu nối, “Không có.”

Đinh Tiễn tắt điện thoại, xuống khỏi ghế sofa ồ ồ đi đến, nằm gục xuống bàn, một tay nâng cằm Chu Tư Việt, ép mắt cậu ngang hàng với mắt mình, một tay khác giơ lên ba ngón tay, thề thốt, “Tớ thề, tớ tuyệt đối chưa bao giờ thích anh ta.”

Chu Tư Việt muốn rút cảm ra nhưng lại bị cô bóp chặt, cậu nhú mày, “Biết rồi.”

Lúc này Đinh Tiễn mới hài lòng buông tay, chống khuỷu tay lên bàn, đỡ má nhìn cậu đầy vui vẻ: “Vậy sau này cậu đừng đuổi tớ đi nữa.”

Chu Tư Việt nhướn mày cúi đầu, đặt hai bảng mạch lại với nhau so sánh, rồi nhếch môi nói: “Tôi mà muốn đuổi cậu đi thì đã không đưa cậu về đây rồi.”

Đinh Tiễn cong môi, mừng rỡ như điên, cuối cùng cũng không kháng cự cô nữa rồi.

Bỗng Chu Tư Việt lại ngẩng đầu, đối mắt với cái nhìn nóng bỏng của cô, tính mở miệng thì lại bị Đinh Tiễn ngắt lời, cô nói trước chỉ rõ lập trường: “Cậu yên tâm, tớ biết cậu không định yêu đương gì cả, tớ sẽ không quẩn lầy cậu, chẳng qua tớ không hy vọng quan hệ của hai đứa căng thẳng thế thôi, cho dù không là người yêu thì làm bạn tốt cũng được, giống như hồi cấp ba vậy.”

Được lắm, một năm không gặp đã biết lấy lùi làm tiến rồi.

Cô cũng đã nói hết rồi, cậu còn có thể nói gì đây.

“Ừ.”

Một câu bạn tốt liền xác định rõ vị trí của hai người bọn họ.

Thật ra Đinh Tiễn rất rõ, Chu Tư Việt của bây giờ đang ở trên bờ vực phủ nhận bản thân, bất kể cô có nói gì làm gì thì với cậu cũng cực kỳ nhạy cảm, chia xa một năm, cô không biết rốt cuộc cậu đã trải qua những gì, nhưng có lẽ trong đó có cả hiểu lầm về cô.

Điều cô cần phải làm là, ở bên cạnh cậu, giống như trước đây cậu ở cạnh cô vậy.

Rồi một ngày nào đó, sẽ bù đắp lại một năm đã qua kia.

Nghĩ xong xuôi mọi thứ, Đinh Tiễn cũng mệt ra trò, nhìn bảng mạch chất đầy bàn rồi lại nhìn người đàn ông đang vùi chìm trong bảng mạch này, cô ngáp một cái.

“Tớ ngủ ở đâu đây?”

Chu Tư Việt: “Giường bên trái.”

“Cậu ngủ ở đâu?”

“Ghế sofa.” Vừa nói vừa cầm kèm sắt bấm ngắt một sợi dây điện.

“Không thể ngủ trên giường kia được à?”

Đinh Tiễn chỉ vào chần đệm sạch sẽ xếp bên cạnh, nói.

Chu Tư Việt quay đầu lại nhìn, rồi tiếp tục cúi đầu nới bảng mạch: “Sau này cậu sẽ biết.”

Đinh Tiễn à một tiếng.

Đối với cái từ ‘sau này’, cô vẫn tràn đầy mong đợi, vui vẻ chạy nhảy đến trên giường, nằm xuống, cất giọng véo von: “Chúc ngủ ngon!”

Chu Tư Việt quay đầu lại nhìn cô.

Tiểu cô nương nằm ngang, chần đắp một nửa, để hở đôi chân trắng nõn nhả di động trên giường, vô cùng đặc ý.

Trong căn phòng, ánh đèn vàng lay lắt.

Bồng thiếu niên cười một tiếng, nhỏ giọng nói: “Có ngọc không thế chứ.”

Trong phòng rất yên tĩnh, Đinh Tiễn nằm nghiêng trên giường, nghe thấy rõ, tay gối đầu, môi khẽ cong lên, bình yên nhắm mắt.

Đến nửa đêm, sấm rền rất lớn.

Đùng đoàng một tiếng vang vọng khắp trời, trên đầu nhà kho có lắp một ô cửa sổ nhỏ, bị gió mưa bão bùng bên ngoài tấn công làm cánh cửa đập điên loạn, Đinh Tiễn thức giấc, đèn trong phòng vẫn sáng, kim giờ trên đồng hồ treo tường chỉ số hai.

Chu Tư Việt vẫn chưa ngủ.

Cậu mở máy tính vùi mình trên sofa viết chương trình, đang viết dở thì bỗng hết ý, dựa vào ghế sofa, ngẩng đầu lên, một tay đỡ huyệt thái dương, sắp xếp lại mạch nghĩ, rồi chốc thì lại nghiêng người đến trước, dặng chân ra, hai tay đan vào nhau chống lên đầu gối, cúi đầu im lặng.

Cứ như vậy trong một chớp mắt, bỗng Đinh Tiễn nhận ra cậu trầm lặng như thế, dường như có thể thấy được áp lực cậu đang cống trên lưng.

Tim bỗng thắt lại.

“Chu Tư Việt, cậu lên giường ngủ đi.”

Chợt Đinh Tiễn mở miệng mời.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Cùng Đi Du Lịch (1)

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt ra từ ngọn đèn, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, vang lên trong không gian yên ắng như một bản nhạc.

Chu Tư Việt quay sang liếc cô, thấy nha đầu này ngồi xếp bằng trên giường, đã chiếm hết giường cậu lại còn làm vẻ mặt vô tội, lại còn cười. Cậu quay đầu về, hơi nghiêng người ra trước, tìm gói thuốc đặt cạnh máy tính, ngậm lên miệng, cúi đầu đốt điếu thuốc.

Đình Tiễn không động đậy, ngồi trên giường nhìn bóng lưng của cậu.

Cậu hít một hơi, hơi ngửa đầu, ánh sáng từ vi tính hắt lấy tia sáng xanh yếu ớt, trong nháy mắt khói mờ tản ra, sau đó cậu cúi đầu gõ điếu thuốc vào mép gạt tàn, khẽ gạt tàn thuốc, rồi lại đưa tay lên, đấm sáng ở đầu điếu thuốc dựng đứng trong không trung, một bàn tay khác gõ lên bàn phím cạch cạch, rồi nghe thấy cậu thấp giọng lên tiếng mà chẳng quay đầu: “Không cần.”

Đình Tiễn vén chăn xuống giường, đi tới bên cạnh cậu rồi ngồi xuống.

Chu Tư Việt ngậm điếu thuốc trong miệng, hai tay nhanh chóng gõ lên bàn phím, ánh mắt dán thẳng vào màn hình, lạnh nhạt nói: “Nếu không ngủ nữa thì trời sẽ sáng đấy.”

Đình Tiễn nhìn chương trình trong máy tính, rồi đưa tay cầm lấy điếu thuốc nơi miệng cậu, ngậm vào miệng mình, khẽ hít một hơi, mùi khói

thuốc ngấp tràn khoang mũi làm cô bị sặc, ho khan dữ dội, Chu Tư Việt nghe thấy tiếng thì động tác trong tay dừng lại, khép laptop lại, đuổi người dựa ra sau thành ghế, hai tay khoanh trước ngực, buồn cười nhìn cô: “Có bệnh à?”

Đình Tiễn mặt đầy khổ sở ném điều thuốc vào gạt tàn, lè lưỡi: “Cay quá.”

Chu Tư Việt im lặng nhìn cô, tiện tay ném chai nước trên bàn qua cho cô, “Uống xong rồi đi ngủ đi.”

“Còn cậu?”

Đình Tiễn nhìn cậu.

Chu Tư Việt nghiêng đầu qua, nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng mưa vẫn tí tách như cũ, “Cậu đừng làm loạn.”

“Cậu đang sợ gì hả? Chu Tư Việt, tớ không ngại.”

Vẻ mặt của Đình Tiễn cứ như muốn nói ‘nếu cậu không ngủ thì tớ sẽ không ngủ tới thức suốt đêm với cậu’, Chu Tư Việt bất đắc dĩ cười, đưa tay gõ vào sau gáy cô, thờ ơ nói: “Cậu đi trước đi, tôi hút xong điều này sẽ qua.”

Đình Tiễn vui mừng, lúc này mới yên tâm đứng dậy: “Được, tớ chờ cậu ở trên giường.”

Chu Tư Việt liếc cô một cái đầy ý tứ, cho đến khi Đình Tiễn rời đi, cậu mới xoay người cầm bao thuốc lá trên bàn lên.

Đình Tiễn nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào sau gáy của người đàn ông, khói xanh lượn lờ trên đầu ngón tay, lượn quanh dưới bóng đèn mờ vàng, phác họa bóng lưng đầy buồn bã và uể oải của cậu, rồi cô chợt

bình tĩnh, thực ra cậu đã trưởng thành lên rất nhiều, tâm sự lại nặng nề hơn.

“Chu Tư Việt.” Cô gọi.

Cậu cuối đầu nhả khói, đáp bằng âm mũi: “Ừ?”

“Chú dì vẫn khỏe chứ?”

Từ khi gặp mặt, đề tài này luôn bị cậu cố gắng né tránh, chưa từng nhắc qua, có mấy lần Đinh Tiên muốn hỏi, nhưng lại sợ chạm đến một vài chuyện sâu trong nội tâm cậu không muốn nhắc tới, nên cũng không dám hỏi, nhưng hôm nay lại không nhịn được, dù sao thì hồi trước Chu phu nhân cũng rất tốt với cô, cực cực tốt.

Mãi lâu sau Chu Tư Việt vẫn không lên tiếng, tàn thuốc trên tay bị rơi xuống, tích tụ thành một nhúm tro, lúc này cậu mới đáp: “Vẫn khỏe.”

Đinh Tiên à một tiếng, đập chặn lại, giọng đầy phiền muộn: “Bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Ở một thị trấn phía nam.”

Thanh âm của tiểu cô nương yếu dần: “Từ hôn không phải là ý của tớ...”

Còn chưa nói hết câu, bỗng bóng lưng lập tức đứng dậy, Chu Tư Việt dập tắt điếu thuốc, tha dép về phía giường, Đinh Tiên vội vàng nhắm mắt lại, cảm giác thấy bên giường lún xuống, bên cạnh có người nằm, dáng người cao lớn chiếm phân nửa giường, người đàn ông nhắm mắt lại, thấp giọng bảo: “Chuyện này không liên quan đến cậu, ngủ đi.”

Đinh Tiên hơi nghiêng người sang, vùi cả người vào trong chăn, chỉ để lộ mỗi đôi mắt, lặng lẽ quan sát cậu, đường viền rõ ràng, cảm mượt mà như

được dao khắc, đường nét lạnh lùng cứng rắn, mày nhọn, mũi cao môi mỏng, tóc dài, trông hài hòa đến lạ.

Ai nói thời gian giống như dao mổ heo vậy, vì sao cậu lại ngày càng đẹp lên thế?

Chói sáng, vô lại.

Trầm mặc, ít nói.

Dù cậu có thể nào cũng đều là con cưng của năm tháng, ông trời bất công với cậu, nhưng may mà, tại những tháng ngày như dao đây, lại rất dịu dàng với cậu.

Chu Tư Việt nhắm hai mắt, bỗng cầm lấy gối đặt vào giữa giường.

Đình Tiễn cúi đầu nhìn gối, rồi lại ngẩng đầu nhìn mặt cậu, không hiểu: “Cái gì đây?”

Đến mí mắt cũng không thèm mở, Chu Tư Việt lười biếng nói: “Phòng ngừa nửa đêm cậu bò qua.”

Rốt cuộc vẫn là con gái mặt mỏng, Đình Tiễn tức giận, chui cả người vào chăn, đến một cọng tóc cũng không lộ ra, đắp kín chăn giận dữ nói: “Ai mà mò qua chỗ này thì chính là con cún.”

Nói xong, Đình Tiễn núp trong chăn thở dốc không ngừng, tim đập thình thịch thình thịch, từ lúc cậu bắt đầu nằm xuống, nghe thấy tiếng thở của cậu, mặt cô đã đỏ tới tận mang tai.

Rốt cuộc Chu Tư Việt cũng mở mắt, nghiêng đầu liếc nhìn nhưng chỉ nhìn thấy mỗi chiếc chăn, cậu nhếch môi cười.

Đình Tiễn nhẹ nhàng xốc một góc chăn lên nhìn, đúng dịp cậu đang nghiêng đầu qua, trong ánh mắt như cười như không ấy, khuôn mặt nhỏ

nhấn của cô đỏ lên, lập tức chui vào trong chăn, không dám thò đầu ra ngoài.

Đúng vậy.

Thực chất vẫn có chút sợ hãi.

Chu Tư Việt vui vẻ, lần nữa nhắm mắt lại, “Ngủ đi.”

Trong chăn truyền ra giọng nói yếu ớt: “Chúc ngủ ngon.”

Hai mươi phút sau.

Người trong chăn ngủ say đổ mồ hôi đầm đìa, Chu Tư Việt mở mắt, ngồi xếp bằng, liếc nhìn người bên cạnh, cậu xoa cổ im lặng nhìn mấy giây, sau đó kéo chăn xuống, chắc tiểu cô nương đã rất mệt rồi, ngủ say sưa, môi hơi cong lại còn trề ra, trông rất đáng yêu.

Chu Tư Việt nhìn chăm chăm một lúc, lại sợ có muỗi bay vào nên kéo chăn lên, che kín môi, lúc này mới xoay người xuống giường.

Mấy giây sau.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy.

Đây là lần thứ hai cậu tắm trong đêm nay.

...

Sáng hôm sau, Đinh Tiễn mơ màng vừa tỉnh giấc, tiết học đầu tiên là của thầy Vương, cô nhìn màn hình điện thoại, rồi lập tức nhanh chóng xuống giường.

Chu Tư Việt đem bữa sáng tới, tiện tay đóng cửa lại, nhìn thấy Đinh Tiễn âm ỉ vừa cột tóc vừa chạy vào nhà vệ sinh, cậu đặt bữa sáng trên bàn,

đi tới cửa nhà vệ sinh đưa bàn chải đánh răng cậu vừa mua vào, rồi dựa vào cửa hỏi: “Tiết của ai?”

“Cám ơn.”

Đình Tiễn cột tóc, nhận lấy, vừa bôi kem đánh răng vừa nói: “Vương Xuân Hoa.”

Vương Xuân Hoa nổi tiếng không có tình người, đi trễ thì bị trừ điểm quá trình, nếu đi trễ ba lần sẽ cho rớt, cúp học là đánh rớt ngay, điểm thành tích bình thường đến một điểm cũng không hề cho, Đình Tiễn gấp đến độ tay chân cuống hết lên, trái lại Chu Tư Việt rất bình tĩnh dựa cửa nhìn cô đánh răng.

“Bữa sáng để trên bàn, lúc đi đừng quên đem theo, di động cậu hết pin, tối hôm qua tôi sạc giúp cậu rồi.”

Sắp xếp tỉ mỉ đâu ra đấy, không cần phải lo.

Đình Tiễn cầm bàn chải ngấn người, ngậm nước súc trong miệng, má phồng lên nghi ngờ nhìn Chu Tư Việt, điện thoại hết pin lúc nào sao cô không biết?

Chu Tư Việt nhướn mày, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, nhắc nhở cô: “Bảy phút nữa.”

Cô ục ục súc miệng rồi nhỏ ra, “Cậu không đi học à?”

“Chiều mới đi.”

“Cúp học há?” Đình Tiễn đưa đầu ra dò xét.

“Giáo sư Diệp dạy, tôi không cần đi.”

“Giáo sư Diệp gạch tên cậu rồi à?”

Chu Tư Việt liếc xéo cô, kéo ghế ra mở máy tính lên, dặng hai chân ra, lấy thuốc ngậm lên miệng, đốt lửa, tay chống lên mép bàn, từ từ nhả khói, rồi hời hợt nói: “Học xong rồi.”

“...”

Sau đó Đinh Tiễn mới biết, Chu Tư Việt đã học xong học phần “Tổng Quan Trí Tuệ Con Người” của học kỳ này từ lâu rồi.

Hình như trong tay cậu còn có hạng mục đi theo giáo sư Diệp.

Trên đường đến trường, Đinh Tiễn mở điện thoại lên, mười mấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc đều do bạn cùng phòng gọi với gửi.

Lướt tiếp lướt tiếp.

Ồ ——

Cô từ từ dừng bước, nhìn chăm chăm một số lạ nằm trong danh bạ điện thoại.

Chỉ chú thích có một dòng.

Sau cơn mưa trời lại sáng, trong không khí đều là mùi đất, lá cây xanh biếc, những hạt mưa còn đọng lại trên lá, Đinh Tiễn như người thấy chút vị ngọt ngào trong bầu khí quẩn.

Còn mười phút nữa là đến giờ học, Đinh Tiễn chạy đến lớp, mấy người Từ Sa Sa cũng cùng lúc chạy vào, ánh mắt nhìn quanh một lượt, phong tỏa mục tiêu, rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Nói, tối qua cậu đi đâu?”

“Thành thật khai ra, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

“Sao lại tắt điện thoại?!”

Trừ Ban Gia Du ra, thì Từ Sa Sa và Lâu Phượng đều có dáng vẻ nếu không nói rõ thì tuyệt đối không bỏ qua cho cô, Đinh Tiễn nhìn Ban Gia Du với ánh mắt cầu cứu, thế nhưng cô nàng này lại chẳng để ý đến mình, vẻ mặt như bà đây không giúp được cậu rồi, “Tự mình cầu phúc đi.”

Đinh Tiễn kéo tay của Lâu Phượng đang treo trên cổ mình ra, lúc này mới nói: “Mưa to quá đó mà, không mang dù, ngủ ở nhà bạn một đêm.”

Lâu Phượng: “Bạn? Nam hay nữ?”

Đinh Tiễn suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Nữ.”

Lâu Phượng và Từ Sa Sa đồng loạt lên tiếng: “Tưởng tụi mình tin chắc?” Lập tức rước lấy mấy ánh mắt nhìn sang.

Đinh Tiễn cúi đầu, “Là bạn học cũ của mình, nam, được chưa?”

Đột nhiên Lâu Phượng và Từ Sa Sa sáp lại gần, nhỏ giọng hỏi cô: “Đau không?”

Đinh Tiễn sững sờ, không hiểu tí ti gì, Lâu Phượng lại đến gần, dấu môi nói: “Lần đầu tiên chắc chắn đau.”

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng đã hiểu, cô quýnh lên, hai tay nhéo lỗ tai hai người, mặt đỏ tới tận mang tai: “Hai cậu!”

Ban Gia Du hệt như chị cả, đưa tay ngăn lại: “Được rồi được rồi, đừng làm rộn nữa, học thôi.”

...

Chuông vào học vang lên, Vương Xuân Hoa giữ mọi người lại dặn dò thêm sau giờ học.

“Ngày quốc khánh các em về viết mã trò chơi rồi nộp lên, trò gì cũng được, chủ yếu là để xem các em phát huy đến đâu. Sang năm có cuộc thi ACM*, bạn học nào có hứng thú thì có thể tham gia qua mạng trước.”

(*ACM-ICPC là cuộc thi lập trình quốc tế lâu đời và danh giá nhất dành cho sinh viên các trường đại học và cao đẳng trên toàn cầu.)

Bốn người trong phòng nhìn nhau, thầm than thở.

Kết thúc tiết học cuối cùng trong ngày, Đinh Tiễn nhận được điện thoại của Diệp Uyển Nhân, nói rằng bà dẫn Đinh Tuấn Thông đi du lịch, nếu có về nhà thì trong tủ lạnh có thức ăn để cho cô.

Cô cũng không tính về.

Ban Gia Du ngồi máy bay cả đêm về Thượng Hải, còn Từ Sa Sa đã hẹn bạn đi du lịch Tứ Xuyên.

Lâu Phượng thì ở lại phòng học bài, biết được Đinh Tiễn cũng không đi đâu, bèn thân mật ôm lấy cô, “Hai người chúng ta đều là đứa bé không ai muốn, đi theo chị Phượng của cậu đi, nhất định sẽ không bạc đãi cậu đâu.”

Bất chợt điện thoại trong túi rung lên hai tiếng grr grr.

Đinh Tiễn lấy ra nhìn.

Là tin nhắn Nguyễn Phóng gửi, “Em Đinh Tiễn này, anh là anh Nguyễn đây, quốc khánh này anh với anh Chu Tư Việt của em định đi Nam Kinh một chuyến, em có muốn đi chung không?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Cùng Đi Du Lịch (2)

Lễ quốc khách, tại thành phố Nam Kinh có buổi triển lãm công nghệ cao được tổ chức ở bảo tàng khoa học, phía triển lãm mời giáo sư Diệp đến tham quan, nhưng mấy ngày đó giáo sư Diệp phải đi trao đổi ở Đài Loan, thế là ông xin thêm với bên triển lãm mấy suất để học trò của ông đi tham quan.

Vốn được tám suất, Chu Tư Việt là do giáo sư Diệp bổ nhiệm, những người còn lại đều là tự nguyện, đường xá Nam Kinh xa xôi, nên đa số mọi người chỉ muốn làm tổ ở thư viện ôn bài vở, ngoài trừ mấy người thích công nghệ cao ra.

“Đi Nam Kinh?” Đinh Tiễn nhăn tin hỏi lại.

Nguyên Phóng: “Ừ, có buổi triển lãm khoa học kỹ thuật mời bọn anh đi, nếu em muốn đi thì để anh thêm vào danh sách, đây là chính miệng anh Chu của em nói đấy.”

Đinh Tiễn dán mắt nhìn lấy hai chữ anh Chu thật lâu, lòng chột rung động.

Một lúc sau, Nguyên Phóng lại gửi tin nhắn đến: “Anh Chu của em còn nói, nếu em sợ đi một mình chán thì có thể rủ bạn đi cùng.”

Đinh Tiễn nhìn sang Lâu Phượng, chỉ thuận miệng hỏi chứ cũng chẳng hy vọng gì, nhưng Lâu Phượng lại kích động vô cùng, trông hệt như bấp mạt áo, “Đi chứ đi chứ, có trai đẹp đúng không?”

Đình Tiễn cảnh giác nhìn cô nàng, Lâu Phượng cười khà khà không ngừng: “Có phải là bạn học hồi cấp ba của cậu không? Yên tâm, mình tuyệt đối không cướp bạn trai của bạn cùng phòng đâu.”

Đình Tiễn: “Vẫn chưa phải...”

Lâu Phượng: “Có sắp là bạn trai cũng sẽ không cướp.”

Đình Tiễn dờ khóc dờ cười: “Chị Phượng à, em đây không có ý đó.”

Lâu Phượng đặt mông ngồi lên băng ghế, có phần nản lòng: “Đùa thôi mà, chứ như mình đây, gầy hơn mười kg cũng chẳng ai thèm.”

Lúc nói câu này trông cô nàng rất kém, cúi gục đầu, rất tủi thân.

Đình Tiễn trấn an: “Thật ra thì chị Phượng cậu ngũ quan rất đẹp, nếu gầy xuống chắc chắn xinh lắm.”

Mắt Lâu Phượng sáng lên, “Thật hả?”

Đình Tiễn gật đầu, vô cùng chân thành: “Còn thật hơn trên châu nữa.”

Lâu Phượng vui lên, mở ngăn kéo ra lấy hết đồng quạ ăn vặt ném vào thùng rác, rồi lại hạ quyết tâm giảm cân lần nữa.

Đình Tiễn nhìn theo bóng lưng của cô ấy, cũng vui lây.

Sau khi Đình Tiễn đồng ý, Nguyên Phóng báo lại danh sách lên giáo sư Diệp.

Giáo sư Diệp vừa dạy xong, thu dọn giáo án, cầm lấy danh sách của Nguyên Phóng, đẩy kính lão lên, neho mắt nhìn hồi lâu rồi lại nhìn sang Chu Tư Việt bên cạnh như có điều nghĩ ngợi, “À —— tiểu tử nhà em.” sau đó kẹp giáo án vào khuỷu tay, nghênh ngang rời đi.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ quốc khánh.

Mọi người tập trung ở cổng trường rồi đến ga tàu.

Lúc Đình Tiễn đến, mấy người Chu Tư Việt và Nguyễn Phóng đã có mặt rồi, cậu mặc áo T-shirt ngắn tay, không mặc áo khoác, tay đút trong túi quần, dáng người cao lớn đứng trước cổng trường, thân hình hơi gầy, trái lại trông hết như bảng hiệu chữ.

Lâu Phượng kích động kéo cánh tay cô, nói vào bên tai cô: “Không phải là người mặc T-shirt đen đấy chứ?”

Sặc, mắt chuẩn thật đấy.

Đình Tiễn không đáp, thấy vẻ mặt của cô Lâu Phượng chỉ coi như cô ngầm thừa nhận, đứng từ xa đã không nhìn được đánh giá, “Chân dài lắm, dáng người không tệ đâu.”

Đình Tiễn muốn bịt miệng cô nàng lại.

Từ xa Nguyễn Phóng đã nhìn thấy mấy người các cô, bèn giơ tay vẫy, “Em gái Tiểu Đình, bên này này.”

Chu Tư Việt đang nói chuyện với Kê Hàng cũng quay đầu sang, khẽ nheo mắt.

Lâu Phượng nhìn thẳng, chặc chặc kéo tay Đình Tiễn nói: “Em gái Tiểu Đình, được lắm, mình cũng coi như gặp rất nhiều chàng trai rồi, thế nhưng có đốt đèn lồng cũng chẳng tìm được anh đẹp trai nào như thế.”

Đình Tiễn giương mắt, cứ thế mắt đối mắt người kia, ánh mắt của cả hai giao nhau trong thoáng chốc, rồi nhanh chóng tách ra, Chu Tư Việt cười nhạt tiếp tục chuyện trò với Kê Hàng.

Đình Tiễn vội cúi đầu đỏ mặt.

Lâu Phượng véo mái tai nhỏ của cô, thở dài nói: “Dù gì qua lại cũng chẳng nhiều.”

Lại gần nghe, hai người họ cũng chẳng nói về đề tài nghiêm túc gì, toàn là trò chơi cả.

Nguyên phóng kéo Chu Tư Việt, cột nhà bảo: “Đừng nói chuyện nữa, em gái Tiểu Đình của mày đến rồi kìa.”

Chu Tư Việt liếc xéo cậu ta.

Nguyên phóng lập tức thôi cười, được rồi, tôi im mồm đây.

Trái lại Đình Tiễn rất thoải mái chào hỏi cùng mấy người họ, trùng hợp đều là người cô có biết: “Anh Nguyên, chủ nhiệm.” Sau đó, ánh mắt chuyển đến người cao nhất đứng giữa, tóc mái rũ nhẹ xuống trán, hai tay đút túi, đang cụp mắt liếc cô, vẫn là dáng vẻ ung dung như thế, chờ nghe cô gọi mình thế nào.

Đình Tiễn ngẩng đầu nhìn cậu, giọng réo rắt: “Anh Chu.”

Chu Tư Việt cong môi, khẽ gật đầu, vô cùng hưởng thụ: “Ừ.”

Nhìn vẻ mặt của cậu, Đình Tiễn thừa biết trong bụng người này đã được một tiếng anh Chu kia làm thoải mái rồi, thế là cô tức giận nhìn cậu thằm ai oán, đồ cầm thú đồ cầm thú.

Sau đó lại giới thiệu: “Đây là bạn cùng phòng của em, Lâu Phượng.”

Lâu Phượng cứ như có quen vậy, không cần giới thiệu kỹ cũng có thể nói đúng tên mấy người họ, “Anh Nguyên Phóng đúng không, hôm em và Từ Sa Sa mới đến, chính anh dẫn bọn em đi đấy.”

Nguyên phóng gãi đầu, “À.”

“Chủ nhiệm Kê của câu lạc bộ hoạt hình, chào anh chào anh.”

Kê Hàng lịch sự nho nhã, phải phép đáp lại: “Chào em.”

Đến đây, Lâu Phượng cố ý dừng lại, chậm rãi chuyển ánh mắt sang Chu Tư Việt, quan sát từ trên xuống dưới, “Em thật sự chưa gặp anh Chu này bao giờ cả, theo lý mà nói, nếu đẹp trai như thế, không thể có chuyện em không ấn tượng được, chỉ có thể nói là do anh Chu anh quá khiêm tốn.”

Nguyên phóng khoác tay lên vai Chu Tư Việt, cười nói: “Đúng là lão đại của bọn anh khiêm tốn thật, cũng may là cậu ta khiêm tốn, nếu không làm gì có chuyện bọn anh sống yên bình được, cửa đã sớm bị người ta đập phá rồi.”

Lâu Phượng nhìn Đinh Tiễn đầy ý tứ, dù sao cũng phải lấy lại mặt mũi cho bạn cùng phòng mới được, vậy là không cam lòng yếu thế nói: “Tiễn Tiễn bọn em cũng thế mà.”

“Còn có ai nữa không?”

Vì ngăn Lâu Phượng nói lung tung, Đinh Tiễn mở miệng ngắt lời.

Nguyên phóng a một tiếng, nhìn khắp nơi một lượt, “Còn có hai người lớp Diêu nữa.” Nói rồi quay sang Kê Hàng hỏi: “Sao Hình Lộ Phi vẫn chưa đến?”

Kê Hàng vừa rút điện thoại ra vừa nói: “Để tôi gọi.”

Vừa dứt lời, Hình Lộ Phi đã chạy đến từ đằng sau, trong sương mù dày đặc của phương Bắc, một cô gái mặc quần đùi nhỏ, đôi chân dài thẳng thớm, đi giày cao gót năm ba cm từ tốn bước đến, qua màn sương có thể nhận ra, cô ấy còn trang điểm, bước chân nhẹ nhàng tiến lại gần, đứng trước mặt mấy nam sinh, cười: “Mình không đến trễ chứ?”

Mắt Nguyễn phóng nhìn thẳng, lắc đầu liên tục, trố mắt ghen hợm:
“Không không...”

Đúng mười một giờ đêm đến Nam Kinh.

Mười mấy tiếng đi đường vất vả, người nào người nấy mệt mỏi ra mặt bước xuống tàu, Đinh Tiễn chẳng tài nào mở mắt nổi nữa, chỉ nghe thấy Lâu Phượng líu ríu bên tai không ngừng, “Ai ôi, cậu thấy Hình Lộ Phi chưa thế? Người gì mà cứ như tượng ấy, ngồi tàu mười mấy giờ mà phấn cũng chẳng rơi rớt, còn cậu kia, mắt đen tới nổi nấu được rồi đấy.”

Suy cho cùng thì cũng được huấn luyện từ Super Girl đi ra, ai mà không muốn làm nữ siêu nhân King Kong đâu, có điều cần phải có tư cách đã, Đinh Tiễn quyết định rồi, lúc về phải học trang điểm.

Ở ga tàu đoàn người nhốn nháo nhộn nhịp, vừa có một đoàn hành khách đi xuống, cả đám người như ong vỡ tổ ùn ùn nhau đi đến cửa, Đinh Tiễn đeo túi lớn, cả mấy lần đều bị người ta đánh đến trong góc hành lang, vóc dáng Lâu Phượng lớn, không sợ bị đụng, chỉ sợ cô đụng người ta mà thôi, không ai đẩy nổi cô nàng cả, cứ như thế vững vàng đi ra ngoài, quay đầu lại, chỉ còn mỗi mình mình.

Đinh Tiễn dán vào tường thở hốt hốt nghỉ ngơi, định chờ nhóm người này đi qua rồi tính tiếp.

Bất chợt có người kéo túi của cô, xách người ra ngoài, “Đi theo tôi.”

Đinh Tiễn ngẩng đầu, trông thấy chiếc T-shirt màu đen quen thuộc, vừa nãy ở trên tàu, cô đã nghiên cứu kỹ mấy chiếc T-shirt cậu mặc gần đây, trước ngực hoặc là điều hâu, sư tử, hổ, toàn là các loài động vật có thể xưng là bá vương và vẫn có quyền tự do cao ngạo.

Đình Tiễn cũng biết nhất định không cam lòng với nơi này.

Chu Tư Việt cầm túi của cô, dẫn cô đi ra ngoài, tiêu cô nương ngoan ngoãn đi theo bên cạnh, vẫn cứ luôn ngẩng đầu nhìn cậu, nhưng lại bị cậu đập một phát không chút lưu tình: “Nhìn đường đi.”

“Cậu có mục tiêu gì không?”

Chu Tư Việt cúi đầu liếc cô, rồi bình tĩnh ngẩng đầu lên, hỏi ngược lại: “Còn cậu?”

Đình Tiễn lắc đầu, tiếc nuối than thở: “Cậu không nhận thấy mọi hoài bão cao xa đều chỉ có khi còn bé ư? Vì khi đó còn rất đơn thuần, cho rằng thế giới giống như chúng ta nghĩ, nhưng khi cậu thực sự bước chân vào xã hội này, cậu sẽ phát hiện, thế giới này hoàn toàn khác xa trong suy nghĩ của cậu, bây giờ nguyện vọng duy nhất của tớ chính là hy vọng được —— “

Cậu cúi đầu, “Ừ, là gì?”

“Hòa bình thế giới.” Đình Tiễn cúi đầu, thấy khoe môi cậu sắp nhếch lên thì vội nói, “Cậu đừng cười, tớ nghiêm túc đấy.”

“Tôi biết.”

Lại khôi phục giọng điệu bình thường.

Dòng người chậm rãi xô dịch, dời đến cửa soát vé.

Có một người phụ nữ vừa ôm con lại xách túi lớn túi nhỏ, chen chúc trong đám đông tới nỗi mồ hôi thấm ướt cả lưng, lúc tiến lên trước thì vô tình giẫm phải chân một người đàn ông, người đàn ông đi dép kia không vui nhịu mày lại, tiện tay đẩy người phụ nữ ra.

Đứa con khóc toáng lên, người qua đường đều cố gạt ra muốn đi lên xem ồn ào.

Người phụ nữ đứng không vững, ngã về phía Đình Tiễn, may mà có Chu Tư Việt nhanh tay lẹ mắt đứng cạnh đỡ, nâng đầu đứa bé, lại còn nhường chỗ, để hai người bọn họ đi ra trước, người phụ nữ ôm con cảm ơn cậu liên tục.

Người phụ nữ vừa đi vừa nói với đứa con nhỏ sau lưng bằng chất giọng phổ thông không quá tiêu chuẩn, “Sau này lớn lên phải giống như anh kia đấy.”

Thật ra những chuyện như thế lúc trước cũng thường gặp, khi hai người thỉnh thoảng làm bài tập xong đi ra ngoài chơi, cậu lớn lên ở Yên Tam từ nhỏ, trong hẻm ngõ không ai không biết cậu, thấy người là gọi.

Con mèo của chú Trương câm là do cậu nuôi lớn;

Mỗi khi bà Lý đi ra ngoài bày sạp bán rau, cậu nhìn thấy cũng sẽ đẩy giúp;

Còn cả ông Triệu nhà bên lần nào cũng do dự trước đèn xanh đèn đỏ, cậu cũng thuận tiện đi lên nhắc nhở “Đèn xanh rồi, có thể đi được ạ, có cần cháu đưa ông đi không?” Ông Triệu phát tay, “Thôi đừng, ông có mù đâu, sao cháu còn không về làm bài tập đi?”

Cậu cười: “Đi giờ đây ạ.”

Những năm tháng ấy nào có chuyện gười ta giả bị đụng đầu, con người ta cũng luôn mang theo tấm lòng nhiệt tình.

Trước khi sắp khai giảng, Đình Tiễn vẫn thường xuyên gặp phải những người quen cũ này của cậu ở trên đường.

Ai ai cũng hỏi cô.

“Thằng nhóc nhà họ Chu đâu rồi? Sao gần đây già không thấy nó.”

Đình Tiễn nuốt nước mắt, “Cũng lâu rồi cháu chưa gặp lại cậu ấy.”

Ông Triệu mắc chứng loạn trí tuổi già, nói nhiều lần vẫn không nhớ nổi, lần tới gặp phải Đình Tiễn trên đường còn run giọng hỏi, “Sao gần đây không thấy thằng nhóc nhà họ Chu đâu?”

Đình Tiễn lau nước mắt, cố ung dung giải thích với ông: “Cậu ấy lên đại học rồi, vào Thanh Hoa.”

Ông Triệu à à gật đầu, “Nhìn nó là biết ngay có tiền đồ mà.”

Nhưng lần sau khi gặp lại, vẫn cứ hỏi.

Đình Tiễn không hề thấy phiền khi giải thích cho ông, mỗi lần giải thích xong, bản thân đều trốn trong góc tường khóc một lần.

Nên trong nháy mắt đó, Đình Tiễn như cảm thấy, Chu Tư Việt của trước kia đã quay lại.

Chàng trai trẻ luôn nhiệt tình lại đầy hoài bão kia đã quay lại.

—

Ra khỏi ga tàu, bên triển lãm lái xe đến đón.

Một nhóm tám người, xách hành lý đứng ở cổng ga chờ, chốc lát sau, một chiếc xe màu bạc giống xe du lịch dừng lại.

Trên xe có một người phụ nữ đội mũ đi xuống, khoảng chừng ba mươi, đeo kính mát giọng đen, xách túi, tóc ngắn, mặt mũi nghiêm túc: “Học sinh của thầy Diệp hả?”

Nguyên phóng gật đầu.

Người phụ nữ ngẩng đầu, nhìn xung quanh một vòng rồi lại hỏi: “Ai là Chu Tư Việt?”

Sau lưng vang lên giọng nói trầm thấp: “Là tôi.”

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn, giọng dịu lại: “Cậu kiểm tra lại số người đi, rồi chúng ta đến khách sạn.”

Lâu Phượng vỗ vai Đinh Tiễn, “Ồi chà, trai đẹp đi đến đâu cũng được quan tâm đặc biệt.”

Tổng cộng chỉ có tám người, cần gì phải kiểm tra.

“Đủ rồi.”

Sau đó một nhóm tám người như đoàn du lịch, kéo nhau lên xe.

Chu Tư Việt tìm ghế ở hàng sau, nhìn Đinh Tiễn, rồi lại nhìn Lâu Phượng ở sau lưng cô, cầm lấy mũ lưỡi trai màu đen đội lên, đèn xe mờ tối, ôm lấy nửa mặt cậu, nhưng loáng thoáng có thể thấy đường nét lạnh lùng kiên định nơi cậu.

Hình Lộ Phi dẫn đầu nhảy qua, đặt mông ngồi xuống cạnh cậu, đôi môi nhỏ nhắn đỏ rực, vừa vào nhà vệ sinh trang điểm lại, nhìn cậu mà nói: “Ấy, nhìn cậu có vẻ hốc hác đấy Chu Tư Việt.”

Dứt lời liền lấy một trái táo ở trong túi xách ra, đưa đến: “Có muốn ăn gì không?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Hẹn Hò

“Không cần.”

Chu Tư Việt kéo vành mũ xuống, che khuất khuôn mặt, cúi đầu lấy tai nghe màu đỏ trong balo ra, đeo trên cổ, sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hình Lộ Phi a một tiếng, cất táo vào lại trong túi xách.

Lâu Phượng kéo Đinh Tiễn ngồi xuống hàng trước, mặt đầy kinh ngạc nói với Hình Lộ Phi: “Chị Hình, người lớn tuổi có nói một câu, không biết chị có từng nghe không?”

Hình Lộ Phi tò mò nhìn Lâu Phượng: “Nói cái gì?”

Lâu Phượng liếc nhìn Đinh Tiễn, nghiêng người về trước, nói: “Táo phải ăn vào buổi sáng, buổi sáng ăn là táo vàng, chiều ăn là táo bạc, tối ăn là táo độc.”

Hình Lộ Phi gấp gáp nhìn Chu Tư Việt, “Nào có ai ăn nói kỳ lạ như em chứ.”

Lâu Phượng còn nói: “Là thật đấy, thôn bọn em có một ông lão thích ăn táo vào buổi tối, sau đó thì...”

Hình Lộ Phi bỗng căng thẳng, thân thể nghiêng về phía trước, “Sau đó thì thế nào?”

“Sau đó, ông ấy chết rồi.”

Có lẽ đêm nay bao nhiêu chỉ số thông minh của Hình Lộ Phi đều đặt hết lên người Chu Tư Việt, nên một câu nói đùa như vậy mà cô ấy tưởng thật, miệng khẽ run, hoảng sợ nhìn Lâu Phượng, “Đừng nói bậy, chị thường ăn táo vào buổi tối lắm.”

Đình Tiễn véo Lâu Phượng một cái, ý bảo cô ấy đừng có nói đùa nữa.

Lâu Phượng quay người lại, dựa vào ghế, giả bộ oan ức nói ra sau: “Chị à, em chỉ có lòng tốt khuyên chị thôi mà.”

Nói xong, Lâu Phượng đặc ý nhìn Đình Tiễn, Đình Tiễn không khỏi buồn cười.

Cuối cùng, liền nghe thấy ở hàng sau truyền tới giọng nói êm ái.

“Chu Tư Việt.”

Người nọ đeo tai nghe, ánh mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ, căn bản không nghe được gì.

Hình Lộ Phi gọi cậu mấy tiếng cũng không phản ứng, khẽ vỗ vào vai cậu.

Chu tư Việt nhú mày quay lại.

Hình Lộ Phi nói: “Sau này cậu đừng ăn táo vào buổi tối nữa, không tốt cho cơ thể.”

“...”

Xe rất nhanh đã đến khách sạn, ngay lúc xuống xe, vì khi ở trên xe bàn về lộ trình sau đó mà Kê Hàng với Hình Lộ Phi âm ỉ một trận, ngay cả Lâu Phượng cũng nghe ra được mối quan hệ tam giác trong đó, hai người

không ai nhường ai, cãi nhau tới nổi mặt đỏ đến tận mang tai, hừ một tiếng không quan tâm đến đối phương nữa, cho đến khi xuống xe một câu cũng không nói.

Người phụ nữ dẫn đầu đi vào trước, mấy nữ sinh kéo hành lý chờ trước cửa, còn nam sinh thì đứng cạnh xe hút thuốc tán gẫu, Nguyên Phóng an úi Kê Hàng, “Được rồi, đừng so đo với con gái, cô ấy muốn dạo phố thì cho cô ấy đi thôi, đến lúc đó mấy người họ đi dạo phố, còn đám con trai chúng ta đi tới quán net lân cận.”

Kê Hàng là quân tử văn nhã, thế nhưng hôm nay lại bị Hình Lộ Phi chọc cho tức giận, hai người này chơi chung từ nhỏ đến lớn, lên mười hai còn được cùng tuyển thẳng, nha đầu Hình Lộ Phi xưa nay thông minh, tính tình cũng thoải mái, căn bản không để ý đến cái nhìn của người khác, thích thì theo đuổi, không thích thì chia tay, cực kỳ sáng khoái, đã nhiều năm như vậy, cũng chỉ có cậu mới chịu được tính xấu này của cô ấy.

Tan tan hợp hợp với bạn trai, còn nhanh hơn cả thay quần áo.

Kê Hàng biết cô ấy có cảm tình với Chu Tư Việt, từ nhỏ đến lớn không có gì mà cô ấy qua mặt được cậu, đối với dáng vẻ của người đã động lòng, cậu lại hiểu quá rõ.

Lần trước lập trình trong câu lạc bộ xảy ra chút vấn đề, cô ấy lại cứ muốn tìm Chu Tư Việt giúp đỡ, mượn cơ hội nói chuyện, rồi cuối cùng lại cứ sáp vào người ta mời đi ăn cho bằng được. Cậu nhịn hết, bởi vì Chu Tư Việt không đồng ý đi ăn một mình với cô ấy, thế nên cậu mới ra mặt giúp, đêm đó thiếu chút nữa đã tự chuốc say mình.

Có rượu vào như được tiếp thêm quyết tâm, trên đường trở về cậu suy nghĩ đến trăm ngàn lần, dưới ký túc xá trong ánh trăng nhợt nhạt, cậu ngả bài với cô, không thể chịu nổi cuộc sống kiểu này nữa, cậu yêu ai thì yêu,

cũng đừng tìm tới tớ nữa, giao tình nhiều năm của chúng ta đến đây chấm dứt đi, tớ muốn đường đường chính chính tìm bạn gái.

Ai ngờ, Hình Lộ Phi lại khóc, ngồi xổm dưới đất lau nước mắt nước mũi, cậu ngẩn người, thì ra cô có phần không nỡ bỏ cậu.

Cậu hỏi cô, tớ với Chu Tư Việt cậu chọn ai.

Hình Lộ Phi ngẩng đầu lên, ra vẻ tội nghiệp nhìn cậu, tớ không chọn, tại sao phải chọn chứ, cậu không thể tiếp tục làm bạn tốt của tớ sao?

Bạn tốt.

Trong nháy mắt nghe thấy hai từ này, Kê Hàng bật cười thành tiếng, ngay cả ánh trăng cùng cây cối bốn phía xung quanh cũng đang cười nhạo cậu ngu ngốc, nhưng có ai không ngu ngốc khi đối diện với ái tình đâu.

Kê Hàng cúi đầu nhìn cô gái ngồi xổm dưới đất, lại ngửa đầu lên nhìn trời cao, những vì sao chớp nháy, một cảm giác mệt mỏi bỗng trào dâng, cậu nói, Lộ Phi, tớ rất mệt, sau này hai chúng ta đừng gặp nhau nữa.

Hình Lộ Phi ôm cánh tay cậu nói liên tục không muốn, Kê Hàng hất ra, lại bị cô ôm lấy ngang hông, rất may là ngày đó về trễ, đêm đen, sinh viên không nhiều, nếu không chỉ bằng màn nũng nịu mè nheo này của cô, chắc chắn hôm sau sẽ được lên diễn đàn của trường.

Dưới sự yêu cầu của Hình Lộ Phi, Kê Hàng đồng ý cho cô thêm thời gian quyết định.

Nhưng bây giờ cậu lại cảm thấy, quãng thời gian mà Hình Lộ Phi yêu cầu đây hết như đang đợi câu trả lời của Chu Tư Việt vậy, nếu như Chu Tư Việt đồng ý, cô sẽ không chút do dự mà bỏ cậu, còn nếu không, có lẽ sẽ quay lại tìm cái vô xe phòng hờ là cậu đây.

...

Người dẫn đầu thuê bốn gian phòng.

Đình Tiễn và Lô Phượng một phòng, Hình Lộ Phi cùng một nữ lớp Diêu một phòng, Chu Tư Việt cùng Nguyên Phóng một phòng, còn Kê Hàng và một nam lớp Diêu ở một phòng.

Người dẫn đầu phát thẻ phòng cho bọn họ, dặn dò: “Ngày mai chín giờ mở cửa, tám giờ chúng tôi sẽ lái xe tới đón mọi người.” Sau đó ngừng đầu nói với Chu Tư Việt, “Cậu làm đội trưởng đi, phụ trách kiểm tra sơ thành viên, tám giờ ngày mai chờ tôi ở dưới lầu, tối nay nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Vừa dứt lời, Hình Lộ Phi cầm lấy thẻ giận đùng đùng lên lầu.

Người dẫn đầu chỉ vào Chu Tư Việt, “Cậu cho tôi số điện thoại của cậu, ngày mai tôi sẽ gọi cho cậu.”

Chu Tư Việt đọc một chuỗi dãy số.

Người dẫn đầu lưu số xong thì nói được rồi, sau đó rời đi.

Bên kia thang máy vừa lên, Lô Phượng uốn người chen vào, vừa vặn chặn Đình Tiễn ở ngoài cửa, vốn định đi ra đợi lượt sau cùng lên với Đình Tiễn, nhưng cô nàng chợt nhìn thấy Chu Tư Việt vóc dáng cao lớn đeo balo đen đứng sau lưng, mặt liền đổi sắc, bất chấp đẩy người ta ra ngoài, không có nhân tính nói:

“Đông người rồi, cậu lên sau đi.”

“...”

Đình Tiễn thần thờ đứng ở cửa, không thể tưởng tượng nổi nhìn gương mặt của Lô Phượng dần dần biến mất sau cửa thang máy, cho đến khi

đăng sau truyền đến âm thanh trêu chọc, “Cô bạn này của cậu đúng là bạn thân nhỉ.”

Bạn thân cái nỗi gì mà để hai chúng mình đứng trợ trợ ở đây?

Đình Tiễn quay đầu lại, Chu Tư Việt đứng bên cạnh cô, hai tay đút vào túi, nghiêng đầu nhìn xuống cô, nở nụ cười đầu tiên trong đêm nay, “Chờ tôi?”

Hừ.

Lại không nhìn được ngẩng đầu nhìn cậu, cảm thấy Chu Tư Việt như vậy có phần quen thuộc, lập tức hốc mắt nóng lên.

Có người từng nói, tình yêu luôn là thứ thần thánh, lúc bạn bị chữ tình làm rung động, mặc dù người bạn vẫn còn ở đấy, nhưng trái tim đã đi vào cõi thánh quốc rồi.

Đình Tiễn cảm thấy giờ khắc này là giống như vậy.

“Đúng thế.” Cô nhìn cậu chăm chăm, mở miệng nói.

Cửa thang máy kêu “ting” một tiếng rồi mở ra, Chu Tư Việt bấm lấy gáy cô, kéo người vào trong thang máy, “Đi thôi, ngày mai tham quan triển lãm khoa học kỹ thuật xong, buổi tối sẽ dẫn cậu đến một nơi.”

Cửa thang máy chậm rãi khép lại.

“Đám anh Nguyễn có đi cùng không?”

Chu Tư Việt nhìn cô, cười một cái, “Bọn họ không đi.”

Đợi đợi đợi đợi đợi đợi đã...

Hẹn hò?

Vừa dứt lời, thần kinh sợ số năm của Đinh Tiễn lập tức hưng phấn, hơn nửa đêm đều không cách nào giảm bớt, nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, cho đến khi Lâu Phượng ném gối qua, mày thử lăn thêm lần nữa cho bà xem?

Lập tức Đinh Tiễn dừng lại, nằm im trên giường không dám động, tận tới lúc bên tai vang lên tiếng ngáy lần nữa, cô lại chìm vào ảo tưởng hẹn hò trong tối ngày mai, và cứ thế, một đêm cứ vậy mà trôi qua.

Đương lúc mơ mơ màng màng, ngoài cửa sổ đã nổi lên màu trắng bạc, Đinh Tiễn mê man tỉnh dậy, vò rối tóc, cúi đầu tìm điện thoại di động, mới sáu giờ sáng.

Lại nằm xuống tiếp.

Vất vả chịu đựng thêm nửa tiếng, Đinh Tiễn thức dậy tắm rửa gội đầu đánh răng rửa mặt, tắm sạch sẽ từ đầu đến chân.

Trong suốt quá trình đó Lâu Phượng ngồi trên giường nhìn cô vừa ra ra vào vào phòng tắm, lại vừa nhẹ nhàng trao đổi, “Chị Phượng, cho em thêm năm phút nữa, em xong ngay đây.”

Lâu Phượng rất dễ thương lượng đưa tay làm dấu mời, “Không sao, cậu cứ tiếp tục, tắm rửa sạch sẽ một chút.”

Đinh Tiễn đỏ mặt đi vào.

Lâu Phượng nổi gót đi theo, thân thể dựa vào cửa, “Theo như mình biết, phòng trưng bày khoa học kỹ thuật ba giờ đóng cửa, vậy là sau ba giờ cậu còn có lịch trình gì à?” Thấy cô không đáp, Lâu Phượng thần bí cười hề hề: “Tiết lộ một chút đi, cậu với anh Chu định đi đâu nữa?”

Đinh Tiễn ngậm một hớp bọt, âm ờ không rõ ràng: “Cậu ấy chưa nói.”

Lâu Phượng lại gần nói, “Thật đúng là, mình có cảm giác cậu sắp thoát khỏi phạm FA rồi đấy, không chừng tối nay anh Chu sẽ tỏ tình với cậu, cậu nhớ dè dặt vào đấy, phải để anh ấy theo đuổi một hồi, chứ quá dễ nắm trong tay là đàn ông không biết trân trọng đâu.”

Lời nói này sao nghe có chút quen tai.

Đình Tiễn suy nghĩ, là Khổng Sa Địch từng nói qua với cô, “Cậu có quan hệ gì với Khổng Sa Địch thế?”

Lâu Phượng sững sờ, “Ai cơ?”

Cô lắc đầu, “Được rồi, cậu không biết đâu. Là một người bạn của mình, lúc trước cũng nói qua câu này.”

Lâu Phượng: “Cậu lên baidu đi, mấy câu tâm sự eva kiểu này đều có hết.”

Đến lúc sắp lên đường, Lâu Phượng còn đặc biệt giúp cô mượn phần lót của Hình Lộ Phi, đánh hơi quá tay nên nhìn như đau ốm, Đình Tiễn thoa son dưỡng môi, lúc này mới có chút khí sắc.

Tuy không chuyên nghiệp, nhưng dù sao cũng được trau chuốt một phen, dặm son phấn vào đúng là khác thật.

Lâu Phượng ôm khuôn mặt cô soi kỹ, “Đẹp lắm.”

Lúc Nguyên Phóng tới gõ cửa thì hai người mới chuẩn bị xong, Lâu Phượng kéo Nguyên Phóng vào, lại thần thần bí bí nhìn bốn phía xung quanh, sau đó đóng cửa.

Nguyên Phóng quay đầu lại, nhìn cô nương đứng thẳng sau lưng, môi đỏ răng trắng, a lên một tiếng, “Ai đây?!”

Đình Tiễn: “Đừng giả bộ.”

Nguyên Phóng cũng là người tinh ý, sao không biết ý của hai cô nương trước mắt chứ, vui vẻ nói, “Em Tiểu Đình à, em quay ngoắt như thế khiến anh không nhận ra đấy.”

Lâu Phượng ngẫm nghĩ, chuyện tối nay quan trọng đến thế, có lẽ có thể hỏi thăm được ít tin tức từ miệng Nguyên Phóng: “Tối qua anh Chu về phong đã làm gì?”

Nguyên Phóng cẩn thận nhớ lại, nói đúng sự thật.

“Tắm, viết chương trình đến hai giờ, sau đó đi ngủ.”

“Thế thôi há?” Lâu Phượng nói.

“Hình Lộ Phi tới tìm một lần, lão đại đi ra ngoài nói hai câu.”

“Nói gì.”

“Chuyện này thì anh chịu, cách mấy cánh cửa mà.”

“Sau đó trở về làm gì?”

“Tiếp tục viết chương trình.”

“...”

Cuồng viết chương trình quá à, Lâu Phượng muốn hỏi tiếp, nhưng bị Đình Tiễn ngăn lại, nói với Nguyên Phóng: “Không có gì đâu anh Nguyên, làm phiền anh rồi. Có phải chúng ta nên xuất phát rồi không?”

Lâu Phượng mở mạnh gói khoai tây, ngồi một bên chậm rãi ăn.

Nguyên Phóng nhìn cô nàng dáng vẻ hung dữ, không nhịn được run lên, nhìn sang Đình Tiễn, “Có thể, xe tới rồi.”

Đình Tiễn kéo Lâu Phượng, “Mau đi thôi.”

Bồng Nguyên Phóng nói, “Nhưng có một chuyện có thể nói cho em biết, giáo sư Diệp biết rất nhiều chuyện, nếu em muốn biết chuyện của lão đại, em có thể hỏi giáo sư Diệp.”

“Giáo sư Diệp?”

“Đúng, giáo sư Diệp có quan hệ rất tốt với bố cậu ấy, anh cũng được nghe nói lại thôi, hồi đầu lúc tuyển thẳng, giáo sư Diệp luôn chọn cậu ấy tham gia vào kế hoạch của mình, bình thường lão đại ít nói, có nhiều chuyện không nói với bọn anh, nhưng anh nghe giáo sư Diệp bảo cậu ấy từng tâm sự không ít chuyện, nếu giáo sư Diệp không nói, thì bọn anh không biết trước kia cậu ấy ngạo mạn thế đâu, không biết sao mà bây giờ lại an phận như vậy.”

...

Ở trung tâm triển lãm khoa học kỹ thuật có một con cỗ máy quản gia trí tuệ nhân tạo – IE.

Có thể nói đùa vài câu, thu hút khách du lịch.

Đình Tiễn mới vừa ngồi xuống, IE đã nói, “Chị gái ơi, chị đẹp quá.”

Mọi người bật cười.

Lâu Phượng ở bên cạnh chen vào một câu, “Còn chị còn chị!”

IE nói: “Chị là thiên kim tiểu thư.”

Mọi người sững sốt, sau đó cười to, Lâu Phượng đỏ mặt.

Nguyên Phóng không sợ chết ở sau lưng bồi thêm, “Đúng là có mắt nhìn đấy chứ.”

IE còn nói: “Đồ ếch bốn mắt.”

Mọi người liền phá lên cười, Nguyễn Phóng cười mắng, “Đùa mắy câu xem, bố mắy là ai?”

IE thân thể tròn trĩnh đứng ở giữa, không nhúc nhích, nói: “Bố tôi là Lý Cương!”

Nguyễn Phóng: “Đó là mắy ngạo mạn.”

Mọi người suýt nữa cười tắt cả hơi.

Sau đó IE còn nói: “Pha trò thôi mà, đừng có coi là thật.”

Đồ ở khu triển lãm Xích Mã chi chít khắp nơi, thiết bị bay không người lái, công nghệ LCD chấm lượng tử, phần mềm trợ lý giọng nói, bao gồm cả quản gia trí tuệ nhân tạo IE vừa nầy, còn có cả robot đối chiến nữa, vân vân.

Đình Tiển vừa ngoái đầu thì trông thấy Chu Tư Việt đứng cạnh khu triển lãm Xích Mã nhìn hồi lâu, cô bèn đi qua.

“Nhìn gì vậy?”

Chu Tư Việt nghe thấy tiếng quay đầu, thấy là cô thì lại quay đầu lại, hất cằm, nhìn vào bên trong, “Thích không?”

A.

Đình Tiển ngẩng đầu nhìn sang, rồi nhìn cậu đây khó hiểu, bởi vì khẩu khí kia quả thật giống như ở cửa hàng mua sắm, tùy tiện khoát tay hỏi cô, thích gì thì cứ mua.

Sản phẩm do Tô Bách Tòng làm chắc chắn là công nghệ cao, thuộc hàng top của khoa học công nghệ, nhưng áp dụng kiểu mẫu quá mạnh, lạnh băng không có tình người, quả thật, điều này cũng rất phù hợp với khí chất của Tô Bách Tòng.

Đình Tiễn bày tỏ suy nghĩ đúng sự thực.

“Nhà thiết kế của IE từng liên lạc với giáo sư Diệp, sau khi giáo sư Diệp xem hết tất cả bản thảo, giận đến nổi phùng mang trợn mắt, Tô Bách Tòng thiết kế IE là muốn nói cho chúng ta biết, anh ta đang ở đỉnh cao của công nghệ, chứ không phải xuất phát từ bản thân khoa học.” Chu Tư Việt khoanh hai tay trước ngực, liếc nhìn Đình Tiễn, nói tiếp: “Giáo sư Diệp từng nói với tôi, khoa học là ý thơ, cái gọi là ý thơ chính là tình yêu và nhiệt tình, ông ấy cảm thấy Tô Bách Tòng không quá nhiệt tình với IE, chỉ xem nó như thứ đồ thu hút mọi người, là công cụ kiếm tiền.”

Đình Tiễn: “Cậu đang nói xấu Tô Bách Tòng à?”

“Tôi cần chắc?” Chu Tư Việt nói tiếp, “Tự hiểu đi.”

Vừa dứt lời, cậu liền đi vào phòng nghỉ trong hành lang VIP của triển lãm.

Tô Bách Tòng mặc âu phục chỉnh tề ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo, đang nói chuyện cùng người đàn ông đối diện về vấn đề phát triển IE, bỗng nhiên có người đi vào, thấp giọng nói bên tai anh ta.

“Cô gái đó đang ở phòng triển lãm.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Đối Chiến (1)

Khi anh không ở đây, cả ngày và đêm, vón vẹn đúng hai mươi tư giờ đồng hồ. Khi anh ở đây, có lúc ít, lại có lúc nhiều.

Abbas nói.

— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Mười một giờ, cuộc thi robot mà mọi người mong đợi đã lâu chính thức bắt đầu, hai robot đấu nhau là Matilda đến từ công ty khoa học kỹ thuật Xích Mã và Tiểu Cương Pháo đến từ công ty khoa học kỹ thuật Tinh Nguyên.

Trong battle đối chiến năm ngoái, Tiểu Cương Pháo đã thua bởi đội tuyển Mỹ và nhận huy chương bạc, còn Matilda là mới được Xích Mã nghiên cứu trong năm nay, chưa từng tham gia bất cứ kỳ tranh giải nào, thậm chí tại phòng triển lãm này còn là lần đầu ra đời.

So với năm trước, năm nay Tiểu Cương Pháo tăng một số so với năm ngoái, hệ như máy đào hạng nặng, dọc bên thân máy là vách sắt chắc chắn có lực, đỉnh chóp là cái búa lớn, đối với robot chiến đấu thì điều này khá hiếm gặp.

Đại đa số kỹ sư sẽ chọn để robot của mình công kích từ bên hông, dễ bề hành động, mà nếu như bị Tiểu Cương Pháo đâm trúng thì robot của đối phương chẳng khác nào hư hỏng một nửa, thiết kế như vậy vừa to gan lại mạo hiểm.

Nhưng khi Matilda xuất hiện, tất cả mọi người đều ồ lên kinh ngạc.

Xích Mã đã thiết kế Matilda thành một vòng tròn, cũng chính là robot quay tròn, trên khắp mặt ngang đều là cánh quạt hình lưỡi dao, lúc xoay với tốc độ cao trông chẳng khác gì con quay hồi chuyển nhanh như gió, Tiểu Cương Pháo không tài nào tiếp cận được.

Lại gần hơn, hoa lửa văng khắp nơi, trong nháy mắt đã bị Matilda di chuyển nhanh chóng cắt đứt một cánh tay.

Sau mấy hiệp, Tiểu Cương Pháo đã bị Matilda ép đến góc tường, cắt mất chỉ còn lại nửa thân máy yếu ớt, trên mặt đất toàn là “xác” máy của Tiểu Cương Pháo.

Bên ngoài bãi, đám đông ồn ào, nhìn robot đại chiến đến nóng máu.

Nguyên Phóng là fan não tàn của Tiểu Cương Pháo, mặc dù năm ngoái cuối cùng đã thua trong tay đội tuyển Mỹ, nhưng mọi thiết kế của Tiểu Cương Pháo đều rất phù hợp với tư tưởng của cậu, nay bị Matilda siêu việt dồn đến góc tường, cậu ta còn buồn bực hơn cả nhà thiết kế, xắn tay áo lên, quơ chân múa tay với trong sân.

“Đánh lại đi Tiểu Cương Pháo!!”

“Tiểu Cương Pháo đứng lên!!”

Đám người như được cổ vũ, nhao nhao quát lên với Tiểu Cương Pháo, “Cố gắng lên Tiểu Cương Pháo!”

Đình Tiễn đưa mắt nhìn Chu Tư Việt.

Chỉ có mình cậu là bình tĩnh, hai tay vòng trước ngực, ánh mắt đầy hờ hững nhìn trận đấu trên sân.

“Cậu hy vọng ai thắng?” Đình Tiễn hỏi cậu.

Chu Tư Việt dời mắt khỏi trên sân, cúi đầu nhìn cô rồi thong thả nói: “Tôi không hy vọng cái kiểu không thấp thỏm thế này.”

“Cậu cảm thấy Tiểu Cương Pháo sẽ thua à?”

Chu Tư Việt cong môi, ánh mắt vẫn dán vào sân như trước, thờ ơ đáp: “Bộ điều khiển đã bị đánh trúng rồi, cậu thấy nó có thể thắng được hả? Nếu nói CPU là một hệ thống nòng cốt, thì bộ điều khiển chính là CPU của robot, là tim của con người, đổi lại cậu, cậu bị người ta moi tim đi còn sống nổi không?”

Đình Tiễn im lặng tiêu hóa lời của cậu, nghĩ ngợi một lúc rồi bảo: “Nếu như thế, Tô Bách Tông đã chuyển đổi thành công, thành công tiến quân vào giới robot rồi?”

Thiếu niên cúi đầu liếc cô, mĩa mai nhìn cô, tiếng người kêu gào cổ vũ bên tai càng lúc càng hăng, cậu cúi thấp đầu, nói bằng chất giọng cực kỳ khinh miệt vào tai cô: “Cậu nói chuẩn đấy.”

Hơi thở ấm nóng, tim Đình Tiễn đập thành thịch, cô khẽ ngẩng đầu, lập tức chạm vào đôi mắt thâm thúy đầy ý tứ của cậu, hai tai liền nóng lên.

Cứ như vậy cả hai im lặng mặt đối mặt giữa đám đông hai giây, khi Đình Tiễn có cảm giác một giây sau cậu sẽ hôn mình thì lại bị âm thanh xôn xao sau lưng kéo về thực tế, cả hai gần như cùng quay đầu đi, nhìn vào sân đấu.

Nhà thiết kế Tinh Nguyên trực tiếp cho Tiểu Cương Pháo chạy vào cỗ máy già xoắn ốc bên cạnh, tiếng xé nát vang lên cái xoẹt đầy đình tai, trong nháy mắt hóa thành nhiều mảnh sắt vụn, không chút sức sống nằm trên nền đất.

Sau đó anh ta ném tay cầm điều khiển đi, nhún vai buông tay với người xem rồi xoay người cất bước.

Khán đài yên lặng như tờ, biết rõ nhà thiết kế Tinh Nguyên mang theo tâm trạng mà rời đi.

Lại nhìn lên sân đấu, Matilda xoay tròn tại chỗ như kẻ thắng cuộc.

Robot IE đứng cạnh hồi lâu không mở miệng cũng cảm thấy vui thay vì chiến thắng của bạn, màn hình trên đầu biến thành gương mặt vui vẻ, mắt híp lại thành một kẻ hở, chớp vài cái rồi thốt lên từng chữ đầy máy móc: “Chúc mừng bạn tôi, cố gắng hơn nữa, chúng ta có thể xâm lược được trái đất rồi.”

Nguyên Phóng nắm chặt tay đặt lên vai Chu Tư Việt, “Xem ra Xích Mã thật sự muốn ăn cả khối bánh ngọt.”

Chu Tư Việt nhìn cậu ta, nói: “Không ăn nổi, thật ra thiết kế của Tinh Nguyên không có vấn đề gì, chẳng qua cần phải đổi mới về mặt kỹ thuật, nếu không sang năm vẫn không chịu nổi lượng tiêu thụ điện năng cao của Xích Mã đâu, đúng là role cầu chính lưu khá tốt, nhưng nó lại không thể chịu được sự tích tụ nhiệt của điện trở, có thể đổi thành con chip lớn hơn thử xem sao.”

Tuy Nguyên Phóng thích robot, nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội đụng tay vào làm, nghe Chu Tư Việt nói rõ ràng mạch lạc như thế, lập tức biến thành fanboy.

Đồng Chính Phi này giờ đứng cạnh không nói xen vào đưa mắt nhìn Chu Tư Việt, có phần khinh bỉ: “Cậu nói là PMDC? Nhưng theo tôi biết, PMDC chỉ thích hợp với robot cỡ lớn, còn Tiểu Cường Pháo không hợp.”

Vẻ mặt kia như muốn nói, mày làm được mấy con robot rồi mà đứng đây ăn nói hàm hồ?

Đã hiểu, Đồng Chính Phi vừa nhận được huy chương vàng trong cuộc thi robot vừa rồi, thế nên luôn cảm thấy lời này của Chu Tư Việt đang

khiên chiến uy tín của anh ta.

Chu Tư Việt cười nhạt, không tiếp lời.

Nguyên Phóng định ra mặt giảng hòa nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu.

“Anh Đồng này, vậy làm sao anh biết sang năm Tiểu Cương Pháo sẽ không biến thành Đại Cương Pháo?”

Đinh Tiễn chỉ hỏi một câu đơn thuần, không có ý định bới móc, càng không phải để phỉ báng người ta.

Đúng thế.

Nguyên Phóng vội vàng nói: “Nói rất đúng.”

Vừa dứt lời, bỗng sau lưng truyền đến giọng nam trầm ổn, “Tiễn Tiễn.”

Đinh Tiễn ngẩn người, theo bản năng nhìn sang Chu Tư Việt, nhưng cậu chỉ cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng.

Tiến Tiến.

Trái lại Hình Lộ Phi lại mở miệng trước, “Tổng giám đốc Tô.”

Người tới không tốt, Lâu Phượng chọc chọc Nguyên Phóng, “Phần tử lịch sự kia là ai thế.”

Nguyên Phóng: “Tổng giám đốc Xích Mã, Tô Bách Tông.”

Lâu Phượng chửi một câu: “Tại sao anh ta lại gọi Tiến Tiến Tiến Tiến?”

Nguyên Phóng: “Sao em lại lặp bặp vậy?”

Lâu Phượng lườm cậu ta, nói lại lần nữa: “Vì sao anh ta lại phải gọi Đinh Tiễn nhà mình là Tiễn Tiễn?”

Nguyễn Phóng à một tiếng, cẩn thận lục soát hai người này trong trí nhớ, sau đó đáp: “Không biết.”

Lâu Phượng: “...”

Tô Bách Tòng đến một mình, không dẫn theo thư ký, vẫn âu phục thẳng thớm đứng sau mọi người, đeo kính không gọng, lịch sự nho nhã, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc, quét mắt một vòng rồi dừng lại ở trên người Đinh Tiễn, cười nói: “Để anh trả lời thay anh Đống của em nhé, robot chỉ có càng làm càng nhỏ chứ không thể càng ngày càng lớn, đối với robot chiến đấu thì đầu tiên phải cân nhắc về độ linh hoạt và độ nhạy bén.”

Sau đó lại nhìn vào mắt Chu Tư Việt mà nói, “Nhưng anh Chu của em nói cũng không sai, có thể phóng đại tấm chip để giải nhiệt nhanh, nhưng phải thu nhỏ lại không gian của những phần điều khiển khác, tôi nghĩ chắc ý cậu là thế nhỉ?”

Người đàn ông gần ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, nói đến nội dung chuyên ngành còn đi thẳng vào trọng tâm, lúc cười trông dịu dàng lại lịch sự, trong mắt chỉ có mỗi hình bóng của người kia.

Lập tức Lâu Phượng biết đại sự không xong rồi!

Kích động bóp lấy tay Nguyễn Phóng, bàn tay độc thân hai mươi năm chưa được cô gái nào sờ lại chợt bị đôi tay mập mạp mềm mại nắm một cái, Nguyễn Phóng sợ hãi mồ hôi tuôn như mưa.

Đợi đến khi Lâu Phượng lấy lại tinh thần, cô buông tay ra nhìn Nguyễn Phóng, bình tĩnh nói: “Xin lỗi anh, kích động quá.”

Nguyễn Phóng: “...”

Tô Bách Tông làm chủ, sau khi kết thúc triển lãm thì mời cơm bọn họ ở khách sạn đối diện.

Đọc đường đi Lâu Phượng so tới so lui, hết nhìn Chu Tư Việt lại nhìn Tô Bách Tông.

Một người là CEO của Xích Mã, rộng lượng với mọi người, dịu dàng như ngọc, lái Porsche, trọng điểm là còn đẹp trai, là nam chính tiêu chuẩn trong ngôn tình.

Một người là sinh viên Thanh Hoa, tính cách lạnh lùng, làm người khiêm tốn, vẫn chưa rõ về gia thế bối cảnh, mặc dù trẻ tuổi đẹp trai, nhưng không biết được tiền đồ sau này.

Lâu Phượng cảm thấy, anh Chu có nguy cơ lớn rồi.

Nhưng nhìn lại bản thân anh Chu, không hề có chút sốt ruột, còn uể oải ngồi dựa vào ghế nói chuyện với người ta, vô cùng nhàn tản.

Lâu Phượng chọc Đinh Tiễn, “Anh Chu của mày chẳng thấy gấp gấp tẹo nào.”

Đinh Tiễn: “Từ trước đến giờ cậu ấy đều thế rồi.”

Lâu Phượng: “Dựa vào gì chứ?! Anh ta coi thường Tô Bách Tông hả? Vẫn chưa thích cậu à? Không đúng, mình cảm thấy anh ấy thích cậu thật, cậu nhìn xem, Hình Lộ Phi ở gần anh ấy như thế mà cũng không thấy anh ấy cười với chị ta, nhưng chỉ mới nói đôi câu với cậu là đã cười rồi, hơn nữa, hai người đứng cạnh nhau, vô hình trung mình lại có cảm giác ăn ý hài hòa lắm.”

Vừa dứt lời, Tô Bách Tông đã để người ta khui một chai rượu chát, vừa rót rượu cho mình vừa trò chuyện với Đồng Chính Phi.

“Tôi nhớ ra cậu rồi, vừa nhận được huy chương vàng ở cuộc thi vừa rồi, nhà thiết kế của công ty tôi cũng có nhắc về anh với tôi, Đồng... Chính Phi đúng không? Ly rượu này tôi xin kính.”

Đồng Chính Phi nâng ly rượu lên, “Đúng vậy, nghe danh của tổng giám đốc Tô đã lâu.”

Tô Bách Tòng cười rót rượu, rồi lại nhìn sang mấy người Nguyễn Phóng Lâu Phượng, nói với Đinh Tiễn: “Em cũng không cần giới thiệu à?”

Đinh Tiễn giới thiệu từng người một: “Anh Nguyễn, bạn cùng phòng của em – Lâu Phượng, người kia là đàn chị Triệu Manh.”

Tô Bách Tòng nâng ly, “Cám ơn mọi người đã chăm sóc Tiễn Tiễn thay tôi.”

Người tai thính nghe là hiểu ngay, câu nói này của Tô Bách Tòng có ý cả, nhưng người biết quan hệ giữa Chu Tư Việt và Đinh Tiễn cũng chỉ có mình Nguyễn Phóng và Lâu Phượng, hai người họ đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy tổng giám đốc Tô này có chuẩn bị mà đến.

Rồi lại đồng thời nhìn về phía Chu Tư Việt.

Vị thiếu gia kia đang lười biếng dựa vào ghế, hai chân dạng ra, vô tâm đưa tay ngoáy tai.

Đột nhiên Lâu Phượng cảm thấy sao anh Chu này trông lại xấu thế.

Nguyễn Phóng lại rất rõ vẻ mặt này.

Người này đang cố kiềm nén trong lòng đây mà, thật ra Chu Tư Việt rất ít khi kiềm nén, từ năm nhất đã là người khiêm tốn, độc lai độc vãng, gần như không có chuyện gì có thể khiến cậu ta tức giận, luôn thờ ơ trước mọi chuyện.

Chỉ có một lần, khi lão Tào vì theo đuổi một cô em gái mà đã trộm robot của cậu ta đi tặng người ta, làm cậu phải sửa chữa một hồi, lúc ấy chính là có vẻ mặt này.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Đối Chiến (2)

Tình cảm của mình với cậu ấy hết như bông hải đường đỏ tươi nở bung ở góc tường kia, không cách nào che giấu.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”

Kỳ thật trước khi Tô Bách Tòng gặp Đinh Tiển lần đầu, anh ta từng nghe Diệp Thường Thanh nói vô số lần rằng mình có đứa cháu ngoại rất thú vị, khi đó Tô Bách Tòng còn muốn nói, thú vị là thú vị thế nào.

Diệp Thường Thanh thành công muộn, ba mươi tuổi mới gặp ân sư đi theo học vẽ, lại nhờ ân sư mà biết được Tô Bách Tòng, hai người hợp nhau, lui tới nhiều thành thân. Diệp Thường Thanh hay nhắc tới cô cháu ngoại có thiên phú với Tô Bách Tòng, riết nghe nhiều, Tô Bách Tòng cũng tò mò.

Lúc học lớp mười có gặp một lần, tiểu nha đầu cũng chỉ vậy, không có chút thú vị nào, là một nữ sinh phổ thông.

Sau đó hai năm không gặp, lúc gặp lại lần nữa là vào năm lớp mười hai, tiểu nha đầu từ chối sự tài trợ của anh, nói mình muốn thi Thanh Hoa, Tô Bách Tòng cảm thấy thú vị, ngược lại cũng không ép cô, để cô tự chịu khổ theo mong muốn, lúc ấy cũng không cảm thấy nha đầu này có điểm gì đặc biệt lắm.

Về sau nữa, là lúc tiểu nha đầu này học lại, thời điểm ăn tết, khi đó anh mới chia tay với Lê Lập Thụy được một tháng, Diệp Thường Thanh dẫn cô đến Thượng Hải cùng ăn tết, cũng có nói chuyện đôi câu với anh.

Tiểu nha đầu vỗ bả vai anh: “Không có chuyện gì đâu, anh còn có tiền mà.” Máy phát nhạc cứ như thế phát lên, không hiểu sao đêm đó anh trò chuyện với cô rất nhiều, cô nói lúc mình thất tình, ngay cả tiền cũng không có, anh cảm thấy buồn cười: “Cô nhóc em mới bao nhiêu tuổi hả, làm gì mà thất tình?”

Cô đồng dạng nói: “Em yêu sớm.”

“Vậy anh cho em tiền sao em không lấy, còn muốn thi vào Thanh Hoa.”

“Bởi vì cậu ấy ở Thanh Hoa.”

Bất chợt anh cảm thấy mình sống còn không bằng một cô bé, anh bước vào xã hội sớm, học tới cấp ba liền thôi học đi làm, việc bán thiu hay một nhọc đều đã từng làm, sau đó cuối cùng cũng thành công, xe sang, biệt thự, người đẹp đều có.

Thế nhưng anh cứ bắt đầu nhớ về quãng thời gian đi học đầy đơn thuần trước kia.

Sau lại anh cho người đi kiểm tra tư liệu về cô, từ tiểu học cấp hai cấp ba không bỏ sót một góc ngách nào, cũng biết nam sinh kia tên là Chu Tư Việt, là con trai độc nhất của Chu Tông Đường, vẻ ngoài điển trai, thành tích tốt, còn đậu vào Thanh Hoa.

Cầm ảnh lên, Tô Bách Tông nhìn thêm mấy lần với vẻ không tin, híp mắt lại tự lẩm bẩm, một chàng trai tốt như vậy sẽ thích cô thật sao?

Thư ký ở bên cạnh nói: “Không phải anh...”

Tô Bách Tông không cảm thấy bản thân mình là đàn ông tốt, cùng lắm là coi như mặt người dạ thú, anh có rất nhiều mặt u ám.

Chẳng hạn như, lần triển lãm khoa học kỹ thuật năm ngoái, danh sách là do anh chọn, tự mình đưa đến tay giáo sư Diệp, mời ông cùng học sinh của mình nhất định phải đến tham gia, vốn chỉ muốn gặp mặt người kia vì nghe nói giáo sư Diệp rất thích học sinh đó, nhưng một năm nay tên nhãi đó bị đã kích thành ra không có thành tích gì, nghe nói ngoại trừ viết chương trình ở phòng thí nghiệm thì chẳng làm gì đi đâu.

Bữa cơm cùng cú điện thoại kia cũng do anh ta sắp đặt.

Cho tới bây giờ anh cũng không phải người quang minh lỗi lạc gì, nếu không thì sao có thể lăn lộn đến mức này được.

...

Trong bữa tiệc, qua ba tuần rượu, Chu Tư Việt đứng dậy đi vệ sinh.

Ngay sau đó, Tô Bách Tòng cũng kết thúc cuộc trò chuyện với Đồng Chính Phi, cởi nút áo, đứng lên đi ra ngoài.

Lâu Phượng lo lắng véo cánh tay đang gặm chân gà của Nguyên Phóng, lập tức chân gà quệt vào mặt Nguyên Phóng để lại dấu đỏ, cậu ta tức giận mắng: “Đừng có táy máy tay chân nữa, em mà còn thế nữa là anh xử lý đấy!”

Lâu Phượng lập tức buông tay ra, “Xin lỗi anh Nguyên, em kích động quá, anh nói liệu hai người đó có đánh nhau không?”

Nguyên Phóng à một tiếng, bỏ chân gà xuống, suy nghĩ một chút rồi nói, “Yên tâm, anh Chu của em có thể đánh thắng.”

Trong nhà vệ sinh.

Lúc Chu Tư Việt cúi đầu rửa tay, Tô Bách Tòng dập thuốc đi qua, mở vòi nước bên cạnh, tiếng nước chảy ào ào, giọng đàn ông trầm thấp bị tiếng

nước át đi không chân thật, “Cậu và Đình Tiền quen nhau bao lâu rồi?”

Nhưng cậu vẫn nghe rõ ràng.

Chu Tư Việt liếc nhìn cậu, chân mày nhíu lên, bắt đầu bốc phét: “Hai mươi mấy năm rồi.”

Tô Bách Tòng: “Cậu mới hai mươi đúng không?”

Chu Tư Việt đóng vòi nước, buồn cười nhìn anh ta: “Không hiểu à? Hai chúng tôi đã quen nhau từ khi ở trong bụng mẹ rồi.” Sau đó khoanh hai tay trước ngực tựa vào bồn rửa tay, vốn tưởng thấp hơn Tô Bách Tòng, nhưng so ra thì vẫn cao hơn anh ta, cậu cúi đầu cười khẽ, hai tay lại đút vào trong túi, nửa trêu nói: “Sao, tình nghĩa cách mạng* của chúng tôi còn cứng hơn vàng sâu hơn biển, chẳng lẽ anh muốn chen một chân vào?”

(*Ám chỉ người không có quá nhiều dự niệm, có chung lý tưởng cùng mục tiêu phấn đấu.)

Tô Bách Tòng có cảm giác mình đã quá khinh thường tên oắt này.

Lúc cậu nói chuyện, hoàn toàn không giống Đồng Chính Phi tự phụ làm người ta chán ghét, cũng không giống Hình Lộ Phi và Kê hàng nịnh nọt này nọ, càng không giống Nguyên Phóng ngây thơ ngốc nghếch kia, thái độ đúng mực, nhưng lại mang theo vẻ cao ngạo tự tin độc nhất vô nhị.

Ngoài miệng không nói gì, nhưng lòng sáng như gương, nói một câu không nhột không đau, nhưng lại đâm trúng chỗ hiểm.

Tô Bách Tòng cảm thấy mình làm thương nhân nhiều năm vậy rồi nhưng chưa từng gặp ai như thế cả, chẳng qua là còn trẻ tuổi, có vẻ xốc nổi, có điều lại rất kiên nhẫn. Nếu chọn đúng, thì thành công danh toại; còn nếu sai, thất bại thảm hại.

Loại cảm giác kỳ phùng địch thủ này khiến Tô Bách Tòng hưng phấn, đã nhiều năm rồi không có đối thủ nào khiến anh ta cảm thấy phấn khích đến vậy.

“Nhưng em ấy không cho rằng giữa mình với cậu là cách mạng tình nghĩa.” Nói xong, Tô Bách Tòng xoay người dựa vào bồn rửa tay, cúi đầu châm thuốc.

Chu Tư Việt cúi thấp đầu ngậm thuốc lá, nhưng vẫn chưa, nghe được câu này, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, bỏ điếu thuốc xuống, cầm trong tay thờ ơ nói: “Nếu như anh biết rồi thì đừng đâm đầu vào nữa.”

Tô Bách Tòng cười cười, bình tĩnh nhả khói thuốc: “Tôi không cho là như vậy, tôi không cho rằng nếu cho tôi thời gian, cô ấy sẽ không động lòng với tôi. Sau khi tốt nghiệp tôi sẽ đưa cô ấy vào công ty, còn cậu? Xuất ngoại du học hay đi làm thuê cho người khác? Hay là cậu có thể ích kỷ đến mức khiến cô ấy từ bỏ công việc lương cao ở chỗ tôi mà theo cậu gây dựng sự nghiệp? Cậu cảm thấy tình nghĩa cách mạng của hai người có thể gánh được những thứ này?”

Chu Tư Việt dụi mạnh thuốc lá trong tay rồi ném vào thùng rác, không nói một lời lập tức rời đi.

...

Khi Đinh Tiễn nhận được tin nhắn của Chu Tư Việt, Lâu Phượng còn đang ôm cô và Nguyên Phóng thì một câu anh một câu nói liền hồi, điện thoại trên bàn rung lên.

Một tin nhắn mới từ Chu.

Còn chưa đọc tin nhắn mà thái dương cô giật giật, không phải đánh nhau đấy chứ, Đinh Tiễn mơ hồ có thể cảm nhận được tình cảm đặc biệt của Tô Bách Tòng dành cho mình, nhưng dù có tình anh ta vẫn dừng ở mức

lễ nghi, điều này khiến cô cũng không có cách nào chủ động nói chuyện được, kỳ thật sau câu nói “Tiễn Tiễn, anh cho phép em không tôn trọng anh” lúc trước của Tô Bách Tòng thì hai người đã giảm bớt liên lạc, Đinh Tiễn cũng không gọi điện cho anh ta, đối xử với anh ta như trường bối.

Cô mở tin nhắn ra.

Chu thiếu gia nói ——

“Ra đây.”

Đơn giản mà lại có lực, chuẩn giọng của Chu thiếu gia.

Đinh Tiễn nhắn lại: “Bên này vẫn chưa kết thúc mà?”

Chu thiếu gia lại nhắn tiếp ——

“Vậy cậu cứ cùng anh ta đi.”

Đinh Tiễn giận đến mức thiếu chút nữa ném điện thoại đi, cùng anh ta là cái quý gì! Còn có nhiều người vậy kia mà! Nói chuyện có thể không khiến người ta phải ngậm họng được không! Cô ném luôn điện thoại lên bàn, không nhắn nữa, là kiếp trước tôi mắc nợ cậu.

Một tiếng bịch vang lên.

Lâu Phượng đang ăn chân gà quay sang, miệng đầy dầu: “Sao thế?”

Đinh Tiễn: “Không sao cả, ăn chân gà của cậu đi.”

Di động lại vang lên.

Một tin nhắn mới đến từ Chu.

Có xong chưa thế hả?

Một bụng cô đầy lời trách cứ, kết quả khi thấy nội dung, da đầu tê rần, dây thần kinh thứ năm bị chập mạch.

Chu thiếu gia nói –

“Gửi sai tin rồi, giờ gửi lại, anh ta hay tôi?”

“Lên cơn à.” Đinh Tiễn cắn răng bấm phím.

Chu thiếu gia trả lời lại: “Không phải nói thích tôi sao? Sao khó lựa chọn vậy?”

Đinh Tiễn nhăn: “Nhiều người thích cậu như vậy, vậy sao cậu không cho các cô ấy chọn?”

Chu Tư Việt: “Ai?”

“Hình Lộ Phi.”

“Tôi thấy hình như cậu ngứa da rồi đấy.”

“Được được được, chờ tở ở cửa.”

Đinh Tiễn dùng ánh mắt trao đổi với Lâu Phượng, Tô Bách Tông còn chưa trở lại, cô bèn gửi tin nhắn cho anh ta.

“Giám đốc Tô, cơ thể em không thoải mái, về khách sạn nghỉ trước đây, hôm nay cảm ơn anh đã mời.”

Một lúc lâu sau, Tô Bách Tông nhắn lại: “Ở cửa chờ anh, anh đưa em về trước.”

“Không cần làm phiền anh, anh Chu sẽ đưa em về.”

Sau đó cũng không thấy nhắn lại nữa.

Chu Tư Việt dựa vào đèn đường hút thuốc, người cậu vốn cao, lại còn đứng trên dải phân cách trồng hoa, dựa vào cột đèn đường màu trắng, miệng ngậm thuốc nhả khói.

Lúc Đinh Tiên đi qua cậu lập tức dập tắt điếu thuốc, quay đầu lại nhìn tiểu cô nương, bước xuống khỏi dải phân cách, rụt cổ, “Lạnh chết đi được, đi thôi.”

Đinh Tiên nhìn cậu mặc áo tay ngắn, đi theo sau, “Sao cậu ra ngoài mà không mang theo áo khoác.”

Chu Tư Việt nhìn cô, bất chợt duỗi cánh tay ôm lấy cổ cô kéo đến cạnh mình, nơi khuỷu tay chàng trai dư lại hơi ấm nóng rực, đốt cháy khuôn mặt Đinh Tiên đỏ rần, tim đập thành thịch, cả người cứng nhắc, ngay cả đi bộ cũng không được.

Giờ phút này nhìn cô như một zombie nhỏ, bị cậu ôm cổ kéo đi.

Chu Tư Việt thấp đầu nhìn cô, thuận tay đội mũ sau áo lên cho cô, trùm kín, “Lạnh không?”

Đinh Tiên chết lặng lắc đầu.

Giờ cô nóng y hết trái khinh khí cầu, muốn nổ tung rồi! Boom boom boom!

Đi được một đoạn, Chu thiếu gia vẫy một chiếc taxi, mở cửa, Đinh Tiên bị cậu nhét vào, sau đó đôi chân dài ấy bước vào, đóng cửa lại, sau đó nghe thấy cậu nói một câu: “Bác tài, đến chùa Linh Cốc.”

Tài xế nhiệt tình đáp: “Được, ngồi vững vào!”

Quả nhiên Đinh Tiên ngồi rất ổn, ngồi ngay ngắn suốt đường y chang học sinh tiểu học, hai chân chụm lại, hai tay quy củ đặt trên đầu gối, mắt

cũng không dám nhìn loạn.

Đèn đường vừa mới lên, ngoài cửa xe đèn điện lập lòe, cây cối hai bên nhanh chóng lùi lại phía sau, tài xế taxi đạp mạnh chân ga, điên cuồng chạy thẳng hướng đến chùa Linh Cốc.

Chu Tư Việt vẫn trước sau như một ngồi đúng chuẩn mực hết thiếu gia, phanh hai chân ra, bấp ùn ùn ông cường tráng cạ cạ vào cô, cách lớp vải quần áo là nhiệt độ cơ thể cậu, thiêu đốt dự vọng của sinh mạng.

Đây là, động động động động... động tình sao?

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Quảng Đường Kế Tiếp, Cậu Phải Đi Cùng Tôi

Tại núi Kim Sơn, chùa Linh Cốc.

Lối nhỏ vắng vẻ, xung quanh là những ngọn cây cao chọc trời, rất có cảm giác “tùng sâu mườì dậm xanh mướt trời”. Đường hẹp quanh co, xào xạc bóng râm, một màu xanh bao trùm thân gỗ mộc, hương quế lượn lờ phiêu bồng, đi vào trong chùa, phật quang phổ độ.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hai bóng người một cao một thấp đi trên đường.

Không biết Chu Tư Việt lấy đâu ra hai đèn đội đầu, chắc là đã thuê trước đó để cho cô đội. Dáng người cao lớn đứng trước mặt cô, cúi thấp người, một tay cầm đèn đội đầu màu đen, một tay lùa vào tóc cô, thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Đình Tiễn ra sức đảo mí mắt ngược nhìn lên trên, chỉ thấy một chiếc đèn màu đen treo trước trán, “Công nhân đường hầm?”

Chu Tư Việt cười mắng: “Tôi còn muốn trộm mộ đây.”

Vừa dứt lời thì “cạch” một tiếng, cậu cài nút bảo vệ gáy cho cô.

Đình Tiễn hét lên: “Đè tóc mái của tớ rồi.”

Chu Tư Việt dùng ngón trỏ hất tóc mái cô ra, bụng ngón tay chạm vào trán cô, thấp giọng nói: “Được chưa?”

“Rồi.” Đinh Tiên cúi đầu.

Chu Tư Việt cười, một giây sau đó cúi đầu tự đeo đèn lên.

“Đứng đây đợi tôi.”

Cậu nói.

Vào thời đấy vẫn chưa cho thuê xe, không biết Chu Tư Việt lấy đâu ra một chiếc xe đạp, cười đến trước mặt cô rồi dừng lại, chân dài chống xuống đất, khom lưng nhìn cô: “Lên đi.”

Đinh Tiên cúi đầu nhìn chiếc váy trắng của mình, vén váy lên, nghiêng người ngồi ở yên sau.

Trước kia lúc đi học, Chu Tư Việt có một chiếc xe đạp leo núi, không cách nào ngồi ở đằng sau được, lúc hai người đi chơi cũng không thể cười, phần lớn là vừa đẩy xe vừa đi bộ cùng cô, nhưng thật ra Đinh Tiên đã muốn nói nhiều lần, cậu đúng là đồ ngốc, ngồi sau không được thì tớ có thể ngồi phía trước mà.

Nhưng sao có thể không biết xấu hổ chứ.

Có điều giờ nghĩ lại, lúc nào về cười chiếc xe kia thử xem sao.

“Được chưa?”

Đinh Tiên gật đầu.

“Ôm tôi.” Chu Tư Việt quay đầu nhìn cô.

Một bàn tay trắng nõn vịn lấy hông cậu, “Được rồi.”

Ban đêm chẳng có mấy người đi đường, ánh trăng mát rượi.

Gió thổi qua, xe đạp vang, bánh xe lăn trên mặt đường hắc ín, tất cả đều in dấu thanh xuân.

Tháng bảy tháng tám hay thậm chí là tháng mười năm ngoái, ở đây còn có rất nhiều người đến ngắm đom đóm, người từ trời nam đất bắc hào hứng chạy đến đây, có lẽ người xem còn nhiều hơn cả đom đóm.

Chu Tư Việt trực tiếp đi vòng qua cửa chùa Linh Cốc, chạy vào đường cái ở bên trái, đạp dọc theo đó đến hồ Lưu Huy thì dừng lại.

Mặt hồ dao động hiện lên ánh bạc, lấp la lấp lánh dưới ánh trăng.

Hai bên hồ là rừng cây, vào tháng này, gần như rất khó thấy được đom đóm ở trong chùa Linh Cốc, mà phiến rừng này còn là mảnh đất hoang chưa được khai thác.

“Cậu cậu cậu... dẫn tớ đến đây để ngắm đom đóm á?”

Cũng không đúng hẳn, năm ngoái lúc tới Nam Kinh tìm Tưởng Trầm, đi ngang qua chùa Linh Cốc, từ nhỏ cậu đã thờ khoa học, không tin thần phật. Nhưng mẹ cậu lại tin phật, trước khi chuyển nhà xuống phía Nam, nói chuyện nhà họ Chu đến từ hôn với cậu, còn thuận tiện nói chuyện năm đó bà và Đinh Tiễn đến cung Ung Hòa dâng hương.

Thời gian đó tâm trạng của Lý Cẩm Hội rất sa sút, bị chuyện xảy ra đột ngột đả kích mất hết ý chí, đến nói chuyện cũng không có sức, “Năm ấy con đi thi toán cấp quốc gia, mẹ mời con bé đến cung Ung Hòa dâng hương, vô tình có nghe con bé cầu nguyện, tất cả đều liên quan đến con, hồi đó mẹ cảm thấy con bé thích con, mẹ còn nói chuyện này với bố con, do dự có nên tìm hai đứa nói chuyện không, sau đó lại sợ con không có ý đó, sợ làm con bé đau lòng, nên bố mẹ mới nhắm một mắt mở một mắt, chỉ là không ngờ, chuyện vừa xảy ra, người nhà con bé liền tới từ hôn, thật khiến người ta lạnh lòng.”

Chu Tư Việt đứng ngoài điện Vô Lương một lúc lâu, nghĩ đi nghĩ lại câu nói đó của mẹ rất nhiều lần, làm bóng người cao ráo khó nén khỏi một mối.

Đúng đợt ấy Khoan Tuệ pháp sư có ở trong chùa, thấy cậu đứng ở cửa mãi mà không vào, liền cho tiểu tăng đi ra gọi cậu.

Đóng cửa thiền, bên trong không bóng người.

Người gặp phật pháp chính là duyên, người đắc đạo chính là tâm, tâm duyên không gắn kết thì chỉ là vô ích.

Có duyên liền nói đôi dăm ba câu, đúng là giải sầu được không ít. Lúc rời đi, Chu Tư Việt dâng một nén nhang ở ngoài điện, cầu đại một tâm nguyện.

Lúc cậu xoay người rời đi, Khoan Tuệ pháp sư bảo tiểu tăng nói với cậu: “Tâm nguyện đã cầu thì phải có lễ tạ, nếu không sẽ còn gặp rất nhiều khó khăn.”

Khi ấy cậu sờ chóp mũi mà nghĩ thầm, lễ tạ là tiền nén hương kia, Khoan Tuệ pháp sư này đúng là biết cách buôn bán.

Còn tâm nguyện là gì, lúc ấy cậu chỉ cầu đại, chỉ hy vọng nha đầu kia mạnh mẽ lên.

Nay chủ yếu là đến để tạ lễ, còn về phần đom đóm, chỉ đơn giản là thử vận may, thậm nghĩ chắc chắn tiểu nha đầu này chưa chính mắt thấy bao giờ, đưa cô đi mở rộng tầm mắt vậy.

Nào ngờ, Đinh Tiến lại bật cười ha hả: “Quả nhiên cậu là đại thiếu gia trong thành phố. Chỗ bọn tớ lúc nào mà chả thấy đom đóm chứ? Lúc bé tớ còn bắt đầy một ổ để trong bình nhựa, một ngày một ổ, diệt hết ổ này thì đến ổ kia, đẹp vô cùng.”

“...”

Chu Tư Việt khá mất mặt, nha đầu này cũng thật là càng ngày càng to gan, trước kia nào dám nói chuyện như vậy với cậu, bây giờ đã dám leo lên đầu cậu rồi đấy. Chu Tư Việt lập tức xoay người đi ra khỏi rừng, vẻ mặt lạnh lùng: “Vậy thì thôi, về đi vậy.”

Đi lướt qua vai cô nhưng lại bị người ta kéo lấy cổ tay, Đinh Tiễn hưng phấn đi sâu vào trong: “Đừng mà, đến cũng đến rồi, chị đây dẫn cậu đi bắt đom đóm, tớ bắt cái này có nghề lắm đấy.”

Tay của tiểu cô nương vừa lạnh vừa mềm, nắm chặt cổ tay cậu, xúc cảm hơi nóng, Chu Tư Việt không nhúc nhích, để mặc cánh tay bị lôi đi như thế. Cậu cúi đầu nhìn chỗ được cô nắm, nhưng tâm tư của tiểu cô nương đã bị đom đóm đoạt sạch rồi, hai mắt sáng lên nhìn cậu, rồi lại kéo thúc giục: “Đi thôi!”

Chu Tư Việt trở tay đổi thành kéo cô, cầm tay cô thấp giọng ừ một tiếng, tiếp đến là đan tay vào tay cô rồi sải bước đi trước đi vào trong rừng cây.

Rốt cuộc Đinh Tiễn cũng ý thức được mình đã bị người ta nắm tay.

Tay cậu vừa to vừa khô ráo, rất lớn, sạch sẽ lại thon dài.

Trong rừng cây đen nhánh, Đinh Tiễn bị người ta kéo đi, trên đầu là trăng sáng, dưới chân dẫm ánh trăng, người đi đằng trước bóng lưng cao to, nhìn cậu được ánh trăng bao phủ mà tim đập rộn lên.

Đinh Tiễn cảm thấy bản thân chẳng có chút tiền đồ nào, mới bị người ta nắm tay mà mặt đã đỏ đến mang tai, tim đập mạnh như muốn nổ tung, nhưng vì sao cậu chẳng có chút phản ứng nào thế chứ. Nhưng mới nghĩ đến đó, vừa quay đầu lại, dưới ánh đèn đội đầu yếu ớt, cô nhìn thấy bên tai chàng trai hơi ửng đỏ.

...

Cô cố gắng không để ý đến cái nắm tay kia nữa, bắt đầu chuyên tâm tìm đom đóm.

Nhưng thật sự là, đến một con cũng không có.

Nửa tiếng sau.

Hai người tìm một chỗ ngồi xuống, Đinh Tiễn tháo đèn đội đầu xuống, cả đầu đầy mồ hôi, cô đưa tay lau rồi nói: “Lần sau dẫn cậu đến Diên Bình bắt, hai ngày hai đêm cũng bắt không xong.”

Chu Tư Việt ngồi xuống cạnh cô, gập một chân, tay khoác lên đầu gối, uể oải nói: “Sao cũng được.”

Bỗng bầu không khí yên tĩnh đi.

Rừng cây này có phần giống rừng cây nhỏ ở sau núi hồi học cấp ba, hồi đó ngày nào chủ nhiệm cũng xách đèn pin đi tuần tra trong rừng, thi thoảng còn có thể xách ra được một hai đôi “tình nhân nhỏ”.

Hồi đấy hai người họ nào có như thế, chui vào rừng cây nhỏ cũng chỉ là chuyện mà Khổng Sa Địch và Tống Tử Kỳ làm.

Kết quả, Đinh Tiễn vừa nghĩ đến đấy thì điện thoại đổ chuông, trong ban đêm yên ắng này vô cùng chói tai, Chu Tư Việt cúi đầu nhìn cô, cũng không nhìn được mà cau mày.

Đinh Tiễn nghe điện thoại, Chu Tư Việt chống tay xuống đất ngã người về sau, dựa vào thân cây ở sau lưng, cầm điều thuốc trong miệng, sau đó sờ tìm bật lửa.

Đầu dây điện thoại là Khổng Sa Địch, giọng cao vút: “Tiễn Tiễn!! Cậu ở đâu đấy?!”

Giọng lớn đến mức cả Chu Tư Việt cũng nghe thấy, lúc châm lửa còn nhếch môi cười, tựa hồ đang cười cô nàng sao vẫn còn ồn ào như hồi cấp ba thế.

Đình Tiễn nhìn Chu Tư Việt dựa vào cây hút thuốc, thấp giọng nói: “Tớ ở Nam Kinh.”

“Sao cậu lại chạy đến Nam Kinh?”

“Đi tham quan triển lãm khoa học kỹ thuật.”

“Tớ đang ở Bắc Kinh đây!” Suýt nữa Khổng Sa Địch đã bật khóc.

“Cậu ở Bắc Kinh làm gì?!”

“Đến tìm cậu chơi đó.”

“Sao cậu không báo trước với tớ?”

“Tớ muốn làm cậu ngạc nhiên mà, ai biết cậu lại chạy đến Nam Kinh chứ? Chu Tư Việt đâu?! Cậu ta có ở Bắc Kinh không?! Không được thì tớ nhờ cậu cậu ta hai ngày.”

Đình Tiễn lại nhìn Chu Tư Việt, cầm điện thoại, thấp giọng nói: “Cậu ấy ở với tớ.”

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng hét dài rất chói tai, Đình Tiễn để điện thoại ra xa, cho đến hai giây sau khi bên kia im lặng, cô mới đặt sát lại vào tai, lập tức nghe thấy Khổng Sa Địch nói: “Hai cậu đi du lịch một mình?!”

Đình Tiễn cuống lên, giải thích với cô ấy: “Không phải một mình, là một triển lãm khoa học kỹ thuật, đi cùng với khoa, có cả mấy người khác nữa.”

Khổng Sa Địch không cam tâm nói, “Sao cứ phải chọn trúng hai người các cậu chứ? Hả hả? Đưa điện thoại cho Chu Tư Việt, tớ muốn nói hai câu với cậu ta.”

“Nói cái rắm ấy.”

Lần này đã thu hút được Chu Tư Việt đang hút thuốc lá, cậu ngậm thuốc nhìn cô giậm chân.

Một giây sau đó, Đinh Tiễn cam chịu số phận chuyển điện thoại cho cậu, “Khổng Sa Địch muốn nói chuyện với cậu.”

Chu Tư Việt nhận lấy, vẫn dựa vào thân cây, lấy thuốc xuống, co chân lên rồi chống tay lên đầu gối, đưa điện thoại đến bên tai, “Làm gì mà khiến cả cô ấy nói tục thế.”

Khổng Sa Địch cười ha ha.

“Sao cậu lại hẹn hò một mình với Tiễn Tiễn nhà tôi?”

“Liên quan gì đến cậu.” Chu Tư Việt rít một hơi thuốc lá, lạnh giọng nói.

“Xì, dù gì tôi cũng từng làm em dâu cậu, định không gặp tôi thế hả?”

“Có người thích cậu là được rồi, không nhất thiết phải là tôi thích cậu.”

“Đúng, cậu thích Tiễn Tiễn là được rồi.”

Chu Tư Việt cầm điện thoại, cúi đầu cười, không lên tiếng.

“Được rồi, hỏi cậu chuyện chính đây, Tống Tử Kỳ có liên lạc với cậu không?”

“Ừ.”

“Có phải cậu ấy bị trường đuổi học không?”

“Ai nói với cậu?”

“Cậu không cần biết, tôi hỏi cậu chuyện này có phải thật không!” Bất chợt Khổng Sa Địch vô cùng kích động, “Chu Tư Việt, Khổng Sa Địch tôi vẫn là bạn của cậu đấy, cậu đừng có gạt tôi!!!”

Chu Tư Việt cúi đầu dập tắt thuốc, bỗng đứng lên, một tay đút túi, nói: “Vẫn chưa đuổi, phía nhà trường sẽ xem xét, giờ đang chịu phạt.”

“Phạt cái gì?”

“Trong vòng năm năm cấm bay.”

Khổng Sa Địch chửi một câu, “Bao giờ hai người về?”

“Mai.”

“Gặp mặt nói sau.”

Cúp máy, Chu Tư Việt trả điện thoại lại cho Đinh Tiễn, một lần nữa ngồi xuống cạnh cô.

“Cậu nói Tống Tử Kỳ bị cấm bay?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Không biết, cậu ta không nói, nhưng chuyện này đã định rồi, sẽ không thay đổi, thời gian trước có đến tìm tôi, tôi còn nghĩ thằng này mới đi đào than về à, thê thảm không chịu nổi.”

Nói đến đây, bỗng Đinh Tiễn nhìn cậu chăm chăm.

Chu Tư Việt bị cô nhìn mà dựng tóc gáy, “Làm gì đấy?”

Đinh Tiễn quay đầu đi, thông thả nói: “Thời gian trước có người còn đang chán chường mà, anh em các cậu đức hạnh giống nhau thật đấy.”

Chu Tư Việt mỉm cười, “Tôi nói không có, cậu có tin không?”

Bốn phía im lặng, phật âm ở chùa Linh Cốc cách đó không xa cứ lượn lờ, tiếng chuông xa xăm.

Bỗng Đinh Tiễn quay sang nhìn cậu, nhìn một hồi lâu, dường như đang suy xét lời này của cậu.

Chu Tư Việt khẽ hất đầu, cũng quay qua nhìn cô, tầm mắt giao nhau ở trong màn đêm lại quấy nhiễu nội tâm, còn sáng hơn ánh sáng, cậu nói: “Đinh Tiễn, tôi luôn biết bản thân làm gì, đúng là có từng nghi ngờ, liệu làm vậy có ý nghĩa gì không, có mục đích gì, nhưng đến bây giờ tôi chưa từng dừng lại.”

Đinh Tiễn cũng hòa theo cậu, mỗi câu nói của cậu cô đều hưởng thụ, cũng nghiêng theo đó.

Cậu nhìn cô không chớp mắt, vô cùng bình tĩnh, thấp giọng nói: “Nhưng quãng đường kế tiếp, cậu phải đi cùng tôi.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Can You Feel My World

Đi cùng tôi, bằng cách nào cơ?

Đình Tiễn cẩn thận suy ngẫm câu này, nhưng cậu lại không nói tiếp nữa, hai mắt thâm trầm nhìn cô, tựa như chắc chắn rằng cô sẽ bất chấp mọi thứ mà theo cậu. Mùi vị bị người khác gây khó dễ thật chua xót.

“Nhìn kìa, đom đóm.”

Đình Tiễn ngạc nhiên giơ tay lên chỉ.

Trước mắt chợt lóe lên ánh sáng yếu ớt phát ra từ đom đóm, Chu Tư Việt nhìn sang theo tầm mắt của cô, thật đúng là, sau đó đưa tay nhấn lấy đèn đội đầu, tắt cái búp.

“Tắt đèn đi.”

A?

Cô vừa quay đầu qua thì Chu Tư Việt đã đưa tay tới, tắt đèn trên mũ cô.

“Chúng rất nhạy cảm với ánh đèn, đèn pin sẽ làm ảnh hưởng đến ánh sáng của nó.”

Trong đám cỏ phía trước, có hai con đom đóm song song bay nháy, ánh sáng màu xanh lá của đom đóm hòa cùng với lùm cây trong đêm đen,

thế giới trở nên yên tĩnh, yên tĩnh tới mức ngưng ngừng.

“Câu vừa rồi cậu còn giữ lời không?”

Đình Tiễn ôm đầu gối, nghiêng đầu nhìn cậu, ánh trăng dịu nhẹ vương nơi tóc cô.

“Tôi gạt cậu làm gì?” Một tay Chu Tư Việt chống xuống cỏ, cúi đầu nhìn cô cười.

Trước kia khi cấp ba, cậu rất thích dùng nụ cười kiểu này để che giấu một vài vấn đề cậu không muốn trả lời, lúc nói chuyện với người ta, khóe miệng cũng vẽ nên ý cười này. Đình Tiễn hiểu rõ cậu như lòng bàn tay, trong đêm đen không có ai, mỗi hành động biểu cảm của cậu đều được cô phân tích rõ hàng vạn lần, vui thật hay vui giả, cô nhìn một lần là biết liền.

Cũng giống như tối nay, cậu rất kỳ lạ.

Một cái nhăn mày một tiếng cười đều rất lạ, như bị người khác bức bách nên mới nói ra những lời đó.

Trái lại Đình Tiễn rất tĩnh táo, nhìn cậu hồi lâu, bỗng quay đầu đi áp lên đầu gối, nhẹ giọng nói: “Tớ sẽ suy nghĩ lại.”

Chợt Chu Tư Việt thu lại ý cười, ánh mắt chậm rãi dời khỏi người cô, cúi đầu, khều đám cỏ dưới chân, ừ nhẹ một tiếng.

Ngoài điện Vô Lương, bốn cánh cổng hình mái vòm đóng kín toàn bộ.

Ở hậu điện có tăng ni trực, Chu Tư Việt không làm phiền họ, dẫn Đình Tiễn đi.

Ước nguyện chưa thành, lần sau còn phải đến một chuyến nữa.

Nguyên Phóng định sáng sớm hôm sau đón tàu trở về Bắc Kinh, nhưng Hình Lộ Phi lại không muốn về, muốn ở lại Nam Kinh chơi thêm mấy ngày, Nguyên Phóng quay qua hỏi Kê Hàng, Kê Hàng do dự mãi, rồi cũng quyết định ở lại.

Đồng Chính Phi và đàn chị Triệu Manh hẹn nhau cùng trở về Vũ Hán.

Kết quả chỉ còn lại bốn người họ là về Bắc Kinh.

Sáng sớm hôm sau, bốn người ngồi lên đoàn tàu màu xanh biếc quay về Bắc Kinh.

Năm ấy tàu tốc hành vẫn chưa phát triển, nhưng các tuyến đường ray đã được xây dựng đâu ra đấy, trên tàu cũng có không ít người bàn luận chuyện này, sau này mà có tàu tốc hành thì đi lại dễ hơn nhiều rồi, qua lại giữa người thân bạn bè cũng nhiều hơn, nghe nói đi từ Nam Kinh đến Bắc Kinh cũng chỉ mất bốn tiếng đồng hồ.

Trong toa tàu mọi người đều bàn chuyện viễn vông, Lâu Phượng và Nguyên Phóng chìm vào giấc ngủ.

Đinh Tiễn quay sang hỏi Chu Tư Việt đang chăm chú nhìn ngoài cửa sổ: “Nếu tàu tốc hành được đưa vào vận hành thì cậu muốn đi đâu nhất?”

Chu Tư Việt đeo tai nghe nghe nhạc, cậu điều chỉnh mức âm thanh xuống thấp – phòng khi Đinh Tiễn nói chuyện với cậu mà cậu lại không nghe thấy, sau đó quay đầu sang nhìn cô, lạnh nhạt đáp: “Hàng Châu.”

Đinh Tiễn sững sờ, ánh mắt của cậu như tơ nhện quấn quanh người cô, nở nụ cười nhạt khiến cho cả người cô da gà nổi hết cả lên, “Hàng Châu?”

Cậu cười, “Không phải cậu muốn đi à?”

“Tớ hỏi là cậu muốn đi đâu cơ mà.” Đinh Tiễn cúi đầu lăm bằm.

“Không có nơi nào muốn đi cả.” Cậu quay đầu về, nhắm mắt, dựa vào ghế, “Cũng không có thời gian.”

Đình Tiễn thật sự tin rằng cậu chưa từng dừng lại.

Nguyên Phóng nói một năm nay cậu rất ít tham gia tranh giải, trong cuộc thi robot lúc trước còn thua cuộc, kỳ thi đó đã khiến tâm trạng của cậu không tốt, không hề khách khí với bất cứ một ai, thời gian còn lại đều ở cùng với giáo sư Diệp trong phòng thí nghiệm.

“Công việc trong phòng thí nghiệm rất bận hả?”

Cậu nhắm hai mắt lại, khẽ gật đầu, “Cũng bình thường.”

“Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Suy nghĩ hồi lâu, Đình Tiễn cũng chỉ nghĩ ra được câu này.

Chu Tư Việt nhắm hai mắt bật cười, giơ tay lên xoa đầu cô, giọng điệu trêu chọc trước sau như một: “Cậu ngốc thật.”

Vừa dứt lời, đoàn tàu đã chạy vào ga, xình xịch xình xịch rồi dừng lại, lại có một tốp người đi lên, trong toa đầy tiếng người ồn ào huyên náo, lòng ngực Chu Tư Việt khó chịu khó hanh, chợt thấy thèm thuốc lá, cậu nghiêng đầu nhìn Đình Tiễn, hất cằm qua bên kia, ý muốn cô đi ra ngoài.

Mới vừa đi vệ sinh xong, Đình Tiễn biết cậu muốn hút thuốc, thế là nói, “Nhịn đi.”

Chu Tư Việt khàn giọng, khẽ đẩy trán cô, “Lúc nào đến lượt cậu quản tôi hả?”

Đình Tiễn ngồi ngay thẳng: “Tớ làm thế là vì muốn tốt cho cậu thôi.”

Biết nha đầu này từ trước đến nay thích mềm chứ không thích cứng, Chu Tư Việt nhìn chăm chăm cô một hồi, giọng dịu xuống, thương lượng cùng cô: “Được rồi, một điếu thôi, sẽ về ngay.”

Đình Tiễn khăng khăng: “Nửa điếu cũng không được.”

Chu Tư Việt tức tởm nổi liếm liếm môi, dờ khóc dờ cười quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa tính mở miệng, chợt nghe thấy bên cạnh vang lên âm thanh điềm đục, một bà lão mặc bộ quần hoa nói với bọn họ: “Cậu bé à, nghe lời vợ mình đi, đừng có hút nha.”

Khụ.

Một câu nói khiến Đình Tiễn đang uống nước lập tức bị sặc, không nhìn được ho khan kịch liệt, mặt cũng dần ửng đỏ.

“Cháu... không phải là...”

Chu Tư Việt bỗng nhiên giơ tay vuốt lưng cho cô, “Uống chậm chút thôi chứ vợ?” Nói xong rồi đến bản thân cũng cười.

Đình Tiễn đỏ mặt, dùng khủy tay chọc vào ngực cậu, lực không mạnh lắm, chẳng qua chỉ muốn cảnh cáo cậu, nhẹ như mèo gãi, Chu Tư Việt dựa vào ghế ngồi cười đến nổi bả vai cũng run lên.

Kết quả lại nghe bà lão thành khẩn nói, “Vợ cháu nói không sai, hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm. Ông lão nhà bà năm nay bị ung thư phổi, chính vì do mấy năm trước hút thuốc quá nhiều, ông ấy cai thuốc cũng được mười năm rồi mà cuối cùng vẫn bị bệnh đấy, cháu chớ có học theo.”

Bà lão càng nói càng đau lòng, che lấy hai mắt già nua đang chực khóc, nghẹn ngào: “Lúc còn trẻ ông lão nhà bà kinh doanh thủy sản ở Quảng Tây, bận rộn không ăn cơm, chỉ hút thuốc, bà khuyên ông ấy bao nhiêu lần nhưng ông ấy cũng không nghe, đến năm mười tuổi đi khám sức

khỏe mới ngờ ra bị bệnh, lúc ấy bắt đầu cai thuốc, nhưng đâu còn kịp đâu, bây giờ các cháu còn trẻ, ngàn lần đừng học thói xấu, thuốc lá này nọ, đều là trò vui bọn quý Nhật Bản để lại để làm hại chúng ta hết.”

Mặc dù biết bà lão đã nhầm lẫn giữa thuốc lá và thuốc phiện, nhưng đối được người khác vừa khóc vừa khuyen như thế, cộng thêm nhiều người trong xe nhìn cậu như nhìn người xấu, Chu Tư Việt cũng mất hứng.

Hai tay cậu khoanh trước ngực, trái lại chẳng hề sợ những ánh mắt khác thường đó, mà còn trò chuyện cùng bà lão, nói: “Bà đừng đau lòng quá, chuyện đã như vậy rồi, có đau lòng quá độ cũng không được gì, ông ấy ững không muốn thấy bà đau lòng vậy đâu, bà hãy giữ gìn thân thể trước đã.”

Bà lão lau nước mắt gật đầu liên tục.

Đinh Tiễn sững sốt nhìn cậu đổ người khác, mặt đầy kinh ngạc giờ ngón cái lên với cậu cậu.

Lợi hại quá nha.

Chu Tư Việt không để ý tới cô, đeo tai nghe ở trước ngực lên tai.

Làn này không phải là headphone màu đỏ nữa, mà đổi sang earphone.

“Cậu đang nghe gì thế?”

“Nhạc.”

“Bài gì?”

“Can you feel my world.”

Cậu nhìn cô, thấp giọng nói.

...

Tận rạng sáng mới đến Bắc Kinh, mười bốn tiếng ngồi tàu mệt mỏi, Đinh Tiễn gắng gượng được mười tiếng, rốt cuộc trong bốn tiếng cuối phải giờ tay đầu hàng, hai mắt nháy liên tục, rồi tựa vào trên vai Chu Tư Việt ngủ.

Lâu Phượng và Nguyên Phóng ngủ hơn nửa hành trình, còn hai tiếng sắp xuống xe thì lại bắt đầu hăng máu, kéo Chu Tư Việt chơi Blackjack*.

(*Bài Blackjack có cách chơi tương tự như trò xì dách (hay còn gọi là xì lát) ở Việt Nam.)

Suốt cả quãng đường Chu Tư Việt không hề chớp mắt, nhưng cũng không buồn ngủ, đưa mắt nhìn tiểu cô nương trên vai mình, cậu lấy áo khoác từ trong balo ra, đắp lên người cô, rồi lại đặt đầu cô lên vai mình.

Suốt hành trình cam tâm tình nguyện làm gối dựa cho cô, còn lo cô không được thoải mái nên luôn lấy tay đệm cho cô.

Thái độ chơi bài lơ đãng này đã giày xéo trái tim FA của Nguyên Phóng và Lâu Phượng đến cùng cực, lúc xuống xe, Lâu Phượng đã thăng lên làm fan girl số một của Chu Tư Việt. Sau này còn lên zhihu gửi một câu trả lời được ngàn like ——

Tôi là một người trời định yên ổn, thỏa mãn vừa lòng, chưa từng ghen tị bao giờ, chỉ duy nhất có một lần.

Tôi ghen tị với người bạn cùng phòng đại học của mình, cũng là bạn tốt bây giờ của tôi. Cô ấy thích thầm đàn anh Z nhiều năm, thậm chí còn vì đàn anh Z đó mà thi vào trường chúng tôi, xin phép được giấu tên trường, nếu nói ra tên của đàn anh kia thì có lẽ mọi người đều biết cả, sợ tạo phiền phức cho hai người trong cuộc kia nên tôi sẽ không tiết lộ cụ thể, tóm lại hiện tại đang ở trong lĩnh vực mà không một ai địch nổi.

Đàn anh Z ở trường rất khiên tốn, được nhiều cô gái thích, nhưng tính tình của đàn anh đó rất lạnh lùng, chưa từng cho ai cơ hội bao giờ, tôi cho rằng anh ấy rất kiêu ngạo, sau đó mới biết lúc anh ấy đi chung với bạn thân của tôi thì không phải như vậy, lúc đi tàu còn làm gối thịt cho bạn tôi ngủ suốt bốn tiếng, một đàn anh khác nói, ngày thứ hai đến trường tay của anh ấy không nhắc lên nổi, làm thí nghiệm cũng run tay lên tục.

Những điều này bạn thân tôi không hề biết, mọi chuyện đàn anh Z làm từ trước đến giờ đều không phải muốn khoe công trước mặt cô ấy, là một người đàn ông đặc biệt.

Cũng từng có người theo đuổi bạn thân tôi, nhưng phần lớn đều là người tâm địa gian xảo, trái ngược rất lớn với đàn anh của tôi.

Tính tình của bạn tôi cũng rất dịu dàng, sau khi hai người bắt đầu hẹn hò, có một lần, tôi thấy hai người họ hôn nhau trong rừng cây, ngược chết tôi... Tôi cho rằng tình cảm cấm dục này là không hôn môi không lên giường.

...

Một bài dài mấy trang tận mấy ngàn chữ ấy lại được like rất nhiều, thậm chí có vô số người yêu cầu Lâu Phượng viết chuyện này thành tiểu thuyết.

Nhưng những điều này để sau hẵng nói.

Khi xuống tàu, Đinh Tiễn vẫn còn mệt rã rời, suốt quá trình đều mơ mơ màng màng được Chu Tư Việt dắt đi, xuyên qua đám đông ồn ào.

Cho tới lúc dừng ở cửa phòng ngầm dưới đất, được gió mát đánh úp, trong nháy mắt cô tỉnh táo lại.

“Chỗ nào vậy?”

Chu Tư Việt cúi đầu lấy chìa khóa: “Phòng làm việc.”

Xí.

“Lâu Phượng đâu rồi?”

“Cô ấy không đem chìa khóa, Nguyên Phóng dẫn cô ấy đến phòng cho khách trong ký túc xá rồi.”

Đình Tiễn à một tiếng, lại cảm thấy có chỗ không đúng, bỗng vỗ đầu một cái, “Là tớ giữ mà.”

Chu Tư Việt liếc cô, cười cười: “Vừa rồi lúc trên tàu cậu không nói, Nguyên Phóng tưởng cả hai đều không mang theo.”

Đình Tiễn ngẩn ra, “Tớ ngủ mà, sao cậu không đánh thức tớ.”

“Tôi có gọi rồi. Cậu nói không có.”

Đình Tiễn không tin, nếu không sao mình lại không có ấn tượng gì hết bậy.

Vừa dứt lời, chợt bên trong cửa truyền tới âm thanh rên rỉ mơ hồ.

Đợi tới nghe rõ hơn, mặt Đình Tiễn thoáng chốc đỏ lên.

Chu Tư Việt đứng trong bóng tối khẽ biến sắc.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Cứ Làm Chuyện Cậu Muốn, Sai Tôi Chịu Trách Nhiệm

Trời đêm treo trên cao.

Xung quanh yên ắng như chết, tiếng rên rĩ du dương phập phồng, cao trào liên tục, khiến hai thân thể đứng nghe ngoài cửa cứng cả lưng, không dám quay sang nhìn đối phương.

Tiếng động này phát ra ở bên trong cửa, tiếng người nữ ngậm nhẹ đi kèm tiếng hừ khẽ nặng nề của nam, việc đã xong.

Hai đứa trẻ thuần khiết đứng ở cửa, mắt lớn mắt nhỏ trừng một hồi, chốc sau lại quay đầu đi chỗ khác nhìn bốn phía.

Cho đến khi Chu Tư Việt nắm tay thành quyền đặt bên miệng, ho khan một tiếng rồi nhìn sang cô, ý hỏi cô có muốn rời đi không.

Đinh Tiễn khẽ gật đầu, Chu Tư Việt xoay người dẫn cô rời đi.

Phòng ngầm dưới đất su ẩm ấm ướt, lúc đi cầu thang đi lên, bất chợt cậu đổi tay cầm túi xách của Đinh Tiễn, để tay kia nắm lấy cô dắt đi, Đinh Tiễn lặng thinh nhìn theo, tay nắm lại.

Sau đó cứ dắt nhau như thế cho đến cửa khách sạn.

Chu Tư Việt buông cô ra, cúi đầu: “Chứng minh thư.”

Đình Tiễn cúi xuống lấy trong túi xách ra đưa cậu, sau đó đứng ở cửa, nhìn cậu cầm hai tấm chứng minh thư đến quỳ lễ tân.

Nhân viên lễ tân: “Máy phòng?”

“Hai phòng.” Cậu đứng nghiêng, tay chống lên mặt quỳ, hơi cong lưng.

Nhân viên lễ tân gõ lạch cạch, sau đó ngẩng đầu lên, “Xin lỗi anh, chỉ còn lại một phòng giường lớn thôi. Quốc khánh có nhiều khách nên gần như đều kín phòng cả. Xin lỗi.”

Chu Tư Việt quay đầu nhìn Đình Tiễn, rồi quay lại lạnh nhạt bảo: “Một phòng đi.”

“Vâng.” Nhân viên lễ tân nhập thông tin, sau đó đưa thẻ phòng cho cậu, Chu Tư Việt ngoái lại nhìn Đình Tiễn, ra hiệu cô vào đi.

Đình Tiễn đỏ mặt, siết chặt túi trong ngực, né tránh ánh mắt của nhân viên lễ tân mà đi theo sau.

Sự xấu hổ gần như nhấn chìm cô, chỉ còn dư lại mỗi ý nghĩ, ấy vậy mà cô lại đi thuê phòng với Chu Tư Việt... Lúc đi lên lầu, toàn thân bước đi không chút sức lực như đạp phải cây bông, thế nhưng lại thấy nóng.

Đợi đến lúc cô ý thức được, í, hình như mình có thể về ký túc xá ngủ mà, nhưng cô lại rất hưởng thụ cảm giác được cậu sắp xếp mọi thứ.

Có vẻ Chu Tư Việt rất thành thực, đeo balo, bóng người cao lớn đi trong hành lang dưới ánh đèn mờ, chỉ chốc lát sau đã đến phòng của bọn họ.

Vừa đẩy ra cửa, là phòng đơn, chỉ có một giường lớn.

Cô ngạc nhiên nhìn Chu Tư Việt, cậu đẩy cửa đi vào, lấy thẻ ra mở cửa phòng, ngón tay đặt trên khóa cửa, ngoái đầu lại nhìn cô, thấy cô còn chần chừ thì thúc giục: “Vào đi.”

Đình Tiễn đi vào rồi đóng cửa lại.

“Cậu thu dọn rồi ngủ đi, tôi đợi đến bốn giờ sẽ đi.”

Theo bản năng Đình Tiễn nhìn lên đồng hồ treo tường, đã hai giờ sáng rồi.

Dứt lời, Chu Tư Việt nghiêng cổ cởi balo đeo chéo trên lưng xuống ném lên salon, xoay người vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi đi ra, nước nhỏ tong tong, chỉ lau qua cho có chứ không lau khô, sau đó lấy thuốc và bật lửa đi ra ban công hút.

Hành trình hai ngày đi tàu vất vả, người đã mệt lắm rồi, dù gì cô còn ngủ trên tàu bốn tiếng, chứ cậu chưa từng chợp mắt chút nào, vành mắt đã thâm đen rồi.

Đình Tiễn đặt túi xuống, đi ra theo, dựa vào cửa kính nói chuyện với cậu.

“Cậu đi làm gì?”

Chu Tư Việt cúi dầm ngậm thuốc lên miệng, liếc nhìn cô, quẹt bật lửa một cái “tách”, ngọn lửa bùng lên, cậu cúi đầu đưa điếu thuốc lại gần châm lên, đốm lửa lập lòe, cậu nhả một vòng khói ra rồi nói: “Đi về sửa lại tài liệu viết báo cáo, cậu tưởng là đi chơi thật à?”

Vừa nghe phải viết luận văn, Đình Tiễn lập tức nhăn nhó nhìn cậu, “Á, ai cũng phải viết hả?”

Chu Tư Việt ngậm điều thuốc cười, nói: “Các cậu không cần, tôi viết là được rồi.”

“Là ý của thầy Diệp?” Có vẻ Đinh Tiễn cũng đoán được.

Cậu gật đầu, lấy điều thuốc xuống đặt bên mép, thở ra một ngụm, hỏi cô: “Chưa đi ngủ à?”

Đinh Tiễn nhìn cậu rõ như mặt gương, hai mắt sáng lên, giọng vừa êm lại kiên định: “Chu Tư Việt, cậu sợ sáng mai đi ra ngoài bị người ta bàn tán hả?”

Động tác hút thuốc khựng lại, gò má giật giật nhìn cô.

Tiểu cô nương bước đến hai bước, dựa vào lan can trên sân thượng, tự giễu cười: “Có phải năm đó tớ bảo không muốn cậu tiếp xúc gần với tớ tránh bị người ta nói ra nói vào đã làm tổn thương cậu không?”

Chu Tư Việt cúi đầu nhấp môi dưới, không lên tiếng, thuốc kẹp trên tay không hút, tích tụ tàn.

Đinh Tiễn lại cười, “Thật ra năm đó tớ giận cậu quá, vì cậu cứ luôn có thái độ lúc gần lúc xa làm tim tớ đập rộn lên, lúc thì đối tốt với tớ, lúc lại quăng tớ ra một bên, vui vẻ thì đùa đôi lần, mất hứng thì ngó lơ tớ, hôm ấy nhất thời tức giận nên mới nói vài lời như vậy với cậu.”

Đêm khuya thanh vắng, tinh tú đầy trời chợt lấp lánh.

Đối mặt với lời tố cáo của Đinh Tiễn, Chu Tư Việt nheo mắt cẩn thận suy nghĩ, rồi không đồng ý, “Tôi lơ cậu bao giờ? Không phải lần đó chủ động giảng bài cho cậu à?”

“Có, do cậu không nhớ thôi.”

Chàng trai không thừa nhận, “Không có.”

Tiểu cô nương sốt ruột, dựa vào lan can, người đổ về trước, “Có thật mà, cậu có nhớ suýt nữa cậu đã làm Lưu Tiểu Phong khóc không, chẳng qua người ta chỉ ngồi chỗ cậu có một lúc mà cậu dữ dằn đuổi người ta về, sau lần đó, tớ nói chuyện với cậu mà cậu cũng không thèm để ý đến tớ, hơn nữa khi ấy cậu bạn nhiều, ai cũng trò chuyện được, mỗi lần không để ý đến tớ là lúc nào bên cạnh cũng sẽ có một đồng bạn mới nhảy ra, y chang mấy kẻ xu nịnh.”

Nói xong câu cuối cùng, Đinh Tiễn cũng không dám quá lớn tiếng, nhỏ giọng thăm thì.

Thế nhưng vẫn bị cậu nghe thấy, Chu Tư Việt đập thuốc, xách tai cô, “Tôi thấy cậu ngứa da rồi đấy.”

Đinh Tiễn sợ nhột, nhất là hai tai – nơi nhạy cảm nhất, vừa né vừa xin tha: “Sao phải động thủ chứ?”

Hai người đùa giỡn ầm ĩ một hồi, Đinh Tiễn bị dồn đến trong góc tường, dáng người cao lớn của Chu Tư Việt chặn trước mặt cô, che khuất ánh sáng sau lưng, một tay che trên đỉnh đầu cô như giam cầm. Đinh Tiễn đẩy ngực sẵn chắc gần trong gang tấc đi, “Cậu đừng quấy rầy nữa, tớ đang nói chuyện rất nghiêm túc với cậu đấy.”

Chu Tư Việt nghiêng người dựa vào cửa kính, ung dung nhìn cô, dáng vẻ rửa tai lắng nghe, lời ít ý nhiều nói: “Nói đi.”

“Tớ sẵn lòng đi theo cậu.” Đinh Tiễn nói, “Đặc biệt sẵn lòng.”

Có mấy lời đến hôm nay bỗng trở nên cẩn thận, vì quá thích, nên khi thật sự phơi bày những thứ đó lồ lộ ra trước mắt cô, bảo cô phải đưa ra chọn lựa, là lập tức lại có vài vấn đề nảy sinh.

“Trước kia tớ nhát gan, hèn nhát, tự ti, nhạy cảm, đa nghi, lại còn rất thích khóc nhe, cuối cùng lại cứ để cậu phải thu dọn cục diện thay tớ, làm

việc gì cũng trông trước trông sau sợ sai, nhưng càng như thế thì càng lộ nhiều sai sót, đợi tới lúc tới phát hiện ra, thì đã không kịp hối hận nữa rồi.”

“Lúc tớ học lại, dồn hết sức liều mạng mà học, nói thật lúc không có cậu, tớ đâu nghĩ nhiều như thế, nhưng cậu vừa xuất hiện là tớ lại rối cả lên, Sa Địch nói như vậy không được, tớ bị cậu nắm chặt quá rồi, không phải điềm tốt.”

Hòa cùng ngân hà đầy trời, từng chuyện cũ xuất hiện, Đinh Tiễn liên miên với cậu về một vài chuyện.

Chu Tư Việt nghiêm túc cau mày lắng nghe, tổng kết lại câu cú lộn xộn không mạch lạc của cô, rút ra một tư tưởng chính, đó chính là —— sợ cậu chẳng qua chỉ là nhất thời nổi hứng, sợ chia tay, sợ sau này sẽ không làm bạn với nhau được nữa, không bằng cứ duy trì tình trạng trước mắt.

Cậu nghiêng người dựa vào cửa kính, sau màn thao thao bất tuyệt của cô, cậu nhìn cô chăm chú không chớp mắt.

Đinh Tiễn bị nhìn đến nổi sinh sợ.

“Cứ làm chuyện cậu muốn, sai tôi chịu trách nhiệm. Dù có theo tôi hay không, tôi cũng sẽ không để cậu phải chịu uất ức, bảo đảm như thế đã đủ chưa?” Hiếm khi thấy cậu không cười, cúi đầu nhìn cô, dường như vào lúc này đến mỗi sợi tóc của cậu cũng toát lên vẻ nghiêm túc.

“Vậy chị Hình Lộ Phi thì sao?”

“Liên quan quái gì đến cô ấy.” Trên mặt cậu lại xuất hiện nụ cười như có như không.

“Chị ấy thích cậu đó.”

“Liên quan quái gì đến tôi.”

“Tớ sợ chị ấy...”

Cậu ngắt lời: “Liên quan quái gì đến cậu?”

“A piii, cậu đang qua quýt với tổ chức đấy biết không hả!”

“Từ bao giờ kiểu như Hình Lộ Phi lại có thể khiến cậu căng thẳng thế hả?”

“VẬY từ bao giờ kiểu như Tô Bách Tông cũng có thể khiến cậu căng thẳng hả?”

“Tôi căng thẳng?” Cậu nhìn cô như cười như nạo, rồi lại khôi phục dáng vẻ nhún mày phách lối thường này: “Bóc phét.”

Ăn ý đáp lại, Đinh Tiễn dỗ cậu: “Là vậy là vậy.”

Hai người cùng nhìn đối phương mà cười, cậu thông dong tự tin nhìn cô, dường như đang đợi cô từ từ thay đổi quan hệ này.

Chu Tư Việt đợi trong phòng hai tiếng, đúng bốn giờ sáng liền rời đi trước.

Trong hai giờ đó cậu ngồi trên ghế viết chương trình, quá nửa đêm Đinh Tiễn không gắng gượng nổi nữa, ôm gối say giấc, trước khi ngủ còn không quên líu ríu với cậu, “Cậu cũng ngủ đi.”

Chu Tư Việt sửa chăn đắp lại cho cô, rồi mở lap lên ngồi trên ghế, trong hộp thư là mấy bức thư giáo sư Diệp gửi mấy ngày trước từ Đài Loan, cậu mở ra đọc hết, nội dung rất nhiều, đọc được nửa lại không nhin được ngồi ngủ trên ghế một lúc.

Đến khi tỉnh lại thì đã là bốn giờ mười phút.

Chu Tư Việt day huyệt thái dương, dọn dẹp đồ đạc rồi rời đi, thuận tiện gọi giúp cô bữa sáng vào lúc bảy giờ, sau đó mới khóa cửa lại rồi rời đi.

Tia nắng sớm hé lộ, lúc Đinh Tiễn thức giấc thì trong phòng đã trống trơn không bóng người, Chu Tư Việt đã đi rồi, trên tủ đầu giường còn có một tờ giấy nhắn, chỉ một hàng chữ đơn giản.

Gọi đồ ăn sáng cho cậu rồi, ăn xong hãy đi về đến trường thì tìm tôi, đi trước đây.

—— Chu.

Chữ cậu cứng cáp mạnh mẽ, nhớ lại lúc trường trong giờ Văn Chiêm Văn Lệ từng nói, những người từng tập thư pháp mới có được sức bút, thế nhưng cậu lại rất lười, lúc làm bài thi chỉ muốn tiết kiệm sức lực nên chữ viết rất cầu thả, phí cả bàn tay chữ đẹp.

Thời gian sau đó lại quay về bình thường.

Thi thoảng Chu Tư Việt trở lại phòng ngầm dưới đất, phần lớn thời gian đều ở thư viện với Đinh Tiễn, thời gian Đinh Tiễn ở ký túc xá cũng dần ít đi, cứ hết tiết là lại làm ồ trong thư viện với Chu Tư Việt viết chương trình, gần như ba người trong phòng đều biết cô có một anh Chu.

Thay nhau theo Lô Phượng nhiều chuyện hỏi:

“Ây da, cậu với anh Chu sao rồi?”

Đinh Tiễn suy nghĩ, rồi vừa đọc sách vừa nói: “Thỉnh thoảng ăn cơm, thảo luận hy vọng, rất tốt.”

Mấy người vỗ bàn tỏ ý: “Hẹn đi ăn cơm đi chứ! Không mời bạn cùng phòng ăn cơm thì tính là bạn trai cái gì nữa!”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Hẹn Hò Nhé, Thấy Sao?

Đình Tiễn từ chối.

Vì cô cần thận nhớ lại thời gian ở bên Chu Tư Việt trong thời gian qua, hai người vẫn chưa chính thức trở thành người yêu của nhau, nếu nói là bạn trai, thì cô không cảm thấy có nhiều cảm xúc mãnh liệt lắm, nhưng nếu muốn nói là thuần khiết, thì cũng không trong sáng lắm.

Chẳng qua cả hai như còn đang đang đợi cơ hội đến, thay đổi quan hệ này, cô không nhắc tới, cậu cũng không gấp, mỗi ngày ngoại trừ đợi ở phòng thí nghiệm thì là đến thư viện viết chương trình cùng cô, có một lần còn gặp một nam sinh cùng lớp cậu ở thư viện.

Lúc ấy Chu Tư Việt giang chân dựa vào ghế đọc sách, còn Đình Tiễn thì gục xuống bàn làm bài tập vi tích phân, chợt nghe thấy từ trên đỉnh đầu có người thấp giọng hỏi thăm Chu Tư Việt, “Hiếm lắm mới thấy cậu không đi net mà chạy tới thư viện đấy.”

Chu Tư Việt ngẩng đầu nhìn nam sinh kia, cười cười, “Không phải cậu cũng thế à.”

Sau đó bỗng nam sinh đưa mắt nhìn sang Đình Tiễn, rồi lại nhìn lại Chu Tư Việt với vẻ sâu xa, Đình Tiễn bị nhìn mà không khỏi đỏ mặt, muốn tìm cái lỗ chui vào, cô chỉ có thể cúi đầu giả vờ làm bài tập, rồi lại không nhìn được mà âm thầm liếc nhìn, kết quả là thấy nam sinh kia đi được ba bước lại quay đầu lại, mặt đầy mập mờ thấp giọng thủ thủ với người bạn

bên cạnh cái gì đó. Người nọ lại lia mắt tới, Đinh Tiễn lập tức cúi đầu xuống, ngượng đỏ cả mặt, cầm bút vẽ vẽ trên tập vở, bị người nào đó bên cạnh thấy được, trực tiếp giễu cợt cô: “Làm gì vậy? Cậu trộm đồ của họ hả? Làm gì mà chột dạ như vậy?”

“Tại sao tớ lại có cảm giác vụng trộm thế này...” Đinh Tiễn cúi đầu, thở dài, nói ra nội tâm chân thực của mình.

Chu Tư Việt bị cô chọc cười, cầm luôn cuốn “Thuật Toán Thống Trị” dày cộm lên vỗ vào đầu cô, thấp giọng cười mắng: “Mẹ, sao lúc cậu viết chương trình thì không phát huy trí tưởng tượng không giới hạn này của mình đi?”

Đinh Tiễn: “A pii, loại linh cảm này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu được, có hiểu không hả?”

“Thế à?” Chu Tư Việt cười lạnh nhìn cô: “Code Giáo sư Vương đưa cậu đã viết xong chưa?”

Trong nháy mắt Đinh Tiễn như quả bóng bì xì hơi, gục xuống bàn, lấy bút vẽ bậy, thấp giọng nói: “Vẫn chưa.”

Việc viết chương trình này cũng giống như trước kia học toán vậy, nhập môn nhanh, đi sâu vào chuyên ngành thì lại quá khó, cô có thể viết được code đơn giản nhất, nhưng đi sâu vào nghiên cứu là cô phải cố hết sức, giáo sư Vương có giới thiệu mấy cuốn sách mà cô vẫn còn chưa đọc được, mã trò chơi cũng đã khảo nghiệm vô số lần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có hiệu quả.

Chu Tư Việt thở dài, cô nhóc của mình để mình dạy, không trông cậy vào người khác được.

“Buổi tối đem laptop tới.”

Hai người ăn cơm trong phòng ăn xong, Đinh Tiễn trở về ký túc xá lấy laptop, laptop này là do Diệp Thường Thanh đưa cho cô vào đêm trước ngày đi học, Đinh Tiễn lên mạng xem giá, cấu hình cũng không phải rẻ gì, cô định tiết kiệm khoản tiền này dần dần rồi trả lại cho Diệp Thường Thanh.

Hai người không vào thư viện mà trở về phòng ngằm dưới đất, Chu Tư Việt dựa vào ghế sofa, nhìn cô lấy laptop từ balo ra đặt trên bàn thấp, cậu nghiêng người cầm laptop, chạy thử một lúc, rồi buông câu đùa tùy ý: “Không tệ, mẹ cậu giàu rồi hả?”

Đinh Tiễn nghe thấy lời này có chút châm chọc, không nhịn được đỏ mặt, thấp giọng nói: “Là cậu của tớ đưa.”

Chu Tư Việt ngừng tay, quay đầu nhìn chăm chăm cô mấy giây, rồi giơ tay lên xoa đầu cô như trấn an, sau đó thôi nhìn mà lần nữa tập trung vào màn hình, khẽ ừ một tiếng, tiếp tục vùi đầu vào chương trình.

Căn phòng yên tĩnh, bóng đêm ngoài cửa sổ sâu thẳm, cây cối lặng lẽ đứng yên, kim đồng hồ trên tường kêu tích tắc, bóng đèn trên đỉnh đầu vẫn mờ tối như cũ.

Chu Tư Việt xem chương trình rất nhanh, lướt nhanh mấy hàng rồi sửa chữa vài chỗ cho cô, rồi còn đánh giấu giúp cô ở mấy chỗ đã sửa để cô về xem lại dễ hơn. Ngón tay thon dài của cậu gõ bàn phím rất nhanh, chạy thử xong không có vấn đề gì thì đẩy laptop lại trước mặt cô, “Mấy vòng lặp For này không có hiệu quả, đã sửa cậu sửa lại cho cậu rồi, không có vấn đề nghiêm trọng gì cả, chỉ là khi xác định biến địa phương, cậu đã chọn sai hàm số.”

Nói rồi, Chu Tư Việt đứng lên đi tới mép giường lấy hai quyển sách từ trong ngăn kéo ra đưa cho cô, để bên cạnh laptop, hất cằm: “Đem về mà đọc.”

“Giáo sư Vương giới thiệu một đồng sách mà tớ còn chưa đọc xong này.” Đinh Tiễn khóc không ra nước mắt, cô đây là đã rút xuống hố sâu rồi.

Chu Tư Việt khom lưng tìm bao thuốc trên bàn, rút thuốc châm lửa, khói thuốc bay lên, cúi đầu thờ ơ nói: “Mấy cuốn kia cậu đọc không hiểu thì khỏi cần đọc, cứ đọc hai cuốn này trước đi.”

“Nhưng còn giáo sư Vương?”

Từ nhỏ Đinh Tiễn rất nghe lời thầy cô giáo, luôn cảm thấy thầy cô giáo sẽ không làm hại học sinh, mặc dù trong lớp giáo sư Vương hay thích khoác lác, nhưng liên quan tới vấn đề chuyên ngành cũng sẽ không lơ mơ.

Chu Tư Việt nhét thuốc vào lại bao, vút lên ghế sofa, hơi cúi người xuống, tầm mắt ngang với cô ngồi trên sofa, sờ mái tóc dày của cô, thấp giọng dụ dỗ: “Nghe tớ, ngoan nào.”

Hơi thờ đản ông quần quít trước người, bao quanh lấy cô, đối mắt với ánh mắt có vẻ trêu chọc lại không đứng đắn của cậu, trong đêm tối yên tĩnh này, tim cô đập như trống, thành thịch thành thịch ——, tiết tấu điên cuồng có lực, xém tí nữa đã bị cậu lôi xuống hố.

Tay Chu Tư Việt trượt dọc theo tóc cô ra sau gáy, vỗ nhẹ nhẹ một cái như dỗ con nít vậy: “Đừng có cái gì cũng nghe thầy, với cả cũng đã ngoan nhiều năm rồi, cậu cũng nên làm phản đi chứ, hừm?”

Cô nghe mình nói: “Được.”

...

Ngày nghỉ Quốc khánh cuối cùng, Khổng Sa Địch phải lên máy bay trở về Thành Đô.

Đình Tiễn và Chu Tư Việt dẫn Khổng Sa Địch đến quán Yến Minh Hiên đối diện trường ăn cơm, từ sau khi tốt nghiệp trung học ba người họ chưa hề tụ tập với nhau, ngược lại cũng rất hiếm thấy, suốt quá trình Khổng Sa Địch không quên trêu ghẹo bọn họ, nhất là Chu Tư Việt, dường như hai người này trời sinh đã không hòa hợp, lúc cấp ba đã vậy rồi, vừa thấy mặt là gây gổ, nói câu nào câu nấy đều như đâm vào tim gan đối phương.

Cũng rất rõ ràng, tâm trạng của Khổng Sa Địch không tốt, suốt buổi chỉ lấy Chu Tư Việt ra trêu chọc.

“Cậu với cái đám anh em kia của mình rất một bộ đức hạnh, nếu cậu dám đối xử không tốt với Tiễn Tiễn nhà tôi, xem tôi trị tội cậu thế nào!”

“Bọn con trai các cậu đều thế mà thôi, nói cái gì mà muốn tốt cho em, cái gì cũng vì tốt cho em, yêu đương là chuyện hai người mà, dựa vào đâu mà chỉ một mình cậu ấy quyết định được!”

Khổng Sa Địch càng nói càng hăng, “Vì sao mà lúc nào các cậu cũng đều có vẻ bề trên thế hả, chuyện gì cũng là các cậu đúng, chẳng lẽ con gái bọn tôi đều ngốc hết sao! Trời sinh bọn tôi đã ngốc hơn các cậu đấy!”

Mới đầu Chu Tư Việt còn chịu lắng nghe, nhưng càng nghe về sau càng không nhịn được mà cau mày, Đình Tiễn biết cậu mất hứng vì Khổng Sa Địch nói anh em của cậu như thế, cô bèn trấn an vỗ lên tay cậu, ánh mắt chứa đựng vẻ cầu xin, vẻ mặt như xin cậu ráng nhịn chút thôi.

Cậu mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác.

Khổng Sa Địch vẫn còn nói: “Một kẻ thì nói đi lính, vừa đi là biệt tăm tin tức, nhìn coi đã hại Vưu khả Khả thành ra kiểu gì rồi kìa, một tên thì muốn làm phi công, nói chia tay là chia tay liền.” Nói đến đây, Khổng Sa Địch ngẩng đầu nhìn Chu Tư Việt, nói: “Cậu cũng giống hệt thế! Cũng không tốt đẹp gì!”

Đinh Tiễn liếc nhìn Chu Tư Việt, phụ họa: “Đúng thế, con trai chẳng ai tốt cả.”

Chu Tư Việt liếc cô, dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực uy hiếp: “Ngửa da hả.”

Đinh Tiễn vỗ chân cậu, “Ráng chút thôi, oan cho cậu rồi.”

Chu Tư Việt cúi đầu nhìn bàn tay cô đang đặt trên chân mình, rồi lại mắt đối mắt với cô, ung dung thong thả nói: “Không oan, quả thật tôi không phải thứ tốt gì.”

Tầm mắt lại rơi xuống đùi, Đinh Tiễn nhìn theo đó, đầu ngón tay truyền đến hơi ấm, cách một lớp vải là nhiệt độ cơ thể cậu, cô nhanh chóng rút về giống như bị điện giật, rồi không dám nhìn cậu nữa.

Không Sa Địch vỗ bàn: “Hai người các cậu đừng có làm người khác chán ghét nữa được không?! Có thể tôn trọng đũa độc thân là tôi đây được không hả!?”

Hai người lại nhìn nhau rồi quay đầu đi.

Chu Tư Việt nắm tay đặt lên miệng khẽ ho, sau đó nhìn Không Sa Địch, bình tĩnh nói: “Tổng Tư Kỳ đang ở Bắc Kinh.”

Không Sa Địch sững sốt.

Nhìn cậu thật lâu với vẻ không tin nổi mà cũng chưa hoàn hồn, mấy giây sau, bỗng nhiên tăng cao âm lượng lên: “Chu Tư Việt! Cậu ấy ở Bắc Kinh mà bây giờ cậu mới nói cho tôi biết hả?! Mẹ nó, cậu rốt cuộc có coi tôi là bạn của cậu không!”

Chu Tư Việt ngồi trên ghế, cau mày.

Đình Tiễn biết cậu không thích quản chuyện của người khác, ngay cả đời sống tình cảm của bản thân còn chưa giải quyết xong nói chi tới việc đi giúp người ta, Tống Tử Kỳ lại là anh em của cậu, không nói cho Khổng Sa Địch biết, đoán chừng là ý của Tống Tử Kỳ.

“Sa Địch, cậu đừng kích động, Chu...” Đình Tiễn nhìn Chu Tư Việt – người bình thản ra mặt đang dựa vào ghế, đành bất đắc dĩ nói: “Chắc Chu Tư Việt cũng mới biết thôi!”

“Đừng có giúp cậu ấy, cậu ta vốn có xem tở là bạn đâu, cho tới nay, cậu ta đều coi thường những người như chúng ta, xưa nay cậu ta đều ra vẻ thanh cao —— “

“Đủ rồi!”

Bất chợt, một thanh âm gay gắt quát lên cắt ngang.

Khổng Sa Địch không tin nổi nhìn Đình Tiễn, mím môi tủi thân nói: “Ngay cả cậu cũng mắng tở sao?”

Đình Tiễn tức Khổng Sa Địch đã nói Chu Tư Việt như thế, nhưng đồng thời lại càng đau lòng cho cô ấy, cảm xúc ngổn ngang trăm mối, tâm tình rối loạn, cô nhìn Khổng Sa Địch rồi cúi đầu xuống, cũng tủi thân nói: “Tở xin lỗi, tở không nên mắng cậu, nhưng cậu cũng đừng nói cậu ấy như thế, cậu ấy không có xem thường ai hết, đừng lo gì hết, lát nữa tở dẫn cậu đi gặp Tống Tử Kỳ được không?”

Tính tình này tới nhanh cũng đi nhanh.

Hai người lại làm hòa với nhau, bầu không khí ngọt ngào một giây, Khổng Sa Địch cũng ý thức được mình nặng lời, nhìn Chu Tư Việt mà nói: “Xin lỗi vì đã quá lời.”

Cậu vẫn nhàn tản dựa vào ghế, cầm ly trà nhấp một hớp, nhún vai ý sao cũng được.

“Có điều đề nghị cậu đừng đi tìm cậu ấy, cậu ấy không gặp cậu đâu, để cậu ấy bình tĩnh một thời gian đã, mới từ Nam Kinh về, ngày nào bác Tống cũng tìm cậu ấy thôi thôi, cậu đi cũng không nói được gì.”

Khổng Sa Địch bản tính bộc trực đâu kiềm chế được, vừa kết thúc bữa cơm là lập tức tới tận tới nhà Tống Tử Kỳ.

Đình Tiễn và Chu Tư Việt quay về trường, trên đường đi vẫn chưa yên tâm lắm bầm một câu, “Nha đầu này sẽ không đi tìm Tống Tử Kỳ thật đấy chứ!?”

Chu Tư Việt cầm đầu đi, thở một hơi dài: “Cái này còn cần phải nghĩ à? Dùng đầu ngón chân cũng biết ra tới cửa nhất định cô ấy sẽ rẽ trái.”

“...”

Đình Tiễn sợ Khổng Sa Địch xảy ra chuyện, bước chân từ từ dừng lại, định quay lại tìm cô ấy thì chợt bị người ta lôi cổ đi, ngây ngẩn bị người ta nhốt vào trong lòng, bốn phía xung quanh là người đi đường vội vã tới lui.

Chu Tư Việt cúi thấp đầu nhìn cô, liếc cô với vẻ như cười như không, nhàn tản nói: “Hẹn hò nhé, thấy sao?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Đủ Phán Lâm!

Lúc Khổng Sa Địch tìm được Tống Tử Kỳ thì Tống Tử Kỳ mới về đến nhà, đang lấy chìa khóa ra mở cửa, chợt cậu trông thấy một cô gái ngồi trên nền đất, lập tức sửng sốt, chìa khóa trong tay kêu leng keng đánh thức cô gái, cô ngẩng đầu, khi gương mặt ấy xuất hiện trước mắt cậu, Tống Tử Kỳ còn tưởng mình uống nhiều sinh ảo giác, sau đó mới ngớ ra mình chỉ ra ngoài đi dạo, không hề uống rượu.

Trong con hẻm nhỏ vẫn là ánh đèn đường khi tối khi sáng đấy, hắt lên gương mặt kiêu diễm của Khổng Sa Địch.

Có chớp mắt cậu thất thần, tựa như quay về thời cấp ba, trong mùa đông cô gái mặc váy ngắn trốn trong hẻm chờ cậu, có lúc cậu sẽ nấp sau tường nhìn, trước khi cậu chưa xuất hiện, nha đầu này đâu thấy lạnh, nhưng khi cậu vừa xuất hiện là cô lập tức run lên, sau đó nhào vào ngực cậu.

Mỗi một cảnh cậu đều nhớ rất rõ.

Khổng Sa Địch từ từ đứng dậy, thấp giọng gọi cậu: “Tống Tử Kỳ.”

Cậu do dự không đáp.

Nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng, “Sao cậu lại đến đây.”

Từ ngày cậu đi Nam Hàng thì cả hai chưa từng gặp lại nhau lần nào, lúc ở thành đô Khổng Sa Địch luôn nghĩ, làm sao cậu ấy có thể tuyệt tình chia tay như vậy được? Đâu phải cô không để cậu đi thi phi công đâu, chỉ

vì giận dữ nên cô mới nói chia tay, sao cậu có thể kiên quyết dứt khoát như vậy được, tại sao cậu nữa?

Tối muộn ở Bắc Kinh khá lạnh, nhưng cô chịu được lạnh, để lộ đôi chân cũng không thấy lạnh chút nào.

Khổng Sa Địch không tìm được bật khóc, nhào vào lòng cậu khóc toáng, thút tha thút thít ngắt quãng nói ra được bốn chữ.

Tống Tử Kỳ nghe rất rõ.

Tớ rất nhớ cậu.

Cô gái ôm cổ cậu, chôn trước ngực cậu, hai tay Tống Tử Kỳ rũ bên người căng cứng, đầu hơi ngẩng lên, ráng kiềm chế, yết hầu lên xuống, “Về đi.”

Khổng Sa Địch túm lấy cổ áo cậu, chùi nước mắt nước mũi nói: “Tớ không đuổi kịp máy bay rồi.”

Tống Tử Kỳ cúi đầu nhìn cô, “Vì không đuổi kịp máy bay nên cậu mới khóc à.”

“Cậu đang đùa tớ đấy hả?”

Tống Tử Kỳ ngoảnh mặt đi, lấy lại vẻ nghiêm nghị, “Sa Địch, nghe lời, về đi.”

Khổng Sa Địch buông cậu ra, đứng thẳng trước mặt cậu, lúc này mới giương mắt đánh giá cậu, một năm qua, cậu gầy đi rất nhiều, xương lông mày cộm rõ lên hẳn so với trước, “Tớ đã nghe nói rồi.”

Ánh mắt Tống Tử Kỳ lạnh đi.

“Nên cậu đến để an ủi tớ?”

Cô vội lắc đầu, “Tớ đến là để...”

Cô đến để làm gì?

Để cầu hòa?

Từ nhỏ đã quen làm mưa làm gió, có bao giờ cầu hòa với người ta đâu? Nhưng ngẩng đầu nhìn chàng trai trước mặt, cậu không hề có ý định giảng hòa, trước đây lúc bắt đầu hẹn hò rõ ràng là cậu dụ dỗ cô từng bước một, dựa vào đâu cậu nói muốn là muốn nói không cần là không cần chứ.

Khổng Sa Địch rất tức, nhưng khổ là vào lúc này bản thân đang ở thế hạ phong, khiến cô rất sâu não.

“Tớ đến tìm cậu để đòi tiền.”

Nghĩ một hồi rồi cô nói.

Tống Tử Kỳ nhìn cô với vẻ khó hiểu, “Bao nhiêu?”

“Một cái hôn một trăm tệ, tự cậu tính đi, lúc trước hôn tớ mấy lần rồi.”

Làm sao có thể tính rõ đây.

...

Thượng uyển Thanh Hoa, tọa lạc ở hướng Tây Bắc của thủ đô, lưng tựa núi Yến ngấm ngọc tuyền tháp ảnh, gần Di Hòa kế Viên Minh cùng Cố Viên*.

(*Đây là đoạn mở đầu trong bài “Thanh Hoa phú”.)

Kỳ thực hai chữ hẹn hò luôn khiến ta tràn đầy khao khát với tương lai, đặc biệt lời này còn được chính miệng Chu Tư Việt nói ra, Đinh Tiễn bị cậu kéo vào lòng, ngẩng đầu nhìn cậu, “Không phải cậu nói không hẹn hò à?”

Chung quanh người qua đường lui tới thường xuyên, chợt có người đưa mắt nhìn hai người họ, không khác gì đang nhìn một đôi tình nhân.

Chu Tư Việt cúi đầu nhìn cô.

Lúc cô mới đến cậu vẫn chưa chuẩn bị xong, người vốn cứ tưởng đang ở nước ngoài lại bất chợt nhảy đến trước mặt mình, từng tắc vuông trong lòng cậu đều rối cả lên, cậu đã lập kế hoạch sinh hoạt một người xong xuôi hết rồi, không hề có phần của cô, mọi kế hoạch liên quan đến cậu, đều không liên quan gì với cô.

Xa cách một năm, một lần nữa cô lại đứng trước mặt cậu, cậu nhanh chóng tính toán một lượt kế hoạch mấy năm nay, vẫn không có không gian của cô, không có thời gian hẹn hò, cũng không làm nổi bạn trai hoàn mỹ, bỏ một năm, cô đã thay đổi, mà cậu cũng đã chẳng còn là Chu Tư Việt của ngày xưa.

Tài sản, địa vị cũng thay đổi đến long trời lở đất.

Nay tính lại, cô bám dính cũng chặt thật đấy, cứ có kẽ hở là sẽ chen vào, từng chút một lấp đầy cuộc sống của cậu.

Chuyện của Tô Bách Tòng thì có gì đáng để kích thích cậu, thứ làm cậu bị kích thích thật sự đấy chính là sự thay đổi của cô.

Thời gian không gian đầy đủ, thiên thời địa lợi nhân hòa, tất cả đều ổn thỏa, chúng thần quay về vị trí cũ.

Mỗi dây thần kinh của cô đều nối liền với cậu.

Vốn muốn đợi thêm một thời gian nữa, nhưng không ngờ lúc này ở trong phòng bao, dáng vẻ bảo vệ cậu của cô đã chạm đến cậu, đáy lòng bình tĩnh mênh mang nổi gợn sóng, mỗi dây thần kinh đều như đang nhắc nhở cậu, mà còn chờ cái gì nữa?

Thế là, cậu kéo người đến, nói với cô, mình muốn hẹn hò cùng cô.

Yêu đi yêu đi, ai không yêu kẻ đó là đồ con cún.

Yêu kiểu gì đây?

Hợp thì đến, không hợp thì tan? Hay là kiểu có thể về nhà ra mắt bố mẹ? Hay là tình yêu chóng vánh theo thời đại, không cần quanh co trực tiếp vào thẳng, lấy dục vọng làm chính? Hay là cặp đôi tinh thần thanh tâm quả dục?

Đình Tiễn chia sẻ mấy hình thức hẹn hò với Chu Tư Việt, cho ngài lựa chọn.

Chu Tư Việt liếc mắt, nói: “Bố mẹ cậu hay bố mẹ tôi thì chúng ta cũng đều gặp cả rồi, trực tiếp vào thẳng đi.”

A piii.

“Khổng Sa Địch nói không sai mà, con trai chẳng ai tốt cả.”

“Con gái cũng toàn nói một đằng nghĩ một nẻo.”

Tuy nói vậy, nhưng đôi tình nhân Chu Thị* yêu nhau một tháng cũng chỉ dừng lại ở mức độ nắm tay, Đình Tiễn chợt nhớ ra Chu Tư Việt từng nói thích cô làm phản.

(*Ý chỉ Chu Tư Việt và Đình Tiễn.)

Đình Tiễn nhắn tin cho Khổng Sa Địch, “Làm thế nào để thỏa mãn tâm tính phản nghịch của con trai?”

Khổng Sa Địch trả lời: “Cuồng dã, lăng lơ.”

“Cậu là nói ở phương diện nào?”

Khổng Sa Địch: “Trên giường.”

“Chu Tư Việt không thích kiểu đó đâu.”

Khổng Sa Địch lại trả lời: “Đàn ông càng lạnh lùng cấm dục thì trong xương tủy càng biến thái, cậu tưởng con trai thời nay là Liễu Hạ Huệ* hết à? Cậu tưởng cậu ta không xem AV chắc, chẳng qua ngoài miệng nói thế thôi, im im vậy chứ từ cấp ba đã xem rồi đấy.”

(*Liễu Hạ Huệ nổi tiếng là một chính nhân quân tử, dù ôm phụ nữ nhưng vẫn không nổi tà tâm.)

Tim Đinh Tiễn đột nhiên nhảy thót, “Sao cậu biết!”

Khổng Sa Địch lại trả lời: “Tổng Tử Kỳ nói cho tớ đấy, lại còn cả ba người cùng xem, xem của Sora Aoi chứ ai.”

Đinh Tiễn không cách nào mừng tượng nổi cảnh Chu Tư Việt xem AV, vậy là dứt khoát đổi đề tài: “Cậu với Tổng Tử Kỳ sao rồi?”

“Từ bỏ rồi.”

“Cái vẻ khẩu thị tâm phi của cậu sắp trào ra khỏi màn hình rồi đấy.”

“Ây da, cậu không thể để tớ nguy trang là từ bỏ được hả? Tớ quyết định rồi, tốt nghiệp xong tớ sẽ đến công ty hàng không của cậu ta nộp hồ sơ làm nữ tiếp viên hàng không, không phải cậu ta bị cấm bay à, vậy tớ bay trước cậu ta, cho cậu ta tức chết!!”

“Chúc cậu thành công.” Sau đó quay sang gửi tin nhắn cho Chu Tư Việt, “Anh em của cậu thăm rồi.”

Khi ấy Chu Tư Việt đang ở trong phòng thí nghiệm của giáo sư Diệp.

Giáo sư Diệp mới từ Đài Loan về, đem theo một xấp lớn tài liệu cho cậu tham khảo, cầm trên tay bản vẽ của Chu Tư Việt mới xong mấy ngày trước, đặt lên bàn chỉ, ” Mục quán tính gia tốc góc của bộ phần đầu hình như có vấn đề, em lấy về xem lại đi.”

Chu Tư Việt đang hàn bảng dây điện, ngẩng đầu liếc qua giáo sư Diệp một cái rồi lại cúi người ngang hàng với mặt bàn, tính toán góc độ, mở ra xem lại lần nữa, sau đó tháo kính bảo vệ mắt xuống đặt trên bàn, thấp giọng hỏi: ” Em đã giải phương trình robot của khớp xoay 6 trục lần trước rồi, cũng đã điều chỉnh hai hệ số D12, đo lường hai lần, số liệu không có vấn đề.”

Giáo sư Diệp ngạc nhiên nhìn cậu, “Nhanh thế sao?”

Chu Tư Việt cúi đầu dọn đồ, đúng lúc điện thoại sáng lên, là tin nhắn của Đinh Tiễn, cậu nhìn qua rồi cho vào túi áo blouse, nói với giáo sư Diệp, “Vâng, gần đây rảnh quá nên em khảo sát lại tất cả số liệu.”

Giáo sư Diệp gật đầu, “Robocon sắp bắt đầu rồi, những chuyện khác tạm gác qua một bên đã.”

Robocon tổ chức vào ngày 5/4 năm sau, nhưng đối với chu kỳ của một robot mà nói thì rất ngắn, vì sau khi kết thúc một cuộc thi là phải lập tức đưa ra bản thiết kế mới cho cuộc thi sang năm.

Gần đây Chu Tư Việt bề bộn nhiều việc, bận tới nỗi không có thời gian gặp Đinh Tiễn, bên giáo sư Diệp lại không ngừng đưa số liệu khảo sát và mã chương trình cho cậu.

Chu Tư Việt vừa trả lời tin nhắn của Đinh Tiễn, vừa thấp giọng đáp vâng.

“Sao đấy?”

Bên kia trả lời còn nhanh hơn, điện thoại vừa được đặt xuống thì đã lại rung lên, “Sa Địch nói tốt nghiệp xong sẽ đi làm nữ tiếp viên hàng không.”

“Chẳng qua là vừa nghĩ ra nên nói vậy thôi, bình thường.”

Diệp Từ Lâm hiểu rất rõ Chu Tư Việt, chứng kiến cậu trưởng thành từ nhỏ, không chuyện gì là có thể thoát khỏi ánh mắt của ông, thấy cậu cúi đầu bấm điện thoại, ông ho khan, “Lại là cô bé kia hả?”

Chu Tư Việt ngẩng đầu nhìn ông, điện thoại bỏ ở trên bàn, lại lần nữa đeo kính bảo vệ mắt vào, ngồi trên ghế, nghiêng đầu tổng hợp lại các giá trị dữ liệu.

“Vâng.”

Diệp Từ Lâm nói: “Sao con bé lại vào Thanh Hoa?”

“Thầy hỏi lạ.” Cậu cười: “Thì thi vào thôi.”

“Ờ hay cái thằng này, thầy thuận miệng hỏi cũng không được hả? Có điều có chuyện này, thầy phải nhắc nhở em.”

Chu Tư Việt ngẩng đầu, ngũ quan của chàng trai khi đeo kính an toàn còn đẹp hơn ngày thường, môi khẽ mím, không bộc lộ biểu cảm.

“Gì ạ?”

“Yêu thì yêu, nhưng đừng làm lỡ việc hợp tác với Xích Mã.”

Diệp Từ Lâm nhìn cậu nói.

...

Đình Tiễn đang chuẩn bị cho lần làm phán, điên cuồng đi shopping với Từ Sa Sa một buổi chiều, mua một túi mỹ phẩm dưỡng da với mấy bộ

váy, váy dài váy ngắn có đủ, lúc ở cửa hàng Đinh Tiên mặc thử cảm thấy không tệ, nhưng đến khi về mặc thì lại thấy chẳng hợp lắm.

Buổi tối có hẹn với Chu Tư Việt rồi, cô nên mặc bộ nào cho hợp đây?

Đợi đến khi cô thử hết tất cả váy thì trời đã tối.

Điện thoại trên bàn rung lên.

“Đến rồi.” —— Chu.

Đinh Tiên cởi bộ váy dài trên người ra, chọn váy jean chữ A kèm áo tay ngắn màu trắng, lại thả tóc xuống, đánh một lớp phấn nhạt, bôi một lớp son dưỡng, đứng trước gương mím môi một cái.

Thật ra vóc dáng cô rất đẹp, trước lồi sau vênh chỗ cần có đều có, bụng phẳng lì không chút thịt thừa, ngoại trừ hơi lùn ra thì khá xinh xắn, làn da xỉn màu đã được cô chăm sóc trong một năm học lại, trở nên trắng bóc như trứng gà, tóc đen xõa tung sau lưng.

Ba người nhìn cô xoay một vòng, một lúc lâu sau, cùng la lên ——

“Đệch!”

“Đệch!”

“Đệch!”

Lại một tiếng.

“Đủ phản lắm!”

“Đủ phản lắm!”

“Đủ phản lắm!”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Ngoại Truyện Khổng Sa Địch Và Tống Tử Kỳ

Khi còn bé Khổng Sa Địch rất thích khóc nhè, quần áo phải đưa tận tay cơm phải đút tận miệng, là một cô công chúa nhỏ trong nhà, được cha mẹ cưng chiều, có ông bà đau lòng, từ nhỏ đến lớn, chưa từng phải chịu thiệt điều gì.

Lần đầu tiên chịu thiệt lại dính đến Tống Tử Kỳ.

Hai người học tiểu học chung một lớp, sau đó lại tuyển thẳng lên cấp hai, rồi đến cấp ba, cho đến lúc học đại học mới tách ra.

Từ hồi cấp một Tống Tử Kỳ đã lừa cô rồi, nói con gái cũng mọc ‘chim nhỏ’, chẳng qua là nhỏ quá, nếu không nhìn kỹ, thì sẽ không nhìn thấy, Khổng Sa Địch khiếp sợ khi nghe cậu nói bậy một cách nghiêm túc, lại còn thấy rất có đạo lý, bèn che cái miệng nhỏ nhắn nói: “Thật sao.”

Tống Tử Kỳ nghiêm trang gật đầu, “Thật, không tin cậu về nhà tìm hiểu đi.”

Cô về nhà tìm thật, lần đầu tiên tìm thật lâu cũng không thấy gì, Tống Tử Kỳ nói đấy được gọi là ‘chim nhỏ’ ẩn hình.

Tống Tử Kỳ vẫn gạt cô như cũ, hồi đó vẫn còn là thế kỷ 20, niên đại còn sớm, chưa có giờ học sinh lý, cho đến lúc lên cấp hai cũng vẫn chưa có, tất cả những kiến thức có liên quan đến giới tính mà Khổng Sa Địch biết đều do Tống Tử Kỳ nói, cô luôn có thái độ nửa tin nửa ngờ với những điều này.

Cho đến một ngày, lúc cô tắm, chợt như phát hiện ra điều gì đấy, một mình nghiên cứu thật lâu, rốt cuộc cũng vỡ òa hiểu ra.

Thì ra ‘chim nhỏ’ ẩn hình trong truyền thuyết, chính là ở chỗ này.

Ngày thứ hai đến trường, Khổng Sa Địch thần bí nói với Tống Tử Kỳ: “Tớ thấy rồi.”

Tống Tử Kỳ không hiểu, “Cái gì?”

Khổng Sa Địch ngượng ngùng nhìn khắp nơi, tay nhỏ bé đặt lên miệng, nói nhỏ với cậu: “‘Chim nhỏ’ ẩn hình ấy.”

Suýt nữa Tống Tử Kỳ đã từ trên ghế xuống.

Chỉ tùy tiện lừa gạt cô hai câu, không ngờ nha đầu này lại tin là thật, cậu lúng túng gãi gáy, “Thế hả?” Suy nghĩ hai giây, không đành lòng gạt cô, vẫn là nói cho cô biết: “Thật ra thì... Con gái không có cái đó, cái đó đó.”

Khổng Sa Địch a lên, ngăn người nhìn cậu, “Nhưng tớ có đó.”

Tống Tử Kỳ: “Không phải cậu con trai đấy chứ? Cái thứ đó sau này còn có thể phát dục hả?”

Tối về nhà, Khổng Sa Địch cầm con dao phay ngồi trên ghế sofa trầm tư, mẹ Khổng trở về nhìn thấy thiếu chút nữa bất tỉnh, “Bảo bối của mẹ, con bị làm sao thế?”

Khổng Sa Địch hỏi: “Mẹ ơi, con gái có chim nhỏ không?”

Từ nhỏ mẹ Khổng đã có kiến thức về lễ nghĩa, nghe câu hỏi thẳng thừng như vậy, lại không tin nó từ chính miệng con gái của mình nói ra được, “Ai nói với con?”

Khổng Sa Địch không nhúc nhích, bướng bỉnh hỏi: “Mẹ nói cho biết đi, rốt cuộc con là nam hay nữ vậy?”

Ngay cả ba Khổng cũng kinh ngạc đến ngây người, kết quả là con gái gặp phải chuyện gì mà lại đi nghi ngờ giới tính của mình chứ?

Mẹ Khổng cho rằng ở trường con gái bị ức hiếp, “Địch Địch, con nói cho mẹ biết, có phải con ở trường bị bạn bè bắt nạt không? Hay là có người nói gì không hay với con?”

Khổng Sa Địch chịu không được, òa lên khóc thành tiếng, “Con có chim nhỏ đó.”

Ba Khổng sợ tới mức làm rớt túi xuống đất.

Mẹ Khổng lập tức kéo Khổng Sa Địch vào nhà tắm, luống cuống tay chân cởi quần cô, hốt hoảng hỏi: “Nơi nào như vậy chứ? Để mẹ nhìn xem.”

Trong nháy mắt tiểu cô nương bị cởi sạch bóng, lộ ra bắp chân trắng nõn, mẹ Khổng nhìn quanh cô rồi nhìn trước nhìn sau, cũng không tìm ra điều gì lạ, “Không có mà, con nghe ai nói bậy vậy.”

Khổng Sa Địch dùng tay chỉ vào nốt mụn nói: “Chỗ này ạ.”

Mẹ Khổng kéo người đến, cho con ngồi lên đùi để nhìn kỹ, “Đây là mụn, là viêm chân lông, không phải thứ của con trai, để vài bữa nữa mẹ dẫn con đến bệnh viện khám, có phải gần đây con hay lấy tay gãi không?”

Khổng Sa Địch gật đầu.

Bởi vì Tống Tử Kỳ nói con gái cũng có chim nhỏ, cho nên mỗi ngày đi tắm cô đều gãi một lần.

Ngày thứ hai mẹ Khổng dẫn Khổng Sa Địch đến trường học tìm thầy giáo, hơn nữa còn đặt biệt tìm bố mẹ Tống Tử Kỳ, nghiêm túc giáo dục phê

bình, “Đi học thì đi học thôi, nói lung tung với con gái tôi làm gì, tôi quyết không đồng ý có bạn cùng bàn như thế, mấy anh chị xem rồi đổi chỗ đi.”

Dĩ nhiên, đêm đó Tống Tử Kỳ bị ông Tống với mẹ Tống đánh một trận, sau đó mới đứng dậy, không đi trêu chọc Khổng Sa Địch nữa.

Kết quả nào ai ngờ, từ cấp một đến cấp ba, cả hai đều là bạn cùng lớp.

Mẹ Khổng vẫn luôn yêu cầu với nhà trường, không cho phép Tống Tử Kỳ và Khổng Sa Địch ngồi cùng bàn với nhau, ra lệnh cấm không cho Tống Tử Kỳ lui tới với con gái mình.

Nhưng con gái càng lớn, có nhiều chuyện càng không quản được.

Khi Khổng Sa Địch ý thức được mình thích Tống Tử Kỳ là vào lúc còn học cấp hai, trừ Chu Tư Việt ra, thành tích của Tống Tử Kỳ ở trong lớp coi như cũng tạm, không phải hàng đầu, nhưng cũng tạm được, nhưng do hào quang của Chu Tư Việt quá lớn, cho nên bị những người khác so sánh là không bằng.

Vì có thể thi vào lớp trọng điểm với Tống Tử Kỳ, Khổng Sa Địch đã chịu không ít vất vả.

Mẹ Khổng không yêu cầu con gái phải có thành tích cao, bọn họ chỉ cần con gái có cuộc sống vui vẻ không bị người xấu bắt mất, khỏe mạnh lớn lên là được, còn những thành tích kia chỉ là phù du.

Cho nên tới nay, thành tích của Khổng Sa Địch lúc chìm lúc nổi, nhìn thấy kết quả học tập của con gái đi lên, mẹ Khổng vừa vui vừa lo.

Sau khi xảy ra chuyện chim nhỏ, Tống Tử Kỳ cũng luôn cố tránh cô, trong thời gian dài cả hai không nói chuyện với nhau, lỡ có vô tình gặp nhau trên trường, cậu cũng không nói lời nào mà lách sang bên đi tiếp.

Thật ra trong lòng Khổng Sa Địch cũng rất khó chịu.

Sau đó lên cấp hai, bắt đầu có kiến thức vỡ lòng về giới tính, cũng dần dần phát triển, giữa trai gái không dễ tiếp xúc thân mật, Tống Tử Kỳ càng tránh né cô, cũng chẳng còn nói với cô những câu giỡn chơi không màng giới hạn như lúc nhỏ nữa, vốn còn ngời với người ta đùa vui vẻ, thấy cô đi tới, bèn lập tức rời đi.

Ngoài mặt Khổng Sa Địch không nói, nhưng trong lòng lại khó chịu vô cùng.

Trạng thái này duy trì mấy năm, mãi đến khi có cuộc thi đấu bóng rổ cấp hai, lớp bọn họ và lớp tám có xung đột mâu thuẫn, có vẻ ngày đó tâm trạng của Tống Tử Kỳ không tốt lắm, động tay động chân với người khác, ngày hôm ấy chẳng khác gì cuộc hỗn chiến cả, đám con trai lao vào ẩu đả, tụi con gái thì đứng một bên kêu gào ủng hộ, khi Khổng Sa Địch thấy Tống Tử Kỳ bị người ta đè xuống đất thì lập tức sốt ruột, cũng không biết lôi từ đâu ra cây gậy tennis, trực tiếp đập thẳng xuống đầu người kia.

Nam sinh kia xoay lưng với cô, bỗng ngã xuống nằm đè lên Tống Tử Kỳ.

Tống Tử Kỳ nằm dưới cũng ngu ngơ, nhìn ra sau một cái, Khổng Sa Địch kinh hoàng thất thố đứng trên sân bóng, cây gậy tennis rút xuống đất cái “bịch”.

Bị Khổng Sa Địch đánh nên người kia bị chấn động não nhẹ, còn mấy chỗ khác đều ổn, chỉ bị thương ngoài da, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi một tháng.

Trong một tháng đó, Khổng Sa Địch ôm lòng áy náy, bị cậu bạn kia sai khiến như chó vậ, sáng sáng tối tối đưa thức ăn đưa bài tập rồi còn chép bài giúp người ta.

Sau khi Tống Tử Kỳ phát hiện, liền lôi đầu cô ra mắng: “Cậu là giúp việc cho người ta à? Sao phải tò tò đi theo phục dịch hần hả? Trong đầu nhét toàn phân chó đấy hả?”

Phản ứng đầu tiên của Khổng Sa Địch là lại có phần vui vẻ, “Rốt cuộc cậu cũng chịu để ý đến tớ rồi.”

Tống Tử Kỳ vỗ một phát vào gáy cô, “Hai chúng ta thân nhau hả?”

Hồi đó đúng là chưa thân thiết, sau khi lên cấp hai mới dần dần thân nhau.

Lên cấp ba Tống Tử Kỳ càng lão, ban đầu hai người ngồi cùng bàn, cậu còn chế giễu cô, “Rốt cuộc mẹ cậu cũng cho cậu ngồi cùng bàn với tôi rồi à? Tôi nhớ là hồi đó bác ấy đi gặp thầy hiệu trưởng, ra lệnh cấm tôi ngồi cùng bàn với cậu mà.”

Khổng Sa Địch muốn nói, ai bảo hồi đó cậu ức hiếp tớ làm chi.

“Giờ mẹ tớ không quản tớ nữa.”

Kỳ thật là do không biết thôi, Khổng Sa Địch không hề cho bà ấy biết Tống Tử Kỳ cũng học lớp này.

Tống Tử Kỳ vui vẻ, “À ha.”

Người đầu tiên Khổng Sa Địch kết bạn ở trong lớp chính là Đinh Tiễn, lần đầu gặp nhau, cô cảm thấy tiểu cô nương này với cô khá hợp duyên, chỉ một câu “Cậu chép bài lợi hại thật đấy” đã kéo tình bạn trong sáng giữa hai người lại gần, ba phút sau liền coi đối phương là bạn thân, cùng nhau tay trong tay đi nhà vệ sinh.

Đinh Tiễn thích Chu Tư Việt, cô liếc mắt một cái là nhận ra ngay, hồi học cấp hai Chu Tư Việt đã rất nổi rồi, có không ít cô gái thích cậu ấy,

nhưng hồi đó ai cũng dè dặt, cũng không dám bày tỏ, trừ một vài cô gái không quan tâm “danh tiếng” của mình.

Cô cũng được xem là không màng đến “danh tiếng” của mình, nhưng cô vẫn không dám tỏ tình với Tống Tử Kỳ, sợ nói ra sẽ không thể làm bạn được nữa.

Quan hệ giữa Tống Tử Kỳ và Dương Thuần Tử rất tốt, Khổng Sa Địch lại Dương Thuần Tử không vừa mắt, làm gì có cô gái nào không quen, thế nhưng giữa Chu Tư Việt với Dương Thuần Tử cũng có quan hệ, Khổng Sa Địch lại càng không thoải mái, vì sao cả người mình thích lẫn người bạn thân mình thích đều có quan hệ với Dương Thuần Tử vậy.

Lúc còn học cấp hai, Khổng Sa Địch vẫn chưa thân với bọn họ, loáng thoáng nghe được vài tin đồn, cụ thể cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng dám khẳng định, Tống Tử Kỳ chắc chắn biết.

Tống Tử Kỳ luôn hung dữ với cô, nhưng lại rất dịu dàng với Dương Thuần Tử, điểm này khiến Khổng Sa Địch tức giận, thế nên khi có tên con trai lưu manh học ở Thập Bát Trung ngay đến tên là gì cũng không nhớ theo đuổi cô một thời gian dài, cô đã đồng ý cuối tuần đi chơi với người đó.

Thật ra cô còn cố ý nhắc qua với Tống Tử Kỳ, cuối tuần mình có hẹn.

Lúc đấy trong lòng Tống Tử Kỳ không hề bình tĩnh, chỉ a một tiếng rồi không nói gì nữa, làm Khổng Sa Địch tức giận xách cặp đi.

Hôm đó cả hot boy Lục Hoài Chinh của Thập Bát Trung cũng có mặt, Khổng Sa Địch vẫn đang giận dữ nên muốn đổi đổi tượng khác, nhưng người ta chỉ vừa ngồi xuống một lúc thì đã đứng dậy rời đi.

Nửa phút sau, Tống Tử Kỳ sầm mặt đi vào.

Trong lòng cô rất vui, nhưng ngay sau đó lời của cậu đã đẩy cô rơi xuống địa ngục:

“Cậu không phải là công chúa hả? Mặc như vậy, cậu có biết mình giống gì không hả!”

Không Sa Địch tức đến khóc, cầm túi đập mạnh lên người cậu, rồi xoay người bỏ đi.

Tống Tử Kỳ đuổi theo, một tay kéo túi cô, một tay nắm tay cô rời đi.

Đêm đó, là lần đầu tiên bọn họ hôn nhau.

Ở trước cửa nhà cô, Tống Tử Kỳ đè cô lên tường, thô bạo hôn cô...

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Quyền Chủ Động

Bắc Kinh tháng mười một lạnh vô cùng, nhất là vào buổi tối, nhiệt độ chọt hạ xuống, hơi lạnh từ bốn phương tám hướng bủa vây, con gái dám mặc váy ngắn ra phố không nhiều, vừa ra đến trước cửa, Ban Gia Du đã tốt bụng tặng chiếc áo khoác nỉ dài, cũng để cô đổi chiếc áo bông nhỏ trên người đi.

Vừa mặc áo khoác len thuần sắc kem lên người, trong nháy mắt phong cách phương Tây của tiểu cô nương trở dậy.

Dáng người Ban Gia Du cao hơn cô, vai cũng rộng hơn, dáng dài và vừa lại mặc thành kiểu dáng dài, thế nhưng vẫn có phần rộng thùng thình, cardigan lông lẻo khoác lên vai, dựa theo vóc dáng vừa gầy vừa nhỏ của cô lại, trông có phần xinh đẹp biếng nhác.

Ban Gia Du nhìn cô chăm chú một hồi, lại như tìm được phong cách ăn mặc mới, bật ngón cái lên nói: “Ừ, xem ra sau này có thể mua rộng một số rồi.”

Hả?

Đinh Tiễn không hiểu.

Ban Gia Du không để ý đến cô, cứ đẩy người ra khỏi cửa, “Đi thôi nào công chúa của tôi, tối nay cậu đẹp lắm.”

Lúc Đinh Tiễn đi xuống cầu thang, Chu Tư Việt còn đang nói chuyện với người khác, nhìn từ mặt bên thì hình là một cô gái rất đẹp, tóc uốn xoăn, nghe giọng có vẻ rất dịu dàng.

Chu Tư Việt mặc quần thể thao màu xám cùng áo khoác bóng chày màu xanh biển, bóng dáng cao lớn đứng ở đằng xa, nửa người hơi gập, cúi đầu nghe cô ấy nói chuyện, trông rất nghiêm túc. Cô chưa bao giờ thấy cậu có vẻ mặt đó khi nói chuyện với cô gái nào khác cả, đa phần đều là dáng vẻ như với Hình Lộ Phi, thích thì để ý không thích thì thôi, vui thì nói đôi câu, còn không vui thì cũng chẳng tha thiết quan tâm.

Trong lòng Đinh Tiễn bắt đầu nổi dấm chua.

Sao cậu có thể dịu dàng như thế được? Gần đây không phải cậu cao ngạo sao? Không phải dùng mũi nhìn người ta sao? Mau dùng mũi của cậu nhìn cô ấy đi, nhã nhặn nhún nhường như thế thật không giống cậu bình thường tẹo nào.

Không biết hai người nói gì mà Chu Tư Việt còn cười?!

A pii!

Đinh Tiễn phát cáu, hận đến mức nghiến răng.

Này thì trêu gái này, này thì trêu gái này, này thì trêu gái này.

Sau một hồi bắn ánh mắt sang càn quét, thế nhưng hai người đó vẫn nhiệt tình chuyện trò không hề nhận ra sự tồn tại của cô. Đinh Tiễn nheo mắt đứng trên cầu thang chống hông.

Tức tới nỗi cô quay phắt đầu đi, nhưng rồi căn môi nghĩ ngợi một lúc, lại quay đầu lại.

Cô đi tới, kéo tay Chu Tư Việt, nhìn cậu với cái nhìn đầy ắp thâm tình, bình tĩnh mỉm cười: “Chờ lâu lắm hả?”

Chu Tư Việt run lên nhìn cô hai giây, ánh mắt quét từ trên xuống dưới, rồi dừng lại hai giây trên bắp đùi trắng nõn của cô, không né tránh, ngón tay dài để mặc cô bám vào, nhếch môi như có như không, cười khê: “Bình thường.”

Đình Tiễn trừng mắt.

Đồ háo sắc.

Chợt nghe thấy người đối diện mở miệng: “Cô không làm phiền các em hẹn hò nữa, đi trước nhé.”

Nụ cười của Đình Tiễn cứng đờ nơi mép, quay đầu lại, nhìn sang người phụ nữ trẻ tuổi kia.

Cô cô cô cô cô giáo?

Rõ ràng là nhìn y hết đàn chị chăm học kia mà, rồi cô lại nhìn sang Chu Tư Việt, cậu nhếch môi, còn đang nín cười.

Theo bản năng Đình Tiễn muốn rút tay về, nhưng lại bị Chu Tư Việt giữ lại, muốn dứt cũng không dứt được, Đình Tiễn u oán nhìn cậu, cúi đầu chịu phạt.

Hai người cười tiếu cô giáo trẻ tuổi này đi.

Đình Tiễn nhìn theo bóng lưng cô ấy, “Còn trẻ thế mà làm giáo viên á?”

Chu Tư Việt dắt cô đi: “Giáo viên kỹ thuật phần mềm, môn tự chọn.”

Bỗng Đinh Tiễn nhớ ra, đợt trước có thời gian có một cô giáo rất hot trên tieba Thủy Mộc Thanh Hoa, tên là Dương Thiển, người đẹp lại còn giảng bài không khô khan, lúc nào tiết của cô ấy cũng chật ních người, trọng điểm là do cô dễ nói chuyện, thi cũng đơn giản.

Có không ít đàn anh đàn chị lên tieba cập nhật thông tin hướng dẫn chọn môn học, môn của người nào là học khỏe nhất vân vân, và Dương Thiển gần như là lựa chọn hàng đầu của trạch nam.

Đinh Tiễn liếc xéo cậu, như có điều suy nghĩ: “Không ngờ cậu cũng chọn môn của cô ấy?”

Chu Tư Việt: “Nguyên Phóng chọn.”

“Cái gì cũng đổ cho anh Nguyên, anh ta cũng sắp thành hiệp sĩ nôi* của cậu rồi đấy.” Đinh Tiễn được cậu dắt đi, nhỏ giọng thăm thì.

(*Từ gốc là背锅侠/hiệp sĩ gánh nôi, nôm na ý chỉ dù không làm gì sai nhưng lại bị đổ lỗi.)

“Lúc chọn môn còn đang ở Thượng Hải với giáo sư Diệp, nên để Nguyên Phóng chọn.” Cậu dừng lại, khẽ cúi đầu, buồn cười nhìn cô: “Không tin à?”

“Được rồi, cũng chẳng có gì.”

“Cậu ăn mặc kiểu gì đây hả?” Rốt cuộc Chu Tư Việt cũng dừng lại, nhìn lướt từ trên xuống dưới.

“Đẹp không?” Cô kéo cardigan ra giống như kéo váy.

Ánh mắt Chu Tư Việt dừng lại trên bắp đùi hở hang của cô, đáng lý váy dài như thế này không nên phát minh ra thì hơn, cậu nghĩ vậy, sau đó

ánh mắt lại di động đến trên mặt cô, nghĩ một hồi, vẫn quyết định đỡ cô trước, “Không tệ.”

Đình Tiễn vui mừng, ngẩng đầu nhìn cậu hai mắt tỏa sáng.

“Có điều không cần cố gắng mặc vậy để tỏ vui vẻ đâu.” Chu Tư Việt dừng lại, hai tay đút trong túi, “Dễ bị viêm khớp lắm.”

Đình Tiễn sầm mặt.

Cho đến lúc ăn cơm cũng chẳng chút hứng thú.

Trên bàn cơm, Khổng Sa Địch gửi cô hướng dẫn hẹn hò.

“Vốn không nên gửi cho cậu vào lúc này, nhưng rồi tớ nghĩ, vẫn nên truyền thụ cho cậu chút kinh nghiệm yêu đương của tớ, nếu không cậu bị người ta ăn sạch cũng chẳng phải là chuyện hay ho gì, mà cũng không tốt để sau này không chế chồng.”

Nói hồi lâu vẫn là vì mình.

Đình Tiễn nhân lúc cậu ra ngoài hút thuốc, nhả trả lời: “Nói.”

“Đầu tiên, cậu và Chu Tư Việt là bạn nhiều năm như thế rồi, cậu không phát triển cậu ấy vẫn xem cậu là trẻ con sao? Ở điểm này đây, cậu phải cho cậu ta có đầy đủ ý thức, cậu đã là một người phụ nữ, chứ không phải là con nhóc ngày ngày đi theo sau cậu ta trong quá khứ nữa. Đầu tiên phải kể từ cách ăn mặc, vứt đồng áo thun quần jean trước kia của cậu đi, bắt đầu từ hôm nay, cậu phải theo style thực nữ nhẹ nhàng, thử nhiều phong cách quần áo vào, váy dài váy ngắn, hấp dẫn, gợi cảm, trưởng thành vân vân, để tớ gửi cậu một trang web, cậu cứ dựa theo đó mà phối mặc.”

“Thứ hai, phải biết nhõng nhẽo, cậu là phụ nữ mà, đừng có cậu mạnh, phải kích thích dục vọng muốn bảo vệ cậu của cậu ta.”

“Thứ ba, mặc dù tớ rất tin tưởng tình cảm của hai người, nhưng trước khi chưa rõ hệ số tình yêu của hai người, thì cậu không nên để cậu ta cảm thấy cậu là người không thể không có cậu ta, rời xa cậu ta là không sống nổi, phải độc lập vào, giữ khoảng cách thích hợp còn có thể giúp tình cảm phát triển đấy.”

Đình Tiễn không hiểu: “Hệ số tình yêu là gì?”

Khổng Sa Địch đáp: “Hệ số tình yêu = cậu ta thích cậu – cậu thích cậu ta, hệ số tình yêu hoàn mỹ là số 0, còn nếu là âm thì, cậu hiểu đấy.”

Khổng Sa Địch còn đặt một cái tên không biết xấu hổ của đồng lý luận tình yêu này là – lý luận tình ái hoàn mỹ của Khổng Sa Địch.

“Hôm nay cậu mặc như thế, cậu ta có phản ứng gì?”

“Cảnh cáo tớ sẽ bị viêm khớp.”

“Được lắm, vẫn xem cậu là trẻ con.”

“Vậy làm sao giờ?”

“Lên giường, nhanh nhất.”

“Cút.”

“Khuyên thành thật câu cuối, đừng để cậu ta luôn có ý bắt bí cậu, dù con gái phải ra vẻ, nhưng cũng đừng để cậu ta cảm thấy cậu mãi mãi sẽ không rời xa cậu ta được, hiểu không hả? Tình yêu ngang bằng thì mới có thể lâu dài được, cậu phải nắm quyền chủ động trong mối quan hệ lúc này.”

Chu Tư Việt hút thuốc xong trở lại, dựa vào ghế nhìn cô, Đình Tiễn ăn hai ba bữa, sau đó đặt đĩa xuống rút khăn giấy ra lau miệng.

“Ăn no rồi à?” Cậu gập ngón trở gõ nhẹ lên mặt bàn, hỏi.

“No rồi.”

Chu Tư Việt nhìn cô chăm chăm một hồi, khẽ gật đầu rồi đứng lên, “Tớ đi tính tiền.”

Tính tiền xong, hai người đứng ở cửa một lúc, Chu Tư Việt rút thuốc ra châm, Đinh Tiễn ngẩng đầu nhìn, bầu trời mênh mang, sao rơi sao lác sáng cả vùng trời, đột nhiên cảm thấy lời Khổng Sa Địch rất có đạo lý.

Buổi tối Chu Tư Việt còn phải đến phòng thí nghiệm, cầm nước xong bèn đưa Đinh Tiễn về ký túc xá, dọn dò đôi câu, lúc xoay người đi thì Đinh Tiễn gọi giật cậu lại.

“Chu Tư Việt.”

Cậu quay người lại nhìn, hai tay đút trong túi, “Sao?”

“Tớ trưởng thành rồi.”

Chàng trai cúi đầu cười, vẫn đút tay trong túi dần dà lại gần, dừng trước mặt cô rồi khẽ cúi người, nói: “Tớ có mắt nhìn.”

“Cậu có thể sờ thử.”

Chu Tư Việt nhếch môi, nhìn cô như cười như không, rồi bỗng đưa tay gạt tóc cô ra sau tai, “Cái này học ai hả?”

Đinh Tiễn lấy hết sức lực: “Cậu nói đúng, chúng ta đều đã quen biết nhau nhiều năm như vậy rồi, có thể trực tiếp vào thẳng.”

Ăn mặc như thế, lại còn nói câu này với cậu ở dưới phòng ký túc xá, không trách cậu nghĩ lệch lạc được, nhưng cũng biết, nhất định cô nàng này lại tin vào ai xàm ngôn rồi, cậu cúi đầu nhìn cô một hồi, rồi quay đi cười giễu.

Đây không phải là nơi để nói chuyện.

Một giây sau đó, cậu kéo cổ cô kéo vào lòng mình, xoay người đi ra ngoài:

“Đi với tớ.”

Xuyên qua hai con đường, bên bờ hồ nơi sân trường có gió thổi đến, Đinh Tiễn co ro, cuối cùng cũng cảm thấy lạnh, cả người run lên, Chu Tư Việt cúi đầu nhìn cô, bước nhanh hơn, dẫn người vào trong rừng cây nhỏ...

Chu Tư Việt gần ngay trong gang tấc, cậu cúi đầu nhìn cô, rất muốn chửi thề nhưng vất vả lắm cũng nín nhịn được, nhìn vẻ mặt sợ sệt của cô, cậu cởi áo khoác ra phủ thêm cho cô, sau đó thở dài.

“Sau này cậu cách xa Khổng Sa Địch ra cho tớ.”

Ý, sao cậu ấy biết là Sa Địch?

Đúng là cậu rất hiểu cô, nhìn cô một cái cũng biết lúc này trên mặt cô viết ý gì, nói: “Cạnh cậu ngoài con heo kia ra, còn có ai có thể cho cậu lời tư vấn không chút nội dung kỹ thuật gì nữa hả?”

Nói rồi, lông mày nhướn lên, không đợi cô mở miệng thì cậu đã nhìn đi nơi khác, khẽ cúi đầu, tiến đến bên tai cô, thấp giọng nói: “Khỏi phải dò xét tớ, cũng không cần lấy lòng tớ, nên thế nào thì cứ thế này, tớ sẽ không thích cậu chỉ vì cậu mặc ít đi đâu, chỉ mới yêu nhau thôi mà đã làm cậu căng thẳng thế nào, thì làm sao đi được quãng đường về sau?”

Hai chữ ‘về sau’ luôn làm người ta ngập tràn ảo tưởng.

So với Chu Tư Việt già dặn sớm của hồi cấp hai, bỗng Đinh Tiễn cảm thấy mình càng thích chàng trai nói thẳng không chút vòng vo, lại có thể nói trúng tim đen, thi thoảng lại hấp dẫn trước mắt này hơn.

Mỗi một câu của cậu đều vừa vặn đâm vào buồng tim cô.

Cô nhào vào lòng cậu, ôm lấy hai hông gầy gò của cậu, đã sớm quên khuấy lời khuyên bảo tận tình tối nay của Khổng Sa Địch, “Mặc kệ, dù chết trong tay cậu tớ cũng vui.”

Lý luận tình ái hoàn mỹ của Khổng Sa Địch biến đi.

Trên thế giới này vốn không có tình yêu hoàn mỹ.

“Cũng thế.”

Dưới ánh trăng, hai cơ thể nhiệt huyết trẻ tuổi dán chặt nhau, trong lồng ngực là hai trái tim đập điên cuồng, thành thịch thành thịch.

Cậu chợt cúi đầu, hôn lên tai cô, thở gấp hỏi, “Muốn hôn không?”

Đinh Tiễn đỏ mặt, tim đập nhanh thành thịch thành thịch, cô bị người ta đè lên thân cây, hai tay chống trước ngực săn chắc của cậu, cũng không thở bình thường được, “Cậu... không phải còn về thí —— “

Không đợi cô nói hết, Chu Tư Việt trực tiếp cúi đầu ngắt lời, phong bế cô.

Trong đêm đen, bốn cánh môi ấm áp dây dưa cắn xé không chút kiêng kỵ.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Rừng Cây Nhỏ

Thứ tình cảm ra vẻ đạo mạo thì chỉ cần động nhẹ một cái là vỡ vụn ngay

Sa Địch nói, trước khi xác định được tình cảm thì cậu phải bàng quang cho tở, mà thường thì, con gái lúc nào cũng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

—— “Nhật Ký của Tiểu Quái Thú”.

Chàng trai này đã trưởng thành rồi.

Trong giây cuối cùng khi nhắm mắt, Đinh Tiễn đã nghĩ như vậy.

Bỗng nhiên nhớ lại nụ hôn đầu tiên của cả hai, nhẹ nhàng chạm vào rồi lập tức tách nhau ra, sau đó mỗi người đều lúng túng, cô chạy mất bóng, còn cậu xoa cổ, còn trong sáng hơn cả tuyết trắng bên ngoài khung cửa.

Hồi đó, chỉ cần ngắm cậu lâu một giây là Đinh Tiễn đều cảm thấy tim mình đập rộn ràng.

Mỗi lần ngủ đều mơ thấy cậu, trong giấc mơ lúc nào cậu cũng dịu dàng, mơ thấy cậu ôn mình, mơ thấy cậu vuốt ve mình, mỗi lần tỉnh giấc là mồ hôi đầy người, tim đập nhanh hơn, Sa Địch nói đây chính là mộng xuân.

Ngày đó ngồi bên cạnh cậu, trong lòng cô cũng đầy bất an.

Cô từng tưởng tượng khi cậu yêu mình thì sẽ như thế nào.

Nắm tay mình trên đoạn đường đầy người qua lại, ôm hôn mình ở nơi vắng lặng chẳng một bóng người, không làm chuyện người người đều vui.

Chu Tư Việt cúi đầu chặn môi cô lại, đầu tiên là khẽ mỗ lên môi cô, một tay vòng qua eo cô, một tay khác lại nắm cằm cô nhẹ nâng lên, ánh mắt chậm rãi quét qua khuôn mặt cô, đôi mắt đào hoa cong cong.

Hai tay Đinh Tiễn đặt trước ngực cậu, bị cậu ôm nhìn đến nỗi tim đập thành thịch, nhắm mắt lại, chờ cậu hôn sâu hơn.

Nhưng mãi lâu cũng chẳng có động tĩnh gì.

Ngược lại bờ ngực cô đặt hai tay lại phập phồng, Đinh Tiễn hé mắt nhìn, người đối diện cúi đầu nhìn cô cười xấu xa, cố ý đùa giỡn cô.

Ánh trăng sau lưng xuyên qua kẽ lá nghiêng nghiêng hắt xuống, nhẹ nhàng chiếu lên người cậu, chẳng hiểu sao Đinh Tiễn lại có cảm giác không nóng, thấy cậu như vậy thì liền nhón chân lên, tay vòng qua cổ cậu, kéo người xuống cắn lấy môi dưới, mơ hồ nói.

“Cười cái quỷ!”

Áo khoác bóng chày trực tiếp rơi xuống đất.

Hai người đều đứng không vững, Chu Tư Việt cúi người, lại lần nữa đè cô lên thân cây to sau lưng, đụng trúng sau lưng làm cô đau, Đinh Tiễn rên nhẹ một tiếng, nhưng vẫn tiếp tục cắn môi cậu, tiếp tục nhắm hai mắt hôn cậu từng chút một.

Dùng hết sức lực để hôn cậu.

Tiểu cô nương không có kỹ thuật, chỉ biết ôm cậu rồi ngậm môi cậu, lúc cần thiết thì cắn một cái để kịch liệt hơn.

Chu Tư Việt không cười nữa, rũ mắt nhìn cô rồi ngay lập tức nắm lấy quyền chủ động từ cô, nhắm mắt, một tay đè chặt gáy cô áp sát vào, dùng sức hôn trả lại, răng môi quăn quýt, nhiệt tình như lửa.

Bình thường cậu đều bình tĩnh kiênghem, đây vẫn là lần đầu tiên Đinh Tiễn cảm nhận được dục vọng của cậu, cậu trực tiếp cạy răng cô ra, chiếc lưỡi tiến vào, phát họa theo làn môi cô.

Kỳ thực Đinh Tiễn bị đè lên thân cây gỗ ghè nên lưng khá đau.

Chu Tư Việt lật ngược người cô lại, chính mình dán sát vào thân cây, còn để cô dựa vào người mình, cúi đầu hôn cô.

Hôn rồi sẽ nghiệm.

Bằng chứng rõ ràng như thế mà.

Đinh Tiễn nghĩ.

Bên ngoài rừng cây nhỏ, Lâu Phượng xuống lầu mua ít đồ ăn vặt định bụng để tối thức khuya ăn, cô nàng đi đường tắt, hơn nữa bình thường con đường này không có bao nhiêu người, cũng không gặp chuyện gì hại mắt.

Nhưng tối nay lại ngoại lệ, chưa bước được hai bước thì đã nhìn thấy có một cặp tình nhân đang quăn lấy nhau

Con bà nó, trong lòng Lâu Phượng quát một tiếng.

Cái thói gì vậy chứ, có đói khát đến đâu thì cũng không thể đi qua bên kia thêm hai bước hả? Bên kia chính là khu-rừng-sung-sướng của các người đấy, ở đây chọc mù mắt người khác làm gì hả.

Nhưng Lâu Phượng tự cảm thấy mình là một đứa trẻ biết điều, tuy là nói như vậy, nhưng cũng không thể quấy rầy chuyện tốt của người ta, che mắt chuẩn bị rời đi.

Ôi, cô gái kia ăn mặc quen thế.

Nhìn kỹ lại, người đàn ông kia cũng đẹp trai ấy chứ, trông lại còn quen quen.

Cuối cùng khi nhìn kỹ lại, trời lạnh đến thế nhưng lại vì tình yêu mà muốn để chân trần không sợ chết, trừ bạn cùng phòng với cô ra thì còn ai nữa?!

Lâu Phượng xách đồ ăn vặt về phòng.

Ban Gia Du thuận miệng hỏi một câu, “Đình Tiễn làm gì mà chưa về vậy nhỉ?”

Lâu Phượng: “Đang âu yếm dưới lầu.”

Ban Gia Du ngồi trước máy tính viết chương trình, cũng không quay đầu lại nói: “Không ngờ con nha đầu này lại ra tay nhanh như vậy.”

Từ Sa Sa vừa rửa mặt xong đi ra, nghe được câu này, liền đặt chậu nước rửa mặt xuống nói: “Không thể nào, anh Chu lỗ mãng đến thế hả.”

Trong phòng ký túc xá, trừ Lâu Phượng ra thì chưa có ai từng gặp Chu Tư Việt cả, mặc dù Từ Sa Sa biết Nguyễn Phóng, nhưng cũng chỉ xã giao gặp nhau gật đầu một cái, trừ lần trước Nguyễn Phóng chủ động chia sẻ tin tức của Đình Tiễn kia ra thì Từ Sa Sa cũng không chủ động nói chuyện với Nguyễn Phóng bao giờ.

Lâu Phượng: “Anh Chu siêu đẹp trai luôn đấy.”

Ấn tượng của Từ Sa Sa kém hơn, “Đẹp trai thì lại càng không đáng tin cậy.”

Lâu Phượng giơ ngón tay lên lắc lắc, “Không phải đâu, cậu không biết đấy chứ, anh Chu tốt với Đình Tiễn lắm, hơn nữa đã yêu nhau một tháng

rồi mới hôn, không phải người tùy tiện đâu, còn nữa, hai người họ cũng biết nhau lâu rồi mà.”

Từ Sa Sa không nói lại cô ấy, nhưng vẫn cảm thấy không ổn, lại nhìn về phía Ban Gia Du.

Ban Gia Du dựa vào ghế, “Mình đồng ý với Lâu Phượng, bây giờ yêu nhau nhanh lắm, tình một đêm lại càng nhiều, anh Chu không phải là người tùy tiện. Nếu không thì cậu cho rằng quen nhau bao lâu thì mới được hôn đây?”

Cô ấy suy nghĩ một chút: “Thì cũng nên là ba tháng chứ.”

Hiếm khi Ban Gia Du lộ vẻ hứng thú, hai tay đan vào nhau đặt trên ghế, “Còn lên giường thì sao?”

Từ Sa Sa đỏ mặt, ấp úng nói: “Trước khi cưới... làm sao có thể làm chuyện đó chứ?”

Ban Gia Du cảm thấy khá có lý, lại hỏi cô ấy: “VẬY LỖ BẤT LỰC THÌ SAO?”

“...”

Từ Sa Sa không nói nữa, yên lặng bò lên giường, lần đầu tiên cô ý thức được rằng tam quan của mình và hai người kia không hợp nhau.

Thật ra Ban Gia Du chỉ muốn nói với cô ấy rằng, chuyện này không có gì là không đúng cả, chỉ là do lựa chọn khác nhau mà thôi, đừng có lấy suy nghĩ của mình ra đi bình phẩm người khác, nhưng thấy sắc mặt cô ấy đen đi, Ban Gia Du cũng không nói gì thêm.

Lâu Phượng cũng ý thức được Từ Sa Sa không vui, liếc nhìn Ban Gia Du rồi lại khen Chu Tư Việt vài câu, định hóa giải bầu không khí.

Nhưng cũng không thể làm gì được vì người nghe cũng chẳng lọt.

Ban Gia Du buông tay, thở dài, vùi đầu viết chương trình.

...

Dưới ánh trăng, hai người hôn xong lại ôm nhau một lúc, tựa vào thân cây nhìn trăng sáng.

Chiều cao của cả hai có chênh lệch lớn, trước kia Chu Tư Việt cảm thấy nha đầu này rất lùn, nhưng không ngờ cô lại lùn đến thế, hôn đứng quá mệt, ôm cũng không được, đứng cũng không xong, cuối cùng ôm lấy cổ cậu đu lên làm cổ mỏi nhừ, lưng vì cúi xuống mà cứng ngắc, cứ như vậy một lúc sau cũng chưa lấy lại sức được.

Cậu cúi đầu liếc nhìn Đinh Tiễn, tiểu nha đầu đang nằm trong ngực cậu hồi phục lại tâm tình.

“Này.”

Đinh Tiễn ngẩng đầu, “Hả?”

Chu Tư Việt thở hỗn hển rồi ngẩng đầu lên, giọng truyền đến từ trên đỉnh đầu, nói đùa, “Rốt cuộc cậu cao bao nhiêu?”

“1m6 ấy.”

Cậu cười một tiếng, cúi đầu nhưn mà nhìn cô: “Thật?”

Đinh Tiễn nói: “Được rồi, 1m58.”

Đinh Tiễn biết lúc còn học cấp ba cậu đã cao 1m85 rồi, lên đại học chưa hỏi lại, nhưng nhìn qua thì còn cao hơn cả lúc trước, “Còn cậu?”

“1m88.” Chính bản thân Chu Tư Việt cũng không biết, hồi năm nhất nhập học đo được 1m88, có điều hai năm qua cũng chẳng cao thêm mấy, chắc cũng khoảng con số này thôi.

Cậu dựa vào thân cây miễn cưỡng giơ tay lên xoa cổ, “Hèn gì hôn đứng mệt thế.” Nói xong, lại cúi đầu liếc nhìn chân trần của cô, “1m58 cũng đừng có mà mặc váy, chân váy còn không dài nổi.”

Đình Tiễn lườm cậu, “Tớ thích mặc thì mặc, mấy hôm sẽ có cuộc thi cosplay, tớ còn muốn mặc lên sân khấu đấy!!!”

Chu Tư Việt nghe được điều mới mẻ, nghiêng đầu nhìn cô, “Cosplay?”

“Chính là lễ hội anime do câu lạc bộ hoạt hình máy tính tổ chức đó, năm nay có cái cách, chị Hình nói sẽ chuẩn bị điểm khác, để bọn tớ đi cosplay.” Tiểu cô nương khiêu khích nhìn cậu: “Sao, chị Hình không nói với cậu à?”

Cậu nói nhỏ, “Tớ cũng không phải thành viên của câu lạc bộ các cậu, còn nữa, ai bảo cậu tham gia câu lạc bộ gì vớ vẩn vậy hả?”

“Cậu không hiểu lao động phải kết hợp với vui chơi à?”

“Học sinh ở đây không nói chuyện lao động vui chơi, họ chỉ hận một ngày không thể biến thành hai ngày để mà học, làm gì có lao động kết hợp vui chơi. Học sinh có IQ cao thực sự không hề nhiều, nhưng điều có thể đưa bọn họ đi đến bây giờ, thậm chí đi xa hơn nữa...” Nói đến đây, Chu Tư Việt xoa đầu cô: “Chính là tinh thần quyết đánh đến cùng.”

Đúng là ở Thanh Hoa có nhiều học thần, nhưng cũng đúng, thứ bạn có thể cảm nhận được khi ở ngôi trường này chính là sức mạnh tinh thần đáng sợ trên người bọn họ, ngay cả đạp xe đạp cũng phải đạp với tốc độ chạy nước rút 100m, rất sợ sẽ trễ học 10 giây.

Đình Tiễn ôm cậu, đột nhiên cảm nhận được nhiệt huyết tràn đầy cơ thể: “Tớ sẽ cố gắng!”

Chu Tư Việt buồn cười nhìn cô, “Ai muốn cậu cố gắng hả? Cố gắng là chuyện của con trai, cậu cho tớ chỗ dựa là được rồi.”

“Cậu nuôi tớ à?”

“Thì nuôi thôi.”

“Tớ rất đắt đó nha.” Đình Tiễn nằm trên người cậu, nhỏ giọng nói.

Bống Chu Tư Việt cúi đầu cắn cô, “Đắt bao nhiêu?”

“Không biết, chưa tính qua.”

Cậu gia tăng lực hôn cô: “Vậy cũng đừng tính nữa, dù có đắt bao nhiêu tớ cũng nuôi được.”

Chợt Đình Tiễn cảm giác được, tất cả mọi thứ đây đều đáng giá.

Tuổi trẻ chơi đùa, không sợ tương lai, không tin số mệnh.

Năm tháng nói, các bạn là vị thần của tương lai.

Vậy hãy để cả thế giới cùng điên theo chúng ta thôi.

...

Đình Tiễn trở lại phòng ngủ, một màn đen và yên lặng bao trùm, cô cúi đầu nhìn giờ, vẫn chưa muộn, sao tới nay lại ngủ sớm vậy?

Rón rén rửa mặt xong, cô cầm điện thoại nằm lên giường.

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình ảnh hai người triền miên trong rừng cây nhỏ.

Mới xa cậu một lúc mà lại nhớ cậu rồi.

Trái tim lúc đó đập thành thịch cuồn loạn không ngừng.

Khổng Sa Địch lại gửi tin nhắn tới, “Hẹn hò xong rồi?”

“Ừ.”

“Có làm theo lời tớ nói không?”

Sợ đánh thức những người khác nên Đinh Tiễn trốn vào trong chăn, che ánh sáng điện thoại lại, cô ngẫm nghĩ một hồi, “Tớ cảm thấy hình như bị cậu ấy ăn hết rồi.”

“Đồ không có tiền đồ, vậy chỉ có thể đổi qua phương án hai.”

“Cậu còn có chủ ý thối gì nữa hả? Đừng có nhắc đến chuyện lên giường đấy, cậu ấy vừa nghe là biết ngay do cậu nói rồi.”

“Biết thì biết, cậu ta bắt bạn thân của tớ đi, chẳng lẽ tớ không thể xuất chiêu đập cậu ta lại à?”

“...”

“Cậu ta mà ăn cậu đến chết thì sau này người bị thương nhất định là cậu đấy, bây giờ mà cậu không phản kích thì đừng nói tớ không khuyên cậu, sau này có lúc cậu sẽ chịu thiệt thòi đấy.”

“Chị hai à, bọn tớ đang yêu nhau chứ phải đánh nhau đâu, phản kích cái quái gì chứ.”

“À, yêu nhau à, vậy sao trước kia cậu ta không liên lạc với cậu, mà lại đợi cậu thi vào Thanh Hoa tìm mình hả? Nếu cậu không thi đậu lần này thì cậu nghĩ sao?”

“Cậu cố tình làm tớ buồn hả?! Khống Sa Địch.”

“Xem kìa, đâm trúng chỗ đau rồi à? Đều là con gái với nhau còn có thể không hiểu sao, trong tình yêu, con gái đều có lòng dạ hẹp hòi, bây giờ là cậu đang che đậy khuyết điểm, để coi che đậy được bao lâu, qua thời kì yêu đương cuồng nhiệt rồi thì sẽ xảy ra mâu thuẫn thôi, tớ đây là lấy máu với nước mắt dạy dỗ cậu đấy.”

“Vậy thì hãy để cho tớ qua thời kì yêu đương cuồng nhiệt đi đã bà đồng ạ.”

Khống Sa Địch không lại làm cô buồn thêm thật, cuối cùng Đinh Tiễn cũng có những ngày thái bình.

Chỉ có điều, gần đây bầu không khí trong phòng khiến Đinh Tiễn cảm thấy kỳ quái.

Từ Sa Sa luôn chỉ có một mình, cũng không chờ cô đi cùng nữa, có lúc Đinh Tiễn nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng chỉ lạnh lùng ừ một tiếng.

Đinh Tiễn không khỏi nhìn hai người kia.

Ban Gia Du buông tay, Lâu Phượng giả bộ cúi đầu đọc sách.

Bầu không khí như vậy kéo dài một tuần, lúc Đinh Tiễn ăn trưa với Chu Tư Việt thì oán trách một câu, Chu Tư Việt đã sớm ăn xong, ngồi bóc vỏ tôm cho cô, bóc xong thì bỏ vào trong chén, ngẩng đầu liếc nhìn cô rồi lại bóc một con khác, nói:

“Không để ý tới cậu?”

Đinh Tiễn gật đầu, gấp tôm chấm chút giấm, ăn, oan ức đâm đũa xuống chén cơm, “Ừ, không biết đã đắc tội với cô ấy lúc nào nữa.”

Chu Tư Việt bóc xong vỏ con tôm cuối cùng, dựa vào ghế lau tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô rồi lại nói: “Nếu không thoải mái thì dọn ra ngoài.”

“Dọn ra ngoài? Đi đâu?”

“Chỗ tở.” Cậu khoanh tay trước ngực, như cười như không nhìn cô.

“Còn Lục Hoài Chinh thì thế nào?”

“Để cậu ta dọn ra ngoài ở.”

“Đừng đừng đừng, cậu để anh Lục dọn đi thì anh ấy có cầm roi da quất cậu không thế?”

Chu Tư Việt cười, “Được rồi, vậy ráng nhẫn nhịn chút đi, chờ cậu học năm hai tở sẽ tìm chỗ khác.”

“Thuê phòng đất không?”

Chu Tư Việt nhìn cô, “Nào có đất bằng cậu, không như thường chút nào.”

“Muốn trả hàng lại à?”

Cậu nhìn cô chăm chăm, nhưn mày, uể oải cười nói: “Mà hình như tở chưa kiểm hàng nhỉ?”

“...”

Pi pi pi.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Gần Đây Có Nhiều Cô Gái Chủ Động Ôm Ấp Thế Sao?

Ngày hôm đó, Từ Sa Sa đòi đổi phòng ngủ.

Ba người kia hoảng đến rớt cả cằm.

Lâu Phượng ngậm nửa miếng táo trong miệng, âm ờ chẳng nghe rõ được gì: “@! %! (Không đến mức đấy chứ ——) “

Ban Gia Du đứng tựa vào thang giường, khoanh hai tay trước ngực, liếc mắt nói: “OK, mình xin lỗi cậu, hôm đó không nên nói với cậu như thế.”

Con người Ban Gia Du vốn rất thanh cao, bảo cô ấy cúi đầu là chuyện gần như không tưởng, giờ hiếm khi thấy cô ấy lại nói như vậy với Từ Sa Sa.

Đinh Tiễn ở thế kẹp giữa lại càng mơ hồ, “Các cậu sao vậy?”

Từ Sa Sa ôm gối ngồi trên ghế cúi đầu không đáp, Lâu Phượng và Ban Gia Du đưa mắt nhìn nhau, Ban Gia Du đảo mắt, còn Lâu Phượng lấy táo trong miệng ra, rồi khai báo nguyên do hậu quả.

Đinh Tiễn nghe xong mặt đỏ đến tận mang tai, không ngờ chiến tranh lạnh trong phòng mấy ngày nay là vì cô và Chu Tư Việt.

Phải giải thích thế nào với họ đây?

Cô trừng mắt nhìn Lâu Phượng, ý nói, cậu nhìn lên làm gì hả, mà nhìn lên cũng được thôi, nhưng còn nhiều chuyện với họ làm gì?

Lâu Phượng hiểu được ý trong mắt cô, lại nhét táo vào miệng, cắn một cái, hai bàn tay mập mạp đưa lên che mắt, ý là, mình không cố ý.

“Sa Sa, cậu nghe mình nói này...” Đinh Tiễn có cảm giác khó hiểu, vì sao mình và Chu Tư Việt hôn nhau mà còn phải đi giải thích với người ta, cái quý gì vậy?

Rốt cuộc Từ Sa Sa cũng phá vỡ yên lặng, ngẩng đầu nhìn cô rồi ngắt lời: “Cậu không cần phải giải thích với mình, mình không phải vì cậu, đây là tự do của cậu mình không có tư cách xen vào, chỉ là trùng hợp vấn đề này dẫn đến vấn đề tam quan, mình cảm thấy không thể tiếp nhận được, hơn nữa, cậu không cảm thấy phòng bọn mình vẫn luôn bất hòa à?”

Đinh Tiễn quay đầu nhìn hai người kia.

Lâu Phượng chìa tay đẩy vô tội.

Ban Gia Du liếc một cái, rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Đinh Tiễn quay đầu lại nhìn Từ Sa Sa, có phải cô nàng này nhạy cảm quá rồi không, vừa định an ủi thì Từ Sa Sa lại khóc, ngồi trên ghế cúi đầu, nước mắt lăn dài, nghẹn ngào nói: “Mình không đồng ý với cách yêu nhau của cậu, mình bảo thủ, điều kiện gia đình cũng không tốt, nhưng đây là lý do để các cậu xem thường mình sao?”

A piii, Ban Gia Du thật sự rất muốn sừng cồ nổi điên, khóc lóc làm như mấy người bọn cô thật sự đã làm gì cậu ta vậy đấy, cô ghét nhất là cái kiểu con gái chẳng có gì mà sướt mướt như thế này, “Cậu nói rõ lại xem, là ai xem thường cậu hả?”

Từ Sa Sa: “Hôm đó cậu với Lâu Phượng đến thư viện, vì sao không gọi mình đi? Còn cả giờ ăn trưa nữa, cậu biết rõ Đinh Tiễn ăn chung với anh Chung rồi còn gì, nhưng cậu với Lâu Phượng cũng không gọi mình đi chung, ngay từ đầu các cậu đã muốn nhắm vào mình rồi.”

“Nếu đã muốn tính như thế thì mình cũng muốn hỏi cậu luôn, Từ Sa Sa, cậu tưởng cậu nói xấu sau lưng mình với Lâu Phượng thì mình không biết à? Còn nữa, hai ngày trước khi ăn cơm với nữ sinh phòng bên cậu đã nói gì, cậu quên hết rồi hả? Bọn mình tảng lờ đi chẳng qua là do không muốn so đo với cậu, giờ thì khéo lắm, cậu muốn chuyển thì chuyển đi, từ lâu nhìn cậu đã khó chịu lắm rồi.” Ban Gia Du dứt khoát mặc kệ bất cần, kéo ghế ra cái “rầm” nổi giận ùng ùng ngồi xuống.

Chút chuyện nhỏ giữa con gái với nhau luôn rất dễ bị xé ra to khi cảm xúc trở nên gay gắt.

Đầu tiên Từ Sa Sa ngán người ra, rồi trong lòng đã sớm bất mãn từ lâu, ngay lập tức nâng cao đề-xi-ben: “Mình nói gì hả!?”

Ban Gia Du: “Cậu còn hùng hồn à?” Rồi giơ tay chỉ vào Lâu Phượng: “Cậu nói đi.”

Lâu Phượng nhìn ba người họ, ấp úng nói: “Phòng bên cũng có truyền, nói đời tư của Đinh Tiễn lộn xộn, mới quen một tháng mà đã lên giường với người ta, còn nói bạn trai của cậu... là đồ dung tục.”

“...”

“...”

“...”

Suýt nữa Đinh Tiễn đã quỳ lạy, tuy cô không phải là người bảo thủ gì, nhưng từ nhỏ cũng coi như là tự giữ mình, càng không chịu nổi người khác

bêu xấu mình sau lưng như vậy, mà còn nói Chu Tư Việt của cô là đồ dung tục?

Cô tức tới mức bật cười, nhìn Lâu Phượng:

“Chị Phượng, là ai đồn hả?”

Lâu Phượng liếc sang Từ Sa Sa rồi bĩu môi.

Từ Sa Sa sững sờ, dường như đang tự ngẫm nghĩ xem mình có từng nói những lời như thế không, cẩn thận nhớ lại, hình như là có, nhưng câu gốc uyển chuyển hơn mà, là do nữ sinh phòng bên nhắc tới trước, hỏi có phải Đinh Tiễn lớp các cô có bạn trai không, hôm đó nhìn thấy cô ấy ăn cơm cùng một người rất đẹp trai ở nhà ăn, nói nam sinh tuần tú kia còn bóc vỏ tôm giùm cô ấy.

Lúc ấy các cô còn đang chiến tranh lạnh, Từ Sa Sa nghe thế liền cười lạnh phản bác theo bản năng: “Đẹp trai cái gì chứ, chỉ là một thằng dung tục mà thôi.”

Cô bạn ấy tò mò, đẹp trai thế mà, sao có thể dung tục được.

Khi đó còn đang bức bối, Từ Sa Sa thêm mắm thêm muối nói lại đầu đuôi với người kia một lần, mọi người cũng chỉ xem như nghe chuyện tiểu lâm mà thôi, kết quả lại truyền tai nhau như vậy.

Mặt Từ Sa Sa lúc đỏ lúc trắng, đúng là lúc đó cô ấy thuận miệng nói ra, nhưng không ngờ mấy người đó lại nhiều chuyện như thế.

Ban Gia Du hừ lạnh: “Từ lâu mình với Lâu Phượng đã muốn nói với cậu rồi, vốn định nhẫn nhịn cho qua, không ngờ cậu ta còn hăng hái hơn, muốn chuyển thì chuyển sớm đi, đừng có ép mình phải ra tay đấy.”

Từ Sa Sa ngồi xồm xuống đất khóc.

Đình Tiễn cảm thấy buồn cười, “Cậu khóc cái gì? Mình với bạn trai bị đồn đãi ra thế mà mình còn chưa khóc đây. Đừng có khóc nữa.”

Nói xong câu, Đình Tiễn cũng chẳng quan tâm đến cô ấy, xoay người đi ra ngoài.

Có lẽ đã nghe thấy tin đồn về mình nên khi xuống cầu thang gặp mấy bạn gái ở lớp bên, người ta chỉ thoáng nhìn qua cô thôi cũng đủ khiến Đình Tiễn mất tự nhiên, chỉ muốn tìm một khe hở mà chui xuống.

Tháng mười hai vẫn chưa có tuyết rơi nhưng gió rất mạnh, y hệt con dao làm bằng đá rạch từng đường lên mặt cô, nhưng kỳ lạ là, cô không hề thấy lạnh.

Những lời tệ hại còn làm tổn thương người ta hơn nhiều.

Đình Tiễn không đem theo áo khoác, chỉ mặc mỗi chiếc áo len mỏng manh và đem theo điện thoại, đi ra khỏi ký túc xá.

Có một cái đầu thò ra từ khung cửa, Lâu Phượng đưa mắt nhìn rồi nói với Ban Gia Du: “Chúng ta có cần đuổi theo không?”

Ban Gia Du nghĩ rồi nói: “Thôi khỏi đi, để bạn trai cậu ấy an ủi là được rồi.”

Lâu Phượng ngẫm nghĩ, cũng thấy đúng.

Vào lúc này, đã chẳng thấy Từ Sa Sa đâu.

Đình Tiễn vừa khóc vừa gửi tin nhắn cho Chu Tư Việt, lúc bấm phím tay còn run run.

“Cậu đang ở đâu thế?”

Chu Tư Việt vẫn đang đo lường các biến hệ thống ở phòng thí nghiệm, điện thoại trên bàn rung lên, bạn học Tiểu Trương liếc nhìn, gọi một tiếng với bóng lưng đang mặc blouse trắng: “Lão đại, có tin nhắn kìa.”

Chu Tư Việt hàn mạch điện xong, tháo kính bảo vệ mắt ra cầm trong tay, rồi lại đưa tay cầm lấy điện thoại, cúi đầu mở tin nhắn lên, liếc mắt nhìn, vừa phân tích số liệu vừa rời với Tiểu Trương vừa bấm điện thoại trả lời.

” Tăng tốc độ tại góc quay bên này sẽ làm lực mô-men cho vị trí chỗ này, tăng tốc liên kết robot, bộ máy khởi động nhất định phải có lực lớn và lực mô-men để chạy các khớp ở nơi này, tôi vừa đo tốc độ vận động...” Vừa nói, ngón tay thon dài vừa gõ phím nhanh chóng hồi âm: “Phòng thí nghiệm.”

Sau đó đặt điện thoại xuống, đặt bảng mạch điện vào giữa.

Bạn học Tiểu Trương nghe đến nhập thần, “Đợi đã đợi đã, để mình tiêu hóa đã.”

Chu Tư Việt chống hai tay lên bàn, nhắc nhở cậu ta: “Cơ học Lagrange.”

Bạn học Tiểu Trương nghĩ ngợi, lão đại nói có lý nha, sao mình không nghĩ ra nhỉ?

Ngay cả đàn anh học nghiên cứu sinh năm hai cũng không kiếm được nhìn Chu Tư Việt, cười: “Tư Việt giỏi đấy, lên năm ba bọn anh cũng mới bắt đầu nghiên cứu phương pháp đấy.”

Bạn học Tiểu Trương bật ngón cái lên với cậu: “Mình sợ Lagrange lắm rồi.”

Trong phòng thí nghiệm, mấy nam sinh cùng phát ra tiếng cười đầy nội hàm, ngay cả Chu Tư Việt cũng vui vẻ theo.

Cậu cúi đầu đeo kính an toàn vào, chọt điện thoại bên cạnh lại rung lên.

“Tớ có thể đến tìm cậu không?”

Cậu hỏi: “Nhớ tớ à?”

Cũng đã một thời gian không gặp rồi.

“Ừ.”

“Ở bên kia đợi tớ, bọn tớ sắp về rồi.”

Đình Tiễn biết bên kia mà Chu Tư Việt nói là căn phòng cậu thuê, cô cất điện thoại, co ro người trong gió rét, ngồi trên bậc tam cấp ở phòng ngầm dưới đất đợi một hồi.

Chỉ chốc lát sau, bên trên truyền đến tiếng bước chân.

Đình Tiễn ngồi trên bậc thang, chống tay ngẩng đầu nhìn.

Đập vào mắt đầu tiên là đôi giày thể thao màu xanh, dù chỉ thấy lúc cậu thỉnh thoảng đá bóng mới mặc có hai lần, nhưng Đình Tiễn vẫn rất quen mắt, chứ bình thường cậu đều mặc sneaker.

Cô bĩu môi, ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy đôi giày thể thao quen thuộc ấy, nước mắt khó khăn lắm mới kìm hãm được lại như vòi nước tuôn trào.

Bao nhiêu oan ức và nước mắt đều chẳng thể ngừng được khi nhìn thấy thứ đồ liên quan đến cậu.

Đình Tiễn xông đến nhào vào trong ngực cậu, ôm lấy ngang hông gây gò của người kia, òa lên khóc một trận, nước mắt nước mũi lau vào người cậu.

Người kia cứng lại, hai tay đút trong túi, không hề nhúc nhích.

Đình Tiễn không phát hiện ra, vẫn ôm lấy cậu khóc lóc.

Sau mấy giây yên tĩnh, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng người đàn ông chửi thề: “Chết mẹ mất, sao dạo này có nhiều đứa con gái chủ động ôm ấp thế?”

Đình Tiễn sửng sốt.

Đợi sau khi nghe rõ, chậm rãi ngẩng đầu lên khỏi ngực cậu ta, rồi sau khi nhìn thấy gương mặt xa lạ lạnh lùng thì sợ tới mức suýt nữa đã ngã nhào khỏi bậc cầu thang.

“Anh anh anh...” Đình Tiễn trở mắt ghen hợm.

“Lục Hoài Chinh.” Chàng trai sáng khoái tự giới thiệu, nói xong còn quan sát cô từ trên xuống dưới một phen, nhận ra rồi thì nói với vẻ đầy thâm ý: “Thì ra là cô, bạn gái nhỏ của Chu Tư Việt?”

Đình Tiễn cũng đã nhận ra, chàng trai này mặc áo khoác đen thông thường cùng quần thể thao, giày thể thao đi trên chân y hệt Chu Tư Việt, cô lập tức cúi đầu vắn xoắn ngón tay, “Ờ, là tôi.”

Bỗng Lục Hoài Chinh bật cười, “Cô nhận nhầm bạn trai à?”

Đình Tiễn giải thích: “Không phải, giày của anh giống cậu ấy...”

Lục Hoài Chinh cười xấu xa: “À, thì ra là nhận nhầm giày.”

“Anh không được nói với cậu ấy đâu đấy.”

“Vì sao? Tôi cứ nói với cậu ta đấy, tôi sẽ nói bạn gái mà vừa ôm tao khóc sụt mướt.”

Đình Tiễn quỳnh lên, “Sao con người anh xấu thế!”

Lục Hoài Chinh đứng dựa vào cửa phòng, trơ trẽn trêu cô: “Tôi không xấu thì làm sao khiến cái tốt của Chu Tư Việt nhà cô nổi bật được? Hả?”

“Đồ lưu manh xấu xa.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Chấn Phu Cường* (1)

(*Phát huy bản lĩnh phu quân.)

Mỗi một khoảnh khắc của anh, từ cách nói chuyện, ăn cơm, cúi đầu, làm việc, đeo kính hay không đeo, đặc biệt là sau mỗi lần làm việc mệt mỏi, ôm tôi, gối đầu vào vai tôi, nằm ở bên tôi nói vào tai mình, anh rất mệt.

Mỗi một tiếng thở dốc, tôi đều cảm thấy hấp dẫn cực kỳ.

—— “Nhật ký của Tiểu Quái Thú”.

Lúc Chu Tư Việt trở lại.

Bao trùm cả nhà kho là một bầu không khí kỳ quái.

Hai mắt Đinh Tiễn đỏ ửng ngồi trên sofa, Lục Hoài Chinh lục tung đồ đạc trong phòng, ném loạn xạ bình bịch.

Đinh Tiễn sợ cậu ta nói lung tung với Chu Tư Việt, nên luôn dán mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Lục Hoài Chinh, duy trì cảnh giác trăm phần trăm.

Vừa vào cửa thì Lục Hoài Chinh liền cởi áo khoác, chỉ mặc trên người mỗi một chiếc áo lót màu đen, cao hơn 1m80, đường cong cơ bắp sau lưng đều có toát lên vị đàn ông.

Quần thể thao rộng thùng thình miễn cưỡng nằm trên hông cậu ta, rút lỏng thắt lưng, cơ chân dáng đẹp, đường nét lưu loát.

Lục Hoài Chinh quơ lấy áo thun nằm trên bàn, rồi xoay người nói chuyện với Chu Tư Việt, “Áo len màu đen của tao đâu?”

Vừa quay đầu lại thì trông thấy Đinh Tiễn trợn mắt đầy oán niệm nhìn chăm chăm cậu ta.

Chợt Lục Hoài Chinh có ý xấu, dựa vào tủ quần áo, hai tay khoanh trước ngực, đưa mắt nhìn cô mỉm cười, quả thật phải nói với Chu Tư Việt thôi, thế là cố ý cúi đầu ho khan, “Chu Tư Việt, mày có biết —— “

Đinh Tiễn cuống cuồng, lập tức đứng phắt dậy khỏi ghế, trợn mắt với cậu ta.

Nếu anh dám nói, tôi sẽ xé rách miệng anh.

Cô dùng ánh mắt đe dọa cậu ta.

Dĩ nhiên là Lục Hoài Chinh không sợ cô rồi, chỉ đơn giản cảm thấy nha đầu này rất vui, nên dựa người vào tủ miễn cưỡng cười, rồi sau đó đổi lời, “Mày có biết ông thầy chủ nhiệm hồi cấp ba của tụi mày bị người ta bịp chưa.”

Chu Tư Việt đứng trước nhà vệ sinh, thuận miệng đáp một câu: “Ừ?”

Vẻ mặt Đinh Tiễn thả lỏng, lại ngồi xuống ——

Một giây tiếp theo, Lục Hoài Chinh lại quay ngược lại chủ đề: “Đúng rồi, vừa nãy —— “

Thấy cô thả lỏng, cậu ta lại treo ngược câu chuyện lên lần nữa.

Đình Tiễn chỉ vừa ngồi xuống thì lại lập tức bật dậy, mắt dán chặt vào cậu ta.

Lục Hoài Chinh cười khẽ, chậm rãi xoay người đi tìm quần áo, “Vừa nãy tao thấy một con chuột ở trong phòng, lén lén lút lút.”

Cả người Đình Tiễn cứng ngắc, thuận theo lời cậu ta nói, không nhận được để chân lên sofa, co người lại một góc, khăn trương quét mắt khắp nơi, rất sợ sẽ có chuột đột nhiên chui ra từ xó xỉnh nào đấy.

“Nhưng đã bị tao đánh chết rồi.”

Lục Hoài Chinh ngoái đầu lại cố ý nhìn cô một cái.

Giờ trái tim của Đình Tiễn cứ đi theo lời của cậu ta, treo lên treo xuống mấy hồi, giống hệt tàu lượn siêu tốc, cuối cùng không chịu nổi cảm giác bị lãng trì này nổi nữa, cô bèn chấp tay cầu xin tha thứ.

Lục Hoài Chinh a lên, không để ý tới cô nữa, cúi người tiếp tục tìm đồ.

Chu Tư Việt đi ra khỏi nhà vệ sinh, Đình Tiễn ngồi xếp bằng trên sofa, ánh mắt trần truồng cứ ghim lấy mãi bóng lưng của Lục Hoài Chinh.

“Đẹp không?”

Người con trai tựa vào cửa nhà vệ sinh, ánh mắt lộ vẻ không vui không chút che giấu, bao khó chịu trong lòng đều viết hết lên trên mặt. Rốt cuộc cậu đã coi thường mị lực của Lục Hoài Chinh rồi ư? Hay là nha đầu này thích kiểu người như vậy?

Bỗng Đình Tiễn bừng tỉnh, nhìn mắt cậu là biết ngay mình bị hiểu lầm.

“Không... không phải.”

“Không phải cái gì?” Cậu hất tóc.

Đình Tiễn lẳng lặng nhìn cậu bĩu môi, mặt đầy oan ức.

“Đừng có giả bộ đáng thương.” Lại bị cậu nhìn thấu rồi.

Bên kia Lục Hoài Chinh lấy vài bộ quần áo bỏ vào trong balo, kéo khóa kéo lại, vừa mặc áo khoác, vừa quay đầu nhìn hai người họ, nói: “Được rồi, tôi chỉ quay về thu dọn mấy bộ quần áo rồi đi đây, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến chuyện tốt của hai người.”

Chu Tư Việt liếc cậu ta.

“Khi nào về?”

Lục Hoài Chinh kéo khóa, thay giày, những đôi giày được đặt cùng một hàng với Chu Tư Việt, mặc giày xong thì đuổi người bảo, “Không phải chúng mày sắp hết nghỉ đông rồi à, có lẽ tao phải đến hết năm, bên kia vừa gửi tin, phải ở lại ăn tết.”

“Tết năm nay lại không về nhà à?”

Lục Hoài Chinh ừ một tiếng, kéo cửa đi ra ngoài, ra đến cửa lại còn quay lại nhìn Đình Tiễn, “Đi nhé, chuột nhỏ.”

Sau khi ra cửa.

Lục Hoài Chinh không vội vàng rời đi, mà lại đứng ở cửa một hồi, không nhanh không chậm lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của Chu Tư Việt rồi cúi đầu nhìn một hàng chữ.

“Bạn gái của mày không được rồi, đến bạn trai cũng nhận nhầm cho được, ôm tao khóc, sống chết cũng không chịu buông tay, dù sao cơ bắp ngang hông tao cũng nhiều hơn mày hai múi, vậy mà chạm vào cũng không biết được, chặc chặc...”

Để lại ý tứ sâu xa, rồi cắt điện thoại vào lại balo, ngoái đầu nhìn cánh cửa, đáng tiếc, thời điểm xuất sắc như thế này mà lại không thể thấy được vẻ mặt của cậu ta, Lục Hoài Chinh lắc đầu, tiệc nuôi xoay người rời đi.

...

Chu Tư Việt cúi đầu đọc tin nhắn, rồi bỗng bật cười, nụ cười đó có vẻ khá châm chọc, Đinh Tiễn thấy mà rợn cả tóc gáy.

“Cậu cười... cái gì?”

Chu Tư Việt ngẩng đầu nhìn cô, thôi cười, trực tiếp thả di động cho cô – hồi đấy vẫn đang dùng loại cục gạch – nặng nề rơi xuống sofa, có thể thấy được cậu giận dữ thế nào.

Đinh Tiễn dè dặt cầm di động lên.

Lại cẩn thận bấm mở màn hình lên, rồi ngẩng đầu nhìn cậu với vẻ khó hiểu, lòng tràn đầy nghi ngờ, cúi đầu xuống, lúc trông thấy ba chữ Lục Hoài Chinh, trong lòng cô lập tức chìm xuống vực, trái tim nhỏ bé lại treo lên cổ họng, xem xong nội dung tin nhắn thì bị sặc sụa dữ dội, giận đến nỗi không nói được gì, bỗng lại ho khan kịch liệt, cuống tới nỗi nước mắt cũng trào ra, dứt quãng nói: “Cậu... cậu nghe tớ giải thích đã...”

Chu Tư Việt mặt không biểu cảm, tuy biết khả năng Đinh Tiễn thay lòng đổi dạ không lớn, nhưng thân là đàn ông, trong lòng vẫn có chút khó chịu, ôm nhăm người, rồi lại còn nhìn chăm chú?

Thực sắc tính dã, những lời này nói không sai, cô còn chưa thấy của cậu, cho nên cũng có thể hiểu được.

Dù sao thì ở độ tuổi này, quả thật là rất có tò mò với cơ thể của người khác giới.

Cậu nghĩ, quả thật cần phải phát huy bản lĩnh của ‘chồng’ rồi.

Chu Tư Việt vào cửa đã cởi áo khoác ra, bây giờ trên người chỉ mặc mỗi áo len màu xám tro.

Bất chợt cậu đứng thẳng người lên không dựa vào cửa nữa, hai tay nắm lấy vạt áo, đưa tay nhắc lên, cả chiếc áo len bị cậu cởi ra ngay lập tức, để lộ nửa thân trên lỏa lồ sẵn chắc, cậu không để ý đến cô nữa, quay lưng lại đi về phía tủ quần áo.

Nói cho chính xác thì Đinh Tiễn vẫn chưa nhìn qua cơ thể của cậu bao giờ, chỉ nửa thân trên mà cô đã nhận nhận khó hiểu rồi, cậu trắng hơn Lục Hoài Chinh, đường cong cơ bắp càng rõ ràng, những chỗ nên có đều có cả, cơ ngực, cơ lưng, đến bụng cũng lộ ra vài múi cơ.

Quần thể thao thắt lỏng lẻo bên hông, so với cái kiểu bùng nổ hormone nam tính như Lục Hoài Chinh, thì cậu phù hợp với thẩm mỹ cấm dục của cô hơn.

Cậu đưa lưng về phía cô, sống lưng hiện ra lõm sâu để lộ thân thể hoàn mỹ, cậu rút đại một chiếc áo thun ở trong tủ ra, cầm trong tay, giọng điệu lạnh nhạt: “Nói.”

Người hơi đổ về phía trước, cầm áo nơi tay chứ không mặc vào, nửa thân trên cứ để trần như thế, ánh mắt chậm rãi rơi xuống người cô.

Đinh Tiễn cứ có cảm giác cậu đang quyến rũ mình, không dám nhìn lâu hơn, vừa xoay đầu đi vừa giải thích: “Đôi giày của cậu ta giống hệt cậu, lúc ấy tớ khóc nên đầu óc hồ đồ, cứ tưởng là cậu đã đến...”

Nhận nhầm giày? Có thể hiểu được.

“Đôi kia à?” Cậu bình thản hỏi.

Đình Tiễn ôm chân, chỉ ra ngoài cửa, “Đôi thể thao màu xanh da trời ấy.”

Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn sang, ở cửa có hai đôi giày thể thao màu xanh da trời được đặt chỉnh tề, ngẫm nghĩ một hồi rồi chỉ vào đôi giày đó, “Tớ chỉ mang hai lần mà cậu cũng nhớ à?”

Đình Tiễn cúi đầu lẩm bẩm: “Nhớ mà, cậu thường mang đôi sneaker màu đen, hồi cấp ba cậu còn có một đôi màu đỏ nữa, lúc đá bóng rất hay mặc, cậu còn nhớ không, hồi đó có rất nhiều nam sinh học theo cậu mua một đôi như thế, Khổng Sa Địch còn nói con trai mà đi màu đỏ trông khó chịu chết đi được... Tớ thấy hình như bây giờ cậu không mặc nữa...”

Chu Tư Việt rất thích nghe cô nói những chuyện nhỏ có liên quan đến mình, giống như bao năm tháng trống rỗng bỗng chốc được lấp đầy, cậu bước đến ngồi xuống cạnh cô, áo thun vắt trên sofa, cúi người lấy thuốc, “Nói tiếp.”

“Hồi cấp ba cậu không hút thuốc.”

Chu Tư Việt thỏa mãn cô, ném bao thuốc lá lên bàn, không hút nữa, người dựa vào ghế sofa, một tay đặt trên lưng ghế, vừa vịn ôm cô vào trong ngực, thờ ơ hỏi: “Còn gì nữa không?”

Cả người dán vào người cô, Đình Tiễn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của cậu, tim đập nhanh hơn, mặt đỏ tới tận mang tai, “Cậu cậu... mặc áo vào đi.”

Cậu phớt lờ cô, cầm chai nước lên uống.

Lúc ngửa đầu uống, có một giọt rơi dọc theo cằm cậu, từ từ trượt trên cổ, rồi theo cổ lăn dưới, vừa vịn lăn xuống trước ngực cậu...

Cậu cố ý.

Cậu tuyệt đối cố ý.

“Lần sau mà còn tùy tiện ôm người khác, tớ sẽ chặt đứt tay cậu.” Cậu ưỡn được phân nửa thì bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn cô nói.

Đình Tiễn gật đầu như già tởm, chỉ muốn vội vàng bỏ qua vấn đề này, muốn dời sự chú ý đi, hai mắt nhìn xung quanh rồi bất chợt sáng lên, tiện tay với lấy đĩa phim trên bàn, kinh ngạc vui mừng nói: “Cậu có DVD à?”

Chu Tư Việt đóng nắp bình nước, liếc mắt, thấp giọng: “Ừ, của Lục Hoài Chinh thuê.”

Dịp lễ quốc khánh Lục Hoài Chinh ở đây bảy ngày, nhàn rỗi nhàm chán nên ra tiệm thuê DVD về, con người cậu ta luôn nhớ tình cũ, thích xem mấy kiểu phim xưa.

Đình Tiễn hào hứng cầm đĩa phim nước ngoài lên, đặt vào đầu máy.

Màn hình còn chưa lên thì âm thanh đã xuất hiện trước, ừm ừm a a mấy tiếng, ban đầu Đình Tiễn còn hoài nghi, đây là âm thanh gì thế chứ.

Sau đó hình ảnh chuyển một phát, một cô gái khỏa thân nằm trên một người đàn ông.

Đình Tiễn trợn to mắt.

Ngay một giây sau đó hai mắt lập tức tối sầm lại, người con trai bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp đưa tay che mắt cô lại, một tay khác cầm điều khiển tắt đầu máy cái “phụp”.

Căn phòng dưới tầng hầm trở nên yên tĩnh vô cùng.

Sau một hồi lâu, Đình Tiễn nghe được âm thanh trầm đục của Chu Tư Việt, khác hoàn toàn với chất giọng du dương ngày thường, vừa khàn lại trầm thấp.

“Cậu, đã trưởng thành chưa?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Chấn Phu Cường (2)

Vừa hỏi xong thì chính cậu cũng bật cười, sao có thể chưa trưởng thành được, mặc dù cô học thua mình một khóa, nhưng có tính thể nào thì nha đầu này cũng đã trưởng thành rồi.

Bỗng Đinh Tiễn nghĩ đến lời Khổng Sa Địch nói lúc trước, đàn ông bề ngoài nhìn càng cấm dục thì lại càng biến thái, hơn nữa không làm được thì sẽ có các kiểu dở hơi thế nào ra sao, còn nói có cả đàn ông kìm nén lâu thì sẽ đến khách sạn, tìm gái giải tỏa.

Chu Tư Việt rút tay về, ném điều khiển đầu đĩa bên cạnh, dựa người ra sau thành ghế, nhìn Đinh Tiễn cười.

Đinh Tiễn lén lút liếc cậu.

“Cậu có muốn...”

“Không muốn.”

“Sao cậu biết tớ muốn hỏi gì?”

“Đầu cậu nghĩ gì tớ có thể không biết chắc?” Cậu buồn cười nhìn cô, đưa tay đập vào gáy cô, “Đừng nghĩ lung tung.”

“Vậy cậu có thể... tự mình...”

Chu Tư Việt nghiêng đầu nhìn cô rất lâu, cuối cùng cũng rõ, nha đầu này tò mò với kết cấu sinh lý và lối sống của con trai thật.

Cậu cười một tiếng, không đáp mà chỉ xoa đỉnh đầu cô, thấp giọng cảnh cáo: “Là con gái cũng đừng quá tò mò như thế.”

Lần trước Đinh Tiễn nghe nói cậu xem phim đen cùng với bọn Tưởng Trầm đã làm cô nổi lòng hiếu kỳ, vốn đâu có tò mò đến thế đâu, muốn trách cũng trách Khổng Sa Địch, không thể trách cô được.

Cô nói rõ đầu đuôi.

Chu Tư Việt mặc áo thun vào, chui đầu ra đưa tay kéo xuống, nghiêng cổ hỏi: “Ai nói?”

Đinh Tiễn thề không bán đứng đồng bạn.

“Tưởng không nói thì tớ không biết à?” Cậu hừ một tiếng, “Người bên cậu có thể cung cấp tin tức kiểu này thì còn có thể là ai nữa? Khổng Sa Địch phải không? Đúng là Tống Tử Kỳ sống không biết kiên nhẫn.”

Đinh Tiễn xem như cậu ngầm thừa nhận: “Thì ra là thật?”

Cậu bình thản thừa nhận, “Ừ, vừa tò mò vừa có lòng tôn kính nghệ thuật nhân văn nên có xem hai lần.”

Lại còn nói nghiêm túc đạo mạo thế nữa kia chứ, Đinh Tiễn đùa cậu, “Có hay không?”

“Bình thường thôi.”

Pii, đồ ngụy quân tử!

Đinh Tiễn phớt lờ cậu, Chu Tư Việt đứng lên, cúi đầu liếc nhìn cô, rồi bất chợt khom người, chống hai tay lên lưng ghế sofa, bao lấy cô giữa vòm

ngực mình, mắt đối mắt với cô.

Hô hấp ở gần ngay gang tấc, Đinh Tiễn sừng sốt.

“Xem thì xem, có gì không đáng để thừa nhận đâu, còn về chuyện cậu nói đấy, dĩ nhiên tớ cũng có rồi, cậu đừng có quá tò mò với mấy thứ này, thứ nhất, phá hỏng mỹ cảm, thứ hai, biết quá nhiều cũng không tốt cho cậu” Giải thích xong thì cậu bật cười, nhướn mày nói: “Nói đi, vì sao hôm nay lại ôm Lục Hoài Chinh khóc?”

Nhấn mạnh vào chữ ôm, lúc nói đến ba chữ Lục Hoài Chinh, Đinh Tiễn có thể cảm nhận cái nghiêng răng rõ ràng của cậu.

Nhớ lại tình hình ở phòng ký túc xá, bao tâm tình lại đều quay về.

Đinh Tiễn lấp bấp kể lại chuyện xảy ra hôm nay ở phòng, nói xong thì ngẩng đầu lên nhìn cậu, suốt từ nãy đến giờ Chu Tư Việt chẳng hề thay đổi tư thế, cứ như vậy nốt người ở trong ngực mình, nghiêm túc nghe cô nói.

“Cảm thấy oan ức à?” Cậu hỏi.

Cô gật đầu.

Bỗng Chu Tư Việt hôn lên môi cô một cái, “Thế này thì sao?”

Cô rất thích được cậu hôn, luôn cảm thấy đôi môi mềm mại của cậu rất thoải mái, cô cười hì hì ôm lấy cổ cậu, “Khá hơn nhiều rồi. Thực ra tớ không tức vì việc kia, tớ tức là tức vì bọn họ nói cậu là... đồ thô bỉ.”

“Tớ là ai cậu là người rõ nhất, tớ cũng hiểu rõ ý nghĩ của bọn họ, tính toán làm gì.” Cậu thấp giọng nói, “Dù tớ không phải là quân tử gì, cũng chưa từng thừa nhận bản thân tốt đẹp bao giờ, chuyện của con gái con trai không quản không bình phẩm, nhưng nhìn cậu tui thân như thế, nếu lúc này

mà không làm gì thì thằng bạn trai của cậu đây đúng là chỉ được cái mã trưng bày, kỳ thực lúc này, tớ thật sự nhớ đồ vô não Khổng Sa Địch đấy.”

Khổng Sa Địch nói đúng, Chu Tư Việt chỉ tùy tiện chỉ ra đôi câu là cô có thể xắn tay áo vén ống quần xông lên chửi nhau với người ta rồi.

“Không không không, tớ không cần cậu làm gì cả, vốn chỉ là mấy câu lung tung vớ vẩn thôi mà, rồi thời gian sẽ chứng minh tất cả, sau này bọn họ cũng sẽ biết cái tốt của cậu!”

“Đừng có ngốc, tớ cần bọn họ biết làm gì? Mấu chốt là cậu có biết không?”

Đinh Tiễn ôm lấy cổ cậu, đu cả người dán lên, nắm vắt bên tai cậu, ra sức gật đầu cái rụp.

“Biết chứ biết chứ.”

Cái đầu nhỏ của cô cứ gật liên hồi như già tởm ở bên tai cậu, tóc phẩy qua gò má cậu hết như lông ngỗng, ngứa ngứa làm sao, Chu Tư Việt giật mình, nửa giây sau, tiếng ong ong ở bên tai cứ quanh quẩn không ngừng, yếu hầu của cậu đi lên rồi lại xuống.

Dán trước ngực là bộ phận mềm mại.

Hình ảnh vừa rồi chợt xuất hiện lại trong đầu cậu, suy cho cùng con trai vẫn khá nhạy cảm về phương diện này, nhịp tim dao động ở tần số thấp nay cũng không kiềm chế được mà tăng nhanh thành thịch thịch thịch, cảm giác đến cả máu toàn thân đều sôi trào, đây là lần đầu tiên cậu có kích động như thế.

Cậu điều chỉnh hô hấp, nhắm hai mắt lại, không hề động đậy.

Đình Tiễn hồn nhiên không phát giác, cứ quỳ trên sofa ôm lấy cổ cậu, nói liên tục ở bên tai cậu: “Học kỳ sau tớ chuyển ra ngoài với cậu được không?”

“Như thế thì người khác đồn đại còn khó nghe hơn đây.” Lòng cứ nhộn nhạo, cậu nói.

“Cậu vừa mới nói đấy thôi, tại sao tớ phải để ý đến cái nhìn của người khác.”

“Ừ, vậy đợi tớ tìm được phòng đã.” Cậu nhìn cô với vẻ tán thưởng, vẻ mặt nhẵn nhụi.

Dần dà Đình Tiễn cảm nhận được nhịp tim tăng nhanh của cậu, lúc này mới phát hiện ra cả hai tai và má của chàng trai đang chổng đờ trên ghế đều đã đỏ bừng, ánh mắt còn lộ vẻ nguy hiểm.

Hay nên nói là, cô chưa từng nhìn thấy Chu Tư Việt như vậy bao giờ, người đàn ông bình thường đều cao ngạo lạnh lùng trước mắt cô, cấm dục tuyệt đối, lại có ánh mắt ngập tràn tình dục như thế, cô chưa từng thấy.

Ngay cả mỗi một tiếng thở dốc, cũng đều quá hấp dẫn.

Đình Tiễn sửng sốt, “Cậu... tim đập —— “

Còn chưa dứt lời thì Chu Tư Việt đã cúi đầu cắn cô, bấu vào tay cô kéo người đến đè xuống sofa, còn kịch liệt tùy tiện hơn cả trước.

Lục Hoài Chinh bảo cậu đừng lè mề phí thời gian nữa, có cơ hội thì lên luôn.

Nhưng cậu không nỡ, thứ nhất, tuổi còn nhỏ, thứ hai, lĩnh hội tình yêu quá sớm đều không tốt cho cả cậu và cô.

Mặc dù đã nghĩ đến mấy trăm lần trong đầu, nhưng cậu vẫn không thay đổi thực hành, dù có hôn dừ dội đến đâu thì cậu cũng sẽ dừng lại vào lúc quan trọng, xoa đầu tiểu cô nương rồi đi tắm.

Hôm nay coi như đã vượt tuyến rồi, quần áo đều bị cậu cởi một nửa, nhưng năng lực tự kiểm chế của cậu quá tốt, tự vỗ tỉnh người, cuối cùng vẫn vào nhà tắm.

...

Đợi đến khi cậu tắm xong đi ra, Đinh Tiễn đã nằm ngủ trên sofa.

Chu Tư Việt lau tóc xau thì đặt khăn lông trên bàn, ôm lấy người lên giường.

Đinh Tiễn nửa tỉnh nửa mơ hí mắt hỏi, “Cậu xong rồi à?”

Cậu gật đầu.

“Sao lại lâu vậy.”

Còn chưa giải quyết bản thân xong thì sao có thể ra gặp cô được.

Cơ thể Đinh Tiễn được đặt xuống giường, “Cậu chưa ngủ à?”

“Tớ phải tháo robot đã.”

“Tại sao phải tháo.”

“Sắp thi rồi, vẫn chưa giải quyết được vấn đề dây nối.”

“Không phải tháng tư năm sau mới tranh giải à?”

“Có một cuộc thi vòng loại vào kỳ nghỉ đông, tớ phải dẫn đội đi.”

“Cố lên nha.”

Cậu cười, “Thi vòng loại đấy, cậu có muốn đi với tớ không?”

Tiểu cô nương mơ màng hỏi: “Lúc nào?”

“Ba ngày đầu năm, tớ đã nói với giáo sư Diệp rồi, sẽ thêm tên cậu.”

“Được.” Đinh Tiễn mơ màng đáp rồi lâm vào giấc ngủ.

Chu Tư Việt tháo người máy suốt cả đêm, cho đến khi nơi chân trời hiện lên tia trắng bạc, ngay đến kính cũng chẳng lấy xuống mà nằm ngủ thẳng, thật ra cậu không hề bị cận, nhưng bỗng hai năm nay lại bị cận thị giả*, độ không nặng nên đa phần thời gian đều không hay đeo, chẳng qua thỉnh thoảng cần nghiên cứu thì mới đeo kính.

(*Cận thị giả là một dạng rối loạn điều tiết ở mắt, có các biểu hiện giống với cận thị. Tuy nhiên những trường hợp cận thị giả, mắt hoàn toàn có thể trở lại bình thường sau khi được nghỉ ngơi hợp lý. Bởi vậy cận thị giả còn được gọi là cận thị tạm thời.)

Gương mặt cậu mà đeo kính trông càng lịch sự.

Lúc Đinh Tiễn tỉnh thì người đàn ông bên cạnh đã ngủ say, đeo kính càng thêm cam dục, gương mặt yên bình dịu dàng của cậu càng khiến cô dạn dĩ nhớ lại tối qua.

Trước đó Khổng Sa Địch có hỏi cô, lúc Chu Tư Việt hôn có xoa ngực cô không.

Số lần thân thiết của hai người trước đây đều rất ít, cẩn thận ngấm lại, lần nào hôn cũng đều rất quy củ, tay chỉ đặt ngang hông cô, thế là thành thật trả lời là không có, kết quả Khổng Sa Địch nói, không thể nào, sao lần đầu tiên Tống Tử Kỳ hôn cô đã xoa ngực cô rồi mà, hồi ấy Khổng Sa Địch vẫn còn là sân bay đấy.

Nhưng tối qua, hình như Chu Tư Việt có xoa thật.

Nghĩ đến đây, Đinh Tiễn lập tức vùi đầu vào gối, xấu hổ chết đi được.

Rồi lại nhìn người đàn ông bên cạnh, gương mặt say ngủ đầy yên bình, và cũng thật mệt mỏi.

Đinh Tiễn bình ổn tâm trạng, chống đầu nhào người đến gần cậu, ánh ban mai xuyên qua ô cửa duy nhất trái lớp nắng ở sau lưng cậu, tựa như mẹ thiên nhiên khẽ dịu dàng vuốt ve cậu.

Đinh Tiễn dè dặt tháo kính cậu ra.

Thì chột tay bị người ta nắm lấy, bị kéo sát vào ngực cậu, đều bị đè ở hõm cổ cậu, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng mơ hồ: “Dậy rồi à?”

Vì vừa mới tỉnh nên giọng cậu khá trầm khàn, lại nhuộm phần uể oải.

Đinh Tiễn đặt kính của cậu xuống bên cạnh, ngoan ngoãn ôm lấy cậu, trên người cậu rất thơm, mùi sữa tắm thoang thoảng nơi chóp mũi, không nhìn được chui vào trong ngực cậu, tìm một tư thế thoải mái nhất, “Ừ, vẫn còn sớm, cậu ngủ tiếp đi.”

Chu Tư Việt ôm chặt cô nàng trong lòng, hôn lên đỉnh đầu cô rồi thấp giọng đáp ừ.

Khoảnh khắc như thế này vô cùng quý báu.

Không iểu tại sao mà Đinh Tiễn luôn có cảm giác không chân thực, không nhìn được siết chặt đôi tay ôm ngang hông cậu, nhưng không ngờ, Chu Tư Việt không mở mắt nhưng lại lười biếng mở miệng nói: “Nhớ xúc cảm ở tay đấy, lần sau đừng chui vào lòng người khác nữa.”

Câu chuyện này, chỉ đến khi Chu Tư Việt thức dậy vắt đôi giày thể thao màu xanh kia đi thì mới xem như là kết thúc.

Đình Tiễn ai oán nhìn đôi giày kia, “Thế này... lãng phí quá.”

“Dù sao cũng không hợp chân.” Cậu tìm đại một lý do.

Cô nhìn cậu cười khanh khách, có vẻ Chu Tư Việt cảm thấy chiếm được hạ phong, bèn giơ tay đánh cô, “Cười cái quỷ.”

Được thôi, giữ lại mặt mũi cho cậu đấy.

Thời điểm cuối tháng mười hai, bão tuyết ập đến Bắc Kinh, giao thông tắc nghẽn, Chu Tư Việt thì toàn bị giáo sư Diệp nhất trong phòng thí nghiệm, Đình Tiễn cũng chẳng có cơ hội đi tìm cậu, chuyên tâm chuẩn bị thi cuối kỳ.

Từ Sa Sa đã dọn ra khỏi phòng các cô, cũng chẳng biết Từ Sa Sa nói gì sau lưng nữa mà không có ai dám chuyển vào cả, chiếc giường kia vẫn để trống, mấy người Đình Tiễn lại vui vẻ nhàn hạ. Rảnh rỗi vẫn tám chuyện với nhau, cũng chính là các đề tài trà dư tửu hậu, nhưng cũng không phải đều gốc cả, chỉ nói chơi nửa thật nửa giả chứ không tin hẳn, mà cũng không hẳn không tin.

Trong khoa còn có nam sinh gửi tin nhắn cho Đình Tiễn, thử thăm dò cô: “Chùng nào thì đổi bạn trai?”

Lúc ấy Đình Tiễn đang theo Chu Tư Việt học ở thư viện, sợ bị Chu Tư Việt nên bình tĩnh đọc xong thì xóa ngay, cô lén lút nhìn chàng trai anh tuấn đang cúi đầu viết chương trình ở đối diện, ánh mặt trời đắm chìm sau lưng cậu.

Bất chợt, lại cảm thấy nguyên khí ngập tràn cả người.

Cậu đã từng nói, vinh quang bắt đầu ở phương xa.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Là Một Bí Mật Mà Tất Cả Mọi Người Đều Hay Biết

Kết thúc kỳ thi cuối kỳ là tới kỳ nghỉ đông dài một tháng.

Một đêm trước ngày nghỉ, đột nhiên Chu Tư Việt nói muốn mời Lâu Phượng với Ban Gia Du ăn một bữa cơm, Đinh Tiễn tính toán, quả thật từ khi hai người họ xác định quan hệ với nhau thì vẫn chưa mời hai cô ấy một bữa cơm nào, công thêm việc dạo gần đây Chu Tư Việt bận bù đầu bù cổ chân không chạm đất, mỗi lần Lâu Phượng nhắc tới chuyện này, cô cũng chỉ có thể tìm đại một vài lý do từ chối, cũng sợ việc Chu Tư Việt không quen xã giao với người khác bằng phương thức này.

Chẳng ngờ rằng, cậu lại chủ động nói muốn ăn cơm với bọn Lâu Phượng.

“Thật ra thì, cậu không cần phải cố... đi đâu, mấy cậu ấy sẽ tự hiểu mà.” Đinh Tiễn không quen thấy Chu Tư Việt tận lực đi lấy lòng ai như vậy cả, cô thích cậu, nhưng không hy vọng bởi vì mình mà cậu thay đổi bản thân.

Chu Tư Việt xếp chân ngồi dưới đất, một bên mở laptop, một bên thì bày bảng mạch, ghi chép số liệu khảo sát, nghe được lời này lại buồn cười ngẩng đầu liếc cô, “Tớ cố cái gì hả? Ăn một bữa cơm thôi mà, tớ đã nhờ Nguyễn Phóng đặt chỗ rồi.”

“Anh Nguyễn cũng đi cùng à?”

Chu Tư Việt nghiêng người, ngón tay thon dài đặt trên bàn phím gõ nhanh hai cái, lại thuận tay vặn ốc vít ở trên bảng mạch, gật đầu nói: “Ừ, còn có lão Tào nữa.”

Đình Tiễn có cảm giác muốn đi gặp nhà mẹ quá.

“Sao hai người họ lại làm chuyện vô công thế?” Cô ngồi xồm dưới đất, nhỏ giọng nói với cậu.

Chu Tư Việt ngẩng đầu liếc cô, hừ một tiếng rồi cười: “Vô công? Đặc biệt dành thời gian tới đây, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ.”

Vẻ mặt Đình Tiễn đầy kiêu được sùng sinh sợ, có phần xấu hổ: “Cái này... cũng không cần hiếu kỳ như vậy chứ, anh Tào tò mò thì tớ cũng hiểu được, nhưng anh Nguyên sao lại tò mò vậy chứ, tớ với anh ấy cũng không phải là không quen biết.”

Bỗng Chu Tư Việt dừng động tác trong tay lại, giơ tay lên xoa xoa đầu cô.

“Cậu vẫn chưa biết à?”

“Cái gì?”

“Lâu Phượng đang theo đuổi anh Nguyên của cậu, lão Tào đánh cược với Nguyên Phóng, nhất định là Lâu Phượng bị cận thị tám trăm độ.”

Cầm Đình Tiễn như muốn rớt xuống, “Lâu Phượng đang theo đuổi anh Nguyên?”

Chu Tư Việt gật đầu.

“Sao tớ lại không biết gì hết vậy?”

Đừng nói là cô không biết, chuyện này đúng thật là không có mấy người biết, đến ngay cả Ban Gia Du ngày ngày ở chung với Lâu Phượng cũng không biết nữa là, ngày đó Lâu Phượng cũng chỉ là buột miệng nói thôi, có lẽ là gần đây bị tình yêu cuồng nhiệt của Đinh Tiễn cho nên mới muốn yêu đương.

Đúng lúc lúc ấy đang gửi tin nhắn với Nguyễn Phóng, cô chợt buột miệng hỏi một câu, “Anh Nguyễn, nghỉ đông này anh có về nhà không?”

Vừa khéo Nguyễn Phóng với Lâu Phượng là đồng hương, nếu tiện thời gian thì cả hai hẹn cùng nhau về, sau đó có lẽ đã nói mấy câu mập mờ không nên có, thế là Nguyễn Phóng liền kể lại chuyện này lại với Tào Văn Tuấn, nói rằng bây giờ có một cô em năm nhất đang theo đuổi mình.

Tào Văn Tuấn không tin, ai mà lại không có mắt nhìn như vậy chứ.

Một đi hai tới, hai người cứ vậy mà cá cược.

“Không phải trong phòng cậu còn một người nữa sao, là bạn học Tiểu Trương ấy? Anh ấy không đến à?”

Chu Tư Việt vỗ đùi đứng dậy, cầm laptop lên, “Cậu ta nói phải về nhà sớm, không hẹn được.” Nói xong liền đặt laptop lên bàn, ngồi xuống, tiện tay cho chạy chương trình, sau đó dựa vào ghế kéo Đinh Tiễn ở bên qua, cho cô ngồi trên chân mình, còn tay đặt ngang hông cô, “Mấy ngày nữa tớ phải đi Quảng Đông một chuyến.”

Cô nghĩ đến trấn nhỏ ở phương nam nơi bố mẹ cậu đang ở, hai tay ôm cổ cậu, thấp giọng hỏi: “Đi gặp chú dì à?”

Cậu nghiêng người, lồng ngực ấm áp dán vào lưng cô, với lấy bao thuốc lá rồi lại dựa ra sau, phanh chân lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, ngậm điếu thuốc rồi thấp giọng ừ một tiếng, lại đưa tay lên, nhả khói ra, sau đó ném bật lửa lên bàn.

Người lại dựa vào ghế, đôi mắt cong cong đầy thâm thúy lại lườm biếng nhìn cô.

Nghĩ đến bố mẹ cậu là cô lại đau lòng thương cậu, bèn ôm lấy đầu cậu, “Ừ, tớ chờ cậu trở lại.”

Một câu tớ chờ cậu trở lại dịu dàng đến thế, suýt nữa đã khiến cậu tan ra, Chu Tư Việt chịu không nổi dáng vẻ khôn khéo lại biết nghe lời này của cô, luôn cảm thấy như mình đang khiến cô phải oan ức.

Một tay cậu ôm eo cô, một tay khác kẹp điều thuốc, hơi đưa lên, chạm lên gáy cô, trấn an tựa như vuốt ve.

Bên trong căn phòng yên tĩnh, ánh đèn yếu ớt, trên bàn chỉ có laptop đang chạy chương trình ro ro.

Hai người ngồi trên ghế, cô gái trẻ ôm lấy cổ cậu, ngồi trên đùi cậu, miệng Chu Tư Việt ngậm điều thuốc, nằm áp bên tai cô, bỗng hôn lên tai cô, khói thuốc phiêu bồng.

Cả người Đinh Tiễn run lên.

Đàn ông mà tiến bộ ở phương diện này thì chỉ có nước xấu đi, nơi nào nhạy cảm thì lại chạm vào.

Nơi nhạy cảm của Đinh Tiễn, Chu Tư Việt chỉ cần sờ hai lần là biết ngay, thỉnh thoảng còn cố ý chọc cười cô, khoe môi nhếch lên ý cười xấu xa, chờ cô đầu hàng.

Đinh Tiễn ôm cổ cậu như nhũn ra, muốn hôn cậu nhưng lại bị cậu né đi, quơ quơ điều thuốc trong tay, cười: “Đang hút thuốc.”

Ngón tay cậu thon dài, khớp xương rõ ràng, lúc kẹp thuốc trong rất đẹp mắt, có một lần Đinh Tiễn chụp ảnh tay cậu, Lâu Phượng nhìn thấy,

luôn miệng rêu rao: “Fuck, tên thiếu niên bất lương này là ai thế?”

Chỉ nhìn mỗi ảnh chụp thì đúng là bất lương thật.

Nhưng lại không kiềm chế nổi mà cứ ngấm mãi bàn tay này vừa dài vừa thon này, vậy là Lâu Phượng hoàn toàn trở thành fan nảo tàn của Chu Tư Việt, “Tớ phải đăng tấm hình này trong group chat của lớp đây, xem còn ai dám nói anh Chu là đồ thô bỉ nào.”

Nhưng lại bị Đinh Tiễn kéo áo, “Đừng đừng đừng, đây là tớ chụp lên đây, để cậu ấy biết được không chừng sẽ đánh tớ ấy.”

Sau đó khi bị phát hiện, Đinh Tiễn đã từ từ sưu tầm đủ một album trong điện thoại về cậu, đủ kiểu ảnh chụp bộ phận mặt bên, nhưng chụp nhiều nhất vẫn là tay cậu, buổi tối đó, Chu Tư Việt ngồi trên giường xem từng tấm hình một trong album, mỗi một tấm đều có cậu, vậy là kết luận, Đinh Tiễn thật sự rất thích tay cậu.

Cho nên sau này có mấy lần hai người cãi nhau, cậu luôn cố ý dùng tay quấy rối cô.

Lúc ấy cô gái nhỏ còn đang say giấc nồng, cậu tựa vào đầu giường, chụp lại khoảnh khắc cô ngủ, cũng như thế, Đinh Tiễn không mấy hài lòng với tấm hình kia, mấy lần muốn cướp lấy điện thoại của cậu, cậu liền giơ cao điện thoại lên, buồn cười nhìn cô nhảy tới nhảy lui cũng không với tới, đợi lúc cô nổi giận thì cậu lại cúi đầu hôn cô, hôn đến mềm nhũn, cái gì cũng quên hết.

Lúc nào dùng chiêu này cũng đều được cả.

...

Bữa cơm tối suýt chút nữa đã được biến thành buổi ra mắt.

Lâu Phượng cầu kết với Nguyễn Phóng, lão Tào cầu kết với Ban Gia Du, nhưng Ban Gia Du là một mỹ nhân lạnh lùng, cho nên suốt buổi không phản ứng câu nói với Tào Văn Tuấn, trừ khi lúc nói chuyện với Chu Tư Việt và Đinh Tiễn thì thi thoảng cười phụ họa ra thì thời gian còn lại đều vùi đầu nghiêm túc ăn cơm phần mình.

Thế nhưng lão Tào lại chết mệt với cô ấy như thế.

Cơm nước xong lại còn lấy số của Ban Gia Du từ Đinh Tiễn, cô biết trên Gia Du có bạn trai ở Thượng Hải nên không cho, bảo lão Tào tự đi mà lấy, nhưng Ban Gia Du chỉ nói một câu lạnh lùng, “Anh Tào, em đã có bạn trai rồi.”

Lão Tào thất vọng triệt để, nhốt mình trong phòng ngủ ba ngày, mới được tính là chết đi sống lại, có điều sau đấy cứ mỗi lần nhìn thấy Đinh Tiễn là phải nhắc lại một lần, em câu lấy trái tim anh đi mất rồi, phải bồi thường bồi thường.

Khiến Chu Tư Việt càng thêm phiền, một cước đá bay, “Tao bồi thường mày?”

Lão Tào không dám nũng nịu, xoay người xách hành lý về nhà, thế là kỳ nghỉ đông cứ như vậy bắt đầu.

Ngày thứ hai Chu Tư Việt phải lên máy bay đi Quảng Đông.

Trong phòng ngầm dưới đất Đinh Tiễn sống chết ôm cậu không buông, hai người hôn rồi lại hôn, rồi lại tiếp tục hôn.

Chu Tư Việt chỉ gói ghém hành lý đơn giản, áo khoác bông, quần thể thao giày sneaker, vẫn là dáng vẻ sạch sẽ như trước, đeo trên người balo màu đen, dựa vào tường đỡ cô.

“Còn muốn hôn không?”

Đình Tiễn ư ử, nào có ai hỏi như vậy đâu.

Hai tay cậu dứt túi, như cười như không nhìn tiểu cô nương trước mặt.

Đình Tiễn lại đu cổ cậu nhướn người lên, “Hôn thêm chút nữa thôi.”

Cậu vẫn không thay đổi tư thế, cúi người xuống thuận thế hôn cô, phồng ngàm dưới đất lạnh lẽo, một tay Chu Tư Việt đỡ gáy cô, một tay chống tường, đè cô lên tường hôn một lúc.

Hôn đến khi cả hai đều thở hỗn hển thì cậu dừng lại nhìn cô, ánh mắt biến đổi, khàn giọng nói: “Không được, phải đi thật rồi.”

Chợt Đình Tiễn nói: “Cậu dẫn tớ theo đi.”

Chu Tư Việt cười, cúi đầu nhìn cô, hôn cô một phát, “Không được, mẹ cậu sẽ tức giận đấy.”

“Mặc kệ bà ấy đi.”

“Bà ấy là mẹ cậu.” Bỗng cậu xoa xoa đầu Đình Tiễn, “Nghe lời nào, ở nhà không được gây gỗ với mẹ cậu đâu đấy.”

Chủ yếu là gây gỗ không thắng lại còn khóc, cậu ở Quảng Đông dĩ cũng không dĩ được, bèn dứt khoát cấm cô không được khiêu khích quyền uy với mẹ.

Hai người chia nhau từ phòng dưới đất, Đình Tiễn không tiễn cậu lên máy bay, Chu Tư Việt cũng không cho cô đi, mà là trực tiếp đón xe đưa cô về hẻm Yến Tam, rồi bản thân mới đến sân bay.

Lúc xuống xe Đình Tiễn lại muốn hôn thêm một cái nữa, nhưng dù Chu Tư Việt có ăn mặn đến đâu thì cũng sẽ không làm kiểu chuyện như thế ở nơi công cộng, cho nên chỉ đành nhẫn nhịn.

Cây ngô đồng vẫn sừng sừng trước hẻm Yến Tam như cũ, đứng thẳng như hai người lính đứng canh gác tuần tra, xếp thành hai hàng hoan nghênh đón Đình Tiễn về nhà.

Thời điểm nghỉ đông, Diệp Uyển Nhân giúp Đình Tiễn tìm việc dạy kèm tại nhà, đối phương là con của một lãnh đạo đơn vị, năm nay học lớp mười một, tuy không giỏi toán nhưng lại biết chịu khó cố gắng, có điều thành tích vẫn chẳng khá khẩm lên nổi.

Người ta biết con gái lớn ông Đình năm nay mới đậu Thanh Hoa, lập tức đề nghị kỳ nghỉ đông này xách đồ sang nhà cô muốn cô dạy bổ túc cho, đối phương là lãnh đạo, có thể dùng anh chính là để ý đến anh rồi, sao Diệp Uyển Nhân có thể đẩy mối làm ăn lớn như thế ra xa được.

Đình Tiễn mới vừa về nhà, còn chưa kịp bình ổn lại hơi thở thì đã bị người ta xách đi làm gia sư.

Cũng may thằng nhóc này rất nghe lời, cũng chịu khó như muốn thi đậu đại học, Đình Tiễn đứng dạy cũng không vất vả, chỉ chỉ ra vài điểm mấu chốt là tiến bộ rất nhanh, liên tục mấy lần, cậu trai mới đầu có phần không phục Đình Tiễn thì nay đã được cô chỉ điểm, hoàn toàn bị thuyết phục, bội phục sát đất.

“Chị Đình, sao chị nghĩ ra được lời giải Olympic này hay thế? Thông minh thật đấy. Chị đã từng tham gia thi Olympic rồi ạ?”

“Làm gì có.” Đình Tiễn bật cười, “Chị cũng là được người khác dạy.”

Cậu trai tò mò: “Ai vậy ai vậy, mấy phương pháp chị giảng cho em đều là phương pháp làm bài thi Olympic đơn giản nhất, thầy em bảo mấy cách này chỉ dùng khi cày đề thôi, đều sợ bọn em không chắc căn bản nên không dám đi sâu vào.”

Trước kia lúc Chu Tư Việt cày đề thì sẽ giảng giải vài cách đơn giản cho cô để tiết kiệm thời gian, những điều này Dương Vi Đào sẽ không giảng ở trên lớp, thầy ấy sợ học sinh không nắm bắt được căn bản nên không dạy chuyên sâu.

Chàng trai này là điều bí mật trong những năm tháng của cô.

Là một bí mật mà tất cả mọi người đều hay biết.

“Cậu ấy à, là một người rất thông minh, được giải nhất kỳ thi toán học Olympic, gia nhập đội tuyển Bắc Kinh, cũng nhận được vô số giải thưởng, cho dù bị vận mệnh đánh đổ, cậu ấy vẫn mang theo ước mơ tiến về phía trước.”

Có ánh mắt dịu dàng, khủy tay cố chấp, cũng từng là một chàng thiếu niên.

Mà nay, cũng mang lòng đại nghĩa, có năm tháng nhu tình,

Là một người đàn ông ở bất kỳ đâu cũng có thể tỏa sáng.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Đến Từ Tên Khốn Kiếp Mãi Không Nói Câu Yêu Mình

Cậu bé ấy rất tò mò về đại thần toán học trong miệng Đinh Tiễn, vì từ nhỏ đến lớn đại thần trong ấn tượng của cậu bé đều là đồ mọt sách đeo mắt kính vừa dày vừa nặng, vẻ mặt ngờ nghệch. Sao lại còn có người rục rờ như ánh mặt trời như chị ấy nói nhỉ?

Mỗi lần giảng bài xong là cậu bé đều quần lầy Đinh Tiễn đòi kể về sự tích đại thần toán học này, Đinh Tiễn nhắc tới Chu Tư Việt cũng thao thao bất tuyệt, đến giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ mỗi một dáng vẻ của cậu.

Kể rằng trong giờ học cậu thích xem đủ loại sách quái lạ; kể rằng hễ rảnh rỗi là cậu lại đến sân bóng chơi bóng rổ; kể rằng trong tiết học cậu thích vất chân nói chuyện với nam sinh khác; kể về các nữ sinh mượn cơ hỏi bài mà lén đến gần cậu; kể rằng hầu như lúc nào cậu cũng hiểu chuyện khoan dung với người khác, nhưng lúc khắt khe nhất cũng từng khiến cô tức đến phát khóc.

Cậu bé nhập thần một cách lạ kỳ, có lúc nghe còn có thể bật cười khanh khách, Đinh Tiễn cúi đầu nhìn cậu bé, lại chẳng biết em ấy cười cái gì.

Cậu bé che miệng cười trộm, chắc nịch nói: “Chị thích anh ấy rồi.”

Đinh Tiễn nhìn cậu bé cười phì, “Trẻ con.”

Cậu bé la hét đòi gặp Chu Tư Việt, Đinh Tiễn không đồng ý, ấn vào tờ giấy thi ý bảo cậu bé làm đi, “Gặp cái gì mà gặp, giải đề đi.”

Cậu bé không lộn xộn nữa, ngoan ngoãn giải đề, Đình Tiễn dần dà thôi cười, cầm điện thoại lên xoay người đi ra ngoài.

Cô dán người lên cánh cửa, cúi đầu lướt tin nhắn và nhật ký cuộc gọi, ngoại trừ một tin nhắn gửi đến vào tối hôm đó sau khi xuống máy bay ở Quảng Đông ra thì đến giờ không có tin nhắn nào khác.

Bạn đến thế ư? Đến nỗi không có thời gian gửi tin nhắn cho cô?

Đình Tiễn giật dỗi nhìn tin nhắn nằm đầu tiên trong điện thoại.

“Tớ đến rồi.”

Đến từ Chu.

Tin nhắn chỉ gồm ba chữ này đã bị cô nhìn tới mức xuyên thủng, nhưng vẫn chưa thấy có tin nhắn mới gửi đến.

Cô cắn môi nhẫn nhịn, bấm tạch tạch lên bàn phím.

“Cậu đến rồi đi đâu rồi thế hả?”

Tay dần dừng lại, cô nhíu mày chặc một tiếng, xóa đi rồi lại tạch tạch bấm một đoạn nữa,

“Gần đây cậu đang bận gì à?”

Lại cảm thấy giọng quá dịu, vậy là lại xóa đi, bấm lại: “Sao lâu vậy mà không liên lạc với tớ, cậu muốn chia tay hả?!”

Rồi lại cảm thấy có vẻ quá cố tình gây sự quá, đang định xóa đi thì...

“Có muốn ăn hoa quả không Tiễn Tiễn ơi?” Cô chủ nhà bưng khay trái cây, bất thành linh xuất hiện trước mặt cô, Đình Tiễn giật mình run tay lên, rồi cúi đầu nhìn, tin nhắn đã được gửi đi.

Đã gửi.

Đình Tiễn nhìn hai chữ này mà khóc không ra nước mắt.

Cô chủ nhà thấy vẻ mặt cô có phần khác thường, cúi đầu nhìn điện thoại trong tay cô rồi hiền từ hỏi: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì à?”

Đình Tiễn cười khổ, nhét điện thoại về lại trong túi, lắc đầu đáp, “Không ạ.”

Cô chủ nhà kéo cô đi ăn trái cây, ngồi trên sofa trò chuyện một hồi, Đình Tiễn thấp thỏm ngậm táo trong miệng, tâm tư đặt hết vào dòng tin nhắn ấy, không thể thu hồi được, hay là mau gửi tiếp tin nhắn nhận sai đi, nhưng lại thấy không cam lòng.

Cô chủ nhà trò chuyện với cô câu được câu chăng, “Sao rồi, con trai cô có dễ dạy không?”

“Thông minh lắm ạ, cũng ngoan nữa.”

“Vậy thì tốt rồi.” Cô chủ nhà gật đầu, cười tủm tỉm quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, nhã nhặn hỏi: “Đi học ở Thanh Hoa đã quen chưa?”

“Cũng không tệ lắm ạ.”

Cô chủ nhà hỏi: “Có bạn trai rồi à?”

Đình Tiễn ngẩn người, trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào, dù sao cũng là đồng nghiệp ở đơn vị Diệp Uyển Nhân, cô không muốn để người khác biết sâu lắm, bèn ậm ờ đáp, “Vẫn chưa ạ.”

Cô chủ nhà gật đầu, “Cũng đúng, sự học quan trọng hơn, nhưng lên đại học rồi thì cũng nên có bạn trai đi, khi ấy vẫn còn đơn thuần, chứ ra xã hội rồi, mọi thứ sẽ trở nên phức tạp hơn.”

Đình Tiễn ngán người nhìn cô ấy, cô chủ nhà cười một tiếng, “Sao thế, sao lại nhìn cô như vậy?”

“Ý cô nói là con người ta rồi sẽ thay lòng ạ?”

Cô chủ nhà nói liên tục, “Lấy cháu bây giờ mà nói đi, lúc cháu thích một chàng trai thì liệu có xem cậu ta có tiền hay không có không? Có xem cậu ta có xe hay không có không? Dĩ nhiên mỗi tình vườn trường là thuần khiết nhất rồi, cảm giác khi ấy mới đúng là yêu, vừa trẻ tuổi lại đầy nhiệt huyết. Bây giờ ấy à, có cô gái Bắc Kinh nào lập gia đình mà không muốn một nhà một xe? Điều kiện đầu tiên khi đi xem mắt cũng là nhà ở đâu, có lớn không, giá trị thị trường nhiều ít thế nào, có mấy chiếc xe?”

“...”

“Còn cả đàn ông nữa, đừng có nói phụ nữ hám của, cả hết thanh xuân đều dành cho cháu cả, rồi mấy năm cực khổ cũng vượt qua cùng cháu, nhưng khi có tiền là lại xem thường vợ cám bã, ăn chơi đàng điếm đủ ở bên ngoài, còn phụ nữ thì sao? Tức nhưng không dám nói gì, những năm tháng đẹp nhất đều dành cho anh ta cả, chẳng lẽ giờ đổi lại tờ đơn ly hôn ư, đây là kết cục sao? Có là ai cũng sẽ không cam lòng. Tình yêu à, mỏng manh lắm, lúc yêu cháu thì cháu chính là trời là đất, còn một khi đã không còn thương thì chính là không khí. Cho nên, cô mới đề nghị cháu nhân lúc bây giờ chưa có nhiều thứ phức tạp đấy thì hãy yêu nhau đi, nhưng cũng đừng đắm đầu vào nhiều quá.”

Dường như có chuyện cũ gợi lên trong cô ấy, lúc nhìn Đình Tiễn, ánh mắt có phần phiền muộn.

Khổng Sa Địch cũng đã nói, đừng để cậu ta gây khó dễ cho cậu, cậu phải biết cách làm ra vẻ vào, không được để bọn con trai nhìn thấu tính tình tính cách của mình.

Vừa dứt lời.

Thì điện thoại trong túi quần rung lên, Đinh Tiễn lôi ra.

1 tin nhắn mới đến từ Chu.

Nhìn hồi lâu cũng không dám bấm vào.

Ngộ nhớ cậu nói được thì sao.

Ngộ nhớ cậu muốn chia tay thật thì sao.

Một giây kế tiếp, có cuộc gọi đến.

Cô cũng không thể giả vờ như không thấy được nữa, từ từ ấn nút nghe máy.

“A lô?”

Âm thanh ở đầu dây thấm nhuần vẻ mệt mỏi: “Ừ?”

Đinh Tiễn cúi đầu, vặn xoắn ngón tay, “Tin nhắn đó... Tớ...” Nói đến đây, cô chợt nhớ lại lời của Không Sa Địch, cô phải ra vẻ kiểu cách, không thể cứ bị cậu nắm mũi dắt đi được.

“Tớ đang dạy kèm. Bạn nhiều việc lắm, bao giờ rảnh sẽ liên lạc lại với cậu.”

Nói rồi liền cúp máy, sau đó nhìn điện thoại thờ dài một hơi.

Ở bên kia, Chu Tư Việt đứng dựa vào hành lang bệnh viện, mệt mỏi vô cùng, nắm chặt điện thoại trong tay, cúi đầu nhìn hai lần rồi đưa mắt đi chỗ khác.

Ở cửa phòng bệnh có người đi ra, là dì ở giường bên cạnh, nhìn bóng người mệt mỏi ngồi trên băng ghế mà không đành lòng, cất chất giọng phổ

thông không chuẩn: “Cháu mau về nghỉ ngơi đi, cũng đã ba đêm không ngủ rồi, ở đây cứ để dì lo thay cháu.”

Chu Tư Việt nghe tiếng thì quay đầu lại, cố tiếp thêm sức, xoa đầu nói: “Không sao ạ.”

“Dì trông mẹ cháu cũng không ổn đâu, cháu mau về ngủ đi, nếu không cứ chống đỡ như vậy thì đến lúc đó ai chăm sóc bố cháu chứ, đi mau đi, để dì trông thay cháu một hồi, buổi tối ông ấy phải uống thuốc đúng không, cháu để thuốc ở đâu rồi, cho dì biết đi, để dì đặt đồng hồ báo thức.”

“Ở đây có thể tìm y tá được không?” Cậu ngẩng đầu, đáp một nẻo.

“Cháu muốn đi à? Y tá ở đây đắt lắm, cháu có tiền không?”

Đầu năm cậu còn phải về tranh giải, ít nhất phải tìm y tá một tuần.

Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng phải buồn phiền vì tiền bao giờ.

Nhưng bây giờ, lại vì năm đấu gạo mà khom lưng, vì đồng chi phí lớn cho lần giải phẫu này, cậu đã hiểu được thế nào là đời người muôn hình vạn trạng, họ hàng thân thích đều tránh xa họ như bọ cạp, rất sợ dính phải vận xui của họ.

“Nhà bọn chú nào có tiền chứ, Thiến Thiến cũng phải đi học rồi.”

“Tiền lấy mua nhà cả rồi, giờ trong tay cũng không có tiền dư.”

Cuối cùng cũng hiểu được câu ‘người đi trà lạnh’.

Chu Tư Việt dặng hai chân gập người lại, chống khuỷu tay lên đầu gối, vùi đầu suy nghĩ hồi lâu, rồi lễ phép nói với người ta: “Dì giới thiệu cho cháu một y tá đáng tin đi, chuyện tiền nong cháu sẽ nghĩ cách, làm phiền dì quá.”

Bà dì ấy lại càng thêm thương cậu bé này.

Nghe nói vừa mới xuống máy bay đã vội vã từ sân bay chạy đến đây, thật ra bố cậu đã nằm viện được một thời gian rồi, cùng đợt với ông bạn già nhà bà, hình như trong nhà vẫn luôn giấu cậu, lúc đến bệnh viện thì ngần ngại, không ngủ nghỉ cứ túc trực mãi ở đây chăm sóc bốn năm đêm liền, mà mẹ thằng bé cũng không biết chăm sóc người khác, nhiều lần thấy con mệt mỏi ngủ gật trên ghế cũng không biết lấy chăn đắp cho con, vẫn là bà nhìn thấy thương nên đắp cho cậu.

Mới về mấy ngày mà người đã tiêu tụy đi thấy rõ.

Bà dì vô cùng cảm khái, nếu con trai nhà mình có thể hiểu chuyện như vậy thì tốt quá, rồi bà chợt vỗ gáy nhớ ra: “À, dì có một người bạn làm được việc này, hay để dì mời bà ấy đến giúp cho, để bà ấy tính rẻ chút cho cháu, nếu cháu rời đi không lâu thì dì có thể trông hộ cháu một ngày, như thế có thể tiết kiệm được khoản nào thì hay khoản ấy.”

Cảm giác ấm áp đến từ người xa lạ khiến cậu thấy châm chọc, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười cảm kích với người ta, lễ phép cảm ơn, “Cảm ơn dì Lưu.”

Trong phòng bệnh.

Số lần Chu Tông Đường ho ra máu cứ tăng dần, cả người cứ im lặng không nói chuyện nhiều, vào buổi tối Chu Tư Việt quay về, câu đầu tiên ông mở miệng nói là, “Sao, con lại... đến đây.”

Đứt quãng hõn hển, không thể nói hoàn chỉnh câu.

Mặc dù hồi nhỏ Chu Tư Việt rất lì rất nghịch, nhưng đa phần Chu Tông Đường đều lấy giáo dục làm chủ, không hề đánh cậu, so với nền giáo dục cứ hờ hững là đánh mắng của Tưởng Chí Hùng thì trong trí nhớ của Chu Tư Việt, bố của mình luôn là người dịu dàng như ngọc.

Mấy người lão Tướng đều nói, trong số mấy đứa con, chỉ có Chu Tư Việt là được ông dạy bảo tốt nhất.

Lúc rời khỏi Bắc Kinh, Chu Tông Đường là người hảo sĩ diện, không hề thông báo với một ai, cũng dặn Chu Tư Việt đừng làm phiền mấy người chú Tướng làm gì, chuyện này cứ chấm dứt tại đây đi.

Cậu nghe lời.

Hồi đó Chu Tư Việt còn tức giận thật, sao cậu cứ nghe lời như vậy chứ, chuyện gì cũng kéo vào mình, có ai cảm ơn ông không?

Người ta chỉ hận không một đạp giết chết được ông.

Nhưng Chu Tông Đường luôn hiền hậu, hay lấy đức báo oán.

Đêm hôm đó, cậu đứng ngoài cửa phòng bệnh, nhìn bóng dáng cao lớn hăng hái ngày xưa nay gầy đét da bọc xương, nằm trên giường không có chút sức sống, bỗng chóp mũi cậu cay xè.

Cậu nhớ lúc còn bé mình từng gọi Chu Tông Đường là robot, bởi vì ông chưa từng đổ bệnh bao giờ. Sau đó mới biết là do sợ cậu và mẹ lo lắng nên luôn lén đến bệnh viện uống thuốc rồi thôi, nếu không phải mấy người chú Tướng vô tình nói, thì cậu thực sự đã nghĩ bố mình là robot làm bằng sắt, không hề bị bệnh.

“Sao bố cứ thích lén lút vào viện vậy?” Giọng nói cũng nghèn nghẹn.

Chu Tông Đường cố cười gượng, vẫn là do thấy được con trai nên vui lên, tinh thần cũng khá hơn bình thường nhiều, lại còn đùa với cậu: “Có là robot... thì cũng sẽ... mệt mỏi mà.”

Chu Tư Việt quay đầu đi cúi xuống, ông biết trong lòng cậu khó chịu.

Một đêm trước khi chia tay.

Chu Tư Việt ngồi trước giường gọt táo cho ông, nói đến chuyện ngày mai về lại Bắc Kinh.

Chu Tông Đường nằm trên giường bệnh, uể oải phất tay, “Đi đi, đừng chạy qua đây nữa, vé máy bay cũng không rẻ, bố với mẹ con ở đây vẫn rất khỏe.”

Vỏ táo liên tục chảy xuống, Chu Tư Việt ngồi yên từ từ gọt, rồi bất chợt vỏ táo đứt đoạn, cậu dừng lại, lưỡi dao đâm vào ngón cái rỉ ra tơ máu, cậu cũng mặc kệ, cúi đầu bảo: “Tinh thần mẹ con cũng không tốt, bố đừng làm phiền bà, con đã mời y tá giúp bố rồi.”

Lý Cẩm Hội có khuynh hướng trầm cảm, bác sĩ tâm lý đến mấy chuyến cũng vô dụng, may mà thân thể vẫn khỏe mạnh.

Hai mươi hai tháng chạp, nhà nhà đều đang chuẩn bị cho tết ông táo ngày mai, ồn ào náo nhiệt.

Nhưng trong phòng bệnh lại rất yên tĩnh, mưa tuyết ngoài khung cửa đan xen nhau, gió rét lạnh liệt.

Qua một hồi lâu, Chu Tông Đường yếu ớt hỏi: “Con hận bố à? Vì đã không để con và mẹ có cuộc sống tốt đẹp hơn.”

Chu Tư Việt đặt táo xuống, chống hai tay lên đầu gối, hơi nghiêng đầu, vết thương trên tay rỉ máu thấm ra quần xám tro của cậu, để lại vệt đỏ trên đầu gối.

Cậu lắc đầu, lại cầm táo lên gọt tiếp, “Bố, con có bạn gái rồi.”

Chu Tông Đường nhìn cậu, “Là con bé nhà họ Đinh đấy hả?”

Vỏ táo lại quấn vòng một lần nữa, “Vâng.”

Chu Tông Đường: “Người ta có đồng ý theo con không? Đừng làm lỡ người ta đấy.”

“Không làm lỡ.”

Chu Tông Đường: “Mẹ con bé...”

“Mẹ cô ấy là mẹ cô ấy, còn cô ấy là cô ấy.”

“Có dịp, thì để bố gặp mặt một lần.”

“Vâng.”

Hai mươi ba tháng chạp, lễ cúng ông táo.

Hôm nay Đinh Tiễn không đi dạy kèm, bị Diệp Uyển Nhân sai bảo cả một ngày, bận bịu tới mức không có thời gian uống một hộp nước, đến tối ăn cơm cúng thì Diệp Thường Thanh dẫn Tô Bách Tòng đến.

Vừa mở cửa ra.

Tô Bách Tòng đã cho cô phong bao lì xì, “Chúc mừng năm mới.”

Đinh Tiễn ngây ngẩn nhận lấy, đã lâu rồi cả hai không gặp nhau, giờ còn xa lạ hơn cả lúc trước, cô thấp giọng cảm ơn: “Cám ơn giám đốc Tô.”

Diệp Thường Thanh vỗ đầu cô cười, “Giám đốc Tô cái gì chứ, gọi chú là được rồi.”

Tô Bách Tòng: “Tôi từ chối nhé, gọi chú thì già quá.”

Hai người vừa cười vừa vào cửa, Đinh Tiễn đi theo sau đóng cửa lại, Diệp Uyển Nhân đem đồ ăn từ nhà bếp đi ra, thấy hai người đến thì mắt sáng lên, “Tới rồi hả? Rửa tay đi nào, chuẩn bị ăn cơm thôi, chị vừa nấu xong đấy.”

Tô Bách Tòng và Diệp Uyển Thanh kéo ghế ra ngồi xuống.

Giữa lúc ăn uống mọi người đều cười nói rôm rả, Tô Bách Tòng nói đến phần đất xây dựng, thì ngay cả bố Đình luôn im lặng ít nói cũng không nhin được chen vào đôi ba câu nói mở mang phần đất ấy.

Đình Tuấn Thông vẫn đùa giỡn trước mặt người lớn như cũ, chọc cho mấy người lớn đạo mạo nghiêm trang này cười liên tục.

Trên bàn cơm, cười đùa náo nhiệt, tiệc tùng linh đình, không khí vui mừng.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn mờ nhạt, hoa tuyết bay lượn, lạnh đến lạ thường.

Bất chợt Đình Tiễn nhớ đến một người.

Điên thoại đặt trong túi bỗng rung lên, cô lôi ra.

“Ra ngoài, tớ đang ở dưới lầu nhà cậu.”

Chú thích: Đến từ tên khốn kiếp mãi không nói câu yêu mình.

“Con xuống nhà vất rác đã mẹ nhé.”

“Còn đang ăn mà mày vất rác cái gì.”

“Không chịu nổi.”

Nói rồi xách túi rác đi ra ngoài.

Diệp Uyển Nhàn: “Thần thần bí bí cái gì không biết, giám đốc Tô cứ ăn tiếp đi, đừng để ý đến nó làm gì.”

Tô Bách Tòng cười: “Được.”

...

Đình Tiễn gần như là chạy như bay xuống lầu.

Vừa ra khỏi tòa nhà thì lập tức cánh tay bị người ta nắm lấy, kéo vào lòng ngực ấm áp, hơi thở quen thuộc phả vào mặt.

Ánh đèn mờ mờ nên cô không nhìn rõ lắm, đầu tựa lên vai cậu, cả người được ôm chặt vào lồng ngực.

Đình Tiễn đưa tay chọc vào eo cậu.

“Này, Chu Tư Việt.”

Chàng trai vùi vào hõm vai cô, bỗng hít sâu một hơi, giọng khàn khàn không chút sức lực, cậu dồn tất cả trọng lượng đè lên người cô, cực kỳ mệt mỏi mở miệng nói:

“Để tớ ôm cậu một lát, chỉ một lát thôi.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Chàng Trai Đang Đứng Trước Mặt Cậu Đây Không Hề Có Gì, Cam Tâm Tiếp Nhận Bất Kỳ Mọi Quyết Định

Cậu thật sự rầy mệt, tựa cả người vào Đinh Tiễn không nhúc nhích, chỉ còn lại tiếng thở trầm trầm.

Khi nói để tớ ôm một lúc, giọng cậu quá đổi nhẹ, vừa trầm thấp lại yếu hơn so với bình thường nhiều, Đinh Tiễn nghe xong thì bao nhiêu tức giận đều bay biến, thả bịch rác xuống, đưa hai tay ôm lấy eo cậu.

“Cậu đang làm nũng với tớ đấy hả Chu Tư Việt?”

Cậu chôn trong ngực cô, tùy ý lại lười biếng nói: “Cậu nói phải thì phải.”

Đinh Tiễn nghe ra được có gì đó không đúng, “Cậu sao thế? Sao lại mệt mỏi như vậy?”

Chu Tư Việt lại hít một hơi nặng nề, “Ba ngày không ngủ rồi.”

Cô kinh ngạc đưa hai tay ôm lấy mặt cậu, định đẩy ra khỏi ngực mình nhìn kỹ, nhưng không biết là cậu cố ý không cho cô nhìn, hay là vì con trai quá nặng, rốt cuộc cũng không nâng lên được, chỉ có thể ôm lấy đầu cậu, dịu dàng hỏi: “Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì không?”

Giọng cô êm dịu, là tia ấm áp trong ngày đông giá rét, cũng là ánh nến duy nhất trong đêm tối.

Là chốn về duy nhất để cậu tiến bước.

Chàng trai cũng không còn bao nhiêu sức lực, chỉ đơn giản thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Đình Tiễn im lặng, trong lúc nhất thời không biết nên an ủi cậu như thế nào.

Ánh đèn ngoài cửa sổ mờ nhạt, dưới đèn bông tuyết bay lượn, nóc nhà chìm vào trong bóng tối, ẩn chứa bóng dáng hai người.

Cuối cùng Chu Tư Việt cũng ngẩng đầu lên, trong bóng tối, cậu dựa vào bức tường sau lưng, hai tay tùy ý khoác lên vai cô, khom người đối diện với mắt cô, đôi mắt mê ly đen nhánh ấy nhìn cô, cúi đầu tự giấu cười một tiếng.

“Cậu thấy đấy, chàng trai đang đứng trước mặt cậu đây, cậu ta chẳng có gì cả, cam tâm tiếp nhận bất kỳ quyết định nào của cậu.”

Cậu đã từng không buồn không lo, ưu tú hơn hẳn đại đa số người khác, cũng cố gắng hơn rất nhiều người khác, thắng cũng cười, thất bại cũng cười, không quan tâm gì hết, không sợ vận mệnh, vì ước mơ mà cố gắng toàn lực.

Nhưng cậu của hôm nay, mệt mỏi cực kỳ.

Đình Tiễn muốn nói, mệt mỏi ư, vậy thì dừng lại đi, đừng làm gì cả, cũng đừng miễn cưỡng bản thân nữa.

Nhưng lại cảm thấy, cậu, không phải như vậy.

Cậu là người có nhiệt, phát ra ánh sáng xua tan hết mọi mây mù, cũng có thể đứng thẳng tắp trong bóng tối.

Là cờ hiệu của cô.

Cô vòng hai tay qua lưng cậu, trượt đến lưng cậu rồi ôm chặt, kề sát đầu vào ngực cậu, ở nơi đó có nhiệt huyết sôi trào.

“Đời người thì có đến tám chín phần đều không như ý mình, Chu Tư Việt à, tớ không biết lúc nào hạnh phúc sẽ đến, nhưng tớ tin chắc nó nhất định sẽ đến, bởi vì cậu đã từng nói rồi mà, vinh quang ở phương xa.”

Vận mệnh thật bất công đối với cậu, cô rất đau lòng.

Vô cùng đau lòng.

“Tớ nói cái gì là cậu tin cái đấy à?” Trong bóng tối, giọng khàn khàn của chàng trai vang lên.

“Cậu lừa tớ?”

“Không.”

“Vậy không được.”

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khẽ, Chu Tư Việt cúi thấp đầu nhìn cô, đưa tay vuốt ve mái tóc mềm như nhung của cô, “Được.” Mới vừa dứt lời thì cửa tầng hai mở ra, trong khe cửa lộ ra ánh sáng, ngay lập tức nghe thấy tiếng của Diệp Uyển Nhân, “Đình Tiễn, mày té trong đồng rác chết đâu rồi!?”

Chu Tư Việt phản ứng rất nhanh, kéo người xuống khúc rẽ cầu thang, đè lên tường, một tay chống tường, Đình Tiễn nhìn cậu không lên tiếng.

Mượn ánh sáng yếu ớt của ánh trăng, chàng trai cúi đầu nhìn cô, “Sau này có còn tùy tiện nói chia tay không?”

Lắc đầu, lắc đầu.

Cậu cười, đôi tư thế, hai tay khoanh trước ngực, cúi đầu đối mắt với cô, “Có phải Tô Bách Tòng đang ở trên nhà không?”

“Làm sao cậu biết?”

Chàng trai hừ một tiếng, “Chiếc xe rách ấy chặn ông Thấm mở sạp bán vỉa hè, giờ ông ấy còn đang xách gậy đứng đầu hẻm tìm người kia kia.”

Ông Thấm sống ở đây ba mươi mấy năm, mọi người đều biết ông ấy thích mở sạp bán đồ lặt vặt buổi tối, không phải để kiếm tiền sống qua ngày, mà chỉ đơn thuần ôm ấp tình cảm, dù là ngày lễ hay tết cũng không ngoại lệ, đúng giờ thì ra đây bán.

Mọi người quen trong con hẻm này đều biết, chỗ đó cũng chính là địa bàn của ông ấy, ai nói cũng không được, ông ấy chính là thuốc nổ, cũng không ai dám bắt nạt, con trai ông ấy cũng chính là thuốc nổ loại nhỏ, không có công việc gì đàng hoàng. Bình thường mà rảnh không có chuyện gì làm thì sẽ ra giúp ông ấy một tay, ai mà muốn tranh giành chỗ làm ăn này, lập tức xoay tay đánh nhau với người ta.

Ban đầu mọi người đều rất bất mãn, cảm thấy hai cha con nhà này không hiểu chuyện, sau đó lại nghe ông lão trong hẻm nói.

Lần đầu tiên ông Thấm gặp vợ mình là tại sạp bán vỉa hè kia, sau khi kết hôn không bao lâu, bà ấy bị một căn bệnh hiểm gặp, tên nghe rất lạ, thường xuyên quên đi việc mình đã từng làm, khi nghe được chuyện này Đinh Tiễn còn cảm thấy kì quái, đây là loại bệnh gì chứ, Chu Tư Việt giải thích cho cô, đấy là hội chứng Alzheimer.

Rồi vào một buổi chiều nào đó, vợ lão Thấm mắc chứng Alzheimer đi lạc, từ đấy không bao giờ quay lại nữa.

Ông Thấm liền trông coi mảnh đất đó, ngày ngày chờ mong, đêm đêm nhớ thương, ai muốn chiếm mảnh đất ấy thì sẽ nổi nóng với người ta, vừa

rồi ở ngay giao lộ, lúc Chu Tư Việt đi tới, ông Thấm còn đang cầm cây gậy đập vỡ cửa kính xe Porsche.

Chỉ cần liếc qua là cậu biết ngay đấy là xe của Tô Bách Tòng.

Con hẻm này, đã lâu lắm rồi Chu Tư Việt chưa quay lại, nhìn thấy cậu ông Thấm liền mừng rỡ, nhiệt tình gọi, “Tư Việt, tiểu tử cháu đi tới đâu rồi hả!!”

Ngay cả Tiểu Thấm nghe được cũng chạy tới, “Fuck, Chu Tư Việt?”

Cậu ngược lại lễ phép cười cười, chỉ vào chiếc xe: “Lại có người chiếm địa bàn của ông ạ?”

Ông Thấm vừa tức vừa nói, “Đúng vậy, không biết là kẻ nào nhắm tịt hai mắt như thế nữa, lại dám đậu xe ở đây, ông đang thảo luận xem nên đập tiếp từ đâu đây? Sao nào, cháu biết chủ xe à?”

Chu Tư Việt bày tỏ: “Không biết ạ.”

“Vậy ông đập tiếp.”

Chu Tư Việt liếc nhìn cửa kính xe, “Đập đi ạ.”

Đình Tiễn nghe đến đây thì ây da một tiếng, xoay người định đi, nhưng lại bị người ta ngăn lại, “Đi làm gì?”

“Tớ đi nói với anh ấy mà, ngộ nhờ bị đập nát thật thì sao ông Thấm của cậu đền nổi xe tốt vậy —— “

Một giây kế tiếp, cả cơ thể liền bị người ta đè lên tường mà hôn.

Đình Tiễn nức nở đập vai cậu, “Ưm ưm —— cậu đừng —— “

Chu Tư Việt không nhin được bắt lấy hai tay cô, kéo về phía sau, đè cả người cô lên tường, nụ hôn càng thêm sâu, “Tài xế của Tô Bách Tòng ở ngay trên xe, tớ nói xong, anh ta liền lái đi rồi.”

Tiểu cô nương bị hôn đến ý loạn tình mê, ấp úng hỏi: “Vậy anh ta đậu... ở đó... làm gì?”

Mỗi lần ngắt quãng là lại bị cậu mượn cơ hội xâm nhập sâu hơn.

“Anh ta tưởng ông Thẩm ăn cướp, không dám xuống xe.” Chu Tư Việt nắm cằm cô khẽ nhắc lên, Đinh Tiễn bị buộc phải ngước đầu, ngay sau đó nghe thấy trên đầu truyền đến một câu mất kiên nhẫn: “Được lắm, nhin cậu quá lâu rồi đấy, còn dám nhắc đến anh ta tớ sẽ trở mặt.”

Cánh cửa trên tầng bị mở ra, Diệp Uyển Nhân thò đầu nhìn ra ngoài hai lần, không thấy bóng dáng ai thì lại trở về chỗ ngồi.

Dưới cầu thang, hai người hôn nhau khó mà tách ra được.

Cửa không hề đóng lại, tiếng nói chuyện truyền ra ngoài.

Diệp Uyển Nhân: “Không biết nha đầu chết tiệt kia đi đâu rồi!”

Tô Bách Tòng cười một tiếng, “Tiểu nha đầu vẫn còn ham chơi lắm.”

“Thật là đã để giám đốc Tô chê cười rồi.”

“Bác gái không cần khách khí, gọi tôi là Bách Tòng là được rồi.”

“Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được?”

“Tôi cũng không dám giấu giếm gì chị, tôi thật sự rất thích Tiễn Tiễn, nếu như chị đồng ý, tôi sẽ chính thức theo đuổi Tiễn Tiễn.”

...

Đình Tiễn phát hiện Chu Tư Việt lại tăng thêm lực, dường như vẫn chưa hết giận mà lại cắn môi cô, Đình Tiễn nóng nảy, chột vồ ngực cậu, “Khốn khiếp!”

Cậu không nhúc nhích, tiếp tục hôn cô, không chút để ý nói: “Tớ khốn khiếp đấy, cũng không phải là lần đầu tiên cậu biết.”

Nghĩ cho kỹ thì Chu Tư Việt thật ra rất xấu, rốt cuộc Đình Tiễn cũng lĩnh giáo được rồi.

“Hối hận không?” Cậu hỏi.

“Cái gì?”

“Porsche.” Cậu lại càng thâm dò sâu hơn vùng lãnh địa thuộc về cậu.

“...”

“Phòng VIP.”

“...”

“Phu nhân giàu có.”

“...”

“Công ty niêm yết.”

“...”

Mỗi câu được nói ra, cậu lại hôn sâu thêm một chút, lần sau sâu hơn lần trước, Đình Tiễn thở gấp, không khí trong phổi ở mức cấp bách, gần như đã bị cậu xâm chiếm sạch sẽ, hô hấp càng ngày càng hỗn loạn, thở không ra hơi, mặt đỏ tới mang tai, lại nghe cậu nói tiếp:

“Những thứ này, tớ cũng có thể cho cậu, chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Cậu chưa từng nghe nói à, những lời cam kết của đàn ông lúc đang hôn là không đáng tin.”

“Cậu nhớ nhầm rồi.”

“Cái gì?”

Cậu cười, “Đàn ông cam kết lúc trên giường mới không đáng tin.”

Mặt Đinh Tiên đỏ bừng, cô chưa từng nghĩ qua có một ngày, mình lại trốn dưới lều hôn nhau với Chu Tư Việt, lại còn thảo luận chuyện giường chiếu cùng cậu, dường như chàng trai học cấp ba ấy đã trưởng thành.

Chu Tư Việt biết cô xấu hổ, một lần nữa kéo cô vào ngực mình, xoa đầu, “Được rồi, tớ đi đây.”

“Một mình cậu thôi à?”

“Nếu không thì?”

Lúc mọi người đang tận hưởng hạnh phúc, thì chỉ có cậu là chịu đựng đau khổ, nhà nhà thấp đèn sáng trưng, nhưng lại không có chốn dung thân của cậu.

“Nếu không thì, cậu ở lại đi, lên với tớ.”

Chu Tư Việt xoa đầu cô, “Tớ biết cậu nghĩ gì, nhưng không phải lúc.”

Đinh Tiên nhìn bóng lưng cậu dần hòa vào gió tuyết, mỏng manh gầy yếu, có vẻ gầy hơn trước, cũng may là, cậu vẫn kiêu ngạo như vậy.

Chu Tư Việt đi đến đầu hẻm, không vội rời đi mà dựa vào tường, đốt điếu thuốc.

Điện thoại rung lên.

Cậu lấy ra khỏi túi.

“Đoạn văn này là tớ đọc sách thấy, lúc ấy cảm thấy khá hay nên học thuộc.

Thác nước chảy ngược dòng,

Bồ công anh phiêu đảng,

Trôi từ đảng xa đến,

Tụ nên hình chiếc ô.

Mặt trời mọc đảng tây,

Rồi lại lặn đảng đông.

Đạn nằm về nòng súng,

Vận động viên quay về đường chạy,

Tớ nhận được thư báo trúng tuyển,

Quên đi mười năm gian khổ học tập.

Cậu ngồi xuống bên cạnh tớ,

Cửa phòng học năm xưa bỗng khép lại,

Cậu vẫn là dáng vẻ ấy, vẫn còn ở bên mình.

Mấy thứ cậu nói đấy tớ không cần.

Tớ cảm thấy, người dũng cảm là người sau khi thất tình vẫn tiếp tục yêu, dù bị người ta lừa gạt vẫn tiếp tục tin tưởng, dù thất bại vẫn tiếp tục mang theo ước mơ tiến về phía trước.

Vừa hay, cậu là như thế, vậy là đủ rồi.”

Cậu ngậm điều thuốc mỉm cười, cả buổi cũng không rút ra làm tàn thuốc tích tụ rơi xuống đất, rồi cậu lấy xuống, ngẩng đầu lên, gáy chạm vào bức tường, yết hầu lặn lên lặn xuống.

Cậu mỉm cười nuốt tất cả tâm tình vào.

...

Cuộc so tài vòng loại Châu Á – Thái Bình Dương diễn ra, Đinh Tiễn xem như người nhà đi tham dự cùng với đội, chăm sóc Chu Tư Việt nghỉ ngơi lúc ở trong phòng, mấy thành viên trong phòng thí nghiệm đều đồng loạt đưa mắt nhìn cô.

Đinh Tiễn bị nhìn tới nỗi mất tự nhiên, chột chột Chu Tư Việt.

Cậu ngẩng đầu lên liếc một cái, những người khác cấp tốc dời mắt đi.

Đợi đến khi cậu cúi đầu, mấy người đó lại đưa mắt tới.

“...”

Bầu không khí nơi đây giăng co mấy phút, thì ở cửa bỗng nhiên truyền tới tiếng nói.

“Tôi tôi tôi... Tôi tìm Đinh Tiễn.”

“Lưu Tiểu Phong?!”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Đừng Giả Vờ, Sau Lương Tớ Cậu Đã Dụ Dỗ Biết Bao Nhiêu Nam Nữ Rồi, Còn Không Biết Hả?

Lưu Tiểu Phong đại diện trường đại học giao thông Thượng Hải đến dự thi.

Phòng nghỉ của đại học giao thông cách phòng nghỉ của Thanh Hoa một cách cửa, bên cạnh cách một kẽ hở nhỏ, tối hôm qua cậu chạy chương trình cả đêm, vô cùng mệt mỏi, vừa ngồi xuống liền nghe thấy hai cô gái trong đội mình nhỏ giọng thảo luận về hot boy của Thanh Hoa phòng bên.

“Chàng trai kia cũng đẹp trai quá đi.”

“Suốt cả buổi toàn cúi đầu, cũng không thấy cậu ấy ngược mắt lần nào.”

“Hình như giống hot boy hồi trước nổi trên mạng quá.”

“Đứng cạnh là bạn gái cậu ấy à?”

Lưu Tiểu Phong bèn theo đó nhìn sang, vừa nhìn một cái liền trông thấy nam thần và tiểu nữ thần của cậu, kích động tới nỗi đứng bật dậy, vòng qua cửa trước, đi tới trước cửa phòng nghỉ của Thanh Hoa.

Đối với căn phòng nghỉ này, mọi người đều tò mò, mà cũng có phần kính nể.

Hơn nữa lại vô cùng yên lặng, mọi người đều ngồi đấy nghỉ ngơi, không ai tán gẫu, cũng không người chuyện trò.

Lưu Tiểu Phong ngờ nghếch vừa đứng trước cửa liền thu hút sự chú ý của mấy người bên trong, ngoài hai người kia ra thì còn lại đều đồng loạt quét mắt tới, một nam sinh đứng dựa ở cửa hỏi cậu tìm ai.

Lưu Tiểu Phong gãi gá, không biết sao lại căng thẳng lắp bắp.

“Tôi tôi tôi tôi tôi... tôi tìm Đinh Tiễn.”

Vừa dứt lời, hai người kia cũng đồng loạt nhìn sang, Đinh Tiễn rất ngạc nhiên, không ngờ còn có thể gặp được Lưu Tiểu Phong ở đây, bèn kích động kêu lên: “Lưu Tiểu Phong?!”

Chu Tư Việt ngẩng đầu lên theo bản năng, lúc nhìn thấy gương mặt của Lưu Tiểu Phong thì trong lòng vẫn còn mù mờ, không nhớ ra nhưng cứ có cảm giác quen mắt, cho đến khi Đinh Tiễn gọi tên cậu ta, đầu óc mới chậm rãi rục rịch, là cậu ta?

Khẽ nhướn mày lên, rồi lại cúi đầu xem tài liệu giáo sư Diệp mới đưa.

Một lúc sau, cánh tay bị người ta kéo lấy, tài liệu đặt trên đùi rung lên theo, cậu nghiêng đầu nhìn sang, Đinh Tiễn nhỏ giọng nói với cậu: “Tớ ra ngoài nói chuyện với cậu ấy hai câu nhé...”

Chu Tư Việt nhếch mép, “Tớ trối chân cậu hả? Đi đi.”

Đinh Tiễn đứng dậy đi ra ngoài, Chu Tư Việt nhìn ra ngoài cửa hai lần, Lưu Tiểu Phong vẫn cứ có dáng vẻ kính sợ kia, không dám nhìn thẳng vào cậu, cậu cong môi, lại cúi đầu xuống.

Một nam sinh nhiều chuyện trong đội xáp đến, “Nè Tư Việt, bạn gái cậu đấy hả?”

Chu Tư Việt gật đầu, “Ừ.”

“Không ngờ cậu ra tay nhanh thế đấy.”

Chu Tư Việt cúi đầu cười, không đáp.

“Trước kia có biết nhau rồi à?”

Tâm trạng Chu Tư Việt cũng không tệ, hỏi gì đáp nấy, “Ừ, hồi cấp ba ngồi cùng bàn.”

Người kia ngạc nhiên: “Cậu yêu sớm hả?”

Thực ra hồi đó vẫn chưa tính là yêu sớm, cậu nhớ mình vẫn luôn có chừng mực, không vượt giới, cũng không hề chạm vào cô, cho dù sau đó có “bài học vỡ lòng” nào đó, nhưng vẫn chưa phá thủng quan hệ đấy.

Có điều cậu cũng không từ chối, “Cũng chừng vậy.”

Cậu không muốn trò chuyện nhiều, người kia cũng đành nhịn, biết cậu không nói nhiều, càng không muốn nói về chuyện riêng tư của mình, hôm nay nói nhiều như vậy là đã coi như lần đầu tiên rồi, điểm này bạn học Tiểu Trương trong đội cũng biết.

Trong phòng ngủ, cậu luôn có dáng vẻ như thế, mỗi lần bọn họ tám chuyện đến kinh thiên động địa, cậu cũng không hề tham dự, chỉ có thỉnh thoảng lúc tâm trạng tốt thì ngậm thuốc ngồi cạnh nghe bọn họ nói bậy, phối hợp cười mấy tiếng.

Thì thoảng còn có thể đáp đôi câu.

Nhưng chuyện này rất hiếm khi xảy ra, đa phần đều một mình ngồi trước vi tính viết code chương trình.

Ở bên này, Đinh Tiễn nghe được tin Lưu Tiểu Phong đại diện đại học giao thông dự thi thì rất ngạc nhiên.

“Cậu đại diện cho đại học giao thông?”

Gò má Lưu Tiểu Phong đỏ bừng, khẽ cúi đầu, “Đúng thế.”

Có lẽ cảm thấy phản ứng của mình quá thái quá, Đinh Tiễn ngượng ngùng xin lỗi cậu: “Mình không có ý nghi ngờ cậu đâu, mình chỉ tò mò là tại sao cậu cũng chọn máy tính thế? Mình nhớ hồi đấy cậu từng nói muốn học kinh tế mà?”

Lưu Tiểu Phong liếc ra sau lưng cô, bỗng xấu hổ cúi đầu, không lên tiếng.

Đinh Tiễn quay đầu nhìn sang, bỗng hiểu ra, “Vì Chu Tư Việt?”

“...”

“Không phải là cậu...” Đinh Tiễn không nói hết, cô cảm thấy suy nghĩ này khiến mình rợn cả tóc gáy.

Dường như Lưu Tiểu Phong biết cô muốn nói gì, bèn vội khoát tay, “Không có không có.” Lúc khoát tay cả mặt lẫn cổ đều đỏ bừng, Đinh Tiễn phát hiện ra hai năm không gặp lại cậu ta, giờ đáng yêu quá đi.

Cô thả lỏng người dựa vào trên tường, nhìn cậu ta với ánh mắt sâu xa, “Gấp gáp chối bỏ như thế làm gì? Mình có nói gì đâu.”

Mặt của Lưu Tiểu Phong đỏ tới độ có thể bắn ra máu, “Cậu có thể gọi cậu ấy ra hộ mình được không, mình muốn nói với cậu mấy câu.”

“Sao lúc này cậu không tự gọi đi?”

“Mình thấy cậu ấy đọc tài liệu nghiêm túc quá, mình sợ làm phiền cậu ấy.”

Đình Tiễn nhướn mày, không nhịn được đùa cậu, “Vì sao, mình phải giúp cậu chứ.”

Vẻ mặt yêu kiều lại sống động, khiến dọa Tiểu Phong giật mình, “Cậu...”

“Mình làm sao?”

Cậu ta không nói được, đưa tay gãi đầu, “Hình như cậu không giống lúc trước lắm.”

“Thế à, lúc trước mình thế nào?”

“Nhát gan, xấu hổ, tự ti.”

Cô hứng thú hơn: “Bây giờ thì sao?”

“To gan, nhiệt tình, cởi mở.”

“Được rồi, đừng nịnh nọt nữa, muốn mình giúp cũng được thôi, nhưng lát nữa cậu phải giúp mình một việc.” Đình Tiễn nói.

Lưu Tiểu Phong ngần ra, “Giúp việc gì?”

“Cậu cho mình biết là cậu muốn tìm cậu ấy nói gì đã?”

Lưu Tiểu Phong gãi đầu, “Nói dài lắm.”

Cô dựa vào tường, làm ra vẻ rửa tai lắng nghe, “VẬY cậu cứ từ từ mà nói.”

Lưu Tiểu Phong thở dài, nói một tràng: “Thật ra cũng chẳng phải chuyện lớn gì, chỉ là muốn cảm ơn cậu ấy thôi, cậu vẫn biết mình luôn xem

cậu ấy là mục tiêu mà. Cái đợt sắp thi đại học ấy, tớ càng lúc càng căng thẳng, phát huy càng không ổn định, kiểm tra mấy lần thứ hạng cũng đều tụt lùi. Nhất thời không biết phải làm sao, một mình trốn trên sân bóng khóc.”

Nói tới lúc khóc, Lưu Tiểu Phong xấu hổ nhìn Đinh Tiễn, cô tỏ ý mình hiểu.

Rồi cậu nói tiếp: “Sau đó hình như tâm trạng cậu ấy cũng không tốt lắm, một mình đánh bóng rổ trên sân cho đến lúc được chín điểm, rồi cậu ấy hỏi mình khóc cái gì, khi đó tâm trạng mình không ổn lắm, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen tị cậu ấy, nên không nhịn được mà quát mấy câu.”

“Cậu quát cậu ấy?”

Đinh Tiễn lập tức nhú mày trừng mắt.

Lưu Tiểu Phong rất thích Chu Tư Việt, nhưng cũng không thể loại bỏ được phần ghen tị với cậu ấy, tối đó thành tích tụt dốc, cậu ta lọt ra khỏi top 10, đến tiết tự học buổi tối cũng không học mà chạy đến sân bóng khóc.

Tối đấy, một mình Chu Tư Việt đánh bóng trên sân tới chín điểm, có lẽ tâm trạng cũng không tốt lắm, lại còn nghe một thằng con trai khóc sụt sùi ảnh hưởng đến mình chơi bóng, cũng rất khó chịu, ném bóng đi, đi tới hỏi cậu ta vì sao lại khóc.

Lưu Tiểu Phong ngẩng đầu lên nói một câu, liên quan quái gì tới cậu.

Làm Chu Tư Việt tức tới nổi bật cười, cậu gật đầu, không để ý đến cậu ta nữa, lại nhặt bóng lên đi vào sân.

Trong chốc lát, bỗng Lưu Tiểu Phong đứng lên, hỏi cậu, mình có thể chơi cùng không?

Con người Chu Tư Việt rất dễ tha thứ, cho dù vừa rồi bị người ta quát lên như thế cũng vẫn thoải mái ném bóng cho cậu ta, đánh đi.

Lưu Tiểu Phong cảm thấy xấu hổ vì ban nãy, say sưa thỏa chí đánh một trận, rồi hai người ngồi trên bậc cầu thang tán gẫu.

Lưu Tiểu Phong lại khóc.

Dù là con gái Chu Tư Việt cũng sẽ không dễ dàng chứ đừng nói là con trai.

Trên sân bóng yên ắng, cỏ cây sinh sôi.

Hai nam sinh cao lớn sóng vai ngồi.

Một người khóc rất đến xuất thần.

Một người im lặng đập bóng, tay đặt lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn cậu ta khóc.

Lưu Tiểu Phong khóc vì thành tích, khóc vì tiền đồ mờ mịt của mình, khóc vì áp lực lớp mười hai lớn quá, khóc vì bố mẹ không hiểu mình, muốn tự sát vân vân.

“Cậu ấy dỗ cậu?” Đinh Tiễn lại nhướn mày lần nữa.

Lưu Tiểu Phong nói: “Không có chuyện đó đâu, chẳng qua cậu ấy chỉ nói với mình là, trên thế giới này có rất nhiều người luôn cố gắng, nhưng không phải ai cũng được như ý, thi đại học cũng không phải là lối ra duy nhất.”

Nếu cố gắng mà không có được kết quả như ý, vậy vì sao người ấy lại còn muốn cố gắng?

Bởi vì không muốn phải tiếc nuối.

Sau đó cậu ta viết hai câu này dán đầu giường, kẹp trong sổ trong sách, bất cứ nơi nào có thể thấy được thì đều bỏ vào, cậu thật sự rất thích tính tình cởi mở này của Chu Tư Việt.

...

Đình Tiễn kéo Chu Tư Việt ra khỏi phòng nghỉ.

Chàng trai gạt tay cô, chậm rãi bước đi, “Làm gì đấy?”

“Lưu Tiểu Phong muốn nói với cậu hai câu.”

“Nói gì, tớ cũng đâu quen thân cậu ta.”

Đình Tiễn: “Đừng giả vờ nữa, sau lưng tớ cậu đã dụ dỗ biết bao nhiêu nam nữ rồi hả, tự mình còn không biết à?”

Chu Tư Việt đập mạnh cô, “Nói vớ vẫn gì đấy —— “

Đình Tiễn cười rúc vào ngực cậu né, Chu Tư Việt dùng sức xoa đầu cô, hai người còn đang ồn ào thì Lưu Tiểu Phong gãi đầu bước đến.

“Chu... Tư Việt.”

Đến gọi người mà cũng xấu hổ nữa.

Chu Tư Việt cúi đầu liếc cậu ta, khẽ gật đầu, “Trùng hợp thật.”

Đình Tiễn nhường lại không gian cho hai người họ, tìm cớ đi vệ sinh, đưa mắt ra hiệu Lưu Tiểu Phong phải nói thật tốt vào.

Mới lúc này, Đình Tiễn dặn Lưu Tiểu Phong phải khen Chu Tư Việt nhiều vào, dạo gần đây cậu ấy gặp phải vài chuyện thất bại cũng thật bất hạnh, cũng hy vọng cậu bạn học cũ kiêm fan boy này có thể khích lệ tinh thần cho Chu Tư Việt.

Thế là, Chu Tư Việt khoanh tay dựa vào tường, im lặng nghe Lưu Tiểu Phong khen cậu thành đóa “bạch liên hoa” 360 độ không góc chết chỉ có trên trời không có dưới đất.

Có lẽ cũng đoán được đây là ai nhờ vả nên dờ khóc dờ cười.

Lúc Đinh Tiễn quay lại thì đã không thấy Lưu Tiểu Phong đâu, chỉ có mỗi Chu Tư Việt đứng dựa tường, thấy cô trở về thì ngoắc ngoắc tay với cô.

Đinh Tiễn từ từ dời bước chân qua, biết mà còn hỏi: “Ấy, cậu ấy đâu rồi?”

Chu Tư Việt lười biếng dựa vào tường, từ trên cao liếc xuống nhìn cô, như cười như không.

“Đi rồi.”

Đinh Tiễn ngẩng đầu nhìn cậu, dứt khoát nói: “Vậy chúng ta cũng đi thôi.”

Nói xong xoay người định rời đi.

Nhưng lại bị xách cổ áo kéo về, xốc dán lên tường, ” Trong mắt cậu tớ là người yếu đuối vậy à? Tìm cậu ta an ủi tớ? Có vẻ cậu ở đây rảnh quá nhỉ.”

Nói rồi, Chu Tư Việt trực tiếp kéo người đi, “Cậu lại đây cho tớ.”

“Ấy ấy ấy —— “

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71: Để Hợp Với Bầu Không Khí, Cô Còn Đặc Biệt Nhắm Mắt Lại

Đình Tiễn bị cậu kéo đến một gian phòng nghỉ đơn, khi Chu Tư Việt đưa lưng về phía cô mở cửa, cô nhìn khắp bốn phía, có hơi giật mình.

Lúc sắp bước vào, lại vội vàng liếc nhìn, thấy rõ bảng tên dán trong phòng nghỉ, —— phòng nghỉ của giáo sư Diệp.

Hôm nay giáo sư Diệp vẫn chưa tới.

Nhưng tại sao Chu Tư Việt lại có chìa khóa?

Cô chưa kịp suy nghĩ nhiều thì người đã bị kéo vào.

Theo dự đoán thì hẳn sẽ bị cậu đè lên cửa, sau đó hôn ngẫu nhiên, vậy là vì để hợp với bầu không khí, cô còn đặc biệt nhắm mắt lại trước nữa.

“Cậu đứng đó làm gì?”

Giọng cậu nghe xa vời, Đình Tiễn len lén híp mắt nhìn, chỉ thấy Chu Tư Việt ngồi trên ghế sofa vắt chân lên, như cười như không nhìn cô.

Ồ?

Không hôn sao?

Cô xâu hổ vô cùng, nhưng vẫn làm bộ thản nhiên đi tới, thấp giọng nói: “Cảm nhận không khí trong phòng cũng không được à?”

Chàng trai khẽ cười, rồi nghiêng người đưa tay lấy laptop đến gần, đặt tới trước mặt cô, mở máy lên.

“Làm gì vậy?”

Chu Tư Việt khom lưng, khuỷu tay chống lên đầu gối, cũng không quay đầu lại nói: “Viết chương trình.”

“Cậu cậu cậu...” Đinh Tiễn không khỏi kinh ngạc: “Kéo tớ tới đây để viết chương trình?!!”

Khi laptop đang khởi động thì rốt cuộc cậu cũng quay đầu sang, nhướn mày nhìn cô, “Không phải tớ viết, mà là cậu viết.”

Nội tâm Đinh Tiễn điên cuồng la hét, cậu có mắc bệnh không hả?!

Chàng trai ngã người ra sau, lười biếng dựa ra sofa, ánh mắt bình tĩnh liếc nhìn cô, thời gian trước giáo sư Diệp có tậ về hệ thống nâng cấp, thuận tiện có thể cho cô dùng thử một lần, nếu có người dẫn dắt lập trình thì sẽ tiến bộ rất nhanh.

Giáo sư Diệp từng nói cậu rất thông minh, học cái gì cũng tiến bộ nhanh chóng, có thể từ một suy ra ba, đầu óc linh hoạt, mà theo sau đây còn có câu, người thông minh thì gánh nặng nhiều, năng lực lớn, trách nhiệm cũng lớn.

Ông trời đã để em mở ra cánh cửa này.

Thì em phải biết lợi dụng cánh cửa đấy, thu nhận nhiều người, xây thành nhà lầu, mới không uổng phí công sức.

Cậu không có yêu cầu cao với Đinh Tiễn, dù sau thì sau này cũng đem cô theo bên mình, cậu biết rõ chính vì cậu nên cô mới học máy tính, trước

kia giáo sư Diệp cũng nhắc tới, muốn cho cô vào phòng thí nghiệm cùng làm hạng mục.

Đừng nhìn ngày thường giáo sư Diệp hòa nhã hiền hòa, nếu bàn về mức độ chuyên nghiệp thì ông ấy là người cực kỳ nghiêm khắc, đối xử với lập trình viên cũng giống kiến trúc sư xây nhà, dù là một miếng gạch hay một miếng ngói thì đều là tường thành pháo đài, không cho phép có nửa điểm sai sót bất trắc nào.

Cậu đẩy laptop qua, “Là bản nâng cấp hệ thống của công ty Wistron, giáo sư Diệp đem về cho Trương Duy luyện tay, viết patch mấy lần, cậu thử trước xem sao.”

Vừa dứt lời thì đúng lúc giáo sư Diệp đẩy cửa đi vào, đầu tiên là sững sốt, ánh mắt đảo qua đảo lại trên hai người họ, sau đó từ ái gật đầu cười, “Trốn vào phòng thầy làm gì thế hả.”

Chu Tư Việt cười, “Em để cô ấy viết chương trình.”

Giáo sư Diệp tò mò nhướn mày, gật đầu với Đinh Tiễn: “Đúng lúc lắm, viết đi, cho thầy góp vui với nào.”

Vậy là một cuộc khảo sát năng lực bất ngờ không kịp đề phòng của Đinh Tiễn đã bắt đầu.

Cô vận động hết cả tế bào não ngồi trước laptop vò đầu bứt tai, mặc dù chưa từng làm với hệ thống nâng cấp bao giờ nhưng vẫn biết viết patch, sau khi có ý tưởng thì bắt đầu gõ bàn phím cạch cạch.

Hai thầy trò đứng ngoài ban công chuyện trò.

Giáo sư Diệp đặt tay lên lan can, quay đầu nhìn Chu Tư Việt đút tay vào túi, nhưng ánh mắt vẫn dán vào cô gái trẻ đang viết chương trình bên trong, “Nhìn gì thế hả, có thể nhìn đến độ nở hoa à?”

Chu Tư Việt cười hoàn hồn, cúi thấp đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trước, “Còn không phải là hoa sao ạ.”

“Nói thì hay lắm, kiểm tra không đủ tư cách thì không cho vào, con người em đấy, không được rồi.” Giáo sư Diệp nói.

“Được chứ.”

Yên lặng trong chốc lát, giáo sư Diệp chuyển đề tài, nhìn về phương xa, thở dài nói: “Mấy ngày trước thầy đi Quảng Đông thăm bố em, em đừng lo lắng gì về chuyện tiền nong cả, cứ chuyên tâm mà học hành.”

Chu Tư Việt cúi thấp đầu.

Yên lặng hồi lâu mới nói, “Sau này em sẽ trả thầy cả vốn lẫn lãi.”

Giáo sư Diệp phát tay, không để ý lắm: “Khỏi cần nhắc đến mấy thứ đó, đừng để bản thân suy sụp là được. Tiết lộ cho em trước để em chuẩn bị chút này, học kỳ tới, có thể sẽ hợp tác cùng quân đội làm một hạng mục đấy, năm sau em chọn ra vài ngày đến quân khu với thầy một chuyến.”

“Hạng mục gì ạ?”

Giáo sư Diệp nhìn cậu, “Vừa khéo chính là nghiên cứu lúc trước của chúng ta, là robot rà phá bom mìn, không phải trước kia em vẫn nghiên cứu mảng này à, trùng hợp mấy ngày trước, mấy lãnh đạo tìm đến trường nói muốn làm một nghiên cứu khoa học, em có biết bây giờ có bao nhiêu bom mìn còn dưới đất không?”

“Liên Hợp Quốc tính là ít nhất phải hơn mười triệu.”

Mấy con số này không được thống kê cụ thể, lúc ấy Tưởng Trầm được gọi nhập ngũ, tình nguyện làm tiểu binh tháo bom mìn, cậu tiện tay tra xem tư liệu, nhớ có con số như vậy.

Giáo sư Diệp gật đầu: “Không phải trước kia em luôn muốn chạy hạng mục này à? Bây giờ cơ hội đến rồi, có làm hay không?”

Chu Tư Việt cười: “Làm chứ.”

“Nhưng phải nói trước, hạng mục này có kỳ hạn hai năm, không có tiền, chỉ đơn thuần là phân ưu giải nạn vì quốc gia, nghỉ hè có thể phải đi Châu Phi khám xét một chuyến, phải giữ bí mật về hạng mục, không được nói với bất cứ ai, bao gồm cả người bạn nhỏ ngồi trong kia nữa. Em phải biết là, hạng mục loại này phải làm vô số thí nghiệm gỡ bom, ngộ nhỡ xảy ra chuyện không may, mà em lại còn trẻ...” Giáo sư Diệp bỗng thở dài, “Tương lai còn dài, thầy có nghĩ, nếu không phải em thì vẫn sẽ có người khác, chỉ là suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy em là người thích hợp nhất, nhưng nếu làm nghiên cứu khoa học mà cứ có thái độ sợ đầu sợ đuôi vậy thì trái ý định ban đầu quá. Thầy đã nói qua với lãnh đạo rồi, sau khi làm xong hạng mục này, đến năm bốn trực tiếp cho miễn thi thạc sĩ, thầy không đùa, quốc gia rất coi trọng hạng mục này, nếu như rà phá bom mìn được mở rộng, em có biết giá trị nó như thế nào không. Thời gian trước giám đốc Tô của Xích Mã có đến tìm mấy lần, muốn mở rộng sang lĩnh vực này, nhưng bọn thầy vẫn quyết định chọn các em, biết vì sao không?”

“Vì?”

“Vì các em trong sạch, không có ý nghĩ đen tối, nhiệt huyết chân thành, cảm xúc mạnh mẽ phóng khoáng.” Giáo sư Diệp lắc đầu, cười: “Nghé con mới sinh không sợ cọp mà, em vẫn luôn biết mình phải làm gì, hồi đó khi bố em nằm viện có từng hỏi thầy, tiểu tử này xấu lắm phải không, hồi bé được vợ chồng tôi chiều hư quá rồi, sợ nó học thói xấu, mong thầy thứ lỗi cho, ngoài mặt thầy mới nói, đúng là khá xấu, rất giống hồi nhỏ, nhưng kỳ thực trong lòng thầy lại cảm thấy, em rất khác so với hồi bé, ngài bây giờ rất trầm mặc, rất nhiều chuyện không còn như vẻ bên ngoài nữa, nhưng có một thứ duy nhất không đổi, đó chính là trái tim của

em. Lần nào lãnh đạo cũng hỏi thầy cả, thầy nói thầy đặc biệt coi trọng em, bảo bọn họ chờ mà xem đấy, nên em cũng đừng làm thầy phải thất vọng.”

Chu Tư Việt cúi đầu bật cười, chợt nhớ tới mùa đông năm ấy, lúc Tưởng Trầm rời đi, đã nói một câu kia.

Thứ tao bảo vệ chính là từng tấc đất dưới chân đây, thần ngăn giết thần, phật cản giết phật.

Nhiệt huyết sôi trào cháy trong lồng ngực.

Cậu quay đầu nhìn tiểu cô nương ngồi bên trong, thu lại nụ cười, bình tĩnh đáp: “Em biết rồi ạ.”

Đình Tiễn đã viết xong, Chu Tư Việt và giáo sư Diệp đi vào, cô xoa vai, ngửa đầu duỗi vai, giống hệt học sinh vừa làm xong bài kiểm tra vậy.

Giáo sư Diệp cười nói: “Bạn gái của mình thì tự đến xem đi.”

Đình Tiễn liếc Chu Tư Việt, bị người khác trêu chọc ngay trước mặt khiến cô ngượng nghịu cúi đầu.

Chu Tư Việt kéo laptop của cô sang rồi ngồi xuống, chỉ mấy phút đã xem xong chương trình, sau đó, liền nhìn cô một cái, xác nhận lại một lần: “Viết xong rồi?”

Cô ngẩn ra, chậm rãi gật đầu.

“0 điểm.” Cậu sầm mặt, dựa vào sofa, nói không chút lưu tình.

“Tại sao!?”

“Tại lỗi hồng bảo mật thông tin? Máy lỗi hồng hệ thống rõ rành rành ra đấy mà cậu không nhìn ra hả? Nếu như bây giờ người của Wistron giao

giao nhiệm vụ cho cậu, dựa theo hợp đồng, cậu đã phải bồi thường cho đối phương hai triệu rồi đấy. Học kỳ sau chuyển ngành đi, vẫn còn kịp.”

Đình Tiễn bối rối, dáng vẻ hà khắc như thế thật khiến cô nhớ lại hồi cấp ba, mỗi lần cô không giải được đề là cậu lại có vẻ mặt khắc nghiệt đấy.

Huống chi bây giờ còn có giáo sư Diệp, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Giáo sư Diệp ngồi ghế sofa khác, nhún vai bình tĩnh, còn trấn an cô: “Không đến nỗi đâu.”

Chính vì có giáo sư Diệp ở đây nên Chu Tư Việt mới nói nặng như vậy, dù sao cũng là thầy ấy muốn đưa người đến phòng thí nghiệm, dựa theo biểu hiện hôm nay, giáo sư Diệp có thể nói khó nghe gấp mười lần so với cậu rồi.

Cậu lại nghiêng người đẩy laptop tới trước mặt, vừa gõ phím, vừa thờ ơ nói: “Được rồi, chuyển ngành khá khó, không bằng cậu nghỉ học thi lại đi.”

“Tớ mới... năm nhất mà.”

“Người khác sẽ không quản cậu là năm nhất hay năm mấy, người ta chỉ quan tâm đến việc cậu là sinh viên của Thanh Hoa.”

Vừa dứt lời, điện thoại Chu Tư Việt reo lên, bạn học tiểu Trương thông báo chuẩn bị thi đấu, cậu thấp giọng ừ một tiếng, cất laptop đi rồi nhìn Đình Tiễn, tiểu cô nương bị la rầy không góc đầu lên nổi.

Giáo sư Diệp cũng lên tiếng giảng hòa: “Được rồi, em cũng đừng nghiêm khắc quá, dù sao cũng là con gái, em về dạy lại cho tốt là được rồi, hung dữ như vậy làm gì, đi đi, đi thi đi.”

Chu Tư Việt vuốt gáy cô.

Bồng Đình Tiễn đứng lên, cười với giáo sư Diệp một cái rồi đi ra ngoài trước.

...

Hình thức thi đấu cuộc thi Châu Á – Thái Bình Dương khá đơn giản, theo hệ thống điểm thì mỗi lần đánh được một điểm, bao gồm cả vượt qua chướng ngại vật thì cũng có thể điểm.

Trước khi lên sàn đấu Chu Tư Việt lại còn gây gổ với Đình Tiễn, tâm phiền ý loạn, làm sai hết mấy lần, khiến Lưu Tiểu Phong của đại học giao thông được hời mấy lần.

Đình Tiễn đứng trên khán đài xem, tuy biết cậu nói không sai, nhưng lại rất tức giận vì cậu tỏ thái độ với mình. Kết quả vừa thấy cậu mất điểm là mình lại buồn bực theo, đặc biệt là bên cạnh còn có hai cô gái của đại học giao thông cứ không ngừng lảm nhảm: “Đẹp trai quá đẹp trai quá.”

Vòng một kết thúc.

Lưu Tiểu Phong dẫn đầu.

Chu Tư Việt ôm tay cúi đầu suy tính gì đấy.

Vòng hai bắt đầu, cậu không khách khí nữa, thế công mãnh liệt, từng chút từng chút đánh ngã robot của Lưu Tiểu Phong.

Hai cô gái của đại học giao thông, “Đẹp trai thật chứ. Robot của cậu ấy còn mạnh hơn cả người khác nữa.”

Vòng hai kết thúc, Chu Tư Việt san hòa tỉ số.

Nhưng thắng bại đã được định rồi, bởi vì robot của Lưu Tiểu Phong bị đánh hỏng, không tham gia vòng ba được.

MC trực tiếp tuyên bố, Chu Tư Việt chiến thắng, cả đội đứng hạng nhất.

Tuy Lưu Tiểu Phong đã thua nhưng lại rất vui vẻ, đứng trên sàn ôm Chu Tư Việt nhảy lên nhảy xuống.

Đồ ngốc.

Rặt một đám ngốc.

Hừ, Đinh Tiễn xoay người rời đi.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72: Hộp Mật (1)

Cuộc thi Châu Á – Thái Bình Dương có truyền hình trực tiếp trên mạng, đây chỉ là trận nhỏ, người tham dự không nhiều nên cũng không có đông người chú ý, nhưng trưa hôm qua không biết là ai mở thread phát live ở tieba Thủy Mộc Thanh Hoa, post lên mấy tấm hình robot đại sát ở hiện trường.

Cảnh Chu Tư Việt đeo kính bảo vệ làm việc với robot được người ta chụp lại, post lên tieba bắt đầu một hồi điên loạn.

Bỗng chốc các cô gái bắt đầu để ý đến nam sinh này.

“Đã học hai năm rồi mà vẫn không biết có nhân vật như thế.”

“Chắc là khoa máy tính rồi, hồi trước có nghe bạn học nói, ở khoa máy tính khóa 2006 có một nam sinh rất tuần tú, khiêm tốn đến mức không có cảm giác tồn tại.”

“Sao năm nay Đồng Chính Phi của viện nghiên cứu liên ngành* không tham gia nhỉ? Không phải cậu ta mới được nhận huy chương vàng đấy à?”

(*Viện Khoa học Thông tin Liên ngành là một viện nghiên cứu tại Đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh, tiến hành nghiên cứu liên ngành về khoa học máy tính và vật lý lượng tử.)

“Chỉ là một cuộc thi vòng loại rẻ rách mà bọn mày nâng lên trời vậy, hàng top của viện nghiên cứu liên ngành mà còn thèm đi tranh giải loại này

à, Đồng thần không đi là đúng.”

“Chu Tư Việt khiêm tốn lắm, cậu ấy luôn nghiên cứu robot thôi, Đồng thần không có ở đây thì cũng đừng đem ra so sánh chứ?”

“May mà có xem qua thiết kế của cậu ta rồi, cũng coi là thiên tài đấy, nhìn mãi không rời mắt nổi, dĩ nhiên Đồng thần cũng không tệ rồi, số người nghiên cứu robot ở khoa máy tính đâu có ít, đừng vừa có người xuất hiện là lại kéo Đồng thần ra so sánh.”

“Việc khác thì không nói, nhưng chưa gì đã thấy đẹp trai hơn Đồng thần gấp ba lần rồi đấy.”

Một khi người ta đã được chú ý thì xuất hiện rất nhiều bình luận lộn xộn, bạn học Tiểu Trương ôm điện thoại bỗng hiểu ra trước kia lão đại khiêm tốn như vậy là đúng. Cũng may, phần lớn vẫn là khen ngợi, chỉ một hai bình luận hâm mộ ghen tị không đáng tính vào đâu.

Còn đọc tới mức hưng phấn kích động.

Chu Tư Việt bước xuống đài, bạn học Tiểu Trương ôm điện thoại vây đến, hưng phấn nói: “Ấy lão đại lão đại, trên tieba đang thảo luận về cậu này.”

Thật ra lúc mới đến, bốn người trong phòng bảo lấy điểm số quyết định vai vế, cũng chỉ để bình thường gọi cho tiện thôi, hồi đó Chu Tư Việt không thích nói chuyện, người lại âm trầm, khiến người khác có cảm giác như đại ca một cách khó hiểu, hơn nữa cậu lại còn là sinh viên duy nhất được tuyển thẳng, thế là thuận miệng gọi lão đại suốt mấy năm.

Có lúc bản thân Chu Tư Việt cũng khó hiểu.

Cũng không để ý đến Tiểu Trương nói gì, cậu mở miệng hỏi: “Đình Tiễn đâu?”

Bạn học Tiểu Trương ngẩn người, đang mải đắm chìm trong tieba nên không kịp phản ứng đây là tên bạn gái của cậu, cứ a a nửa buổi.

Chu Tư Việt nói: “Bạn gái tôi!”

Trong nháy mắt bạn học Tiểu Trương lập tức tỉnh ngộ, âm thầm quay đầu lại nhìn, cũng cảm thấy kỳ lạ, “Đúng nha, vừa nãy còn ở đây mà?” Nghĩ một lúc lại nói: “Chắc là đi vệ sinh rồi, tôi nói với cậu này, trên tieba mọi người đều đang —— “

Chu Tư Việt nhú mày, đẩy cậu ta ra, không hề có hứng thú với đề tài của cậu ta. Cậu cầm điện thoại đi ra bên ngoài, vừa đi vừa gọi điện cho Đinh Tiến.

Chợt vấp phải một cô gái ở đối diện, Chu Tư Việt phải phép đỡ người, một tay cầm điện thoại thấp giọng xin lỗi, “Xin lỗi.”

Trong giọng nói lại càng có phần gấp gáp.

Cô gái xấu hổ đáp, “Không sao.”

Vừa ngẩng đầu lên thì người ta đã đi ra cửa rồi, bèn quay đầu đi trong mất mát, bạn thân đi bên cạnh khoác vai cô ấy, không kiềm chế nổi cảm thán, “Cậu này đẹp trai thật đấy.”

...

Chu Tư Việt đi ra cửa, cúi đầu nhìn điện thoại, có lẽ người kia bị cậu gọi điện phiền quá nên gửi tin nhắn tới.

“Tớ đang ở với Sa Địch, khỏi lo.”

Một tin nhắn này nhìn thì rất thái bình, nhưng cũng chỉ có cậu mới biết được sóng lớn mãnh liệt ẩn đằng sau đấy, bất đắc dĩ vò đầu trả lời: “VẬY, tối gặp nhé?”

Bên kia trả lời rất nhanh, “Tối gặp.”

Tranh giải xong là tối hôm đó có buổi họp mặt bạn cấp hai, trùng hợp mấy người đi học ở vùng khác đều về trong kỳ nghỉ đông, cho nên có nửa lớp đến.

Chu Tư Việt đi cùng Lưu Tiểu Phong.

Hai người vừa thi đấu xong, dù hôm nay Lưu Tiểu Phong thua nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất đáng, đây mới là khí phách giữa đàn ông với nhau, dù thua nhưng như thắng, trên đường đi, cả hai còn thảo luận về thuật toán và kết cấu nữa.

Lưu Tiểu Phong thích nghiên cứu sâu, Chu Tư Việt kiên nhẫn giảng giải, hàn huyên một đường cho đến khách sạn.

Hai người bọn họ vừa vào cửa thì người đã đến đủ, các bạn nữ vốn đang ngồi yên bỗng xôn xao, Khổng Sa Địch liếc Đinh Tiễn, tối nay cô nàng cũng bết nhè quá rồi, càng không rảnh mà lo cho Đinh Tiễn, chỉ dặn cô để ý xem, đừng để người khác nhân cơ hội.

Đinh Tiễn biết cô ấy nói đến ai.

Còn không phải là Dương Thuần Tử ngồi cạnh cô à?

Nhưng Đinh Tiễn cảm thấy, nếu hai người họ có qua lại thì đã sớm qua lại từ lâu rồi, cần gì phải chờ hôm nay.

Khổng Sa Địch nói, “Có vài người chỉ thích chen vào chỗ trống thôi.”

Lớp trưởng rất biết giải quyết, giơ cao ly lên hét to, la hét bắt hai người họ tự phạt một ly trước.

Chu Tư Việt quét mắt một vòng, Đinh Tiễn ngồi giữa đám con gái bình tĩnh nhìn cậu, được lắm, không giữ chỗ cho cậu, vẫn còn đang giận.

Bỗng lớp trưởng nhìn hai người này nói: “Nghe nói hai cậu vừa đi thi về, được lắm đấy Lưu Tiểu Phong, bây giờ cũng đã có thể tranh tài với Tư Việt của chúng ta rồi, bất kể thế nào thì hai người vẫn cứ làm ly trước đi đã.”

Lưu Tiểu Phong ngốc nghếch gãi đầu cười, Chu Tư Việt cười nhạt nâng ly, sáng khoái uống hết.

Lớp trưởng tán thưởng: “Gọn lắm.”

Sau đó lại thúc giục Lưu Tiểu Phong, “Ông cụ non ơi, đừng có nhăn mặt nhăn mày vậy chứ.”

Lưu Tiểu Phong đỏ mặt y hệt cô dâu mới gả, thẹn thùng uống nửa ly rượu, lớp trưởng tinh mắt chỉ ra, “Nè, đừng có để dư chứ, uống sạch uống sạch đi —— đây chính là thành quả lao động của nhân dân đấy.”

Có người cười nhạt, “Bây giờ lớp trưởng nói giọng quan rồi nhỉ.”

Chu Tư Việt kéo ghế ra ngồi xuống, đức hạnh của những người đang ngồi đây thế nào đều biết cả, cậu không nói nhiều, cũng không chịu nổi nam sinh bên cạnh trò chuyện với cậu, cậu lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, lười biếng dựa vào ghế, có hỏi tất đáp, rất hiền.

Suy cho cùng thì đã chẳng còn là đám con nít cấp ba như trước nữa, tiêu chuẩn trong câu nói cũng lớn hơn.

Chu Tư Việt rất ít tiếp lời, chỉ phối hợp cười cười.

Một đám người đang ăn uống hàn huyên tới nửa thì Tổng Tử Kỳ đến.

Lớp trưởng trêu: “Đến rồi đến rồi, phi công đến rồi.”

Nhưng bọn họ không biết Tổng Tử Kỳ bị cấm bay, đây là đề tài cấm kỵ, vất vả lắm tâm trạng mới bình ổn lại sau lần cấm bay đấy, nhưng hết lần

này đến lần khác lại cứ đâm vào chỗ đau của người khác, cậu im lặng kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Chu Tư Việt.

Lớp trưởng nói: “Cậu tự phạt trước ba ly đi.”

Tống Tử Kỳ rất dứt khoát, cầm ly rượu lên uống hết ba ly vào bụng.

Lớp trưởng: “Thẳng thẳng lắm! Nào, mình lại kính cậu ba ly.”

Tống Tử Kỳ rất dứt khoát, lại ngửa cổ dốc hết ba ly.

“Đủ rồi!” Khổng Sa Địch nãy giờ im lặng không nói lời nào đột nhiên vỗ bàn cái “rầm”.

Bàn tay cầm ly của Tống Tử Kỳ cứng đờ, tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn sang.

Khổng Sa Địch cúi đầu, yên lặng mấy giây, hít một hơi rồi lại ngẩng đầu, mắt đối mắt với Tống Tử Kỳ, mặt lạnh tanh cầm ly rượu đến, “Nào, muốn uống rượu phải không, tớ uống với cậu!”

Gặp lại người xưa, nào tả nổi tâm tình.

Tất cả không một ai lên tiếng.

Chuyện liên quan đến việc này, bạn học trong lớp ít nhiều cũng nghe được một ít, còn về phần sau đó, có lẽ không nghe được hết nhưng cũng biết một hai, nghe nói Tống Tử Kỳ vì thi phi công mà chia tay với Khổng Sa Địch.

Nhìn tình hình trước mắt này, xem ra vẫn còn quan hệ ——

Có nam sinh thử trêu chọc, “Tửu lượng của nữ vương nhà mình không tệ đâu, nào, để mình uống một ly với cậu.”

Khổng Sa Địch lơ đẹp cậu ta: “Tôi muốn uống với Tống Tử Kỳ.”

Nam sinh cứng mặt thôi cười, căn răng thâm nghĩ, dù gì năm đó ông đây cũng từng thích cô, vậy mà cô không nể mặt chút nào, cố chấp đến thế, đáng đời hèn gì Tống Tử Kỳ không để ý đến cô.

Tống Tử Kỳ siết ly, một tay chống lên đầu gối, cúi đầu không lên tiếng.

Mắt thấy không khí càng lúc càng căng thẳng, lớp trưởng cũng hậm hực không dám nói tiếp.

Không nói gì cũng không động đũa, cả một phòng đầy khách khứa, chỉ có bàn bên này là gượng gạo nhất.

“Sa Địch, để mình uống với cậu.”

Bổng Dương Thuần Tử nói.

Khổng Sa Địch cười nhạt: “Cậu có thể đại diện cho Tống Tử Kỳ à?”

Cô nàng bướng bỉnh ngang ngược, ai ai cũng biết tính khí của Khổng Sa Địch, Tống Tử Kỳ mà không uống với cô ấy thì tối nay sẽ không bỏ qua cho cậu ta.

Chu Tư Việt dựa vào ghế, một tay đặt trên bàn, lần sờ ly của mình, nhìn sang Tống Tử Kỳ rồi cuối cùng cũng lên tiếng, “Đừng làm khó cậu ta nữa, hay để tôi uống với cậu?”

Khổng Sa Địch nhìn Đinh Tiễn, cười hỏi: “Cậu bảo tôi uống à?”

Đinh Tiễn quét mắt nhìn Chu Tư Việt, đưa tay kéo váy của cô ấy, muốn nói rằng, Sa Địch đừng làm quá lên nữa, nể mặt nhau chút đi.

Bỗng hai mắt Khổng Sa Địch đỏ lên, “Ngay cả cậu cũng muốn khuyên tớ hả?”

Đình Tiễn không nỡ lòng nữa, từ từ buông tay ra, quay đầu đi.

Những người khác không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng Đình Tiễn thì biết.

Tống Tử Kỳ vì trốn cô mà không nghe điện thoại, ấn QQ, tin nhắn cũng chỉ trả lời một tin, bảo Khổng Sa Địch vĩnh viễn đừng tìm cậu ta nữa, còn nói dối cô mình đã có bạn gái.

Có hay không có, chẳng lẽ cô không nhận ra?

Trông cậu ta như vậy giống đang yêu nhau tha thiết ư?

Khổng Sa Địch không hiểu nổi, không phải bị cấm bay năm năm thôi sao? Có gì quá đáng đâu? Cần gì phải tránh cô như tránh ôn thần vậy.

Sợ!

Sợ quá đi!

Khổng Sa Địch uống nhiều, lúc rót rượu đến tay cũng run lên, cô giơ ly rượu, nói với tất cả mọi người đang ngồi đây: “Nào, tôi kính mọi người một ly trước.”

Trước kia khi cô ấy nói chuyện cũng luôn có phần uy hiếp, từ nhỏ chính là tiểu công chúa được cưng chiều trưởng thành.

Tất cả mọi người đều nghe lời giơ ly lên, ngoại trừ Tống Tử Kỳ, Chu Tư Việt và Đình Tiễn.

Khổng Sa Địch nhìn quanh một vòng, mắt mơ màng say, đầu tiên là dừng lại ở Chu Tư Việt, khẽ híp mắt để lộ tia nguy hiểm.

Cô ngửa cổ uống hết rượu trong ly, một hơi cạn sạch.

Đến đi, để bão táp lớn hơn nữa đi, tối nay ai dám cản cô thì kẻ ấy là đồ chó chết!

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73: Hộp Mặt (2)

Đột nhiên Khổng Sa Địch cúi người xuống, ôm vai Đinh Tiễn, gọi tên một nam sinh.

“Lưu Tiểu Phong.”

Suốt cả buổi Lưu Tiểu Phong không biết chuyện gì đang xảy ra, mơ mơ màng màng đẩy mắt kính, a lên, “Gì thế?”

Khổng Sa Địch ôm chặt vai Đinh Tiễn, “Cô nàng này có đẹp không?”

Đinh Tiễn biết cô ấy say rồi, theo bản năng nhìn sang Chu Tư Việt, phát hiện cậu đang nở nụ cười giấu cợt.

Lưu Tiểu Phong xấu hổ đỏ mặt, không nói lời nào.

Khổng Sa Địch thúc giục cậu ta, “Trả lời mau!”

“Đẹp.”

Chu Tư Việt lắc đầu không nói gì.

Khổng Sa Địch lại chọn một nam sinh khác, “Hứa Vọng Sơn, cậu nói đi, Đinh Tiễn đẹp không?”

Hứa Vọng Sơn đeo cặp mắt kính thô bỉ không thôi, còn cùng Khổng Sa Địch đùa giỡn, “Đẹp chứ, sao nào, cậu muốn làm mai cho hai tụi tôi à?”

Khổng Sa Địch cười một tiếng, nhìn về phía Chu Tư Việt tựa như khiêu khích, phớt lờ bàn tay Đinh Tiễn đang ngắt đuôi cô ấy.

Người sau bị chọc giận đến tức cười, cắn răng cúi đầu suy nghĩ.

Rốt cuộc Tống Tử Kỳ cũng mở miệng, giọng hơi khàn, trầm thấp lại rất thô, cổ họng như bị răng cửa nặng nề cắt qua vậy, “Khổng Sa Địch, cậu đủ rồi.”

Nhưng Chu Tư Việt lại ngăn cậu ấy, “Để cho cô ấy nói tiếp đi.”

Chuyện của bọn học không ai trong lớp biết, phần lớn chỉ cảm thấy hào quang của Chu Tư Việt quá lớn, cho nên cũng không cho rằng cậu ấy với Đinh Tiễn đã phát sinh chuyện gì, nhưng nhìn về cục diện thì, hình như hai người họ có điểm gì đó là lạ.

Toàn bộ không khí trong phòng bao vô cùng nồng nặc, không biết nên nói thế nào, giống như có gì đó lẩn tẩn trong ngực vậy.

Khổng Sa Địch đưa mắt nhìn Tống Tử Kỳ, Tống Tử Kỳ chỉ cúi đầu, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn cô ấy.

Cô tự giấu cười một tiếng, giọng rất bình thản, nghe không ra vui buồn.

“Thời điểm tôi thích một người không hề che giấu chút nào, nhưng bạn thân của tôi lại trái ngược tôi hoàn toàn, cô ấy thích một người mà cứ che che giấu giấu, sợ bị người khác biết, tôi hỏi cô ấy vì sao, cô ấy trả lời, bảo không muốn làm gánh nặng cho người khác. Chẳng lẽ thích một người là gánh nặng sao? Tống Tử Kỳ, nếu như tình cảm của tớ làm cậu thấy đó là gánh nặng, làm cậu thấy đó là tội nghiệt sâu nặng, vậy cậu nói cho tớ biết đi, đảm bảo sau này tớ sẽ nhanh chóng biến mất khỏi mắt cậu, tránh xa cậu ra.”

Tống Tử Kỳ không nói lời nào.

Cô ấy vừa nói, vừa nhìn về phía Chu Tư Việt: “Cậu có biết cô gái thích cậu đó về sau như thế nào không? Cậu với cô ấy cãi nhau, cô ấy khóc với tôi, tôi giúp cô ấy mắng cậu, cô ấy lại che chở cho cậu. Cậu bị xử phạt, cô ấy còn sốt ruột hơn cả cậu nhiều nhiều, cậu tham gia cuộc thi quốc gia, cô ấy ngày ngày cầu trời khẩn phạt, nguyện ý dùng mười năm tuổi thọ của mình để đổi lại một suất tuyển thẳng của cậu, cậu còn có tư cách gì mà trách mắng cô ấy?”

“Còn cả cậu nữa.”

Bỗng cô ấy chỉ về Dương Thuần Tử.

“Bộ ngày ngày chơi trò mập mờ với người khác làm cậu có cảm giác thành tựu lắm sao? Tất cả nam sinh xoay quanh cậu thì chứng tỏ cậu có mị lực lắm ư? Mẹ nó chứ Hạ Tử Hàn cũng bị cậu bức thành dạng gì rồi hả? Cậu có thể đừng có ngày nào cũng càn rỡ như vậy được không? Thích Chu Tư Việt thì mẹ nó đi mà thừa nhận đi, ăn trong chén nhìn trong nồi không sợ bị đột tử hả?”

Xé ra bộ mặt giả dối ấy, dường như khiến tất cả mọi người đều phát run.

Dương Thuần Tử là người đầu tiên rời đi.

Tống Tử Kỳ là người thứ hai ném đũa, đứng lên nói với Chu Tư Việt: “Đi trước đây.” Nói xong, cũng không quay đầu lại đứng lên rời đi.

Lớp trưởng còn muốn khuyên cậu mấy câu.

Khổng Sa Địch cũng ném đũa đi, “Cút cút cút, cút lẹ luôn đi, ai dám can kẻ đó là chó!”

Thế là không ai dám cản.

Khổng Sa Địch vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo một trận rồi quay lại, uống tiếp, giống như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì, ai mời cũng uống, còn cười hì hì cùng người khác trò chuyện.

Đình Tiễn dựa vào ghế nhìn cô ấy điên điên khùng khùng, khuyên không được, lại cũng không cản được, chỉ có thể yên lặng nhìn cô ấy.

Bên kia, Chu Tư Việt cũng uống không ít, mặt trắng bệch, nhưng tai thì đỏ lựng, giờ phút này đang lười biếng tựa ra sau thành ghế nhìn Đình Tiễn.

Ánh mắt cậu vô cùng mê hoặc, đặc biệt là khi uống rượu say, cả người đều toát ra sức hấp dẫn.

Khổng Sa Địch lại vào nhà vệ sinh nôn.

Đình Tiễn đi theo như người giúp việc, cầm khăn giấy đi sau đỡ vai, bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng uống nữa Sa Địch, chúng ta về thôi.”

Khổng Sa Địch say mà mặt hớn hở không thôi, nhìn cô thật lâu mới như nhận ra là ai, híp mắt cười hì hì nói: “Làm sao có thể đi chứ, không đi có được không, trong nhà chỉ có một mình tớ, trở về cô đơn lắm, tớ không muốn về đâu.”

Cô như đang dỗ con nít vậy: “Được được được, không về nữa.”

Khổng Sa Địch hài lòng đi vào nhà vệ sinh nôn.

Chờ cô ấy nôn xong đi ra, người cũng tỉnh táo lại, lúc đứng ngoài hành lang hút thuốc thì chợt thấy góc tường có hai bóng người đang thân mật với nhau, cô gái hung hăng đánh ngực người kia, giãy giụa, đúng lúc cô muốn đi qua giúp đỡ, lại nghe giọng nói phẫn uất: “Chu Tư Việt!!”

Chu Tư Việt nắm tay Đinh Tiên, đè cả người cô lên tường, cúi người xuống hôn.

Đinh Tiên đánh vào ngực cậu, Chu Tư Việt mất kiên nhẫn cau mày, trực tiếp trở tay đè sát lên tường, hôn sâu hơn.

Khổng Sa Địch nhìn cảnh nồng nhiệt mãi, không nhìn ra đây, nam thần cảm dục như Chu Tư Việt mà cũng chơi trò cưỡng hôn này, im lặng làm khẩu hình “wow wow” rồi chậm rãi xoay người rời đi.

...

“Tỉnh táo lại chưa?”

Trong bóng tối, Chu Tư Việt thấp giọng hỏi cô.

Cô rất bình tĩnh.

Cô đặc biệt bình tĩnh suy nghĩ lại lần nữa về mối quan hệ này.

Cho tới nay đều là cô đuổi cậu chạy, lấy cậu làm mục tiêu, đúng như Khổng Sa Địch nói, cô bị Chu Tư Việt ăn sạch sẽ, nhưng thực ra cô không phải là người chịu thua.

Cô thử tách mình ra khỏi mối quan hệ này nhưng rồi lại phát hiện không được, cô quá lệ thuộc vào Chu Tư Việt rồi, cứ như thế, chỉ e càng ngày đánh mất bản thân, Khổng Sa Địch nói tình yêu hoàn mỹ là hai người phải bình đẳng với nhau, chứ không phải là một bên đuổi một bên chạy.

Cô cũng bình tĩnh suy xét lại những lời Chu Tư Việt nói hồi chiều một lần.

Lời tuy khó nghe, nhưng cậu nói đúng.

“Chu Tư Việt, nếu không cậu cho tớ suy nghĩ thêm ít thời gian nữa đi.”

Cô nói.

“Bao lâu?”

“Một tháng.”

“Chờ không được.” Trực tiếp từ chối.

“VẬY NỬA THÁNG.”

“Ba ngày.”

“?”

“Trở về suy nghĩ ba ngày, nghĩ xem có muốn học máy tính nữa hay không.”

“Tớ không phải nói cái này.”

Cậu nghi ngờ cau mày: “VẬY CẬU NÓI CÁI GÌ?”

Đình Tiễn nói: “Tớ nói muốn bình tĩnh suy nghĩ lại mối quan hệ của hai chúng ta.”

“Quan hệ giữa chúng ta, cậu còn muốn cân nhắc gì nữa?”

“CÓ CẦN TIẾP TỤC NỮA HAY KHÔNG.”

Chu Tư Việt bị nội thương.

“CÓ VIỆC GÌ MÀ KHIẾN CẬU HOÀI NGHI CHUYỆN NÀY?”

“Tớ cảm thấy cậu không thích tớ.”

“Tớ không thích cậu?” Cậu buồn cười nhưn mày.

“Đúng, tớ cảm thấy cậu có hiểu nhầm trong mối tình này, hoặc giả là, cậu chưa gặp nhiều con gái lắm, hai ta lần đầu tiên ngồi cùng bàn, quan hệ có phần thân mật, thế là cậu biến tình bạn thành tình yêu.”

Cậu kiên nhẫn dựa vào tường, nghe cô nói như vậy, không nhịn được hừ cười một tiếng: “Vậy còn cậu thì sao? Cậu gặp qua nhiều thằng con trai như vậy rồi, liệu có thể khẳng định rõ cậu động tâm là tình yêu chứ không phải là tình bạn không?”

“Hình như không xác định được thì phải?”

“Lặp lại lần nữa.”

Cậu nhưn cao lông mày.

Cô thôi đùa cậu, khẽ ngửa đầu, nhìn chàng trai: “Tớ nói nghiêm túc đấy, cậu biết tình yêu là gì không? Chu Tư Việt?”

Chu Tư Việt khoanh tay trước ngực, từ trên cao liếc mắt nhìn cô.

Ngoài cửa sổ ánh trăng yên ắng, lá cây lay động.

“Đại khái biết một chút.”

Ánh trăng sau lưng nghiêng nghiêng, hắt lên bóng lưng thon dài của cậu.

“Vậy cậu nói thử xem.”

Cậu đổi tư thế khác, hai tay đút vào túi, tùy ý liếc nhìn cô, thờ ơ nói

“Đại khái chính là, rõ ràng đáng vẻ chỉ bình thường, nhưng càng nhìn càng thấy đẹp, rõ ràng cũng không phải khiến người ta thích, nhưng hết lần này đến lần khác cô ấy cứ là người đáng yêu nhất. Biết rõ ràng cô ấy đang nói dối, cũng không nở vạch trần diễn xuất kém của cô ấy. Rõ ràng cô ấy ngủ hay chảy nước miếng, nhưng vẫn muốn hôn cô ấy. Đại khái là vậy?”

Lúc cậu nhìn cô, đáy mắt tràn đầy ý cười, đuôi mắt cậu cong cong.

Ai nói con trai tự nhiên không nói lời yêu đương được chứ!

“Rõ ràng là ai chứ?” Đinh Tiễn hừ một tiếng.

Chu Tư Việt liếc cô cười, hai tay vẫn đút vào túi, cúi đầu nhìn nơi khác: “Hỏi hay đấy.”

Đinh Tiễn giơ hai tay vòng lấy cổ cậu đu người lên.

“Một câu cuối cùng, cậu có từng thích Dương Thuần Tử không?”

“Không có.”

“Thật chứ?”

“Cậu không hề có bốn cảm giác vừa rồi với cô ấy chứ.”

“Không có.”

Cậu luôn bài xích khoảng cách quá gần giữa hai người, chỉ khi toán học có vấn đề thì mới thảo luận, thế nhưng cậu không hề có cảm giác ấy với Đinh Tiễn. Cậu luôn muốn chiếm Đinh Tiễn làm của riêng, giống như vừa rồi ở trên bàn cơm, Hứa Vọng Sơn hỏi Khổng Sa Địch có muốn ghép Đinh Tiễn với cậu ta thành một đôi không, trong lòng cậu không thoải mái.

Đinh Tiễn chủ động nhón chân hôn cậu.

Cậu hóa bị động thành chủ động, cúi người hôn sâu hơn, hôn lâu như vậy, Đinh Tiễn khó mà lấy lại hơi, trong chốc lát liền dựa vào ngực cậu thở hổn hển.

Chu Tư Việt xoa đầu cô, trêu đùa: “Yếu quá.”

“Cậu lại cười nhạo tớ rồi.”

Chu Tư Việt: “Cậu giỏi.”

“...”

Ngày hôm sau.

Đinh Tiễn nhận được tin nhắn của Không Sa Địch.

“Tớ thề sẽ không thích Tống Tử Kỳ nữa.”

Đinh Tiễn nhắn lại: “Lần thứ một trăm tám mươi tám rồi.”

Không Sa Địch nhắn tiếp: “Nhưng lần này là thật.”

...

Ngày học lại.

Cuộc thi hồi nghi đông bỗng làm Chu Tư Việt hot lên, tần suất ngoạn đầu lại khi đi trên đường cũng cao hơn bình thường, ngay cả Lâu Phượng cũng nói, “Anh Chu của cậu hay lắm, để tớ xem bây giờ bọn Từ Sa Sa có còn nói anh Chu là đồ thô bỉ nữa không.”

Sau đó Đinh Tiễn cũng có hỏi Chu Tư Việt cái nhìn về chuyện này.

Có lẽ từ nhỏ cậu đã quen với những ánh mắt đấy rồi nên không có cảm giác gì đặc biệt, đối với cái nhìn của người khác, cậu luôn luôn không quan tâm.

Người có nội tâm mạnh mẽ phần lớn đều là như vậy.

Cuối tháng tư, Tô Bách Tòng bay một chuyến tới Bắc Kinh, đúng lúc kịp lễ kỷ niệm thành lập trường bên này.

Lúc đứng chờ Đình Tiễn dưới lầu.

Lâu Phượng nhìn thấy, báo cho hay: “Cậu ấy đi ăn cơm với bạn trai rồi.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74: Con Người Vẫn Phải Cúi Đầu Trước Thực Tế

Gió thánng tữ, vãn lạnh như cũ.

Hai người ăn cơm tối xong đi về, lúc đi ngang qua cửa siêu thị, Chu Tư Việt ghé vào mua gói thuốc lá, Đinh Tiễn đứng trước tủ lạnh nhìn chăm chú, Chu Tư Việt cầm thuốc đi đến, đứng sau lưng cô, giọng truyền đến từ trên đỉnh đầu cô.

“Nhìn gì đấy?”

Tay Đinh Tiễn đang sờ cửa tủ, nhẹ nhàng mở ra, “Muốn ăn kem quá.”

“Lạnh lắm đấy.” Cậu nói.

Đinh Tiễn quay đầu nhìn cậu, bảo: “VẬY cậu mua một hộp đi, tớ chỉ ăn một miếng thôi.” Vừa nói còn vừa dùng ngón cái bấm ngón trỏ để dư một mẫu bé tí xíu, bày tỏ quyết tâm.

“Phần thừa tính sao?” Cậu cúi đầu liếc cô.

“Cậu ăn.”

Chu Tư Việt từ chối, “Tớ không ăn.”

“Ậy da, cậu đừng có tuyệt tình thế chứ.”

Đinh Tiễn ôm tay cậu.

Không được là lại làm nũng.

Chu Tư Việt cười, mở cửa tủ ra, “Ăn gì?”

“Đông Bắc Đại Bản!” Giọng tiểu cô nương vút cao.

Chu Tư Việt rút một cây cho cô, xoay người đến trước quầy lấy ví ra tính tiền, cất tiền lẻ rồi nhét ví tiền lại vào trong túi, khoác vai Đinh Tiễn đi ra ngoài.

Gió thổi qua, hai người một đường đi về ký túc xá.

Căn kem được nửa thì Đinh Tiễn giơ đến trước mặt cậu, “Ăn không?”

Chu Tư Việt nhìn nửa cây kem kia, lắc đầu, “Không giành của cậu đâu, cậu ăn đi.”

“Có phải cậu chê tớ không?”

Cậu bật cười, khom lưng cúi đầu căn lên chỗ mà cô đã cắn, ánh mắt nhìn sang, ý bảo, ừ? Vui chưa?

Đinh Tiễn ngẩng đầu nhìn cậu cười hì hì, lại căn qua chỗ cậu cắn lần nữa, Chu Tư Việt cười đứng thẳng lên, tùy ý đảo mắt nhìn, chợt đuôi mắt bị một bóng người dưới tàng cây thu hút, tầm mắt dừng lại ở đấy, hơi híp mắt, thu lại nụ cười nơi khóe miệng.

Tô Bách Tòng mặc âu phục mới toanh thẳng thớm đứng đằng xa, đã đứng ở đó hơn nửa tiếng rồi.

Bỗng chợt nhớ lại lúc mình mới lái xe đến, ngồi xõm dưới đất ngậm diếu thuốc, cũng từ góc độ như thế, nhìn thấy ở con phố đối diện có đôi tình nhân anh một căn em một căn giành nhau ăn kem trong tay, cô gái không cho ăn, chàng trai liền cúi đầu hôn.

Hai người họ mắt đối mắt.

Bồng Chu Tư Việt cúi đầu nói gì đó với Đình Tiễn mà cô cũng chẳng nhìn sang bên anh, ngoan ngoãn hôn lên mặt cậu rồi xoay người đi vào.

Chu Tư Việt hai tay đút túi bước qua, vóc dáng cậu còn cao hơn cả Tô Bách Tòng, cả người nhàn hạ đứng trước mặt anh ta, bàn về đàn ông thì có vẻ còn hơi sớm, thế nhưng so với bạn cùng trang lứa thì lại đậm chất đàn ông hơn nhiều, tướng mạo ương bướng, khí chất bột ngô cuồng.

Tô Bách Tòng nở nụ cười nhã nhặn, âu phục được cắt may rất vừa, áo quần thẳng thớm, tay áo lật ra ngoài một đoạn, vắt trên khuỷu tay, hai tay cũng đút trong túi quần, mở miệng chào hỏi như với bạn cũ: “Ăn cơm rồi?”

Chu Tư Việt khẽ hất cằm, “Ừ.”

Tô Bách Tòng thành ý mời: “Tôi hẹn giáo sư Diệp ăn cơm, cùng ăn thêm bữa nữa nhé?”

Chu Tư Việt nhìn anh ta, mãi hồi lâu vẫn không đáp.

...

Nơi Tô Bách Tòng đặt rất có tình, dường như không phải là nhà hàng mở, ngay cả biển hiệu cũng không có, cũng không có khách ra vào, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đi vòng qua một lối mòn lát đá xanh, băng qua hồ ao sen, bước lên nấc thang bằng gỗ.

Phòng bao ở trên lầu, goài cửa sổ là rừng trúc xanh tươi.

Khi Diệp Từ Lâm vào cửa thì Chu Tư Việt đã ngồi cạnh Tô Bách Tòng, nhân viên phục vụ đang đứng sau lưng cậu rót nước.

Ông run cả người, thôi nhìn, đóng cửa lại, có vẻ nghiêm túc hiếm thấy, thấp giọng nói: “Sao em cũng ở đây?”

Không đợi cậu trả lời, Tô Bách Tòng đã nói trước: “Gặp phải trên đường nên mời đến.”

Diệp Từ Lâm thay đổi sắc mặt: “Để em ấy về đi, em ấy mới còn là sinh viên, không đối phó với trường hợp này được.”

Tô Bách Tòng nói: “Dù sao cũng phải trưởng thành mà, giáo sư cứ che chở vậy là không được đâu.”

Chu Tư Việt ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảng lá một mảng xanh, sức sống mù mịt.

Cậu chột nhớ lại ở con hẻm năm xưa, khi lão Tưởng dắt Tưởng Trầm ra ngoài xã giao, bị dì Tưởng mắng, lão Tưởng lại nói, bà cứ chiều nó quá làm gì, con trai bị bà cưng chiều thành thói xấu đấy, bây giờ phải rèn luyện nhiều vào, rồi con nó cũng biết thế giới này sẽ không khách khí với nó.

Điện thoại trong túi rung lên.

Cậu lấy ra.

“Tớ tắm xong rồi, cậu về phòng thí nghiệm à?”

Đinh Tiễn hỏi cậu.

“Vẫn chưa?”

“Thế cậu đang làm gì vậy?”

“Bổ sung kiến thức với người ta.”

Đinh Tiễn nghĩ rằng cậu lại đang đứng ở giao lộ nào đó tán gẫu với người già rồi.

“Lại là ông già nào thế, lúc này là gì vậy? Luyện thái cực hay kéo đàn nhị?”

Cậu nói: ” Một ông già nhà thì bạc triệu nhưng thực chất lại không có gì.”

“Nói mớ gì đấy?”

Cậu lại trả lời: “Đi ngủ đi.”

Sau khi Chu Tư Việt nhét điện thoại lại vào trong túi, nhân viên phục vụ liền mở cửa phòng bao ra, dẫn ba người đi vào.

Tô Bách Tòng lập tức đứng lên chào hỏi với người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi màu lam đứng giữa, “Đã lâu không gặp.”

Áo sơ mi màu lam đưa túi cho người đằng sau, mặt lộ vẻ tươi cười, phong thái hiên ngang, hiền lành bắt tay đáp lại Tô Bách Tòng: “Giám đốc Tô khách khí rồi.”

Tô Bách Tòng dẫn người ngồi vào chỗ, lại dặn nhân viên đem thức ăn lên.

Người mặc áo sơ mi màu lam quét mắt một vòng, lúc đến Chu Tư Việt từ có hơi dừng lại, cảm thấy người này có phần quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

Chu Tư Việt vừa nhìn đã nhận ra ông ta, hồi nhỏ ông ta và Chu Tông Đường từng cùng uống rượu ở nhà, có điều cậu không nói ra, bình tĩnh ngồi trên ghế, cung kính lễ phép chào hỏi.

Người nọ cười một tiếng, sau đó nhìn sang Diệp Từ Lâm, “Lão Diệp, gần đây sắc mặt không tệ đâu, có kết quả nghiên cứu rồi à?”

Tô Bách Tòng phát biểu: “Giáo sư Diệp mà có nghiên cứu được giải Nobel thì cũng có vẻ mặt này thôi.”

Diệp Từ Lâm ngượng ngùng: “Giờ già rồi, vẫn nên nhường cơ hội lại cho người trẻ tuổi thôi.”

Người nọ nhìn sang Chu Tư Việt, hỏi Diệp Từ Lâm: “Học trò của ông à?”

Diệp Từ Lâm ừ một tiếng rồi không nói gì thêm, ngược lại Tô Bách Tòng lại nói, “Cậu ấy là học trò mà giáo sư Diệp đặc ý nhất đấy, tôi có quen với cậu ấy nên mời đến ăn cùng, ngài không ngại chứ.”

Người kia cười lắc đầu, “Trái lại còn làm tôi nhớ đến một người.”

Diệp Từ Lâm không lên tiếng, nhìn sang Chu Tư Việt.

Cả một bữa cơm, Chu Tư Việt không hề động đũa, chỉ lẳng lẳng ngồi dựa ghế im lặng lắng nghe, mấy người họ toàn trò chuyện về kiến trúc thành phố, lúc nhắc đến kỹ thuật khoa học thì Tô Bách Tòng sẽ để cậu bộc lộ vài quan điểm, cậu cũng không giấu giếm, có sao nói vậy.

Ngoài cậu ra, những người khác đều uống rượu.

Đàn ông uống chút rượu vào là lại thích nói lung tung, ngay cả những người này cũng không ngoại lệ, Chu Tư Việt tính, coi như rượu phẩm của mình còn tốt chán, cùng lắm chỉ trù đầu ngủ.

Giáo sư Diệp đỏ mặt đến tận mang tai.

“Không phải tôi nói chứ, không quá hai mươi năm nữa, nhất định trí tuệ nhân tạo sẽ lên võ đài lớn này đây. Không tin, cứ để học trò tôi nói.”

Chu Tư Việt bị gọi tên, hai người khác nhìn sang.

Cậu ôm cánh tay dựa lưng vào ghế, nhàn tản bày tỏ quan điểm của mình: “Vâng, sẽ có rất nhiều cương vị bị đào thải, ví dụ như, một chương trình cơ khí đơn giản có thể được thay thế bằng một robot, cũng giống nhân viên ngân hàng, chỉ cần một thuật toán là có thể được sử dụng để thay thế tất cả các dịch vụ truy cập thông minh. Một ví dụ khác là phân phối các bữa ăn, mỗi một nhà hàng thiết lập quỹ đạo riêng biệt cho phép robot giao hàng và tự thanh toán, như thế bồi bàn có thể bị thay thế.”

Cậu chìa tay, chỉ vào Tô Bách Tông bên cạnh, “Xích Mã không phải là robot giao hàng sao, mấy thứ này các ngài có thể hỏi giám đốc Tô.”

Người kia nói: “Nghe cũng thú vị đấy, thế con người thì sao, sau này con người còn làm gì nữa? Làm sao kiếm tiền nuôi gia đình?”

“Nhà nước sẽ phát tiền.”

Bên kia đã ngà ngà say nên chẳng nhận ra ý châm chọc trong mắt Chu Tư Việt, lại còn tranh cãi với cậu, “Sao có thể chứ, nhiều người vậy mà, sao phát được.”

Cậu thuận miệng bịa chuyện: “Lãnh đạo phát nhiều thêm chút, còn quần chúng thì phát ít đi chút.”

Người kia chỉ ngón trỏ vào cậu cười khà, “Con nít đơn thuần thật đấy.”

Chu Tư Việt nhếch mép, không quá để ý.

Kết thúc bữa cơm, Tô Bách Tông tiễn từng người về một rồi quay lại phòng bao, Chu Tư Việt vẫn chưa đi, dựa vào lan can sân thượng hút thuốc.

Anh ta mặc áo khoác vào, cầm ấy gói thuốc đi ra, rút ra một điếu gỗ nhẹ đầu thuốc, nói chuyện với cậu.

“Ông ta tên Triệu Chấn Hải, là cục trưởng cục xây dựng đô thị. Thời gian trước vừa được điều đến bộ quốc phòng, sao nào, có phải cảm thấy oan không?” Tô Bách Tông cầm bật lửa trong tay, trượt một cái ngọn lửa phụt lên, anh ta cúi đầu châm thuốc, khói thuốc dày đặc bay lên, nghiêng đầu liếc nhìn người thiếu niên cao lớn này, đưa chân dí dập tắt thuốc, hỏi cậu: “Bố cậu có khỏe không?”

Gió thánng tư mang theo hơi lạnh, dường như thổi đóng băng người thiếu niên trước mắt, hai tay chống trên lan can, điều thuốc kẹp giữa ngón tay tích tụ nửa đoạn tàn thuốc, từng sợi tóc đen bay phơ phới, cậu vẫn im lặng như cũ.

“Con người ta, có lúc phải cúi đầu trước thực tế.” Tô Bách Tông dựa vào lan can, cửa kính thủy tinh in hình bóng hai người, lại chậm rãi rít một hơi: “Xã hội của vương quyền, ngay đến bố cậu cũng chỉ là vật hy sinh chứ đừng nói là cậu.”

Chu Tư Việt siết chặt đôi tay đặt trên lan can, khớp xương bàn tay nổi lên rõ ràng, vào lúc này vì siết quá chặt mà hiện lên sắc trắng không bình thường, cậu cúi đầu hít một hơi, bình tĩnh lại chút, “Anh muốn nói gì.”

Tô Bách Tông nhún vai.

“Chẳng qua tôi chỉ muốn nói với cậu rằng, có một số việc, cũng không phải đơn giản như cậu tưởng.”

“Bây giờ cô ấy yêu cái sạch sẽ thanh cao của cậu, nếu cậu dơ bẩn biến thành xấu, cậu đoán thử xem liệu cô ấy có rời khỏi cậu không?”

...

Đinh Tiễn quyết định không chuyển ngành.

Ở câu lạc bộ hoạt hình máy tính bên này, Kê Hàng và Hình Lộ Phi muốn từ chức, Kê Hàng cũng không nói gì, trực tiếp giao lại chức vụ cho cô, để cô kế nhiệm.

Lúc nhận chức của Kê Hàng, Đinh Tiến dọn dẹp vài bản thảo trước kia của mình, chỉ là mấy bức cô tiện tay vẽ trong lúc rảnh rỗi nhàm chán, kết quả được Kê Hàng cầm đến lễ hội anime bình bầu khen thưởng, còn phê bình nữa.

Khi có giải thưởng cô cũng không biết mình vẽ lúc nào.

Nhưng loáng thoáng có thể nhận ra nguyên mẫu của nhân vật là Chu Tư Việt.

Kê Hàng nói với cô: “Em có thể sáng tác truyện tranh nhiều kỳ, mấy hôm bản đó anh có xem rồi, rất thú vị.”

Cô cũng chỉ tiện tay vẽ ra vài bức truyện tranh bốn khung trên giấy mà thôi.

Kê Hàng còn nói: “Phía nhà tổ chức rất thích đấy! Anh đưa số điện thoại liên lạc cho em, trước đó bọn họ còn liên lạc với anh, nói muốn tìm em vẽ mấy bức, có điều lúc đó anh mãi bận chuyện thành lập trường quá nên quên mất.”

“Chuyện trong câu lạc bộ cũng chỉ có thế mà thôi, anh cũng theo quy định cũ, đến năm hai thì rút lui khỏi câu lạc bộ, sau này anh và Hình Lộ Phi có rảnh sẽ ghé xem, giao lại câu lạc bộ cho em phát huy đấy, sang năm tuyển thành viên nếu có gì không hiểu có thể hỏi anh chị.”

“Vâng.”

Một khi người ta có chức vụ trên người, dường như bỗng cảm thấy mình có thêm hào quang.

Không biết người khác nghĩ thế nào.

Chỉ lúc ấy Đinh Tiên cảm thấy mình phát ra hào quang thật.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75: Chu Tư Việt Xoay Người Chặn Lại Cô

Đầu tháng năm, công ty anime Duy Lạp đến tìm Đinh Tiễn, người đến là một người phụ nữ đeo kính, tên là Tôn Nguyên Hương, tuổi hơn ba mươi, trang điểm tinh tế, bày tỏ thái độ rất thích cách vẽ của cô, lại khá phong phú, hy vọng sau này có thể hợp tác với cô.

Đinh Tiễn nói chuyện này cho Chu Tư Việt nghe.

Chu Tư Việt dựa vào sofa, một tay khoát lên lưng ghế, một tay đút túi, lắng lắng nghe cô nói, thỉnh thoảng gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Đinh Tiễn chuyên về phác họa, cô không quá nhạy cảm với màu sắc cho lắm, lúc nào vẽ xong cũng phát hiện thiếu thiếu gì đấy, đúng lúc đây cũng là cơ hội để luyện tập, nói đến chỗ kích động, mắt cô lấp lánh nhìn Chu Tư Việt, “Sao nào sao nào?”

Chu Tư Việt vuốt đầu cô, hờ hững nói: “Cậu muốn làm gì thì làm đi, không cần để ý quá nhiều.”

Đinh Tiễn ôm cậu, bồng nghiêng đầu hôn lên khoe môi cậu, hai tay đặt lên cổ cậu, dịu dàng nói: “Cậu tốt quá!”

Khoe miệng Chu Tư Việt nhếch lên.

Phòng ngầm dưới đất còn có một người khác, không nhìn nổi nữa, dựa vào một ghế sofa bên cạnh uể oải mở miệng.

“Hai người này, phải nghĩ đến cảm nhận của người khác nữa chứ nhỉ?”

Lúc này Chu Tư Việt mới quay lại nhìn sang, hơi cau mày: “Tại sao mày vẫn chưa đi?”

“Mày bảo tao đi đâu nữa?!” Lục Hoài Chinh thiếu chút nữa nhảy xuống khỏi sofa, rõ ràng hai người họ không để ý đến cậu ta, chuyển đề tài, giễu cợt nhìn Đinh Tiễn: “Cô làm anime? Peter Pan đại chiến Trư Bát Giới? Hay là Những Cô Gái Siêu Nhân?”

Đinh Tiễn dựa vào lòng Chu Tư Việt, ném gối qua, “Làm gì cũng không nói cho anh biết!”

Lục Hoài Chinh nhỏ giọng nói: “Fuck, chắc tôi thèm.”

Chu Tư Việt cũng ném gối qua, “Có phải không chọc cô ấy là mày không có cảm giác tồn tại không?”

Lục Hoài Chinh né người, gối rơi xuống đất, cậu ta khom người nhặt lên, ném trở về, “Phải, không nói lại hai người nổi rồi, tao đi, tao đi.”

“Chờ một chút.”

Chu Tư Việt nói.

Lục Hoài Chinh quay đầu, chặc chặc, “Không bỏ được tao phải không?”

“Khóa cửa lại.”

“Rầm!” Lục Hoài Chinh đập cửa mà đi.

Căn phòng lờ mờ lại khôi phục yên tĩnh.

Cuộc thi các nước Châu Á – Thái Bình Dương sắp sửa diễn ra, lại còn vừa cùng Đồng Chính Phi của Viện Khoa học Thông tin Liên Ngành lấy danh nghĩa phòng thí nghiệm của giáo sư Diệp ký hạng mục nghiên cứu khoa học bí mật – rà phá bom mìn – với bên quân đội. Gần đây bận việc đến nỗi chân không chạm đất, người không ở phòng thí nghiệm thì cũng là trên đường đến phòng thí nghiệm.

Thời gian này Đinh Tiễn cũng khá bận rộn, cơ hồ chưa có cơ hội gặp mặt nói chuyện, cũng không có bữa cơm đảng hoàng.

Thời gian quyến luyến như đêm nay quá xa xỉ, thế nhưng lại có người không biết điều tới quấy rầy.

Lục Hoài Chinh đã đi.

Cô cảm thấy mình nên làm cái gì đó, nhưng mới vừa ngẩng đầu, Chu Tư Việt đã chụp lấy tay đè cô xuống sofa hôn ngẫu nhiên.

Trong chớp mắt mọi cảm xúc bùng nổ, tia lửa bắn ra.

Hai người đều không phải là thiện nam tín nữ.

Cô có thể cảm nhận được Chu Tư Việt nhăn nhó.

Hai chân Đinh Tiễn như con rắn quấn quanh eo gầy của cậu, không chút do dự nói: “Có muốn nhìn thử chút không?”

Chu Tư Việt nằm trên người cô, đầu tóc đen sẫm chôn ở cổ cô, sợi tóc thô rập đâm vào da cô, cậu dừng lại, khẽ nâng đầu, nhìn cô nường bị cậu đè trên sofa, mắt đầy nước xuân, cúi đầu bật cười, giọng trầm thấp hẳn.

“Có vẻ cậu rất mong đợi?”

Nói nhảm.

“Cậu không mong đợi à?”

Mong đợi, quá mong đợi, cho nên mới không dám chạm vào.

Ở phương diện này đàn ông đều là tự học, hồi cấp ba có tìm hiểu qua, xem tới xem lui cậu cảm thấy không có mỹ cảm gì, cho nên không coi nhiều, trong điện thoại di động cũng chỉ lưu một hai bộ, khi nào cần thì coi, cũng coi như khá tiết chế về mặt này.

“Muốn làm thật?”

Hai mắt Đinh Tiễn cứ nhìn chăm chăm cậu: “Có đau không? Nghe bạn nói, lần đầu tiên sẽ rất đau.”

Chu Tư Việt nghiêm túc suy nghĩ: “Nói thật à?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Không biết, chưa làm bao giờ.”

“...”

Hai chân của tiểu cô nương lại lần nữa quặp eo cậu, nhắm mắt lại, biểu tình thấy chết không sờn, “Làm đi, đau thì đau.”

Bầu không khí vất vả lắm mới tạo dựng nên lại mất ráo.

Thử hỏi xem, một cô gái có vẻ mặt đại nghĩa lắm liệt anh hùng liều chết nằm dưới người, mẹ nó ai mà mà xuống tay được?

Chu Tư Việt xoay người ngồi dậy, dựa vào sofa, xoa tóc lười biếng nói:

“Được rồi, trước mắt không chạm vào cậu.”

Đinh Tiễn cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Tại sao?”

Cậu nghiên người lấy bao thuốc, nghe được lời này, vừa đặt điều thuốc lên miệng, vừa quay đầu cười cô: “Sao nghe có vẻ như cậu có phần mất mát thế?”

“Pii!” Đinh Tiễn bật dậy khỏi sofa, “Không phải nhiều người nói đàn ông buông lời yêu thương chính là vì để dụ dỗ bạn gái lên giường sao, sao cậu có thể nhịn nổi thế?”

Cậu ngậm thuốc lá cười, xoa xoa gáy cô: “Gấp cái gì, tương lai dài như vậy, tớ có thể chạy ư?”

Khi còn bé cậu được ăn đồ ngon, cậu sẽ để giành món ngon nhất lại sau cùng rồi mới thưởng thức, chứ không phải sẽ ăn hết phần ngon trước, ông nội nói cậu là người trước khổ sau sướng, thói quen này rất tốt.

Cậu không vội thử nghiệm, chẳng qua cậu cảm thấy hai người còn quá nhỏ, mỗi lần đến lúc đó đều ngừng lại, tiểu cô nương không tự kiềm chế tốt bằng, hôn đến lúc không nhịn được là đều muốn cởi quần áo cậu ra, nhưng đều bị cậu ngăn lại ở bước cuối cùng.

Còn có nguyên nhân khác đấy là lòng tự tôn của đàn ông trong cậu, quả thật cậu không muốn chuyện này phát sinh trong căn phòng đơn sơ dưới lòng đất này.

Không có gì cả, chỉ là muốn để cô có hồi ức tốt đẹp.

Dù là đàn ông, cũng đủ hư rồi.

Vậy là ôm hôn vuốt ve suốt cả buổi tối.

Sau đó Đinh Tiễn chính thức ký hợp tác với Duy Lạp.

Tôn Nguyên Hương lập tức cho cô một cuốn tiểu thuyết, để cô chiếu theo nội dung mà vẽ ra bản thảo anime, một tuần phải có phác thảo một lần, tiền nhuận bút tính theo tháng.

Lúc nhận được nhuận bút là vào dịp cuối tuần, Đinh Tiễn gọi cho Chu Tư Việt.

“Tớ có tiền rồi.”

Bên kia cười một cái, “Không tệ.”

Đinh Tiễn nói: “Tớ phát hiện kiếm tiền dễ quá, thế này đi, sau này cậu ở nhà, tớ phụ trách nuôi cậu khỏe mạnh, nhìn cậu gần đây bận việc chân không chạm đất, tớ đau lòng quá.”

Chu Tư Việt dựa vào ghế cười, “Xem ra cậu đặc ý nhỉ, mới có chút tiền mà thỏa mãn vậy rồi?”

Đinh Tiễn bĩu môi: “Ba ngàn tệ nhé, cũng không phải ít.”

Cậu không nói nhiều, đáp lời, hai người lại tán gẫu với nhau mấy câu, rồi Đinh Tiễn cúp điện thoại cùng đi dạo phố với Lâu Phượng.

Chu Tư Việt cất điện thoại, nhìn Tô Bách Tông ngồi đối diện.

Người đàn ông đối diện, ngũ quan tuấn tú, mặt mũi ôn hòa, đầu tóc gọn gàng, đeo mắt kính gọng vàng, lịch sự có lễ, sơ mi âu phục ngay ngắn vừa người, bên ngoài là áo ghi lê caro tối màu, hai chân bắt chéo, đôi giày đặt may hàng Italia trên chân sáng lóa lên.

Mà thiếu niên trẻ tuổi anh tuấn thì lười biếng vùi trong trên ghế, hai chân cũng bắt chéo, áo đen quần dài rất thoải mái, ngay cả tóc cũng bay loạn, ngón tay thon dài đặt trên mái tóc đen nhánh ấy, thờ ơ đùa giỡn.

Vẻ lười biếng ấy, rất gây khó dễ cho người ta.

Tô Bách Tòng nhấc bình trà vừa, vừa rót vừa nói: “Hình như cô ấy chưa biết chuyện của bố cậu?”

Ngón tay Chu Tư Việt gãi tóc khựng lại, không nói một lời, cúi đầu tiếp tục bất động.

Khói trong quán trà bốc lên, khói xanh lượn lờ, vô cùng yên tĩnh.

Tô Bách Tòng đẩy ly trà đến trước mặt cậu, “Nếm thử xem, Đại Hồng Bào đây, cố ý dặn người giữ lại.”

Cậu bưng lên nhấp một hớp, phối hợp nói: “Không tệ, rất ngon.”

Tô Bách Tòng cười: “Cá nhân tôi ấy, tôi rất tán thưởng năng lực của cậu.”

“Cám ơn.” Cậu cũng không để ý lắm.

“Lần đầu tiên biết cậu là ở Thượng Hải, khi đó hai người bọn tôi uống hơi nhiều, tôi hỏi cô ấy tại sao lại muốn thi vào Thanh Hoa, cô ấy nói bởi vì cậu ở đây, tôi cho người đi tìm hiểu về cậu, mới biết được hóa ra cậu là học trò của giáo sư Diệp.” Tô Bách Tòng nói, “Trước kia ông ấy cũng nói với tôi, có một học sinh rất thông minh nhưng thời vận không tốt, chưa gặp được thời điểm tốt, còn xảy ra nhiều chuyện, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, đó cũng là học trò có tiềm năng và tiền đồ nhất mà ông từng gặp.”

Chu Tư Việt mở mắt miễn cưỡng nhìn anh ta.

“Đi ngang qua trường cấp ba của cậu, thầy cô giáo đều đánh giá cao về cậu, có thiên phú còn rất cố gắng.”

Ánh mắt Chu Tư Việt dần dần dừng trên người anh ta, từ đầu đến cuối Tô Bách Tòng chỉ thưởng thức trà, nhớ gì nói nấy.

“Không thể không thừa nhận, cậu quả thật rất ưu tú.” Anh ta buông tách trà xuống, nhìn về phía cậu, “Nhưng, người tốt khó làm, người xấu dễ làm. Cậu xem ở ngoài kia Triệu Chấn Hải được bao nhiêu danh tiếng, ai mà không ca tụng công đức của ông ta, nói ông ta công bằng chính trực, công chính thanh liêm.”

“Nói trọng điêm đi.”

Như chạm vào vảy ngược của cậu, rốt cuộc Chu Tư Việt cũng không nhin được nữa.

Tô Bách Tòng cũng không vòng vo thêm: “Cậu giao lại cho tôi toàn bộ tài liệu về rà phá bom mìn của quân đội, tôi sẽ giúp cậu kéo Triệu Chấn Hải xuống đài.”

Thế giới là bóng tối, mọi đổi chác đều bán thiu, chẳng qua chỉ là khoác bên ngoài lớp áo giả tạo.

Bóng tối mà bạn chưa hề trông thấy chính là vực sâu. Mà nơi đó, có vô số cánh tay vươn ra, định kéo người đi ở vùng giáp xuống.

Điện thoại di động trên bàn rung lên.

Chu Tư Việt cúi đầu nhìn, là Đinh Tiễn, cậu hoàn hồn, tím tóc nghe máy: “Ừ?”

Bên kia điện thoại vang lên âm thanh hưng phấn của tiểu cô nương, “Cậu thích màu đen hay màu xanh da trời?”

“Chuyện gì?”

“Cậu chỉ cần trả lời là được.”

“Màu đen.”

“Cỡ nhiều?”

“Cỡ gì.”

“Chân đây, cỡ mấy!”

“Cậu mua giày cho tớ?”

“Tớ chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.”

“Không thể tặng giày, đừng có mua.”

“Vậy một lát nữa cậu đưa tiền lại cho tớ là được, mau nói cỡ giày đi, tớ thấy đôi giày kia liền nghĩ tới cậu.”

“Bốn mươi bốn.”

“Còn to hơn tớ mười cỡ đấy.”

“Khi nào về?”

“Sắp rồi, tớ với Lâu Phượng đi dạo một lúc nha, cơm tối cậu tự ăn đi.”

Chu Tư Việt cúp điện thoại.

Tô Bách Tòng nhìn cậu, “Thế nào, lời tôi nói, cậu suy nghĩ thêm đi.”

“Anh muốn tài liệu kia làm gì?” Ánh mắt cậu坦然 nhiên sạch sẽ, nhưng nhìn thấu cả.

“Biết tại sao quân đội không hợp tác với tôi mà tìm sinh viên các cậu không? Bởi vì sợ tôi lũng đoạn thị trường xuất khẩu khoa học kỹ thuật, đứng trên lập trường kinh doanh, mọi việc đều bắt đầu bằng chữ lợi, không lý do gì để tôi không được chia món hời này cả. Dĩ nhiên, Triệu Chấn Hải cũng không phải là người tốt lành gì.”

...

Buổi tối Đinh Tiễn đưa giày qua, trực tiếp bị người chụp lại ở phòng ngầm.

Cô mới gõ cửa liền bị người ta kéo vào đè lên tường, Chu Tư Việt thô bạo hôn lên môi cô, so với những lần thì kịch liệt hơn nhiều, thậm chí không chờ cô nói câu nào.

Đinh Tiễn có thể cảm nhận được tâm tình của cậu rất kém, trạng thái rất không tốt.

Phần lớn Chu Tư Việt hôn cô là vì để trêu cô, nụ hôn cướp đoạt kiểu Pháp tối nay vẫn là lần đầu tiên.

Đinh Tiễn dựa sát vào cửa, ôm lấy đầu cậu, “Sao thế? Thí nghiệm xảy ra vấn đề gì à?”

Cậu không đáp, lại dùng sức lấp miệng cô lại.

Thấy cô lợi hại tránh đi, bèn trực tiếp nắm gáy cô đè lên cửa: “Muốn hôn cậu cũng phải cần lý do à?”

Cả người cậu rất nóng, nhưng ánh mắt lại lạnh.

“Không phải, tối nay cậu có gì đó không đúng...”

Cậu cúi thấp đầu hôn sâu thêm, răng môi quăn quít, điên cuồng cắn xé, quá đổi kịch liệt, đến lúc Đinh Tiễn cúi đầu thì không biết từ lúc nào quần áo của mình bị xốc lên một nửa.

Chỉ thế mà thôi, cậu vẫn không chạm vào người cô, mạnh mẽ xoay người ngã lên giường.

Ga trái giường màu đen, bóng người thon dài, cậu nằm giữa trông hết một con thú mới thoát ra từ lồng giam, vô cùng mệt mỏi.

Đinh Tiễn kéo áo ngực xuống, nằm nghiêng bên cạnh cậu, một tay chống đầu, một tay vuốt tóc cậu, thấp giọng hỏi: “Tâm trạng không tốt à?”

“Ừ.” Cậu nhắm hai mắt lại, thấp giọng đáp.

“Thi đấu?”

Chu Tư Việt lắc đầu.

“Thí nghiệm?”

Vẫn lắc đầu.

Đinh Tiễn nghĩ đến một khả năng, “Chẳng lẽ vì tớ kiếm được tiền trước cậu, nên lòng tự ái của cậu bị sỉ nhục?”

Chu Tư Việt vẫn nhắm hai mắt, nói nhỏ, “Bằng ba nghìn tệ ấy của cậu ư?”

Đinh Tiễn phát hiện ngũ quan cậu lúc nào cũng đẹp, đặc biệt là lúc ngủ, không nhin được chột chột, rất căng mịn rất đàn hồi, phản bác: “Cậu xem thường tớ?”

“Nào dám đâu.” Cậu lộ ra nụ cười đầu tiên trong tối nay.

“Vậy rốt cuộc hôm nay cậu sao thế hả, làm gì mà như bị người ta đập phải đười thế.”

Chu Tư Việt bỗng nhiên mở mắt nhìn cô nói, “Cậu uống rượu một mình với lão già kia lúc nào thế hả?”

“Ai?”

Cậu lẩn nữa nhắm mắt, không muốn nói tiếp.

Đình Tiễn bưng tỉnh, “Cậu nói Tô Bách Tòng à?”

“Phản ứng nhanh đấy.” Cậu tự chế giễu.

“Vì chuyện này hả?”

Cậu không lên tiếng nữa, từ chối cho ý kiến.

Đình Tiễn cúi đầu hôn lên môi cậu, “Cậu tớ cũng ở đây mà, đâu phải một mình, hơn nữa anh ấy uống chứ tớ không uống.”

Chu Tư Việt xoay người đè lên người cô, chuẩn bị tiến hành đòi hỏi lần thứ hai.

Quần áo lại bị đẩy lên, Đình Tiễn mơ màng muốn: Tối nay thật là quá khác thường.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76: “Tớ Có Thể Nuôi Cậu Cao Lên Chút Không?”

“Đi châu Phi?”

Một câu nói của Chu Tư Việt đã khiến cô thanh tỉnh, bật dậy khỏi giường, đẩy đầu cậu đang chôn trước ngực mình ra, “Đợi —— Đợi đã.”

Chu Tư Việt chống người, cúi đầu nhìn cô, “Ừ?”

“Cậu đi châu Phi làm gì?”

“Hạng mục giữ bí mật, đi cùng giáo sư Diệp, không thể nói với cậu được.” Cậu cúi đầu, khẽ hôn lên cô, từ mí mắt cho đến khóe môi.

Môi cậu rất mềm, ma sát lên da Đinh Tiễn làm cô run lên, cả người mềm nhũn ra, lại nằm xuống lần nữa, vòng hai tay ôm cổ cậu, “Đi bao lâu vậy?”

“Cỡ một tháng.”

Chẳng qua chỉ là tạm thời chia xa, Đinh Tiễn cũng biết, sau này hẳn sẽ có không ít những lần chia lìa như thế này, nhưng cũng không nén nổi được cảm xúc, “Mới năm hai thôi mà, giáo sư Diệp nghiêm khắc với cậu quá.”

Đầu tóc xù của Chu Tư Việt cạ vào cổ cô, thấp giọng nói: “Không sớm.”

“Hả?” Đinh Tiễn không hiểu.

Cậu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn cô đầy thâm thúy, thấp giọng mở miệng: “Nếu bảo sớm, thì bây giờ ở tuổi này con cũng biết đi rồi.”

“...”

Đúng là Đinh Tiễn khá mong đợi, không biết con của cậu sẽ trông như thế nào, hẳn là không già dặn như cậu, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến, nếu sau này thật sự có một ngày như thế, có thể sinh một Chu Tư Việt phiên bản nhỏ cho cậu, là cô lập tức sôi sục.

“Sau này cậu đừng thức đêm nữa, cũng đừng hút thuốc nữa, phải chăm sóc bản thân tốt nhé, tương lai chúng ta còn dài thế mà.”

Cô ôm lấy eo, ngẩng đầu nhìn cậu.

Chu Tư Việt chống một tay lên giường, người căng cứng, ánh mắt khê biến, cúi đầu nhìn cô.

“Được chứ được chứ.”

Tay cậu nhẹ nhàng gỡ tóc rối trên đỉnh đầu cô, yết hầu lên xuống, “Được.”

Đinh Tiễn luôn cảm thấy giữa hàng lông mày cậu có khí lạnh, trừ lúc ý loạn tình mê thì ánh mắt sẽ nhuộm màu tình dục, chứ lúc bình thường hai người dính nhau, ánh mắt của cậu luôn trong trẻo thanh lạnh. Người không biết cậu thì cảm thấy cậu thanh cao cấm dục, còn người hiểu cậu, cảm thấy tầm mắt cậu rộng rãi, khoan dung hiền hòa.

Đinh Tiễn không cách nào tưởng tượng được tương lai của cậu.

Người như thế, ông trời nên đối đãi sao đây?

Bất kể ông trời có đối đãi thế nào, dù có lưu lạc tận chân trời, cô cũng sẵn lòng bước đi cùng cậu.

Không dần nổi lòng, cô hôn nhẹ lên trán cậu, ôm mặt cậu rồi vỗ nhẹ lên gò má: “Tớ phải nuôi cậu trắng trẻo mới được.”

Cô nói.

Chu Tư Việt còn nghiêm túc nghiêng đầu suy nghĩ, “Tớ có thể nuôi cậu cao lên chút không?”

“Cậu chê tớ lùn hả?” Cô nhướn mày.

Chê bai kiểu này cậu có thể nói đầy một rổ.

“Hôn mỗi, ôm không thoải mái, cách gần thế mà chỉ có thể thấy được đỉnh đầu cậu.”

“Vậy thì cậu đi mà tìm một mét sáu tám đi, nhìn bà chị Dương Thuần Tử có vẻ là một mét sáu tám đấy, không thì là bà chị Hình Lộ Phi kia kìa, hẳn là một mét bảy mấy nhỉ? Nếu cậu thích thì có thể để bọn họ ôm hôn ——” Giọng nói thấp dần, trực tiếp bị người ta chặn lại, “Um ừm ——”

“Thế mà cũng ghen, ngốc đấy hả.”

Đình Tiễn giùng giảng muốn nói gì đấy, nhưng bị cậu vững vàng chặn lại, không cho cơ hội.”

“Um ừm ——”

Đình Tiễn điên cuồng giãy giụa.

“Đừng lộn xộn nữa ——”

Trên người cậu không thoải mái, Đình Tiễn lại không nghe theo, “Cứ thích lộn xộn đấy!”

“Phục cậu rồi.”

Chu Tư Việt buông tay ra, xoay mình xuống giường rút bộ quần áo đi tắm.

Đình Tiễn ngồi trên giường, gào lên với bóng lưng cậu, “Cậu sợ rồi chứ gì!”

Chu Tư Việt quay đầu nhìn cô, nhếch miệng cười, rồi bỗng ném quần áo đi, lê dép xoay người đi về lại, kéo người lại bấm hai tay xuống giường, nửa người đè xuống, “Lặp lại lần nữa? Ai sợ hả.”

Đình Tiễn như bị điểm huyết cười, không ngừng cười khanh khách ở dưới người cậu, vừa nhận sai vừa xin tha.

Cô rất sợ nhột, lúc chưa bị đụng thì còn ổn, nhưng hễ chạm vào điểm nhạy cảm thì dù đối phương không động đến cô, chỉ cần giơ tay thôi cũng có thể làm cô cười hoài không dứt.

Trong xương cốt Chu Tư Việt vẫn có chủ nghĩa đàn ông.

Ầm ỉ một hồi, Đình Tiễn phải ngoan ngoãn ôm cậu nhận thua thì cậu mới bỏ qua, mới chịu đi tắm.

...

Cuối tháng năm là trận chung kết cuộc thi Châu Á – Thái Bình Dương.

Có người lên tieba mở topic truyền hình trực tiếp trận chung kết, một lần nữa Chu Tư Việt lại trở thành tiêu điểm của ngàn con mắt, điều này bình thường Đình Tiễn cũng có thể phát hiện, bây giờ độ chú ý của cậu dường như lại cao thêm, còn có người chạy đến khoa xin số của cậu.

Chuyện là hôm đó lúc ăn cơm, Nguyễn Phóng vô tình lỡ miệng, nói có một cô gái bên khoa luật hào hứng đến khoa bọn họ xin số của Chu Tư

Việt.

Đình Tiễn vừa nghe là hai tai lập tức dựng đứng, căng thẳng nhìn Chu Tư Việt, “Thật?”

Chu Tư Việt đã ăn xong, ngồi dựa ra sau ghế nghe bọn họ tán gẫu, lạnh lùng ừ một tiếng.

Đình Tiễn không để ý đến cậu nữa, cúi đầu dùng đũa đảo cơm.

Nguyên Phóng lăm mồm kể vụ việc tỏ tình trước đó, Chu Tư Việt đập cậu ta một cước nhưng vẫn không hiệu nghiệm, vẫn đang không ngừng lải nhải: “Lão đại cũng không nói nhiều với cô ấy đâu, trực tiếp cự tuyệt, đúng là siêu cấp đàn ông mà!”

Không chút thay đổi tẹo nào, quả nhiên vẫn là không tước mời ong gọi bướm mà, Đình Tiễn vừa đảo cơm vừa tức giận lựa hết ớt xanh ra.

Chợt trong đĩa có thêm một đôi đũa.

Đình Tiễn ngẩng đầu.

Chu Tư Việt đã sớm ăn xong bỗng lại nhặt đũa lên, gấp ớt xanh ra hộp cô, đặt ngay ngắn xuống bên cạnh, cúi đầu nghiêm túc lấy đầu đũa gõ nhẹ lên mép hộp cơm, thành thực làm xong liền đặt đũa xuống, hai tay ôm ngực dựa ra sau.

Đình Tiễn vẫn còn nhìn cậu chăm chú.

“Nhìn tớ làm gì? Mau ăn đi.”

Chu Tư Việt chỉ vào hộp cơm.

Nói thật, cô chẳng hề ngăn cản nổi chàng trai này dụ dàng được.

Giấm chua vừa nãy tan thành mây khói, trong lòng chỉ còn lại một hũ mật ong.

Cậu biếng nhác, cậu bất hảo, cậu lạnh lùng, cậu dịu dàng, thậm chí cả Chu Tư Việt có phần chủ nghĩa đàn ông.

Cũng luôn làm cô khó mà quên được, thích đến tận trong xương.

Coi như Nguyễn Phóng được mở rộng tầm mắt rồi, hơn nữa lại còn thề, sẽ không bao giờ ăn chung với hai người họ nữa.

...

Chung kết cuộc thi Châu Á – Thái Bình Dương, Thanh Hoa đối đầu với đội của trường đại học khoa học kỹ thuật Trung Quốc, thi đấu tính theo hệ thống điểm.

AK-t3 của Chu Tư Việt đã được sửa đổi trên trình độ nhất định, hơn nữa trước một tuần khi sắp tái đấu, Chu Tư Việt đã tạm thời thêm vào bộ điều khiển thiết bị máy bay không người lái, đưa thêm chế độ giám sát, cấu hình này rất hiếm gặp trong robot đối chiến, nhưng quả thật cũng làm hai mắt giáo sư Diệp sáng lên.

“Nếu có thể vận dụng trang bị đối chiến kiểu này vào quốc phòng thì cũng là điểm sáng đấy.”

Chu Tư Việt: “Có thể dùng để rà phá bom mìn.”

Diệp Từ Lâm tán thưởng nhìn cậu, “Thử rồi hả?”

Chu Tư Việt đeo kính bảo hộ, hơi ngồi xổm trên đất, một tay chống đùi, chỉnh lại AK-t3 một lần nữa, rồi lúc này mới đáp: “Chưa ạ, vẫn còn đang nghiên cứu thuật toán, chuẩn bị thử.”

Diệp Từ Lâm nói: “Em có thể xem thuật toán của Đồng Chính Phi thử, cậu ta là người cứ đâm đầu vào chỗ có vấn đề, dễ đi vào ngõ cụt, không lanh lợi bằng em, nhưng quả thật rất vững về mặt kỹ thuật. Hai em có sở trường riêng, nếu có thể thành công về hạng mục này thì đều có lợi với cả hai, nên làm tốt vào.”

“Vâng.”

Tối hôm diễn ra chung kết, trường học cho bốn mươi người của khoa máy tính năm một năm hai vào xem.

Dưới sự tổ chức của Lâu Phượng, cô nàng tập kết lại hai mươi cô gái không quá hứng thú với robot nhưng giọng cực lớn lại cùng đến cổ vũ tiếp sức cho Chu Tư Việt.

Trong bầu không khí khí thế ngất trời ở hiện trường, cùng cạnh tranh cao thấp với các cô gái của đại học khoa học bên cạnh!

Chỉ cần AK-t3 của Chu Tư Việt đánh đối phương là bọn họ liền ré lên kêu gào ủng hộ, không khác gì đi cổ vũ bóng đá cả, chỉ thiếu nước trong tay cầm hai bông tua cổ vũ mà thôi.

Dĩ nhiên các cô gái ở đại học khoa học cũng không chịu yếu thế.

Lúc tuyên thủ đối phương khi bàn thắng, cũng không quên tranh thủ gân giọng đáp trả.

Trên sân đấu va chạm kịch liệt, dưới sân khấu cũng cuồn cuộn không ngừng.

Ngay cả bạn học Tiểu Trương trong sân cũng nhìn đến ngậy người, liếc mắt nhìn chàng trai đang chăm chú thi đấu trên sân, chặc chặc hai tiếng: “Bạn gái Chu Tư Việt đúng là cừ thật đấy.”

Đình Tiễn ôm mặt, chẳng hề muốn bị người ta nhận ra.

Cô kéo Lôu Phượng, “Im lặng xem là đủ rồi.”

Lôu Phượng lườm cô, “Cậu thì biết gì, thi đấu kiểu này phải có khí thế như vậy đấy!”

Nói rồi Lôu Phượng gào lên sân: “Wow wow!! Chu Tư Việt! Anh là giỏi nhất!”

Ngay sau đó là một chuỗi vang, “Chu Tư Việt giỏi nhất!”

Chàng trai đeo kính đứng trên sân im lặng chuyên chú, ngũ quan tinh xảo, môi mím chặt, không chút bị quấy rầy bởi bầu không khí nóng rực này, nghiêm túc điều khiển người máy. Thế tấn công của cậu rất mạnh, sức của robot cũng rất đủ, và thiết kế bước ngoặt cũng đã đưa cậu phát huy đến trình độ cao nhất, chỉ cần có thể đánh trúng đối phương là đều dùng lực lớn nhất, nhiều lần đánh ngã đối thủ vật xuống đất, tiếng sắt va chạm vang lên đầy chói tai.

Vô hình trung, vốn các cô gái không thích xem dần phát hiện bản thân đã bị cuốn vào không biết tự bao giờ.

“Cậu ấy đẹp trai thật đấy, ánh mắt chuyên tâm chưa kìa.”

“Sao trước kia mình chưa gặp cậu ấy nhỉ?”

Người ta ngày nào cũng ở phòng thí nghiệm, bộ các cô thấy được chắc.

Lôu Phượng liếc nhìn Đình Tiễn, ý là —— cậu nhìn đi.

Đình Tiễn cũng không cảm thấy vui vẻ.

Thời gian chỉ còn lại mười phút cuối cùng, Đinh Tiến đưa mắt nhìn tỷ số trên sân.

18:10

Chu Tư Việt dẫn đầu khoảng cách lớn, đội trưởng đội đại học khoa học đường như khá sốt ruột, chau mày lại, ngay cả bàn tay cầm điều khiển cũng bắt đầu run lên. Chợt AK-t3 phát lực, nhanh chóng trượt đến trước mặt đối thủ, khung gầm quay nhanh lên, mấy tấm sắt tạo ra tiếng két ồn ào, ánh lửa bắn tung tóe, lấy tốc độ nhanh như chớp không kịp bịt tai lập tức gỡ tay của đối phương xuống

Cánh tay sắt bị quăng lên mặt đất, phát ra tiếng rầm nặng nề, lại lăn xe mấy mét mới hoàn toàn yên tĩnh.

AK-t3 chậm rãi phát ra âm thanh đầy máy móc: K.O!

Sau đó từ từ trượt đến cạnh Chu Tư Việt, thu tay chân vào, mập mập lùn lùn như đầu củ cải đứng ngay ngắn ngoan ngoãn.

Tiếng vỗ tay bùng nổ trên sân khấu.

Chàng trai đứng yên, cúi đầu cười với AK-t3.

Cảm xúc của loài người, nó có thể hiểu không?

Hắn là có nhi.

Vậy thì sao? Dù trước khi ngã xuống có ra sao, không phải vẫn đứng lên rồi sao?

Hoa có hương thơm.

Cỏ có sắc xanh.

Cây có tươi tốt.

Thế giới vẫn tốt đẹp.

Còn cậu thì sao?

Vẫn đầy nhiệt huyết!

...

Chu Tư Việt xuống sân khấu, người của bên đại học khoa học đến trò chuyện mấy câu, Đinh Tiễn im lặng ngồi yên trên khán đài đợi cậu giải quyết xong mọi chuyện rồi đến tìm cô.

Ai ngờ, Lâu Phượng lại giơ cao hai tay hô to một tiếng, “Anh Chu!!”

Một cô gái ở bên kia hỏi với vẻ nghi ngờ: “Không phải đây là anh Chu bạn trai Đinh Tiễn đấy chứ?”

Lâu Phượng lớn tiếng: “Đúng thế!”

“...”

“...”

“...”

Hai mươi mấy cặp mắt đều nhìn chăm chăm người đàn ông đẹp trai được người ta vây quanh kia.

Không phải là đồ thô bỉ à?!

Lâu Phượng nói nhỏ một tiếng: “Còn lâu anh Chu mới là người thô bỉ như mọi người nói nhé, anh ấy cực kỳ lợi hại lắm luôn, người cũng tốt nữa, đối xử với Tiễn Tiễn nhà bọn mình rất tốt.”

Đình Tiễn bóp chân Lâu Phượng, ý bảo cô nàng im miệng đi.

Thật ra cô không muốn giải thích nhiều, cũng không muốn người ta chú ý đến cô và Chu Tư Việt, cậu tốt đến đâu, chỉ cần cô biết.

Chu Tư Việt nghe tiếng nhìn sang, lại nói mấy câu với bên đại học khoa học rồi đi về phía bên này, một thân thoải mái, tóc cũng xuề xòa, thoát nhìn có vẻ điển trai biếng nhác.

Cậu chào Lâu Phượng trước, “Các cô cũng đến à?”

Thật ra trước kia đi trên đường, dù có tình cờ gặp thì Chu Tư Việt cũng rất ít khi chủ động chào hỏi Lâu Phượng, vì cậu bị cận nhẹ lại không hay đeo kính, nên cũng không nhận ra người đến.

Lâu Phượng đau lòng nói chuyện này lại với Đình Tiễn, anh Chu càng ngày càng lạnh lùng, gần đây gặp cô cũng không để ý quá.

Đình Tiễn lại nói chuyện này lại với Chu Tư Việt, bảo sau này cậu thấy chị Phượng thì đừng phớt lờ cô ấy được không? Người ta thích cậu mà.

Chu Tư Việt còn cười nhạo cô một lần, cậu khoan dung thật đấy.

Đình Tiễn tin Lâu Phượng mà cũng tin cậu, “Chẳng qua cô ấy sùng bái cậu thôi.”

Chu Tư Việt nhìn cô một lúc, xoa đầu cậu đồng ý.

Sau đó khi ở trên đường có gặp phải, cậu sẽ chủ động chào hỏi, vì chuyện này mà Lâu Phượng còn chủ động chạy đi nói với Đình Tiễn, trời má ơi, hôm nay người đàn ông của cậu còn chủ động nói chuyện với mình.

“Nói gì?”

Lâu Phượng nói: “Chào em.”

“...”

Có điều Lâu Phượng vẫn cứ vui vẻ.

Đình Tiễn nói: “Cậu vui là được rồi.”

Lâu Phượng kích động nói với Chu Tư Việt cuộc thi tối nay xuất sắc thế nào, khoa trường bày tỏ nói mình suýt nữa đã khóc.

Chu Tư Việt cười nhạt, nói với cô ấy, “À, Nguyễn Phóng cũng ở đây.”

Lâu Phượng đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu: “Đang yên đang lành, anh nhắc đến anh ta làm gì.”

Chu Tư Việt cười, lúc này mới nhìn sang Đình Tiễn nói: “Giáo sư Diệp mời ăn khuya, xuống đây đi.”

Lâu Phượng đẩy cô: “Cậu mau đi đi!”

Đình Tiễn và Chu Tư Việt sóng vai rời đi, các cô gái cổ vũ quả thật không nhìn ra Chu Tư Việt thô bỉ chỗ nào, rõ ràng khí chất tuyệt thế kia mà.

Đây không phải là hot boy của trường sao, tía má ơi.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77: Cô Vung Tay Vung Chân, Như Chú Sói Nhỏ

Tiệc ăn mừng, Đinh Tiễn ngồi bên cậu cúi đầu không nói một lời.

Chu Tư Việt vừa bóc tôm cho cô, vừa nói chuyện với người khác, toàn nói mấy câu thuật ngữ chuyên nghiệp cô gần như nghe không hiểu, cũng không thể chen miệng vào.

“Nào người vẫn luôn sử dụng một thuật toán có thể phân bố khu vực, phân biệt ra mắt mũi tai, khu vực thực thi thuật toán của chúng ta có thể liên kết những thứ này lại để thực hiện chức năng của đại não, thuật toán cuối cùng của robot cũng có thể dùng đây để giải thích.” Chu Tư Việt vừa nói vừa bóc vỏ tôm, bỏ vào trong bát Đinh Tiễn, nói: “Kết luận tương tự có thể rút ra từ vỏ não dưới kính hiển vi, trong đầu có một kết cấu não trung gian, trong toàn bộ thiết kế, não trung gian chính là trung tâm.”

Người ngoài nghe rất nhập tâm, Chu Tư Việt bóc hết vỏ tôm, đặt từng con ngay ngắn trong bát, Đinh Tiễn phát hiện cậu có bệnh ám ảnh cưỡng chế khi xếp đồ vật, giống như lần trước giúp cô gấp ốt xanh ra vậy, xếp từng miếng từng miếng thành hàng ngay ngắn đặt với nhau.

Cậu bóc được phân nửa thì lau sạch tay, gõ nhẹ gáy cô, “Ăn mau.”

Đinh Tiễn nghe lời ăn theo thứ tự từng con cậu sắp.

Người ngoài lại nghĩ đến gì đó, hỏi Chu Tư Việt: “Nếu là như vậy, người máy có thể có suy nghĩ giống như mình không, có thể cảm nhận

được tâm tình của con người không? Có thể từ từ tạo thành tam quan không? Fuck, có khác gì phim khoa học viễn tưởng thế giới tương lai đâu?”

Chu Tư Việt lấy lại tinh thần từ trên người Đinh Tiễn, hai tay vừa lau sạch tùy ý đặt lên bàn, dựa vào ghế nhìn người kia nói: “Heo cũng có ý thức, không phải cũng sống yên ổn vô sự với nhau à, việc này nói sớm quá, bây giờ cũng không ai ủng hộ kỹ thuật này.”

Giáo sư Diệp chen vào nói: “Nhưng vẫn có triển vọng, đến năm 2050 người máy có thể được phân phối đến từng nhà, không gian trong ngành này vẫn còn rất lớn, giống như điện thoại di động năm 1990, không ai mua nổi, bây giờ thì thế nào, em xem ai ai cũng có một chiếc, nên làm gì cũng phải có người mở đường.”

Nói đến khoa học kỹ thuật tương lai, các đội viên đều hăng hái lại được sức lực, bắt đầu thảo luận rôm rả.

Điện thoại di động của Chu Tư Việt bỗng rung lên, cúi đầu liếc một cái, một chuỗi số lạ hiện lên, cậu nhìn chăm chăm mấy giây, không nhận, lật điện thoại lại nằm lên bàn.

Đinh Tiễn nhìn cậu, “Không nhận à?”

Cậu trầm giọng ừ, “Không sao.”

“Ờ.”

“No rồi hả?”

“Tạm tạm, buổi tối không thể ăn quá no, nếu không sẽ không ngủ được.”

Cậu nhướn mày cười nhạt, “Không ngủ được, vừa hay có thể làm chuyện khác.”

Thật ra nếu ngẫm nghĩ kỹ thì bản thân Chu Tư Việt không phải là một người đứng đắn, lúc có tâm tình, có thể cùng cô nói những lời vô vị.

Đình Tiễn đỏ mặt véo tay cậu, “Cậu nói cái gì vậy hả?”

Với sức lực đẩy thì có véo cậu cũng chỉ như gãi ngứa, thấy cô véo đủ rồi, Chu Tư Việt mới cầm điện thoại đứng lên, “Tớ đi vệ sinh.”

“Nhanh nhanh trở lại nha.”

“Ừ.” Cậu bỏ điện thoại vào túi.

Chu Tư Việt đứng ở cửa hút thuốc, điện thoại trong túi lại rung lên.

Cậu cúi đầu nhả một ngụm khói, lấy điện thoại từ trong túi ra, cúi đầu nhìn một hồi, ấn nút nhận: “Chuyện gì?”

Tô Bách Tòng cười, “Chúc mừng cậu, được giải nhất robotcon.”

Chu Tư Việt híp mắt, hít khói rồi nhả ra, “Cám ơn.”

“Cậu có biết công ty anime Duy Lạp không?”

“Có ý gì?”

Bên kia điện thoại có tiếng cười khẽ, “Cô nàng kia vẽ anime cho người ta, nhưng có vẻ không biết quyền sách trong tay Tôn Nguyên Hương không có bản quyền, hiện tại tác giả nguyên tác tìm Duy Lạp, yêu cầu bọn họ bồi thường hai triệu tiền xâm phạm tổn thất tinh thần, cậu đoán xem Tôn Nguyên Hương sẽ làm gì?”

Năm ấy weibo vẫn còn chưa thịnh hành, thực hiện bảo vệ quyền lợi cũng không dễ.

Quai hàm Chu Tư Việt căng chặt, bởi vì dùng quá sức mà điều thuốc rung lên.

Cậu dí tắt thuốc, lại nghe bên kia nói: “Tiền đồ của cô ấy, tiền đồ của cậu, đổi bằng một Triệu Chấn Hải bị kéo ngã, thỏa đáng rồi chứ?”

Chu Tư Việt nhắm hai mắt lại.

“Tại sao Duy Lạp lại tìm được cô ấy?”

“Tôi đề cử.” Tô Bách Tông nói thẳng.

Bàn tay vênh mệnh lúc nào cũng nắng mưa thất thường, vừa quay đầu đi liền hất một gáo nước lạnh vào người. Phía trước là bóng tối vô biên, người đi đường vội vã, có đứa bé nắm tay mẹ muốn ăn kẹo que, người mẹ nghiêm nghị nói, ngày nào cũng muốn ăn đồ ngọt, sau này sẽ phải chịu cay đắng đấy!

Bỗng Chu Tư Việt cười.

Con người phải học cách cúi đầu trước thực tế ư?

“Chúng tôi có hồ sơ cá nhân của anh.”

...

Tối nay hai người lau súng cướp cò một phen.

Đỉnh Tiễn cơ hồ bị cậu ghì chặt xuống giường, cắn xé mà hôn. Cô ươm ươm nghẹn ngào đánh đấm ngực cậu, lại bị cậu kéo tay đặt lên đỉnh đầu, thừa dịp tiến vào.

Cô yên lặng chịu đựng, coi như cậu vì được giải, hưng phấn quá độ nên mới thế.

Cậu muốn làm cái gì cô cũng chiều hết, cho đến khi đầu óc cậu tỉnh táo lại, nhìn trên vai Đinh Tiễn có vết đỏ ửng thì ngẩn người, lúc này mới giật mình phát hiện bản thân mình đang làm gì, gãi gãi đầu, ngã xuống một bên nằm ở phần giường bên cạnh.

Đinh Tiễn kéo quần áo lại, ôm cậu như koala, đầu đặt trên cổ cậu, “Chu Tư Việt, có phải cậu hưng phấn quá không?”

Chàng trai nằm trên giường, bóng dáng thon dài đầy mệt mỏi, liếc nhìn cô, “Hửm?”

“Có phải vì được giải nên vui quá không?”

“Bình thường.”

“Nhưng tối nay cậu rất kích động.”

“Có à?”

“Vừa nãy cậu cũng...”

Nhiều lần như vậy, chỉ duy nhất một lần cô cảm nhận được máu huyết cậu sục sôi.

“Tôn Nguyên Hương có đối xử tốt với cậu không?” Cậu đột nhiên hỏi cô.

Đinh Tiễn không phản ứng kịp, suy nghĩ một hồi mới nói: “Chị Tôn à? Tốt lắm.”

“Gần đây chị ta không tìm cậu à?”

“Đúng nha, dạo này chị ấy nghỉ đông, giao hạng mục của tớ cho người khác phụ trách, tớ cũng không liên lạc với chị ấy, bảo là cho tớ chuẩn bị kỳ thi cuối kỳ trước, không cần vẽ nháp nữa.”

“Đi ngủ đi, ngoan nào.”

Chu Tư Việt xoa đầu cô.

“Dạo này hình như cậu không thoải mái lắm.” Đinh Tiễn chôn trong ngực cậu, chọn tư thế thoải mái, chọt chọt ngực cậu.

“Đừng liên lạc gì với bên Duy Lạp nữa, trước mắt cứ chuẩn bị kỳ thi cuối kỳ đi.”

Đinh Tiễn nằm trong ngực cậu, ngoan ngoan ừ một tiếng, còn thổi khí vào mặt cậu, giống như đang nói với chính mình: “Tớ nhất định phải nuôi cậu trắng trẻo mập mạp.”

Sau đó ngủ rất say.

Nửa đêm Đinh Tiễn giật mình tỉnh dậy, mơ mơ màng màng thấy trên sofa có bóng người, cô quả thật rất buồn ngủ, không nói gì, lại nhắm hai mắt tiếp tục ngủ.

Nhưng có một chớp mắt đầu óc cô lại rất tỉnh táo.

Cô muốn biết dạo gần đây Chu Tư Việt có gặp phải vấn đề khó khăn nào hay không, nhưng lại thấy cậu rất lợi hại, nhất định có thể gặp dữ hóa lành.

Ông trời đã sớm đồng ý với cô rồi, nhất định sẽ phù hộ thiếu niên có tiền đồ như gấm hoa này, vui vẻ bình an.

...

Kỳ thi cuối kỳ căng thẳng cũng đã qua, nghỉ hè năm 2008 đã đến.

Năm ấy tổ chức Olympic, toàn bộ Bắc Kinh rơi vào nhiệt huyết sôi trào, ngay cả thời tiết cũng nóng lên theo người dân thành phố.

Kỳ nghỉ hè Đinh Tiễn không về nhà, mà ở trong phòng ngầm dưới đất với Chu Tư Việt một tháng.

Ban ngày Chu Tư Việt ở phòng thí nghiệm, cô thì ở nhà một mình dùng laptop vẽ, chờ cậu về sẽ cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Đến tối lại nằm chung với nhau, hôn hôn sờ sờ, từ từ thăm dò lãnh địa đối phương.

Càng ngày Đinh Tiễn càng to gan, nhiều lần khiến cho Chu Tư Việt mê loạn không tỉnh nổi, hai tay chống bên giường, hô hấp nặng nề, ánh mắt đỏ au nhìn cô chăm chăm, tất cả đều là lửa.

Lâu Phượng nói Chu Tư Việt quá cấm dục, đặc biệt là sau dáng vẻ mặt áo khoác dài màu trắng đeo kính bảo vệ ở cuộc thi, lần nào cũng đều nói bên tai Đinh Tiễn người đàn ông nhà cậu quá đẹp trai quá mẫu quá cấm dục, thế là cô không nhịn được châm chọc trong lòng, cậu không biết rốt cuộc cậu ấy xấu thế nào đâu.

Buổi trưa hai người ở bên ngoài ăn cơm.

Đinh Tiễn muốn ăn mì dầu đỗ, quay đầu lại hỏi Chu Tư Việt muốn ăn gì, chàng trai đối diện không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm màn hình TV đến thất thần, cô tò mò quay người lại nhìn, tựa đề màu đỏ rất nổi bật —— Triệu Chấn Hải của bộ quốc phòng bị “Song quy”*.

(*Song quy: Khibị một trong hai cơ quan điều tralà Phòng Kỷ luật Kiểm tra Giám sát và Nhóm Theo dõi Kiểm tra Trung ươngngghi ngờ, nghi can có thể bị bắt giữ cho một tiến trình gọi là song quy.)

“Cục trưởng cục xây dựng đô thị Triệu Chấn Hải bị người dân tố cáo nhận hối lộ trong thời gian nhậm chức, hiện nay ủy ban kiểm tra kỷ luật đang tiếp tục điều tra...”

Đình Tiễn quay đầu cậu phất tay với cậu, “Nhìn cái gì vậy?”

Chu Tư Việt lúc này mới bừng tỉnh, “Ăn gì?”

“Tớ chọn rồi, mì đầu đố.”

“Ăn giống cậu vậy.”

Đình Tiễn cất cao giọng nói với ông chủ, “Ông chủ, cho hai tô mì đầu đố!”

Đình Tiễn nhìn ngoài cửa sổ, thở dài, “Tháng tám này cậu đi Châu Phi, mà mồng tám tháng tám là khai mạc thể vận hội Olympic! Tớ còn muốn tụi mình đi xem với nhau kia.”

Chu Tư Việt dựa ghế, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Sau này sẽ có cơ hội.”

Cô bữu môi, “Làm gì có cơ hội, lần sau không biết khi nào mới tổ chức lại lần nữa.”

Cậu cười nhạt.

“Cậu đi Châu Phi phải tiêm vắc xin phòng bệnh đó, có nghe hay không!”

Từ khi nghe tin cậu đi Châu Phi, cô nói câu này đã không dưới trăm lần, cứ cảm rằm hệt như bà vợ nhỏ, dặn đi dặn lại những thứ có thể dặn dò.

“Tớ cũng đã mua kem chống nắng cho cậu rồi, nhớ dùng đấy, đừng có khi về lại biến thành người da đen.”

“Tớ còn mua thuốc cảm nắng cho cậu đấy, mỗi sáng trước khi ăn nhớ uống một viên, không biết cậu phải đối mặt với tình cảnh gì, dù sao cũng không phải là công việc thoải mái.” Cô có chút bất mãn.

“Cậu có thể cho tớ gọi điện thoại không?”

Chuyến này đi theo lực lượng gìn giữ hòa bình đến khu rà phá bom mìn, đi cùng còn có giáo sư Diệp và Đồng Chính Phi, với mấy người trong đội nữa, toàn bộ điện thoại di động đều bị nộp lên, không thể liên lạc với bên ngoài. Trước sau cũng chừng một tháng, nếu so với đi nghiên cứu khoa học mười mấy năm không được gặp mặt người nhà, như vậy coi như đã tốt rồi.

Chu Tư Việt lắc đầu, thành thật mà nói: “Không thể gọi điện thoại.”

“Suy cho cùng chỉ đi làm việc thôi mà! Làm sao việc này cũng không được.”

Tiểu cô nương tức giận, trước kia nói đây là hạng mục nghiên cứu bí mật cho nên cô không tiện hỏi nhiều, nhưng lại lo âu nhìn cậu, “Tớ nghe nói ở Châu Phi có nhiều nơi không mặc quần áo.”

Nghe được điều này, cậu cúi đầu phì cười.

Đinh Tiễn bị cậu cười nhạo, ngượng ngùng liếc cậu.

Chu Tư Việt bỗng nghiêng người, kéo cổ cô qua để mắt đối mắt, hai người cực gần nhau, thậm chí Đinh Tiễn còn cảm nhận được mũi mình đã chạm vào chóp mũi cứng rắn của cậu, hô hấp dây dưa, chỉ nghe cậu cười nói: “Hay là, để lát về tớ cởi hết cho cậu xem trước, cướp lần đầu tiên?”

Thời điểm hai người hôn nhau, cậu cũng chỉ kéo quần áo cô ra một nửa, còn bản thân mình thì không tổn thất tí nào.

Mặt Đinh Tiễn như đốt cháy, cả khuôn mặt nhanh chóng biến thành màu gan heo.

Chu Tư Việt chỉ thích nhìn dáng vẻ này của cô, tay buông lỏng, người từ từ ngã ra sau, dựa vào lưng ghế.

Ông chủ bưng hai tô mì tới, khoảng thời gian này hai người thường xuyên đến đây ăn nên cũng khá quen với ông chủ, thấy hai người bọn họ đùa giỡn, cũng không nhịn được tiếp lời, “Ai nha, tôi thấy tình cảm hai người lúc nào cũng tốt, tuổi trẻ chính là như vậy.” Vừa nói vừa cúi đầu xuống, nói với Chu Tư Việt: “Cậu cũng đừng chọc tức vợ cậu, nhìn xem bị cậu chọc đến tức giận rồi kìa.”

Chu Tư Việt cười cười lấy đũa trên bàn, vừa cúi đầu trộn mì vừa nói: “Đúng vậy.”

Đình Tiễn giận dữ rút đôi đũa trên bàn, nói: “Là chính cậu nói! Đừng có mà chơi xấu!”

Hai người cơm nước xong xuôi.

Mặt trời lên cao, Đình Tiễn kéo Chu Tư Việt hứng thú về phòng ngủ, đóng cửa lại cái “rầm”.

“Cởi mau!” Cô vung tay vung chân, giống như chú chó sói nhỏ.

Chu Tư Việt không để ý tới cô, thủng thẳng đi mở laptop, sau đó tựa vào mép bàn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô từ trên cao, “Có thể giữ cảm giác thần bí được không? Cho cậu thấy hết rồi thì sau này nhìn cái gì?”

“Thần bí cái rắm, hôn cũng hôn rồi.”

“Thật sự muốn nhìn?” Cậu nhướn mày.

“Toàn thân luôn. Cởi hay không hả? Không cởi là tớ dùng vũ lực đấy!”

Chu Tư Việt khinh thường nhìn cô giơ quả đấm nhỏ, cũng không lên tiếng, người vẫn dựa vào cạnh bàn, hơi ngửa đầu, như cười như không giơ tay lên cởi hai cúc áo trước ngực, ngón tay thon dài, khớp xương nhẹ nhàng đặt trên cổ áo, cởi hai nút, khoe miệng mỉm cười, lại dán mắt nhìn thẳng vào cô.

Đình Tiễn không phòng bị, theo bản năng muốn cúi đầu.

Lại bị Chu Tư Việt trực tiếp bấm sau gáy, ép cô phải ngẩng đầu, cúi đầu hôn một cái.

Cậu vừa hôn cô vừa cởi áo, không cho cô cơ hội trốn thoát chút nào, sau đó xoay người đè cô lên bàn.

Thời điểm giơ tay cởi thắt lưng, thì “grrrr” một tiếng.

Điện thoại di động Đình Tiễn rung lên, cũng không xem là ai.

Chu Tư Việt đem điện thoại đặt bên tai cô, quay đầu hôn bên tai khác của cô.

Đình Tiễn cứ như vậy bị cậu đè lên bàn, quần áo được cởi ra phân nửa, bị buộc phải ngẩng đầu, một tay chống lên bàn, một tay cầm điện thoại, chàng trai trên người không hề có ý muốn dừng lại.

“Alo.”

“Bây giờ mày về nhà ngay cho tao, nhanh lên một chút!”

Trong điện thoại, Diệp Uyển Nhàn nói.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78: Đinh Tiễn Há Miệng, Liên Bị Cậu Cúi Đầu Xuống Cẩn

Buổi tối Đinh Tiễn về nhà, Đinh Tuấn Thông ngồi trên sofa.

“Bố mẹ đâu rồi?”

Đinh Tiễn vừa hỏi, vừa cúi đầu đổi giày.

Đinh Tuấn Thông ôm gối dựa nói: “Đi dạo rồi, à chị này, chị với anh Chu Tư Việt là thật đó hả?”

Năm ấy chuyển vào con hẻm ở, Đinh Tuấn Thông mới tám tuổi, hiện tại đã lên cấp hai, đối với thằng bé mà nói, cái tên Chu Tư Việt này vừa xa lạ vừa quen thuộc. Hồi đó bọn họ vẫn còn nhỏ, đám người Chu Tư Việt và Tưởng Trầm chính là một đám đại ca anh lớn, thường xuyên nghe người ta nói hẻm đông có anh Chu Tư Việt rất lợi hại, dáng dấp lại đẹp trai, còn là thiên tài số một trong lớp, lớp mười hai được tuyển thẳng vào Thanh Hoa; Tưởng Trầm thì mùa đông năm lớp mười hai cãi nhau với người nhà; Tống Tử Kỳ thi đậu phi công.

Về sau bọn trẻ nghe cũng có phần kính sợ, Đinh Tuấn Thông cũng vậy, khi còn bé không hiểu chuyện lại được người lớn cưng chiều, thích đối nghịch với Đinh Tiễn, nhưng những năm gần đây dần dần lớn lên, cộng thêm Đinh Tiễn lên đại học không thường về nhà, có lúc thật sự rất nhớ cô.

Đinh Tiễn cũng nhận ra Đinh Tuấn Thông đã thay đổi, qua vài năm như vậy, thằng bé được cưng chiều quen, mấy năm trước lúc còn ở quê, những đứa trẻ khác đều chiều cậu, nhưng đến nơi này, trừ Diệp Uyển Nhân

ra thì ở trong trường ai cũng được nâng niu từ nhỏ, không còn ai chiều cậu nữa, cảm xúc của trẻ con cũng trực tiếp nhất, không kết bạn bè với nhau cũng biết được vấn đề của mình ở đâu, sau khi hiểu ra chuyện, trái lại tính cách cũng có phần bớt đi.

Đình Tiễn thay dép xong cất vào trong ngăn kéo, thờ ơ ừ một tiếng.

“Có phải trường chị rất nhiều người trâu bò không, ở trường anh ấy ưu tú như vậy sao?”

Đình Tiễn suy nghĩ, “Em định nghĩ ưu tú là như thế nào.”

Đình Tuấn Thông không nói được, cậu luôn cảm thấy mình sống quá đần độn u mê, “Chị nói xem?”

Đình Tiễn nhìn thẳng bé nói: “Dám chân trần chạy theo ước mơ, là người phải trái rõ ràng không dễ thỏa hiệp. Định nghĩa ưu tú của mỗi người không giống nhau, trong mắt chị, đương nhiên cậu ấy ưu tú nhất rồi.”

Đình Tuấn Thông cái hiểu cái không gật đầu, lại hỏi thêm một vấn đề, Đình Tiễn nhất nhất giải đáp, lúc này mới thỏa mãn đi làm bài tập, trước khi đi còn quay lại nói, “Lần sau nhờ anh ấy dạy em làm toán nhé?”

Đình Tiễn đang cúi đầu gửi tin nhắn, nghe vậy nghĩ ngay đến tờ kiểm tra được mười ba điểm của thằng bé, bèn ngẩng đầu nhìn nó, “Em vẫn đừng tự làm khó mình thì hơn.”

“...” Đình Tuấn Thông: “Tại sao?”

“Người xuất thân từ cuộc thi Olympic, giảng bài em nghe không hiểu đâu.”

“Hừ, hẹp hòi.” Đình Tuấn Thông cắn răng đi làm bài tập.

Hôm đấy, Đinh Tiễn đang nói chuyện điện thoại với Chu Tư Việt thì Đinh Tuấn Thông đi ngang qua, vừa nghe thấy là Chu Tư Việt, liền gào lên về phía điện thoại, “Anh rể, nghe nói anh được giải nhất cuộc thi Olympic toán học, cầu chỉ dạy!”

Đinh Tiễn che ống nghe đẩy người ra xa, “Em mà là chỉ dạy hả? Em là phải học lại mới đúng.”

Đinh Tuấn Thông le lưỡi với cô.

Chu Tư Việt vừa nghe điện thoại vừa viết chương trình, nghe không sót chữ nào, bàn tay gõ phím rất nhanh, thanh âm nhàn nhạt: “Em trai cậu à?”

Đinh Tiễn ừ một tiếng, “Cậu không cần để ý tới thằng nhóc đó, cứ bận việc của cậu đi.”

Chu Tư Việt suy nghĩ một chút, lại cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, khép laptop lại nói: “Không sao, cậu cho thằng bé chọn thời gian đi.”

Đinh Tiễn sững sốt, trừng mắt nhìn Đinh Tuấn Thông, trong lòng tính toán chỉ còn mấy ngày nữa là cậu sắp xuất ngoại rồi, bèn nói: “Chu Tư Việt, thật sự cậu không cần ——.”

Bên trong nhà chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, bóng đen ngoài cửa sổ dày đặc như nhuộm mực, một mảnh đen nhánh, nhưng ánh trăng lại sáng vắng vặc, xuyên thấu qua ô cửa lọt vào phòng, bên kia điện thoại truyền tới một câu nói hời hợt, “Coi như tớ muốn gặp cậu đi, hửm?”

Ba chữ “lo cho nó” trực tiếp bị cô nuốt trở về, bỗng yên tĩnh lại.

Tim Đinh Tiễn đập thình thình cuồn cuộn, không nhin được đỏ mặt, hơi cúi đầu, nụ cười dần lan trên khuôn mặt.

Chàng trai này quả thật có bản lĩnh.

Chỉ tùy tiện nói một câu, đã khiến lòng cô rộn ràng.

Đình Tuấn Thông u mê nhìn người trước mặt trong nháy mắt trở nên dịu dàng lại mắc cỡ, thốt ra một câu sát phong cảnh: “Chị đỏ mặt cái gì vậy?”

Đình Tiễn cứng lại.

Bên kia điện thoại vang lên tiếng cười khẽ, giọng thờ ơ: “Thế mà cũng đỏ mặt? Da mặt cậu mỏng thật đấy.”

Không khí đang êm đẹp như vậy lại bị phí phạm, lại còn có vẻ quẫn bách vì bị phơi bày, Đình Tiễn tức giận, đẩy Đình Tuấn Thông ra ngoài, rống lên với điện thoại: “Đúng đấy, còn da mặt cậu thì dày lắm.”

Chu Tư Việt ngồi trên sofa, cười nghiêng người tới trước, một tay cầm điện thoại, một tay mở laptop lên lại, vội vàng quét vài lần, lười biếng nhạo báng cô: “Mặt tớ đây không dày, không phải cậu đã sờ từ lâu rồi à?”

Chiếm không được tiện nghi, Đình Tiễn nói đôi câu nữa rồi vội vã cúp điện thoại, che lại trái tim đang đập thành thịch, không cam lòng nói: Không thể để cậu ấy dắt mũi được!

“Rầm rầm rầm!”

Đình Tuấn Thông ở ngoài đập cửa không chút tiết tấu.

Đình Tiễn bỏ điện thoại xuống đi mở cửa, “Cậu ấy nói, cho em chọn thời gian.”

Đình Tuấn Thông nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy thì ngày mai luôn đi.”

“Địa điểm?” Đinh Tiến đỡ tay cầm cửa nhìn thẳng bé, bỗng phát hiện, tiểu tử này đã cao hơn mình rồi.

Đinh Tuấn Thông đề nghị: “Mc Donalds? KFC?”

“Tùy em, nhưng phải nói trước, em tìm cậu ấy học thêm, cho dù là Mc Donalds hay KFC thì chính em trả tiền.”

“Không phải chứ, chị cũng đừng có bủn xỉn vậy chứ.”

“Nói nhảm thêm câu nữa, hủy.”

“Được, em trả thì em trả, giúp người ngoài nhanh quá rồi đấy.”

Đinh Tiến làm bộ muốn đánh, lập tức Đinh Tuấn Thông thấy tình thế không đúng, nhanh chóng chuồn mất.

Buổi học thêm hẹn ở KFC.

Lúc Đinh Tiến với Đinh Tuấn Thông đến, đã thấy Chu Tư Việt chọn xong chỗ, trước mặt đặt laptop.

Thấy hai người họ đi vào thì cất laptop đứng dậy, Đinh Tuấn Thông đi tới, cời mở nói: “Anh rể.”

Chu Tư Việt cúi đầu cười ừ một tiếng.

Đinh Tuấn Thông vui vẻ đeo balo đi chọn món, hai người nhìn nhau, Chu Tư Việt xoa đầu Đinh Tiến, “Ăn gì?”

Đinh Tiến lại đáp một néo, chỉ quan tâm đến chuyến đi Châu Phi của cậu: “Cậu thu dọn đồ xong chưa?”

Hai tay cậu dứt túi, liếc mắt nhìn Đinh Tuấn Thông vẫn đứng xếp hàng chọn món, thấp giọng nói, “Hòm hòm rồi.”

“Đến đó phải chú ý bản thân thật tốt đấy.”

Chu Tư Việt không đáp, đôi mắt kia sáng lên, trắng đen phân rõ, chân mày nhướn lên lẳng lẳng cười nhìn cô.

“Có nghe thấy không?” Đinh Tiễn lặp lại từng câu từng chữ.

Cậu dựa vào bàn, lười biếng ngửa đầu xoa cổ chậm rãi nói: “Để tớ tính lại một chút, xem đây là lần thứ mấy cậu nói nhỉ.” Sau đó, kéo bả vai người nào đó qua, cúi đầu nói bên tai cô, “Không nỡ bỏ tớ vậy ư?”

Từ trước đến giờ cậu không lo chuyện gì hết, cô ở bên cạnh cậu căng thẳng dặn đông dặn tây mãi, mà cậu hoàn toàn không để trong lòng, ngược lại còn có tâm tình đùa giỡn cô.

Đinh Tiễn tức muốn chết.

Chu Tư Việt rộng lượng vỗ vai cô, “Tớ đi xem em trai cậu chút.”

Đinh Tuấn Thông xếp hàng bên kia, đương lúc cúi đầu lấy tiền ra thì bên cạnh xuất hiện cánh tay dài sạch sẽ.

Cậu hồ nghi quay đầu lại.

Chu Tư Việt đưa tiền cho thu ngân, nhàn nhạt nói: “Thêm một cái đùi gà nữa.”

Đinh Tuấn Thông vội vàng nói, “Không cần không cần đâu, hôm nay em mời anh.”

Chu Tư Việt cười, “Có phải chị em nói cái gì rồi không?”

Đinh Tuấn Thông cúi đầu không đáp.

Chu Tư Việt đưa tay nhận lấy, nhét vào trong túi rồi tựa vào quầy chờ, cúi đầu nhìn thẳng bé rồi liếc nhìn đi chỗ khác, nói: “Không cần để ý tới chị em, nghe anh là được.”

Đình Tuấn Thông không nhịn được hỏi: “Bình thường chị em đều nghe theo anh hả?”

Cậu vừa cười: “ Nghe ai quan trọng lắm sao?”

“Quan trọng chứ, giống như bình thường bố em đều nghe theo lời mẹ em, nhưng đến mấu chốt mẹ em vẫn để cho bố em tự quyết định, đừng có nhìn bố em sợ sệt như vậy, chứ thật ra khi nổi giận còn đáng sợ hơn mẹ nhiều, lúc ông mà nổi giận ấy, ngay cả mẹ em cũng không dám lên tiếng, địa vị của người đàn ông trong gia đình vẫn là rất quan trọng.”

Chu Tư Việt nhìn cậu bé trước mặt, thật ra thì không hề có vẻ không tim không phổi, hồn hào ngang ngược như Đình Tiễn nói.

“Nghe ai cũng được, nhưng em cũng phải nghe lời cô ấy.”

Đình Tuấn Thông bĩu môi nói, “Mới vừa rồi anh còn nói phải nghe theo anh.”

“Chuyện này nghe anh, những chuyện khác nghe cô ấy.”

Phục vụ đặt tất cả món ăn trong một khay, đẩy tới, “Thưa anh, đồ của anh đây ạ.”

Chu Tư Việt quay lưng lại, quay đầu liếc nhìn, vỗ vỗ vai Đình Tuấn Thông, xoay người bưng khay đi, “Đi.”

Cao 1m8 đứng trong đám đông quả nhiên nổi bật, công thêm gương mặt này, Đình Tuấn Thông cũng mới phát hiện vừa rồi có mấy nhân viên nữ cứ lén lén quan sát Chu tư Việt, còn cả nhân viên thu ngân, lúc nói

chuyện giọng nói cũng ôn ẻn hơn nhiều, bỗng cậu bắt đầu toát mồ hôi thay Đinh Tiễn.

Này cũng quá hút người quá rồi.

Ngồi ở KFC hết cả buổi chiều.

Mặt dù Đinh Tiễn đã chuẩn bị tâm lý cho Chu Tư Việt trước rồi, nền tảng môn toán của em trai cô không phải kém như thế, mà là do thằng bé không thích học, cộng thêm trời sinh khuyết điểm không chịu suy nghĩ logic, vì vậy nên thành tích khá là kém.

Chu Tư Việt nhìn tờ bài thi mười ba điểm trên bàn, đây đâu phải chỉ là kém tí tẹo đâu, có điều trông cậu vẫn khá thoải mái.

Mặc dù trong tiệm đầy người đến người đi, nhưng bọn họ như bị ngăn cách vậy, bầu không khí đầy yên tĩnh.

“Bài thi hồi tiểu học còn không?” Cậu bỗng mở miệng.

Đinh Tuấn Thông liếc nhìn Đinh Tiễn: “Hình như... vẫn còn.”

“Quay về tìm lại.” Chu Tư Việt dựa vào ghế, nhấp một hớp coca, nhìn lướt qua bài thi, sau đó, nghiêng người về phía trước, đẩy bài thi tới trước mặt thằng bé: “Hôm nay giảng bài này trước.”

Chu Tư Việt làm việc giống như người máy, một giây trước còn trêu đùa với người ta, giây kế tiếp có thể lập tức khôi phục lại đứng đắn vùi đầu vào công việc.

Đinh Tiễn nhiều lần hỏi cậu là người máy hả? Làm sao có thể thu phóng cảm xúc tự nhiên như vậy?

Cậu giảng bài cho Đinh Tuấn Thông vô cùng nghiêm túc, mỗi bài đều nói rõ cách giải, chứ không phải vì khách khí mà qua loa lấy lệ, thậm chí

còn kiên nhẫn hơn cả lúc trước khi giảng cho cô, cũng không hề cảm thấy vì thành tích Đinh Tuấn Thông kém mà không chịu nổi. Trong lúc giảng còn có thể đùa bỡn đôi câu với thằng bé, rồi lại còn chỉ ra điểm chính, bất tri bất giác khiến thằng bé như được mở rộng kiến thức, mà không phải là kiểu phô trương, nói đủ thì dừng.

Đinh Tuấn Thông nghe rất lọt tai, trái lại cảm thấy mình còn hiểu hơn khi nghe thầy giảng, hoàn toàn coi Chu Tư Việt là người nhà.

Khi Đinh Tuấn Thông giải đề, cậu liền cúi xuống nhìn laptop, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, sau đó cùng mỉm cười rồi quay đầu đi.

Ánh nắng ngập tràn, người yêu ở trong lòng, lại không có gì viên mãn hơn.

Một tuần trôi qua, điểm toán của Đinh Tuấn Thông tăng mạnh.

Trước khi đi Châu Phi thì Chu Tư Việt phải quay về Quảng Đông một chuyến, buổi chiều cuối cùng ở KFC của ba người cũng trôi qua, Đinh Tuấn Thông làm bài test thử được 75 điểm, mặc dù không đạt tới dự tính ban đầu của Chu Tư Việt nhưng cũng xem là tiến bộ không ít.

Đêm hôm đó, Chu Tư Việt đưa bọn họ về tận nhà.

Chu Tư Việt nói với Đinh Tuấn Thông: ‘Em lên trước đi.’

Mấy ngày kế tiếp, so với Đinh Tiễn, Đinh Tuấn Thông nghe lời Chu Tư Việt hơn, trong mắt thằng bé, con trai như Chu Tư Việt là rất đàn ông, thế nên cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi lên, còn quay đầu hỏi, “Chị, có muốn em đem túi lên giúp không?”

Chu Tư Việt ừ một tiếng.

Không đợi Đinh Tiễn phản ứng, Đinh Tuấn Thông đã lao tới lấy túi xách của Đinh Tiễn rồi bịch bịch chạy lên lầu, biến mất ở cửa cầu thang.

Chu Tư Việt trực tiếp kéo người đến dưới thang lầu, Đinh Tiễn há miệng, liền bị cậu cúi đầu xuống cắn, hơi thở rất nhẹ, khẽ thở bên tai cô.

“Ngày mai phải đi rồi, tớ đoán cậu muốn ở bên tớ một lúc.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79: Đinh Tiễn Há Miệng, Liên Bị Cậ Cúi Đầu Xuống Cẩn

Buổi tối Đinh Tiễn về nhà, Đinh Tuấn Thông ngồi trên sofa.

“Bố mẹ đâu rồi?”

Đinh Tiễn vừa hỏi, vừa cúi đầu đổi giày.

Đinh Tuấn Thông ôm gối dựa nói: “Đi dạo rồi, à chị này, chị với anh Chu Tư Việt là thật đó hả?”

Năm ấy chuyển vào con hẻm ở, Đinh Tuấn Thông mới tám tuổi, hiện tại đã lên cấp hai, đối với thằng bé mà nói, cái tên Chu Tư Việt này vừa xa lạ vừa quen thuộc. Hồi đó bọn họ vẫn còn nhỏ, đám người Chu Tư Việt và Tưởng Trầm chính là một đám đại ca anh lớn, thường xuyên nghe người ta nói hẻm đông có anh Chu Tư Việt rất lợi hại, dáng dấp lại đẹp trai, còn là thiên tài số một trong lớp, lớp mười hai được tuyển thẳng vào Thanh Hoa; Tưởng Trầm thì mùa đông năm lớp mười hai cãi nhau với người nhà; Tống Tử Kỳ thi đậu phi công.

Về sau bọn trẻ nghe cũng có phần kính sợ, Đinh Tuấn Thông cũng vậy, khi còn bé không hiểu chuyện lại được người lớn cưng chiều, thích đối nghịch với Đinh Tiễn, nhưng những năm gần đây dần dần lớn lên, cộng thêm Đinh Tiễn lên đại học không thường về nhà, có lúc thật sự rất nhớ cô.

Đinh Tiễn cũng nhận ra Đinh Tuấn Thông đã thay đổi, qua vài năm như vậy, thằng bé được cưng chiều quen, mấy năm trước lúc còn ở quê, những đứa trẻ khác đều chiều cậu, nhưng đến nơi này, trừ Diệp Uyển Nhân

ra thì ở trong trường ai cũng được nâng niu từ nhỏ, không còn ai chiều cậu nữa, cảm xúc của trẻ con cũng trực tiếp nhất, không kết bạn bè với nhau cũng biết được vấn đề của mình ở đâu, sau khi hiểu ra chuyện, trái lại tính cách cũng có phần bớt đi.

Đình Tiễn thay dép xong cất vào trong ngăn kéo, thờ ơ ừ một tiếng.

“Có phải trường chị rất nhiều người trâu bò không, ở trường anh ấy ưu tú như vậy sao?”

Đình Tiễn suy nghĩ, “Em định nghĩ ưu tú là như thế nào.”

Đình Tuấn Thông không nói được, cậu luôn cảm thấy mình sống quá đần độn u mê, “Chị nói xem?”

Đình Tiễn nhìn thẳng bé nói: “Dám chân trần chạy theo ước mơ, là người phải trái rõ ràng không dễ thỏa hiệp. Định nghĩa ưu tú của mỗi người không giống nhau, trong mắt chị, đương nhiên cậu ấy ưu tú nhất rồi.”

Đình Tuấn Thông cái hiểu cái không gật đầu, lại hỏi thêm một vấn đề, Đình Tiễn nhất nhất giải đáp, lúc này mới thỏa mãn đi làm bài tập, trước khi đi còn quay lại nói, “Lần sau nhờ anh ấy dạy em làm toán nhé?”

Đình Tiễn đang cúi đầu gửi tin nhắn, nghe vậy nghĩ ngay đến tờ kiểm tra được mười ba điểm của thằng bé, bèn ngẩng đầu nhìn nó, “Em vẫn đừng tự làm khó mình thì hơn.”

“...” Đình Tuấn Thông: “Tại sao?”

“Người xuất thân từ cuộc thi Olympic, giảng bài em nghe không hiểu đâu.”

“Hừ, hẹp hòi.” Đình Tuấn Thông cắn răng đi làm bài tập.

Hôm đấy, Đinh Tiễn đang nói chuyện điện thoại với Chu Tư Việt thì Đinh Tuấn Thông đi ngang qua, vừa nghe thấy là Chu Tư Việt, liền gào lên về phía điện thoại, “Anh rể, nghe nói anh được giải nhất cuộc thi Olympic toán học, cầu chỉ dạy!”

Đinh Tiễn che ống nghe đẩy người ra xa, “Em mà là chỉ dạy hả? Em là phải học lại mới đúng.”

Đinh Tuấn Thông le lưỡi với cô.

Chu Tư Việt vừa nghe điện thoại vừa viết chương trình, nghe không sót chữ nào, bàn tay gõ phím rất nhanh, thanh âm nhàn nhạt: “Em trai cậu à?”

Đinh Tiễn ừ một tiếng, “Cậu không cần để ý tới thằng nhóc đó, cứ bận việc của cậu đi.”

Chu Tư Việt suy nghĩ một chút, lại cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, khép laptop lại nói: “Không sao, cậu cho thằng bé chọn thời gian đi.”

Đinh Tiễn sững sốt, trừng mắt nhìn Đinh Tuấn Thông, trong lòng tính toán chỉ còn mấy ngày nữa là cậu sắp xuất ngoại rồi, bèn nói: “Chu Tư Việt, thật sự cậu không cần ——.”

Bên trong nhà chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, bóng đen ngoài cửa sổ dày đặc như nhuộm mực, một mảnh đen nhánh, nhưng ánh trăng lại sáng vắng vặc, xuyên thấu qua ô cửa lọt vào phòng, bên kia điện thoại truyền tới một câu nói hời hợt, “Coi như tớ muốn gặp cậu đi, hửm?”

Ba chữ “lo cho nó” trực tiếp bị cô nuốt trở về, bỗng yên tĩnh lại.

Tim Đinh Tiễn đập thình thình cuồn cuộn, không nhin được đỏ mặt, hơi cúi đầu, nụ cười dần lan trên khuôn mặt.

Chàng trai này quả thật có bản lĩnh.

Chỉ tùy tiện nói một câu, đã khiến lòng cô rộn ràng.

Đình Tuấn Thông u mê nhìn người trước mặt trong nháy mắt trở nên dịu dàng lại mắc cỡ, thốt ra một câu sát phong cảnh: “Chị đỏ mặt cái gì vậy?”

Đình Tiễn cứng lại.

Bên kia điện thoại vang lên tiếng cười khẽ, giọng thờ ơ: “Thế mà cũng đỏ mặt? Da mặt cậu mỏng thật đấy.”

Không khí đang êm đẹp như vậy lại bị phí phạm, lại còn có vẻ quẫn bách vì bị phơi bày, Đình Tiễn tức giận, đẩy Đình Tuấn Thông ra ngoài, rống lên với điện thoại: “Đúng đấy, còn da mặt cậu thì dày lắm.”

Chu Tư Việt ngồi trên sofa, cười nghiêng người tới trước, một tay cầm điện thoại, một tay mở laptop lên lại, vội vàng quét vài lần, lười biếng nhạo báng cô: “Mặt tớ đây không dày, không phải cậu đã sờ từ lâu rồi à?”

Chiếm không được tiện nghi, Đình Tiễn nói đôi câu nữa rồi vội vã cúp điện thoại, che lại trái tim đang đập thành thịch, không cam lòng nói: Không thể để cậu ấy dắt mũi được!

“Rầm rầm rầm!”

Đình Tuấn Thông ở ngoài đập cửa không chút tiết tấu.

Đình Tiễn bỏ điện thoại xuống đi mở cửa, “Cậu ấy nói, cho em chọn thời gian.”

Đình Tuấn Thông nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy thì ngày mai luôn đi.”

“Địa điểm?” Đinh Tiến đỡ tay cầm cửa nhìn thẳng bé, bỗng phát hiện, tiểu tử này đã cao hơn mình rồi.

Đinh Tuấn Thông đề nghị: “Mc Donalds? KFC?”

“Tùy em, nhưng phải nói trước, em tìm cậu ấy học thêm, cho dù là Mc Donalds hay KFC thì chính em trả tiền.”

“Không phải chứ, chị cũng đừng có bủn xỉn vậy chứ.”

“Nói nhảm thêm câu nữa, hủy.”

“Được, em trả thì em trả, giúp người ngoài nhanh quá rồi đấy.”

Đinh Tiến làm bộ muốn đánh, lập tức Đinh Tuấn Thông thấy tình thế không đúng, nhanh chóng chuồn mất.

Buổi học thêm hẹn ở KFC.

Lúc Đinh Tiến với Đinh Tuấn Thông đến, đã thấy Chu Tư Việt chọn xong chỗ, trước mặt đặt laptop.

Thấy hai người họ đi vào thì cất laptop đứng dậy, Đinh Tuấn Thông đi tới, cời mở nói: “Anh rể.”

Chu Tư Việt cúi đầu cười ừ một tiếng.

Đinh Tuấn Thông vui vẻ đeo balo đi chọn món, hai người nhìn nhau, Chu Tư Việt xoa đầu Đinh Tiến, “Ăn gì?”

Đinh Tiến lại đáp một néo, chỉ quan tâm đến chuyến đi Châu Phi của cậu: “Cậu thu dọn đồ xong chưa?”

Hai tay cậu dứt túi, liếc mắt nhìn Đinh Tuấn Thông vẫn đứng xếp hàng chọn món, thấp giọng nói, “Hòm hòm rồi.”

“Đến đó phải chú ý bản thân thật tốt đấy.”

Chu Tư Việt không đáp, đôi mắt kia sáng lên, trắng đen phân rõ, chân mày nhướn lên lẳng lặng cười nhìn cô.

“Có nghe thấy không?” Đinh Tiễn lặp lại từng câu từng chữ.

Cậu dựa vào bàn, lười biếng ngửa đầu xoa cổ chậm rãi nói: “Để tớ tính lại một chút, xem đây là lần thứ mấy cậu nói nhỉ.” Sau đó, kéo bả vai người nào đó qua, cúi đầu nói bên tai cô, “Không nỡ bỏ tớ vậy ư?”

Từ trước đến giờ cậu không lo chuyện gì hết, cô ở bên cạnh cậu căng thẳng dặn đông dặn tây mãi, mà cậu hoàn toàn không để trong lòng, ngược lại còn có tâm tình đùa giỡn cô.

Đinh Tiễn tức muốn chết.

Chu Tư Việt rộng lượng vỗ vai cô, “Tớ đi xem em trai cậu chút.”

Đinh Tuấn Thông xếp hàng bên kia, đương lúc cúi đầu lấy tiền ra thì bên cạnh xuất hiện cánh tay dài sạch sẽ.

Cậu hồ nghi quay đầu lại.

Chu Tư Việt đưa tiền cho thu ngân, nhàn nhạt nói: “Thêm một cái đùi gà nữa.”

Đinh Tuấn Thông vội vàng nói, “Không cần không cần đâu, hôm nay em mời anh.”

Chu Tư Việt cười, “Có phải chị em nói cái gì rồi không?”

Đinh Tuấn Thông cúi đầu không đáp.

Chu Tư Việt đưa tay nhận lấy, nhét vào trong túi rồi tựa vào quầy chờ, cúi đầu nhìn thẳng bé rồi liếc nhìn đi chỗ khác, nói: “Không cần để ý tới chị em, nghe anh là được.”

Đình Tuấn Thông không nhịn được hỏi: “Bình thường chị em đều nghe theo anh hả?”

Cậu vừa cười: “ Nghe ai quan trọng lắm sao?”

“Quan trọng chứ, giống như bình thường bố em đều nghe theo lời mẹ em, nhưng đến mấu chốt mẹ em vẫn để cho bố em tự quyết định, đừng có nhìn bố em sợ sệt như vậy, chứ thật ra khi nổi giận còn đáng sợ hơn mẹ nhiều, lúc ông mà nổi giận ấy, ngay cả mẹ em cũng không dám lên tiếng, địa vị của người đàn ông trong gia đình vẫn là rất quan trọng.”

Chu Tư Việt nhìn cậu bé trước mặt, thật ra thì không hề có vẻ không tim không phổi, hồn hào ngang ngược như Đình Tiễn nói.

“Nghe ai cũng được, nhưng em cũng phải nghe lời cô ấy.”

Đình Tuấn Thông bĩu môi nói, “Mới vừa rồi anh còn nói phải nghe theo anh.”

“Chuyện này nghe anh, những chuyện khác nghe cô ấy.”

Phục vụ đặt tất cả món ăn trong một khay, đẩy tới, “Thưa anh, đồ của anh đây ạ.”

Chu Tư Việt quay lưng lại, quay đầu liếc nhìn, vờ vờ vai Đình Tuấn Thông, xoay người bưng khay đi, “Đi.”

Cao 1m8 đứng trong đám đông quả nhiên nổi bật, công thêm gương mặt này, Đình Tuấn Thông cũng mới phát hiện vừa rồi có mấy nhân viên nữ cứ lén lén quan sát Chu tư Việt, còn cả nhân viên thu ngân, lúc nói

chuyện giọng nói cũng ôn ẻn hơn nhiều, bỗng cậu bắt đầu toát mồ hôi thay Đinh Tiễn.

Này cũng quá hút người quá rồi.

Ngồi ở KFC hết cả buổi chiều.

Mặt dù Đinh Tiễn đã chuẩn bị tâm lý cho Chu Tư Việt trước rồi, nền tảng môn toán của em trai cô không phải kém như thế, mà là do thằng bé không thích học, cộng thêm trời sinh khuyết điểm không chịu suy nghĩ logic, vì vậy nên thành tích khá là kém.

Chu Tư Việt nhìn tờ bài thi mười ba điểm trên bàn, đây đâu phải chỉ là kém tí tẹo đâu, có điều trông cậu vẫn khá thoải mái.

Mặc dù trong tiệm đầy người đến người đi, nhưng bọn họ như bị ngăn cách vậy, bầu không khí đầy yên tĩnh.

“Bài thi hồi tiểu học còn không?” Cậu bỗng mở miệng.

Đinh Tuấn Thông liếc nhìn Đinh Tiễn: “Hình như... vẫn còn.”

“Quay về tìm lại.” Chu Tư Việt dựa vào ghế, nhấp một hớp coca, nhìn lướt qua bài thi, sau đó, nghiêng người về phía trước, đẩy bài thi tới trước mặt thằng bé: “Hôm nay giảng bài này trước.”

Chu Tư Việt làm việc giống như người máy, một giây trước còn trêu đùa với người ta, giây kế tiếp có thể lập tức khôi phục lại đứng đắn vùi đầu vào công việc.

Đinh Tiễn nhiều lần hỏi cậu là người máy hả? Làm sao có thể thu phóng cảm xúc tự nhiên như vậy?

Cậu giảng bài cho Đinh Tuấn Thông vô cùng nghiêm túc, mỗi bài đều nói rõ cách giải, chứ không phải vì khách khí mà qua loa lấy lệ, thậm chí

còn kiên nhẫn hơn cả lúc trước khi giảng cho cô, cũng không hề cảm thấy vì thành tích Đinh Tuấn Thông kém mà không chịu nổi. Trong lúc giảng còn có thể đùa bỡn đôi câu với thằng bé, rồi lại còn chỉ ra điểm chính, bất tri bất giác khiến thằng bé như được mở rộng kiến thức, mà không phải là kiểu phô trương, nói đủ thì dừng.

Đinh Tuấn Thông nghe rất lọt tai, trái lại cảm thấy mình còn hiểu hơn khi nghe thầy giảng, hoàn toàn coi Chu Tư Việt là người nhà.

Khi Đinh Tuấn Thông giải đề, cậu liền cúi xuống nhìn laptop, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, sau đó cùng mỉm cười rồi quay đầu đi.

Ánh nắng ngập tràn, người yêu ở trong lòng, lại không có gì viên mãn hơn.

Một tuần trôi qua, điểm toán của Đinh Tuấn Thông tăng mạnh.

Trước khi đi Châu Phi thì Chu Tư Việt phải quay về Quảng Đông một chuyến, buổi chiều cuối cùng ở KFC của ba người cũng trôi qua, Đinh Tuấn Thông làm bài test thử được 75 điểm, mặc dù không đạt tới dự tính ban đầu của Chu Tư Việt nhưng cũng xem là tiến bộ không ít.

Đêm hôm đó, Chu Tư Việt đưa bọn họ về tận nhà.

Chu Tư Việt nói với Đinh Tuấn Thông: ‘Em lên trước đi.’

Mấy ngày kế tiếp, so với Đinh Tiễn, Đinh Tuấn Thông nghe lời Chu Tư Việt hơn, trong mắt thằng bé, con trai như Chu Tư Việt là rất đàn ông, thế nên cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi lên, còn quay đầu hỏi, “Chị, có muốn em đem túi lên giúp không?”

Chu Tư Việt ừ một tiếng.

Không đợi Đinh Tiễn phản ứng, Đinh Tuấn Thông đã lao tới lấy túi xách của Đinh Tiễn rồi bịch bịch chạy lên lầu, biến mất ở cửa cầu thang.

Chu Tư Việt trực tiếp kéo người đến dưới thang lầu, Đinh Tiễn há miệng, liền bị cậu cúi đầu xuống cắn, hơi thở rất nhẹ, khẽ thở bên tai cô.

“Ngày mai phải đi rồi, tớ đoán cậu muốn ở bên tớ một lúc.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80: Cậu Ấy Nói Cả Đời Này Của Em, Ngoài Cậu Ấy Ra, Hẳn Sẽ Không Thích Ai Khác

Còn không đợi cậu nói hết, Đinh Tiễn đã nóng cả mặt, nhưng cô to gan hơn nhiều rồi, ôm lấy cổ cậu nhiệt tình hôn đáp trả, thở hỗn hển nằm dựa trên vai cậu hỏi: “Cậu không muốn à?”

Chu Tư Việt không trả lời, mà càng nhiệt tình đè cô lên tường hôn lấy hôn để.

Ánh trăng ngoài khung cửa sáng vắng vặc, vô cùng quyến rũ.

Dưới cầu thang, hai bóng người dây dưa nhau.

Chu Tư Việt vừa hôn vừa đưa tay đi vào, “Sao lại đổi rồi?”

Đinh Tiễn bị cậu hôn đến mơ hồ, a một tiếng, lại bị cậu nhân đẩy mà đi sâu vào. Đa phần nụ hôn của cậu rất dịu dàng, nhưng lúc phát cú thì rất dữ, lúc buồn là lại dây dưa triền miên, Đinh Tiễn chìm đắm trong nụ hôn của cậu, nghe thấy cậu nói: “Ren hoa.”

Đa số áo ngực của cô đều thuần màu da, mặc thoải mái.

Đầu óc Đinh Tiễn mơ hồ: “Cậu còn biết cả ren nữa hả?”

Cậu cười, rời khỏi môi cô, hai tay chống trên tường nhốt cô bên trong: “Tớ không ngốc.”

Đinh Tiễn đỏ mặt, cô còn tưởng người như cậu thì sẽ chẳng biết áo ngực của con gái là gì, sao có thể phân biệt được, nhưng lời tiếp theo của Chu Tư Việt làm cô có phần khiếp sợ.

“Cậu mặc hoài mặc mãi hai thứ nhạt nhẽo kia, tớ sờ cũng có thể lôi ra được.”

Pii.

Cái gì gọi là hai thứ nhạt nhẽo hả.

“Vậy thế nào mới là không nhạt nhẽo?” Cô tức tối.

Cậu chống tay lên vách tường cười: “Như hôm nay gọi là không nhạt nhẽo.”

“Thì ra cậu thích kiểu này hả?” Đinh Tiễn khó tin, tức giận nhìn cậu chăm chăm.

“Không hẳn là thích, sờ tạm được, có cảm giác hơn mấy chiếc trước.”

Nói rồi cậu cúi đầu hôn cô, “Hình như to hơn rồi?”

Đinh Tiễn phát hiện người này càng lúc càng xấu, rõ ràng là một người lạnh lùng cấm dục như thế, nhưng nói câu nào cũng suy nghĩ lung tung được, cô cố chịu đựng nụ hôn của cậu, đưa tay đập mạnh vào ngực cậu, “Im miệng.”

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô, Chu Tư Việt chống tay lên tường cười run cả bả vai, giúp cô sửa lại quần áo cho ngay ngắn rồi hôn lên trán cô.

“Được rồi, tớ đi đây.”

Bầu không khí vẫn còn đông cứng.

Đình Tiễn ôm siết lấy bờ eo gầy gò của cậu, bụng chàng trai săn chắc, ở đó không hề có chút mỡ thừa nào, thậm chí Đình Tiễn còn có thể cảm nhận được cơ bắp hằn lên, thân thể nóng như lửa, “Chờ cậu.”

Cậu lặng yên giơ tay xoa mái tóc bù xù trước ngực.

Đêm dài đằng đẵng.

Bóng lưng thon dài của chàng trai đi xa, rồi cuối cùng biến mất ở nơi bóng đêm vô biên, Đình Tiễn nhìn bóng lưng cậu rời đi qua cửa sổ, chợt thấy người đàn ông như thế, sẽ chẳng thể nào gặp lại được.

Nếu như năm đó cô từ bỏ thi vào Thanh Hoa.

Thì liệu kết cục của bọn họ sẽ ra sao?

Đình Tuấn Thông đi ra uống nước, thấy bóng lưng Đình Tiễn thì rón rén đi đến, nhìn theo ánh mắt cô, đúng lúc thấy bóng Chu Tư Việt rẽ ở đầu hẻm đi xa, liền chặc chặc hai tiếng: “Tại sao có thể có người đàn ông hoàn mỹ được như anh rể nhỉ.”

Đình Tiễn nghe nhưng không ngẩng đầu, ánh mắt vẫn dừng nơi đầu hẻm, thấp giọng: “Hoàn mỹ ư?”

“Hoàn mỹ lắm.” Đình Tuấn Thông nói không chút do dự, “Hồi bé cảm thấy người anh rể này tuy lạnh lùng, nhưng thật ra là một người rất tốt, còn cả mấy người anh Tường Trầm cũng thế, những đứa trẻ khác trong hẻm đều lớn lên ở trong viện này, điều kiện tốt hơn nhà mình nhiều, luôn có cảm giác ưu việt trời sinh, những đứa trẻ khác chỉ biết bắt nạt em, không ai chơi với em, chỉ có mỗi Trịnh Viễn là chịu chơi với em thôi.”

“Trịnh Viễn? Em trai Trịnh Tuấn Bác?”

Đinh Tuấn Thông gật đầu, nhớ lại chuyện cũ: “Tên tiểu tử Trịnh Viễn kia thường dẫn em đến sân của bác Trương cầm bắt mèo.”

“Bắt mèo?”

“Trịnh Viễn là kẻ cuồng ngược đãi, chỉ thích ngược đãi thú nhỏ, chị còn nhớ con chó nhỏ trong nhà ông Trương không?”

Ông Trương là ông già trong viện, con trai con dâu đều ở nước ngoài, bạn già đi sớm, con trai chỉ để lại mỗi chú chó để ông ấy nuôi, làm bạn với ông, nuôi ba bốn năm rồi, kết quả bỗng chết ở giao lộ, ông Trương đau lòng đến mấy ngày, suýt khóc đến bất tỉnh.

“Chuyện này chính là do Trịnh Viễn gây nên.”

Đinh Tiễn ngạc nhiên, “Cậu ta biết điều thế kia mà.”

Đinh Tuấn Thông khinh thường, “Biết điều con khi, hẳn chỉ thích ngược đãi thú nhỏ, sau khi làm chết chó của ông Trương, hẳn còn muốn hại cả mèo của bác Trương cầm, có điều con mèo kia rất thông minh, bất kể Trịnh viễn lấy gì để dụ nó, nó cũng đều không ăn.”

Bỗng Đinh Tiễn nghĩ đến, hình như con mèo kia chỉ ăn đồ Chu Tư Việt cho.

“Nhiều lần Trịnh Viễn trộn thuốc chuột vào trong đồ của mèo, nhưng con mèo kia rất linh, ngay cả đĩa mèo cũng không đến gần, có làm gì cũng không ăn, đói bụng mấy ngày, sau đó bị anh rể với anh Tường Trầm phát hiện, hai đứa tụi em bị bắt, anh Tường Trầm vung tay đánh hai đứa em, em khóc toáng lên, nói mình không làm gì cả, em chỉ đứng nhìn thôi, nhưng chị cũng biết con người anh Tường Trầm đấy, đã sôi máu rồi thì chẳng quản gì hết, đánh đến khi khóc kêu cha kêu mẹ rồi mới tính tiếp, lúc đó em thật sự rất sợ, kết quả anh rể đang đứng dựa tường im lặng suốt bỗng mở miệng, hỏi sao trông em quen mắt thế, em nói em ở nhà họ Đinh, anh ấy lại

hỏi Đinh Tiễn là chị em à? Em gật đầu, anh rề bèn nói, em đi đi. Lúc ấy em sợ đến choáng váng, được phê chuẩn lập tức co giò chạy, không kịp nghĩ nhiều, vì sao em là em trai của Đinh Tiễn thì lại có được đặc ngộ đặc biệt đấy, bây giờ suy nghĩ lại, xem ra chuyện này...” Nói đến đây, bỗng Đinh Tuấn Thông nhìn Đinh Tiễn với ánh mắt sâu xa: “Cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, đúng không?”

“Sau này em cách xa Trịnh Viễn ra cho chị.” Đinh Tiễn nói.

Đinh Tuấn Thông ngắt lời, “Vui quá chứ gì nữa, còn vờ vịt bình tĩnh đồ. Có điều em nói rồi đấy, chị tìm đâu ra người đàn ông ưu tú như anh rề vậy?”

Đinh Tiễn sợ hãi quay đầu nhìn cậu: “Sao đấy, em cũng có hứng thú với đàn ông hả?”

“Pii! Đàn ông con trai như em có thể hứng thú với đàn ông được hả!? Bên cạnh anh rề còn cô gái nào ưu tú như vậy không, em có thể cân nhắc chút.” Đinh Tuấn Thông mặt dày nói.

“Được, chị đi mách mẹ.”

Đinh Tiễn làm như rời đi, Đinh Tuấn Thông vội kéo lại, sốt ruột: “Đừng mà, bây giờ mẹ là kẻ địch chung của chúng ta, hai ta mới là châu chấu buộc chung sợi dây thừng.”

“Em đến thời kỳ dậy thì à?” Đinh Tiễn nghi hoặc nhìn cậu, “Xin lỗi, chị đã qua lâu rồi.”

Chợt Đinh Tuấn Thông nhìn cô không nói gì.

Đinh Tiễn ngẩn người.

Mãi lâu sau, Đinh Tuấn Thông mới gãi đầu xấu hổ nói: “Chị à, em muốn xin lỗi chị, hồi nhỏ ỷ được bố mẹ chiều nên em thường xuyên chống đối chị, nhất định sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng chị phải thật tốt với anh rể đây.”

“...”

Dường như trên người Chu Tư Việt có lực hút vô hình, giống như ánh sáng, cậu ở đâu, bọn họ sẽ truy đuổi.

...

Tình hình ở Quảng Đông rất không tốt.

Chu Tư Việt vừa xuống sân bay đã chạy ngay đến bệnh viện, chồng dì Lưu giường bên đã sớm xuất viện, biết hôm nay cậu trở lại nên cố ý từ nhà chạy đến.

Chu Tông Đường lúc mê lúc tỉnh, khi Chu Tư Việt đến, ông đỡ đầu nằm trên giường nhìn cậu một lúc lâu, vẫn không nhận ra là ai.

Chu Tư Việt ngây như phỗng, một tiếng “bố” mãi không thốt ra được.

Người trên giường bệnh đã gãy đét chỉ còn lại bộ xương, không chút sức sống, ánh mắt mơ màng.

Không ai nói gì, lá ngoài cửa sổ rào rào rơi xuống đất, trong phòng bệnh lại vô cùng yên ắng, mọi người đưa mắt nhìn nhau, dì Lưu đứng sau lưng Chu Tư Việt, cũng không nhìn tiếp nổi nữa, thấp giọng nói: “Bây giờ ông ấy không nhận ra ai, có lúc đến cả mẹ cháu cũng không nhận ra, cứ ngồi trên giường bệnh ngân người mãi.”

Một lúc lâu sau.

Chu Tư Việt ngồi trên băng ghế ở bệnh viện, gập lưng cúi thấp đầu, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Dì Lưu ngồi xuống bên người cậu, “Lần nào mẹ cháu đến cũng đều khóc nên dì không để bà đến nữa, nếu cháu đến rồi thì ở cạnh bố cháu đi, có lẽ người ông ấy không yên tâm nhất là cháu, lần nào tỉnh cũng đều hỏi y tá, Thanh Hoa đã nhập học chưa? Y tá cũng không chê phiền mà đáp, đã nhập học rồi, vào lúc này hẳn cũng đã nghỉ hè. Sau đó cũng không ai nói gì thêm. Dì muốn gọi cho cháu, nhưng mẹ cháu nói, cháu bận việc học, bảo bọn dì đừng có làm phiền cháu.”

Chu Tư Việt vùi thấp đầu.

Dì Lưu biết cậu đang rất đau lòng, cũng không nỡ nói thêm gì, chỉ im lặng vỗ lưng cậu, đến tay cũng run lên.

“Đứa trẻ à, đừng có tự trách mình.”

Chu Tư Việt hít một hơi, khẽ ngẩng đầu lên, lễ phép đáp: “Dì Lưu, dì về trước đi, cảm ơn dì trong khoảng thời gian này.”

Dì Lưu thở dài rời đi, Lý Cẩm Hội nghe tin chạy đến bệnh viện, lúc nhìn thấy bóng hình mỗi một người ngồi trên băng ghế ngoài hành lang, liền bước nhanh qua, giọng run run, “Tư Việt.”

Chu Tư Việt ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt xanh xao tiều tụy, cậu mỉm cười, cái cười kia quá đổi miễn cưỡng, “Mẹ.”

Lý Cẩm Hội ôm lấy cậu, tất cả sức lực đều tháo dỡ trong khoảnh khắc ấy, như một cuộc tìm được khúc gỗ nổi giữa biển rộng mênh mông, là thứ duy nhất bà có thể dựa vào, cứ vậy ôm thật chặt.

“Bác sĩ nói cùng lắm bố con chỉ còn một năm nữa, mẹ sắp không chịu nổi rồi, sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, ngày nào mẹ cũng rất sợ, rất cuộc

đã tạo nghiệt gì chứ, rốt cuộc mẹ đã tạo nên nghiệt gì, bố con chỉ mới bốn sáu, sao ông trời không chịu bỏ qua cho chúng ta! Mẹ ngày ngày ăn chay niệm phật, mẹ ngày ngày cầu bồ tát phù hộ, mà vì sao chúng ta phải chịu những khổ sở này, tại sao lại là chúng ta!!!”

Nói đến phần sau, Lý Cẩm Hội khàn cả giọng, khóc không thành tiếng, nằm trong ngực cậu im lặng khóc, nước mắt thấm ướt áo cậu.

Chu Tư Việt ôm Lý Cẩm Hội, đầu óc từ từ luân chuyển, cậu còn đang nghĩ, thật ra thì mọi chuyện đều đang đi theo phương hướng rất tốt, chỉ trừ mỗi bố cậu.

Cậu lấy ở y tá một chiếc giường gấp để Lý Cẩm Hội nghỉ ngơi.

Bà khóc đến mệt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chu Tư Việt ngồi trước giường bệnh một đêm không ngủ, đến sáng sớm, Chu Tông Đường tỉnh lại, nói với cậu, muốn đi vệ sinh.

Chu Tư Việt tháo ống dưỡng khí của ông ra, đỡ ông xuống giường.

Hôm nay Chu Tông Đường đã nhận ra cậu, vẻ mặt linh hoạt hơn tối qua đôi phần, “Nghỉ rồi?”

“Vâng.” Cậu dừng lại, bỗng nói: “Bố, con đón bố về Bắc Kinh nhé.”

Lúc Chu Tư Việt nói lời này, Chu Tông Đường lộ vẻ xúc động, dẫu sao đó cũng là nơi lớn lên từ nhỏ, hai mắt ông đỏ ửng, nhưng vẫn lắc đầu: “Không được, bố ở bên này vẫn rất khỏe.”

Ông ho khan, ở cổ họng có vị tanh, vì không muốn để Chu Tư Việt phát hiện nên lại nuốt xuống, trong nháy mắt mùi tanh còn cào ở bụng.

“Quay về làm gì, lại khiến ông bà nội con lo lắng à? Cứ thế đi cũng được, sau này kết hôn với cô nhóc đó, chuyển vào Nam đi, ở đó, nhiều

người, lại không có mùi người.”

“Duy nhất bố có lỗi là với ông bà ngoại con, nửa đời sau, đã làm mẹ con chịu khổ theo bố rồi.”

Chu Tư Việt khó chịu quay đầu đi.

Hai người ngồi ngoài ban công, Chu Tông Đường quay đầu lại hỏi cậu: “Bao giờ thì đi?”

“Ngày mai ạ.”

Chu Tông Đường ngẫm nghĩ rồi gật đầu, cũng không hỏi nhiều lắm, trước nay ông đều không hỏi nhiều chuyện của cậu, vì ông biết con trai mình, sẽ không làm chuyện khác người.

Chu Tư Việt chủ động nói: “Ngày mai đi châu Phi ạ, tham gia một hạng mục cùng giáo sư Diệp.”

Chu Tông Đường không lên tiếng, chỉ nhìn cậu rồi lại nhìn ra vùng xanh biếc sau ngọn núi, “Một bầu nhiệt huyết nên trân trọng, máu nhỏ còn dâng ngọn sóng trào*, nhân lúc còn trẻ, nhiệt huyết còn đầy, đừng có để ý quá nhiều, bố mẹ con rất khỏe.”

(*Trích từ bài thơ “Đối Tửu” của Thư Căn, Diệp Luyện Hoa dịch, nguồn thivien.net.)

Ngày hôm sau lúc Chu Tư Việt rời đi, Lý Cẩm Hội khóc sụt sùi không để cậu đi, châu Phi là nơi thế nào chứ, ngộ nhờ bị nhiễm ôn dịch thì phải làm sao? Bà ôm cánh tay Chu Tư Việt kiên quyết không cho cậu ra khỏi cửa, cuối cùng vẫn là Chu Tông Đường nằm trên giường khuyên, “Em đừng làm rộn, con nó có nhiệm vụ.”

Chu Tư Việt cười khổ.

Lý Cẩm Hội chẳng hề ngó ngang, “Làm nhiệm vụ gì? Ai muốn nó làm nhiệm vụ chứ, mấy ông già trước kia giúp anh đâu rồi? Nó là con trai em, em không thể để nó mạo hiểm được!”

“Mẹ à, chỉ là một hạng mục nghiên cứu thôi, con sẽ sớm về.”

“Hạng mục nghiên cứu điên khùng gì mà phải chạy đến tận châu Phi hả, không cho phép đi.”

“Mẹ à, ngoan nào.” Chu Tư Việt như dỗ đứa trẻ.

Chu Tông Đường nói: “Được rồi, nếu em lo quá thì đi theo đi, khỏi phải để ý đến anh.”

Vẫn là chiều này có hiệu quả, Lý Cẩm Hội do dự nhìn Chu Tư Việt, từ từ buông tay ra, quay đầu nói với người trên giường: “Em kệ ai để ý đến anh.” Rồi lại quay sang nói với Chu Tư Việt: “Vậy con về sớm nhé.”

Kết quả suốt cả một kỳ nghỉ hè chẳng hề quay về.

Ngày mồng bốn tháng chín tựu trường, cách một tháng mà Chu Tư Việt nói đã qua ba ngày, nhưng Đinh Tiễn không nhận được tin tức trở về của Chu Tư Việt.

Ngày mồng bốn tháng chín, chính thức tựu trường.

Đinh Tiễn kéo theo hành lý đi điểm danh, lại một năm nữa đón chào tân sinh viên, sinh viên trên khắp sân trường sôi sục nhiệt huyết, còn chưa đến cổng mà đã có phóng viên đứng trên đường cản người lại phỏng vấn.

Một chiếc xe bus hai tầng dừng lại trước cổng trường, những cô cậu sinh viên niềm nở đi xuống, híp mắt quan sát bốn phía, phóng viên bước lên kéo mấy cô nữ sinh lại phỏng vấn, bên cạnh còn có nam sinh cao lớn đang đứng.

Phóng viên bắt đầu thay nhau phỏng vấn, dáng dấp nam sinh rất đẹp, các nữ sinh kích động nhìn cậu ta, vừa nghe đến thành tích của cậu ta là lại la ó lên, nhưng cả quá trình chàng trai ấy chỉ có vẻ mặt lạnh lùng.

Trong vòng một tháng này, hễ chỉ cần thấy được giày thể thao màu xanh, bóng lưng cao lớn, nam sinh chơi bóng trên sân, mái tóc ố gà xù xì, chàng trai bày laptop làm việc trong KFC, hay là người có thành tích tốt như vừa rồi, là cô đều nghĩ ngay đến Chu Tư Việt.

Nhưng chỉ cần quan sát kỹ hơn chút, cô sẽ phát hiện.

Không ai bì được với cậu.

Lúc cô đến dưới lầu ký túc xá, Nguyễn Phóng đã ở đấy, cầm điện thoại nhìn xuống dưới, thấy Đinh Tiễn ở xa thì nửa trêu nói: “Năm nay vẫn làm hòn vọng phu hả?”

“Chu Tư Việt đã đến điểm danh chưa?”

Chuyện đi châu Phi chỉ có mình Đinh Tiễn biết, Nguyễn Phóng gãi đầu nói: “Vẫn chưa, trong phòng không có người, trên giường cũng không, sao thế?”

“Bao giờ giáo sư Diệp về thì nói với em.”

Vậy là Đinh Tiễn lại đợi một tuần.

Bên kia vẫn không có tin tức.

Hôm đó, Tôn Nguyễn Hương đến tìm cô, bảo cô nhận bản thảo tiếp.

Đinh Tiễn không yên lòng vẽ mấy bản thảo, sau khi nộp lên thì bị Tôn Nguyễn Hương trả thẳng về, có điều Tôn Nguyễn Hương không hề nói gì với cô, cho đến một đêm bỗng tìm đến cô.

Hai người ngồi đối diện nhau trong quán trà sữa, Tôn Nguyên Hương ăn mặc rất đẹp, mặc theo lối phụ nữ công sở, trang điểm kín kẽ, ngồi đối diện cô.

“Gần đây trông em có vẻ không ổn.” Tôn Nguyên Hương nói.

Đình Tiễn lắc đầu.

Tôn Nguyên Hương tán thưởng Đình Tiễn, thậm chí còn nghĩ đợi đến khi cô tốt nghiệp sẽ trực tiếp mời vào Duy Lạp, tiền lương tùy cô quyết, hơn nữa gần đây Duy Lạp chuẩn bị đưa ra thị trường, đợi đến khi cô tốt nghiệp hẳn chỉ số cổ phiếu sẽ không ít, cô sẽ không từ chối.

“Em xin lỗi chị Tôn.”

Tôn Nguyên Hương cười, “Chuyện tình cảm à?”

Cô không đáp.

Tôn Nguyên Hương nói, “Bạn trai kia của em.”

Bỗng Đình Tiễn ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên, “Chị biết cậu ấy?”

Tôn Nguyên Hương gật đầu, “Cậu ta đến tìm tôi.”

“Gần đây ạ?”

Trong nháy mắt đầu óc Đình Tiễn không hoạt động nổi, kết quả lại nghe Tôn Nguyên Hương nói: “Vào hồi cuối học kỳ.”

Đình Tiễn à một tiếng, “Cậu ấy tìm chị làm gì?”

“Tôi bị Tô Bách Tông lừa bỡn.”

Chị ta ném ra một câu không đầu không đuôi, khiến Đình Tiễn nghĩ không ra.

“Tô Bách Tòng, CEO của Xích Mã, tài sản trên mười tỷ, chính là tên già thích lái Porsche đó. Nhớ chứ?”

Đa phần Đinh Tiễn và Tôn Nguyên Hương chỉ giữ liên lạc qua tin nhắn và điện thoại, không nói đôi câu đã cúp máy, về mặt làm việc rất nghiêm túc không chút qua loa, giờ nghe chị ta mắng Tô Bách Tòng, lại cảm giác đây là một người phụ nữ rất cởi mở.

“Hai người?” Đinh Tiễn nghi ngờ hỏi.

“Bạn trai cũ, em có thể xem là bạn tình cũng được, không khác biệt là bao.”

Đinh Tiễn im lặng.

Tôn Nguyên Hương nói rõ đầu đuôi nguyên do cho cô hay.

“Lần đầu tôi biết đến em là ở trong điện thoại của anh ta, anh ta còn đặt tên em là Tiểu Cô Nương, cho vào mục đánh dấu, thế nên tôi mới tò mò tìm đến em. Nếu không phải tiểu tử kia tìm tôi, tôi còn tưởng tin tức kia là tôi vô tình tìm thấy, sau đó nghĩ lại cũng phải, trừ khi anh ta cố ý, nếu không sao tôi có thể thấy được điện thoại của anh ta. Hôm đó thấy xong, tôi hỏi anh ta đây là ai, anh ta nói là sinh viên đại học Thanh Hoa, biết làm hoạt hình, sau khi xem hết tất cả tài liệu về em, quả thật tôi rất hứng thú với em, anh ta cũng biết tất nhiên tôi sẽ đến tìm em, hơn nữa còn nghĩ đủ cách làm khó em.”

Nói đến đây, Tôn Nguyên Hương quay đầu đi, chỉ vào bản thảo trên bàn: “Cuốn sách này không có bản quyền.”

Đinh Tiễn ngậy ra, “Nhưng rõ ràng em đã xem qua hợp đồng mua bản quyền rồi mà.”

“Đó là giả, tôi tìm con dấu giả thôi, cũng đoán được em sẽ không đi tìm tác giả chứng thực.”

“...”

“...”

“...”

Tôn Nguyên Hương nói tiếp: “Nếu tác giả đối phương tìm đến, tôi sẽ đẩy em ra chịu oan thay, hơn nữa yêu cầu em phải đền cho đối phương tất cả chi phí và cả tổn thất của phe ta, chuyện này tiến triển rất thuận lợi, cũng đã viết bản thảo công văn liên thông rồi, kết quả bạn trai em tìm đến tôi.”

Nói đến đây, mắt Tôn Nguyên Hương sáng lên.

“Nói thế này, cậu ta là người có tâm tư sâu nhất trong số những sinh viên tôi đã gặp, nếu đem em so với cậu ta thì em là tờ giấy trắng đấy, biết không hả?” Tôn Nguyên Hương gật đầu, “Nhưng không hề khiến người ta ghét, trái lại rất có sức hút.”

Đinh Tiễn căng thẳng thần kinh nhìn chị ta.

Tôn Nguyên Hương nhớ lại ngày đó Chu Tư Việt đến tìm mình, cậu nam sinh kia ngồi trên ghế đối diện, ăn mặc đơn giản, hốc mắt sâu hoắm, người đầy mệt mỏi, nhưng không thể ngăn được vẻ đẹp trai kia, hơn nữa rõ ràng là cậu ta đến cầu xin chị ta, thế nhưng trên gương mặt ấy trước sau chỉ có vẻ không mặn không nhạt vô cùng đúng mực.

“Cậu ta nói, chuyện này chỉ có hai kết quả, Tô Bách Tông sẽ không để em phải gánh nợ, anh ta trả tiền thay em, để em nhớ kỹ cảm nhận rõ bạn trai em yếu thế vì không có tiền đến đâu, dĩ nhiên bạn trai em sẽ không để chuyện này xảy ra rồi, nếu quả thật đến bước ấy, cậu ta sẽ nghĩ cách trả tiền lại cho Tô Bách Tông. Kết quả thứ hai, là tôi ra mặt, hoàn toàn chặt đứt con

đường của Tô Bách Tông, để anh ta không còn cơ hội lấy lòng ở trước mặt em, hơn nữa để em ý thức được sâu sắc Tô Bách Tông là người như thế nào. Tuy tôi không phải người quang minh gì, nhưng quả thật tôi rất tán thưởng tài năng của em, thấy nhiều thủ đoạn bẩn thỉu của Tô Bách Tông rồi, phụ nữ tội gì phải làm khó phụ nữ, tôi đây cũng mệt, dây dưa ít năm với anh ta như thế, quả thật nên kết thúc cho rồi.”

“Làm sao chị biết...”

“Lúc bạn trai em rời đi, tôi hỏi cậu ta, cậu không lo bạn gái mình sẽ thích Tô Bách Tông à? Cậu ta nói cả đời này của em, ngoài cậu ta ra, hẳn sẽ không thích ai khác.” Tôn Nguyên Hương cười, “Kỳ thực những lời trước đó đều là dư thừa cả, cậu ta thực sự đánh động được tôi, chỉ có câu này.”

“Vì sao?”

“Vì cậu ta cho tôi thấy trên thế giới này có lẽ thật sự còn có đàn ông ưu tú hơn Tô Bách Tông.”

Đinh Tiển ngồi trên ghế không cách nào tiêu hóa nổi, sau lưng nhìn như bình yên vậy mà lại có sóng lớn đến thế sao? Bỗng nhớ lại tối hôm đó cậu cứ mất khống chế cảm xúc, hôn cô mạnh mẽ vô cùng, rõ ràng lửa giận đầy mình nhưng lại không thể phát tiết, cậu bảo vệ cô quá tốt rồi.

Cô không hề hay biết, có phải bây giờ cậu lại ném mình vào hoàn cảnh tàn bạo gì rồi không.

Đinh Tiển lại lần nữa xốc lên tinh thần vẽ bản thảo, cũng may lúc này Tôn Nguyên Hương đã duyệt, hơn nữa còn dẫn đến phản ứng không nhỏ.

Lại nửa tuần trôi qua, giáo sư Diệp về nước.

Nguyên Phóng nhắn tin cho cô, nói: “Giáo sư Diệp về rồi.”

Đình Tiễn lập tức đặt bản thảo xuống, bên này còn đang mãi nói chuyện với Lâu Phượng, một giây tiếp theo nhận được tin nhắn của Nguyễn Phóng thì lập tức người mất hút, Lâu Phượng nhìn bóng người như gió vụt qua đấy, ngơ ngác nhìn Ban Gia Du, “Chẳng lẽ mình được trông thấy lằng ba vi bộ thất truyền đã lâu rồi?”

Ban Gia Du nhìn máy tính chỉ còn lại hơi ấm, thở dài: “Nhìn trạng thái này, hẳn là anh Chu của cậu ấy về rồi.”

Đình Tiễn đến phòng thí nghiệm tìm giáo sư Diệp.

Diệp Từ Lâm mới xuống máy bay, mệt mỏi vất vả, đang còn nói chuyện với Đồng Chính Phi thì thấy Đình Tiễn từ đằng xa, vậy là ngừng lại, qua một lúc mới nói: “Được rồi, em về trước đi.”

Đồng Chính Phi rời đi.

Đình Tiễn vội đi lên, “Giáo sư Diệp, giáo sư Diệp, Chu Tư Việt đâu?”

Giáo sư Diệp ngoắc tay với cô, “Nào, vào phòng làm việc của tôi.”

Đình Tiễn muốn nói em không muốn đến phòng làm việc, em muốn tìm Chu Tư Việt.

Nhưng giáo sư Diệp không để ý đến cô, nói xong câu kia thì quay người đi lên lầu.

Đẩy cửa ra, giáo sư Diệp chỉ vào ghế, “Ngồi đi.”

Có vẻ là phải nói chuyện nghiêm túc, trái tim Đình Tiễn bắt đầu chùng xuống.

Diệp Từ Lâm cởi áo khoác treo lên, rót nước cho mình, thần sắc dần hòa hoãn, lại đặt tài liệu lên bàn, rồi ngồi xuống ghế sofa đối diện cô.

Suốt từ này đó đến giờ, Đinh Tiên khéo léo nhìn ông mãi.

Diệp Từ Lâm uống một hớp trà để nhuận cổ, nói: “Sao em biết em ấy đi với thầy?”

“Cậu ấy nói, cậu ấy bảo nghỉ hè đi châu Phi một chuyến với thầy.”

“Đi làm gì?” Diệp Từ Lâm thờ ơ thối nguội ly nước.

“Không nói ạ, cậu ấy bảo là giữ bí mật.”

Diệp Từ Lâm nhấp một hớp rồi mới đặt ly xuống, nhìn Đinh Tiên nói: “Người đã về rồi.”

Đinh Tiên thờ phào, “Thế sao không thấy cậu ấy đâu ạ?”

Diệp Từ Lâm dựa ra sau sofa, “Nhưng bị bắt rồi.”

Trong nháy mắt cả khuôn mặt Đinh Tiên cứng đờ.

“Gì ạ?”

“Bên hợp tác với bọn thầy nghi ngờ em ấy tiết lộ tài liệu, đã bắt em ấy rồi.”

“Hả!” Đinh Tiên bàng hoàng.

Diệp Từ Lâm xòe tay, ý là, có hỏi nhiều hơn thì cũng không thể trả lời.

Đinh Tiên sốt ruột: “Vậy mau báo cảnh sát đi ạ! Hạn chế tự do cá nhân do cảnh sát quản mà! Hơn nữa em tin, cậu ấy không hề làm chuyện đó.”

Diệp Từ Lâm: “Người bắt em ấy là cảnh sát.”

“...”

Trong chớp mắt đấy, Đinh Tiễn cảm thấy thế giới này thật hoang đường, trắng đen thị phi cũng điên đảo.

Cô ép mình phải tỉnh táo, nhất định là có cách.

“Thầy cũng nghi ngờ cậu ấy ạ?”

Diệp Từ Lâm lắc đầu, “Trước mắt vụ án còn đang tiến hành điều tra, hơn nữa sẽ nhanh chóng công bố ra ngoài, ngày mai em xin nghỉ đi Quảng Đông một chuyến với thầy.”

“Đi Quảng Đông?”

“Đúng thế, thầy có một người bạn luật sư ở Quảng Đông, thầy phải đích thân đi một chuyến, thuận tiện đi thăm bố em ấy.” Diệp Từ Lâm day day huyết thái dương, “Em có còn nhớ chuyện bố cậu ấy không?”

Đinh Tiễn gật đầu.

“Nghỉ hè năm 2006, bố em ấy chịu oan giúp Triệu Chấn Hải, bãi chức tịch thu mọi tài sản, đó là vì để người dân thôi kêu ca Triệu Chấn Hải, làm vật hy sinh chặn miệng, Triệu Chấn Hải sợ có một ngày chuyện sẽ bại lộ nên lệnh cho bố em ấy dẫn vợ con xuống Nam, Chu Tông Đường, em đã gặp rồi nhỉ?”

“Vâng.”

“Chuyện duy nhất ông ấy làm sai chính là không chọn phe, không lập bang kết phái, xảy ra chuyện một cái, hai bên đều đẩy ông ấy ra, dù chỉ cần đứng đại một bên nào thì chí ít còn có người nói đỡ cho ông ấy, nhưng vì không chọn phe, nên người giúp ông ấy đã ít lại còn thêm ít.” Không biết vì sao Diệp Từ Lâm lại nói những chuyện cũ năm xưa với cô: “Thầy với Chu Tông Đường là bạn già nhiều năm, thầy có thể không biết nhân phẩm ông ấy ư, ông ấy hệt tên tiểu tử kia, tâm tư giảo sâu, cũng không thích giải

thích, hồi đó ngày ngày có người xách biểu ngữ ngồi dưới lầu nhà ông ấy, chặn kín con hẻm của các em, bọn họ liền chuyển đi, thuê nhà ở Bắc Kinh, nhưng không quá mấy ngày lại bị người ta tìm đến cửa, mấy hôm sau lại đổi chỗ khác, y chang con chuột chạy trên phố, người người đều muốn đánh. Triệu Chấn Hải mới bảo họ xuôi Nam đi, nhưng Chu Tư Việt không chịu, nói mình muốn ở lại đây, lão Chu cũng không muốn đi đâu, nhưng lúc ấy tình thế cấp bách, có người còn cố tình lập riêng một tieba chửi mắng lão Chu, ngày nào Chu phu nhân cũng xem tieba rồi lấy nước mắt rửa mặt, tiểu tử kia cũng ngày càng một im lặng, nếu như không phải là thầy, thì bây giờ em ấy có thể đã làm việc ở Quảng Đông rồi.”

Nói đến chỗ đau lòng, Diệp Từ Lâm tháo mắt kính xuống, ngửa đầu ra sau: “Thầy không biết vì sao em ấy không chịu đi, sau đó thầy nghĩ có lẽ có liên quan đến em, Chu phu nhân quỳ gối khóc cầu xin em ấy, để em ấy đi cùng bọn họ, cuối cùng em ấy cũng đồng ý, hơn nữa còn nói với thầy là, đi thì không về nữa, Thanh Hoa cũng không học, em ấy về Nam lập nghiệp. Thầy mới hỏi, vậy bạn gái kia của em thì sao? Em ấy im lặng không nói gì, thầy khuyên em ấy, em mới hai mươi tuổi, em còn có cơ hội đông sơn tái khởi, sau này trưởng thành, em có cơ hội đấu với bọn họ, thứ người như Triệu Chấn Hải không sợ không bắt được điểm yếu, em ấy về Quảng Đông suy xét ba ngày rồi gọi điện cho thầy, nói khai giảng em ấy sẽ trở lại. Trong lòng thầy mới thở phào nhẹ nhõm, em ấy là học trò thông minh nhất mà thầy từng gặp trong nhiều năm qua, cũng là người tự gò bó nhất. Sau đó lên đại học, em ấy trở nên trầm tính ít nói, mặc dù trước kia có ít nói thật, nhưng luôn nhiệt tình, khi ấy thấy cảm thấy em ấy rất lạnh lùng, ở chung với bạn học cũng không nóng không lạnh, thầy rất sợ chuyện của bố sẽ làm ảnh hưởng đến em ấy, cũng rất sợ chuyện này lại lên men lần nữa, em ấy trở nên rất khiêm tốn, rất ít tham gia tranh giải, trừ khi bắt buộc dĩ chí đến hoạt động lớn cũng không hề tham gia, cả ngày chỉ ở suốt trong phòng thí nghiệm. Sau đó em đến, em ấy có phần đỡ hơn, nhưng trạng thái thực của em ấy vẫn chưa quay lại, mấy hôm trước, thầy nghe tin Triệu Chấn Hải bị

song quy, hiện thầy còn đang lo giữa hai người này có liên lạc đáng sợ nào đó. Nếu là như thế, thì không ai cứu nổi em ấy cả!”

Đình Tiễn nhớ lại hôm đó hai người dùng bữa ở quán mì, cậu nhìn bản tin kia đến mức xuất thần, chợt thấy nhức đầu, nửa sau giáo sư Diệp nói gì đã không còn nghe rõ nữa.

Buổi tối cô nằm mơ.

Trong giấc mơ, Chu Tư Việt đeo còng tay ngồi trước mặt cô, gương mặt tuấn tú kia vẫn lạnh lùng như cũ.

Cậu hỏi cô.

“Em tin anh chứ?”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81: Thật Ra Vào Năm Rồi Khởi Bắc Kinh, Thăng Bé Có Đến Tìm Cháu

Không biết Diệp Từ Lâm lấy từ đâu ra tờ đơn trình báo, ký phê duyệt giúp Đinh Tiễn nghỉ ba ngày để đi Quảng Đông.

Lúc đặt vé máy bay, Diệp Từ Lâm không chút do dự chọn chuyến bay nhanh nhất, Đinh Tiễn nhớ Chu Tư Việt đã từng nói, giáo sư Diệp là người rất tiết kiệm, đi máy bay với ông đều biết chọn chỗ ngồi rẻ thế nào, tốt nhất là đi hãng hàng không giá rẻ.

Có thể nhìn ra, Diệp Từ Lâm rất lo lắng cho Chu Tư Việt, một đêm kia, ông gọi rất nhiều cuộc điện thoại, cuối cùng ngã gục xuống sofa, hai tay đều run rẩy.

“Lão Phan, không phải do tôi cùng đường mới đến tìm anh sao? Chuyện qua rồi tạm thời đừng nên nhắc lại nữa, tôi có vụ án, anh có thể giúp tôi một tay không?”

“Đó là một đứa trẻ ngoan, nhất định em ấy sẽ không làm ra chuyện hồ đồ này.”

Diệp Từ Lâm cuống đến nổi trên mặt đầy nếp nhăn, Đinh Tiễn chưa từng nghe thấy ông nói chuyện với người khác với giọng điệu này bao giờ, ngày thường đều là một ông già vui vẻ hiền hòa.

Cùng lúc đó, cô nhắn tin cho Tôn Nguyên Hương.

“Chị Tôn, em đi Quảng Đông một chuyến, còn bản thảo kỳ sau em chưa kịp về.”

Tôn Nguyên Hương trả lời rất nhanh, “Đi Quảng Đông làm gì?”

“Xảy ra chút chuyện.” Cô không nói tỉ mỉ.

Tôn Nguyên Hương biết điều cũng không hỏi thêm nữa, chỉ trả lời lại một câu: “Cần giúp đỡ thì nói trước một tiếng, một chữ chị này cũng không phải vô dụng.”

Đình Tiễn cảm kích: “Cám ơn chị.”

Đến Quảng Đông đã là buổi trưa, mới vừa xuống máy bay, Diệp Từ Lâm liền dẫn Đình Tiễn đến Phật Sơn ——văn phòng luật Phan Vĩnh Trinh.

Chỉ nhìn vào bề mặt, Đình Tiễn cảm thấy như đây không phải là văn phòng hành chính, bảng hiệu đơn sơ, địa điểm thì nằm khuất bóng.

Diệp Từ Lâm đứng dưới lầu chờ, kể về lai lịch của người này cho Đình Tiễn nghe.

Năm xưa Phan Vĩnh Trinh và ông đối đầu với nhau, ông ta học luật, còn ông thì học máy tính, người tự nhiên kẻ xã hội, ai cũng coi thường ai, ngày nào cũng thay đổi phương pháp đối đầu. Thời điểm phân ban tự nhiên – xã hội, Phan Vĩnh Trinh học xã hội, Diệp Từ Lâm liền cười nhạo ông ta vì ngu ngốc mới chọn học xã hội, Phan Vĩnh Trinh mắng ông là thằng ngốc toán học.

Hai người cứ thế hằm hè đối phương nhiều năm, rồi cũng vẫn luôn âm thầm so tài để phân thắng bại, sau đó Phan Vĩnh Trinh thi đậu đại học luật, Diệp Từ Lâm đậu Thanh Hoa, ngoài sáng trong tối đều bị Diệp Từ Lâm chèn ép nhiều năm.

Cũng may, Phan Vĩnh Trinh chưa tốt nghiệp thì đã được một trong mười đoàn luật sư lớn tìm đến ký kết.

Lúc đó Diệp Từ Lâm vẫn còn đang học nghiên cứu sinh.

Phan Vĩnh Trinh liền cười nhạo ông, đồ gốc khoa học phải cần quốc gia trợ cấp.

Diệp Từ Lâm vẫn im lặng học tiến sĩ, hồi đó lớn tuổi, tâm tình cũng thay đổi, ông dốc toàn bộ sức lực vào việc nghiên cứu, hơn nữa còn không ngừng tìm đồng bạn trên con đường này.

Phan Vĩnh Trinh dần dà trở thành luật sư nổi tiếng, khi tiếng tăm đã vang dội thì rời rời khỏi đội ban đầu, làm việc một mình, lúc ấy thu nhập đã nhiều gấp mấy lần của Diệp Từ Lâm.

Hai người đấu đá qua lại cũng không ít năm.

Lần đầu tiên trong điện thoại Phan Vĩnh Trinh nghe thấy Diệp Từ Lâm dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình, đột nhiên nghiêm túc, cũng không cùng ông nói giỡn nữa, bảo ông đến Phật Sơn tìm ông ta.

Có một cô gái từ trên lầu đi xuống, dẫn hai người họ lên.

Đừng xem bên ngoài đơn sơ, chứ thực chất bên trong đều được nạm vàng khảm bạc, trợ lý nói, “Luật sư Phan đã tạm gác những vụ án khác qua một bên rồi, đang đợi hai người ở bên trong.”

Diệp Từ Lâm gật đầu, “Cám ơn.”

Vừa dứt lời, bên trong liền truyền tới âm thanh: “Đừng có nói nhảm nữa, già Diệp mau mau đi vào.”

Phan Vĩnh Trinh cùng tuổi với Diệp Từ Lâm, nhưng nhìn lại trẻ hơn nhiều, mặc dù giáo sư Diệp chỉ mới năm mươi mấy, nhưng có lúc lại giống

như ông già trẻ con, Phan Vĩnh Trinh lại không như thế, mặt ông ta như quan ngọc, lịch sự tao nhã, khó có thể tưởng tượng được câu nói vừa rồi phát ra từ miệng ông.

Phan Vĩnh Trinh nhìn thấy Đinh Tiến liền ngăn ra, Diệp Từ Lâm giới thiệu: “Học trò của tôi.”

Phan Vĩnh Trinh gật đầu, chỉ vào cái ghế trước mặt, “Ngồi đi.”

Diệp Từ Lâm cùng Đinh Tiến ngồi xuống trước bàn gỗ đỏ.

Diệp Từ Lâm nói: “Học trò kia của tôi...”

Phan Vĩnh Trinh đưa tay lên ngăn lại, “Chờ một chút.”

Diệp Từ Lâm và Đinh Tiến nhìn nhau.

“Già Diệp, tôi hỏi ông, ban xã hội quan trọng hay ban tự nhiên quan trọng?”

Con mắt Đinh Tiến thiếu chút nữa rớt xuống.

Diệp Từ Lâm cũng cuống cuồng, “Đây là lúc nào rồi!”

Phan Vĩnh Trinh dựa ghế bành, chậm rãi nói: “Ông cứ trả lời tôi trước đi đã.”

Diệp Từ Lâm: “Khoa xã hội.”

Ông già này cũng thật bướng bỉnh, lúc này cũng không muốn làm trái lương tâm mình.

Phan Vĩnh Trinh thay đổi sắc mặt, “Được rồi, không bàn việc này nữa.”

Diệp Từ Lâm: “Không phải ông định ép tôi nói khoa xã hội quan trọng đấy chứ?”

Phan Vĩnh Trinh mặt đầy đắc ý, “VẬY ông nói đi.”

Diệp Từ Lâm: “Khoa xã hội quan trọng! Được chưa?!”

Đình Tiễn nhìn hai người họ không nói một lời, tuổi hai người họ cộng lại cũng được trăm tuổi, nhưng lại còn ngây thơ như vậy?

Phan Vĩnh Trinh miễn cưỡng gật đầu, “Chậc chậc, xem ra ông thật sự thương cậu học trò kia, trái lại tôi muốn nhìn xem người đó như thế nào, mà có thể khiến ông gấp gáp đến vậy? Không phải là con riêng chứ?”

Diệp Từ Lâm: “Pii!”

Phan Vĩnh Trinh tựa vào ghế, cả người dựa hẳn vào ghế bành, hai tay đặt trước ngực, nói: “Nói chút xem, đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Từ Lâm kể ra toàn bộ ngọn nguồn.

Mới vừa đến Châu Phi được nửa tháng, tiến triển cũng rất thuận lợi, tất cả thuật toán đều đã được tiến hành đầu vào đấy, hơn nữa còn tăng thêm một trục lẫn trên nền tảng cơ bản cho robot, bộ máy khởi động cũng đã làm xong rồi, nếu như nghiên cứu thành công hạng mục này, thì bọn họ có thể lấy được máy nghiên cứu kia ở Châu Phi, đối với quân đội đóng quân mà nói, thì đây hẳn là một thu nhập lớn.

Thế nhưng một ngày trước khi về nước, trong nước truyền tới tin tức.

Khoa học công nghệ Xích Mã cũng ra thuật toán giống như vậy, hơn nữa cả về kết cấu lẫn bộ phận khởi động đều ưu thế hơn của bọn họ, bởi vì kỹ thuật của quân đội có hạn, có thể làm được đến trình độ trước mắt là đã cố gắng lắm rồi, Diệp Từ Lâm và lãnh đạo cũng rất hài lòng.

Trong ngày tin tức truyền đến, những nhân viên tham gia hạng mục này đều bị bắt giam.

Điện thoại di động hay laptop của mỗi người đều bị thu giữ kiểm tra, trong tất cả nhân viên đi Châu Phi nghiên cứu thì chỉ có Chu Tư Việt có liên lạc với Tô Bách Tòng, còn có người còn cung cấp hình ảnh Chu Tư Việt gặp Tô Bách Tòng ở quán trà.

Chu Tư Việt bị nhốt ba ngày rồi giải về nước, trực tiếp đưa tới quân khu.

Mà trong thời gian này.

Một câu Chu Tư Việt cũng không hề nói, bất luận là lãnh đạo hay sếp đến thăm vấn tra hỏi, cậu cũng bình tĩnh ngồi trên ghế không nói một lời.

“Tên.”

“Chu Tư Việt.”

“Bố mẹ làm gì.”

Cậu yên lặng.

Sau đó, cũng không có sau đó.

Phan Vĩnh Trinh nghe được như vậy, sắc mặt càng khó coi, “Tiết lộ bí mật quân đội? Nếu đây là thật, tôi nghĩ cậu học trò kia của ông có thể ngồi tù một gông.”

Tim Đinh Tiễn thất lại, “Cháu không tin cậu ấy sẽ làm như vậy.”

Phan Vĩnh Trinh nhìn cô, hừ một tiếng, lại nhìn sang Diệp Từ Lâm nói: “Chỉ dựa vào nhật ký điện thoại với hình ảnh thì không thể kết tội được.”

Diệp Từ Lâm không nói lời nào.

Thấy bầu không khí căng thẳng, Phan Vĩnh Trinh đổi lời nói, “Cũng không cần phải lo lắng, nếu vô tội, thì bọn họ sẽ nhanh chóng thả người thôi.”

Diệp Từ Lâm lắc đầu cười khổ, “Nếu quả thật chỉ đơn giản như ông nói, thì đã không có chuyện từ lúc đó đến giờ tôi chưa được gặp thằng bé, ông có tin không, nếu bọn họ cứ chậm chạp mãi không tìm được bằng chứng, thì dù không phải em ấy làm, cuối cùng cũng sẽ kết luận em ấy làm, bởi vì bố em ấy cũng bị hại như vậy!”

Lúc này Phan Vĩnh Trinh mới ý thức được chuyện này nghiêm trọng, “Bố cậu ta?”

Mỗi khi nhắc đến Chu Tông Đường là Diệp Từ Lâm đều lộ ra vẻ tiếc nuối, hốc mắt có nước, Phan Vĩnh Trinh nghe được lời này, tựa hồ có thể hiểu được tại sao tiểu tử kia lại giữ yên lặng, “Tôi đến Bắc Kinh một chuyến với ông, trước xin báo lãnh gặp mặt đã, quả thật nếu cứ nhốt lâu ở đây thì tâm tình người cũng dễ sụp đổ, nếu như tâm tính cậu ta suy sụp, thì dù là thần tiên cũng không cứu được.”

Diệp Từ Lâm: “Đã xin rồi, bên kia nói chuyện này rất phức tạp, không thể báo lãnh.”

Phan Vĩnh Trinh sờ cằm yên lặng, hồi lâu nói: “Cái này thì khó.”

Diệp Từ Lâm: “Ông Phan, thằng bé rất thông minh, là một nhân tài hiếm có, ông nhất định phải giúp tôi nghĩ cách.”

Đã nhiều năm như vậy, có lúc nào Diệp Từ Lâm xin ông ta giúp đỡ đâu, hôm nay lại vì một tiểu tử mà lại hạ mình đi xin giúp đỡ, trong lòng Phan Vĩnh Trinh có phần không thoải mái, cũng vô cùng tò mò về Chu Tư Việt, rốt cuộc là một người như thế nào.

“Được rồi, để tôi bảo trợ lý đặt vé máy bay, ông cứ tìm chỗ ở trước đã.”

Diệp Từ Lâm không nghe Phan Vĩnh Trinh nói, rời khỏi văn phòng luật thì trực tiếp chạy đến bệnh viện Quảng Châu.

Chu Tông Đường ngồi trên giường bệnh ăn cháo, Lý Cẩm Hội đút từng muỗng, ông ngoan ngoãn há miệng, miệng nói nóng nhưng không rõ, giống như con nít chẹp chẹp miệng.

Lý Cẩm Hội cúi đầu nhấp một miếng, rõ ràng không có nóng, thấp giọng hỏi: “Có phải anh lại không ăn được không? Không muốn ăn thì nói, đừng có lấy nóng kiểm cố.”

Bóng lưng cao lớn ngày xưa nay chỉ là lưng còng thấp bé, thậm chí có thể nhìn thấy khớp xương nổi lên.

Hốc mắt Đinh Tiễn hơi nóng, cô cúi đầu.

Chu Tông Đường trong trí nhớ của cô, là hăm hở, là tao nhã lịch sự.

Diệp Từ Lâm ho khan một tiếng.

Hai người trên giường bệnh cùng lúc quay đầu lại, mắt Lý Cẩm Hội sáng lên, vẻ mặt mừng rỡ bỏ chén cháo xuống, “Lão Diệp.” Vừa nói vừa đi tới, “Sao ông lại tới đây, Tư Việt đâu?”

Diệp Từ Lâm liếc nhìn Đinh Tiễn nói, “Bận rộn lắm, tôi tranh thủ chút thời gian tới đây thăm một chuyến, gần đây thế nào rồi?”

Lý Cẩm Hội nhìn sang theo mắt Diệp Từ Lâm, biểu tình có phần sửng sò, “Sao cháu cũng đến thế?”

Đinh Tiễn không biết mở lời như thế nào, nhưng cô cảm nhận được Lý Cẩm Hội không có ác ý, nhìn ánh mắt bà ấy bình thản, không chút tâm tình,

cô thấp giọng nói: “Dì Chu, cháu tới thăm chú ạ.”

Lý Cẩm Hội cũng không làm khó cô, xưa nay luôn là vậy, bà không phải kiểu người thù dai, nhưng cũng sẽ đau lòng trước thế giới bạc tình này, cũng không dám moi tim móc phổi ra nữa, nhưng trong lòng bà ấy đã hiểu rõ, hết thảy những thứ này, nào có quan hệ gì với con trẻ đâu.

Lý Cẩm Hội cười mỉm, thành thật nói: “Cám ơn cháu đã đến thăm.”

Đình Tiễn không kìm được nước mắt.

Bỗng cô hiểu được, tại sao Chu Tư Việt lại tốt như vậy, mà người tốt như thế, sẽ không bao giờ làm chuyện kia, cô phát hiện ra, mình lại yêu cậu thêm phần nữa.

Diệp Từ Lâm và Lý Cẩm Hội ra ban công nói chuyện.

Đình Tiễn ngồi trước giường bệnh.

Chu Tông Đường không có sức sống, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm lên người cô, giọng yếu đuối: “Tư Việt ở trường có khỏe không?”

Đình Tiễn cố nén nước mắt, liên tục gật đầu, “Cậu ấy rất khỏe ạ, lại được giải trong cuộc thi lần trước nữa, các bạn học đều rất thích cậu ấy.”

Chu Tông Đường cố mỉm cười, “Còn cháu? Còn thích nó không?”

Đình Tiễn ngẩn người, rồi dần dà cũng hiểu được ý của Chu Tông Đường, nói rõ ra là khoảng thời gian học cấp ba cũng không qua mắt được bọn họ, cô không hề né tránh ánh mắt Chu Tông Đường chút nào, thẳng thắn nói với ông: “Cháu rất thích cậu ấy, bất kể kết cục có ra sao, cháu cũng sẽ không bao giờ từ bỏ cậu ấy, cháu sẽ mãi chờ cậu ấy.”

Thật ra thì Chu Tông Đường không hiểu, cô chỉ như đang tự nói chuyện với mình.

Chu Tông Đường cũng không truy cứu mà chỉ mỉm cười, hình như hôm nay là ngày ông nói nhiều nhất, “Thật ra lúc rời khỏi Bắc Kinh nó có đi tìm cháu, Cẩm Hội đang thu dọn đồ đạc giúp nó, bỗng nó chạy ra ngoài, chú lập tức đuổi theo...”

Chu Tông Đường thở hắt ra không thôi, ho khan mấy tiếng, mùi tanh nồng đậm, Đinh Tiễn lập tức đưa tay đỡ ông, nhưng bị ông khoát tay, dứt quãng nói: “Kết quả, chú nhìn thấy nó ngồi dưới nhà cháu đến nửa đêm, sáng sớm hôm sau mới trở về, chú hỏi nó đi làm gì, nó nói sạc pin, sau đó cầm hành lý lên đi ngay. Chú luôn cho rằng tình cảm của tuổi trẻ chỉ là trò đùa, nhưng không ngờ, cuối cùng hai đứa vẫn đến với nhau... Rất tốt, rất tốt.”

Bên ngoài sân thượng.

Lý Cẩm Hội nói hai câu, nước mắt lại chảy xuống, “Gần đây tinh thần của ông ấy lại kém đi rồi, bác sĩ nói, có lẽ không chống đỡ nổi ba tháng.”

Diệp Từ Lâm im lặng, hốc mắt cũng đỏ, “Đừng quá đau lòng, bà còn Chu Tư Việt mà lão Lý.”

Đang ngó ra, thì bên trong truyền đến tiếng kêu dồn dập, “Cẩm Hội!”

Lý Cẩm Hội giật mình, nói với Diệp Từ Lâm: “Tôi đi xem một chút.”

Diệp Từ Lâm gật đầu.

Lý Cẩm Hội vừa vào cửa, đã nhìn thấy Chu Tông Đường nghiêng người sang mở ngăn kéo, Đinh Tiễn đứng bên đỡ, bà ấy đi tới, “Tới rồi đây, anh đang tìm gì thế Tông Đường?”

Hai tay Chu Tông Đường run rẩy, Đinh Tiễn không đành lòng nhìn tiếp, nghiêng đầu đi, nước mắt rưng rưng, rõ ràng chưa tới năm mươi, nhưng giờ đây lại không khác gì người già.

“Chiếc vòng tay mẹ anh cho em đâu rồi?”

Lý Cẩm Hội ngồi xồm xuống, lấy một chiếc hộp màu nâu đỏ từ trong ngăn kéo khác ra, “Ở chỗ này, làm gì.”

Chu Tông Đường nằm lại lên giường, phất tay một cái, chỉ về phía Đình Tiễn, “Cho con bé đi.”

Mọi người đều sửng sốt.

Đình Tiễn vội vàng nói, “Chú ơi... Cháu không...”

Lý Cẩm Hội bắt lấy tay cô, “Cầm đi, nhà dì bây giờ cũng không có gì cho cháu.”

Giáo sư Diệp ở phía sau cũng bênh vực: “Nhận đi, người ta cũng nhận em là con dâu rồi.”

Chu Tông Đường cười nói, “Sợ là không thể tham gia hôn lễ của hai đứa rồi.”

Lý Cẩm Hội: “Nói nhăng nói cuội gì đó!”

Đình Tiễn ngậm nước mắt nhận lấy, nức nở nói: “Cảm ơn chú dì.”

Chu Tông Đường thật sự mệt mỏi, nhắm mắt, “Có lúc con trai chú cũng sẽ phạm lỗi, nhưng hy vọng cháu có thể hiểu và thông cảm cho nó, con đường tương lai của hai đứa còn dài, cũng hy vọng cả hai thuận buồm xuôi gió, không có thất bại.”

Nước mắt Đình Tiễn chảy xuống theo lời ông nói, rơi xuống mu bàn tay, nóng hổi.

“Đi thôi, chú mệt rồi.”

...

Ngày hôm sau tại sân bay, Đinh Tiễn thấy trên radio truyền đến tin tức liên quan tới sinh viên Chu XX của đại học Thanh Hoa ở CHâu Phi tiết lộ tin tức cơ mật của quân đội.

Bỗng trong lòng cô sinh nảy ra dự cảm xấu.

Nói với giáo sư Diệp với Phan Vĩnh Trinh: “Em phải về bệnh viện một chuyến.”

Giáo sư Diệp cũng đã thấy tin, “Em lo lắng cho họ?”

Đinh Tiễn không nói rõ, tim cô đập thành thịch, rất bất an, rất lo âu, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy.

“Chú Chu dì Chu có biết Chu Tư Việt đi Châu Phi không ạ?”

Diệp Từ Lâm cẩn thận nhớ lại lúc chuẩn bị đi Châu Phi thì Chu Tư Việt có quay về Quảng Đông thăm bố mẹ, lập tức giật mình, nói với Phan Vĩnh Trinh: “Ông cứ lên máy bay trước đi, tôi với Đinh Tiễn trở về xem một chút.”

Nói xong kéo Đinh Tiễn đi, bỏ lại Phan Vĩnh Trinh tại chỗ ngây ra một lúc lâu, nói: “Ông đây có xe chở hai người mà!”

Nhưng hai người đã chạy đi xa.

Diệp Từ Lâm và Đinh Tiễn đón xe tới bệnh viện, nhưng trên giường không thấy ai cả.

Tim Đinh Tiễn thắt lại, tiện tay kéo y tá, lo lắng hỏi: “Người trên giường số ba đâu rồi ạ?”

Y tá đẩy xe qua, đi vào trong nhìn thử, lắc đầu một cái: “Không biết.”

Diệp Từ Lâm: “Chia nhau ra tìm đi, có thể là đi xuống lầu tản bộ rồi.”

Đinh Tiễn một đường đi xuống, gặp ai cũng hỏi, có thấy bệnh nhân giường số ba không? Đối phương hỏi cô dáng người người đó ra sao, theo bản năng cô nói rất cao lớn, suy nghĩ lại lại thấy không hề đúng, rất gầy rất gầy, trong lòng chua xót.

Đi thẳng xuống vườn hoa dưới khu nội trú, thấy Lý Cẩm Hội đẩy xe lăn, ngẩng đầu lên là thấy cô ngay, mỉm cười với cô, tăng nhanh bước chân, “Tại sao còn chưa về Bắc Kinh?”

Đinh Tiễn thấy vẻ mặt bà ấy không có việc gì, trái tim quặn thắt thả lỏng ra, cười nhạt, “Đi bây giờ ạ.”

Diệp Từ Lâm cũng vừa vặn đi tới, cười nói: “Con bé cứ nhất quyết muốn tạm biệt hai người, tôi cũng không có cách nào.”

Lý Cẩm Hội cười ôn hòa, ánh mắt trời sau lưng chiếu lên người bà, nói: “Mau trở về đi, đừng để mẹ cháu lo lắng.”

Đinh Tiễn cảm thấy, thế giới này có lẽ không có người phụ nữ nào dịu dàng hơn bà cả.

Đưa bọn họ trở về phòng bệnh, Đinh Tiễn vẫn còn đứng dưới lầu không chịu đi, quay đầu nhìn cửa sổ cảm thấy không quá yên lòng, Diệp Từ Lâm nói: “Em không thể ngăn bọn họ xem tin tức được, trừ phi em nhờ y tá cắt dây TV, nhưng rồi họ cũng nhanh chóng phát hiện ra thôi.”

Hai người đang nói chuyện, thì dưới lầu có người chạy nhanh qua.

“Giường ba cấp cứu, mau gọi bác sĩ Trương!!”

Hai người nhìn nhau một cái, lập tức chạy lên lầu, Chu Tông Đường đang nằm trên giường bệnh, Lý Cẩm Hội ngồi trên ghế yên lặng rơi lệ,

Đình Tiễn mới đi vào, bị người phía sau kéo ra, “Người thân chờ đã, Tiểu Lâm, đưa đến phòng cấp cứu...”

Trên màn hình TV, thay nhau truyền tin tức sáng nay.

“Chu XX của đại học Thanh Hoa vì dính líu đến cơ mật quân đội nên bị bắt giữ. Chu XX là sinh viên Thanh Hoa được cử đi thi cuộc thi toán học, tham dự hạng mục nghiên cứu ở Châu Phi, vì dính líu đến cơ mật quân đội, hiện tại đang bị bắt giữ...”

Trong phòng yên tĩnh, tất cả mọi người đều chuyển qua phòng cấp cứu, từ lúc đó đến giờ, Lý Cẩm Hội không nói một câu gì.

Hai giờ sau.

Cửa phòng cấp cứu được người mở ra lần nữa, bác sĩ đeo khẩu trang nói, “Vào gặp mặt lần cuối đi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Từ khi Chu Tư Việt đi thì tình trạng của Chu Tông Đường đã sa sút hẳn, Lý Cẩm Hội cũng nghĩ rằng ngày này rồi sẽ tới, chẳng qua là bà không ngờ, nó sẽ tới nhanh như vậy.

Bà không để ý tới lời bác sĩ nói, xoay người định rời đi.

Bị Đình Tiễn kéo lại, “Dì à.”

Lý Cẩm Hội đè tay cô lại nói, “Dì không sao đâu, hai người cứ vào trong đi, dì trở về thu dọn đồ đạc.”

Sau đó liền rời đi.

Chu Tông Đường đã không còn ý thức, vẫn còn đang hấp hối, ánh mắt lơ mơ.

Lúc Đình Tiễn đi vào, ông nói: “Không ngờ là cháu lại ở bên chú.”

Đình Tiễn bước tới cầm tay ông, vừa lạnh vừa khô, nước mắt ngay lập tức lăn dài, thấp giọng nói xin lỗi ông: “Cháu xin lỗi...”

Chu Tông Đường mệt mỏi không biểu lộ gì, yếu ớt nói: “Cháu không liên quan, con trai chú, chú biết, nó sẽ không làm những chuyện đó, cháu phải tin tưởng nó, được không?”

“Được ạ.” Cô gật đầu.

“Chú không còn gì để nói nữa, đi gọi Cẩm Hội vào đi, chú muốn nhìn bà ấy thêm chút nữa.”

Lúc ra đi Chu Tông Đường còn nôn một ngụm máu lớn, ngực đỏ rần hết hồn, Lý Cẩm Hội không nhin được nữa ôm ông khóc lớn, cũng không để ý máu đã nhiễm sang người mình, lòng bàn tay thấm đỏ một vùng, bà khóc đến khan cả giọng, rung động trời đất.

Chu Tông Đường được y tá đẩy ra, trùm khăn trắng lên người, thân hình gầy gò không còn nhìn ra hình người.

Đình Tiễn nhắm chặt hai mắt.

Tựa như hàng cây quế vào mùa thu năm xưa vẫn tồn tại trong con hẻm kia.

Cô và Chu Tư Việt, nên làm gì đây.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82: “Vinh Quang Bắt Đầu Từ Phương Xa”

Tại khu quân sự.

Một lần nữa Chu Tư Việt bị người dẫn đến phòng thẩm vấn.

Đối phương bày tỏ, chỉ cần cậu chịu nói thật thì có thể sẽ khoan hồng.

Đã lâu rồi cậu không chăm chút đến vẻ bề ngoài, vẫn là bộ quần áo màu đen mặc hôm ngày về nước, cằm mọc râu lún phún, đuôi mắt sụp xuống, thoạt nhìn cả người đầy vẻ mỏi mệt, cậu trước sau chỉ cúi đầu, không nói một lời.

“Cậu có hợp tác với Xích Mã không?”

Cậu đáp: “Không có.”

“Vậy vì sao đối phương có hệ thống thuật toán giống chúng ta.”

Cậu đáp: “Tôi không biết.”

“Đối phương cho cậu bao nhiêu tiền?”

“Không có.”

Đã tra xét tất cả tài khoản ngân hàng, quả thật tài khoản trên danh nghĩa cậu không có số dư nào, chỉ dựa vào bằng chứng trên tay thì không thể nào định được tội, thế nhưng trong số tất cả mọi người, chỉ có cậu là có liên lạc với Tô Bách Tông, tiến triển sự việc lại bị mắc ở điểm mấu chốt,

chỉ cần một bằng chứng trực tiếp là có thể định tội, hẳn không thiếu mười năm cơm tù.

“Cậu có biết bây giờ mình đang đối nghịch với ai không?” Cảnh sát họ Dương tra hỏi là bạn cũ lâu năm của giáo sư Diệp, trước khi về nước, giáo sư Diệp đã nhờ người nói với anh ta, đây là cậu học trò mà ông thương nhất, cũng là một người rất thông minh, trước khi chưa điều tra rõ chuyện, hy vọng có thể giúp đỡ em ấy.

Cảnh sát Dương nể mặt Diệp Từ Lâm mà nhận lời.

Cũng vì lời của Diệp Từ Lâm mà mấy ngày qua, anh ta để ý Chu Tư Việt nhiều hơn.

Vào đến đây đều là hai loại người, một là lưu manh chết không nhận tội, hai là sợ tè ra quần nói rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến đuôi, người đây sợ hãi.

Còn cậu từ đầu đến cuối đều giữ im lặng không nói một lời, bình tĩnh như nước, không hoảng hốt cũng không sợ sệt, sự bình tĩnh quá mức làm bọn họ phải bó tay.

Cảnh sát Dương tức giận, không nhịn được đập bàn: “Sinh viên giỏi của Thanh Hoa, tiền đồ rộng mở như vậy, tội gì phải làm chuyện này! Tôi thấy cậu không đáng, biết không hả?!”

Lúc này Chu Tư Việt mới hé mắt nhìn anh ta, cười khinh miệt một tiếng, cảnh sát Dương thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng có tâm trạng, không phải là người chết mặt liệt, nhưng lại nghe thấy cậu nói: “Nếu như là tôi làm, thì có lẽ đến bây giờ anh còn không tìm được người đâu.”

“...”

Nụ cười trên mặt cảnh sát Dương cứng đờ, “Cậu xác định bọn tôi không thể bắt được cậu sao? Tội phạm chỉ số IQ cao?”

Chu Tư Việt không lên tiếng, cũng không đưa ra ý kiến.

Không phải thằng nhãi này quá ngông cuồng rồi đấy chứ?! Mẹ nó đến nơi này mà còn nói mớ gì với anh ta vậy?

Cảnh sát Dương chọt vỗ bàn, “Tôi nói với cậu đây, thiên hạ này không có vụ án nào là không phá được! Chỉ cần là cậu làm thì nhất định sẽ để lại bằng chứng!”

Chu Tư Việt gật đầu, còn đồng ý thật: “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Pii!

Cảnh sát Dương như được tiêm máu gà*, cho người tìm toàn bộ manh mối liên quan đến vụ án này, ông không tin không tìm ra được những dấu vết khác.

(*Ý chỉ người quá hăng hái.)

Ngày thứ ba, dấu vết đã xuất hiện.

Anh ta kiểm tra tất cả nhật ký điện thoại của Chu Tư Việt, chỉ có ba cuộc liên lạc với Tô Bách Tòng, thời gian ba cuộc cách nhau khá xa, trừ một cuộc gọi kéo dài hơn năm phút thì những cuộc còn lại chưa đến một phút đã cúp máy.

Ngoài thứ ấy ra, cậu ta và Tô Bách Tòng không có liên lạc nào khác.

Anh ta từng hỏi Chu Tư Việt có quan hệ thế nào với Tô Bách Tòng, tiểu tử kia nói là tình địch.

Vì không thể nào nghĩ ra được vì sao một tiểu tử trẻ tuổi chừng hai mươi lại lấy định nghĩa tình địch xác định quan hệ với một người đàn ông ba mươi, nên cảnh sát Dương cho rằng Chu Tư Việt đang nói dối.

Nhưng đến khi anh ta điều tra sâu thêm, phát hiện mỗi một câu Chu Tư Việt nói đều là thật.

Hay nói cách khác, cậu ta không nói dối.

Đúng là Tô Bách Tòng theo đuổi một cô gái chừng hai mươi tuổi, mà cô gái ấy chính là bạn gái của tiểu tử kia, nếu một khi đã chắc chắn quan hệ này, mà ngộ nhờ Chu Tư Việt thật sự là người thông minh lại thanh cao mà giáo sư Diệp nói, thì làm sao hợp tác với tình địch được?

Huống hồ, còn để lại nhiều manh mối kém chất lượng để bọn họ bắt được như vậy?

Đương lúc cảnh sát Dương rơi vào trận mù mờ, thì vụ án xuất hiện bước ngoặt.

Hôm đó tại buổi họp báo của công ty khoa học công nghệ Xích Mã, có hơn hàng trăm ký giả vác súng ống chờ ở buổi họp báo, kết quả bỗng nhận được thông báo tạm thời, buổi họp báo bị hủy bỏ.

Đám người chờ đầy phòng nhất thời ai oán cả nửa ngày, thế nhưng từ đầu đến cuối Tô Bách Tòng không hề xuất hiện.

Sau đó, một người phụ nữ tên là Tôn Nguyên Hương dẫn theo hai vệ sĩ, chọt tìm đến đồn cảnh sát, cô ta đeo kính râm, mặc váy đầm dài kiểu mới của Dior, đưa danh thiếp cho cảnh sát thi hàn công vụ, nói: “Tôi muốn tố cáo.”

Cảnh sát thi hành nhiệm vụ là thực tập sinh mới đến năm nay, tuổi không lớn lắm, chưa thấy qua trận thế như vậy bao giờ, lại bị khí chất mạnh

mẽ của người phụ nữ trước mắt gây kinh hãi, có hơi ngấn người: “Cô cứ nói đi.”

Tôn Nguyên Hương tháo kính râm xuống, mắt nhìn thẳng anh ta, nói: “Bảo cảnh sát Dương đến gặp tôi.”

...

Lý Cẩm Hội không làm tang lễ, đốt tro cốt xong vẫn gửi ở nhà tang lễ, nói là đợi Chu Tư Việt về quyết định, là đem về Bắc Kinh hay ở lại Quảng Đông.

Nói rồi cũng không nói thêm gì.

Ba người ngồi với nhau, Lý Cẩm Hội lau nước mắt đứng lên, lấy ít trái cây để lát bọn họ đem đi trên đường ăn, bà bận đông bận tây không ngừng, gói trái cây xong dường như lại nghĩ đến quần áo chưa giặt, thế là vội chạy vào nhà vệ sinh lấy quần áo bẩn đặt vào trong thau.

Đình Tiễn ngăn bà lại, “Dì à, dì cứ ngồi nghỉ trước đi.”

Lý Cẩm Hội không thể, bà cúi đầu nói: “Để dì giặt xong thau quần áo này rồi nấu cơm cho hai người ăn.”

Thậm chí bà còn quên rằng, bà vốn dĩ chẳng hề biết nấu ăn.

Đình Tiễn vừa định nói gì đấy thì Diệp Từ Lâm hút thuốc xong đi vào: “Lão Lý à, bà đừng làm nữa, bọn tôi sẽ về Bắc Kinh ngay, trước mắt bà đừng lo chuyện của Tư Việt lắm, hẳn sẽ có kết quả nhanh thôi.”

Lý Cẩm Hội lăm băm hỏi, “Phải ngồi tù à?”

Diệp Từ Lâm: “Không có đâu, bà yên tâm.”

Lý Cẩm Hội còn nói: “VẬY TÔI Ở ĐÂY ĐỢI TIN CỦA ÔNG, CÓ TIN GÌ HAI NGƯỜI CỨ ĐIỆN CHO TÔI.” NGHĨ MỘT CHÚT LẠI CẢM THẤY KHÔNG ỔN, LẬP TỨC NÓI: “HAY LÀ ĐỂ TÔI VỀ CÙNG HAI NGƯỜI ĐI.”

Diệp Từ Lâm: “Bà định bỏ mặc cúng thất của lão Chu à? Bà cứ ở đây đi, có tin gì bọn tôi sẽ thông báo với bà, tiểu tử kia không sao đâu.”

Lý Cẩm Hội im lặng, không thể làm gì hơn ngoài gật đầu.

Lúc gần đi.

Lý Cẩm Hội lại nhét cho Đinh Tiễn một phong bao, cô không hiểu lắm, vội từ chối, “Không cần đâu dì ơi...”

Lý Cẩm Hội nói: “Cứ xem như là lễ ra mắt đi, không nhiều đâu, cháu cứ cầm lấy.”

Đinh Tiễn không có lý do từ chối nữa, chậm rãi nhận lấy, “Cám ơn dì.”

Lý Cẩm Hội cười xoa đầu cô, “Cháu là đứa bé ngoan, dì tin vào mắt con trai dì.”

Lúc Chu Tông Đường rời đi, tại bên cửa sổ, ông vừa vuốt tóc bên tai bà vừa thấp giọng hỏi, gả cho tôi, bà có hối hận không?

Lý Cẩm Hội hai mắt đăm lẹ lắc đầu, không hối hận.

Chu Tông Đường còn nói: “ĐỪNG LÀM KHÓ DỄ TIỄN TIỄN, CON BÉ KHÔNG GIỐNG MẸ NÓ, CON TRAI BÀ NÓI RỒI ĐẤY, ĐINH TIỄN GIỐNG EM, KHÔNG BIẾT ĂN NÓI KHÔNG BIẾT BIỂU ĐẠT, BỊ OAN ỨC CŨNG CHỈ NÍN NHỊN, NHƯNG KHÔNG GÌ CÓ THỂ GẠT ĐƯỢC CON NÓ, KHÔNG PHẢI CŨNG GIỐNG CHÚNG TA NĂM XƯA SAO?”

Lý Cẩm Hội khóc không thành tiếng, gật đầu liên tục.

“Em biết, em biết...”

Chu Tông Đường dừng lại, “Mẹ con bé... Không cần thiết thì bớt tiếp xúc đi, cũng đừng vì con trai mà để mình phải tủi thân, anh cũng tin con nó có thể xử lý quan hệ giữa hai người, nếu thực sự không xử lý tốt, thì một trăm năm sau, em hãy đến nói với anh, kiếp sau anh sẽ không muốn con nó nữa.”

“Kiếp sau vẫn cưới sao?”

“Cưới chứ.”

Lý Cẩm Hội nín khóc mỉm cười, “VẬY VẪN SẼ SINH ĐỨA CON TRAI NHƯ TƯ VIỆT.”

“Để xem biểu hiện của nó đã.” Chu Tông Đường nhắm mắt.

“Em tin con.”

“Ừ, anh cũng tạm thời tin con, được rồi, đừng khóc nữa, anh mệt rồi, sớm muộn gì chúng ta cũng phải gặp lại...”

Tay không còn sức dần dần rũ xuống, ra đi bình thản cát lợi, tựa như lá thu rơi xuống đất, im hơi lặng tiếng.

...

Bên này, Phan Vĩnh Trinh đang cầm tài liệu của Chu Tư Việt cẩn thận nghiên cứu.

“7 tuổi đạt giải nhất cuộc thi Junior FIRST LEGO League; 20 tuổi đạt giải nhất cuộc thi FIRST LEGO League; 13 tuổi đạt giải nhất cuộc thi First Tech Challenge, 16 tuổi đạt giải nhất cuộc thi FIRST Robotics Competition...”

Bao gồm giải nhất cuộc thi Robocon gần đây nhất...”

Thậm chí cả mỗi một giải thưởng nhỏ đều được giáo sư Diệp đem ra hết không hề bỏ sót, rất sợ Phan Vĩnh Trinh xem không hiểu, Diệp Từ Lâm còn giải thích từng cái một: “Đây không phải là giải thưởng mà ai cũng có thể đạt được, ông biết muốn thắng giải nhất các cuộc thi FIRST LEGO khó đến đâu không? Trong nước không có người thứ hai đâu, em ấy là người đầu tiên đấy, hơn nữa tranh hạng Robocon toàn quốc lần trước là lần đầu tiên Thanh Hoa được hạng nhất, do em ấy đạt được... Em ấy là một thiên tài, không thể làm ra chuyện đó được!”

Phan Vĩnh Trinh ngẫm nghĩ sâu xa.

“Lời này ông đã nói ba trăm lần rồi!”

Diệp Từ Lâm biết có nói với ông ta cũng không hiểu, thế là vờ muốn lấy tài liệu về, “Ông không điều tra ra manh mối thì xem mấy thứ này làm gì?”

Phan Vĩnh Trinh nhú mày nói: “Dường như gần đây có người đang tìm cậu ta.”

“Hả?”

“Hình như phía bên cảnh sát Dương có manh mối mới, tôi cũng không giúp được gì, đã vậy cứ để tôi hiểu rõ thêm về cậu ta đi, xem xem sau này lúc lên tòa có thể xin tòa giảm nhẹ không.” Phan Vĩnh Trinh học giọng ông, “Quan tòa đại nhân, cậu ấy là thiên tài, xin ngài khoan dung độ lượng!!”

Diệp Từ Lâm biết ông ta đang châm chọc mình, cũng lười đi so đo với cậu ta, rút tài liệu về đặt vào trong ngăn kéo, hừ một tiếng:

“Ông là luật sư vậy đấy hả?”

“Tôi như vậy đấy, ông còn đến tìm tôi làm gì?”

Đưa mắt nhìn nhau nửa giây, sau đó cả hai ngoảnh mặt đi, không ai để ý đến ai.

Đình Tiễn về phòng ngủ bù một giấc, Lâu Phượng thấy cô dài nắng dầm mưa, lại không dám hỏi chuyện của Chu Tư Việt, chỉ có thể sửa quần áo giúp cô, dọn dẹp chút đồ, còn mua quà vặt để lên bàn cho cô, phòng khi cô đói tỉnh dậy có thể ăn, sau đó mới lên lớp cùng Ban Gia Du.

Sáu giờ chiều, Đình Tiễn tỉnh dậy, ngồi trên giường lơ mơ, xoa mặt một lúc đợi đầu óc tỉnh táo.

Sáu giờ rưỡi, cô tắm rửa chỉnh chu, đúng lúc Lâu Phượng và Ban Gia Du vừa cơm nước xong quay về, thấy cô kéo khóa túi xách định đi tiếp, “Tiễn Tiễn, cậu lại ra ngoài hả?”

Dường như từ khi chuyện xảy ra cho đến nay, Đình Tiễn trở nên rất im lặng, ừ một tiếng thật thấp.

Hai người Lâu Phượng và Ban Gia Du cùng nhìn nhau, cũng không nói thêm gì, chỉ dặn một câu, “Đi ra ngoài nhớ cẩn thận.”

Đình Tiễn cười, “Mình không sao, không cần lo cho mình.”

Lâu Phượng lẩm bẩm, cậu đừng cười như vậy chứ, nhìn cậu đau lòng quá.

Ban Gia Du bấm eo Lâu Phượng, nói với Đình Tiễn: “Đi đi, buổi tối giữ cửa cho cậu.”

Đình Tiễn cảm ơn từ tận đáy lòng, dang tay ôm hai người họ, “Cảm ơn các cậu.”

Hai người cũng ôm lại cô, “Gần đây cậu gầy đi nhiều quá.”

Buổi tối Tôn Nguyên Hương hẹn Đình Tiền đi ăn, kẹp một tờ giấy trong thực đơn đưa cho cô.

Đình Tiền lấy ra nhìn, cả người ngẩn ngấy, ngẩng đầu nhìn Tôn Nguyên Hương, Tôn Nguyên Hương nháy mắt với cô.

Dòng chữ kia cô tuyệt đối không nhận sai bao giờ.

“Vinh quang bắt đầu ở phương xa.”

Chữ nghiêng phóng khoáng, già dặn có lực.

Cô nhìn mà lệ nóng doanh tròng.

Tôn Nguyên Hương nói: “Trao đổi với người có ăn có học như các em tốn sức thật đấy, không dễ nói chuyện đâu nhé.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83: “Thì Ra Cậu Thích Tớ Như Vậy?”

“Chị gặp cậu ấy rồi?”

Đình Tiễn siết chặt tờ giấy trong tay, vì quá căng thẳng mà giọng run run.

Tôn Nguyên Hương nhấp một hớp rượu, mím môi nhìn cô, lại khuyên an ủi: “Đừng kích động.”

Sao có thể không kích động được chứ.

Đã gần hai tháng rồi cô không được gặp cậu, vẻ mặt căng thẳng y hệt nai con bị hoảng sợ, mắt trợn to như chuông đồng.

Tôn Nguyên Hương từ tốn uống thêm hớp rượu nữa, nheo mắt nhìn cô, “Xem em tiền đồ chưa kìa.”

“Chị Tôn.”

Đình Tiễn đáng thương nhìn chị ta.

Tôn Nguyên Hương lắc đầu: “Ừ, hai ngày trước đến đồn làm vài chuyện, nên thuận tiện gặp.”

Bây giờ Đình Tiễn có phần hồ đồ, không phải cậu ấy đang bị nhốt trong đồn cảnh sát à, vì sao đi làm ít chuyện mà có thể thuận tiện gặp được?

Hơn nữa, rõ ràng giáo sư Diệp cũng yêu cầu nhiều lần với người ta thế rồi, nhưng đối phương đều từ chối.

Tôn Nguyên Hương cười khinh miệt, “Đối phó với vài người, cái kiểu có ăn có học như giáo sư Diệp nhà em sao làm nổi, thủ tục cũng chẳng làm xong, vẫn phải đến lượt tôi.”

“Chị có cách gì?”

Tôn Nguyên Hương dựa vào ghế nhìn cô, “Đơn giản, đưa tiền thôi.”

“...”

Cô vẫn nghĩ không ra, “Không phải, làm sao chị biết cậu ấy...”

Tôn Nguyên Hương nói tiếp phần sau, “Làm sao tôi biết cậu ấy bị bắt đúng không?”

Người trong nhà ăn không nhiều, có thể nói là lác đác không có mấy, hai người nói chuyện rất nhỏ, sợ bị người khác nghe thấy, cả hai đều dùng âm điệu nhỏ nhất để nói, Đinh Tiễn thuận thế gật đầu.

Tôn Nguyên Hương cười, “Có lẽ chuyện tôi biết còn nhiều hơn em nhỉ?”

Lúc chị ta cười có vẻ dịu dàng hơn khi không cười, mày liễu tựa phiến lá, đuôi mắt dài nhỏ, lúc cười sẽ xuất hiện nếp nhăn rất mờ, so với gương mặt ngây thơ non nớt của Đinh Tiễn mà nói, chị ta trưởng thành phóng khoáng, đáng người thanh nhã.

Vào lần đầu tiên Chu Tư Việt đến tìm chị ta, Tôn Nguyên Hương cũng không định gặp cậu, bảo bảo vệ đuổi người đi.

Nhưng cậu đợi cả một đêm ở dưới lầu.

Lúc Tôn Nguyên Hương đi xuống, cậu vẫn chưa rời đi.

So với những chàng trai mà chị ta gặp, thậm chí là vài người đàn ông bên người mình, Chu Tư Việt chín chắn hơn họ nhiều, không giở trò, không nói nhiều, nhưng một kích có thể đâm chết người, trực tiếp nói thẳng suy nghĩ của mình với chị ta.

Nhưng Tôn Nguyên Hương lại hù dọa cậu: “Cậu biết đấy, con người Tô Bách Tông xưa nay làm việc không bao giờ từ thủ đoạn, cậu bị anh ta để mắt đến, thảm rồi.”

Chu Tư Việt không hề có vẻ sợ sệt mà chỉ cười nhạt, không gì đáng trách.

Tôn Nguyên Hương thấy mệt, chỉ nói: “Nói thật với cậu nhé, tôi đi theo anh ta nhiều năm như thế rồi, vô cùng rõ ràng thủ đoạn của anh ta, tôi có thể xử lý giúp cậu chuyện bản quyền, nhưng về sau cậu vẫn sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Cho đến nay mục tiêu của anh ta không phải là ai, mà là tiền, cậu hiểu không? Anh ta làm khó cậu, không chỉ là vì bạn gái cậu, mà là, người như cậu đây, trừ khi làm việc cho anh ta, nếu không...”

Nói đến đây, chị ta liếc người đối diện.

Chu Tư Việt mặc đồ đen, vùi mình trên ghế, không nói một lời, thần sắc lạnh lùng, đến mí mắt cũng chẳng buồn nhấc.

“Nhưng, quả thật tôi cũng chịu anh ta đủ rồi.” Tôn Nguyên Hương căn rắng nghiêng lợi, khiến mặt mũi chị ta trở nên dữ dằn, đôi môi đỏ mọng như mãnh thú, Chu Tư Việt nhìn chị ta, nhưng lại nhớ đến đôi môi không son phấn nhưng lại mềm mại của Đinh Tiển.

Lúc hai người trốn trong bóng đêm hôn nhau, cô luôn rất to gan, hôn ngẫu nhiên.

Mà khi mở đèn, Đinh Tiễn lại xấu hổ, dè dặt ôm lấy mặt cậu khẽ mờ nhẹ, đợi đến khi tắt đèn thì cô lại trở nên to gan, ngậm lấy môi cậu mà dùng sức.

Có lúc cô nàng ấy sẽ tô chút son.

Chu Tư Việt không thích, vì đồ cô mua không đắt, bôi lên toàn là mùi chì kém chất lượng, lấn át mất mùi vị vốn có của cô, mỗi lần cậu thấy cô thoa son là lại quấy rối, giam lấy môi cô, không để cô thoa.

Đinh Tiễn sẽ dỗ cậu, nhỏ giọng mềm mại ôm lấy cổ cậu nói, “Được rồi được rồi, để tớ thoa xong đã nào.”

Cậu chôn vào giữa hõm cổ cô, nặng nề lên tiếng: “Không muốn.”

Cô nàng cười khanh khách, vuốt tóc nói: “Thì ra cậu thích tớ như vậy hả.”

Cậu gật đầu.

Có lúc, chỉ thấy vài thứ nhỏ nhặt, là cậu đều có thể nghĩ đến rất nhiều chuyện có liên quan đến cô.

Khó trách Lỗ Tấn tiên sinh nói trí tưởng tượng của nhân dân quá thừa thãi.

Sau hôm đó, Tôn Nguyên Hương tạm dừng hợp tác với Đinh Tiễn, giả vờ ghen với Tô Bách Tông rồi làm âm lên, cãi nhau ba ngày lại quay về làm lành, Tô Bách Tông vẫn lạnh nhạt với chị ta như cũ, tới lui tự do, giải quyết nhu cầu sinh lý.

Anh ta rất ít khi nói chuyện làm ăn với chị ta, cũng biết con người Tôn Nguyên Hương không thỏa mãn, nhưng chị ta là bạn chẵn gối duy nhất của anh ta, Tôn Nguyên Hương yêu cầu gì anh ta cũng đều chiều, cũng mặc chị

ta dùng mạng lưới của mình để bàn việc làm ăn, chỉ cảnh cáo chị ta một lần, đừng có vượt giới.

Tôn Nguyên Hương vâng dạ.

Kết quả không quá mấy hôm, Triệu Chấn Hải rơi đài.

Tôn Nguyên Hương đến tìm Chu Tư Việt, nói với cậu, Triệu Chấn Hải rơi đài có phần kỳ lạ, chẳng hiểu sao lại bị song quy.

Chu Tư Việt vừa hút thuốc vừa nói với chị ta chuyện Tô Bách Tông tìm mình.

Tôn Nguyên Hương tròn tròn mắt, “Không phải chứ! Cậu giao tài liệu hả?”

Hai người đứng dưới lầu, Chu Tư Việt không mời chị ta vào, Tôn Nguyên Hương cũng không yêu cầu đi vào, cứ đứng thẳng như vậy.

Cậu rít một hơi, sương khói dần tan đi trong đêm đen, cậu nhắc nhân đi xuống một bậc tam cấp, thấp giọng nói: “Chưa giao.”

Lúc này Tôn Nguyên Hương mới thở phào một hơi, rồi lại phát giác không đúng, “Nhưng chưa giao thì làm sao biết... Sao tôi cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng?”

Chu Tư Việt lắc đầu.

Đêm đó cũng không bàn bạc được kết quả gì, nhìn chàng trai hơi sa sút trước mặt, Tôn Nguyên Hương vỗ vai cậu, “Đợi một chút, đợi chị đây đi điều tra xem sao.” Nói rồi giẫm giày cao gót cộp cộp rời đi.

Lại hai ngày trôi qua.

Tôn Nguyên Hương lại giẫm giày cao gót cộp cộp lao đến.

Khi ấy Chu Tư Việt đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi châu Phi.

Chị ta ném một xấp tài liệu dày cộm lên bàn cậu, cả người ngẩng cao nhích sang một bên đứng dựa, vòng tay nói: “Xem đi.”

Chu Tư Việt cúi người cầm lên.

Áo thun sau lưng vén lên theo động tác của cậu, để lộ thắt lưng.

Tôn Nguyên Hương liếc nhanh rồi chuyển mắt sang bên cạnh, im lặng đưa tay ra quạt.

Chu Tư Việt lật xem xấp tài liệu kia, chị ta phân tích, “May mà cậu chưa đưa đây, chuyện này, dù sao cậu có đưa tài liệu hay không thì Triệu Chấn Hải cũng phải xuống, bên Xích Mã đã sớm xích mích với ông ta rồi, vì lần trước không phê miếng đất xây cất ở Thần Đông cho anh ta, Tô Bách Tông cùng mấy người góp vốn vào Xích Mã đã bất mãn với ông ta, vẫn là hồi ở cục xây dựng đô thị, con người ông ta cũng quá độc ác, cậu nói xem ở cục xây dựng đô thị cho người kéo xuống là được rồi, thế nhưng để ông ta thăng chức nếm chút ngon ngọt, rồi lại lập tức cho một cái tát.”

Chu Tư Việt lẳng lẳng lật xem.

Tôn Nguyên Hương nghĩ ngợi rồi bổ sung: “Kẻ mới đến cũng không phải tốt đẹp gì, mấy năm trước còn dây dưa không rõ với Xích Mã, tôi có ăn cùng bữa cơm.” Chị ta dựa vào bàn, thong thả nói: “Làm người ấy, vẫn là đừng nên làm chuyện xấu, nếu không sớm muộn gì cũng có ngày bị bắt.”

Thấy cậu im lặng, Tôn Nguyên Hương nói: “Sợ quá rồi phải không? Hừ, rốt cuộc vẫn là trẻ con.”

Chu Tư Việt vẫn đang cúi đầu xem tài liệu, nghe nói vậy thì bật cười, “Sợ cái gì?”

Tôn Nguyên Hương ngắt lời, đoạt lấy tài liệu trong tay cậu, chỉ vào người cậu nói: “Cậu cứ ngông cuồng đi, cậu cảm thấy anh ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho cậu như thế sao?”

Chu Tư Việt không có biểu cảm gì, chỉ khẽ lắc đầu.

Hôm đó hai người bọn họ nghĩ mọi khả năng mà Tô Bách Tông có thể đi nước cờ tiếp theo, đơn giản chính là tương kế tựu kế, Tôn Nguyên Hương cũng đã nói rồi, đối phó với thứ người như anh ta phải đánh bất ngờ, tính toán đánh nhiều cũng vô dụng.

Không nghĩ đến phát huy hiện trường cũng không tệ lắm, lúc Chu Tư Việt bị bắt, Tôn Nguyên Hương là người đầu tiên nhận được tin, Chu Tư Việt cũng dựa theo nội dung kịch bản phát huy biểu diễn ‘im lặng là vàng’.

Thời gian ấy Tôn Nguyên Hương mới đi chung đường cùng vị quan mới kia, bên Tô Bách Tông còn chưa kịp nhận được tin thì chị ta đã ra tay ở bên này trước, đại khái khoảng chừng một tuần, vị quan mới kia đều nói ra tuốt lượt với chị ta hết.

Chị ta thu thập tất cả bằng chứng, còn cho người làm thành bản powerpoint hoàn mỹ giao cho cảnh sát Dương.

Lúc này âm ỉ khá lớn, xế chiều hôm đó ủy ban kiểm tra kỷ luật đến nhà vị quan mới bắt người đưa đi điều tra, đồng thời, lục soát ra được năm mươi triệu tiền mặt ở trong nhà, mà vào hôm đó Xích Mã dính hai scandal bị buộc phải hủy bỏ buổi họp báo về robot rà phá bom mìn.

Đinh Tiễn nghe đến đây thì hỏi, “Nhưng còn chuyện Xích Mã có hệ thống thuật toán giống nhau thì sao?”

“Đây chính là chuyện tôi muốn nói với em. “

“Tuồn chuyện này ra, cũng là đánh Xích Mã một cái, vì nếu tội danh này của Chu Tư Việt là thực thì người tiếp theo bị bắt điều tra chính là Tô Bách Tông, không hề có chút lợi nào với anh ta. Nhưng vì Chu Tư Việt chưa từng làm, nên chỉ cần bên cảnh sát không tìm được bằng chứng, chỉ dựa vào nhật ký mấy cuộc gọi cũng không thể nào định tội được, cùng lắm là nhất mười ngày nửa tháng rồi sẽ thả, trừ khi bọn họ làm dụng tư hình đánh bức cung, nhưng nếu Chu Tư Việt bị bức cung, Tô Bách Tông cũng không chạy khỏi, cho nên anh ta sẽ không để cậu ta ngồi tù, em hiểu chưa? Nếu tôi đoán không sai, chắc chắn cuối cùng anh ta sẽ tiêu tiền để dẹp yên chuyện này, nhưng không có bằng chứng pháp luật lại không làm gì được anh, còn về phần thật giả trong đó thì cứ để người đời phán quyết, tiếng tăm của Chu Tư Việt coi như bị hủy, dù làm hay không, vừa nghe nói tiêu tiền dẹp yên thì nhất định sẽ phải chịu oan.” Tôn Nguyên Hương nhấp miếng nước nói, “Trước đây anh ta chỉ muốn lấy chuyện này ép Chu Tư Việt xuống nước, nhưng tiểu tử kia không chịu, anh ta lại tìm một người, hơn nữa lại còn diễn kịch với mình, ép Chu Tư Việt chịu tiếng oan, đợi khi người kia tốt nghiệp, danh tiếng của Chu Tư Việt đã thối hoắc, nhưng hai người kia lại có thể vui vẻ hợp tác.”

Bây giờ Đinh Tiễn nhớ lại mà lòng vẫn còn sợ hãi.

“Tôi cho anh ta uống thuốc ngủ, nhân lúc anh ta ngủ thì mở điện thoại anh ta lên xem phát hiện có một dãy số ở buồng điện thoại công cộng, tôi cho người kiểm tra địa chỉ ở buồng điện thoại công cộng kia, sau đó vào cửa hàng tiện lợi đối diện xem camera, xem tất cả mọi máy quay ghi lại tại thời gian nói chuyện trong điện thoại, và đều chỉ xuất hiện một người.”

Giọng chị ta rất thông thả, nhưng Đinh Tiễn nghe lại thấy căng thẳng khó hiểu.

Tôn Nguyên Hương nói: “Tôi chụp màn hình lại cho người điều tra, phát hiện là Đồng Chính Phi ở trường các em.”

“Anh Đông ư?”

Đình Tiễn nhớ đến gương mặt ngạo mạn hung hăng nào đó: “Nhưng chị làm thế với Tô Bách Tông, liệu anh ta có...”

“Bây giờ anh ta còn đang bận tính nợ cho công ty kia kìa, đâu rảnh đoái hoài đến tôi, đợi đến khi để ý thì có lẽ là lúc ở trên tòa rồi, đợi bên ủy ban kiểm tra kỷ luật tra xét xong chuyện vị quan mới kia, anh ta cũng không xê xích gì nhiều.” Nói đến đây, Tôn Nguyên Hương còn hoạt động gân cốt: “Cứ đợi đi, tôi đoán cỡ hai ngày nữa, hẳn có thể ra ngoài được rồi. Đợi tiểu tử kia ra tôi sẽ đánh cậu ta một trận, mấy ngày nay vì cậu ta mà tôi đã hao tổn nửa cái mạng già này rồi.”

“Đừng mà, cậu ấy không có tiền.” Đình Tiễn nói theo bản năng.

Tôn Nguyên Hương nói nhỏ một tiếng, cố ý trêu cô, híp mắt nói: “Không có tiền ư? Không phải còn có người đây sao!”

“... Không được.”

“Bố cậu ấy mất rồi.”

Đình Tiễn ném ra một câu không đầu không đuôi, làm Tôn Nguyên Hương sững sốt, mãi lâu mới phản ứng lại được, thôi cười, nói: “Chuyện từ khi nào?”

“Ngày hôm trước.”

...

Đúng là giống như Tôn Nguyên Hương nói, hai ngày sau Chu Tư Việt được thả ra.

Mấy người nhận được tin đều im lặng, vốn nhất bên trong vẫn tốt, không nhận được tin ở bên ngoài, bây giờ người ra rồi, nói chuyện của Chu

Tông Đường thế nào vẫn là một vấn đề.

Phan Vĩnh Trinh bảo, đừng nói, cứ giấu trước đã, tránh cậu ta vừa mới ra phải chịu cú shock này.

Nhưng giáo sư Diệp cảm thấy giấy không gói được lửa, một ngày nào đó cậu sẽ phải biết.

Từ sau đêm đó, sau khi Đinh Tiễn biết được ngọn nguồn thì nói lại cả với giáo sư Diệp, giáo sư Diệp bảo phải gặp Tôn Nguyên Hương, thường xuyên qua lại, thế là thành thân nhau.

Là chuyện liên quan đến Chu Tư Việt thì sẽ ngồi lại thảo luận với nhau, thành một đoàn cố vấn.

Dù là thông minh như Tôn Nguyên Hương, chị ta cũng không nghĩ ra được cách đối phó.

Chỉ có thể nói, “Thế này đi, để Đinh Tiễn nói vậy, hai đứa nó tự nói chuyện với nhau, tên nhóc kia sẽ không sinh giận với em ấy.”

Hai người khác bày tỏ, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

Đinh Tiễn: “...”

Nói là nói chuyện một mình với nhau, nên Tôn Nguyên Hương thuê một căn phòng ở khách sạn cho hai người họ, cho người sắp đặt đồ đạc với đốt nến.

Đinh Tiễn từ chối, nói ở dưới căn phòng ngầm là được rồi.

Tôn Nguyên Hương giải thích: “Tình trạng căn phòng đó quá kém, nhà tâm lý học nói, tâm tình của con người cũng rất chịu ảnh hưởng của môi trường, môi trường tốt thì ít nhất có thể hóa giải phần nào đau đớn

trong lòng, không cần tiếc tiền đâu, đây cứ xem như là chị đi phong bì cho hai đứa, sau này kết hôn cũng đừng đòi chị nữa đấy, nhớ đấy.”

Chị ta vừa nói vừa cho người dọn phòng sạch sẽ, lại còn xịt nước hoa, “Tôi cố tình cho người đem từ nước ngoài về đấy, đây là mùi hương có thể khiến lòng người vui thích, dầu sao cậu ta cũng mới ra, coi như đón gió tẩy trần giải xui cho cậu ta đi.”

Mùi thơm xông vào mũi, Đinh Tiên ngáp một cái.

Tôn Nguyên Hương quay đầu lại nhìn cô, nhíu mày, quan sát cô từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới bưng tỉnh nói với cô: “Sao tôi có thể quên em được nhỉ?”

Hả?

Tôn Nguyên Hương kéo cô qua, đi ra ngoài, “Đi, em phải chỉnh chu cho đẹp mới được.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84: “Đến Đây, Em Muốn Ôm Anh.”

Mọi kế hoạch trong tay Tôn Nguyên Hương đều tiến hành đâu vào đấy.

Kết quả, lại bị người ta xáo tung lên.

Vốn định ba giờ chiều nay đến đồn cảnh sát đón người, nhưng Tôn Nguyên Hương đợi cả nửa buổi ở cửa cũng không thấy người đâu.

Lúc gần đi, bác sĩ tâm lý báo cáo kết quả đánh giá tâm lý của Chu Tư Việt với cảnh sát Dương.

“Rất khỏe, khả năng tự điều chỉnh không tệ.”

Cảnh sát Dương cầm bản báo cáo 90 điểm kia, nhìn rồi lại nhìn, rất vui vẻ yên tâm, “Xem ra, đứa nhỏ này thật sự không tệ.”

Bác sĩ tâm lý gật đầu: “Quả thực không tệ, ở trong hoàn cảnh này mà cũng không bị ảnh hưởng.”

“Vậy được rồi, để cậu ấy đi làm thủ tục thôi.” Cảnh sát Dương dặn dò cấp dưới, rồi sau đó suy nghĩ, lại thêm một câu: “Thuận tiện, để cậu ta đến văn phòng của tôi.”

Đã lâu lắm rồi Chu Tư Việt không chỉnh chu lại bản thân, áo thun trên người đã có nếp nhăn, tóc bết bát, trên cằm lún phún râu xanh, nhưng thoáng nhìn lại có vẻ khá thuận mắt.

Cảnh sát Dương bảo cậu ngồi xuống.

“Sau này có tính toán gì không?”

Năm nay Dương Hưng ba mươi lăm tuổi, đã ở mảnh đất này gần mười năm, từ ngày anh ta mặc bộ đồng phục trên người đã tự nhủ rằng, phải vạch trần mỗi một lời nói dối, tuyệt không từ bỏ chân tướng.

Cũng từng vì không hiểu được biến báo mà đắc tội không ít người.

Tại nơi nào có thể nhìn thấu tấm lòng hiếu nghĩa rõ nhất?

Là bệnh viện.

Tại nơi nào có thể nhìn thấu lòng người rõ nhất?

Là ngục giam.

Ở chỗ này, anh ta đã gặp quá nhiều trò lừa bịp vì lợi ích mà bán đứng lẫn nhau, cũng gặp quá nhiều người vì lợi ích nhỏ mà thậm chí không tiếc bán đứng cơ mật quốc gia, gặp quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, nên cảm thấy người có tấm lòng ngay thật vô cùng trân quý.

Những ngày qua theo tiến triển của vụ án, chân tướng anh ta nắm giữ càng nhiều, thì lại càng thêm kính nể chàng trai này.

Chu Tư Việt suy nghĩ, nói: “Học tập giỏi, ngày ngày đi lên.”

Dương Hưng: “Bây giờ không phải là đánh giá tâm lý, là tôi với cậu nói chuyện riêng, không cần nói mấy lời máy móc như thế.”

Chu Tư Việt thả lỏng chân máy, đáp đúng sự thật: “Kiếm tiền cưới vợ.”

Dương Hưng nói: “Được, cậu cưới vợ thì thông báo cho tôi một tiếng, tôi tặng phong bì cho cậu.”

Chu Tư Việt nhướn mày, uể oải nói: “Vâng.”

Nói đến đây, cuộc trò chuyện cũng rất thuận lợi, cho đến khi Dương Hưng nói: “Gần đây vụ án này liên đới rất rộng, tôi đã đệ đơn xin xét duyệt rồi, chỉ cần lãnh đạo phê duyệt thì sẽ lập tức thành lập tiểu tổ chuyên án chống hối lộ, do tôi toàn quyền phụ trách, bao gồm cả vụ án năm đó của bố cậu.”

Chàng trai lộ vẻ mặt xúc động.

Muốn rửa sạch oan khuất ư?

Cậu nghĩ hẳn bố sẽ không quan tâm đâu.

“Cám ơn.” Nhưng cậu vẫn đáp.

Dương Hưng nhìn cậu úp mở, “Có điều, có chuyện này, tôi cũng mới nhận được tin...”

Trong phòng rất yên tĩnh, ô cửa trên tường sau lưng mở toang, là gỗ lũa*, ánh mặt trời từ phía sau chiếu vào, gỗ lũa hiện lên màu nâu đỏ có hơi nhức mắt, Chu Tư Việt ngẩng đầu nhìn Dương Hưng, thấy vẻ mặt cứng nhắc nhăn nhó của ông, cậu nhoẻn cười để lộ hàm răng trắng, “Sao ạ?”

(*Gỗ lũa là phần lõi ở gốc của các cây cổ thụ khô sau khi bị chết. Là phần gốc lại là lõi nên gỗ lũa rất cứng và không bao giờ bị mối mọt, mục nát. Ảnh.)

“Hai ngày trước biết tin bố cậu dưỡng bệnh ở Quảng Đông, tôi liền phái người đến làm biên bản, kết quả y tá nói...”

Nụ cười của Chu Tư Việt dần tắt, hai mắt thâm thúy, khóe miệng dần mím thành một đường thẳng.

Dương Hưng cảm thấy cần phải nói chuyện này với cậu, thế là cắn răng nói.

“Thứ tư tuần trước, bố cậu, đã qua đời rồi.”

Đầu tiên Chu Tư Việt cười một cái, rồi cảm thấy không đủ, lại quay đầu đi cười chùng mấy lần, cuối cùng há miệng, nghiêng đầu nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy không tài nào tưởng tượng nổi.

“Nghiêm túc?”

Dương Hưng gật đầu.

Cậu thôi cười, bao cảm xúc đều dừng lại trong khoảnh khắc đấy, cả người căng cứng, nhìn thẳng Dương Hưng không chớp mắt, như đang trông đợi một giây tiếp theo có thể nghe thấy một câu thốt lên từ miệng anh ta, tôi đùa cậu thôi.

Nhưng không hề, từ đầu chí cuối cảnh sát Dương chỉ cúi đầu nói: “Nhưng cậu yên tâm, chúng tôi sẽ điều tra được vụ án, cậu hãy nén bi thương.”

Vì để cảm xúc cậu được thuyên giảm, Dương Hưng cầm tài liệu đi ra ngoài trước, cho cậu không gian một mình bình tĩnh.

Bác sĩ tâm lý đợi ở cửa, thấy Dương Hưng đi ra thì dùng khẩu hình hỏi: “Sao rồi?”

Cả đầu Dương Hưng thấm đẫm mồ hôi, đưa tay ra lau, “Ông đây thấm vấn phạm nhân cũng không căng thẳng đến thế!”

Bác sĩ tâm lý đưa ra ý kiến chuyên nghiệp: “Nhưng chuyện này, do cảnh sát các ông nói có tính chấp nhận cao hơn so với thầy cô bạn bè nói, hơn nữa khả năng tự điều chỉnh của cậu ấy rất tốt, để cậu ấy tự tiêu hóa vậy.”

Dương Hưng: “Ông xem giúp tôi, chắc chắn không thành vấn đề gì thì để cậu ấy đi, nếu không...”

Bác sĩ tâm lý hỏi: “Nếu không thì sao?”

Dương Hưng đập tài liệu vào ngực bác sĩ, nói: “Thì tìm đại lý do nhất lại cho ông!”

“...”

Cấp dưới đi đến nói với Dương Hưng: “Cô Tôn đến đón người.”

Dương Hưng: “Bảo cô ta đợi đi.”

Cấp dưới lại chạy bịch bịch ra cửa, “Cảnh sát Dương bảo cô chờ lát.”

Tôn Nguyên Hương mắng chửi muốn lột da Dương Hưng, cấp dưới lại chạy bịch bịch và báo cáo, Dương Hưng không ngần đầu nói: “Khỏi cần để ý đến cô ta.”

Tôn Nguyên Hương tức vô cùng.

...

Chu Tư Việt cứ nhìn mãi mảnh lá rụng trên bệ cửa sổ.

Cậu nhớ hồi nhỏ trong tiết thủ công, cô giáo cho mỗi người làm một thẻ kẹp sách, lúc bé cậu rất xấu, cũng lười làm, trên đường về nhà lượm đại một cái lá kẹp trong sách, ngày hôm sau còn coi như bài tập nộp cho cô giáo.

Kết quả tại chỗ có đủ thẻ kẹp sách phong phú, nhưng cô giáo lại cứ khen tài năng của cậu.

Chẳng qua cậu chỉ lười thôi.

Sau đó họp phụ huynh, cô giáo phát thẻ kẹp sách họ làm cho người lớn, lúc Chu Tông Đường nhận được thì cũng biết là do cậu lười, cũng biết tiểu tử này có nhiều mưu mô, dù cho trong buổi họp cô giáo cứ hết lời khen ngợi, nói cậu dám sáng tạo cái mới.

Nhưng đến khi về nhà Chu Tông Đường lại quở trách cậu một trận.

Một giây trước còn là hung thần ác sát giáo huấn cậu, một giây sau lại cẩn thận kẹp chiếc lá của cậu vào trong sách.

Giữ đến tận hôm nay.

Sau đó lớn lên, thỉnh thoảng có lần ở thư phòng giờ sách sẽ rơi ra chiếc lá nào đó, Chu Tư Việt cúi người nhặt lên, cười hỏi: “Bố còn giữ à?”

Đa phần thời điểm Chu Tông Đường luôn nghiêm túc với cậu, vì ông cho rằng con trai không thể cưng chiều, bình thường với ai cũng có vẻ mặt khoan dung, nhưng duy chỉ nghiêm nghị với mỗi con trai, có điều cũng may Chu Tư Việt không phản nghịch, cũng quen bố nghiêm khắc rồi.

Chu Tông Đường hời hợt đáp: “Tiện tay kẹp vào thôi.”

Thật ra mấy ngày trước còn thấy ông đọc cuốn sách kia, Chu Tư Việt à một tiếng, bỏ lại chỗ cũ, nhưng lúc ấy cậu có phần nghịch ngợm, còn cố ý nói: “VẬY con kẹp đại nhé, dù sao bố cũng không đọc sách này.”

Chu Tông Đường ừ một tiếng.

Chu Tư Việt cố ý kẹp tới mấy trang sau, đợi đến khi cậu đi rồi, thư phòng yên tĩnh mấy giây, rồi Chu Tông Đường lập tức rút sách ra kẹp lại

vào trang mình đang đọc.

Hồi nhỏ Chu Tư Việt rất hâm mộ Tống Tử Kỳ, chỉ vì bố của Tống Tử Kỳ rất biết ăn nói, lúc nào cũng bảo Tống Tử Kỳ là con trai ngoan của bố.

Luôn nói con trai giống mẹ, con gái giống cha.

Cũng vì câu này, mà Chu Tông Đường sợ Chu Tư Việt học theo lch, nên vô cùng nghiêm khắc với cậu, nhưng may là tính cách của Chu Tư Việt giống ông, không nói một lời, tự mình gánh vác, cũng không giải thích.

Bất chợt, gió nổi lên.

Phiến lá trên bệ cửa bay theo gió, vạch một đường cong trong không trung rồi không thấy đâu nữa.

Còn có rất nhiều lời chưa kịp nói.

Cuối cùng, chẻ ra cây gai là đã thấy được ánh sáng rực rỡ, chỉ cần chống đỡ một chút nữa thôi, là có thể thẳng rồi.

Cũng đúng.

Từ nhỏ Chu Tông Đường đã nói, thẳng thua không quan trọng, làm người không thể quá công danh lợi lộc.

Chu Tư Việt nhìn đủ rồi, ngạc nhiên sự tỉnh, cúi đầu, hốc mắt ướt đẫm.

...

Tôn Nguyên Hương không thấy Chu Tư Việt đâu, lập tức nổi trận lôi đình ở ngay cửa đồn cảnh sát, còn không để Dương Hưng tan làm, Dương Hưng tuyên bố muốn còng cô lại, Tôn Nguyên Hương không chút sợ hãi, khiêu khích nói, anh ngon thì đến đi, đến đi.

Dương Hưng chống nạnh căn răng, ngũ quan đoan chính vắn vẹo, tưởng tôi không chinh được cô sao.

Gương mặt ấy không tính là đẹp trai, nhưng khá đoan chính, chẳng hiểu sao Tôn Nguyên Hương nhìn mà phiền.

Hai người đang giằng co nhau.

Thì Chu Tư Việt ở bên trong đi ra, tiện tay đón một chiếc taxi ở cửa, còn không đợi Tôn Nguyên Hương kịp phản ứng lại thì người đã đi khuất, Dương Hưng há hê nhìn cô, “Đi rồi.”

Tôn Nguyên Hương tức điên, đi giày cao gót đuổi theo taxi, hô lớn: “Chu Tư Việt!!”

Xe taxi tuyệt tình rời đi, không hề quay đầu.

Tôn Nguyên Hương vội lên xe đuổi theo, trước khi nổ máy, hạ cửa xe xuống giơ ngón giữa lên với Dương Hưng, mấy người cấp dưới trong đồn nín cười.

Dương Hưng: “Cười cái rắm!!”

Tôn Nguyên Hương mất dấu, vỗ mạnh quay vô lăng, chửi thề một câu rồi rút điện thoại ra gọi cho Đinh Tiễn.

Đinh Tiễn ở khách sạn đợi mà ngủ gục đi, lúc nhận được điện thoại của Tôn Nguyên Hương thì người lăn thẳng từ trên giường xuống, còn chưa kịp thay giày, cứ thế mặc dép ở khách sạn cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Căn phòng ngằm dưới đất đóng chặt.

Nhưng Đinh Tiễn biết, nhất định cậu ở bên trong.

Hai tháng không gặp, cô rất căng thẳng, lúc cầm chìa khóa tay còn run rẩy.

Đèn không mở, một luồng khí u ám do đã lâu không có người ở sinh ra đập vào mặt.

Đình Tiễn khép cửa lại, thấp giọng gọi: “Chu Tư Việt.”

Sau một lúc lâu, “Ừ.”

Một câu rất nhẹ đến mức không thể nghe nổi, nhưng Đình Tiễn vẫn nghe thấy, hoặc có lẽ, trước khi nghe thấy, cô đã nhìn thấy bóng lưng người gập trên sofa.

Còn gầy hơn lúc trước, cậu cong lưng vùi đầu, cô từ bên này nhìn sang, chỉ có thể trông thấy hai vai cậu, cùng áo thun vô cùng mỏng manh.

Đình Tiễn cho rằng cậu ở trong đó đã quen, chưa thích ứng được với ánh sáng bên ngoài, vậy là đành mò mẫm trong bóng tối đi đến phía cậu.

Ở đây không biết bị Lục Hoài Chinh đặt đồng hồ lộn xộn gì mà mới đi hai bước liền vấp chân, đầu ngón chân còn mặc nguyên dép ở khách sạn bị đụng bầm tím, cô đau điếng ngồi xồm xuống chửi thề.

Dường như bên kia nghe thấy, hỏi cô sao thế?

Đình Tiễn: “Bị đụng.”

Chu Tư Việt đứng dậy đi qua, trực tiếp cúi người ôm ngang cô đến trên giường, mở ngọn đèn nhỏ ở đầu giường lên, ánh sáng rất yếu, rồi thuận thục xoay người lấy ra hộp y tế từ trong ngăn kéo bên cạnh, lấy chai i-ốt ra.

Sau đó, ngồi xuống bên mép giường, lấy bông gòn ra, “Chân.”

Đình Tiễn đưa chân ra.

Chu Tư Việt đặt chân cô lên chân mình, cúi đầu dùng bông gòn lau đi, ánh sáng vàng mờ hắt lên người cậu, lộ vẻ nhợt nhạt, Đinh Tiễn cảm thấy tâm trạng cậu không tốt lắm, đã lâu rồi không gặp, dù gì thì cũng nên hôn một cái, thế nhưng suốt buổi cậu rất bình tĩnh, giúp cô xử lý vết thương xong thì lại cất hộp y tế đi, dặn cô đừng chạy lung tung, sau đó lại ngồi xuống ghế sofa.

Không đối mặt, không hôn, cũng không ôm ấp.

Đinh Tiễn cảm thấy cậu đang cố tránh né cô.

Đinh Tiễn cúi đầu nhìn bộ lễ phục bó sát trên người, ai oán thở dài, đã vô ích rồi.

Nhưng người ngồi trên sofa từ đầu chí cuối chẳng hề nhúc nhích.

Thực ra khi ấy, Đinh Tiễn còn hơi tức giận, muốn khiển trách cậu, vì sao chuyện vừa hỏng một cái là lại sa sút như thế!? Có còn là đàn ông không!?

Kết quả điện thoại nhận được tin nhắn của Tôn Nguyên Hương.

“Mẹ nó, tên cảnh sát chết bầm Dương Hưng kia lại nói cho Chu Tư Việt biết chuyện của bố cậu ấy rồi, hèn gì tôi còn bảo sao cậu ấy khác thường đến thế! Kế hoạch cũ thất bại rồi, còn lại dựa vào em phát huy cả đấy.”

Tựa như bị chậu nước lạnh dội xuống cái ào, dập tắt lửa giận trong cô, chỉ còn lại lạnh lẽo.

Cũng chợt hiểu ra, vì sao cậu không dám đối mặt với cô.

Cô gọi cậu: “Chu Tư Việt.”

“Ừ?”

“Đến đây, em muốn ôm anh.”

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85: Nhưng Hôm Nay Quả Thật Cậu Không Muốn Nhịn Nữa

Lương Chu Tư Việt như dính vào ghế sofa, không hề nhúc nhích, sau cổ hở một đoạn, vừa gầy lại trắng, cậu thấp giọng nói: “Bẩn, vẫn chưa tắm.”

Đình Tiễn nói: “Em không chê anh.”

Cậu im lặng.

Đình Tiễn: “Nhanh lên nào.”

Cậu dịch lưng một chút, cúi đầu dùng sức xoa mặt một cái, sau đó đứng lên khỏi ghế, đến khi cậu đi tới trước giường, Đình Tiễn đứng trên giường, như vậy mà đem so, vừa khéo lại cao hơn cậu một đoạn.

Vừa vặn có thể ôm lấy đầu cậu, kéo đầu cậu vào ngực mình.

Cô vừa tắm xong, trên người thoang thoang mùi sữa tắm mát mẻ. Rốt cuộc Chu Tư Việt cũng để ý đến bộ lễ phục bó sát của cô, “Em mặc như vậy làm gì?”

Đình Tiễn ôm một lúc rồi buông tay, hai tay đặt lên vai cậu, Chu Tư Việt thuận thế ôm lấy eo cô, vừa ôm người nằm xuống giường, vừa nghe cô nói: “Vốn chị Tôn định đón gió tấy trần cho anh, kết quả anh vừa ra đã chạy đến đây, cũng chẳng cản được.”

“Em không cần phải để ý đến chị ta.”

Đình Tiễn a lên: “Nhưng chị ấy vẫn luôn giúp anh mà, tại sao chị ấy lại giúp anh như thế?”

Chu Tư Việt im lặng một lúc nói: “Anh đã đồng ý đợi tốt nghiệp xong sẽ đến công ty chị ta.”

Tuy công ty hoạt hình Duy Lạp không phải là xí nghiệp lớn gì, nhưng cũng coi như đầu sỏ trong giới hoạt hình, có điều Đình Tiễn biết đây tuyệt đối không phải là lĩnh vực cậu nên đi theo, cô không dám tin, vỗ mạnh vai cậu, “Anh bán mình hả?”

Chu Tư Việt nói: “Trong tay bà chị này có ba công ty, tình hình lợi nhuận chỉ có chị ta rõ nhất, chị ta có dã tâm lớn, nhìn Tô Bách Tông cũng biết cái nghề mạng thông minh nhân tạo sau này sẽ không thua thiệt, hai năm qua chị ta đã chuẩn bị cho một công ty khoa học công nghệ internet mới rồi, muốn để anh phụ trách đội kỹ thuật.”

Tôn Nguyên Hương còn đồng ý cho cậu mười phần trăm cổ phần.

Có thể nói là dùng hết thành ý, nhưng dù sao đây cũng là gà đẻ trứng vàng.

Thì ra là vậy.

“Có điều đừng làm khó chị đại nhà người ta nha, chị Tôn tốt lắm í.”

Chu Tư Việt liếc cô: “Chị ta đối tốt với em lắm à.”

“Chị ấy đối xử tốt lắm.”

Cậu gật đầu: “Vậy là được rồi, những thứ khác không quan trọng.”

Nói đến đây, từ đầu chí cuối cậu chẳng hề nhìn cô.

Đình Tiễn lại nói rất nhiều chuyện liên quan đến giáo sư Diệp và Phan Vĩnh Trinh, lái nhải một đồng chuyện.

Những chuyện có thể nghĩ ra đều đã nói hết.

Lại còn nhắc đến Đình Tuấn Thông nữa.

Chu Tư Việt ôm người đến sofa, vừa ôm cô vừa mở laptop lên, cậu kiên nhẫn lắng nghe, luôn ừ một tiếng tỏ ý mình đang nghe, thế nhưng lại không dám nhìn cô.

Đình Tiễn ép cậu quay đầu sang, nhưng cậu lại dời mắt đi chỗ khác.

“Anh không cần tránh em.” Đình Tiễn nói: “Em biết anh đã khóc.”

Chu Tư Việt hất cằm ra khỏi tay cô, ừ một tiếng rất nhỏ, rồi nghiêng người mò lấy thuốc trên ghế.

Đình Tiễn kéo cậu về lại, “Chu Tư Việt, anh còn có em, còn có giáo sư Diệp, còn có bác gái nữa, còn có nhiều người như vậy, em biết có lẽ mỗi một ai trong bọn em đều không thay thế được trọng lượng của chú Chu trong lòng anh, có lẽ, dù có gom nhiều người bọn em lại cũng chẳng địch nổi trọng lượng của chú ấy, nhưng mà, người yêu anh còn rất nhiều...”

Lời bị cắt đứt, Chu Tư Việt giơ tay kéo cô vào lòng, giọng trầm thấp: “Không thể dùng sức nặng để đong đếm chuyện tình cảm được, mỗi một người đều là cá thể đặc biệt, ở trong lòng anh ông ấy không giống các em, mà em ở trong lòng anh cũng khác hẳn bọn họ, nếu muốn nói là lời từ biệt, thì từ ngày ông ấy được chẩn đoán là bị ung thư phổi, anh đã nói hết lời từ biệt cả rồi, mỗi một lần rời khỏi bệnh viện, anh cũng luôn xem như đó là lần cuối cùng, anh sợ mình về không kịp, mà mỗi lần anh quay về, thấy người vẫn nằm trên giường bệnh kia, là anh lại thấy ông trời đã giấu thời gian đi rồi, nhưng mỗi khi rời đi anh đều sợ, cứ thế hành hạ cũng hơn một

năm rồi. Nếu như bảo khổ sở, thì người bây giờ khổ sở nhất tuyệt đối không phải anh, mà là mẹ anh.”

Đình Tiễn nửa quỳ trên ghế, nhẹ gác cằm lên vai cậu, đau lòng ôm lấy cậu.

Cô biết thời gian đó cậu tự hành hạ mình không còn hình người, cũng biết hai năm qua cậu nhận hết mọi đau khổ, vất vả lắm mọi chuyện mới đi theo chiều hướng tốt, nhưng...

Cô nói: “Em theo anh về.”

Đình Tiễn lại ôm lấy cậu, không đợi cậu nói đã đột nhiên mở miệng:

“Còn nữa, em yêu anh.” Chàng trai cứng đờ sống lưng, Đình Tiễn ôm lấy mặt cậu, để cậu đối mắt với mình, rồi nói tiếp: “Chị Tôn nói chúng ta yêu nhau còn hơi sớm, nhưng em cảm thấy không hề sớm, năm năm rồi, Chu Tư Việt, em yêu anh năm năm rồi, em đủ hiểu anh như thế nào, biết vì sao anh lại cau mày, cũng biết lúc nào thì anh vui vẻ thật, không phải em luôn nói đó sao, em nghiêm túc muốn có tương lai cùng anh.”

Cậu cúi đầu, chôn mặt giữa hõm cổ cô, Đình Tiễn nghe thấy một tiếng nặng nề nhưng lại rất rõ ràng: “Ừ.”

Không khí lạnh lẽo ủa đến, ngoài cửa sổ gió lạnh thổi qua.

Bên trong căn phòng, hai người mượn cơ thể đối phương để hấp thụ ấm áp.

Cô đã từng nói, cậu trông giống robot vì có thể nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, dù một giây trước đang còn thân mật với nhau, thì một giây sau cũng có thể mặc quần áo vào tiếp tục làm việc.

Mà bây giờ, cô thật sự hy vọng cậu chính là một robot.

Để thanh kiếm sắc bén của mọi người, cùng bao sinh ly tử biệt trên thế gian này chẳng thể nào khiến cậu tổn thương được.

Giáo sư Diệp đã nói, khi mọi thiên tài đã trải qua đau khổ nhất định, thì mới biết mình không khác gì người thường.

Anthony cũng đã nói, bất kể đêm qua có khóc rấm rứt như thế nào, thì sáng sớm tỉnh lại thành phố này vẫn nườm nượp xe cộ như cũ.

Chỉ có chúng ta, sau khi trải qua hết vui buồn ly biệt này đến vui buồn ly biệt khác, mới trưởng thành giữa cô đơn tịch mịch.

Đình Tiễn đỡ Chu Tư Việt lên giường ngủ, có lẽ là vì quá mệt mỏi nên cậu rất nghe lời, ngoan ngoãn nằm sấp trên giường, dáng người cao lớn vùi trong chăn, khiến người ta đau lòng.

Đình Tiễn sờ tóc cậu.

Cậu phát hiện ra, mơ màng nói: “Nửa tháng chưa gọi đầu.”

Đình Tiễn đứng bên mép giường, như mắc phải chứng OCD vậy, chải chuốt gọn gàng cho cậu từ từng sợi một, thấp giọng đáp: “Vẫn rất đẹp trai.”

Cậu hoàn toàn lâm vào giấc ngủ.

Đình Tiễn ngủ cả buổi chiều, đầu óc rất tỉnh táo, rồi lại ngồi trên sàn nhà nhìn cậu một đêm, lại phát hiện chàng trai này càng nhìn càng điển trai, cậu lúc ngủ rất yên tĩnh dễ bảo, nhưng lông mày lại nhíu chặt, thoạt nhìn như đã thú vừa được thuần phục, đang lâm vào giấc ngủ mê.

Kiếp sau đừng đẹp trai như thế nữa, cũng đừng thông minh như thế nữa, làm một người bình thường đi, dù có tiền hay không, em đều sẵn lòng yêu anh.

Cô ôm chân ngồi trên sàn nhìn cậu, nghĩ đến đó thì tự mình bật cười, hình như có thể kết luận kiếp sau cô còn xuất sắc hơn cậu nữa.

À còn nữa, nhất định em phải sống lâu hơn anh, như thế anh cũng không cần phải chịu đau đớn vì cảnh biệt ly nữa.

Cám ơn anh đã thích một người bình thường như em, rất cám ơn anh.

...

Trên phố đồn đại, cái vị trí ở cục xây dựng đô thị có độc, ai lên cũng bị bắt cả, liên tiếp hai cục trưởng đương nhiệm đều bị bắt vì tội tham ô, đây cũng coi như là cảnh báo cho những người kế nhiệm.

Không mấy ngày sau lãnh đạo chính thức phê duyệt, Dương Hưng thành lập tổ chuyên án chống tham nhũng, bắt đầu điều tra kỹ tất cả những người có liên quan trong thời gian Triệu Chấn Hải tại vị.

Đồng Chính Phi chính thức bị bắt, cậu ta nói, mình bị tổng thanh tra của bộ kỹ thuật Xích Mã xúi giục, Dương Hưng hỏi cậu ta là ai.

Đồng Chính Phi nói là Viên Phi, không hề nhắc đến tên của Tô Bách Tông.

Mà trong ba tấm ảnh chụp màn hình video do Tôn Nguyên Hương cung cấp, không đủ chứng minh nội dung cuộc điện thoại, cũng không thể chứng minh Đồng Chính Phi có liên lạc trực tiếp với Tô Bách Tông.

Một tháng sau, Dương Hưng chính thức bắt Viên Phi, Xích Mã tổ chức buổi họp báo xin lỗi, bày tỏ sẽ xử lý nghiêm túc vấn đề này, đối với sự kiện lần này, Xích Mã sẽ quyên ra năm triệu vật tư cho quân đội quốc gia.

Lúc Dương Hưng đọc được tin, tức đến mức nghiến chặt răng.

...

Chu Tư Việt và Đinh Tiễn đến Quảng Đông đưa tro cốt của Chu Tông Đường về Bắc Kinh, sau khi an táng thì để Lý Cẩm Hội ở lại Bắc Kinh, phòng ngầm dưới đất đến tháng mười là hết hạn thuê, Chu Tư Việt đành thuê một căn nhỏ cho Lý Cẩm Hội ở, hai phòng ngủ một phòng khách, còn có một phòng bếp nhỏ, cũng không đắt lắm.

Còn mình cuối tuần dẫn Đinh Tiễn về.

Thời gian đó Chu Tư Việt mất ngủ, cứ nửa đêm là thức, sau đó ngồi một mình trong phòng khách, nhìn ảnh của Chu Tông Đường trên tường đến gần người, cứ mãi ngồi thế đến tận khi trời sáng.

Có lúc Đinh Tiễn ngủ say, không phát hiện, nhưng có lúc tỉnh, liền trợn tròn mắt ngồi cùng cậu đến sáng, cô không nói gì, cũng chẳng quấy rầy cậu, chỉ là nằm nghiêng trên giường, trợn tròn mắt đến khi trời sáng.

Có đôi lời cậu đã nói sai rồi.

Người khổ sở nhất không phải Lý Cẩm Hội, mà là cậu.

Lòng Lý Cẩm Hội rất yên tĩnh, làm việc nghỉ ngơi đúng giờ, đến tám giờ tối là ngủ, bốn giờ sáng dậy niệm kinh, cũng không ăn thịt.

Không khí như thế, duy trì gần hơn nửa năm.

Cho đến khi vụ án của Chu Tông Đường có khởi sắc, Dương Hưng nói, phê duyệt công trình năm đó do chính Triệu Chấn Hải tự ký, nhưng Triệu Chấn Hải đã cho người giấu văn bản có chữ ký ấy đi rồi, mấy ngày nay điều tra được một thư ký, anh ta mới dám giao tài liệu ra, nhưng cậu cũng biết lật án tương đương với việc đánh vào mặt tư pháp, bọn tôi sẽ làm một tài liệu giải thích rõ, thuận tiện tôi sẽ giúp cậu đòi lại tiền coi như bồi thường cho bố cậu.

Lý Cẩm Hội nghe được những tin này thì cũng chẳng vui vẻ gì, chỉ lạnh lùng nói: “Mẹ không muốn nghe người ta bàn tán về bố con nữa, để ông ấy yên nghỉ đi, còn số tiền đó cứ đem đi quyên góp hết, thay mẹ cảm ơn cảnh sát Dương.”

Vụ án của Triệu Chấn Hải bị thẩm tra trước sau hai năm, mà hai năm đấy Xích Mã cũng có scandal không ngừng, Tô Bách Tông cũng luôn chiếm tiêu đề các bài báo trong giới khoa học công nghệ.

Ngay cả Diệp Thường Thanh cũng không nhắc đến anh ta với Đinh Tiễn nữa.

Từ năm bốn Chu Tư Việt đã vào công ty khoa học công nghệ mới thành lập kia của Tôn Nguyên Hương rồi, đến khi tốt nghiệp, Tôn Nguyên Hương bắt đầu tuyển người, trong nhóm người đầu tiên đến khảo hạch thì có một người nhìn khá quen mắt.

Lúc ấy công ty vẫn không có nhiều người, sau khi Đinh Tiễn lên năm bốn liền chuyển đến ở nhà cậu thuê, ban ngày lúc không có tiết thì sẽ đến văn phòng của Chu Tư Việt đi nét trên máy tính.

Hôm đó, Tôn Nguyên Hương cầm một chồng sơ yếu lý lịch đến, thì thầm: “Tôi cảm thấy Lưu Tiểu Phong này không tệ, đại học Giao thông, còn vô địch ACM* nữa.”

(*Như đã chú thích, ACM-ICPC là cuộc thi lập trình quốc tế lâu đời và danh giá nhất dành cho sinh viên các trường đại học và cao đẳng trên toàn cầu.)

Đinh Tiễn đang đi nét giật mình, ngẩng đầu nhìn sao: “Ở đâu ạ, Lưu Tiểu Phong? Cho em xem với.”

Tôn Nguyên Hương ha một tiếng, “Kích động gì thế, bạn cũ hả?”

Đình Tiễn không để ý đến chị ta, lấy sơ yếu lý lịch tới xem ảnh, đúng rồi này.

Chu Tư Việt đang vui trên ghế viết chương trình, ngẩng đầu lên, đập một phát lên đầu cô, “Vẽ của em đi.”

Đình Tiễn chỉ vào sơ yếu lý lịch, “Lưu Tiểu Phong...”

“Có là Lưu đại gia cũng vô dụng.” Nói rồi, Chu Tư Việt quét mắt nhìn Tôn Nguyên Hương, lại lần nữa cúi đầu viết chương trình: “Không chọn người này.”

Tôn Nguyên Hương lại vui vẻ nói nhỏ, “Tôi là sếp, tôi chọn!”

“Vậy tôi từ chức.”

“Cậu dám!” Tôn Nguyên Hương không dám tin nhìn cậu, “Không phải chứ, một ông anh đẹp trai như cậu mà còn sợ tên tóc húi cua đó à, không đến nỗi mỗi bản sơ yếu này mà dọa cậu sợ rồi chứ? Sơ yếu lý lịch của cậu còn nạm vàng nhiều hơn cả cậu ta, chẳng lẽ cậu còn lo con nhóc này chạy theo người ta à.”

Chu Tư Việt khinh thường hừ một tiếng.

Buổi tối cơm nước xong xuôi về đến nhà, vẫn như cũ, đầu tiên đè lên cửa hôn một lát, hôn đến khi cô nóng lên người nhũn cả ra, thì sau đó sẽ ôm người ném vào phòng tắm để cô tỉnh táo lại, có một lần, Đình Tiễn không chịu đựng nổi, dùng sức ma sát chân cậu.

Nhưng vẫn bị Chu Tư Việt ném vào, Đình Tiễn tức giận đứng trong phòng tắm cách một tấm cửa kêu to: “Mẹ nó, anh là đồ ninja rùa!”

Chu Tư Việt kiên quyết vững dạ, có lần hồng nhất cũng chỉ để cô dùng tay giúp mình.

Kết quả tối nay sát thương tấu hỏa có chút không bình thường, Chu Tư Việt vừa hôn vừa dẫn cô nàng đi đến trên giường.

Đinh Tiễn dùng sức cổ kẹp chặt hông cậu, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ cậu, thử gọi tên cậu, “Chu Tư Việt Chu Tư Việt.”

“Ừ?”

Người đàn ông vùi đầu vào hõm cổ cô, hôn đến mức lạc giọng, mang theo dục vọng.

“Em biết vì sao hôm nay anh không chịu chọn Lưu Tiểu Phong.”

“Ừ.”

Cậu vừa hôn vừa đi.

“Vì anh cảm thấy với sơ yếu lý lịch của cậu ấy thì cần gì phải ở công ty này, đúng không?”

“Đại khái vậy.”

“Không phải ghen thật chứ?”

“Không phải.” Cậu thả người lên giường, rất thẳng thắn mà nói, vừa nói vừa đẩy quần áo cô lên, cúi đầu hôn cô.

“Làm sao anh biết cậu ấy đến vì anh?”

Cả người Đinh Tiễn tê dại, mặc cho cậu đi, tay lùa vào trong tóc cậu.

“Trên thông báo tuyển dụng Trí Liên lấy tên anh là người phụ trách, mấy hôm trước cậu ta gửi thư cho anh.”

Cô à một tiếng, hai mắt Chu Tư Việt đỏ lừ, không nói câu nào liền cúi đầu hôn cô, “Đau thì nói với anh.”

Trong mắt cô gái dưới thân ngập tràn nước xuân, Chu Tư Việt chống người, nhìn Đinh Tiễn nằm bên dưới, sau đó từ từ đi vào.

...

Bất kể cậu yêu thương cô gái dưới người bao nhiêu lần, cũng cảm thấy không đủ.

Nhưng hôm nay quả thật cậu không muốn nhịn nữa.

Yêu nhiều năm như thế rồi, cậu chỉ khẽ đụng nhẹ.

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86: Chương Cuối

Một tuần sau, Lưu Tiểu Phong đến báo danh.

Ngay cả bảng hiệu khoa học công nghệ Nguyên Hưng còn chưa làm xong mà cậu ta đã đến trước, khi ấy công ty chỉ vừa mới sửa sang, cũng chỉ có Chu Tư Việt và Đinh Tiễn ở.

Khi Lưu Tiểu Phong vào cửa, Chu Tư Việt vùi mình trên ghế viết thuật toán, Đinh Tiễn gọt táo, cắt ra thành lát nhỏ, đưa đến bên miệng cậu, nói: “Há miệng nào.”

Chu Tư Việt mắt nhìn thẳng máy tính, há miệng cắn miếng táo kia.

Đinh Tiễn trêu cậu, đang đặt bên miệng lại bỗng rụt về, Chu Tư Việt cũng không tức giận, răng cắn vào khoảng không cũng không để ý đến cô, tiếp tục gõ thuật toán trên máy tính, Đinh Tiễn lại đưa táo đến, tầm mắt cậu vẫn không rời khỏi máy tính, lại há miệng như ấn công tắc vậy, nhưng chưa kịp chờ đưa đến bên miệng thì Đinh Tiễn lại rụt về, lúc này đã thành công chọc được cậu.

Trực tiếp kéo người đến, đặt ở trên đùi, “Có phải bắt trị rồi không?”

Lưu Tiểu Phong đứng ở cửa ngõ ngác nhìn, lại lùi về sau hai bước, nhiều lần xác nhận tờ giấy trắng dán trên khung cửa là khoa học công nghệ Nguyên Hưng, chứ không phải là mình tìm nhầm, rồi sau đó lại nhìn người đàn ông trong buồng làm việc.

Cậu ấy đã trưởng thành hơn so với trước kia rất nhiều, cũng gầy đi, thậm chí còn gầy hơn so với lần gặp trước đó, nhưng lại không hề yếu, vừa này lúc kéo Đinh Tiễn ngồi lên đùi mình, trên cánh tay vẫn có bắp thịt.

Đường cong lưu loát đẹp mắt.

Lúc học cấp hai, đường nét trên gương mặt Chu Tư Việt đã mượt mà rồi, không góc cạnh rõ ràng như thế, nếu như có thể tìm được tấm hình lúc đó thì sẽ phát hiện, hồi đó trông cậu ấy vẫn còn khá trẻ con.

Thoạt nhìn, dễ chung đụng hơn bây giờ nhiều.

Bây giờ người rất gầy, cũng sắc bén, đôi mắt kia đa phần đều thờ ơ lạnh nhạt, thỉnh thoảng khi nhìn Đinh Tiễn, mới có thể lộ ra phần nào dịu dàng khó phát giác.

Đinh Tiễn cười khanh khách, tiếng cười như chuông bạc.

Đúng lúc này, Đinh Tiễn nhìn thấy Lưu Tiểu Phong ở cửa, bèn vội đẩy cậu ra, vuốt váy đứng lên, thần sắc hốt hoảng, nhìn cậu ta nói: “Lưu Tiểu Phong, sao cậu lại ở đây?”

Người dựa trên ghế bị quấy rầy hứng thú, thuận thế quay đầu liếc nhìn.

Lưu Tiểu Phong ấp úng: “Chị Tôn bảo mình đến sớm... báo cáo... làm quen với... với hoàn cảnh công ty.”

Rốt cuộc Tôn Nguyên Hương vẫn là chủ.

Chu Tư Việt ôm ngực dựa vào ghế, một giây sau đó cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi cho Tôn Nguyên Hương, nhưng bị Đinh Tiễn ngăn lại, “Chuyện cũng đã rồi, chị Tôn quyết tâm muốn cậu ấy, anh không thay đổi được đâu, chứ không lại cãi nhau một trận nữa, thôi đi vậy.”

Nói rồi, Đinh Tiễn nhiệt tình đón đồng chí Lưu Tiểu Phong vào cửa, “Đúng là lâu quá rồi không gặp.”

Lưu Tiểu Phong xấu hổ gãi gáy, nhìn Chu Tư Việt ngồi trên ghế, rồi lại nhìn Đinh Tiễn, “Cũng mấy năm rồi, mấy hôm trước mình thấy thông báo tuyển dụng ở công ty tuyển dụng Trí Liên, còn là...” Cậu ta nhìn Chu Tư Việt, nói tiếp: “Cậu ấy gửi tin cho mình, không ngờ là, cậu cũng ở công ty này sao? Đinh Tiễn?”

Đinh Tiễn cười nói: “Không, mình đến đây chỉ để lau dọn điều hòa thôi.”

Lưu Tiểu Phong à một tiếng.

“VẬY HOAN NGÊNH CẬU SAU NÀY CHĂM ĐẾN LAU DỌN ĐIỀU HÒA NHÉ.”

“...”

Kiểu chuyên đổi chủ đề nhanh như cậu ta khiến Đinh Tiễn không phản ứng kịp, người đằng sau bật cười một tiếng, Đinh Tiễn quay đầu trừng mắt với cậu, Chu Tư Việt thôi cười, giơ tay chỉ vào bàn làm việc trong buồng đổi điện, lạnh nhạt nói: “Cậu ngồi chỗ đó đi.”

Lưu Tiểu Phong sáng khoái đáp một tiếng, dọn đồ xong ngồi xuống đổi điện cậu.

Công ty vừa khởi bước mà được như này là đã coi như điều kiện tốt lắm rồi, Nguyên Hưng này cũng là dựa vào Tôn Nguyên Hương cùng ba công ty khác xây nên, nhất định sau lưng có vốn ủng hộ, tuy nói Tôn Nguyên Hương là sếp tổng, nhưng cho đến giờ chị ta không hề quản chuyện gì, cũng rất ít xuất hiện ở công ty, cơ bản đều giao lại cho Chu Tư Việt xử lý hết.

Mới đầu quy mô công ty có mười lăm người, ngoài Lưu Tiểu Phong ra, những nhân viên còn lại đều do đích thân Chu Tư Việt chọn ra giữa đồng sơ yếu lý lịch bừa bộn, không có con gái, tất cả đều là đấng nam nhi tinh lực thịnh vượng.

Có thể nói Tôn Nguyên Hương tin tưởng cậu trăm phần trăm, có một lần Tôn Nguyên Hương nghỉ phép ở nước ngoài, Chu Tư Việt báo cáo tiến triển của hạng mục mới nhất với chị ta, nhưng Tôn Nguyên Hương nghe được nửa liền phát tay nói: “Cậu cứ quyết định đi.”

Chu Tư Việt còn cười hỏi lại: “Chị không sợ tôi làm chị sụp đổ à?”

“Làm sụp đổ thì lấy vợ cậu ra đền đi, dù sao bây giờ vợ cậu cũng rất đáng tiền.”

Tôn Nguyên Hương nửa trêu lại, bên kia cả nửa buổi không nói câu nào, chị ta nhìn người phơi bày nửa thân trên ở đằng xa, cả người cuồn cuộn cơ bắp, híp mắt nói: “Được rồi, không đùa cậu nữa, chị đây còn có chuyện.” Sau đó vội cúp máy.

Tuy nói thế, nhưng trước giờ Chu Tư Việt làm việc rất tỉ mỉ, Tôn Nguyên Hương tin tưởng cậu, nhưng mỗi tuần cậu vẫn đều gửi báo cáo tiến triển hạng mục vào hòm thư của Tôn Nguyên Hương, mặc dù mấy trăm email kia không hề được mở ra.

Tôn Nguyên Hương không có ở đây, Chu Tư Việt năm mươi phần trăm cổ phần được coi là nửa ông chủ, cậu không phải là kiểu sếp nghiêm túc rập khuôn, cũng không phải như gió xuân phong có thể bõn cọt qua lại với nhân viên.

Cậu không nói nhiều, lúc họp cũng rất gọn, không có nhiều hình thức phức tạp, cậu nói làm việc cần chắc chắn, lúc không làm việc thì một đám đàn ông tụ tập với nhau cười đùa cợt nhả, đôi khi cậu cũng tham gia,

hoàn toàn không làm giá, ai nói chuyện với cậu cậu cũng đều nghiêm túc lắng nghe, còn có thể cười phụ họa với người ta.

Với thái độ vân đạm phong khinh không coi vào đâu kia, quả thật rất được các cô gái yêu thích, thế nhưng lần nào trong đoàn đội cũng chẳng hề có phái nữ, trái lại những cậu chàng kia, cứ rối rít cảm khái trong group chat.

“Sau này ai mà chim chuột trước mặt tôi, tôi sẽ gửi ảnh của tổng thanh tra chúng ta cho mấy người xem cái gì gọi là mị lực.”

“Chu tổng đẹp trai thật đấy.”

“Trước đây tôi cứ tưởng anh ấy là tiểu bạch kiếm được chị Tôn bao nuôi không có nội hàm, kết quả mấy hôm trước mới biết anh ấy tốt nghiệp Thanh Hoa, hơn nữa tính toán rất nhanh, tôi chỉ tùy tiện báo một thuật toán mà anh ấy đã lập tức chỉ ra chỗ sai cho tôi rồi, nghe nói trước kia còn chơi cả robot nữa, đạt không ít giải thưởng, nếu tôi là nữ, tôi cũng muốn gả cho anh ấy.”

Lưu Tiểu Phong: “...”

Giáp Ất Bính Đỉnh qua đường: “Gửi ảnh đi.”

Chu Tư Việt không hề hay biết đến những việc ấy, nhưng cậu cũng không từng hoài nghi trước mị lực cá nhân, nếu không làm sao ai ai cũng muốn theo cậu đây. Trừ những thứ này ra, thì về mặt làm việc, cậu có yêu cầu rất cao với kỹ thuật tính.

Trong những người này, trừ Lưu Tiểu Phong ra, những người khác hầu như chẳng theo kịp tốc độ tính toán của cậu, có lúc mở cuộc họp về hạng mục nào đó, cậu có thể tuôn ra một tràng thuật toán, và cũng chỉ có Lưu Tiểu Phong là đối đáp được.

Lúc ấy, đến cậu nhìn Lưu Tiểu Phong cũng hơi ngây người.

Đột nhiên phát hiện ra, tiểu tử này tiến bộ rất khá, Lưu Tiểu Phong bị cậu nhìn đến xấu hổ, gãi đầu cúi gằm mặt xuống.

Có người bạn nhỏ nói, Lưu Tiểu Phong vừa rồi y hệt cô gái bẽn lễn vậy đó.

Thế là, couple “Việt Phong” cứ như vậy được lưu truyền.

Có một số việc, càng lan truyền càng cảm thấy giống thật, Lưu Tiểu Phong là người có năng lực kỹ thuật tốt nhất cũng trung thực nhất đội, mấy người bạn nhỏ đều rất thích sai bảo cậu, Lưu Tiểu Phong cũng không biết từ chối, vì có quan hệ tốt với đồng nghiệp nên luôn cầu gì được đó, buổi tối ai có chuyện gì, thì người cuối cùng làm thêm giờ luôn là cậu ta.

Chu Tư Việt còn về muộn hơn cậu ta, chùng mấy hồi đi ra nhìn, “Sao cậu lại làm thêm giờ?”

Lưu Tiểu Phong ấp úng nói còn có chút chuyện chưa làm xong, Chu Tư Việt cũng biết đại khái cậu ta lại nhận việc giúp người, lúc ấy không nói gì, nhưng ngày hôm sau trong cuộc họp lại hỏi người tối qua chuẩn đi đến buổi rồi.

Mọi kế hoạch của hạng mục đều do một mình Lưu Tiểu Phong làm, có hỏi gì người kia cũng không biết, cộng thêm vì không để ý lắm, kế hoạch hạng mục bị người ta bác bỏ mấy lần đều không thông qua.

Chu Tư Việt nổi trận lôi đình.

Bảo vệ Lưu Tiểu Phong thấy rõ, lúc đi còn bỏ lại một câu: “Nếu cậu rảnh rồi như thế thì lần sau làm luôn việc của lao công đi, cũng tiết kiệm tiền hộ tôi luôn.”

Sau lần ấy, không còn ai dám nhờ vả gì Lưu Tiểu Phong nữa.

Cũng biết rõ Chu Tư Việt xảo quyết trên phương diện kỹ thuật đến mức biến thái, quả thật trong đội có người không chịu nổi áp lực, sau ba bốn tháng liền từ chức, sau nửa năm lại đi thêm hai người.

Đến cuối năm, cả đoàn đội chỉ còn lại tám người.

Mặc dù ngoài mặt Tôn Nguyên Hương chế giễu hỏi đã đuổi người đi, nhưng trong lòng cũng biết suy nghĩ của hỏi, nhìn buông làm việc trống không hơn phân nửa, cũng không thể làm gì được hơn, chỉ biết trấn an nói: “Cậu đừng gồng mình quá, có một số việc không dễ dàng như cậu nghĩ đâu.”

Chu Tư Việt giễu cợt.

“Tôi biết cậu muốn sớm ngày đưa công ty lên đường, muốn đấu với Xích Mã phải không?”

Cậu không lên tiếng.

“Bất kể cậu muốn Tô Bách Tòng xin lỗi mình,” Tôn Nguyên Hương chống hai tay lên bàn, cúi đầu nhìn cậu: “Hay là để anh ta tâm phục khẩu phục năng lực của cậu, thì tôi chỉ có thể nói với cậu rằng, đưa chín ép không ngọt.”

Gần đến cửa ải cuối năm, Xích Mã xảy ra một scandal.

Mấy năm trước Xích Mã làm video robot đốt chiến, trong video, tốc độ phản ứng và mức độ nhạy bén của robot đã vượt xa trình độ kỹ thuật hiện có, mà năm ấy chính nhờ video đó, Tô Bách Tòng nhận được đầu tư mấy tỉ của Mỹ.

Lúc ấy Diệp Từ Lâm còn từng nói, mặc dù không thích kiểu người như Tô Bách Tông, nhưng quả thật kỹ thuật của Xích Mã đã đi đầu trong giới khoa học công nghệ.

Có người biết chuyện làm ầm trên mạng, nói video là giả, trải qua rất nhiều xử lý công nghệ cao mới có được hiệu quả như vậy, nhưng trên thực tế chỉ dựa vào kỹ thuật lúc đó, thì đến một phần mười trong video cũng không cách nào hoàn thành được.

Một tuần sau, bên nước Mỹ yêu cầu rút vốn, cũng yêu cầu Xích Mã bồi thường một trăm triệu tiền vi phạm hợp đồng.

Đình Tiễn gửi tin này cho Chu Tư Việt.

Hôm đó đang là giao thừa, Đình Tiễn về nhà, Lý Cẩm Hội đã chuyển vào chùa ở, trong nhà trọ chỉ còn lại mỗi một mình Chu Tư Việt.

Cả một phòng khách lớn như vậy.

Chỉ đọc mỗi một bóng người ngồi dựa trên sofa, không bật đèn, màn hình tivi đang hiển thị tin tức này, cậu ngược đầu dựa lưng ra sau, tay chống đầu ngón cái và ngón trỏ day day huyện thái dương.

Những năm qua hỏi thức đêm rất nhiều, bị đau nửa đầu, lúc nghiêm trọng còn nôn nữa.

Trong dạ dày bị nóng, một vị chua cứ lăn lộn từ dưới lên.

Nhà họ Đình vẫn náo nhiệt như thế, ngay cả Diệp Thường Thanh cũng hiếm thấy về ăn tết, Đình Tiễn gửi tin nhắn xong, Diệp Uyển Nhân ở bên ngoài gọi cô ra ăn cơm, cô liền nhét điện thoại vào túi rồi đi ra.

Diệp Uyển Nhân đang dọn bát nói, “Rửa tay rồi đi gọi em trai con về đi.”

Đình Tiễn vào trong phòng lôi đầu Đình Tuấn Thông ra, Đình Tuấn Thông không chịu đi, bảo đang chơi game, nhưng bị Đình Tiễn không nói hai lời xách lỗ tai đẩy ra ngoài, đau tới nỗi Đình Tuấn Thông phải gập người la oai oái: “Chị còn thế nữa là em sẽ mách anh rề chị là cọp cái đấy.”

“Vậy chị mách mẹ là em theo đuổi gái.”

Trong nháy mắt Đình Tuấn Thông giật mình, “Fuck, sao chị biết được.”

“Em đi mà nhìn mấy dòng status kia đi, em tưởng chị em không biết QQ của em hả?”

Sao cậu có thể quên khuấy chuyện này được, “Chị à, em bảo đảm sẽ nghe lời, chị đừng mách mẹ mà!!”

“Xem biểu hiện của em đã.”

Suốt cả bữa cơm, Đình Tuấn Thông rất ngoan ngoãn, vô cùng yêu mến Đình Tiễn, ân cần nhiệt tình, hết gắp đồ lại đi rót nước, đến cả Diệp Thường Thanh cũng không nhịn được mà nói: “Mấy năm nay Thông Thông hiểu chuyện không ít nhỉ.”

Bố Đình cười ha hả: “Đúng thế.”

Diệp Uyển Nhiên giơ tay đập vào đầu Đình Tuấn Thông, “Ân cần cái gì đấy hả?”

Đình Tuấn Thông quăng đầu, “Haiz, con tốt với chị mà mẹ không nhìn nổi à?”

“Đừng có đùa bỡn nữa, con ăn cơm vào cho mẹ, ăn xong thì mau về làm bài tập đi.”

Nhiều người náo nhiệt, chuyện nói chẳng hết, đời này chuyện trò đến bất tận, tiếng tivi ở sau còn hòa chung góp phần sôi nổi, người người đều hé ra vẻ mặt tươi cười, tiếng cười nói quanh quẩn bên tai.

Nhưng trong đầu cô chợt nhớ đến bóng lưng hiu quạnh ấy, và đúng lúc này điện thoại trong túi rung lên.

“Xem rồi.”

Chu Tư Việt trả lời tin nhắn trước đó.

Bỗng cô đứng lên, đặt đĩa xuống, “Con ăn no rồi mẹ, con ra ngoài dạo bộ đây.”

Diệp Uyển Nhân nghiêm mặt.

“Đêm ba mươi dạo bộ cái gì?”

Đình Tiễn cần xin: “Kìa mẹ!” Nói rồi nháy mắt với Đình Tuấn Thông.

Đình Tuấn Thông lập tức nói: “Mẹ, nếu mẹ không yên tâm thì để con đi với chị đi!”

Bố Đình đang bới cơm, vội lên tiếng giảng hòa, “Con muốn đi thì cứ để con nó đi đi, sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài, thằng bé kia cũng đáng thương, có điều Đình Tiễn này, lần sau con bảo Tư Việt đến nhà mình ăn chung đi, đừng để nó ở một mình, tội quá.”

Diệp Uyển Nhân: “Bây giờ ba cha con ông liên thủ đối phó với tôi phải không? Còn chưa gả đi mà ngày nào cũng chạy đến chỗ người ta, còn ra thể thống gì nữa.” Sau đó liếc Đình Tuấn Thông nói: “Còn con nữa, chị con đi hẹn hò, con đi cùng làm gì? Ngồi xuống cho mẹ.”

Đình Tuấn Thông à một tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Diệp Uyển Nhàn nhìn Đĩnh Tiễn, nói: “Con vào đây với mẹ.”

Dứt lời liền vào phòng ngủ trước, Đĩnh Tiễn đi theo, bố Đĩnh cười ha hả với Diệp Thường Thanh đang ngơ ngác, nói ăn nào ăn nào, phụ nữ phiền toái thế đấy.

Diệp Uyển Nhàn lấy ra một vật từ trong ngăn kéo cầm trong tay, rồi lại kéo ghế tới bên mép giường ngồi xuống, tỏ ý bảo Đĩnh Tiễn đi sang ngồi.

“Đầu năm mới biết tin bố thằng bé qua đời, sao con không nói cho bố mẹ biết?”

Trong phòng ngủ chỉ mở mỗi ngọn đèn đầu giường đỏ ửng, bên cửa sổ đốt đèn hương, mùi thơm thấm vào người.

Đĩnh Tiễn nói: “Lúc ấy đang ở Quảng Đông, không thông báo với ai cả, trực tiếp hỏa táng luôn, ngay cả đám Tưởng Trầm cũng không thông báo.”

Diệp Uyển Nhàn cầm một tờ giấy nhỏ màu vàng như đồng tiền nhỏ đưa cho cô, “Đầu năm mẹ đến núi Phổ Đà cầu bùa bình an, mẹ thằng bé tin phật, con cầm đi cho nó đi.”

“Mẹ, con...” Mắt cô sáng sấp nước mắt.

“Con cái gì mà con, mẹ chỉ nói một lần này thôi, nếu nó muốn cưới con thật thì phải để nó tăng cường, đừng kéo dài thêm nữa.”

Đĩnh Tiễn gật đầu thừa vâng.

Diệp Uyển Nhàn khoát tay: “Đi đi, tối nhớ về sớm, vẫn chưa gả đi đâu đấy, đừng qua đêm ở chỗ người khác.”

“Vâng.”

Sau đó, tiểu cô nương nắm chặt bùa bình an rồi chạy nhanh như bay như ngựa thoát cương mà rời đi.

...

Đinh Tiễn vào cửa, trong phòng ngủ lẫn phòng khách đều không có người, cô tìm quanh một vòng nhưng đều không thấy người đâu, còn đang nghi ngờ thì chợt nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm truyền đến.

Cô vội chạy vào.

Chu Tư Việt vừa tắm xong, trùm khăn tắm đi ra thì cánh cửa nhà tắm bị người mở ra.

Đinh Tiễn xông lên, ôm chặt lấy cậu.

Cơ bụng cùng cơ bắp ngực săn chắc đè trên cơ thể mềm mại của cô: “Chu Tư Việt!”

Chu Tư Việt chỉ quây mỗi khăn tắm ở bên hông.

Bị cô đụng mạnh một cái như vậy, khăn tắm rơi xuống đất, toàn thân nóng nực, cậu trực tiếp ôm lấy cô, sau đó dừng một giây rồi kéo thẳng cô qua, đè người lên gạch sứ:

“Cửa nhà tắm mà cũng dám mở bậy hả?”

Đinh Tiễn cười xin tha, “Em sai rồi.”

Gần đây cậu đang tập thể dục, vóc dáng còn cường tráng hơn trước, đã mơ hồ có thể nhìn ra tuyến nhân ngư* ở bụng.

(*Hình dưới.)

Sau hai ba phen, Đinh Tiễn bị lột sạch.

Chu Tư Việt mở vò hoa sen, cầm lấy dọi xuống đỉnh đầu cô, trong nháy mắt toàn thân Đinh Tiễn ướt sạch, nằm trong bồn tắm cố tránh né cậu.

Tóc ướt đầm dính vào bên gò má trắng nõn của cô.

Chu Tư Việt ôm chầm lấy cô, đỡ cô nằm trên mép bồn tắm, còn mình chống hai tay ở phía sau cô, hôn dần dần từ đỉnh đầu xuống eo, Đinh Tiễn run bần cả người cố tránh cậu, kết quả bị cậu bấm giữ lấy: “Không muốn?”

Đứng là khả năng của đàn ông ở phương diện này càng ngày càng tăng.

Bình thường cậu rất kiểm chế, cho dù lần đầu tiên đụng chạm thì sau đó cậu vẫn có thể nhẫn nhịn, chỉ làm thật hai ba lần, trước đây kỹ năng của cậu không quá thành thạo lắm.

Nhưng lần sau lại tốt hơn lần trước.

Có điều cô biết, nhất định lần tới còn tốt hơn lần này, người đàn ông của cô thật sự không phải là bình hoa.

Đương lúc đầu óc trì độn, cô chỉ có mỗi suy nghĩ này.

Đến khi làm xong, hai người ôm nhau nằm trên giường, Đinh Tiễn cầm tấm bùa bình an của Diệp Uyển Nhân ra đưa cho cậu, “Mẹ em cầu đấy, bảo anh giữ lấy.”

Chu Tư Việt dựa vào đầu giường, một chân gập lên, cả người đầy biếng nhác, cúi đầu nhìn vật nhỏ trong tay cô rồi nhận lấy, trải ra trong lòng bàn tay lật xem hai mặt, sau đó đặt vào tủ kéo ở đầu giường, “Cám ơn bà giúp anh.”

Tiểu cô nương tóc đen nhánh, da trắng như tuyết quần trong chần đen của cậu, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, nhìn cậu cười: “Bố mẹ em nói nếu sau này anh còn ăn tết một mình, thì lại nhà em cùng ăn.”

Chu Tư Việt rút thuốc ra hút, cười nhạt nhìn cô dưới ánh đèn yếu ớt, tóc cô nàng bị mồ hôi dính ướt che hết nửa gương mặt, cậu cúi đầu, đưa tay vuốt nhẹ tóc cô ra sau tai, ánh mắt đầy trù mẫn, trầm giọng đáp: “Ừ.”

Bỗng cô sững sốt, đưa tay ôm chặt người ấy, đã quá lâu rồi không gặp Chu Tư Việt như vậy, cô phải biết quý trọng.

...

Năm sau chính thức đi làm, bộ phim hoạt hình dài kỳ do Đinh Tiễn và Duy Lạp hợp tác trước đó được đông đảo độc giả nguyên tác khen ngợi, thậm chí có người nói phong độ của cô đã trở lại như cũ, trong suốt quá trình dài kỳ, tâm tình hết năm đó theo đuổi truyện dài kỳ, hơn nữa, nhân vật và cảnh tượng đều có thần như cũ.

Tới gần lúc tốt nghiệp, dưới sự khích lệ của Chu Tư Việt, Đinh Tiễn mở một phòng thiết kế hoạt hình. Vụ làm ăn đầu tiên cô nhận chính là một bộ huyền huyền có bản quyền, fans nguyên tác rất nhiều, có người hiểu, có người không.

Phòng làm việc viết weibo tuyên truyền, năm ấy weibo vẫn chưa phải là chiến trường, cũng chỉ có được vài bình luận, phần lớn đều tỏ vẻ, “Mong đợi phiên bản hoạt hình, mời Đinh Đại* vẽ nha.”

(*X Đại là cách gọi tác giả một cách kính trọng.)

Tiền của phòng làm việc là do Chu Tư Việt chi, đại diện trước pháp luật cũng do cậu đứng tên, còn giúp cô tìm mấy trợ lý, nhưng tiền kiếm được hoàn toàn vào túi cô, cậu không lấy dù chỉ một xu.

Tuy biết cậu coi thường mấy chục ngàn kia của cô, nhưng Đinh Tiễn tính toán rất rạch ròi, mình giữ lại một phần, phần còn lại giao cả cho cậu, Chu Tư Việt cũng chỉ cúi đầu liếc một cái, sờ đầu cô nói: “Tự cầm đi mua kẹo ăn đi, ngoan.”

Đinh Tiễn cảm thấy dù sao cũng chưa kết hôn, tốt nhất vẫn nên độc lập về tài chính, tránh để tương lai không nói rõ ràng.

Chu Tư Việt tỏ vẻ với lần này, “Cả người anh đều là của em, có gì mà không nói được.”

Thế là, cứ như vậy cậu trở thành ông chủ của cô.

Có lúc Đinh Tiễn sẽ đùa cậu, nhân lúc cậu đang viết code thì đi qua ôm cậu, “Ông chủ nè, hôm nay có muốn thế này... thế này...”

Chu Tư Việt dựa ra ghế cười, cố ý hỏi cô: “Thế nào?”

Đinh Tiễn cúi đầu hôn cậu, cậu gập laptop lại nhích sang bên đẩy một cái, trực tiếp ôm người đặt lên bàn.

Cuối cùng lại thành mình rên rỉ xin tha một trận.

...

Trong một năm qua quả thật khoa học công nghệ Nguyên Hưng kiếm được không ít tiền, số tiền Chu Tư Việt kiếm cho Tôn Nguyên Hưng còn nhiều hơn tổng ba công ty khác, vì đoàn đội kỹ thuật do Chu Tư Việt đào tạo đều ở đây, rất nhiều công ty hợp tác cũng tìm đến phía đội kỹ thuật này, nếu muốn nói về quy mô, thì có rất nhiều người lớn hơn bọn họ.

Thời gian trước trong đêm từ thiện của khoa học công nghệ PST đến từ Đức, Nguyên Hưng chỉ là đội nhỏ có tám người, lập tức thu hút sự chú ý ngay trong đêm từ thiện.

Chỉ dựa vào tổng thanh tra tuổi quá trẻ này, cũng đã khiến người ta thốn thức không ngớt.

Năm ấy weibo vẫn chưa thịnh hành, hình ảnh liên quan đến vị tổng thanh tra này cũng chỉ trông thấy trong phạm vi khoa học công nghệ.

Quả nhiên ông trời thiên vị.

Đã đẹp trai lại còn có tiền, phải nhanh chóng hỏi thăm xem có phải còn độc thân không mới được. Vừa xuống bục, một đám thanh niên trẻ tuổi rủ nhau đi ăn đêm, hiếm thấy Chu Tư Việt cũng nói đi cùng, kết quả, Lưu Tiểu Phong bị người kéo lại, một cô gái trốn ở góc tường xấu hổ nhìn cậu ấy, hỏi: “Tổng thanh tra của bọn anh đã có bạn gái chưa?”

Lưu Tiểu Phong cố gắng bảo vệ lãnh thổ giúp tiêu nữ thần của mình, cậu vô cùng nghiêm túc nói với cô bé kia: “Có rồi, tổng thanh tra của bọn anh có bạn gái là họa sĩ rất rất đẹp! Cũng bàn đến chuyện cưới gả rồi.”

A?

Cô gái thất vọng, quay về nói lại tin này cho người bạn bên cạnh. Một truyền mười, mười truyền trăm, không đến mấy ngày, trên weibo cũng có người nhắc đến, nói vị tổng thanh tra này đã có vợ chưa cưới, hơn nữa còn là một họa sĩ, cũng sắp kết hôn rồi, dáng dấp rất đẹp đó.

Mọi người than thở: “Đây mới là người thành công trong cuộc sống này.”

...

Vụ án điều tra hối lộ của Triệu Chấn Hải chính thức hạ màn vào ngày 13 tháng 5 năm 2011.

Mọi thẩm tra xử lý đã kết thúc, tòa tuyên án, vì Triệu Chấn Hải tham ô nhận hối lộ mà tuyên bản án hai mươi năm.

Vì vụ án làm giả video trước đó mà hiện nay Xích Mã cũng bị dính líu, sau đó có người lên weibo phát tán âm ì, nói đã quá ba tháng Xích Mã không phát tiền lương, hơn nữa hồi đầu năm còn cắt giảm hơn năm mươi người, trước mắt toàn bộ công ty đã dừng kinh doanh.

Mà CEO của Xích Mã là Tô Bách Tòng đã từ chức xuất ngoại.

Công ty giao lại cho Vương phó tổng xử lý, hai năm qua Xích Mã rất loạn, chỗ thì đóng cửa người thì rời đi, hôm nay còn dính dáng đến tố tụng, phó tổng không chịu nổi áp lực, chống đỡ được gần ba tháng thì tổ chức họp báo, rưng rưng tuyên bố phá sản, hơn nữa còn cất giọng tố cáo Tô Bách Tòng trước ống kính truyền thông: “Thật ra từ mấy năm trước đã xuất hiện nguy cơ tài chính rồi, nhưng hắn ta vẫn nhất quyết làm theo ý mình muốn tiến hành hạng mục robot quản gia vớ vẩn kia, dốc hết tiền của công ty đầu tư vào đó! Hắn ta luôn muốn kiếm tiền, muốn đi trước thời đại, muốn bản thân đi đầu trong khoa học công nghệ! Nhưng cũng phải xem tình hình trong nước thế nào chứ!! Bây giờ là thời đại có thể xài nổi robot quản gia hả? Nhưng hắn bất chấp tất cả, dốc hết vốn vào hạng mục này, hại mọi hạng mục bảo vệ khác của bọn tôi đều phải đình công, ngay cả tối ưu hóa giai đoạn sau của khách hàng chúng tôi cũng không làm được! Bây giờ xảy ra chuyện, hắn ta là người đầu tiên từ chức! Năm đó công ty này là do mấy người chúng tôi khổ sở tạo dựng nên! Nói không là không! Toàn do hắn cả!”

Nói xong câu cuối, mặt mũi vị Vương phó tổng kia nhăn nhúm dữ dội, dường như có phần điên cuồng, giương nanh múa vuốt với ống kính: “Các anh hãy bắt hắn lại! Bắt hắn ta đi! Để hắn phải ngồi tù! Không thể để một mình Viên Phi ngồi tù được! Là hắn hối lộ! Yêu cầu Đồng Chính Phi tiết lộ cơ mật! Đều là hắn cả! Tất cả đều do một mình hắn bày mưu đặt kế! Chẳng qua Viên Phi chỉ ngồi tù thay hắn!”

Lời nói này, tựa như ném một viên đá lớn vào mặt hồ yên tĩnh không gợn sóng, sau khi bùng tỉnh, bỗng dấy lên một trận sóng to gió lớn.

Các phóng viên tranh nhau đặt câu hỏi: “Anh nói là Tô tổng để Viên tổng ngồi tù thay? Vì sao Viên tổng lại đồng ý?”

Vương phó tổng hoàn toàn kích động trước ống kính, anh ta khàn giọng gào lên: “Viên Phi là vì bảo vệ công ty! Vì để công ty tiếp tục vận hành kinh doanh! Tô Bách Tòng đã đồng ý sẽ rút một phần trong cổ phần cho vợ con anh ta!”

Tôn Nguyên Hương tắt tivi ở công ty, quay sang nói với Chu Tư Việt: “Tên Vương tổng này cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, chính là một con chuột cống, năm đó Tô Bách Tòng giúp anh ta như thế, bây giờ còn quay ra bán đứng.”

Nói xong câu này, chợt ý thức được Chu Tư Việt đang im lặng, bèn nói: “Không phải tôi nói đỡ Tô Bách Tòng đâu, cậu đừng hiểu lầm.”

Chu Tư Việt ngồi trên ghế, cúi đầu nhún vai.

Vì lời của Vương phó tổng mà Viên Phi bị lôi ra thẩm vấn lần nữa, mà trước mọi câu hỏi của cảnh sát, anh ta đều không đáp, giữ im lặng, Dương Hưng tức đến đau cả gan, sao gần đây tên nào vào chỗ này cũng chơi trò này với anh ta vậy.

Ngày thứ hai, Viên Phi nói một câu: “Các anh đi đón vợ con tôi trước đã.”

Dương Hưng làm theo.

Ngày thứ ba, rốt cuộc Viên Phi cũng nói thẳng ra.

“Tôi biết Vương phó tổng trước, rồi thông qua Vương phó tổng mà biết Tô Bách Tông, Vương phó tổng giống tôi đều xuất thân từ khoa máy tính, nhưng vì lúc đó Tô tổng có tiền, anh ấy cũng không biết viết code viết chương trình là gì, vì tiền, tôi và Vương phó tổng đồng ý mở một công ty internet với anh ấy, ai mà biết được, công ty mới mở không bao lâu đã kiếm được không ít tiền, anh ấy cũng rất khăng khái với hai anh em tôi, cổ phần của anh ấy nhiều nhất, nhưng hoa hồng hằng năm đều chia đều với bọn tôi, anh ấy rất biết làm người, chúng tôi cũng sẵn lòng đi theo anh ấy đến chết. Nhưng hùn vốn mở công ty, anh cũng biết đấy, sẽ rất dễ có bất đồng, anh ấy không học đại học, kỳ thực trong lòng Vương phó tổng rất xem thường anh ấy, cảm thấy không phải là người cùng tầng lớp với những người làm kỹ thuật như bọn tôi, lúc không có ai còn thường xuyên nói với tôi, nhiều lần hay giở trò sau lưng Tô tổng, nhưng anh ấy đều biết hết, có điều Tô tổng không so đo với anh ta, về học thức có lẽ Vương phó tổng cao hơn anh ấy, nhưng về làm người, quả thật thua kém rất nhiều, Tô tổng rất biết làm người, nhưng có lúc tâm tư cũng ác, anh ấy biết tôi thật lòng muốn tốt cho công ty, nên luôn ở trong tối chỉ điểm tôi.”

Anh ta dừng lại nuốt nước bọt, nói đến chuyện cũ lại cảm thấy khô khan, liếm môi một cái, ánh mắt trống rỗng nhìn mãi vào một nơi, rồi nói tiếp:

“Video giả là do Vương phó tổng làm, anh ta giở trò thu về đầu tư mấy tỉ, bình thường chuyện về kỹ thuật Tô tổng đều không quản, anh ấy rất tin tưởng tôi, chuyện này là tôi có lỗi với anh ấy, nhất thời hồ đồ đã cùng Vương phó tổng làm ra chuyện ngu xuẩn đấy. Nếu như không phải vì chuyện này, thì cũng không có cục diện ngày hôm nay.”

Anh ta áy náy che mắt.

Dương Hưng gõ bàn: “Vụ việc của Đông Chính Phi là ý của ai.”

Viên Phi nói: “Ban đầu Vương phó tổng nhận được tin nói quân đội đang làm hạng mục robot rà phá bom mìn, thật ra hạng mục rà phá bom mìn trong tay chúng tôi đã tiến hành được hai năm, sợ vì quân đội chuyên vận ảnh hưởng đến thị trường của bọn tôi, nên Vương phó tổng nhờ người nghe ngóng, sau đó biết được có mấy học sinh Thanh Hoa ở trong đó. Tô tổng sợ Vương phó tổng ra tay với sinh viên nên không cho anh ta để ý đến chuyện này, nhưng Vương phó tổng vẫn nhờ người tìm được Đồng Chính Phi, kết quả Đồng Chính Phi gọi điện cho Tô tổng, nói muốn làm vụ mua bán với anh ấy, cậu ta đưa thuật toán cho anh ấy, sau khi tốt nghiệp vị trí tổng thanh tra phòng kỹ thuật của Xích Mã sẽ là của cậu ta.”

Dương Hưng: “Tô Bách Tông đồng ý?”

Viên Phi cười lắc đầu, “Đồng ý thì có đồng ý, nhưng không thể nào cho cậu ta vị trí tổng thanh tra phòng kỹ thuật được, bọn tôi dốc sức nhiều năm như thế, cậu ta chỉ muốn dựa vào một phần tài liệu mà cướp vị trí tổng thanh tra của bọn tôi sao. Hồi đấy Tô Bách Tông cũng ghét Vương phó tổng cứ khăng khăng làm theo ý mình, vốn kế hoạch của bọn tôi là để Vương phó tổng ra mặt, cùng thâm nhập vào với Đồng Chính Phi, sau khi lấy được tài liệu thì anh ta cố ý thả tin tức, nói có người tiết lộ bí mật quân sự, cậu học sinh trước kia các anh bắt tôi đã gặp rồi, cậu ấy đúng là vô tội, Tô tổng tìm cậu ấy chỉ vì để che tai mắt của Vương phó tổng. Đại khái một tuần sau khi tin tức tuồn ra, Tô tổng xử lý tất cả mọi chuyện từ nước ngoài về, lúc tôi soạn lại tài liệu định giao cho cảnh sát thì bị Vương phó tổng bắt gặp, anh ta biết lúc này mình đã bị chơi xỏ, chớ cùng rút giậu, lôi vợ con tôi ra uy hiếp, nói nếu tôi không ngồi tù giúp anh ta thì sẽ đến đồn cảnh sát đầu thú tố cáo Tô Bách Tông, ba người cùng ngồi tù, anh ta không sống tốt, thì mọi người cũng đừng hòng! Nếu Tô Bách Tông là ngụy quân tử, thì Vương phó tổng chính là kẻ tiểu nhân.”

Dương Hưng nói: “Nhưng tôi được biết, nghe nói Tô tổng theo đuổi bạn gái cậu ấy, thậm chí còn vì thế mà lợi dụng uy hiếp cậu ấy?”

Viên Phi lắc đầu: “Tôi không rõ cuộc sống tình cảm của anh ấy lắm, chúng tôi hợp tác lâu như vậy nhưng hầu như không chuyện trò gì về đời sống tình cảm, trước kia tôi nghe thư ký nói Tô tổng thích một cô gái Thanh Hoa, mà hình như đối phương đã có bạn trai rồi. Nhưng tôi nghe nói từ khi Tô tổng biết hai người họ đến với nhau thì không quấy nhiễu cô ấy nữa, giữa thời gian ấy có cắt đứt liên lạc với một cô gái làm chức cao một lần, sau đó hình như lại tìm đến. Con người Tô tổng làm việc rất kỳ lạ, có lúc tôi cũng không biết vì sao anh ấy phải làm như vậy, thật ra anh ấy rất tự ti, vì chưa từng học đại học, nên mới làm ra chút chuyện kỳ quái để làm nổi bật điểm đặc thù của mình.”

Dương Hưng: “Triệu Chấn Hải thì sao?”

“Ông ta yêu cầu rất nhiều, sau khi cầm tiền cũng không làm việc, người góp vốn rất bất mãn.”

Tối hôm đó, Chu Tư Việt nhận được một email gửi từ nước Mỹ.

Cậu tựa lưng vào ghế, nhìn chăm chú bức thư điện tử kia mãi lâu mà vẫn không đọc, đồng hồ trên tường tích tắc tích tắc gõ nhịp, ngoài khung cửa trời tối sẫm, phòng làm việc dần lắng xuống. Bỗng anh đứng lên, khép laptop lại, xoay người đi ra ngoài.

Một tuần sau, Tô Bách Tông từ Mỹ về, vừa xuống máy bay đã gọi điện cho Dương Hưng.

“Tôi ở cửa đồn cảnh sát.”

Dương Hưng hào hứng chạy ra, vừa mới rời giường nên đầu còn lơ mơ, con người đảo một vòng, quan sát người từ trên xuống dưới, “Anh...”

Hôm đó trời trong, ánh dương sau lưng vô cùng xán lạn, chiếc bóng của người đàn ông kéo dài trên đất.

Tô Bách Tông vẫn mặc âu phục thẳng thớm như cũ, bên ngoài mặc com lê đen, quần tây đen vừa được là qua, ống quần rộng rũ xuống, trên chân đi đôi giày da tinh xảo, nhưng vào giây phút này anh ta trông rất hiền từ, ánh nắng vàng rực rỡ sau lưng quét lên người anh ta tỏa ra sắc sáng, kính gọng vàng bên mắt cũng lóe lên tia sáng.

Vẻ mặt thì sao, ung dung từ tốn, cảm khê hất lên, vô cùng tùy ý.

Anh ta vẫn giữ dáng, vóc người rất đẹp, ngũ quan trẻ tuổi sắc bén, là dáng vẻ của một tinh anh ở giới thượng trường.

Dương Hưng nhìn anh ta mà ngẩn người, sau đó chỉ thấy anh ta, ném lại chiếc cặp táp màu đen mình xách theo.

Cặp táp tinh xảo kia rơi xuống đất bám đầy bụi, cứ yên tĩnh nằm như vậy.

Tô Bách Tông chậm rãi cởi nút tay áo ra, sau đó xắn lên một lớp, nhẹ nhàng vùi vào giữa cánh tay, rồi lại thông thả cởi đồng hồ màu bạc đeo trên cổ tay xuống, nhét vào trong túi quần, làm xong tất cả, vẻ mặt anh ta vẫn ung dung như thường.

Đi về phía Dương Hưng đang đứng trên bậc tam cấp, sau đó nắm tay khép lại, lật ngửa ra, chìa về phía anh ta.

Đồn cảnh sát nằm trong tiểu khu, gần phố ăn uống sầm uất, trong con hẻm bên cạnh còn ngậy mùi bánh bao đậm đà, người người qua đường vội vã, huyên náo phồn vinh.

Mà giữa cảnh đời ồn ào ấy, Dương Hưng hí mắt nhìn anh ta, bàn tay chậm rãi sờ còng tay bên hông.

...

Tin tức Tô Bách Tông tự thú, rất nhanh truyền khắp giới khoa học công nghệ.

Dương Hưng làm động tác tay với Chu Tư Việt, ít nhất là năm năm, nói xong còn lắc đầu, cười hừ một tiếng.

Cậu về nhà mở bức thư điện tử kia ra.

“Bây giờ nói những lời này có vẻ đã quá muộn rồi, nhưng đời người vốn không nên so đo được mất, chuyện bố cậu, tôi rất xin lỗi, đã không để cậu được gặp người lần cuối, tôi gần như không nghĩ ra phương pháp đền bù nào trừ tiền, có điều tôi nghĩ bây giờ chắc cậu không thiếu tiền, nếu cậu muốn thì quyên góp đi.

Những chuyện khác tôi nghĩ mình cũng không cần phải xin lỗi, cậu không để lỡ, tôi cũng không định kéo cậu xuống nước thật, thậm chí còn có một khắc, tôi hy vọng chúng ta có thể hợp tác với nhau, vì tôi yêu tiền yêu tài hơn là phụ nữ.

Tôi tự biết mình không xứng, cũng không vọng tưởng, tôi đã thấy quá nhiều thứ bản thủ rồi, trái tim kia đã sớm nhuộm thắm một màu đen.

Nếu có cơ hội, hy vọng không gặp nhau qua phương thức như thế nữa, nếu có cơ hội, hợp tác với nhau đi.

Ngoài ra, chúc cậu tiền đồ như gấm đông đi xuân tới, trước không lo xa, sau không buồn gần.

—— Su*.”

(*Pinyin của chữ Tô trong tên Tô Bách Tông là ‘sū’.)

...

Vào ngày Đinh Tiễn tốt nghiệp.

Chu Tư Việt đang họp ở công ty, Lưu Tiểu Phong nhìn vẻ mặt không yên lòng của cậu thì biết cậu đang vội, bèn mở lời nói, “Hôm nay nữ thần...” Chu Tư Việt phóng mắt quét qua, Lưu Tiểu Phong dừng lại, sửa lời nói: “Hôm nay Đinh Tiển tốt nghiệp hả?”

Cậu gật đầu, “Ừ.”

Lão Lưu báo cáo rất rất chậm, nói từng câu từng chữ một, Chu Tư Việt nghe mà cau mày.

Lưu Tiểu Phong lập tức nói: “Cái đó, lão Lưu này, mình đừng ở đây trước đã, lão đại còn có việc.”

Lão Lưu thành thật nói, “Nhưng mà tôi...”

Chu Tư Việt dựa vào ghế sếp tổng, thấp giọng nói, “Không sao, cậu đọc tiếp đi.”

Lưu Tiểu Phong vờ nghe thì đã thấy có vẻ sai sai, “Hay đừng đọc nữa.”

Lão Lưu thấy cậu ta nháy mắt, lúc này mới vội sửa lời, “VẬY Ế LẦN SAU NÓI —— “

Còn chưa nói hết, đã nghe thấy cậu nói một câu.

“Tan họp.”

Chu Tư Việt lập tức đứng lên, hai tay đút trong túi, sải bước rất dài, chỉ chốc lát đã không thấy tăm hơi đâu.

Lưu Tiểu Phong dọn dẹp sổ sách, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Trong lòng thầm cổ vũ cho tiểu nữ thần của mình.

...

Lễ tốt nghiệp, giáo sư Diệp để Đình Tiễn đại diện sinh viên tốt nghiệp có gây dựng sự nghiệp lên bục phát biểu.

Lúc Chu Tư Việt lái xe chạy đến, cậu tìm một chỗ trống ở hàng sau ngòi xuống, trong lòng cũng thở phào một hơi, may mà không để lỡ bài diễn thuyết của cô nương nhà cậu, theo thói quen cậu dựa lui ra sau ghế, hai tay vòng trước ngực, đôi mắt đen lánh khẽ ngược lên, nhưn mà nhìn bóng người gầy nhỏ ở trên bục.

Tiểu cô nương mặc đồng phục tốt nghiệp, đội mũ tốt nghiệp, đứng trên bục, hôm nay còn trang điểm nữa, ngày thường đã thấy nhiều dáng vẻ không phấn son của cô, nay chợt nhìn, vẫn rất xinh đẹp.

Cậu dựa vào ghế, âm thầm đo chiều cao của cô, trên chân đi giày cao gót cm mà vẫn còn phải kéo micro xuống, cậu nhớ năm ngoái mình cúi người chống hai tay lên bục, vẫn chưa chạm vào được micro.

Đúng là lùn quá.

Giọng Đình Tiễn mềm mại êm ái, xuyên qua hai chiếc loa to kém chất lượng đặt hai bên, chậm rãi vang lên, thế nhưng với cậu vẫn rất êm tai, dịu dàng quá đỗi.

Lúc cô nói chuyện, đôi mắt kia còn phát sáng, làm Chu Tư Việt nhớ tới một loài động vật, là mèo.

Phía trước có nam sinh kích động, nói cô gái này đẹp thật, không biết đã có bạn trai hay chưa.

Bỗng lưng ghế bị người đập một phát, nam sinh khó hiểu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Chu Tư Việt đang nhìn mình, cậu ta tức giận, sau đó lại cảm thấy người này trông quen quen, nhưng mãi vẫn không nhớ nổi tên người

này, có điều cậu ta làm gì mà đập mình chứ, rồi chợt cảm thấy có thể người ta cũng không cố ý, thế là gãi đầu quay lên.

Cô nương trên bục đã nói xong, lùi về sau một bước, khom người cúi chào rồi bước xuống bục.

Chu Tư Việt lấy điện thoại ra chụp ảnh, rồi đứng dậy rời đi.

Nam sinh đứng trước rớt cuộc cũng nhớ ra người này là ai, cậu ta không phải là Chu Tư Việt vừa tốt nghiệp đã đi làm tổng thanh tra kỹ thuật được giáo sư Diệp khen suốt ngày đấy sao, trước đó còn nhận được giải thưởng nữa, lên tieba toàn là ảnh của cậu ta.

Nghĩ như vậy cảm thấy chắc chắn mình không nhận nhầm, thế là định tiếp gận làm quen với người ta, xin chút kinh nghiệm gây dựng sự nghiệp.

Kết quả vừa ngoái đầu lại, đã không thấy người đâu.

...

Diễn thuyết xong.

Đình Tiễn đi tìm Chu Tư Việt, vòng một vòng cũng không thấy người đâu, bèn quay về cổng chính ở lễ đường, cúi đầu nhắn tin cho cậu, “Anh ở _____ “

Điện thoại bị người ta rút lấy, người đàn ông đút một tay trong túi, một tay cầm điện thoại của cô, cúi đầu thấp giọng ghé sát vào tai cô: “Tìm anh à?”

Lòng bàn tay bất chợt trống trơn, Đình Tiễn ngẩng đầu lên theo bản năng.

Sau giờ ngộ ấm áp, gương mặt người đàn ông trở nên dịu dàng, năm tháng không mang đi phần nào, vẫn anh tuấn như cũ, cúi đầu nhìn cô cười.

“Em diễn thuyết xong rồi.”

Cô vui vẻ đòi thưởng, tối hôm qua sau trận say sưa sáng khoái, cậu nằm sấp trên giường nghỉ ngơi, tiểu cô nương quẩn lầy cậu nói ngày mai phải diễn thuyết, đòi cậu nửa đêm đổi bản nháp cho cô.

Cậu nhẫn nhịn đứng lên đổi giúp cô đến hai giờ.

Hai giờ lại xách cô đến trên giường, làm một lần nữa.

Đình Tiễn vô cùng mệt mỏi, lúc cô vô tri vô giác mơ màng sắp ngủ, thì người này nằm bên tai cô nói, “Ngày mai có thưởng.”

Cậu còn tưởng cô không nghe thấy.

“Thì ra có nghe hả, hôm qua còn giả vờ ngủ với anh à?” Chu Tư Việt đút hai tay trong túi, từ trên cao liếc nhìn xuống cô, nhướn mày nói.

Đình Tiễn đỏ mặt, “Anh đừng có đứng đây mà nói như thế được không!”

“Anh nói gì?”

Người đàn ông này vốn da đã dày nay còn dày hơn.

Nếu như muốn nói về hồi ức, vậy thì dù chỉ là một ngày vô cùng bình thường hôm nay, nhưng Đình Tiễn có thể nhớ cả đời.

Cô nhớ hương cỏ xanh ở sau lưng.

Nhớ gốc hoa quế ở bên cạnh.

Nhớ mặt trời gay gắt treo cao trên không trung.

Cũng nhớ lấy mùi sữa tắm thoang thoang trong không khí, tỏa ra từ người cậu.

Nhớ lúc cậu đeo nhẫn vào tay cô, xúc cảm lạnh như băng kia lướt qua đầu ngón tay, cô cúi đầu nhìn theo bản năng, chiếc nhẫn lấp lánh dưới ánh nắng vàng, tựa như nụ cười khắc trên mặt cậu.

“Sau này đã là người của anh rồi.” Cậu nói.

Một giây sau đó kéo cô vào lòng, thấp giọng nói bên tai cô: “Đã nói rồi, đi theo anh sẽ không để em phải chịu uất ức, gả cho anh? Nhé?”

“Vâng.”

Cô rưng rưng đáp.

Bất kể là nói thế nào, tương lai cũng được, mà hiện tại cũng được, chúng tôi băng qua rừng cây gai này,

Tôi đã trông thấy hoa bỉ ngạn bung cánh bên vách đá, ở cuối con đường kia, là rừng cây rậm rạp, hoa tươi nở rộ, dường như tôi lại thấy được những năm tháng qua đi của mình.

Hoài hoa nở.

Tôi lại quay về.

– Hoàn chính văn –

BÍ MẬT NƠI GÓC TỐI

Nhĩ Đông Thổ Tử
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87: Ngoại Truyện

(1)

Hôn lễ được tổ chức vào quốc khánh năm sau.

Diệp Uyển Nhân tìm người tính xem ngày quốc khánh có thực sự phù hợp với bát tự của hai người hay không.

Một năm ấy Đinh Tiễn ở nhà anh làm sâu gạo, ban ngày thì vẽ ở phòng làm việc, buổi tối thì chờ anh trở về, hai người cùng nhau ôm hôn ngây ngất, làm thêm chút chuyện nhiệt tình.

Thời điểm đối mặt với cô, Chu Tư Việt không bao giờ dùng hết tinh lực.

Phần lớn thời gian, hai người ai cũng đều bận rộn, chờ hết bận là Đinh Tiễn liền kéo anh nói chuyện, còn Chu Tư Việt thì kiên nhẫn ngồi nghe, trong ngăn kéo bên trái bàn làm việc ở thư phòng có một bịch kẹo, phòng khi Chu Tư Việt dùng để cai thuốc.

Đinh Tiễn lú lú kể với anh những chuyện xảy ra gần đây, Chu Tư Việt dựa vào ghế, tiện tay bóc một viên kẹo, vò giấy bỏ vào miệng cô, còn đang nói chuyện, Đinh Tiễn bỗng dừng lại.

Anh cười: “Ngọt không?”

Đinh Tiễn liếm hai cái, cười hì hì nói: “Ngọt lắm.”

Chu Tư Việt nhướn mày, “Anh muốn ném thử?”

Đình Tiễn sửng sốt, người lập tức bị kéo xuống, giãy tiếp theo, dịu dàng hôn lên môi cô, ẩm ướt, lưỡi dài đưa vào đảo hai cái, trực tiếp cướp lấy viên kẹo trong miệng cô.

Chu Tư Việt dựa vào ghế cười.

Đình Tiễn đấm ngực anh, “Anh!”

Chu Tư Việt nhai kẹo, mặc cho chú mèo nhỏ là cô đây đánh anh, thờ ơ mở laptop, đứng đắn nói: “Vừa rồi nói tới đâu rồi?”

Suốt quá trình Đình Tiễn đều bị anh dẫn dắt, suy nghĩ một chút, vội vàng nói: “Tiệc rượu hôn lễ, mẹ anh nói không nên quá xa hoa, nhưng mà anh biết mẹ em rồi đó...”

Chu Tư Việt gõ tay xuống bàn phím, chạy phần mềm xong thì nắn tay cô, “Chuyện này cứ nghe theo lời mẹ em đi, mẹ anh khiêm tốn quá.”

“Nhưng mà dì...”

“Mẹ anh sẽ hiểu thôi.”

Chu Tư Việt cũng hiểu rõ mẹ anh, Lý Cẩm Hội là một người hiền lành, chẳng qua là bây giờ mẹ anh trai giới không ăn mặn nữa, nhìn thấy những thứ thịt cá là liền đau đầu.

Chu Tư Việt cũng hết sức rõ ràng, anh phải xử lý tốt quan hệ hai bên, không thể cô vợ nhỏ kẹt vào tình thế khó xử được.

Giống như tiệc rượu lần này, mặc dù từ nhỏ nhà họ Chu đã không lo ăn mặc, nhưng những chi phí này thì, Chu Tông Đường cũng thật hà khắc, không cho lãng phí điện nước, cũng không cho phô trương xa xỉ.

Từ nhỏ Chu Tư Việt thường nghe thấy, thói quen tốt này cũng được luyện thành.

Nhưng lần này phải thuận theo bố mẹ vợ, trong lòng Lý Cẩm Hội có chút bất bình nhưng cũng không nói ra, mà lại chạy vào trong chùa ở mấy ngày, điện thoại cũng không bắt.

Chu Tư Việt tới cũng không mở cửa.

Anh cũng không gấp, còn ở cửa hàn huyên với tiểu tăng một lúc, chẳng hề ngại người xa lạ, cứ ung dung thoải mái, vẻ lông bông của ngày xưa đã trở lại.

Lý Cẩm Hội không nhin được nữa ra mở cửa.

“Làm gì vậy?”

Chu Tư Việt vui mừng, chỉ vào tiểu tăng nói: “Chỉ là tán gẫu thôi.”

Lý Cẩm Hội cho anh đi vào, “Đừng làm tiểu tăng chậm trễ, con tới đây làm gì.”

Bên trong phòng đốt đàn hương, Chu Tư Việt vừa bước vào đã ngửi được, anh không thích cái không khí nặng nề bực bội này cho lắm, một tay đút vào túi, một tay xoa xoa mũi nói: “Mẹ định ở đây cả đời à?”

Lý Cẩm Hội liếc cậu, nói: “Cũng không phải, dù sao thì con trai có vợ rồi là liền quên người mẹ này.”

“Ghen với vợ con à?” Anh cúi người xuống dò xét, “Không phải đấy chứ mẹ —— Ôi, quý bà khoan hồng độ lượng trước kia đâu rồi?”

Lý Cẩm Hội nhìn cậu, nói nhỏ một tiếng.

Có lúc mẹ còn khó đỡ hơn cả vợ, đây là kết luận sau khi kết hôn nhiều năm của Chu Tư Việt.

“Được rồi, mẹ không sao, con tới đây làm gì?” Lý Cẩm Hội hỏi.

Lúc này Chu Tư Việt mới nói: “Tiễn Tiễn nói, mấy ngày nữa muốn cũng mẹ đi chùa dâng hương, cầu nguyện.”

Lý Cẩm Hội im lặng một hồi rồi gật đầu nói: “Nha đầu này thật có lòng.”

“Mẹ đi hả?”

“Đương nhiên.”

Chu Tư Việt vui mừng, gật đầu, “Ngày mai con tới đón mẹ, hay là hôm nay về với con?”

“Tới đón đi, qua mấy ngày nữa là kết hôn rồi, mẹ muốn tưng một đoạn kinh nữa cho bố con.”

Anh không miễn cưỡng nữa, xuống núi, lái xe rời đi.

Sáng sớm hôm sau Chu Tư Việt lái xe tới, chiếc xe màu đen sáng chói đậu dưới chân núi, Lý Cẩm Hội vừa đi ra liền nói: “Chiếc Passat này sao lại lớn như vậy?”

Trước kia nhà họ có một chiếc Passat, nhưng là phiên bản thu nhỏ.

Bỗng Đinh Tiễn hiểu vì sao Chu Tư Việt lại mua chiếc xe này.

“Chiếc Passat lớn” ngừng trước cổng, Chu Tư Việt đậu xe xong, bỏ ví vào túi quần, xuống xe dẫn đầu đi trước.

Ngồi đỏ tường trắng, thành kính ôn hòa, khói xanh lượn lờ.

Vừa vặn hôn nay có đại sư giảng kinh Phật.

Lý Cẩm Hội dẫn hai đứa trẻ đi qua, đi tới chính điện tìm đệm hương bồ ngồi xuống, “Để nghe thật, hiểu thông thiên pháp, thì sẽ không cảm thấy đau khổ nữa.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

“Không có thất tình lục dục, còn sống mới có ý nghĩa.”

Chu Tư Việt liếc bà ấy nói.

Lý Cẩm Hội đẩy đầu cậu, “Chỉ cần con nghĩ thông suốt, vậy mới có ý nghĩa.”

Chu Tư Việt từ chối cho ý kiến, nhưng anh luôn cảm thấy tất cả sự vật cũng cần được bày tỏ tôn trọng, dù không hiểu vẫn lắng nghe hết, Đinh Tiễn thích nhất là quan sát anh khi anh tập trung làm một việc nào đó, hoặc là dáng vẻ khi chăm chú nghe giảng.

Bên ngoài điện thờ, ánh sáng thừa thớt hắt vào qua khung cửa, vừa vặn chiếu lên lưng cậu, trong nháy mắt, cô như đã quay trở lại ký ức căn phòng rộng mười mấy mét vuông kia.

Mà người đàn ông bên cạnh vẫn tỏa sáng như cũ.

Nghe thiền xong, Chu Tư Việt chở Lý Cẩm Hội về nhà họ Đinh ăn cơm, buổi sáng Diệp Uyển Nhân cố ý đi ra ngoài mua thức ăn, chờ buổi tối bọn họ đến ăn.

Mới nghe điện thoại xong.

Diệp Uyển Nhân giảng co mãi chuyện quần áo, hỏi liên tiếp mười mấy lần, “Thế nào, ổn chứ?”

Bố Đình tiện tay cầm báo lên, “Đây không phải là lần đầu tiên mẹ người ta tới gặp bà.”

“Mấy năm không gặp, cũng không biết đã thay đổi như thế nào rồi?”

“Nếu bạn tâm thì đừng có đối nghịch với người ta nữa.”

“Sao tôi lại đối nghịch với bà ấy chứ, đương nhiên tôi vì muốn tốt cho hai đứa nhỏ rồi.”

Nhốn nhốn nháo nháo mấy câu, dưới lầu có xe đi vào, Diệp Uyển Nhàn nhìn ra cửa sổ, lật đật chạy vào nhà bếp bưng thức ăn lên, “Tới rồi tới rồi.”

Bố Đình ở đằng sau nói với: “Bà đừng cuống cuồng.”

Quả thật đã lâu không gặp, toàn thân Lý Cẩm Hội mặc áo tơ trắng, mặt đối mặt, Diệp Uyển Nhàn sững sốt một lúc lâu cũng không nhận ra được.

“Cẩm Hội?”

Lý Cẩm Hội gật đầu, ôn hòa cười: “Uyển Nhàn, lâu rồi không gặp.”

Trong trí nhớ Diệp Uyển Nhàn thì Lý Cẩm Hội là một người duyên dáng quý phái, khi đó năm ngón tay đưa ra có thịt đầy đủ, bây giờ nhìn bàn tay đang đặt xuôi bên người, trờ gầy như que củi, bà cũng không nghĩ ra được từ nào để nhận xét.

“Bà bây giờ, gầy như vậy sao.”

“Tôi trai giới rồi.”

Buổi cơm tối đó trải qua rất nặng nề, Diệp Uyển Nhàn không tìm được đề tài nói chuyện, còn Lý Cẩm Hội chỉ cúi đầu ăn cơm, bầu không khí ngột

ngạt, bất chợt tin nhắn của Đinh Tuấn Thông vang lên.

Một tin đến từ Tiểu Điềm Tâm.

Đêm đó Diệp Uyển Nhân bùng nổ, đến phòng xách lỗ tai cậu.

“Tối đây, nói một chút, Tiểu Điềm Tâm là ai?”

Đinh Tuấn Thông không nói.

“Tiểu Điềm Tâm hả, mẹ còn là Tiểu Điềm Điềm đây!”

Lúc Diệp Uyển Nhân tìm chổi, Đinh Tuấn Thông lập tức chạy ra trốn sau lưng Chu Tư Việt, Chu Tư Việt bày tỏ chuyện này anh không giúp được gì, giây kế tiếp, Diệp Uyển Nhân cầm chổi đuổi tới, Đinh Tuấn Thông: “Anh rể!!”

Chu Tư Việt liếc nhìn Đinh Tiễn, lập tức ngăn Diệp Uyển Nhân lại: “Mẹ à, có lời gì từ từ hẵng nói.”

Diệp Uyển Nhân: “Con tránh ra, mẹ phải giáo huấn tên tiểu tử này một trận.”

Đinh Tuấn Thông lại đi cầu cứu Lý Cẩm Hội.

Diệp Uyển Nhân đang muốn giáo huấn, Lý Cẩm Hội nói: “Uyển Nhân à, đều là con nít cả, đừng có dọa sợ.”

Thấy bà có phần thả lỏng, Đinh Tiễn kéo Chu Tư Việt tới, hai người đưa Đinh Tuấn Thông về phòng, trong phòng khách vang lên tiếng nói chuyện của hai người phụ nữ.

Dần dần, bất tri bất giác lại nói về chuyện cũ.

“Tôi nhớ hồi đó Tư Việt nhỏ như vậy này mà lì lẫm, sau này lại để hai đứa nó sinh ra một trai một gái đi.”

“Tư Việt bọn nó hiểu chuyện, dạy dễ, còn Thông Thông không đánh không được, thật ra lúc này tôi không muốn xuống tay, chỉ là hù dọa nó một chút thôi.”

...

Bên trong phòng.

Đình Tuấn Thông chấp tay, “Cám ơn anh rể với chị cứu mạng.”

Đình Tiễn: “Tiểu Điềm Tâm là ai? Là con bé tết tóc hai bên lần trước? Hay là đứa mặc váy đó?”

Đình Tuấn Thông lập tức lấy tay che miệng cô, cô bị cậu kéo vào trong ngực, thiếu chút nữa thiếu không khí không thở được.

Chu Tư Việt khoanh tay tựa vào khung cửa sổ, một tay đưa qua, kéo Đình Tiễn lại, “Khách khí với chị em chút đi, không biết lớn nhỏ gì cả.”

Đình Tuấn Thông lập tức buông tay, rất nghe lời, gật đầu liên tục, còn nói: “Lúc trước học cấp ba hai người yêu nhau, sao mẹ không đánh hai người?”

Đình Tiễn thiếu chút nữa tát một cái, “Đừng có nói bậy bạ, hồi cấp ba bọn chị không có yêu đương.”

Đình Tuấn Thông kinh ngạc nhìn Chu Tư Việt, nói đùa: “Ăn chay thế luôn hả anh rể? Lên đại học mới theo đuổi à.”

Chu Tư Việt tựa vào khung cửa, thờ ơ nở nụ cười, một tay khoác lên vai Đình Tiễn, nói: “Chay hay không thì đây không biết, dù sao bây giờ

cũng theo đuổi được rồi, chứ như em với cô bạn Tiểu Diễm Tâm ấy, hình như đang còn tìm hiểu...”

Mẹ nó.

“Anh rể, sao bây giờ anh lại hỏng như vậy chứ.” Đinh Tuấn Thông đưa đám nói.

“Anh vẫn luôn hỏng vậy mà.” Chu Tư Việt không chút lưu tình vỗ đầu cậu.

Trải qua một đêm đó, có thể do gợi lên quá nhiều kỷ niệm, Diệp Uyển Nhàn cứ luôn mời Lý Cẩm Hội qua nhà chơi, thỉnh thoảng còn cùng nhau đan áo len, về chuyện này Lý Cẩm Hội không quá giỏi, Diệp Uyển Nhàn nắm tay chỉ dạy tận tình, nữ công của bà rất tốt, dạy rõ ràng mạch lạc.

Hễ rảnh rỗi là hai bà lại mua đồ ăn cắn hạt dưa đan áo len, dường như cuộc sống trôi qua rất thoải mái.

“Cách đan này tuyệt đối không được tháo chỉ, với người khác tôi còn lâu mới dạy cho.”

Lý Cẩm Hội học rất nghiêm túc, gặt đầu liên tục, học theo bà đan len rất đều ra đấy.

Bố Đinh đeo kính cúi đầu nhìn, vui vẻ thật đấy, rồi ông cười một tiếng, lần nữa tập trung vào tờ báo.

(2)

Vào năm Chu Tư Việt hai mươi sáu tuổi, Đinh Tiễn mang thai Chu Khôn.

Năm ấy, Chu Tư Việt nhận giải thưởng ở Đức, Đinh Tiễn mang thai nên không đi cùng được, chỉ có thể vác cái thai tám tháng nằm trên sofa

xem truyền hình trực tiếp.

Người đàn ông anh tuấn vừa đi lên bục là lập tức có vô số tiếng vỗ tay vang lên, máy quay còn quay được khuôn mặt đỏ bừng của Lưu Tiểu Phong, vỗ tay còn kịch liệt hơn lúc mình nhận giải.

Hai tiếng ho nhẹ từ trong TV truyền tới.

Anh thử mic, máy quay bỗng nhiên tiến về phía trước, dừng lại ở yết hầu gợi cảm của anh, hấp dẫn lại cấm dục, tại sao người quay phim lại quay yết hầu của chồng cô vậy!

Đinh Tiễn miễn cưỡng dựa vào sofa, xoa bụng nghĩ.

Anh rất ít khi mặc âu phục, trừ phi có trường hợp quan trọng, ngày thường đều mặc quần áo thường.

Cũng trừ ngày kết hôn lần đó, số lần mặc âu phục không nhiều, nhưng đẹp trai thì vẫn là đẹp trai.

Quả thật, đàn ông gần ba mươi tuổi, mới có mị lực nhất sao? Toàn bộ khí chất đều toát ra hết.

“Từng có một thời gian mơ màng rất lâu, sau đó có người nói với tôi, cô ấy cho rằng là người dũng cảm, thì dù thất bại vẫn luôn mang ước mơ tiến về phía trước, cô ấy tựa như mặt trời nhỏ, trên người luôn tỏa ra luồng năng lượng ấy. Tôi từng thất bại, cũng từng rơi vào vực sâu, từng bị vận mệnh đánh ngã, cũng từng mất phương hướng, nhưng cô ấy vẫn đùa giỡn nói, em tin tưởng anh, lời này phải nói ngược lại rồi, thật ra cô ấy mới là người duy nhất khiến tôi kiên trì, và đồng thời là người tôi xem là chân lý.”

Dưới bục yên tĩnh như tờ, Chu Tư Việt đang đứng trên bục, cả người mặc tây trang màu đen, micro được kéo lên cao nhất, nhưng anh vẫn cúi đầu, nói từng câu từng chữ, “Đinh Tiễn, anh rất yêu em.”

(3)

Có lẽ Chu-kun không biết những chuyện năm xưa Chu Tư Việt đã trải qua, từ khi cậu bé biết ghi nhớ, Chu Tư Việt luôn không nói nhiều, trong nhà có một căn phòng ngầm dưới đất, bên trong ngoài một chiếc laptop cũ kỹ ra thì còn có một tấm ảnh, đặt trên bàn gỗ màu nâu đỏ, chính là Đinh Tiễn thời học sinh, đứng ở đầu hẻm ngói đen tường trắng, buộc tóc đuôi ngựa, nghẹo đầu, nở nụ cười mắt sáng lấp lánh, đứng bên cạnh là một chàng trai, một tay khoác vai tiểu cô nương, hai mắt trong suốt, nụ cười tùy ý, để lộ hàm răng trắng chỉnh tề.

Năm xưa trong ấn tượng của cậu, Chu Tư Việt không giống một người bố lắm, bố của Tường Tinh Tinh nhà bên ấy, một lờ không hợp liền vung đấm, nhiều lần đánh cho Tường Tinh Tinh ôm đầu chạy loạn khắp trong sân.

Chu Tư Việt chưa từng đánh cậu nhóc, nhưng anh không tính là người bố hiền, mà cũng không phải ông bố nghiêm khắc, trước những câu hỏi của Chu-kun, anh luôn lấy thái độ vừa bố vừa bạn mà đối đãi, lúc họp phụ huynh, giáo viên nói cho anh biết tình hình học tập nghiêm trọng đến đâu, Đinh Tiễn xách chổi lông gà đánh cậu, Chu Tư Việt ngồi một bên im lặng hút thuốc, từ đầu chí cuối chẳng buồn liếc qua cậu.

Chu-kun nhìn anh điển trai ngồi trên salon từ mặt bên, bóng người mặc âu phục thon dài, mấy bạn nữ trong lớp nói bố cậu rất tuấn tú, nhưng có lẽ do từ nhỏ nhìn nhiều nên cậu không cảm thấy bố mình đẹp trai lắm, cùng lắm là có tướng mạo tiêu chuẩn, sau đó dần dần gặp nhiều người, rốt cuộc cậu cũng phát hiện tướng mạo này của bố mình đã cách tiêu chuẩn đến mấy con phố rồi, có lẽ mình cũng vậy. Nghĩ đến đây, cậu nâng cằm, không nhìn được gật đầu.

Kết quả, Đinh Tiễn vụt chổi đập xuống đầu cậu, “Ngây ngẩn cái gì đấy hả! Ngay cả đánh con mà con cũng có thể ngẩn người được! Hèn gì cô giáo

nói con thất thần trong tiết!”

Chu-kun đưa tay ra đỡ, nhưng không ngờ Đinh Tiễn không hề nể nang, quất chổi lông gà xuống, vai lưng bị quất đau điếng, cậu nhóc mở miệng trách móc nháy lên la oai oái: “Không có thất thần mà!! Rõ ràng là con không tập trung!”

Đinh Tiễn đuổi theo đánh mấy cái, không hề nể tình, vừa đánh vừa mắng, “Có khác gì nhau hả?! Có khác hả?!”

Chu-kun hít một hơi giải thích, “Thất thần là bị động, không tập trung là chủ động! Con chủ động! Chủ động!”

Tên nhóc này từ nhỏ đã giỏi nguy hiểm, Đinh Tiễn trợn mắt nhìn cậu, ném chổi đi mà chạy vào phòng Chu-kun: “Ngày mai mẹ sẽ tìm gia sư dạy kèm cho con! Con muốn nghỉ học cũng đừng hòng! Tạm thời tịch thu ghi-ta.”

Chu-kun cuống lên, gào lên về phía cửa phòng: “Mẹ lấy ghi-ta của con thì đừng mơ con sẽ ở nhà học dạy kèm!”

Đinh Tiễn tức đến mức hai mắt trợn ngược, định lao ra mắng tiếp.

Chu-kun cũng không cam lòng yếu thế.

Đúng lúc này, nghe thấy sau lưng truyền đến một câu nhẹ bẫng, “Cấm uy hiếp mẹ con.”

Chu-kun quay đầu lại theo bản năng, người đàn ông ngồi trên sofa nghiêng về phía trước, dập tắt điếu thuốc trong tay, đứng lên cúi đầu.

Gài nút áo âu phục trước người, “Còn những thứ khác theo con.”

À đúng rồi.

Cậu bạn nhỏ Chu-kun này vẫn có một điểm giống những người bạn nhỏ khác, chính là cái chau mày của bố còn đáng sợ hơn bàn tay của mẹ nhiều.

(4)

Đình Tiễn sinh Chu Khôn ba tháng liền dứt sữa, sau đó tên tiểu tử này chỉ uống của bảo mẫu, không thường uống sữa mẹ.

Về sau mỗi ngày trước khi đi ngủ, Đình Tiễn thường vỗ vỗ cặp mông trĩa của cậu nhóc, trái đở phải đở, cho bé uống sữa mẹ. Tiểu tử này bắt lấy tay, lão đảo chạy loạn khắp phòng. Sau đó Đình Tiễn kéo Chu Tư Việt qua, “Bố con giận rồi đấy.”

Chu Khôn núp sau lưng ghế sofa, mắt ti hí lạnh lợi nhìn anh, miệng bập bẹ đầy oan ức: “Sao bố cứ hay tức giận vậy, lần trước mẹ gọi điện với chú Tiểu Phong mà bố cũng giận.”

Đình Tiễn đi tới, ngồi xuống: “Đúng rồi, chính là một ông bố thích tức giận.”

Chu Tư Việt: “...”

(5)

Lúc Chu Khôn xấu thì rất xấu, nhưng lúc giả vờ ngoan thì không ai giả vờ hơn cậu được.

Tướng Tinh Tinh nói lúc còn bé cậu là ác ma, sau này lớn lên chính là yêu nghiệt.

Đa số thời gian Hứa Ni đều không để ý đến cậu, im lặng giảng bài, giảng xong thì rời đi, đến một câu dư thừa cũng không nói với cậu, Chu

Khôn cũng không nói chuyện, mà cũng không nghe giảng, cứ thế dựa vào ghế nhìn cô chăm chăm.

Bỗng bật cười hỏi: “Cô giáo này, chị có bạn trai chưa?”

Hứa Ni dừng lại, nhưng không để ý đến cậu, tiếp tục giảng cho cậu cách dùng của trợ động từ, giảng xong, nhìn gương mặt như cười như không nào đấy, lạnh nhạt hỏi: “Đặt câu với trợ động từ ‘do’ đi.”

Chu Khôn lười biếng dựa vào ghế, liếc cô ấy một cái, từ tốn nói:

“Do you have a boyfriend?”

(6)

Hôm đấy Hứa Ni không đi dạy kèm, Chu Phương Phương* đợi ở nhà một ngày cũng không thấy người đâu, cho đến khi Đinh Tiễn đẩy cửa đi vào.

(*Trong chữ Khôn/嫻 có hai chữ Phương/方, nên Chu Phương Phương là nickname của Chu Khôn.)

“Hôm nay cô Hứa xin nghỉ, cho con nghỉ một ngày, thích làm gì thì làm đi.”

Chu-kun: “Sao chị ấy đã xin nghỉ mà không được con đồng ý?”

Đinh Tiễn giơ tay lên toan đánh, “Cô giáo xin nghỉ còn phải đợi con đồng ý hả? Nói vớ vẩn gì đấy hả?”

Chu-kun làu bàu một tiếng.

Qua ngày hôm sau, Hứa Ni đến.

Chu-kun lại biến thành dáng vẻ lông bông, dựa vào ghế, hai chân phanh ra, vừa vặn vòng lấy chân cô ở bên trong, hỏi: “Sao hôm qua chị không đến?”

Hứa Ni đứng trước bảng trắng, ngẩng đầu liếc cậu một cái, hờ hững nói: “Không liên quan đến em.”

Chu-kun gật đầu như có điều suy nghĩ.

Hứa Ni: “Em thu chân về đi.”

Chu-kun dựa vào ghế không cử động, chân lại còn khép lại vào trong, trực tiếp dán lên mắt cá lạnh băng của cô, “Không.”

Hứa Ni ngẩng đầu nhìn cậu, tóc thiếu niên đen nhánh, hai mắt tỏa sáng, hết như chó săn nhỏ, nhìn cô như cười như không.

Hứa Ni trông diễm đạm nho nhã, không tính là đẹp nhưng rất dễ nhìn, mắt một mí, gương mặt nhỏ nhắn, ngũ quan không quá tinh tế nhưng khi đặt chung với nhau lại vô cùng đẹp, đặc biệt là lúc giảng bài, cậu luôn cảm thấy lúc cô hạ bút là dịu dàng nhất.

Trong thời kỳ trưởng thành của con trai, quả thật rất dễ bị một cô gái như vậy thu hút.

Trước kia trong số những học sinh cô từng dạy, cũng không thiếu người từng theo đuổi cô, nhưng đa số toàn mờ mịt ngại ngùng, còn như Chu-kun đây, vẫn là lần đầu tiên cô gặp.

Mà sao tên này lại cứ đẹp trai thế mới nói chứ.

Cho nên, cô dùng sức lực nghiêm túc chưa bao giờ có, nghiêm trang nói với Chu-kun rằng: “Chị có bạn trai rồi.”

Lần đầu tiên người bạn nhỏ Chu-kun lộ vẻ mặt cứng đờ.

– Kết thúc –

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tiết Tử: Vì Tình Yêu Thi Vào Thanh Hoa

Chương 1+2: Thiếu Niên Như Gió - Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (1)

Chương 2: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (2)

Chương 3: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (3)

Chương 4: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (4)

Chương 5: Bạn Cùng Bàn Tạm Thời (5)

Chương 6: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (1)

Chương 7: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (2)

Chương 8: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (3)

Chương 9: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (4)

Chương 10: Cậu Là Ngọn Gió Vô Tình (5)

Chương 11: Giấc Mơng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (1)

Chương 12: Giấc Mơng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (2)

Chương 13: Giấc Mơng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (3)

Chương 14: Giấc Mơng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (4)

Chương 15: Giấc Mơng Nam Kha, Cháy Thành Không Tưởng (5)

Chương 16: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (1)

Chương 17: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (2)

Chương 18: Vinh Quang Bắt Đầu Ở Phương Xa (3)

Chương 19: Một Quyên Đập Vỡ Lầu Hoàng Hạc (1)

Chương 20: Một Quyên Đập Vỡ Lầu Hoàng Hạc (2)

Chương 21: Quý Cô Giao Hàng (1)

Chương 22: Quý Cô Giao Hàng (2)

Chương 23: Nhưng Trong Mắt Tớ Cậu Chính Là Nhân Dân Tệ (1)

Chương 24: Nhưng Trong Mắt Tớ Cậu Chính Là Nhân Dân Tệ (2)

Chương 25: Tôi Coi Như Bà Dì Của Cậu Đến Sớm Vậy (1)

Chương 26: Tôi Coi Như Bà Dì Của Cậu Đến Sớm Vậy (2)

Chương 27: Trăm Cần Người Có Ích Gì Nữa? (1)

[Chương 28: Trăm Cần Người Có Ích Gì Nữa? \(2\)](#)
[Chương 29: Keo Vuốt Tóc Và Tóc Mái \(1\)](#)
[Chương 30: Keo Vuốt Tóc Và Tóc Mái \(2\)](#)
[Chương 31: Hay Là Cậu Thu Nhận Tôi Một Đêm Đi](#)
[Chương 32: Khen Cậu, Tôi Cũng Có Vinh Quang](#)
[Chương 33: Uống Nửa Cốc Bia, Hát Được Nửa Bài \(1\)](#)
[Chương 34: Uống Nửa Cốc Bia, Hát Được Nửa Bài \(2\)](#)
[Chương 35: Mảnh Giấy](#)
[Chương 36: Quả Nhiên Thời Niên Thiếu Không Thể Gặp Người Quá Tốt Đẹp \(1\)](#)
[Chương 37: Quả Nhiên Thời Niên Thiếu Không Thể Gặp Người Quá Tốt Đẹp \(2\)](#)
[Chương 38: Hôn Cậu Ấy, Hôn Cậu Ấy Đi!](#)
[Chương 39: Kích Động Chính Là Tà Niệm Trong Chớp Mắt](#)
[Chương 40: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học \(1\)](#)
[Chương 41: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học \(2\)](#)
[Chương 42: Mùa Tốt Nghiệp Trung Học \(3\)](#)
[Chương 43: Một Năm Xuân Đi Rồi Xuân Đến](#)
[Chương 44: Năm Tháng Như Thoi - Cậu Ấy Là Chu Tư Việt Mà](#)
[Chương 45: Không Được Truy Đuổi, Để Đàn Ông Làm](#)
[Chương 46: Trên Đất Toàn Đồng Xu](#)
[Chương 47: Tô Bách Tòng \(1\)](#)
[Chương 48: Tô Bách Tòng \(2\)](#)
[Chương 49: Cô Diên Cuồng Hôn Cậu Dưới Màn Mưa](#)
[Chương 50: Cậu Lên Giường Đi](#)
[Chương 51: Cùng Đi Du Lịch \(1\)](#)
[Chương 52: Cùng Đi Du Lịch \(2\)](#)
[Chương 53: Hẹn Hò](#)
[Chương 54: Đối Chiến \(1\)](#)
[Chương 55: Đối Chiến \(2\)](#)
[Chương 56: Quảng Đường Kế Tiếp, Cậu Phải Đi Cùng Tôi](#)
[Chương 57: Can You Feel My World](#)

[Chương 58: Cứ Làm Chuyện Cậu Muốn, Sai Tôi Chịu Trách Nhiệm](#)
[Chương 59: Hẹn Hò Nhé, Thấy Sao?](#)
[Chương 60: Đủ Phán Lắm!](#)
[Chương 61: Ngoại Truyện Khổng Sa Địch Và Tổng Tử Kỳ](#)
[Chương 62: Quyền Chủ Động](#)
[Chương 63: Rừng Cây Nhỏ](#)
[Chương 64: Gần Đây Có Nhiều Cô Gái Chủ Động Ôm Ấp Thế Sao?](#)
[Chương 65: Chấn Phu Cường*\(1\)](#)
[Chương 66: Chấn Phu Cường.\(2\)](#)
[Chương 67: Là Một Bí Mật Mà Tất Cả Mọi Người Đều Hay Biết](#)
[Chương 68: Đến Từ Tên Khốn Kiếp Mãi Không Nói Câu Yêu Mình](#)
[Chương 69: Chàng Trai Đang Đứng Trước Mặt Cậu Đây Không Hề Có Gì, Cam Tâm Tiếp Nhận Bất Kỳ Mọi Quyết Định](#)
[Chương 70: Đùng Giả Vờ, Sau Lưng Tố Cậu Đã Dụ Dỗ Biết Bao Nhiêu Nam Nữ Rồi, Còn Không Biết Hả?](#)
[Chương 71: Để Hợp Với Bầu Không Khí, Cô Còn Đặc Biệt Nhắm Mắt Lại](#)
[Chương 72: Hợp Mặt \(1\)](#)
[Chương 73: Hợp Mặt \(2\)](#)
[Chương 74: Con Người Vẫn Phải Cúi Đầu Trước Thực Tế](#)
[Chương 75: Chu Tư Việt Xoay Người Chặn Lại Cô](#)
[Chương 76: “Tố Có Thể Nuôi Cậu Cao Lên Chút Không?”](#)
[Chương 77: Cô Vung Tay Vung Chân, Như Chú Sói Nhỏ](#)
[Chương 78: Đinh Tiễn Há Miệng, Liền Bị Cậu Cúi Đầu Xuống Cẩn](#)
[Chương 79: Đinh Tiễn Há Miệng, Liền Bị Cậu Cúi Đầu Xuống Cẩn](#)
[Chương 80: Cậu Ấy Nói Cả Đời Này Của Em, Ngoài Cậu Ấy Ra, Hẳn Sẽ Không Thích Ai Khác](#)
[Chương 81: Thật Ra Vào Năm Rồi Khỏi Bắc Kinh, Thăng Bé Có Đến Tìm Cháu](#)
[Chương 82: “Vinh Quang Bắt Đầu Từ Phương Xa”](#)
[Chương 83: “Thì Ra Cậu Thích Tố Như Vậy?”](#)
[Chương 84: “Đến Đây, Em Muốn Ôm Anh.”](#)
[Chương 85: Nhưng Hôm Nay Quả Thật Cậu Không Muốn Nhịn Nữa](#)

[Chương 86: Chương Cuối](#)

[Chương 87: Ngoại Truyện](#)